

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

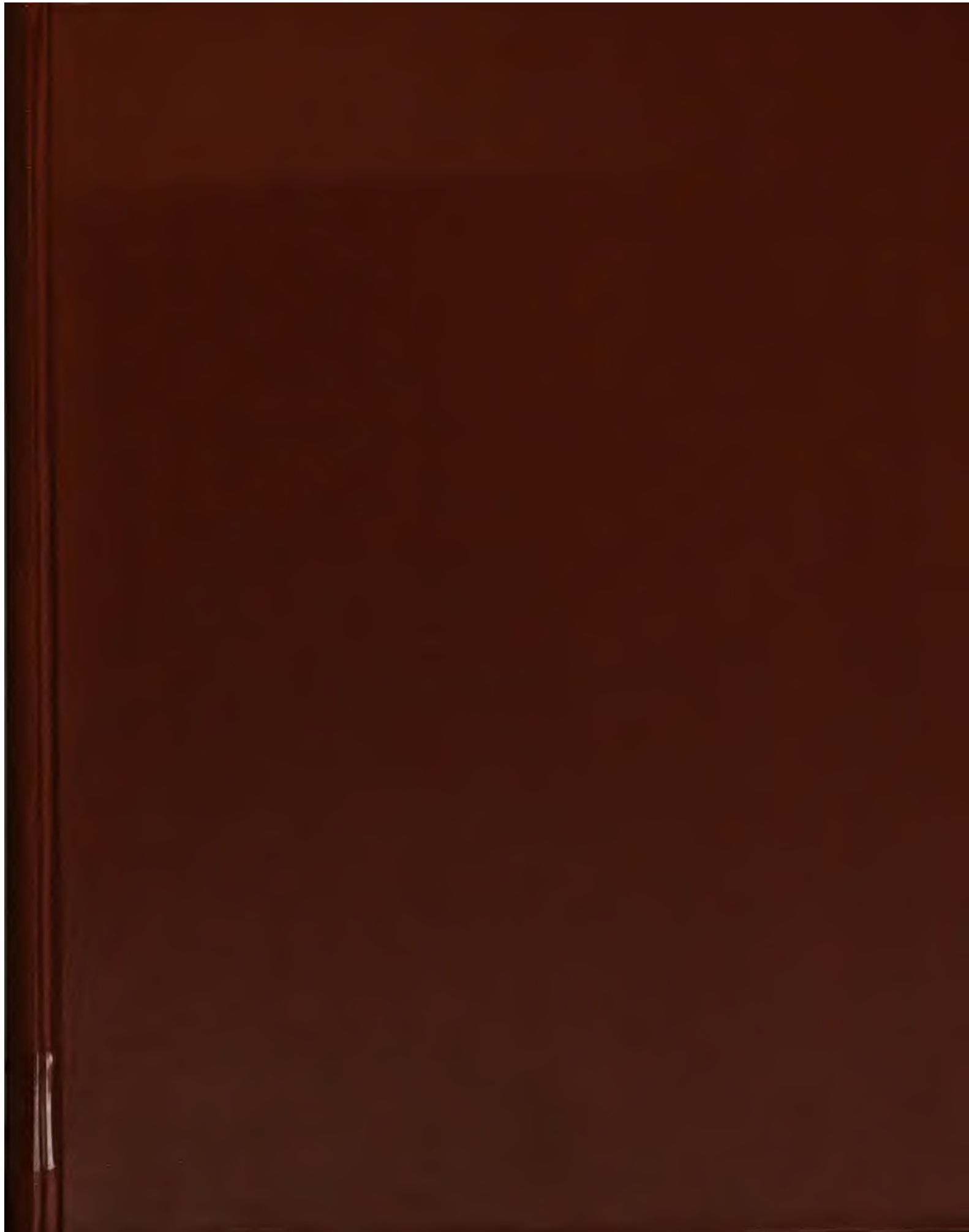
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

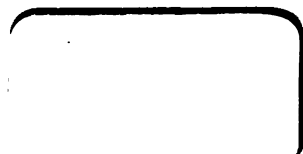

M
ii
160

ASHMOLEAN MUSEUM
LIBRARY

PRESENTED BY

Dr. M.N. Tod.

302680870Y

Handwritten marks

ELEMENTA
EPIGRAPHICES GRAECAE

SCRIPSIT

IOANNES FRANZIUS.

BEROLINI
EX LIBRARIA F. NICOLAI
MDCCCXL.

TYPIS ACADEMICIS.

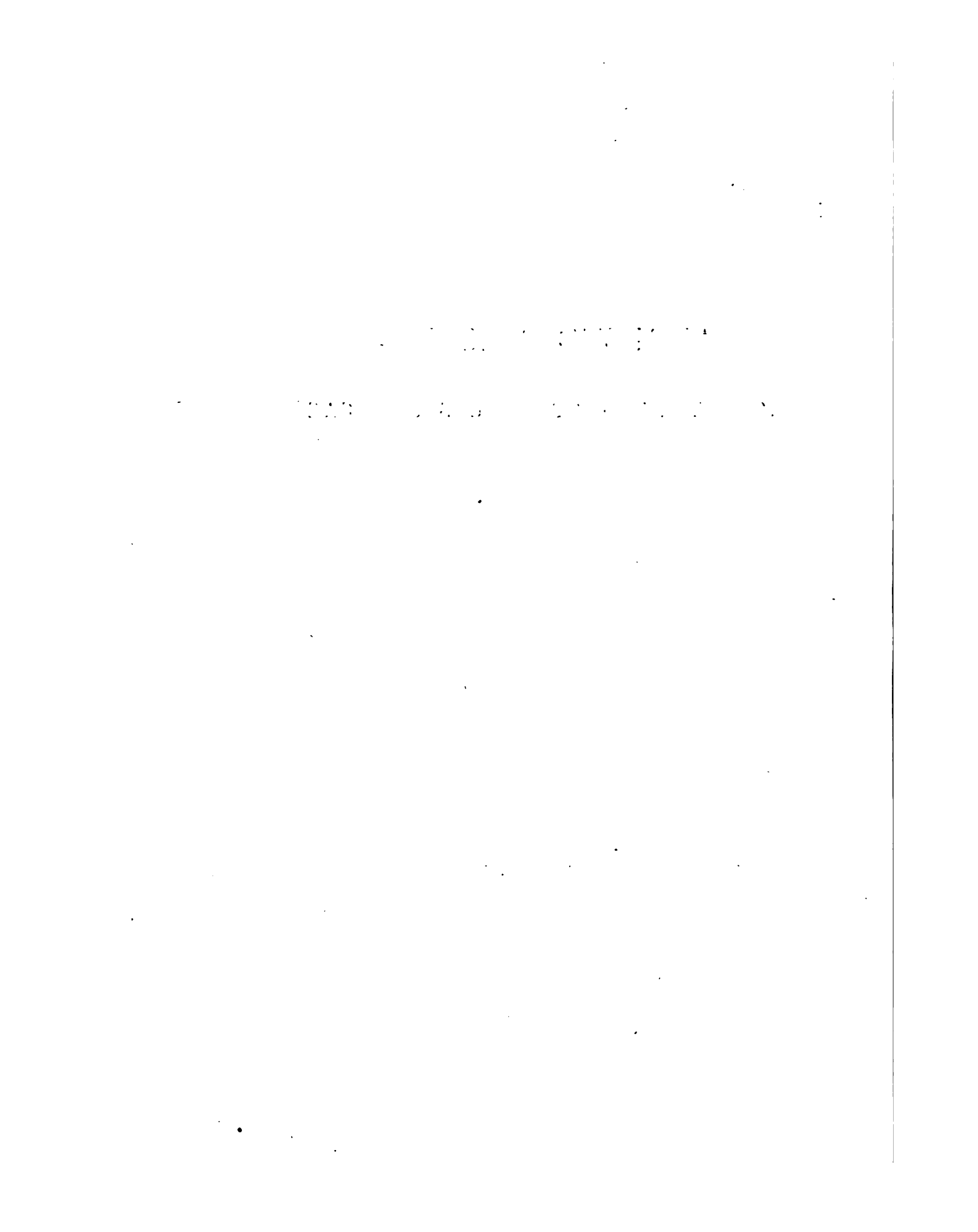

FEB. - 1929

AUGUSTO BOECKHIO
CONDITORI EPIGRAPHICES GRAECAE

D. D. D.

AUCTOR.

Quum Graecia relicta Romam venissem et ibi post varios casus initium requiescendi atque animum ad praeclara nostra studia referendi mihi concessum viderem, rogatus saepe ab amicis ut elementa epigraphicae graecae componerem, tandem industria meae eorum voluntati morem gerendum putavi. Nam quum ex inscriptionibus non minus quam ex scriptoribus graecis omnium philologiae partium promatur materia, harum litterarum, ex quo Tu novam iis lucem et inexpectatam attulisti, mutata repente tota forma est, ut facile posset intelligi, genus hoc diffusum et dissipatum si quis arte conglutinaret ac ratione quadam constringeret, studiosis rerum antiquarum haud exiguam utilitatem esse allaturum. Ita Romae nata haec sunt elementa et sub mitiori caelo educata; quae ut nomine ornarem Tuo, non me ambitio, a qua absum longissime, neque aucupium benevolentiae, quam mihi non deesse certo scio, sed pietas ac religio commovit. Nam quum, quae hoc libro continentur, pleraque omnia Tua sint, neque Tu accipere gravaberis et ego Tibi non reddere nefas esse duxi.

Quod quoniam mihi voluntatis accidit, ut epigraphicam graecam primus ad artem quandam revocarem, dicendum videtur, quid in hoc libro adornando consilii sim secutus. Neque enim id egi ut collectionem inscriptionum pararem potius quam ut, quae inde ab antiquissimis temporibus usque ad quartum post Christum natum saeculum scripturae et dialectorum ratio esset in monumentis lapideis, ob oculos ponerem. In quo quum omnino ita poni exem-

pla oporteat, ut in artis formam conveniant, tum fructuosior iucundiorque cognitio fore videtur ea, quae in animis eorum, qui contemplantur, tanquam nascentis rei imaginem relinquat, in litteris praesertim quae magis deterrere plerosque ab incepto quam invitare atque allicere videantur. Quamquam mihi quidem vel sic res epigraphicae gratae semper iucundaeque fuerunt, quod nescio quo pacto propinquiores mihi veteres Graeci videbantur, quotiescumque ad marmora eorum accesseram. Itaque inscriptionibus, quotquot aetatem tulerunt, pervestigatis eas elegi, quae accommodatae ad institutum meum viderentur, atque notatis distinctisque temporibus in certas aetates coactas ita disposui, ut, pertractatis titulis antiquissimis, in unaquaque aetate primum Atticas, deinde ceterarum gentium inscriptiones exponerem. Epochae autem ut ex Atticorum titulorum ratione palaeographica constituerentur, horum monumentorum et natura disertior et copia amplior praescipit. Ex quo fit ut non solum usus scribendi et palaeographia qualis in litteris publicis quovis tempore diversisque in regionibus obtinuerit, sed etiam dialecti quomodo paullatim in communem linguam transierint, accuratius intelligi possit. Plurima igitur nobis videmur rei epigraphicae adiumenta attulisse, qui et tironibus praecepta de titulorum tractandorum ratione magna cum exercitatione gustanda dederimus et simul iis, qui palaeographiae epigraphicae sunt studiosi, non defuerimus. Neque facile divelli alteram ab altero potuit. Nam quemadmodum ars exemplis carere non potest, ita exempla vim suam lucemque ab arte mutuantur.

Atque in repraesentando quidem textu titulorum quum rationem a Te initam optimam esse cognovissem, eam secutus sum diligenter. Itaque vetustissimorum titulorum qui typis reddi nequiverunt, ligneis aereisque tabulis incisi sunt, reliqui typis expressi iis, quibus Tu in thesauro inscriptionum usus es. Neque enim non ridicula est superstitio eorum, qui ubique plus in tabulis aereis quam in apographis auctoritatis esse arbitrantur. Diplomaticam autem fidem unice praestandam existimavi, omni correctione in contextum minusculis litteris expressum ablegata. Qua in re haec quoque Tua ratio adoptanda fuit, qua ex pluribus quae praesto erant apographis textum composuisti, in quo quidquid habetur, transcribentium nitatur auctoritate. Quo fit ut servata fide diplomatica, qui omnia apographa velit integra habere, sibi ea ex varia lectione inter utrumque contextum annotata possit componere. In titulis autem lacunosis, ne textus bis apponendus esset, supplementa uncis inclusa addidimus, quorum haec ratio est, ut, ubi verba quaedam aut integri versus suppleantur, unci additi sint utrimque [ ], ubi autem in utraque versus extremitate lacunae explendae sunt, uncus [finem significet totum, inversus] initium.

Verum ut in his brevitati data opera est, ita etiam interpretationem unicuique titulo subiunxi non nimis prolixam, in qua plerumque Tua vestigia premenda putavi, indignum ratus a bene inventis recedere nisi ubi aut apographa meliora oblata aliam suasissent rationem (n.28.), aut recens reperta rectiorem viam monstra-

vissent (n.69). Multa a me dicta sunt brevius, quam res petebat; sed ad eum finem, quem propositum mihi habebam, non fuit dicendum pluribus. Ob eamque causam neque in introductione commentationes de alphabeto graeco invita Minerva scriptas recensui, et in interpretatione controversias de titularum tractandorum ratione coniecturasque inanes missas feci, nec vereor, ne, qua in re laudem modestiae sector, in ea ipsa re levior fuisse videar. Quodsi meram *ἐπίδειξιν* praestare eruditionis constituissem, multo magnificentius exornare rem licebat; sed quum ea, quae scripsi, non solis eruditis scribere placuerit, tum plus apud me semper Platonis dictum valet: *ὁ συνοπτικός διαλεκτικός*. Itaque si ea, quae hoc libro exposita sunt, tanto opere Tibi probabuntur, quanto studio, ut prodesse, scripta sunt a me; non opinor fore ut aut me aut alios industriae meae paeniteat. Vale et favere mihi perge.

Scribebam Berolini mense Iunio a. MDCCCXXXIX.

CONSPECTUS LIBRI.

INTRODUCTIO. I. De epigraphice.

II. de collectionibus inscriptionum graecarum.

III. de origine alphabeti graeci.

IV. de aetate scripturae.

V. de ratione scribendi.

PARS I. Cap. I. §. 1. de titulis vetustissimis.

§. 2. de elementis titulorum vetustissimorum.

§. 3. de orthographia.

§. 4. de interpunctione.

Cap. II. Tituli vetustissimi ex Ol. 40-80. exceptis Atticis et Ionicis. n. 1-29.

APPENDIX PARTIS PRIORIS.

§. 1. de pia fraude veterum Graecorum.

§. 2. de titulis in speciem antiquitatis compositis. n. 30.-35.

§. 3. de titulis spuris. n. 36-39.

PARS II. Cap. I. Tituli Attici et Ionici ante Ol. 80.

§. 1. Attici n. 40-43. §. 2. Ionici n. 44-46.

Cap. II. Tituli Attici et Dorici ab Ol. 80-86.

§. 1. Attici n. 47-49. §. 2. Dorici n. 50-51.

Cap. III. Tituli Attici ab Ol. 86-94, 2. n. 52-56.

Cap. IV. Tituli Attici, Ionici, Aeolici, Dorici ab Ol. 94, 2-158.

§. 1. Attici n. 57-71. §. 2. Ionici, Aeolici, Dorici n. 72-87.

Cap. V. Tituli Attici et communi dialecto concepti ab Ol. 158. - a. u. c. 724.

§. 1. Attici n. 88-89. §. 2. communi dialecto concepti n. 90-96.

Cap. VI. Tituli ab a. u. c. 724. usque ad iv. p. Chr. n. saeculum.

§. 1. Attici n. 97-109. §. 2. communi dialecto concepti n. 110-152.

APPENDIX PARTIS POSTERIORIS:

I. de formulis titulorum.

Cap. I. de actis reip. et universitatum.

A. de praescriptis actorum Atticorum.

B. de praescriptis actorum ceterarum gentium.

Cap. II. de catalogis.

Cap. III. de titulis honorariis, dedicatoriis, votivis.

Cap. IV. de terminis et similibus.

Cap. V. de titulis sepulcralibus.

Cap. VI. de titulis variae supellectilis et notis artificum.

II. de compendio scripturae.

Cap. I. de notis numeralibus.

Cap. II. de ductibus ligatis.

Cap. III. de vocabulis decurtatis.

Cap. IV. de siglis quibusdam peculiaribus.

Tabula titulorum ex thesauro Boeckhiano desumptorum.

Addenda et corrigenda.

Index rerum, nominum, verborum.

CONFIDENTIAL

... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

I.

DE EPIGRAPHICE.

1. **E**pi-graphice (*ἐπιγραφή*) titulorum notitia est. Titulus autem quum monumentum quodvis litterarium sit materiae solidiori inscriptum, (*) facile intelligitur, epigraphice argumentum non esse eiusmodi, quod artis proprium vel disciplinae esse videatur. Nam quum titulorum alii ad alia referantur antiquitatis instituta, tum ex materia, in qua scripti sunt, artis forma peculiaris deponi nulla potest. Itaque Bobekhius, qui, quid sit orbis litterarum, melius perspexit quam qui ante eum de rebus litterariis scriperunt viri docti, primus epigraphicem negavit esse peculiarem suisque finibus circumscriptam disciplinam. (**) Neque iniuria. Quae enim disciplinam artemve solent officere, notiones propriae et peculiare finisque a ceteris sciunctis disciplinis, horum in epigraphice inveniri nihil potest. Ea est autem natura orbis litterarum ut aptus sit totus ex sese nec quidquam mutuetur extrinsecus; quem describere pluribus neque huius loci est neque necessarium. Satis erit, epigraphice quo loco sit in philologiae classicae habenda disciplina, indigitasse. Nam quum philologi hoc sit munus praecipuum, ut summas notiones indaget veteribus populis naturam insitas easque in singulis antiqui cultus partibus tanquam in imaginibus intueatur, quidquid ad illas cognoscendas conducet, summo opere expetendum putabit. Neque vero,

(*) Proprie *ἐπιγραφή* (Demosth. 615. fin. 616. 10. cf. Preller. de fragm. Ptolemaei. p. 123. cuius tamen non ab omni parte verum iudicium est), deinde *ἐπιγραφή* primum sensu inscriptionis ap. Thucyd. 2. 43. mox pro quovis titulo C. I. 2155. 2692. 2715. 2852. 2855. 2858. 2950. 3029. Polyb. 3, 9, 3. 5, 9, 3. Vocabulo *ἐπιγραφή* interdum subest tituli significatio, ut ap. oratores Atticos. cf. η. 77. v. 39. et tit. memoriarum ap. Castelli. II. 7. p. 20.

(**) Contra Fr. A. Wolfium, qui in Mus. Archaeol. T. I. 1. p. 79. 145. in doctrinarum philologicarum serie epigraphicem paenultimam posuit post numismaticam proximam. Quod ferri posset, si epigraphice eius esset generis, cuius Christ. in Comment. de tit. et art. ant. (ed. Zeyher. 1776.) p. 145. mentionem facit.

ubi ad singulas partes accesserit, uniuscuiusque naturam ratione destitutam esse patietur, sed expositionem reddet congruam notionibus illis, ut, simul ac se quaeque offert contemplanti, non fortuito sed interiore quadam necessitate conformata esse intelligat. Quum igitur, philologia quibus ex quattuor partibus constat, earum una rerum publice gestarum contineat institutorumque civilium cognitionem cum temporum et locorum notitiâ, altera rerum privatarum atque universae oeconomiae et commercii demonstrationem, tertia caerimoniarum artiumque caerimoniarum inservientium disciplinam, quarta denique scientiae omnis historiam, tam mythologiae et philosophiae, quam linguae ceterarumque disciplinarum, epigraphice in mediâ parte eâ, quam extremam posuimus, retrusa atque abdita est. Quâ parte quæ litteraturae et linguarum studia comprehenduntur, eorum vis omnis in explicandis fontibus stilographicis posita est generibusque scribendi. Historiae igitur litterariae ut auctorum omniumque litteratorum monumentorum ita titulorum subiectâ notitiâ est. Utriusque profundius uti oportet, unde omnium philologiae partium hauriat materia. Omnium autem antiquitatis fontium qualis debeatis esse tractatio, caedem doctrinae formales docent, hermeneutice autem criticae. Quodsi quæris, hæc epigraphice quid sit illud, quod possit in artium formam redigi, palaeographiam stilicque in titulis conformatio ostendit se atque occurrit. Quarum utraque etsi proponi potest quodam modo circumscriptâ finibus suis, tamen non eiusmodi est, ut divulsa altera ab universâ palaeographiâ, altera a reliquis stilorum demonstratione partem peculiarem constituat. Etenim materia epigraphicæ tituli sunt lapidi vel metallo vel ligno vel supellectili ediculisque, ut gemmis, sigillis, amulis, astragalis, vasibus, ponderibus, inscriptis. Ad quos qui pertinent nummi quibusquam commanem habent cum illis palaeographiam, quæ a typis, qui potissimum eis ornamenta subministrant, separari commode non possint, libris humanitatis iure relinquuntur. Item papyros qui non seiungendos putet, viderit, ne ea addi velit, quæ non epigraphicæ sunt potius quam rei diplomaticæ propria. Nummis igitur et papyris ita tantum locus erit in rebus epigraphicis, ut ex eis desumatur, si quid valere ad cognoscendam palaeographiam videatur. Ex quo apparet materiae epigraphicæ propriam quidem esse palaeographiam, (*) sed ea quæ pars sit palaeographiæ universæ, peculiaris.

(*) Mirum commentum est Spohni (Præf. Misc. stud. anti), qui de sola archæographiâ, quam finxit, dicens octo eius partes constituit, numismatographiam, epigraphicographiam, gly-

rem, inde disciplinam nonstitui non posse. Ad similitudinem stili ratio est. Neque enim negari potest, titulum proprium stilum esse. Qui quum praeter alia in formulis denuatur, ut curiali, quem vocant, certae formulae propriae habentur, monumenta alia aliis formulis insignita sunt. Iam tituli universi in publicos et privatos distribui possunt. Prionis generis sunt, acta senatus, et populi, decreta universitatum, et collegiorum, tabulae magistratum, catalogi, archontum, prytanum, magistratum, tituli agonistici, et gymnastici, donariorum, operumque publicorum, denique magna pars titulorum, res sacras, militares, honorarias spectantium, ad privatos autem pertinent inscriptiones maximam partem, dedicatariae vel votivae, et sepulchrales. Quamquam quum titulorum publicorum et privatorum discrimen nihil in formulis singulari subministrat, huius differentiae nulla ratio habenda est. Unde quae libellorum similia sunt quam titulorum, ut marmor Parium, aut tabula Iliaca, etsi ad epigraphicam sunt referenda, tamen nullam in hac quaestione locum habere possunt. Igitur stilum epigraphicum, qui in artis formam redigere constituit, universam materiam ad sex classes revocabit, in quibus primum de actis republicae et universitatum, deinde de catalogis, tum de honoribus et dedicationibus, post de terminis et similibus, denique de titulis sepulchralibus, postremo de inscriptionibus, variae supellectilis, notisque artificum disseret. M. P. II. Append. I. Quibus, expositis non solum stili ratio, perspicui potissimum quoque generis titulorum, sed etiam universus apparatus epigraphicam facillime ob oculos poni videtur. Sed ut res literaria multo latius patet, ita stilus epigraphicus pars est tantum ex stilorum generibus deprompta. Laudare igitur epigraphicam et quanta via sit eius in cognoscendis antiquitatibus, expromere neque propositum nobis est, aequae necessarium. Hoc vero sine ulla dubitatione affirmaverim, ad cognoscendas antiquitates plus in inscriptionibus praesidium esse quam in nummis (*). Nam quum ei, qui imperiorum tempora seriemque principum deducere, imagines et deorum cognoscere et hominum, in varias variarum civitatum, religiones, inquirere constituerit, potissima sint petenda e nummis, tum qui in moribus et institutis populorum, rerum publicarum formis atque administratione, denique

ptographiam, architectonographiam, iconographiam, toreumatographiam, angiographiam, bibliographiam.

(*) De utilitate utrorumque magna olim disceptatio fuit. Inscriptionum partes Marq. Guérin, nummorum Ex Spanhémus secutus est. Cf. Maffei sul paragone delle iscrizioni con le medaglie, in F. A. Zanarico: Instit. antiq. lapid. Venet. 1798. p. 481. sqq.

in rebus privatis civilibusque et sermonis proprietatibus cognoscendis volet operam collocare, plurimum ei valere inscriptiones videbuntur.

2. Itaque quamquam titulorum propria nulla hermeneutica et critica potest ratio adhiberi, tamen monstranda via est, qua qui velit uti, et cavere discat quae cavenda sint et ad legendos titulos veniat paratior. Nam quum omnis interpretatio et in sensu eruendo dictionum et in iudicandis dictis versetur, ex quibus alterum hermeneutices est, criticum alterum, in titulis explicandis, qui plerumque corrupti, laetri, mutili sunt, saepenumero usu venit, ut crisis et intelligentia pugnare inter sese videantur. Quare et divinatione opus est in interpretando et in divinando temperantia. Neutrius autem fructus poterit maturus esse, nisi diuturna exercitatio accesserit et usus. In quo non solum grammatica interpretatio opus est perpolitae atque ad omne stili genus accommodatae, verum etiam historica, qua qui careat neque restituere mutila poterit et in apertissimis saepe laboratur necesse est. At vero res grammaticae et historicae non omnes hauriri aliunde possunt, sed sunt haud raro ex ipsis petendae inscriptionibus atque heuristicae quaedam ratione exputandae. Unde quanta sit cautio adhibenda in restituendis titulis, existimari potest.

Quae quum ita sint, quemadmodum apud Platonem (Resp. II. 368. D.) iis, qui non acute cernunt, si quis parvas litteras et procul positas legendas mandasset, operae pretium videri dicitur, easdem litteras alibi in maiori loco scriptas maiores adire, quo facilius intelligi minores possent, ita in rebus epigraphicis vel maxime valet quod praecipitur, a facillioribus capiendum initium esse, priusquam accedas ad difficiliora. Et quemadmodum, qui paucos scriptores lectitarit, is non eam facultatem consecutus putabitur, ut de totius linguae indole iudicare apte possit, ita qui paucas inscriptiones viderit, nullam nobis vidisse videtur, qui multas, paucas.

Quid autem de fide apographorum aestimanda dicamus? in quibus non minore experientia opus est ei, qui, quousque in mutanda lectione progredi liceat, quae vitia transcribentibus sint, quae lapicidis imputanda, non inepte diiudicare voluerit. Fourmonti, Cyriaci, Pocockii schedas parum cognoverit, qui audaciores iis coniecturas adhibitas miretur. Cf. n. 41. 78. C. Inscr. 91. Sed, ne in negligentioribus solis consistamus, etiam diligentiore saepe ipsius fallunt vitia marmoris, ut ductus sibi agnoscere videatur, qui non sunt in lapide. Gropii quidem et Gavii apographa eiusmodi sunt, ut, etiamsi hinc inde Graeca non praebeant, tamen formam exactissime referant; in quibus saepe, si ductus quosdam vel separaveris

vel colligaveris, nihil est, quod a formâ nativâ magno opere videatur recedere. C. Inscr. f. Multum autem interest, peritus linguae sit, qui transcribit an ignarus, otiosus sit an violentus (C. Inscr. 1741.), secundâ luce fruatur an adversâ. Denique in ipsis inscriptionibus sita sunt menda creberrime, neque est cur negemus errasse quadratarios vel pictones (C. Inscr. 916. Add.). Quae res male perspecta nonnullis superstitionem genuit prorsus mirabilem. Satis erit nominasse Koppium, virum ceterâ doctissimum, qui, ut hoc uno exemplo defungamur (Palaeogr. Crit. P. III. Vol. 4. §. 398.), confusus ductibus tituli mendosissime scripti, qui est C. Inscr. n. 5. haec exsculpsit: ΔΙΣ ΠΕΠΥΓΙΔΟΣ ΤΟΙΟΝ ΝΥ ΕΠΑΣΑΤ ΟΧΕΕΝ, quae, si Superis placet, hunc sensum haberent: *bis effugit mortem, qui unum carmen oscindit ut aveheretur.* Gui superstitioni qui addictus est, etiam n. 44. in principio tituli antiquioris T addi posse auctoriter negabit, praesertim quum et alii et Stuartus, testis locupletissimus, (Antt. Att. T. III. p. 53.), integrum titulum pronuntiaverit, Nihil vero minus neque omitti potuisse litteram istam nisi oscitatione quâdam, et addendam esse certissimum est, eodem iure quo C. Inscr. 160. pr. in ΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΞΕΝ littera Ξ. ex-terminanda est. (*)

3. Quamquam paucissimi tituli integri supersunt, tamen magna pars eiusmodi est, ut certâ viâ queant restitui, in quo haud raro fieri solet, ut etiam mutilae quaedam inscriptiones altera ex alterâ restituantur, aut aliae partes eiusdem ex aliis, quemadmodum praesertim in tabulis quaestorum Atticis a Boeckhio factum videmus. Cf. infra p. 139. Rarius solet usu venire, ut ex diversis fragmentis commissis integrae restituantur, quod quum Letronnius (Journ. d. Sav. 1832. p. 545. Rech. sur l'Ég. p. 42. sqq.) tum Boeckhius (C. Inscr. n. 141. 278.) praestitit. Sed ut in his rebus multum valet et ingenium et fortuna, ita in nonnullis titulis mutilis, de quibus difficile est quidquam statuere, quo quis exercitior in hoc genere sit, eo promptius habebit ponere, unde fragmentum quodam modo intelligi posse videatur (C. Inscr. n. 731. in Add.). Ac saepe numero contenti esse debemus, si, quod titulorum consilium fuerit et argumentum, invenerimus (cf.

(*) Exempla correctionum a quadratariis ipsa factarum hinc inde deprehenduntur, ut n. 24. cf. Koie, Comm. epigr. in Holsten. epist. p. 449. Quae errata sunt, interdum punctis notantur, ut in tab. Borgian. cf. Voll. Herculan. Winckelm. II. p. 243. In lapide fere exsculpuntur, v. Beaufort. Karamania p. 155. 216. In quo memorabilia sunt exsculpta odio vel publico instituto nomina imperatorum quorundam, ut M. Aur. Commodi (Letronn. Rech. sur l'Ég. p. 475.) et ipsius Getae (n. 139. C. Inscr. 1625. 2092.), Diocletiani (n. 150.), Galli (C. Inscr. 2744.).

n. 45). In quoq; si latitudinem scripturae leti longitudinem indagatus, cavendum est, ne a lapidis mensura nobis imponi patiámur. Nam haud raro eandem inscriptionem per plures lapides continuatam repperimus (C. Inscr. n. 9688). Unde in multis titulis nisi is, qui transscripsit, trahiderit, quantum spatium scriptura occupaverit, quoque lapidis loco subsiderit, saepe anceps conjectura sit necesse est. Ceterum etiam in inscriptionibus melius conservatis videndum est, integer sit titulus, necne, et quantum et quâ in parte abscisum sit vel corrosum, quemadmodum titulum C. Inscr. n. 169, qui antea integer est habitus, Boeckhio deobit dimidiatum esse, de cuius rei veritate nihil detrahât, qui lapideum integrum esse contulerit, ob eam ipsam causam, quam paullo ante memoravimus. Saepentimero in his orta controversia est, carmine esset titulus an soluta oratione conceptus, ac, si verus, utrum fortuitus esset an meditatius. Id veto quomodo diiudicandum est, non difficile videbitur ei, qui aures habeat orationi poëticae assuetas. Quamquam veram rationem ipsorum usus titulorum docebit. Nam quae in titulis sunt poëticae tentata poëtica, quam composita, ea ad normam poëtarum velle redigere, magna aemulatio videtur. Patet enim, ubi neque in structurâ sit quidquam inaequae in collocazione vocabulorum insolentius, vel quod usum referat poëticam, fortuitum versum censeri oportere, ut C. Inscr. n. 893. *Νεοσιμῆτη·Κηφισοδάριον·Σηενίτης* contra ubi formas collocatidque vocabulorum abhorrebat oratione soluta videantur, atque in brevem dictionem contorta sententia sit, versum mediatum statui convenire, ut verba Olympio Phidiae Iovi subscripta (Paus. V. 40. 2): *Φιδίας·Καρμίδου·υἱὸς·Ἀθηναῖος·μὲν·ἔπησας*, in quo non solum vox υἱὸς sed etiam appositum pronomen μὲν vetsum esse mediatum evincit. Cf. n. 28, 29, 44, C. Inscr. n. 5, 177. Titulus Crissaeus, C. Inscr. n. 1, ad metricum sit, equidem me fateor dubitari. Metricam formam praesertim in donariis licet deprehendi retentam illam quidem ex eâ aetate, quâ Graeci soluta oratione in rebus solemnioribus non sunt soliti uti. Moris fuit, ubi verba non omnia intorant versum, partem certe metro concludere. Rem conficit Paus. V. 27. 1.

Φόρμις ἀνέδηκεν

Ἀρκὰς·Μαινάλιος,·νῦν·δὲ·Συρακόσιος
cf. Paus. VI. 14. 6, X. 7. 4. C. Inscr. n. 456. Atque hinc de n. 27, 48, existimare licet. Cf. C. Inscr. I. Add. p. 883. Ceterum constat in huiusmodi versibus magno opere variari. Sic ternis versibus heroicis unus additur elegiacus. C. Inscr. n. 85, 1001, 1080. cf. Welcker, Syll. ip. 193. Diar. Archaeol.

HAL. 1837. p. 149. In 69. In Neque Heptameter Stesichorus. Et constat inter hexametros esse exempla: est C. Inscr. n. 1808. Cf. Weldker, Syll. In. 1. 5. Et in omnibus propriis, quia non intrabant versus, ita prospiciebant peritiores, ut in metrum mutarenti. Hinc C. Inscr. (Hephæst. p. 22. ed. Gaisf.) præter regulam isonarium iambicum elegiacis inseruit: *Καὶ τὸν Κλέριον υἱὸν Ἀθηναῖα ἐστὲφανώσαι* (C. Inscr. n. 111. b. in Add. Audacius is, qui scripsit. (Dian. Archæol. Hal. 1837. p. 118. n. 5.)

Ἐνθάδε τὴν ἀγαθὴν καὶ σώφρονα γαῖ' ἐκάλυψεν
Ἄρχεστράτην ἀνδρὶ ποθεινοτάτην.

Vitiosa ætas sequior suppeditat, ut C. Inscr. n. 863. b. in Add.

Κῶς μὲν μοι πατρίς ἐστίν· ἐγὼ δ' ὄνομα Νεικομήδης. (*)

Haec nominum propriorum difficultas ætate Romanâ etiam ita removebatur, ut nomen inter binos versus divideretur, quemadmodum est in titulo Romano (Falconer. Inscr. Athlett. p. 127. sq.):

Ἰήκε δ' ὁμοῦ νούσων τε κακῶν ζῶαγρια Νικομήδης καὶ χειρῶν δειγµα παλαιγενέων.

Denique memorabiles sunt interpolationes metrum corrumpentes, C. Inscr. n. 954. 1064. quas Jacobsius recte iudicat neque a poetis profectas videri neque a quadratariis, sed ab iis, qui illas inscriptiones faciendas curaverunt, plerumque perspicuitatis causa. Ad barbariem vero referendi tituli sunt ex oratione solutâ et membris carminis conflati, ut C. Inscr. n. 2211. 2372.

5. Superest ut de titulis bilinguibus videndum sit. Horum notitia usque ad Darii tempora redit; qui omnium, quas ducebat, gentium nomina insculpi iussit litteris Assyriis et graecis (Herod. IV. 87.). Sed usum quum Macedonum imperium tum Romanorum imprimis movisse videtur. Et consentaneum est titulis barbaris versionem graecam apponi aetate eâ, qua lingua graeca celeberrima erat. Ex quo genere supersunt tituli linguâ phoeniciâ concepti (C. Inscr. n. 859. 894. ap. Gesen. Mon. Phoen. P. I.

(*) Quamquam hoc quidem non eiusmodi est, ut explicari non possit. Quippe dactyli altera pars videri potest in tres moras soluta (ὄνομα) musicae rationi $\bar{\eta}$ respondere et Νεικομήδης ita proferri ut syllaba secunda producat, siquidem liquida μ haud raro vim producendi habet vel simplex posita vel duplicata (ut φιλομειδής - φιλομμειδής). Sed verendum utique ne is, qui verum fecit, ita potius legerit: ἐγὼ δ' ὄνομα Νεικμήδης. cf. p. 248. not. 1.

p. 113. sqq. P. III. tab. 9. 10. et tit. Melitens. ibid. P. I. p. 93. sq. P. III. tab. 6.), lyciâ (G. F. Grotefend Remarks on some inscriptions found in Lycia and Phrygia, in Transact. of the Royal Asiatic Society. Vol. III. P. II. 1833. p. 317. sqq.), scripturâ hieroglyphicâ et demoticâ (v. lap. Rossett. expl. a Drumanno. 1823. cf. Kosegarten de priscâ Aegypt. litt. 1828.); linguâ latinâ (C. Inscr. n. 1537. 2958. 2959. 2971. cf. decret. I. Caes. ap. Joseph. arch. XIV. X. 3. et monum. Ancyran. Monatsbericht d. Berl. Akademie v. Juni 1839.).

II.

DE COLLECTIONIBUS INSCRIPTIONUM GRAECARUM.

1. **O**missis scriptoribus ab Herodoto usque ad Cosmam Indopleaston et hoc recentioribus, qui inscriptionum hinc inde mentionem faciunt, principem nominamus Philochorum Atheniensem, vatem et haruspicem, Olympi 118-129. virum de antiquitate Atticâ inprimis meritum, qui edidit *ἐπιγραμμάτια Ἀττικὰ* (Suid.). Successit huic Polemo Euergeti f. Graecanicus, periegetes, Aristophanis Byzantli aequalis, ob indefessum inscriptionum studium *Σηλεκόπας* vocatus (Athen. VI. p. 234. C. sq. 235. B.); qui scripsit *περὶ τῶν κατὰ πόλεις ἐπιγραμμάτων* (Athen. X. p. 436. D. p. 442. E.), *περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἀναθημάτων* (Athen. XIII. p. 574. C.), *περὶ τῆς Ἀθήνησιν ἀγορᾶς* s. *περὶ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ* (Strab. IX. p. 896. Athen. XI. p. 472. B.). Deinde Aristodemus, rerum Thebanarum scriptor, *περὶ τῶν Θηβαίων ἐπιγραμμάτων* (Schol. Apoll. Rhod. II. 906. cf. Valcken. ad Schol. Eur. Phoen. p. 114. sq. et Boeckh. Praef. Schol. Pind. p. XIV.). Tum Alcetas *περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων* (Athen. XIII. p. 594. C.), Menetor *περὶ ἀναθημάτων* (Athen. XIII. p. 594. D.), Apellas Ponticus (ex conl. Dorvill. Misc. Obs. VII. p. 28.), Neoptolemus Parianus *περὶ ἐπιγραμμάτων* (Athen. X. p. 454. E.). Ex quibus postea profecerunt Anthologiarum conditores. (cf. de scriptoribus Reines. Synt. inscri. praef. et Jacobs. Prolegg. Anthol. p. XXXIV. sq. Preller Polemonis fragm. 1838.). Praeterea hac pertinent Heliqddrus *περὶ τῶν ἐν Ἀθήνησι τριπόδων* (Harpocr. v. Ὀνήτωρ. cf. Corp. Inscr. n. 211.), Didascaliae, ex inscriptionibus potissimum collectae (v. Corp. Inscr. ad n. 229.), et Crateri Macedonis *ψηφισμάτων συναγωγὴ* s. *περὶ ψηφισμάτων* (Harpocr. v. ἐπί διαμαγτᾶσι. Schol. Aristoph. Ran. 323. Phylarch. Aristid. 26. coll. Steph. Byz. v. Χαλκίδα, Καλαπύριον, Τυρὶδα, Καρήνη, Ἀρταία, Ἀμφίμανθος. Harpocr. v. Ἄδρων, ναυτοδίκαι, Νύμφαιον, Ἐρετύσια. Phot. v. ναυτοδίκαι. Phot. et Suid. v. Νύμφαιον. Poll. VIII. 126. Schol. Aristoph. Av. 1073.). Quorum decretorum magna certe pars Boeckhio visa est ex inscriptionibus, reliqua ex tabulario Attico petita (v. Oecon. civ. Ath. I. p. 213.). Nec dissimile veri, ex Crateri simulibusque collectionibus eos hausisse, qui Attica nobis decreta conservavit magnam partem oratoribus inserta (v. Demosth.

de Cor. Vitas X rhetorum. Boeckh. Commentat. de archontibus pseudonymis). Ceterum titulis alii quoque scriptores usi sunt, ut Diyllus Atheniensis (Plut. de malign. Herod. c. 26.), ut Isocrates, qui proxeniam et centum minarum donum ab Atheniensibus Pindaro datum (*περι ἀντιδόσ.* p. 87. ed. Orell.) ex decreto novitizali, qualia plurima supersunt, lapidibus incisa. Quam vero Theopompus memorat inscriptionem ad foedus quod vocatur Cimonium pertinentem, eam ille ipse utpote litteris Ionicis exaratam, fictam iudicabat (Harpocr. v. Ἀττικοῖς γραμμασι). Easdem inducias a Cratero servatas cum Theopompo subditicias iudicarat Callisthenes (Plut. Cim. 13. et de hac pace vid. quae nuper disputavit. Krüger, Historisch-Philolog. Stud. p. 78-143.). Postremo Timaeus Siculus ob inscriptionum studium celebratur a Polybio (XII, 12, 2.). At vero quae per barbaras aetates perdurarunt inscriptiones, iis colligendis initio saeculi XV. primus operam dedit Cyriacus Anconitanus, cuius schedae etiam nunc Romae exstant in bibliotheca Barberina. Huic successerunt ad nostram usque aetatem plurimorum doctorum curae, quarum minimam partem ampliora Gruteri, Reinesii, Sponii, Fabretti, Muratorii, Donii, Donati, aliorum opera ex graecis latinisque titulis mixta comprehendunt. Universam lateque sparsam materiam in unum corpus colligendam superiori saeculo speceperat Scipio Maffei (*Prospectus universalis collectionis latinarum veterum ac graecarum, ethnicarum et Christianarum inscriptionum, quam tibva Kenoticis societas totius Europae doctis neque antiquariae studiosis hominibus exhibet ac proponit.* a. 1732. folio volante italice et latine editus; idem gallice exstat in Bibliothéque Italique T. XV. p. 84/ et latine recusus est a. 1786. a Jul. Caes. Beoellio in fine libelli Maffeiiani de Graecorum siglis lapidariis p. 121. sqq. cf. Maffei *Osservaz. letter.* I. p. 245.). Sed nec Maffei quod instituerat persecutus est (v. Mus. Veron. Praef. p. VII.), nec Jos. Carcanius (Martini ad Braesti Archaeol. p. 217.) universalem inscriptionum collectionem meditatus promisso stetit, nec denique Ignat. M. Raponius susceptam graecarum inscriptionum adorationem perfecit (*Ign. M. Raponi Romani de epigrammate Graeco-Romae in Coelimonianis Matthaeiorum hortis existente ad Cl. Fr. Rich. Chandler. Angl. Velitr. 1788. 4°*). Recensum librorum, in quibus tractantur tituli, vid. ap. Christ. in commentat. de litt. et art. antiq. ed. Zeune, 1776. p. 126. sqq. Ad augendam interim suppellectilem contulerunt R. Pococke, *Inscr. ant. graec. (et lat.) Lond. 1752. fol.* — P. M. Paciaudi, *Monumenta Peloponnesiaca, Rom. 1764. Tomi II. 4°*. — Ben. Passionni, *Inscr. antiche. Lucc. 1763. fol.* — Princeps Torremuzza, *le antiche iscrizioni*

di Palermo, Pal. 1762. fol. Eiusd. Siciliae et obiacentium insularum veterum inscriptionum nova collectio, Panorm. 1769. fol. — Rich. Chandler, Inscriptt. antiquae pleraeque notandum editae in Asia minore et Graecia, praesertim Athenis collectae, Oxon. 1774. fol. Fr. Osanni sylloge Inscr. ant. graec. et latin. Ienae (postea Darmst.) 1822. VIII. fasc. fol. — H. I. Rose, inscriptiones graecae vetustissimae, Cantabr. 1825. 8. — C. Viduae, Inscr. antiquae in Turcico itinere collectae. Paris. 1827. 8. — L. Rossius, Inscriptiones graecae ineditae. fasc. I. Neapoli. 1834. Praeterea inter principes titulorum investigatores nominandus est Leakius Britannus, qui inscriptiones a se repertas cum notis sparsit quum in aliis collectionibus (v. Itin. Pelop. et As.), tum in Walpolei opere, quod inscribitur *Travels*.

Itaque quum Academiae litterarum regiae Borussiae classis historicae et philologicae opus Graecae inscriptiones omnes complectens deesse videret, ante annos plus quam viginti constituit Corpus Inscriptionum Graecarum edere, cuius operis quum curam aliquot ex sociis iniuncta esset, ut Buttmanno, Schleiermachero, Bekkero, tum adornationis provinciae Boeckhio demandata est. Huius eximii operis ad hunc usque diem voluminis secundum duo fasciculi in lucem prodierunt. Sed, ut fere fit in materia, in qua aetas semper nova solet atque auctiora proferre, vel inter scribendum Boeckhio magna ineditorum titulorum copia subministrata est, ut spes sit resurgente praesertim Graecia, quum totum opus absolutum fuerit, fore ut supplementa satis ampla addi possint.

III.

DE ORIGINE ALPHABETI GRAECL

De litterarum origine ut variae sunt veterum opiniones, ita postarum fabulis grammaticorumque commentis etiam difficilior facta disquisitio est.

Palamedis a Stesichoro (fragm. 38.) tributam esse inventionem litterarum docet Schol. ap. Bekk. Anecd. II. p. 786. 783. Cum quo consentit Euripides Palamed. fragm. Dindorf. p. 104. Gorg. declam. p. 690. Alcid. p. 671. Lucian. ind. vocal. 5. Dio Chrysost. XIII. p. 428. R. Fragm. Uffenb. p. 667. Hygin. fab. CCLXXIV. Themist. or. IV. p. 60. Αἰσίου τῆς Κάδμου καὶ Παλαμίδου τέχνης δημιουργούς. Sedecim litteras a Palamede inventas esse dicunt Tacit. Annal. XI. 14. Cedren. (Casaub. ad Suet. Claud. 41.) et Tetz. Phil. V. Exeg. in Il. p. 46. 77. Theodos. Gram. p. 1. Septendecim litteras eidem tribuit Schol. Eurip. Orest. 432. οὗτος ὁ Παλαμίδης λέγεται εὐρηκέναι ἰζ' ἑγράμματα· μήπω τότε αὐτα, ἀλλὰ Φοινίκων γράμμασι· ἐχρῶσσο· οἱ αἰθρωποὶ· ἀλλὰ δὲ ἄλλοις. Undecim Hygin. fab. 277. Sed quoniam per obitam antiquitatem fere constans fama esset, litteras Graecas per Cadmum innotuisse, alii aliter rem expedire instituerunt, ut Athanas. or. c. gentt. c. 18. p. 16. γράμματα μὲν γὰρ ἐφεῦρον Φοίνικες — τῶν δὲ γραμμάτων τὴν σύνταξιν — Παλαμίδης ἐφεῦρεν. Quod ex Aeschylo (Prom. 458.) adumbratum videtur Jahnio (Palamed. p. 24.). Anonym. in Cod. Vat. 711. fol. 97. B. ap. Walz. ad Arsen. Viol. p. 463. χρὴ εἶδέναι ὅτι πρότερον Ἕλληνας Φοινικοῖς ἐχρῶντο γράμμασιν· ὕστερον δὲ ἐλθὼν ὁ Παλαμίδης ἀνὴρ εὖ εἰδὼς καὶ πάσης ἐπιστήμης ἔμπλεως, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ α δέκα ἔξ μόνον στοιχεῖα εὔρε· τοῖς Ἕλλησιν· α β γ δ ε ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ καὶ υ. Quumque initio sedecim tantum litteras a Cadmo traditas legerent, ita Palamedis inventioni prospiciebant, ut post Cadmum ab eo reliquas vel omnes vel partim inventas dicerent. Quattuor litteras Palamedi tribuit Plutarch. symp. IX. 3. T. VIII. p. 946. R. quae sunt ΖΘΦΧ (Bekk. Anecd. II. p. 782.) — ΖΓΦΧ (Suid. v. Παλαμίδης, et Hesych. Miles. p. 44. Or.) — ΗΨΦΧ (Max. Victorin. Art. Gram. p. 1944. P. 276. L. et Erotemm. Gramm. ex Max. Victorin. in Endlicheri Anall. Gramm. p. 199.) — ΘΦΧΞ (Schol. Greg. Naz. ad Stelit. I. p. 66. Plin. H. N. VII. 56.). Tres litterae eidem tribuuntur ΗΧΩ Isidor. Orig. III, 1, 6. — ΘΦΧ (Serv. ad Virg. Aen. II. 86. secundum quos-

ἄλλα ἢ τὰς ῥεππεῖν litteras; quae res si forte sit dubia, tamen certum est, ΘΦΧ ab hoc inventas cum aspiratione). Cum Isid. quodam modo consentit Irenaeus adv. Haeret. I, 15, 4. Ἕλληνες ὁμολογοῦσιν ἀπὸ Κάδμου πρῶτον ἕξ καὶ δέκα παρεληφέναι, εἶτα μετέπειτα προβαίνοντων τῶν χρόνων αὐτοὶ ἐξευρηκέναι ποτὲ μὲν τὰ δασέα, ποτὲ δὲ τὰ διπλά, ἔσχατον δὲ πάντων Παλαμήδην φασὶ τὰ μικρὰ τούτοις προστεθειμέναι. Cf. Constant. Lascaris προλεγόμενα τοῦ σοφοῦ Ὀρφείου in marmoribus Taurinensibus T. I. p. 98. Et quae littera Φ ab his Palamede tribuitur, huius inventiendae occasionem agmen graum praetervolantium dedisse fertur (Philostr. Her. X, 3. Auson. XII. de litt. mon. 25. Martial. XIII, 75. Cf. Nemes. fragm. de autup. 15. Bochart, Hieroz. II. 1. c. 11.). Ceterum Palamedem non invenisse litteras Tzetzes eo sibi argumento visus est demonstrasse, quod ante eum oraculum quoddam litteris perscriptum fuisset (Chil. V. 804. sqq. X. 442. sq. cf. XII. 36-124.).

Atque ut Palamedi Stesichorus, ita alii aliis inventionem litterarum tribuerunt aut universam aut cum quadam restrictione, ut Prometheo (Aeschyl. Prom. 469.), Orpheo (Aeid. c. Palam. p. 75. T. VIII. Reiske, cf. Lobeck. Aglaoph. p. 234.), Musaeo (ap. Schol. in Bekk. Anecd. II. p. 783.), Theuth. Hermiae (Plat. Phaedr. 274. Diod. I. 16. Plutarch. Symp. IX. quaest. 3. Gell. ap. Plin. VII, 57.), Menoni cuidam in Aegypto XV annis ante Phoroneum antiquissimum Graeciae regem (Anticl. ap. Plin. l. c. cf. Bekk. Anecd. II. p. 783. et Tacit. Annal. XI, 14. qui idem ex Aegypto repetit litteras ut deinceps a Phoenicibus propagatas), Lino (Diod. III. 67. ex fabb. Libyc. suffragante Dionysio Milesio; ex alio scriptore idem III, 66. refert Linum litteras a Cadmo e Phoenicia in Graeciam allatas ad Graecorum dialectum transformasse suumque singulis constituisse nomen characteresque affinxisse; unde litteras communi quidem Phoeniciarum appellatione comprehendi, quod ad Graecos e Phoenicia fuerint allatae; sed postea Pelasgicarum, quia hisce characteribus transformati primi sint usi Pelasgi (cf. Wessel. ad h. l. et Perizon. ad Aelian. V. H. III, 23. Suid. v. λίνον. Eudoc. p. 282. Zenob. Καδμεία νίκη. Theocr. Idyll. XXIV, 104.; quae fabula quomodo nata sit, optime docuit Ambrosch. in dissert. de Lino p. 11.); postremo Cecropi (Tacit. Annal. XI, 14. de fabula Cecropis v. Müll. Orchom. p. 106. sq.).

Denique quas litteras alii Palamedi tribuunt, eas alii a Simonide (*) vel Epicharmo inventas esse volunt, ut Simonidi tribuantur ΘΦΧ a Mario

(*) Simonides Ceus est, non Amorginus, ut testatur Plin. l. c. Melicum cum i. e. μελιχοῖο appellans. Cf. Interpr. ad Hygin. fabb. 277.

Victorin. p. 2459. Cadmo Milesio a Tzetze Chil. V. 840. ΖΞΨ Simonidi ab Eustath. ΖΗΨΩ a Plin. VII. 561. (pro Z Suid. et Salmas. Ξ ab eo additam statuunt), Epicharmo autem ΖΞΨ a Tzetze l.c. et Moschop. p. 18. ed. Titze, ΘΧ ab Aristotele ap. Plin. l.c. Omnino Graeci alphabeti ut certa primordia sunt in origine Phoenicia, ita certus terminus in litteraturâ Ionica s. Simonideâ: Quae inter utrumque à veteribus ponuntur, incerta omnia et fabulosa. Et quamquam omnes ferè in litterarum numero primitivo XVI. conveniunt (Plutarchi. symp. quaest. S. ed. Hutt. XI. p. 404. Plin. VII. 57. Tacit. XI. 14. cf. Cedren. l.c. et Tzetze. Ohil. V. dein XII. 61. sq. τῶν συγγαμμάτων πρώτων μὲν ἐχόντων ἕξ καὶ δύο, ἕτα ἐνισκανάδην τὰ σύμπαντα στοιχεῖα, καὶ καθ' ἑξῆς μέχρις αὐτῶν τῶν εἰκοσιπέντα. cf. Bekk. Anecd. II. p. 780. Scalig. ad Euseb. sub fin. dissertat. quae incipit p. 102.), tamen et Aristoteli refragantur, qui posuit XVIII, et quum ipsi inter se dissentiunt; de litteris additiis; tum etiam ab iis, quae Aristoteli tribuere Plinius videtur, longius discedunt, ut ille in priscis numerat Ζ, quod Palamedi ab Hesychio, Epicharmo a Tzetze aliisque (Bekk. Anecd. II. p. 782.), Simonidi a Plinio et Eustathio tribuitur; Ξ Palamedi a Plinio, Epicharmo a Tzetze, Simonidi a Suidâ et Eustathio; Φ in priscis ab Aristotele (si modo ab ipso litterarum dinumeratio profecta est) numeratur, dum consonae aspiratae omnes Palamedi a Plinio plurimisque grammaticis, Simonidi a Mario Victorino, Cadmo Milesio a Tzetze tribuuntur. Denique ipsum Γ ab Hesychio in additiis refertur, nisi ibi Θ scriptum fuisse existimaveris.

Ut paucis defungamur, Grammatici variis modis decepti a poëtis quum errore ipsorum proprio βαῦ. F et spiritus notam H litteras esse negarent (Bekk. Anecd. II. p. 777.), Θ autem una cum ΦΧ, et Ζ una cum ΞΨ inventas esse sibi persuaderent (Bekk. Anecd. II. p. 780.), de alphabeto prorsus contentio verba faciunt, quod elementis sedecim numero constare arbitrantur:

α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ υ

Ac ne Aristotelem quidem, si modo ab ipso litterae istae proficiuntur, quas Plinii libri offerunt, opinione quadam praecipitata absolvere possimus. Ponamus illos alphabetum Atticum respexisse. Falsos esse ex iis, quae sequuntur, apparebit. Nam quum ex alphabeto Phoenicio titulisque vetustissimis appareat fuisse elementa, quae a Grammaticis nec pro primitivis sint nec pro additiis habita, inde sequi videtur, numquam eos ad fontem, ex quo haurire deberent, rediisse.

2. His praemissis ad causam ipsam accedamus. Litteras Graecas ex Oriente advectas Phoenicibus deberi inter omnes constat. V. Herodot. V, 58. Critias ap. Athen. L. 22. coll. Eustath. ad Odys. ξ. p. 177. Plin. HN. V. 42. Diod. III, 66. coll. V, 74. et Wessel. Clem. Alex. Strom. I. p. 206. Di. ed. Col. Hesych. v. φοινικία, φοινική, φοινίκα, et Suid. v. γράμματα coll. Hesych. v. ἐκφοινίζα. Tatian. or. ad Graec. L. cf. Vofs. Art. Gram. I, 10. Bochart. de Col. Phoen. I, 20. Scalig. ad Euseb. p. 103. Montefalc. de Palaeogr. gr. p. 117. sq. Gesen. Monum. Phoen. p. 65. Non commemoratur in his, quae de litterarum origine et propagatione ex fabulosa Pelasgorum historia (cf. Knight. p. 119-123. Roehett. p. 67-87.) neque in iis, quae de Cadmo narrantur, quem umquam fuisse hodie iam nemo crediderit. V. Müller. Orchom. p. 113. sqq. Illud nobis persuasum est in diis artibus, quas a Phoenicibus ad Graecos allatas Homeri aetate vult Müllerus (Orchom. p. 113. sq.), artem scriptoriam referri non posse. Nam, utcumque statuetis de aetate Homeri (cf. §. 4.), tempore belli Troiani litteraturam quantumvis raram obtinuisse negari non potest, nisi antiquo illi aevo idem velis improbrari, quod tragicis Palamedem gloriosum in scenam producentibus improbravit Plato (Resp. VII, 60 p. 522. D.). Ex Herodoti sententia litteratura Phoenicia Graecis ea aetate innouit, quae Pelasgi Attici ab Ione denominationem habuerunt. Unde apparet falli eos, qui rem ad tempora post Heracidarum reditum detrudi oportere arbitrantur. Neo tamen defuerunt, qui Pelasgi aliisque Graeciae gentibus vel ante Cadmi creditum in Graeciam adventum cognita fuisse crederent (Bekk. Anecd. II, p. 783. cf. Nitzsch. Hist. Hom. I, p. 78. sq.). Unde fabula Pelasgos primos alphabetum Phoenicum recepisse (Diopys. ap. Diod. III, 67.) eosque litteras a Deubaleonei diluvii clade servasse (Eustath. II, 3. 358. Bekk. Anecd. II, p. 785.) Quae fabula cum Lino composita atque uno Zehobii testimonio fretus Boetherius (in calce Montef. Palaeogr.) studebat evincere, Linum non Phoenicias litteras docuisse sed Pelagicas et eas quidem Phoenicias a Cadmo allatis antiquiores, quas Cadmus ipse demonstrasset. Sed fabulae nihil proficiunt, et nomen Πελασγικῶν γραμμάτων ab Herodoti aemulis inventum videtur. Alphabeti Phoenicii omnes viginti duas litteras cum antiquis graecis congruere, nisi quod sibilantia sedes quas in alphabeto graeco permutarint, hodie nemo (est qui ignorat. Cf. Boeckh. Oecon. civ. Ath. II, p. 386. Gesen. Mon. Phoen. p. 65. tab. I. coll. Bekk. DN. III, p. 402. et in printis Swinton. Inscriptt. Gl. Oxon. 1750. Littera Σα. 7 (δύαμις postea vocatum, vid. Herb. Marib. Harae Pelasgicae) in utroque alphabeto sexta, Chēt Η octava, quae primam spiritui aspero

designando inserviit, deinde in vocalem $\eta\tau\alpha$ vertit, non secus quam α natum est. ex Aleph, ϵ ex He, ι ex Iod, $\omicron$ ex Ain, quae omnes in lingua Phoeniciá proprie consonae fuerunt (v. Gesen. l. c. et Boeckh. ad inscriptt. Ther.); undevigesima Koppa φ tum figurá et potestate, tum nomine Kóph phoenicio respondens, quae sedem suam in latino alphabeto retinuit, apud gentes quasdam Graeciae maturé in supervacaneis habita. Cf. voc. $\kappa\omicron\pi\pi\alpha\iota\varsigma$ et Schol. Aristoph. Nub. 23. c. interpr. Boettiger. Vasengemälde. I. 124. Annal. Inst. Archaeol. Rom. I. 317. Quemadmodum autem $\kappa\omicron\pi\pi\alpha$ et $\kappa\acute{\alpha}\pi\pi\alpha$, ita etiam litterarum Samech = $\sigma\acute{\omicron}\gamma\mu\alpha$ et Schin = $\sigma\acute{\alpha}\nu$ (Athen. X. p. 454. f. 467. a) forma et potestas maturé Graecis in unum coaluerunt. Quippe litterae Sigma forma a Phoenicio Samech petita haec fuit $\aleph$. San autem ut sono et nomine ita formá phoenicio Schin (W — M) respondebat. Mox quum pinguior sonus litterae $\sigma\acute{\alpha}\nu$ rarius audiretur, ambo in unam litteram coaluerunt a Ionibus $\sigma\acute{\omicron}\gamma\mu\alpha$ appellatam atque in sede litterae $\sigma\acute{\alpha}\nu$ repositam. Sed Dorae diutius litteram σ in certis vocibus pinguiore sono pronuntiasse eamque nomine $\sigma\acute{\alpha}\nu$ nuncupasse verisimile est (Herodot. I. 139.), donec sonus iste rusticus et spurius ($\sigma\acute{\alpha}\nu$ $\kappa\acute{\alpha}\beta\delta\alpha\lambda\omicron\nu$ Pind. ap. Athen. XI. p. 467.) prorsus eiiceretur (cf. Pars I. cap. I. §. 3.). Quo facto utrumque nomen ($\sigma\acute{\omicron}\gamma\mu\alpha$ et $\sigma\acute{\alpha}\nu$) et utriusque litterae figurae ($\aleph$ et M) promiscue de eodem sono coepta sunt usurpari (v. Gesen. l. c. p. 66.). Postea receptá numeratione litterali, una cum $\beta\alpha\upsilon$ et $\kappa\acute{\omicron}\pi\pi\alpha$ etiam $\sigma\acute{\alpha}\nu$ in alphabetum revocatum est, cuius ut nomen $\sigma\alpha\nu\pi\iota$ lusui grammatico debetur (nam $\aleph$ ita natum videtur, ut inverso C inscripta sit littera Π), ita hoc $\epsilon\pi\acute{\iota}\sigma\eta\mu\alpha\nu$ casu quodam post ultimam litteram alphabeti Ionici repositum numerum 900 significat. V. Boeckh. Oecón. civ. Ath. II. p. 386. Eckh. D. N. IV, p. 384. sqq. et voc. $\sigma\alpha\mu\phi\acute{\epsilon}\rho\alpha\varsigma$ ap. Aristoph. coll. Schol. et Interpr. — Denique quae supersunt sibilantia Sain et Zade, eorum alterum (Sain) graeco ξ , alterum (Zade) graeco $\zeta\eta\tau\alpha$ respondet. Quod, licet propter figuram litterarum potestatemque improbatum a Gesenio l. c., si nomina ipsa respexeris, verissimum est. Nihil enim obstat, quominus permutationem quandam litterarum Phoeniciarum a Graecis ipsis profectam esse statuamus; id quod et figura Phoenicia Z suadet iet $\kappa\epsilon\tau\alpha$ Graecorum ab initio, ut videtur, suo loco relictum, quippe cuius nomen ad analogiam vicinorum (eta, theta) formatum sit. cf. Baumlein de primit. alph. gr. p. 23. Itaque littera ξ , quam antiquissimam esse vel ex situ, quem in alphabeto occupavit, intelligi potest, in locum litterae Samech cessasse putanda est; quum $\sigma\acute{\alpha}\nu$ etiam litteram $\sigma\acute{\omicron}\gamma\mu\alpha$ in sedem suam recepisset. De ceterarum litterarum nominibus cf. Gesen. l. c. p. 67.

Alphabetum igitur Phoenicium cum graeco antiquissimo ita fere procedit:

Aleph	𐤀 𐤁	Α	Α Χι
Beth	𐤂 𐤃	Β	Β
Gimel	𐤄 𐤅	Γ	Γ
Daleth	𐤆 𐤇 𐤈	Δ Δ	Δ Δ Δ
He	𐤉 𐤊 𐤋	Ε	Ε
Vau	𐤌 𐤍	Ϝ	Ϝ
Sain	𐤎	..	.. (I)
Chet	𐤏 𐤐 𐤑	Θ	Θ
Tet	𐤒 𐤓	⊙	⊙
Iod	𐤔 𐤕	Ϛ	Ϛ
Caph	𐤖 𐤗 𐤘	Κ	Κ
Lamed	𐤙 𐤚 𐤛	Λ	Λ
Mem	𐤜	Μ	Μ
Nun	𐤝 𐤞 𐤟	Ν	Ν
Samech	𐤠	Ξ	Ξ (postea + vel ⊞)
Ain	𐤡 𐤢	⊙	⊙
Phe	𐤣	Ϙ	Ϙ
Zade	𐤤	..	..
Koph	𐤥 𐤦	ϙ	ϙ
Resch	𐤧 𐤨 𐤩 𐤪	Ϡ Ϡ	Ϡ Ϡ
Schin	𐤫	Μ	Μ
Tau	𐤬	Τ	Τ

Litteris græcis initio eandem figuram fuisse quam Phœnicis, mox una cum linguâ etiam modum litterarum figuramque ab ipsis Phœnicibus paullum immutatam esse tradit Herodotus (V. 58.). Et temporis progressu ipsos Iones aliquantulum variasse in litteris idem auctor est. Quas mutationes hodie qui velit indagare, vereor ne operam ludat (cf. tamen Bœuml. l. c. p. 37. sq.). Nec minus incertum est, quot qualibusque primum litteris Græci usi sint. (*) Atque Iones quidem etsi huius quoque praeclaræ rei utilitatem primos animadvertisse ad eamque studium et ingenium suum contulisse facile concedimus, tamen eorum commercio litterarum Phœniciarum cognitionem Græcos debuisse (ut putat Müller. Diar. litt. Gott. 1831. n. 31. p. 299.) obstinate negamus. Nam quum vel ante Iones commercio florentes a ceteris Græcis haec cognitio abiudicari non possit, tum alphabetum Phœnicium non ab una gente per Græciam propagatum sed in diversis regionibus ab ipsis Phœnicibus sparsum esse pluribus ex indiciis colligas.

3. Ex alphabeto igitur Phœnicio quum Aeoles Doræque pleraque omnia deprompserint, Iones qui Atticam incolebant, has potissimum litteras videntur frequentasse:

Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ο Π Ρ Σ Τ

Neque enim Plinii verba, quinor, recte interpretabimur (H. N. VII. 58.), si priscos Atticos ΤΘ pro Θ scripsisse putemus; id quod neque ex inscriptionibus (**) neque ex nummis demonstrari potest (v. Corp. Inscr. I. p. 6.), nec nisi Grammatici et lingua latina factum testantur (Dionys. Thrac. Bekk. Anecd. II. p. 780. Mar. Victorin. p. 2459. Priscian. p. 542. lib. I. de numero litterarum); neque fidem habemus Plinio, qui Aristotelem refert litteram Θ ab Epicharmo quam a Palamede additam maluisse. Nam quum appareat eam ex alphabeto Phœnicio ad Græcos transiisse, tum obtinuisse in alphabeto vetustissimo, in quo ΓΗ et ΚΗ (pro Φ et Χ), inscriptiones Theraeae docent (v. paullo post). At, inquires, cur non ante Theraeum alphabetum existerit aliud, quod litteram Θ caruerit? Hoc primum probabile non est vel propter locum, quem Θ in alphabeto occupavit. Neve mihi obiicias litteram ξ, quam antiquissimis temporibus quum Samech (σῑμϰ) in locum litterae Schin (σῑν) cessisset, illius sedem occupasse apertum est. Deinde antiquius Theraeo alphabetum Grammatici non cognoverunt, qui primam aetatem litteram

(*) Ad illam aetatem Grammaticos qui de XVI litteris somniant, non respexisse, non est cur moneamus.

(**) Cave tibi imponi patiaris a titulo male transcripto Corp. Inscr. n. 2057.

Υ terminarint (v. infra 5.). Quippe Grammatici si litteram Θ una cum Φ et Χ inventam tradiderunt, id censendi sunt fecisse propterea, quod aspiratas omnes eodem modo natas crederent. Atque ut aspiratas, ita duplicem Ψ nasci sine Ξ et Ζ non potuisse rebantur. Unde has quoque litteras in additiis posuerunt. Atqui litterā Ξ s. Ζ, quae in numero duplicium consonarum male recensetur, quidquid obnitatur Hemsterh. ad Lucian. iud. vocal. p. 316. (*), ne Homerus quidem carere potuit. Nec dubium est, quum ei litterae in dialectis Δ vel ΣΔ vel ΔΔ substituantur (v. ad n. 17. coll. Corp. Inscr. II. p. 724. Müll. Dor. II. p. 521.), quia statim initio ab Ionibus fuerit frequentata. Id quod vel titulus vetustissimus in galeâ votivâ (Corp. Inscr. n. 30. nobis ad n. 21.) probabile reddit. Sed inde non sequitur litteram Ζ repudiatam esse ab Aeolibus et Doribus; qui eam non solum in alphabeto habuerunt (v. vascul. alphab. M. Graeciae. p. 21.), sed etiam in litteris adhibuerunt, ut docet nomen Ζένυξος in fragmento tituli Lesbicae optimae aetatis (Corp. Inscr. n. 2167.) et inscriptio Cumaea ex aetate Augusti, in qua semel *ὀνυμάσδεσθαι*, saepius *ονυμάζων* et similia.

Atque in tantâ iacturâ titularum, quâ iustum unius aetatis uniusque populi alphabetum construi vix potest, cognitio veteris litteraturae sane eximium incrementum cepit repertis inscriptionibus Theraeis (n. 1-20.). Quippe alphabetum Theraicum, in quo quod digamma et sibilantia quaedam non occurrunt, casu tribuendum est, totum, si Υ ibi obvium exceperis, Phoenicum est. Inest Chet (Θ) spiritum asperum simul et vocalem longam designans (vocalis brevis Ε pro longâ Η in n. 1. a. et n. 5. habetur; sed n. 18. incertum quid significet; vocalis Ω litterâ Ο exprimitur; quae res aetatem prodit, quâ littera Chet ad vim vocalis exprimendam inclinabat); inest Theta Θ, deficientibus Φ et Χ, pro quibus scribitur ΓΘ et ΚΘ; inest denique Koppa Ϙ, quae etiam in n. 2. prima litterâ videtur esse, quidquid de tertiâ statueris (cf. alphab. tit. vetust.). Postremo Ξ et Ψ litteris ΚΜ et ΓΜ repraesentantur, pro quibus inventis aspiratis, Athenienses et gentes quaedam doricae ΧΣ et ΦΣ scribere solebant. Quae quum ita sint, Boekhius (Act. Acad. Berol. 1836. p. 67.), comparatâ columnâ Meliâ (n. 21.), quae idem fere alphabetum praebet, in insulis Therâ et Melo, quarum conditores Phoenices

(*) Littera Ζ naturâ suâ simplex est. Unde ap. Hom. *οἱ δὲ Ζάκυνθον ἔναιον* et *ἄστν Ζελαίης*. Recteque Schol. ap. Bekk. Aesop. II. p. 316. 29. *εἰ καὶ συγχωροῦμεν αὐτὰ δύναμις ἔχειν δύο συμφώνων, ἐπειδὴ οἱ Διολεῖς κατὰ τὴν προφορὰν τοῦ ζυγῆος σδυγῆς γράφουσι. — ἀλλ' ἑμῶς οὐδὲν κατὰ διάλεκτον ἰδιόζοντα εἶναι καμὸν παραλαμβάνειν.* Cf. Welck. Syll. n. 51.

fuisse memoriae proditum est, litteraturam Phoeniciam diutius vim suam in alphabetum graecum exercuisse coniecit.

4. His igitur litteris primitivis ex alphabeto Phoenicio receptis quae deinceps accesserunt $\Psi \Phi \chi$ (i. e. $\Psi \Phi \chi$), eodem ordine, quo sese excipiunt in alphabeto, a Graecis ipsis inventae sunt. In quo non magnopere nos offendit memoria Grammaticorum, qui (excepto Mario Victorino Art. Gramm. ed. Putsch, p. 1944.) litteram Ψ in primitivis posuerunt, quum manifesto sit additicia. Nec vero Pythagorae (Westen. de ling. gr. pronunt. or. III), nec Simonidi (Mar. Victorin. l. c.) potest attribui. Nec, quod Mar. Victorinus dicit: „*apud Graecos autem fuisse $\chi\psi\omega$ cum ι et ω non dubito*”, aliis nisi Fourmontianis exemplis demonstrari potest. Nam quod in diphthongo $\epsilon\iota$ est pro $\epsilon\psi$, ut in decreto contra Timotheum habetur in libris $\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\sigma\iota\alpha\varsigma$ pro $\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\sigma\iota\alpha\iota\alpha\varsigma$, et in aere Eleo (n. 24.) $\lambda\alpha\tau\tau\epsilon\upsilon\delta\mu\epsilon\upsilon\omicron\nu$ pro $\lambda\alpha\tau\tau\epsilon\upsilon\delta\mu\epsilon\upsilon\omicron\nu$, incertum num id ad simplicem vocalem accommodari queat (cf. Corp. Inscr. L p. 84.). Neque huc pertinet usus peculiaris, de quo Giése dial. aeol. p. 418. Quippe Phoenicium $\beta\alpha\upsilon$ inveniendae litterae Ψ mature dedisse causam videtur; quae, ni fallor, ab Aeolibus profecta vocalem designat consonae F cognatam. Vid. Baumelein de primit. alph. gr. p. 29. sq. (*) Atque ad hunc alphabeti graeci statum Grammaticorum revocanda memoria est.

Littera ξ quam formam habuit antiquitus χ (v. Inscr. Petil. n. 23.), ea quum praesertim in Italicis civitatibus usurpata videatur, reliquis Graecis mature copiam fecit litterae χ , quae in Aeolicis Doricisque gentibus primum formam Ψ recepit, in Ionicis χ vel χ (vid. alphab. tit. vetust.); mox figura χ ubique evicta. Quae littera reperta Aeoles et Dores, qui sonum illam elementis $\kappa\eta$ exprimere consueverant (v. Inscr. Ther. n. 1.), ξ elementis $\psi\varsigma$ expresserunt, quam antea $\kappa\mu$ s. $\kappa\varsigma$ scripsissent, Iones autem $\chi\varsigma$ vel $\chi\varsigma$, donec Ionia ipsa vel cum Ionia Epicharmus litteram ξ hac forma χ (*) pristino honori reddidisset. Denique ut sonum χ Dores et Aeoles elementis $\kappa\eta$, ita ϕ per $\Gamma\eta$ solebant exprimere, qui sono designando a littera koppa (ϕ Φ) desumpta forma est ϕ Φ , idque vel tum, quum koppa etiam in usu erat (vid. tit. quem ex Corp. Inscr. n. 31. attulimus ad n. 29.). Postremo ad exprimendum sonum ψ , quem Aeoles Doresque litteris $\Gamma\mu$ s.

(*) Aliter Lepsius (de tabulis Eugubinis p. 75. sqq.), qui Ψ non minus quam Φ ex semitico $\aleph$ natum existimat.

(**) Desumpta forma, ut videtur, a Γ , intermedia linea aucta. Unde fortasse explicanda est nota posteriore tempore utriusque litterae confusio. v. ad n. 35.

ΓΣ, Attici ΩΣ designare consueverunt, Epicharmus, ut videtur, posteaquam usus formas + et X sanxisset, aeolicum Ψ adhibuit. Nam ex iis, quae de litterarum inventoribus commenti sunt Grammatici, illa solum probabilitatem aliquam habent, in quibus Ξ et Ψ Epicharmo, Η et Ω Simonidi tribuunt (Eustath. Tzetz. Cedren. Moschopul. cf. Hygin. fab. 277. ubi pro ΓΨ scribendum ΞΨ. Van Goens de Simon. Ceo IV. p. 72. sqq. male Simonidi ΖΞ tribuit.).

Quamquam hoc quidem non ita intelligendum est, ut primi inventores harum litterarum fuisse putentur. Nam inventores ii fere dicuntur, ut ait Nitzsch. (Hist. Hom. I. p. 13.), *quorum usu res ante inventa primum inclaruit*. Sic litteras Ξ et Ψ ab Epicharmo in crebriorem usum vulgatas esse probabile est vel eam ob causam, quod in Magnâ Graeciâ Ξ mature formam peculiarem nactum videtur (vid. Inscr. Petil. n. 23.). Cui autem Ξ, ei optimo iure etiam Ψ tribui potest.

Accedit indicium satis luculentum ex vasculo quodam in solo veteris Agyllae reperto (v. Lepsius in Annal. Inst. Archaeol. Rom. Vol. VIII. p. 186. sqq. unde tabulam sequentem exprimendam curavimus N. 1.). In quo vasculo quod alphabetum graecum exhibetur (cf. *γραμματικὸν ἔκπωμα* ap. Athen. XI. p. 467. c.), id ipsum usque ad Ψ procedit. Falluntur enim qui putant Ψ non posse statui in alphabeto quod litterâ Ω careat. Taceo vocalem Η, de qua hodie nemo amplius erit, qui perverse iudicet. Habemus igitur in vasculo illo licet negligentius depicto alphabetum hoc aeolicum vel doricum

[Textum vide pag. seq. interpositum]

Α Β Γ Δ Ε Φ Ι Β Θ Ι Κ [Λ Μ] Ν Ξ Ο Ρ [Ϛ] Ρ Ξ Τ Υ Χ Φ Ψ

Et hoc quidem in basi. Qui autem in superiore parte lusus syllabicus est (cf. Calliae tragoed. et Welck. in Mus. Rhen. I. 1. p. 137. sq.) in eo nonnulla casu arbitrioque quasi conflata videntur. Nam nec consonarum, quae non omnes ad syllabas rediguntur, nec vocalium ordo alphabeticus servatur.

ΒΙΒΑΒΥΒΕ ΓΙΓΑΓΥΓΕ ΙΙΙΑΙΥΙΕ ΗΙΗΑ
 ΗΥΗΕ ΘΙΘΑΘΥΘΕ ΜΙΜΑΜΥΜΕ ΝΙΝΑΝΥΝΕ
 ΠΙΠΑΠΥΠΕ ϚΙϚΑϚΥϚΕ ΣΙΣΑΣΥΣΕ ΨΙΨΑΨΥΨΕ ΦΙΦΑ
 ΦΥΦΕ ΤΙΤΑΤΥ[Τ]Ε

Quam rem in tali monumento non premendam ducimus. Nec quemquam morabitur litterarum quarundam in utroque titulo diversitas. (*) Alphabeta

(*) Qui omnia in ordinem vult consuetum redigere, in interpretando saepe labatur necesse est. Artificis, non litterati, manum habemus. Quamquam ne sic quidem prorsus se ineptam praebuit.

<p>ABCEICBOIKLMWBO</p>	<p>ADMAVWZSINAM</p>	<p>N.1.</p> 	<p>ABCEIHOIKANM</p>
<p>N.2.</p>	<p>SICA CYCENI A Y N B</p> <p>Y I E I O A O Y E I I I A I</p> <p>A M Y M O I O A O X O R M Y M</p> <p>M E B I P A P Y P R I T A Y P R E I S A P Y S A</p> <p>Y I Y A Y K Y R O I O A O K O N T I T A Y R</p> <p>ABCEIHOIKLMWBO</p>		<p>N.3.</p>

haec omnia graeca esse, non etrusca, vel vulgaris versum ducendorum ratio evincit. At, inquit Lepsius, deest vocalis O in syllabis vasculi. Immo desunt plura. Certe in alphabeto parietis O non deest, neque in basi vasculi nostri. Quod quidem alphabetum si ab alia manu profectum velis, vereror ne non aliud agas quam optare.

Sed ut litterarum E et Y nulla causa est cur Epicharmum primum inventorem fuisse putamus, sic, quae vulgo Simonidea litteratura dicitur, in ea quae vocales longae sunt H et Ω Simonidi auctori tribuatur a Grammaticis, non magis ab ipso Simonide inventae esse censendae sunt. Nam etsi harum litterarum ante Simonidem in Graecis civitatibus usurparum nullam exemplum exstat, nec veri dissimile est, Simonidem, quem constat ab Ol. 56, 1. - 78, 1. (v. Schneidew. Simonidis Carm. reliquiae) vixisse, aliquid innovasse vel de suo addidisse, tamen, quum fere constans fama sit litteraturam eam, in qua primum vocales longae compareant, ut natam in Ionia litterarum flore insigni, ita a Callistrato quodam in Samo conformatam esse (v. Ephor. ap. Schol. Venet. ad Il. 7, 485. et Andro. ap. Phot.

In universum quae formae reconditiores sunt in titulo superiore (de cuius usu v. Welcker l. c.) ut Γ pro B, ϩ pro ϩ (cf. alph. Rhoen.), ϩ pro ϩ, est artifex in basi formis communibus representatum. In quibus sane mira forma est litterae koppa ϫ, quam non male cum nota numerali aetatis recentioris comparavit Lepsius. Nimirum hanc artifex aut in usu quotidiano esse cognoverat aut male pinxit, ut litteram nonam et penultimam. Praeterea memorabiles formae sunt E pro H vel H (quae redit in alio fragmento alphabeti graeci, de quo statim), M pro M, M pro M. Littera ϩ male picta post + (i. e. X) posita est, non quod ordo harum litterarum non confirmatus esset, sed negligentia, ut videtur, pictoris (cf. tab. N. 3.). Quod autem ϩi formae ϩ expressum est in titulo superiore, non magis mirum videri debet, quam quod ϩ in aliis regionibus koppa designat et ϩ nunc koppa est nunc phi (cf. Alphab. tit. vetust.). Littera Y apud Aeoles Dioresque aliquando X denotat (v. Alphab. tit. vetust.). Quod quo minus hoc loco statuendum putemus, impedit alphabetum inferius, in quo + et ultimo loco Y. Spaciosius enim quam verius est, quod coniecit Lepsius qui ultimam in basi litteram adiectam putat a pictore, ne altera forma litterae X in titulo superiore obvia deesset. Denique in eodem titulo quia Βητα est ϩ, γαμμα formam habet N, quia ϩi est ϩ, κόππα habetur ϩ, quia νυ est M, μυ representatur M, ut videas non sine ratione quadam compositum alphabetum esse. Arbitrium, quod dixi, artificis cernitur in consecutione litterarum. Ceterum hoc monumentum Olympiade 60. vix antiquius est.

Alium fragmentum alphabeti graeci in pariete sepulcri in Etruria reperti (Lanzi, Saggio di ling. Etr. II. p. 436. Vid. nostr. tab. N. 2.) eo nomine insigne est, quod gamma ϩ praebet (cf. crater. Mithridat. Corp. Inscr. 2278.) et Βαυ prorsus phoenicium ϩ. Sed ζητα haud dubie I fuit et νυ M. In eodem sepulcro syllabae quaedam leguntur a dextera ad sinistram scriptae MAMI MEMY etc. Quod Lepsius recte cum vasculo superiore composuit.

Utroque monumento paullo recentius videtur esse simile fragmentum in vasculo etrusco detectum (Lanzi l. c. p. 568. vid. nostr. tab. N. 3.) in quo Βαυ negligentius pictum videtur.

coll. Suid. Σαμίων ὁ δῆμος), multo verisimilius videtur, Simonidem non solum cum Epicharmo litterarum Ξ et Ψ, sed etiam primum vocalium Η et Ω usum totamque litteraturam Ionicam Athenis constituisse; quam dudum apud alias gentes ipsisque Athenis (*) usitatam Athenienses priscae litteraturae tenaces secundo demum anno Olymp. 94. in actis publicis receperunt (v. Pars II. c. III. pr.). Accedit quod littera Θ s. Η vel ante Simonidem in Ionicis Doricisque civitatibus vocalis productae naturam videtur induisse. Unde per aliquod tempus mira usus inconstantia, ut modo spiritus modo vocalis η eadem notā exprimeretur, quemadmodum id factum in inscriptione Theracā (n. 1. a.) videmus, ubi Θ in unā voce spiritus est, in alterā vocalem ητα designat. Sed in iisdem titulis Theracis, qui Solonis et Pisistrati tempora spectant, vocalis Ω constanter litterā O representatur. Unde apparet, vocalem productam Ω, ut ultima est in alphabeto, ita confirmatā demum orthographiā litterae Η signum peculiare (Ω Ω cf. Bäumlein l. c. p. 36.) accepisse.

Antiquissima monumenta, in quibus haec litteratura comparet, tituli sunt Ionici n. 45. et 46. quos inter Olymp. 75-80. ponere non dubitavimus, nihil reveriti auctoritatem Schol. Venet. supra citati, cuius verba: Καλλίστρατος δ' ὁ Σάμιος ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν ταύτην μετήνεγκε τὴν γραμματικὴν (***) καὶ παρέδωκεν Ἀθηναίοις, ὡς φησὶν Ἐφορος ita interpretanda sunt, ut tempus, quo Athenienses litteraturam Ionicam in actis publicis receperunt, intelligatur. His igitur omnibus ad fidem titulorum, qui supersunt (v. Pars I. Cap. I. §. 2.) rite dispositis alphabetum graecum, quod inter Olymp. 40-80. apud Dores, Aeoles, Atticos, Iones obtinuit, ita fere concinnari potest:

(*) Athenis certe iam Callias comicus Sophocle et Euripide antiquior Ψ et Ω (Athen. X. c. LXXX. p. 454.), ut Euripides (Thes. fragm. V. Bekk.) vocalem Η, graphice expressit (v. Payne Knight, Prolegg. in Hom. §. LXXIX.). Idem Callias Ol. 87, 1. γραμματικὴν τραγωδίαν composuit (Athen. VII. p. 276. A. Clinton. F. Hell. ad a. 432. 4. coll. pag. 345. Krüg. Mus. Rhen. philol. I. 1. p. 137. sqq.) in quā litteratura Ionica universa comparet. Ad huius litteraturae apud Samios cultum praecipuum num Aristophanis pertineat versus in Babyloniis: Σαμίων ὁ δῆμος ἐστὶν ὡς πολυγράμματος (Dindorf. ad fragm. Aristoph. 43.) dubitari potest.

(***) Γραμματικὴ saepe scripturam vel alphabetum significat. Plut. Arist. 1. ὡς ἐλέγχει τὰ γράμματα τῆς μετ' Εὐκλείδην ὄντα γραμματικῆς. Porphy. Quaest. Hom. 8. p. XCII. Barnes. dicit ὅσκι (II. XXII. 127.) ἐκ τῆς παλαιᾶς γραμματικῆς resedisse pro ὡς. Harpocr. v. Ἀττικῶς γράμμασι — ἡ τῶν εἴκοσι τεσσάρων στοιχείων γραμματικῆ. (Cf. Phot. et Suid. Σαμίων ὁ δῆμος. Syrian. l. infra citat. 5.).

DORES ET AEOLES.				IONES.			
Ther.	Mel.	Boeot.	Pelop.	Magna Graecia.	Attica.	Ionia aetate Simonidis.	
	A	A		A	A	A	A
	B	B		B	B	B	B
	Γ	Τ		Ϟ	Α	Α	Γ
	D	Δ		D	D	Δ	Δ
	E	E	E	E	E	E	E
	F			F	...	...	...
	H			H	I	I	I
	Θ	Θ		Θ	Θ	Θ	Θ
	Σ	Σ		Σ	I	I	I
	K	K		K	K	K	K
	L	L		L	L	Λ	Λ
	M	M		M	M	M	M
	N	N		N	N	N	N
	KM	V	Ξ	+	Θ	+	Ξ
	Ο	Ο		Ο	Ο	Ο	Ο
	Π	Π		Π	Π	Π	Π
	Ρ	Ρ		Ρ	Ρ	Ρ	Ρ
	Μ	Σ	Ε	Μ	Σ	Σ	Ε
	T			T	T	T	T
	V	Υ		V	V	Υ	Υ
	KB	PH	Θ	Θ	Θ	Φ	Φ
	ΓB	KH	Ψ	+	X	X	X
	ΓM		...	...	Θ	Σ	Υ
							Ω

5. Grammatici quas tres aetates alphabeti graeci ponunt, earum prima, in qua litterae sedecim numerantur, usque ad litteram Y procedit; alteram litterarum undeviginti posuisse eam videntur, qua aspiratae accesserant,

α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ υ φ χ

Tertiam, additis ex Grammaticorum sententia ζ ξ ψ η μ, litteratura Ionica

D

constituit. Ex his, demptis erroribus, quos tollere post ea, quae ante dicta sunt, quis facile poterit, sequitur id quod vel sine his apertum est, aliis temporibus alia alphabeta existisse et primam aetatem litteram Y, alteram probabiliter litteram X terminari. Ex priorae aetate supersunt inscriptiones Theraeae et Melia (circa Ol. 50.), quarum alphabetum usque ad Y procedit, longe tamen aliter comparatum, quam Grammatici praecoperunt:

Δ Α Β Γ Δ Ε (Ϝ Ι) Θ ⊕ Σ Κ Λ Μ Ν Ο Π Ϛ Ρ Μ Τ Υ

Alteram aetatem sistit quidquid inscriptionum Aeolicarum vel Doricarum, exceptis Theraeis et Meliis, superest ex Olymp. 40-80. ☿

Ι Α Β Γ Δ Ε Ϝ Ϛ Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ψ Ο Π Ϛ Ρ Μ Τ Υ Ω Ϟ

Eundem tetragynum praebet Atticorum priscum alphabetum vel Solonis aetate:

Ο Α Β Γ Δ Ε Ϝ Ι Θ ⊕ Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π Ϛ Σ Τ Υ Ϟ ϟ Ϡ

unde patet eam aetate, qua aliae gentes aspiratas Φ et Χ elementis Γ Η et Κ Η repraesentabant, litteras illas aliis pridem usitatas fuisse. Et hoc quidem alphabetum Atticum post introductam litteraturam Ionicam a veteribus γράμματα ἄττικὰ, ἀρχαῖα ἰωνικὰ, ἐπιχώρια appellabatur. Apertum in Neaer. καὶ αὐτὴ ἡ στήλη ἐστὶ καὶ νῦν ἔσθηκεν ἀμφοτέρῃ γράμμασιν Ἀττικῆς δηλοῦσα etc. Pausan. I, 2. 4. cf. Corp. Inscr. ad n. 25. — Harpocr. et Hesych. v. ἄττικὰ γράμματα. Similiter aliarum quoque gentium alphabeta antiquata ἀρχαῖα vocantur. Pausan. V, 17, 3; 22, 2. Quae autem Suidas (v. Κορίανθος) affert Δωρικὰ γράμματα cum alphabeto Palamedeo comparata, quod nihil esse ex fabulis supra allatis apparet, haud dubie Grammaticorum commentum est. Tollendusque error est recentiorum quorundam doctorum (Chandler. Syllab. p. XIII.), qui priscum alphabetum Atticum Cadmeum appellarunt. Quae denominatio iam veteribus (Syrian. Comm. in Hermog. ἡ γῶν Κάδμου γραμματικὴ ἐπὶ τε τῶν Τρωικῶν ἠσκέετο, ὡς Δίκτης) ἐν ταῖς ἐφημερίαις φησὶ καὶ μέχρι τῶν Εὐκλείδου τοῦ μετὰ τὰτα ἀρξάντος διέμνε χρόνων cf. Corsini F. Att. in Euclide) inde orta videtur, quod rem ab Herodoto (V, 59.) praeterea non satis pensitarint. Nam ille quum litteras vidisset a Ionibus φοινικῆα vocari (cf. tit. n. 47.), ea cum rebus Cadmi composuit atque inde procudit nomen Καδμήα γράμματα, quae in inscriptionibus sibi visus est animadvertisse.

6. Alphabetum graecum quae posuimus quattuor inter Olymp. 40-80. usitata, ea, si voles accuratius distinguere, proprie tria sunt. Nam Aeolicum et Doricum naturam idem est. Priscum Atticum secundum, Ionicum tertium est. Ad haec discrimina Grammaticos numquam advertisse supra vidimus; quod monemus ne illa Δωρικὰ γράμματα, quae Müllerus (Dor. II. p. 395.) omnium antiquissima putabat, defendenda putes. Idem constat in

Italiâ Latinos, Etruscos, alias gentes, (*) in Asiâ Careâ, Phryges, Lyciâ eodem fere quo Graecos alphabeto usus esse (Plin. H. N. VII. 68. Tacit. Annal. XI. → Müller. Etrusco. → Clark. Itin. II. 1, p. 263. et Hammer. Ansichten etc. p. 189. Hamilton. Aegypt. p. 418. coll. Leake. in Walpol. Trav. p. 207. G. F. Grotefend. dissert. angl. scri. de inscriptionibus Lycois et Phrygiis, et Eiusd. Rudimenta linguae Umbricæ etc.) Itaque G. F. Grotefendius, qui in linguas gentium italicarum accuratissime inquisivit, tria illa genera alphabeti graeci ita adhibuit, ut ex Ionico Phrygium Lyciumque subinde neque contederet, ex Dorico Magnæ Graeciæ Latinum, ex prisop Attico, quod Kumis in Campaniâ consedisset, Etruscum, ex eoque Tuscos Umbricum et Oscum (Diar. litt. Gött. 1833. p. 116.). Sed de his nunc quidem nihil attinet dicere. Latinum alphabetum quale fuerit antiquitus, operae pretium est videre. Hoc idem sedecim olim litteris constituisse fertur (Mar. Victorin. A. G. I. ed. Putsch. p. 2468. Priscian. I. de numero litterarum, coll. Plin. l. c. c. 56. et Plut. Quaest. Plat. 1009.). Isidorus solus septendecim latinis litteris dicit veterem scripturam constituisse (Origin. I. 4.). Itaque Mar. Victorinus l. c. numerum XVI antiquiorem habens quam veritatem, has statuit vetustissimorum Latinorum litteras:

A B C D E I K L M N O P Q R S T

In quo quidem quod Salmasius (Inscr. Herod. p. 225. 226.) Q novam litteram esse contendit, id nihili est (cf. Rose Inscr. gr. vetust. p. XXXI.). At nec F nec H exulare ex antiquo alphabeto Latinorum potest, quidquid obloquantur Grammatici (Priscian. l. c. Scaur. de Orthogr. 2250. I. Vofs. Art. Gramm. I. 16.). Contra K recte agnoscitur ut antiquissima, quâ carere Latini non potuerunt, quum C ut Graeci Γ pronuntiarint (Mar. Victorin. I. p. 2459. Villosion. Anecd. II. p. 167.). Quae quum ita sint, Latinorum alphabetum antiquissimum videtur hoc fuisse:

A B C D E F H I K L M N O P Q R S T

quod sane Dorico Graecorum simillimum est. Quamquam Latinis alphabetum graecum usque ad V procedens allatum esse verisimilius videtur (v. Baeuml. l. c. p. 30. sq.). Et quemadmodum Graeci in usu sibilantium Phoe-

(*) Huc pertinet titulus Bastae in Apuliâ tributus ap. Gruter. CXLV. 5. (cf. Raccolta d'opuscoli scientifici. Vol. VII. Venet. 1732.), et inscriptio vasculi antiqui in Museo Galassi asservati, quam publicavit Lepsius in Ann. Inst. Archaeol. Rom. 1836. p. 199. Quae quidem inscriptio, quum pateat Etruscam non esse, cui genti tribuenda sit, non liquet. De origine Pelasgicâ qui cogitet, ab eo dissensisse numquam poenitebit.

niciarum peculiarem normam secuti sunt, ita Latini litteras quasdam ex alphabeto graeco aut sero aut nunquam receperunt. Qui quod Θ repudiaverunt, ex eo debet explicari, quod iis defuerit sonus; quem postea ad modum scripturae PH per TH representandum putarint. Ac simili de causa littera Z quum primum oblata negligeret in alphabeto praesertim Dorico, sero propter Graeca quaedam necessaria visa, quum septima iam sedes a littera G esset occupata, ultimo loco reposita est (cf. Baenpl. l. c. p. 28.). Postremo X (Ξ) Latinis recentior est littera; quae qua aetate iis innotuit, quum inter N et O iam nihil deesse videretur, non eo quo oportuit loco recepta est.

ΤΣΣΘΩΜΙΝΝΞΡΑ

... (The following text is extremely faint and largely illegible, appearing to be a list or a detailed discussion of the letters mentioned in the header above.)

ΤΣΣΘΩΜΙΝΝΞΡΑ

... (The following text is extremely faint and largely illegible, appearing to be a list or a detailed discussion of the letters mentioned in the header above.)

... (The following text is extremely faint and largely illegible, appearing to be a list or a detailed discussion of the letters mentioned in the header above.)

IV.

DE AETATE SCRIPTURAE.

1. Argumentis Fr. A. Wolfii, qui usum scribendi ad tempora nimis sera referendum censebat (Prolegg. ad Hom.), ab initio plerique omnes suffragati sunt. Sed, ut fieri solet in re speciosius exornata, viris doctis mox tanta ad affirmandum subnata licentia est, quantam ne auctor quidem ipse, si viveret, ad negandum sibi sumendam putaret, praesertim quum artis scriptoriae usum vel octavo ante Christianam epocham saeculo privato studio viguisse ipse concessisset (Prolegg. p. LXX.). Itaque Nitzschius, vir quum de omni litteratura graeca tum de Homero optime meritus, falso Wolfium rhapsodorum operam litteraturae vicariam fecisse demonstravit (de Hist. Hom.); in quo consentientes quum alios habet tum Welckerum, qui scribendi usum vidit apud neminem prius fuisse quam apud epicos poetas et vel suorum vel alienorum carminum rhapsodos; eos enim ut de scripto et ipsos meditados esse carmina et aliis discenda praevisse, ita saepe legendi scribendique facultatem tradidisse (Cycl. ep.). Convincebat Nitzschius errorem, quo Wolfius legum formulas, antequam perscribi potuissent, memoriter traditas et decantatas apud Spartanos et Cretenses interpretatus esset. In quo Bernhady (Hist. litt. gr. I. p. 55. sq.) tantum concessit, ad litteraturae usum nihil referre, si pauci naenias quasdam hortativo ex genere, quae morum publicorum praecepta haberent, didicisse et cecinisse perhiberentur. Scilicet a formulis legum civilium distinguendae illae leges sunt, quae de moribus praecipunt; quales fuerunt Doriensium (Aelian. V. H. 11.39. Strab. 482. extr.), Arcadium (Polyb. IV, 20.), Atheniensium (Plat. legg. III, 700. B.). Nec vero minus falso ex legum scripturarum memoria de omni litteraturae usu iudicasse Wolfium videmus. Strabonis de Locrensibus testimonium (VI. 269. πρώτοι νόμοι ἑγγράφοις γρηθάσθαι περιδρυσμένοι εἶσι) nunc ita interpretamur, ut Zaleucum iudicum decreta litteratis legibus instruere voluisse contendamus; contra visum esse Lycurgo vel quicumque legem illam scripserit (cf. Müll. Don. p. 185. Caroll. Hermann. Antiqu. graec. publ. § 23. et 88.). Vide iam quod producta res sit. Nam quum viri docti tantum fere largiantur, ad pri-

mas Olympiadas scribendi usum satis probabiliter proferri, Bernhardy (l. c. 1. p. 187.) non negat fingi posse, aetate Arctini aliorumque, qui multa edidissent, primos exstitisse qui carminum Homericorum rhapsodias XLVIII. scriptas ad plures divulgarent, ut iam, si ab Iliade et Odysseâ discesseris, Graecorum carmina ad unum omnia et perscripta esse a poetis et de scripto tradita putentur. At Homerum veteres poetarum antiquissimum ita dixerunt, ut eorum, quorum scripta exstarent, illum primum ponerent (Herodot. II, 33.). Etiam Aristoteles ante illum multos fuisse putavit (Poët. 4, 9. cf. Knight. Prolegg. ad Hom. §. LXXVII.). Ex quibus, si contestaris fide dignam esse eam sententiam, qua Homerus proximo a Lycurgo abfuisse statuatur, rectius fortasse de omni Graecorum litteraturâ iudicare licebit. Idem cum computatione Herodoti (II, 52.), testis antiquissimi, Nitzschius (loc. II, p. 91.) monet egregie convenire Apollodoro, qui in aetatum seriem notasque accuratissime inquisivit. Nam quum ex ratione Herodoti Homerus incidat in eam aetatem, quae Lycurgi fuisse putatur, ea autem Thucydidis (I, 18.), et Timaei (Plut. Lyc. 1.) auctoritate propius ad noni ante Chr. saeculi exitum referatur, Apollodorus, qui Esatosthenis rationes sequens Homerum floruisse posuit circa aetate 100. post Ionum migrationem, eum unâ fore aetate Lycurgo maiorem habuit (cf. Müll. Dor. I, p. 132.). Quod si ita est, facile intelligitur, Homero vel quicunque is est a quo rhapsodiae Iliadis et Odysseae profectae sunt, non solum cognitionem litterarum, sed etiam usum facultatemque tribui oportere. Confirmare autem rem magno opere necessarium. Nam omnibus in rebus ambiguitas mater dubii est. Atque hoc quae quidem, quae constant, exempla ponuntur; horum, quae dubia sunt, rationes afferuntur. Itaque primum videndum erit, ecquâ ratione demonstrari possit, rhapsodos Homericæ aetate carmina non solites esse scribere; et breviter dictum, ne in huiusmodi rebus diutius, quam pro instituti nostro, sompneretur, si ulli vellet, quod illi videtur, quod in rebus (cf. p. 224.) quibus argumentationis necessaria debet aut probabilis esse. Consentaneum est igitur argumentis istis, quae neutram vim habent, fidem denegari. Videamus primum, cogebatur, quo propter lectionum discrepantias et divergentes in scriptis exemplis incognitum scripta esse carmina a poetâ negari credi posse. (Müll. Hist. litt. gr. ang. scr. p. 37. sqq. cf. Hermann. Opusc. VI, p. 75. Giesel. de dial. aeol. p. 172.) Haec neque necessaria est nec probabilis argumentatio. Nam discrepantiae lectionum scriptis excludi propterea non possunt, quod scriptio illius longe alia ratio fuisse putanda est, quam tempore posteriora. Neque enim, si scriptae quaedam rhapsodiae

sunt; continuo sequitur in usum publicum scriptas fuisse, quod statui nullo pacto potest, sed ut privatim ediscere cupientibus tradereptur. Hi autem rhapsodi fuerunt. Qui quomodo in arte suâ versati sint, laterè neminem potest. — Digamma autem miror quod viri docti non viderint mature e scripto exulasse, praesertim quum nequè Ionibus ea littera magno opere placuerit, et in certis quibusdam vocibus haud dubie numquam signo fuerit peculiari expressum. (cf. Herm. Opusc. VI. p. 78. sq. Giese Hec. p. 181.). Constat, Grammatici Alexandrii quotquot exemplaria Homericorum carminum versarint, ea omnia litteris fuisse Ionicis perscripta (Giese l. c. p. 164. sqq.). Unde igitur Grammaticos digamma discere potuisse putabimus? Potuerunt ex Aediciis, non potuerunt ex Ionicis. Quorum aetas si Pisistrati exemplar tulisset, haud scio an ibi vestigia eius litterae non repperissent. — Alterum argumentum est, quo poëtam eum, qui catalogum navium subiecerit, ceterae Illadis exemplum integrum non habuisse demonstretur. Credo, immo non potuit habere *integrum*. Sed quid inde lucreris, nescio. Rhapsodias non scriptas fuisse ita nunquam evicis. Evicis, qui catalogum navium subiecerit, ipsum potius scripsisse rhapsodiam suam, quam rhapsodias alias in aliorum rhapsodorum manibus scriptas non exstitisse. Ille si non habuit scriptas alias rhapsodias, ne memoria quidem tenuit; si memoria non tenuit, et suam rhapsodiam scripsit et pessima rhapsodus fuerit necesse est, qui, quae tenere oportuit, oblitus sit, quamquam nobis ille quidem excusandus; qui memoriae rhapsodorum illorum non tantum tribuamus, quantum ab aliis primum viderimus. — Tertium est argumentum, quo ipsius Homericis sermonis iudicis et confirmatio, quae memoriae opituletur, nobis dicitur persuadere, ut memoriter carmina et inventa et tradita esse consentiamus. In quo quis videt non necessario eum priore posteriori cohaerere. Nam si illud probabile est carmina memoriter esse inventa, quod verum est, qui non concedat, non sequitur probabile esse alterum, in quo carmina memoriter tradita esse putentur. Quid quum neque ex his rationibus neque ex aliis reddi probabile possit, apertum est rhapsodos Homeri aetate carmina non scripsisse demonstrari nullo modo posse. — Videndum igitur, utrum sit verisimile. — Non conuenit separare a rhapsodis quosdam rhapsodorum, qui a Pisistrato, quem primum constat bibliothecam condidisse, quum collectionem sparsarum fecisset rhapsodiarum (seriemque probabili ratione constituisse omnes consentiant) (v. Ritschel. de biblioth. Alexandr.), quid aliud factum putabimus; nisi quod vel ante Pisistratum a nonnullis inchoatum esse probabile sit? Ad quam sententiam confirmandam imprimis faciunt

verba Suidae ὑπὸ πολλῶν συνετέθη καὶ συνετάχθη καὶ μάλιστα ὑπὸ Πισιστράτου (v. Welcker. Cycl. ep. p. 382. sq. cf. Bernhardt Hist. litt. gr. p. 227. sq. Nitzsch. Hist. Hom. I. p. 166. sq. qui quod ibi dicit de Onomacrito, id iure reiecit Ritschel. l. c. p. 48.). In quo non difficile est videre, si carmina a poëta non ita disposita sint, ut factum a Pisistrato scholisque rhapsodorum constat, primam tamen causam huius perfectionis poëtae deberi, qui carmina fecerit, unde alia nisi perfecta et omnibus numeris absoluta opera confici non possent (cf. Welcker. l. c. p. 383.). Haec autem perfectio conservari solâ memoriâ non potuit. In descriptione igitur omnis auctoritas posita esse putanda est. Quodsi carmina ab initio non scripta fuissent, intelligi non posset, quomodo eam conservassent praestantiam, ut Aristotelis probari iudicio possent. Ex quo videndum, ne non credibile sit, carmina memoriter tradita esse aut illos, quos primos Homericorum carminum collectionem instituisse concesseris, solâ ope rhapsodorum declamantium id perfecisse. Fac memoriâ valuisse. Miraculum esset, ni male cessisset. Ac profecto multo verisimilius, carmina Homeri quum eâ aetate, quâ collecta sint, maximam partem scripta fuisse, tum illâ, quâ nata, privato studio solita esse perscribi.

Quod si ita est, licet ex Homericis carminibus (v. Knight. Prolegg. ad Hom. §. LVI.) de litteraturâ antiquâ nihil certi colligi possit, tamen nullam causam video, cur usum litterarum vel ante Homeri aetatem a Graecis abiudicemus. Quare autem nobis hoc magis probetur, dicendum videtur, ne temere sententiâ secuti putemur. Videntur enim Graeci utique prius sacris sacrorumque apparatus, quam rerum civilium rationibus operam navasse, et, ut bene monuit Nitzschius, *sacrorum poëtarumque usibus multo ante litteras frequentasse, quam vel publica monumenta conderent vel muneribus civilibus reliquis vitae utilitatibus litteraturam adhiberent*; ad legislationem autem prius rationes cum finitimis populis decretis publicis sanxisse, quam *domi aliquid, quod legis instar valeret, publice sciverint*. Unde etiam litteratura mature privato studio invaluisse sed propter respublicas parum confirmatas diu delituisse videatur. Privatum usum autem optimo iure cum Nitzschio eum dixeris, qui penes poëtas eorumque sequestres fuerit. Quumque graeca gens ad dicendum et ad audiendum potius quam ad legendam nata esse videatur, ne illud quidem mirari debemus, quid sit quod de litteraturâ parum ex poëtis ipsis discamus. Audituris enim, non lecturis carmina parabant. Id autem quâ aetate obtinet, non potest quin minor sit opportunitas in scriptis tangendi ea, quae scripturam spectant. Denique quod vel ante

Homeri aetatem usum litteraturae Graecis non inusitatum diximus, id ut statuerent, ipsa Homericorum eamminum praestantia suadet. Quam haud exereon post ea quae disputavit Nitschius, ne quis ex *ἄνωγε παθεῖν ἢ ἐκ πέτρας* natam existimet.

Ac idem his quidem satis dictum videtur, deinceps ad ultimum argumentum transeamus. Ultimum autem posuimus, quod ne adversariis quidem satis adhaerere videri potest.

Mira enim opinio est eorum, qui litteraturae usum ex paucis de suppellectile scribendi testimoniis aestimandum arbitrantur, quasi vero qui litteras Graecis attulerunt, non iidem suppellectilem litteraturae attulisse tantum sicut. Taedet repetere rem notissimam, Herodotus (V, 58) tradit gentes barbaras ipsaeque loca, antequam papyri copia esset, pelles tum oxillas tum capreae scriptionibus adhibuisse, Iones vero ex usu antiquo omnes libros *δὲ φάρμακον* vocasse (cf. Diog. II, 32). Quae nos si ignoramus, quomodo adaptatae fuerint, causam nullam video, cui non satis utiles fuisse ad scribendum putemus, praesertim quum iis et usus esse diu Iones et volumina conficere ipse Herodotus haud ambiguus doceat. Immo pelles voluminibus conficiendis imprimis aptae fuisse censendae sunt (cf. Nitsch. l. c. p. 70. sq. Welcker. Cycl. ep. p. 380. sq.). Huc pertinet etiam usus ex Italia notus, quo foederibus consignandis clypei videntur inscripti, huius corio inducti (v. Nitsch. l. c. p. 75.). Et haec quidem de scriptionibus longioribus. Ad breviores autem notations arborum folia sive libros (Isidor. VI, 16. cf. Montef. Palaeogr. gr. p. 13. Nov. tract. dipl. I. p. 503. sq.) vel tabulas ligneas constat adhibita esse. Tales tabellae fuerunt *πίναξ* (II, 7, 169.), *δέλτος* (Aristoph. Thesmoph. 780. et interpr. Eustath. ad Hom. etc.), *σκυτάλη* (Archiloch. fragm. XXXIX. p. 308. Gaisf. cf. Goettling. ad Aristot. Polit. p. 469. Nitsch. l. c.). Monumenta publica et leges ligno, lapidi, aeri incisa sunt, idque vel antiquissimis factum temporibus est non aliam ob causam, quam etiam tum, quum satis superque chartae suppetebat. Accedunt laminae metallorum: Pausanias (IX, 16.) antiquissimum Hesiodi Operum et Dierum exemplum laminam plumbeam conceptum vidit in Helicone, quod remotae antiquitati assignare non dubitat Boeckhius (Prolus. Ind. lectt. aest. 1834. cf. infra n. 63.). Adde quae allegantur exempla ex Auct. Axioch. 19. Plutarch. Alex. 17. et de genio Socr. 5. 7. Apud quos quae aeneae tabulae memorantur, eae non minus, quam lamina stannea apud Pausan. (IV. 26. 6.), etiamsi ambiguae fidei sint (Corp. Inscr. I. p. 63. b.), certe nos admirari cogunt scdulitatem veterum Graecorum, qui, ut Nitschii verbis utar, vel iniquiorem materiam in usus

stos redigere didicerant. Quam metalli subigendi artem quis tantâ erit animi facilitate qui non partim cum ipsâ materiâ Græcis a Phœnicibus allatam existimet? Mittimus usum recentiorum, ut tabulas cerasas, ut libros elephantinos (Müll. Archaeol. p. 418. ed. rec.). (*)

Iam vero Aegypto Græcis per Phœnices patefactâ, bybli usum Ionibus vel eâ aetate, quam Herodotus in mente habet, nonnullum fuisse verba eius ἐν σπάνι βύβλων indicio esse possunt, ut recte eum Nitschius ad priora Psammētichi tempora videatur relicere. *Neque enim, ut poëtae eorumque sequestres in usus suos satis instructi viderentur, chartis per omnem vitam divulgatis opus fuisse, si his illi quam pellibus uti mallet.* Atque omnino Olymp. 30-42. poëtas quum epicos, tum lyricos alios chartas alios pelles voluminibus conficiendis adhibuisse consentaneum est. Viguisse autem chartae usum circa eâ potissimum tempora concedamus oportebit, quibus Naucrati Græcis emporio facto (Olymp. 52-63.) et plura epica scripta sunt et solutae orationis prima opera edita. (**). Ac si sufficientem poëtis ad scribendum supellectilem nunquam non praesto fuisse concedendum est, lectioni certe tum demum locus datus videtur, quum chartae uberior proventus supeditaretur. Quae legendi studia deinceps historici non tam provocasse quam secuti esse merito videntur.

Sed de his accuratissime Nitschius. Ex nostro instituto satis est ostendisse infirmatis adversariorum argumentis nos neque cum eis sentire, qui privatum usum scripturae a publico non distinguendum putant, et ab iis, qui Græcos mature cognita utilitate litterarum privato studio his usos esse negent, magno opere dissentire.

(*) Exstant etiam laminae aureae. Vid. n. 81. Mus. Rhen. III. 4. p. 581. Bull. Inst. Archaeol. Rom. 1836.

(**) Volumina papyracea plura nostram aetatem tulerunt, ut Aegyptiaca (cf. historiographis Kosegarten, Peyron, Renfens, Spohn. cf. Boeckh. in Act. Acad. Berol. 1820-21, Letronn. Journ. d. Sav. 1822. p. 556. sqq. Buttmann Act. Acad. Berol. 1824. p. 89. Droysen Mus. Rhen. III. p. 491. sqq.) et Herculaniensia nuper edita Oxonii (cf. Beugnot Encycl. p. 132. Ritschel. de biblioth. ALEX. p. 124. sq. De confectione papyri v. Nov. Tract. Dipl. I. p. 484. sq. et de usu recentiore ibid. p. 516. sq. et Montef. Palaeogr. p. 16. sq.).

Tunc aliter significationem scribitur. **DE RATIONE SCRIBENDI**

Quasi modum Phoenices, ita Graeci primum, quidem, in scribendo versum a dextera ad sinistram ducebant, (cf. Etrusci), mox ita vertebant scalpturae, ut primo versum a dextera ad sinistram ducto, sequentem a sinistra ad dexteram continerent, et sic deinceps. Quod scripturae genus quoniam boum in arando versuras imitaretur, *βουστροφιδόν* (*), dictum est. Pausan. V, 17, 3, cf. Voss. Art. Gram. I, 34. Not. Tract. diplom. I, p. 608. sq. Haec scriptura circa tempora Solonis, cuius leges constat *βουστροφιδόν* scriptas fuisse (Harpocrit. ἢ *καταστάσεις*), postquam videtur abolerisse. Cf. Inscript. Ther. p. 17, 20. Et si fabulā graecae, Praxipidem Atheniensem, Homeri præceptorem (Diod. III, 66.), ferunt antiquatā *βουστροφιδόν* scripturā modum scribendi eum, quo etiam nunc utimur, in communem usum introduxisse (Tatian. or. ad Graec. 62. Theodosius in Schol. ad Dionys. Thrac. in Fabric. bibl. Gr. 27; Bekk. Anecd. II, p. 786.).

Quas autem Grammatici alias tres formas scripturae ponunt, *κλινηθόν*, *πικριθόν* (Bekk. Anecd. III, p. 1170. III, p. 786.), eas ad usum communem cum scriptura *βουστροφιδόν* vix componi posse arbitramur. Nam quemadmodum veteres non semper lineas horizontales scripsisse, sed versuum directionem ad vitam, quæ scribebant, locus videtur accommodasse, ut in disco Iphiti (Paus. V, 20, 1. *καθὴν ἐστὶν ἡ ἐξ ἐξ ἑξ ἑξ γυρωμένη, ἀλλὰ ἐν πλάτῃ σχῆμα περίεσιν ἐπὶ τῷ δίσκῳ τὰ γράμματα* cf. Corp. Inscr. n. 545. 2138. 2325.), et in cistā Cypseli (Paus. V, 17, 3.) cuius *ἐλγμοῖς* similia habes quum in multis vasculis antiquis tum in inscriptionibus Theracis n. 1. 4. 5. 16. ita scripturae *κλινηθόν*, *πικριθόν* et *σπειρηθόν* ad singularia potius referendae sunt. Huc pertinent Solonis tabulae, quarum *ἄζονες* formā quadratā, *κύρβεις* triangulares pyramidum in formam fuerunt (Poll. VIII. 128. v. Preller. Polem. fragm. p. 87. sq.).

(*) Scilicet veteres versuum ducendorum operam cum arando compararunt (cf. lat. *exarare litteras*); unde etiam voces *ἀλοξ*, *ἀλομίζω* ad scripturam rudem praesertim et inconditam translulerunt. Cf. Aristoph. Vesp. 850. et interpr.

Paullo aliam significationem scripturae *κιοηδόν* tribuit Boeckhius. Quippe antiqui moris fuit, paucissima singulis versibus elementa exarare (cf. n. 40.); quae scriptura ut plurimum in columnis usurpata (cf. n. 33.), a columnarum similitudine recte denominatur *κιοηδόν*. Et ab hac quidem scripturâ distinguenda illa est, quae *στερηδόν* vocatur, quippe ita adornata, ut uniuscuiusque versus litterae singulae sub singulis prioris versus elementis positae sint. Quae frequens est scriptura in Atticis (cf. n. 48. 58.) atque adeo in peregrinis, ut in Delphico Corp. Inscr. n. 1690. Neque vero ea consuetudo, quam aetate *καλλιγραφίας* natam esse verisimile est, propterea invaluit, quo nulla fraus intrudi vel depravatio posset, sed quod esset per se scriptura elegantissima. Neque omnia Atheniensium acta publica *στερηδόν* scripta sunt ut fuerunt qui putarent (v. n. 55. coll. Corp. Inscr. n. 149. 160. 124. etc.).

9. Omnis scribendi significatio a stylo petita est, qui aut *καλαμος* est ad litteras atramento vel alio colore dipingendas inserviens, (*) aut *γραφάριον* tabulis marmoreis, aeneis, plumbis adhibitum (Montefale. *Palaeogr. Gr.* p. 20. sq. Nov. Tract. dipl. I. p. 533. sqq.). Verbumque proprius *γράφειν* habetur, quod vel ex usq. Homericis utramque notionem refert (Nitzsch. *Hist. Hom.* I. p. 74. 84.) (**).

(*) Cf. n. 24. ubi habes *γράφειν* et *γράφω*. Synonyma in materiâ solidiore sunt *επιγράφειν*, *επιγράφω*, *επιγράφω*, *επιγράφω* (Herodot. VIII, 22.).

(**) Memorabilis usus est dipingendi etiam litteras in lapide incisae, qui non dubium est, quin vel praeis temporibus obtinuerit. Rubro inductas novimus ex catacombis Alexandrinis et repperit Walpol. (Mem. p. 379.) in hypogaeo Aeginae (cf. Inscriptt. Nubi). Fauy. Mag. a XVII (1812) T. II. p. 93. de columellis et terminis sepulcralibus refert: sur les bornes ou petites colonnes, qui accompagnent ces tombeaux, sont de petites inscriptions, dont les lettres sont alternativement noires et rouges. Cf. Beaufort. Karamania, p. 154.

P A R S I.

1 2 3 4 5

-----

ut, quid in diversis regionibus recens, quid vetustum sit, ex nostrâ dialectorum cognitione diiudicari non possit.

Quae quum ita sint, in exponendis titulis vetustissimis nos cum Boeckhio ordinem ex probabili ratione subductum secuti sumus. Cum his autem, quos recepimus, conferendi ii sunt, qui exstant in Corp. Inscr. n. 1. 5. 10. 13. 14. 15. 18. 19. 21. 23. 27. 28. 32. 35. 36. 40. 41. 42.

§. 2. DE ELEMENTIS TITULORUM VETUSTISSIMORUM.

Sed priusquam ad titulos ipsos accederemus, visum est alphabetum concinnare, ex quo litterarum formae, quas tituli vetustissimi suppeditant, uno obtutu cognoscerentur. Quod quidem ita fecimus, ut non minutas varietates litterarum sequeremur, sed praecipuas formas poneremus, ex quibus illae facile cognosci possent, ita dispositis litteris, ut priore loco, ubi opus esset, formae litterarum sinistrorsum vergentium, altero dextrorsum comparerent. In quibus monemus saepe fieri in titulis iis, qui, ut Theracorum vetustiores, Solonis tempora spectant, ut altera forma pro alterâ delineatur (vid. ad Iota et Sigma). Ex quo licet conicere cum Boeckhio, etiam illâ aetate non minus, quam quâ Cypseli fabricata cista est, inconstantem utriusque generis scripturae usum viguisse.

A n. 22. Arg. cf. Corp. Inscr. n. 1. Criss. n. 13. Pelop. n. 1639. Boeot.

Haec forma etiam in versibus a sinistra ad dexteram ductis retinetur, in quibus formâ inversâ expectatur, ut est illi 34.

A n. 20. Ther. n. 25. Sam. etiam in scripturâ dextrorsum suscepta, cf. vascul. alphab. de quo p. 21.

X n. 44. Delph. cf. Corp. Inscr. n. 1. 1639.

A n. 24. El. cf. Illust. de l'Épigraph. Gréc. p. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

A n. 1. Ther. n. 26. Corinth. cf. Corp. Inscr. n. 1. 1599. Boeot.

A n. 1. d. Ther. n. 23. Petil. n. 27. Syrac. n. 28. Arg. Forma A Corp.

Inscr. n. 1592. Boeot. (cf. Ross. Inscr. gr. inedd. n. 801) ad simili-

tudinem alpha Etrusci propius accedit.

in vasculo alphabetico, de quo p. 21. Formâ est Phoenicia.

n. 30. Delph. cf. Corp. Inscr. n. 1639. Boeot. Parim differt. β in

marm. Choiseul. ap. Rps. Inscr. gr. vetust. tab. IV. fig. 1.

in vasculo alphabetico, de quo p. 21. contra ordinem.

B n. 22. Arg. Nam Corp. Inscr. n. 1. forma B recto talo stet, non

obliquet.

T n. 21. Mel. quae forma etiam in scriptura a sinistra ad dexteram
 retenta est. (Cf. vasc. alphab. de quo p. 21.)
 T n. 22 Arg. cf. C. I. n. 1599. Boeot. et vaseuli alphab. de quo p. 21.
 T n. 24. El. (Cf. vasc. alphab. de quo p. 21.)
 T n. 26. Corinth. ut in nummis Siciliae et M. Graeciae (Rheg. Gel.
 Agrig. cf. Roch. ad Aberdeen. p. 83.), accedens ad latinam litte-
 ram C, quae eadem olim G fuit, v. supra p. 27. Cf. vasc. alphab.
 de quo p. 21. Forma C in altero fragmento ibi memorato reperta
 redi in cratere atheno: Mithridatico Corp. Inscr. 2278. neque ab-
 est a titulis Asiaticis recentioris aetatis.
 T n. 23. Petil. In hoc alphabeto iota est. (Cf. vasc. alphab. de quo p. 21.)
 D n. 22. Arg. n. 23. Petil. ut Romanorum et Volscorum nummorumque
 Zancleorum. cf. vasc. alphab. de quo p. 21.
 Δ n. 27. Syrac. contra ord. (Cf. vasc. alphab. de quo p. 21.)
 Δ n. 4. Ther. n. 21. Mel. n. 26. Corinth. (Cf. vasc. alphab. de quo p. 21.)
 P n. 4. Ther. quae forma vix discerni potest a littera φ. Cf. alphab.
 Phoen. ubi item Q et A. (Cf. vasc. alphab. de quo p. 21.)
 P n. 24. El. n. 44. Del. cf. C. I. n. 18. Arg. n. 1592. 1599. 1639. Boeot.
 P n. 122. Ther. (Cf. vasc. alphab. de quo p. 21.)
 P n. 22. Arg. n. 28. Arg. n. 44. Del. cf. Corp. Inscr. n. 1. Criss. n. 32.
 M. Graec. (Cf. vasc. alphab. de quo p. 21.)
 P n. 1. Ther. etc. cf. vasc. alphab. de quo p. 21.
 P n. 6. Ther. n. 21. Mel. n. 24. El. cf. Corp. Inscr. n. 6. M. Graec.
 P n. 23. Petil. n. 27. Syrac. cf. C. I. n. 1639. Boeot. (Cf. vasc. alphab. de quo p. 21.)
 P n. 26. Corinth. cf. vasc. in Monum. Inedd. Inst. Archaeol. Rom.
 1836. tab. XXXVIII. A. ubi: MA 3M3A (i. e. Aivas). Memorabilis
 est forma Z in vasculo Musei Berol. ex M. Graecia reportato; vid.
 Gerhard. Neugrw. Denkm. II n. 1580. (Cf. vasc. alphab. de quo p. 21.)
 P n. 6. Van Phoenicum: (cf. formam T in vasculo alphab. de quo p. 21.),
 vulgo digamma dicta, quod constat antiquitus omnibus Graecis
 fuisse commune: (π. Boeckh. Oecono. civ. Athen. El. p. 385. sq. et
 Corp. Inscr. I. p. 719. sq. Trypho. v. d. §. 11. Misc. crit. Cant.
 p. 34.) unde F. Etruscorum et Latino rum n. 23. Petil. n. 24. El.

parti Aeolum recte tribui posse, quod in universum pronuntiat
 Grammat. Vatic. p. 669. ed. Greg. Lips. ἀεολίτιος καὶ τὰ ἀπὸ
 φωνήεντος ἀρχόμενα. V. Giese de dial. aeol. p. 399 et seq. Bœoti certe
 non prorsus neglexit spiritum aspectum videntur. Corp. Inscr.
 n. 1637. 1642. 1563. et Boeckh. ibid. p. 759.

Haec littera mature vocalem η̄ra designat. vid. Introd. p. 19. 24. et n. 1. Ther. Quo usu confirmato Græci. exceptis Atheniensibus spiritus notam figurā & expresserunt. Cf. Corp. Inscr. n. 1051. Quod signum deprehenditur in tabulis Heracleensibus, in vasculis quum aliis, tum Paestanis, in nummis, etc. cf. tit. iōns in Corp. Inscr. n. 2919. et Giese de dial. aeol. p. 318.

- ⊕ ⊕ Corp. Inscr. n. 1. Criss. in ...
- ⊕ n. 16. Ther. n. 22. Arg. cf. Corp. Inscr. n. 32. M. Græca
- ⊕ n. 29. Arg.
- ⊕ n. 1. e. Ther. n. 28. Arg. p. 44. Del. cf. Corp. Inscr. n. 1592. Bœot.
- ⊙ n. 23. Petil. et saepius. Haec littera interdum ut ⊙ minore formā exaratur. Vid. n. 1. 20. Ther. n. 12. in ...
- ⊙ n. 4. 6. Ther. (sed n. 15. ⊙ contra ordinem). in 28. Petil. cf. Corp. Inscr. n. 6. M. Græca n. 37. Phlias. tibi debebat esse inversum 2. in 30. in galica votiva ad Olymp. reperta inversa littera est, quum debuerit < esse. In eo autem alphabeto in quo haec forma τὸν signa est M.
- ⊙ n. 13. Ther. (contra ord.)
- ⊙ n. 5. Ther. (sed n. 13. contra ord.). In n. 1. d. Ex-Rossi apographo cf. n. 21. Mel. Etiam in nummis aliqui Magnae Græciae, et in summo Gordyriorum (v. Payne Knight. de Alphab. p. 114.).
- ⊙ n. 19. Ther. (contra ord.)
- ⊙ n. 1. a. n. 5. Ther. (sed n. 5. contra ord.) Modus longior ductus est, modo brevior. cf. ibid. n. 3.
- ? n. 4. Ther. (contra ord.)
- ⊙ n. 4. vs. 2. Ther.
- ? n. 12. Ther.
- ? n. 1. b. Ther. cf. ibid. n. 7.

n. 14. Ther. n. 26. Corinth. cf. n. 20. et vasc. ant. in Mon. Inedd. Inst. Arch.
 Rom, 1836. tab. XXXVIII. A.
 n. 22. Arg. n. 24. El. n. 44. Del. cf. C. Inscr. n. 1. Criss. n. 1639.
 Boeot. et vascul. alphab. de quo p. 21.
 n. 1. a. n. 8. Ther. n. 13. Ther. n. 24. El. cf. n. 25. Sam. n. 19. Ther. n. 28. Arg. n. 21. Mel. n. 23. Petil. etc.
 n. 7. Ther. n. 22. Arg. n. 26. Corinth. n. 27. Syrac. n. 44. Del. cf.
 C. I. n. 1. Criss. n. 1639. Boeoti.

v n. 30. Delph. Cf. Corp. Inscr. n. 32. M. Graec.
 n. 35.
 n. 34. Pelop.
 L n. 22. Arg. quae formae eodeta redeunt ut E et E.
 n. 28. n. 50. Arg. (cf. Corp. Inscr. n. 14. 18. 19. Arg.). Nihil differt
 n. 26. Sam.
 n. 1. 7. 9. Ther. n. 21. Mel. Nec multum differt $\wedge$ n. 23. Petil.
 vel $\wedge$ n. 24. El. n. 44. Del. qualis forma etiam in nummis Cau-
 loniae et Lai cernitur (Eckh. D. N. Prolegg. p. C.). cf. vas ant.
 Magnae Graeciae in Mus. Berol. (Gerhard neuerw. Denkm. n. 1580.).
 Singulare est λ n. 3. Ther. cum quo conferenda forma litterae
 Delta Δ ibid. 12.
 De his formis litterae Lambda cf. Giese de dial. aeol. p. 263.

M n. 1. 4. Ther. n. 22. Arg. n. 23. Petil. n. 26. Cor.
 n. 21. Mel. (cf. vasc. alphab. supra p. 21.). Nota vs. 2. formam $\mathcal{M}$
 et vid. Gesen. Mon. Phoen. p. 62. Ubi hae formae obtinent,
 sigma est M.
 n. 24. El. cf. Gesen. Mon. Phoen. p. 62.
 n. 3. Ther. Ubi hae formae, ibi sigma est $\mathcal{S}$ vel $\mathcal{S}$, ut n. 27. cf.
 n. 44. Del.

n. 22. Arg. n. 21. Mel. n. 23. Petil. n. 25. Sam. n. 29. Arg. n. 32.
 Sig. cf. C. Inscr. n. 13. Arg. n. 1599. 1639. Boeoti.
 n. 1. 2. 3. Ther. etc. n. 26. Cor. n. 44. Del.

Μ Ν n. 24. ΕΖ. n. 27. Syrac.

Singularis forma est in vasculo alphabet. supra citato p. 21., ubi μ̄ est Μ.

Κ Μ i. e. ΚΞ n. 1. α n. 4. Ther. n. 21, Mel. ex veteri Aeolismo Doribus quoque usitato, in alphabeto, ut videtur, quod littera χ̄ caruit. Greg. Cor. de dial. aeol. §. XXXIX, ἀντι δὲ τοῦ ξ καὶ προφέρουσι, ξένος, κένος, καὶ ἀντι τοῦ ψ πος: Πέλοψ, Πέλοπ. cf. ad ψ̄. Recepta littera χ̄ plerique χσ pronuntiarunt, ut n. 30. ΕΥΣ cf. Corp. Inscr. n. 1639. Boeot. De Atticis v. Pars II. Ceterum litteram ξ antiquissimam fuisse atque in certis quibusdam civitatibus Doricis et Aeolicis usurpatam iam ea aetate, qua antiquissima scripturae ratio obtinebat, hodie certissimum est; putandumque in Ionia et Attica, ut digamma aliasque litteras, longum per tempus evanuisse; donec Simonidis aetas eam pristino honori reddidisset. Eius formae hae sunt:

† n. 23. Petil. quae forma imprimis Italica reperitur etiam in nummis. Vid. num. citati sub litt. Ξ. Ubi ea obtinet, ibi χ̄ est V.

X Corp. Inscr. n. 1194. 1195. Arg. ubi χ̄ est V. cf. nummos Naxiorum (Mionnet. Tom. I. p. 262.)

Ξ n. 46. Miles. Cf. Corp. Inscr. n. 37. Phlias. ubi

.. ΜΘΦΘΒΜΘΤΣΑΤΞΞΔ

hoc est: ἄξεται τὸ[v] ὄγκον.

Η n. 50. Arg. obliquata, quam in locis litterarum flore minus insignibus deluisse indicat Boeckh. cf. Rose. Inscr. Vetust. p. XXVII.

Et similis forma est Η in vasculo alphabetico, de quo p. 21.

Θ n. 1. Ther. n. 28. 50. Arg. frequens in titulis Doricis et nummis

vetustis Crótonis (cf. Corp. Inscr. I. p. 91. ubi habetur Θ̄ pro Θ) et Cauloniae. Cf. Corp. Inscr. n. 12. 14. 48. 49. Arg. Ubi haec

littera, ibi ἄρα est. Θ̄ Θ̄

Θ n. 30. 5. etc. Ther. aliquoties. n. 23. Petil. n. 26. Sam. Θ n. 44. Del. etc. cf. Corp. Inscr. n. 1. n. 5. De aetate formae Θ Corp.

Inscr. n. 1599. Boeot. non liquet. Remotioris antiquitatis esse una cum formis Β R et Ρ verisimile est. Cf. Barthel. Act. Acad. Inscr.

T. XXIII. p. 420. coll. Mazoch. Pród. ad Tabb. Heracl. Matr. III. s. 1. p. 126. Ceterum haec littera crebro characterē minore exa-

ratur, ut n. 1-20. n. 21. n. 24. n. 26. n. 27. n. 30. n. 31. etc. cf. Mazoch. l. c. in fine.

Ϟ n. 1. a. b. n. 6. 12. Ther. n. 26. Corinth. cf. Corp. Inscr. n. 31. et in vaseculis alphab. de quo p. 21. **Ϟ** n. 3. 16. Ther. n. 22. Arg. n. 24. Mel. n. 23. Petil. n. 24. El. n. 27. Syrac. n. 28. Arg. cf. Corp. Inscr. n. 5. 13. 14. Singularis pro aetate tituli est forma **Ϟ** Corp. Inscr. n. 32. M. Gr. **Ϟ** n. 1. 2. Ther. n. 29. Arg. n. 24. **Ϟ** n. 50. Arg. ut in antiquissimis Crotonis nummis. **Ϟ** Corp. Inscr. n. 32. M. Graec. cf. ibid. n. 37. ubi **Ϟ**, quem titulum vid. sub littera **Ϟ**; cum qua forma contulerim n. 2. Ther. **Ϟ** in vaseculo alphabetico M. Graeciae, de quo p. 21. Forma est prorsus Phoenicia. Littera **Ϟ** in primis sequente **Ϟ** scribi solet vid. n. 26. 29. 50. Corp. Inscr. n. 31. quem titulum attulimus ad n. 29. Verum etiam ante consonas, ut in vaseculo (Mon. Inedd. Inst. Arch. Rom. 1836. tab. XXXVIII. A.) ubi **ϞϞϞϞ** (M. Extrap). Haec littera occurrit in terris Doricis Dorumque titulis **ϞϞϞϞ** e vicinia Argivorum, in nummis Corinthi eiusque coloniarum aliarumque civitatum, ut Crotonis (Eckh. D. N. II) p. 245. et de epismō **ϞϞϞϞ** IV. p. 390. 392.)

Ϟ n. 50. Arg. **Ϟ** n. 27. Syrac. n. 30. Delph. Cf. Corp. Inscr. n. 18. 1599. ubi **Ϟ**, et in nummis Agrigentibus.

Ϟ n. 1-20. Ther. Non multum differt **Ϟ** n. 21. Mel. Cf. Gerhard. Rapp. Volei. tab. Alph. **Ϟ** n. 23. Petil. n. 25. Sam. n. 28, 29. Arg. n. 44. Del. cf. formam **Ϟ** Corp. Inscr. n. 14. Arg.

Ceterum cave putes alteram altera formam antiquiorem esse. Quadrataria certe, prout casus ferebat, modo magis rotundum, modo acutius hoc elementum vel remotioribus temporibus videntur exarsisse. cf. n. 47.

Ϟ n. 1-20. Ther. n. 22. Arg. n. 24. Mel. n. 23. Petil. n. 25. Sam. n. 26. Corinth. cf. Corp. Inscr. n. 1. Crisa n. 5. M. Graec. et vas tant. Magnae

Graecias in Mus. Berol. (Gerhard neuerw. Denkm. 1836. n. 1580.),
 idem nummos Sybar. & Posidon. ap. Lanz. (Sagg. di Ling. Etr.
 t. I. p. 112.) cf. p. 111. et tab. IV. n. IX.) et quos primus Winckelm.
 edidit (Arte del disegno III. c. 1.) In quo alphabeto haec forma
 litterae sigma obtinet, in eo est M.

¶ n. 24. Del. cf. Corp. Inscr. 1599. 1659. Boeot. Prior forma, quae
 in scripturam a dextera ad sinistram currentem cadit, interdum etiam
 in versibus deprehenditur vulgari ordine exaratis, ut n. 24. vs. 1.
 X n. 32. cf. Corp. Inscr. n. 23. Negligentius pictae formae sunt n. 35.
 n. 33. n. 44. Del. haec forma non est in scriptura.

¶ quam formam Descripsit Agathon ἄλλο Σκυθικῶν
 comparavit. Exstat n. 32. et in tit. Tegeat. Corp. Inscr. n. 1520.

FA{{ TYOVO (i. e. Fabroxya). Cf. vascul. alphab. supra cita-
 tum p. 21. ubi videbis quam proclivis sit huius litterae natura ad
 formam ꝥ recipiendam.

¶ n. 27. Syrac. ex Olymp. 70. n. 28. Arg. n. 45. Mnes. Cf. C. Inscr.
 n. 18. Haec forma prius apud Dores invaluit quam apud ceteros
 Graecos.

¶ ubique parum variata, vel ꝥ vel ꝥ cf. vascul. alphab. M. Graec.

ciae, de quo p. 21. ubi videbis quam proclivis sit huius litterae natura ad
 formam ꝥ recipiendam.

¶ n. 21. Mel. n. 23. Petri. n. 24. Del. n. 27. Syrac. n. 50. Arg. n. 3.

Ther. quae tamen inscriptio ceteris Theracis recentior videtur. Cf.
 Corp. Inscr. n. 15. M. Gr. n. 1639. Boeot. Hinc formae par est U
 n. 32. M. Gr. et ꝥ n. 172. Arg. cf. nummos citatos sub litt. S.

¶ n. 1-20. Ther. n. 22. 28. Arg. cf. vascul. M. Graec. in Mus. Berol.
 (Gerhard neuerw. ant. Denkm. I. 1836. n. 1580.) Parum differunt
 formae in n. 25. et n. 26. Cor. n. 44. Del. cf. C. I. n. 1599. Boeot.
 et vascul. alphab. de quo p. 21. ubi promiscue ꝥ et ꝥ.

¶ n. 6. q. 17. Ther. n. 21. Mel. Olim pro aspicata tenuem ad-
 dita spiritus nota, ut apud Romanos, scriptam esse diserte tradunt
 Grammatici et Graeci et Latini. Villos. Anecd. II. p. 161. Bekk.
 Anecd. II. Schol. Dionys. Thrac. p. 780. Priscian. I. p. 642. Mar.
 Victorin. p. 2469. 2459. Ex quo sequitur, scripsisse veteres TH
 pro ꝥ, ΠH pro ꝥ et KH pro X. De scriptura ΠH et KH hodie

1 2 3 4 9

-----

§. 3. DE ORTHOGRAPHIA.

In orthographiâ ut vel posteriore tempore variatum atque a vulgari recessum regulâ est, quemadmodum formae ΟΛΥΝΓΙΟΣ (n. 24. cf. C. Inscr. n. 30. et 169. vs. 33.), ΑΜΕΝΓΗΜ (n. 21.), ΗΕΚΑΤΟΝΓΕΔΟΙ (Corp. Inscr. n. 141.), ΚΛΕΟΝΒΡΟΤΟΣ et ΣΥΝΦΕΡΜΙΟΣ (n. 47.), ΙΑΝΒΑΝΕΝ (n. 48.), ΣΥΝΜΑΒΙΑ (n. 24. cf. Corp. Inscr. n. 73^b. in Add. vs. 23. 30. 40.), ΕΝΛΥΣ (n. 24.), ΕΝΚΑΙΡΟΣ (Corp. Inscr. n. 41.), et antiquitus habentur, et in recentioribus inscriptionibus, ut Corp. Inscr. n. 90. ΓΕΝΓΤΗΞ. n. 2347. (cf. n. 99. 1933. 2347.) ΟΛΥΝΓΙΟΝ. n. 1811. ΠΑΝΦΙΛΟΥ. n. 112. ΣΥΝΓΡΟΕΔΡΟΙ. n. 93. ΕΝΓΡΑΨΑΙ, (vid. Giese de dial. aeol. p. 85. sq. cf. infra n. 68. 122. 133. et Corp. Inscr. n. 2335. 2347. c.) ita priscis temporibus consentaneum est Graecos etiam plura sibi indulsisse. Quo pertinet scriptura (Corp. Inscr. n. 1.) ἀφθιτος p. ἄφθιτος; ex qua apparet, quam rationem Grammatici in litteris eiusdem organi concurrentibus retinuerunt ut tenuem statuerent pro aspiratâ (ut Πιτθεύς, Σαπφώ, Βάκχος), eandem nondum confirmatâ orthographiâ etiam in diversi organi litteris non esse devitatam. cf. Boeckh. Praef. XXI. Remotae antiquitatis est etiam duplices consonas simplici litterâ designare, ut n. 22. Ἰπομέδων. n. 24. vs. 4. ἀλάλοισ, ibid. ἄλ (p. ἄλλ), vs. 7. (cf. vs. 8.) καδαλημένω (p. καδδαλημένω). extr. ἐγραμένω. n. 27. Τυράν' et in titulo Theraeo n. 16. Θαρπτόλεμος. Vid. Boeckh. in Act. Acad. Berol. 1836. p. 86. Qui usus ne in recentioribus quidem titulis vitatur. V. Corp. Inscr. n. 160. vs. 55. 97. n. 168. b. 171. 255. et vasa antiqua ap. Gerhard. Rapporto Volc. (Annal. Inst. Arch. Rom. 1831.). Neapels ant. Bildw. p. 343. Bullett. 1829. p. 76. Memorabile est etiam Σ. ante Τ duplicatum in titulis antiquissimis, ut n. 30. Ἀριστο[γέτων]. n. 31. Εασσ[τύχου]. n. 50. Τελέστας. Corp. Inscr. n. 13. Ἀριστοδάμος. et ad n. 25. ubi id etiam e recentioribus titulis enotatur in quibus praesertim boeotici, ut n. 1571. Ἀσσκλαπιάδας. n. 1638. Ἀριστοφάνης. n. 1608. ἔστωσαν. Cf. Gerhard. Neap. ant. Bildw. VII. 3, 1. 60. Millin Peint. de vas. I. pl. X. Millingen Peint. antiqu. et ined. de vas. XLVI. Uned. anc. mon. pl. XXVII. Ross. Inscr. gr. inedd. n. 81. vs. 16. 17. Quippe talia interdum ex antiquâ scripturâ resederunt. Nec multum aberrare Boeckhius videtur, qui eâ scripturâ pingulorem sonum putat designari similem nostro sch, natum fortasse ex Dorico San. Et haec quidem de consonis. Diphthongus ου antiquis temporibus simplici litterâ O scribitur; quae ratio Atticis vel post Euclidem diu obtinuit. Vid. Part. II. Cap. III. pr. Huius rei testes etiam scriptores sunt, ut Plutarch.

ut, quid in diversis regionibus recens, quid vetustum sit, ex nostrâ dialectorum cognitione diiudicari non possit.

Quae quum ita sint, in exponendis titulis vetustissimis nos cum Boeckhio ordinem ex probabili ratione subductum secuti sumus. Cum his autem, quos recepimus, conferendi ii sunt, qui exstant in Corp. Inscr. n. 1. 5. 10. 13. 14. 15. 18. 19. 21. 23. 27. 28. 32. 35. 36. 40. 41. 42.

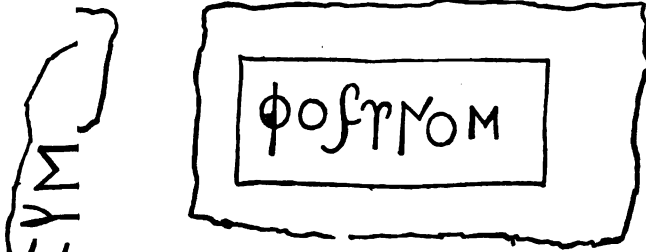
§. 2. DE ELEMENTIS TITULORUM VETUSTISSIMORUM.

Sed priusquam ad titulos ipsos accederemus, visum est alphabetum concinnare, ex quo litterarum formae, quas tituli vetustissimi suppeditant, uno obtutu cognoscerentur. Quod quidem ita fecimus, ut non minutas varietates litterarum sequeremur, sed praecipuas formas poneremus, ex quibus illae facile cognosci possent, ita dispositis litteris, ut prior loco, ubi opus esset, formae litterarum sinistrorsum vergentium, altero dextrorsum comparerent. In quibus monemus saepe fieri in titulis iis, qui, ut Theraeorum vetustiores, Solonis tempora spectant, ut altera forma pro alterâ delineatur (vid. ad Iota et Sigma). Ex quo licet conicere cum Boeckhio, etiam illâ aetate non minus, quam quâ Cypseli fabricata cista est, inconstantem utriusque generis scripturae usum viguisse.

A n. 22. Arg. cf. Corp. Inscr. n. 1. Criss. n. 13. Pelop. n. 1639. Boeot. n. 1592. Haec forma etiam in versibus a sinistra ad dexteram ductis retinetur, in quibus formâ inversâ expectatur, ut est in 34. n. 1. Arg. n. 1. 20. Ther. n. 25. Sami etiam in scriptura dextrorsum currente cf. vascul. alphab. de quo p. 21. n. 44. Delphi n. 17. Arg. n. 24. El. n. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

ad pa

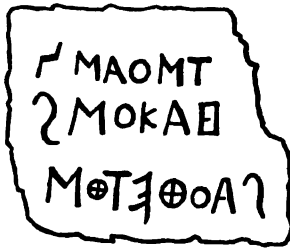
2.

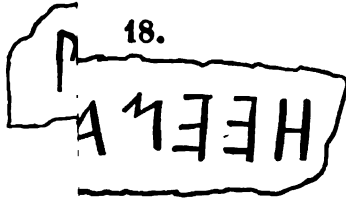
4.

ΑΡΣΤΑΜΟΜ
ΤΟΒΕΚΝΑΡΟΡΡΟΡΕΚΜΑΥΘ

13.

18.

19.

Handwritten text, possibly a signature or name, located in the upper middle section of the page.

Handwritten text and a circular stamp or seal located in the lower middle section of the page.

neque inscriptioni (Corp. Inscr. n. 18.), quae quaterna praebet, fides est habenda utpote a Fourmontio descriptae, et inscriptiones in valle Phrygiae Doganlu repertae, quas Osannus in libello *Midas* inscripto pro graecis vendit, graecis illae quidem litteris, sed non graece compositae sunt. cf. Introd. III. 6. Graeci binis plerumque, interdum ternis punctis verba solebant distinguere, ut videre est in aere Eleo n. 24. aliisque vetustis monumentis, ut Corp. Inscr. n. 34. 38. etiam Atticis, ut n. 42. cf. n. 32. Sig. Ternae lineolae in titulo Delphico n. 30, distinctionem constituunt, ut in Atticis ternae puncta. Quod Boeckhiius statuit ternis punctis ante Euclidem in Atticis, binis post Euclidem fieri distinctionem, id non sine exceptione factum esse censendum est. Vid. Part. II. a. I. pr. c. II. pr. c. III. pr. c. IV. pr.

CAPUT II.

TITULI VETUSTISSIMI

1-20.

In insulâ Therâ a. 1835. repperit Prokeschius, eques splendidissimus, vir de antiquitatibus optime meritis. Ex huius et Rossii apographis edidit et explicavit Boeckh. in Act. Acad. Berol. 1836. p. 41-101. unde tabulam exprimendam curavimus. In promontorio S. Stephani convalles sunt, in quibus plura exstant sepulcra, quorum vetustissima saxis praegravibus basaltis vel ut Rossius mavult, cineris mentis extincti teguntur. Talibus in ruinis inscriptiones sunt n. 1. 2. 3. Lapis n. 1. tres pedes longus, duos latus, altus unum pedem, in quinque lateribus (a. b. c. d. e.) inscriptus est. Latus a est superficies lapidis, b - e partes laterales. Reliquarum inscriptionum num. 4. 5. 7. 9. 10. 12. 13. 14. 15. 18. 20. simpliciter rupibus insculptae illius regionis feruntur. N. 8. et 17. Rossio teste in pariete petrae austrum versus, n. 6. et 11. versus occidentem sunt. Denique n. 16. 19. ad titulos sepulcrales pertinent. Praeterea n. 7. Prokeschio et Rossio referentibus duos pedes altae sunt litterae; in elementis n. 8. octo pollices notat Prokeschius.

[Fid. tab. insert.]

Varietas lectionis. In inscr. 1. Prokesch. ubique O, excepto b.; Ross. O. In a. vs. 4. prima littera X Ross. altera q Prokesch. 1 Ross. In b.

dimidiatum O accessit ex Rossii apographo. In *d.* Τϛ Ross. B Prok. In 7. prima littera Ϝ Prok. In 8. ϫ Ross. In 17. lectionis varietatem ex Boeckhio dedimus *a. b.* Ceterum Rossius solum inscriptiones 1. *a. b. c. d. e.* n. 7. 8. 12. 17. miserat. De litteris earumque formá v. cap. praeced. §. 2.

N. 1. 2. 3. inscriptiones sepulcrales sunt mera nomina exhibentes. In 1. *a.* leguntur: 'Ρηξάνωρ, 'Αρχαγέτας, Προκλῆς, Κλεαγόρας Περαιεύς. *b.* 'Αγλων, Περίας, Μαληκο- *c.* Κ----- *d.* Λεοντίδας. *e.* 'Ορδοκλῆς. Hi omnes in uno sepulcro conditi ad unam videntur familiam pertinere, quam regiam fuisse Therae probabiliter demonstravit Boeckhiius. Quippe Theras Lacedaemone profectus insulae Therae ἀρχηγέτης fuisse dicitur (Herod. IV. 147. Paus. IV. 3. 3. cf. Müll. Orchom. p. 307.). Unde 'Αρχαγέτας denominatus est, ut Προκλῆς a Procle Spartae rege, cuius avunculus Theras est (v. Herod. l. c.). Μάληκος nomen est notum ex C. I. n. 611. Etiam Λεοντίδας cum Leonida Agiada componi potest. Nominis 'Αγλων ('Αγλάων ex ἀγλαός, reducto accentu ut 'Αγάθων ex ἀγαθός) facile est cognationem deprehendere cum nomine Theraeo 'Αγλωφάνης, 'Αγλαοφάνης (C. I. n. 2460. 2461.) quem ex gente Aegidarum fuisse Boeckhiius demonstravit (l. c. p. 97.). Ex lectione Prokeschii Κρεαγόρας est pro Κλεαγόρας; quae pronuntiatio, etsi analogiis non caret (cf. κλίβανος, κρίβανος), tamen in nostro titulo vix probari potest. Post hoc nomen quod sequitur Περαιεύς s. Πειραιεύς, id quum nomini Κλεαγόρας adiunctum videatur, quivis pro ethnico habere malit. Iam vero hominem peregrinum in sepulcro gentis Theraeae conditum fuisse non consentaneum est. Itaque in insulá Therá vicus fuerit necesse est, qui Περαιία vel Πείραιον nominaretur. Ac septem per eam insulam vicos fuisse Herodotus refert (IV. 153.); quorum duo ex Ptolemaeo (Geogr. III. 15.) noti sunt *Eleusis* et *Oea*; tertium *Melaenas* in testamento Epictetae repperit Boeckhiius (Corp. Inscr. n. 2448.). Qui tres vici mirum quantum congruunt cum demis Atticis. Atque ex conjecturá Boeckhii cui nihil habeo quod opponam, his accedet quartus Attico simillimus Περαιία vel Πείραιον. In quibus vel maxime memorabiles sunt *Eleusis* et *Oea*. Unde igitur haec cum Atticá conspiratio? Thera certe semper fida fuit Spartae nec quidquam habuit commune cum Atheniensibus. Sed numerus vicorum septenarius ad Boentiam respicit (Corp. Inscr. I. p. 729.) et nomina eorum paullo ante allata certe necessitudinem innuunt aliquam, quae inter Minyes et Atticos intercesserit. vid. Boeckh. l. c. p. 81-84.

Inscr. 2. nomen praebet, cuius tertia littera quid significet, haud facile est diiudicare. Quid tentari possit, Boeckhiius praestitit; qui ductum singularem Ϝ vel pro koppa vel pro cappa ϝ haberi posse notavit, ut le-

gatur Φώκυνος, vel pro ρῶ, ut Φόρυνος (C. I. n. 1582. Φορύστας). At primam litteram pro φῖ habere ne ipse quidem satis tutum iudicavit; itaque tertiam formam proposuit Κόρυνος, in quâ omnino acquiesco. Nam koppa, cuius regularis forma est ϕ (v. inscr. 1.δ.), etiam ita Φ exarari supra vidimus (alphab. titt. vetust. coll. Introd. III.4.). In nomine n.3. Πολυτήμα notabilis forma est litterarum lambda et my, cum quibus composita est formâ vetustissima V. Cave tamen putes imitationem subesse scripturae.

Tres quae sequuntur inscriptiones 4. 5. 6. paullo plus quam nomina sistunt et referuntur manifesto ad imagines aut expositas aut insculptas. Primam legas: Ἀρίμανος τοῦ Ἐκνα Ῥόδιος ἐξάτης, in quo, si Ἐκνα et ultimam vocem dempseris, nihil est quod offendant legentem. Terminatio Laconica in v. Ῥόδιος etiam alias cum communi terminatione componitur (v. n.24.). Nec sine exemplo est dictus Rhodius quispiam ante conditam Rhodum civitatem communem; cuius rei Boeckhii adstruit Simonidis Cei Epigr. 186. 212. Schneidew. et Thuc. III. 8. Sed nomen ΗΕΚΜΑ in ΗΕΚΜΑ (Ἐκμᾶ) mutandum censet idem; quod concedi facile poterit, si lapidis addicat condicio. Plus difficultatis habet vox ΕΚΜΑΗ, in qua inesse loci cuiusdam mentio vix potest. Unde quivis sibi persuasum habebit, verbum hic aliquod offerri, ut alias ἐποίη (cf. n. 6.) vel ἔγραψεν. Neque omnino ab re est de verbo ἐξέειν vel ἐξέειν cogitare. Itaque positâ formâ ξάω (Lennep. de anal. L. Gr. XII. p.174. Schneid. et Etymol. L. Gr. p.467.) eâque cum verbis νάω, νάω, μάομαι, μάομαι comparatâ forma ξάω sese obtulit, quae Aeolismo quodam facile in ξάημι aliquando potuerit transire. Denique nomen Ἀρίμανος quem verisimile est nobilem fuisse pictorem Rhodium, Boeckhii videndum ait, ne in nomine ignoto *Arimnae* ap. Varr. (de L. L. IX.6.) quaeri possit. Quod si cui probabile videatur, ex Micone, Polygnoti aequali, qui ibi nominatur, inscriptionem nostram ad tempora bellorum Persicorum referri coniciat oportebit. Sed si haec satis probabiliter a Boeckhio disputata videbuntur, longe ingeniosissima ratio est, qua alteram inscriptionem (n.5.) peius habitam illustratum ivit. Huius verbis partim a dexterâ partim a sinistra exaratis quin una inscriptio contineatur, dubitari non potest. Sed nec principium eius nec finem nec medium habemus. Ductus superstites hi sunt:

.....υκλειος ἀδε...ε.....νι τὸν δελφίς.....

Iam quum in τὸν δελφίς verisimile sit a relativo pergere sententiam, cuius verbum desit, residuam dativi syllabam ΝΣ a nomine proprio quodam aut dei aut mortalis repetendam esse apparet. Atqui Κρονίανι, Ποσειδῶνι, Ζηνί, Πανί, Ἀπέλλωνι propterea conici non potest, quod vox δελφίς, quam vix no-

men proprium Δελφίς esse statuas, non facile invenerit, quo referatur. Itaque, quamquam Apollē Delphinus legentem possit aliquantisper convertere; tamen res Arionis sponte sese offert. Dativus igitur erit Ἀρίωνι vel Ἀρίωνι (de posteriore forma cf. Suid. v. Ἀρίων, et Corp. Inscr. n. 1242.). Conspirat autem cum hāc coniecturā quodam modo etiam exitus nominis in principio positi ...υκλέος. Nam Arionis pater Κυκλῆς fuit (cf. Suid. s. v. et epigr. Arionis ap. Aelian. H. A. XII. 45.) de quo nomine, quod sunt qui ut mythicum damnant, v. Boeckh. l. c. p. 76. sq. coll. eiusd. Metrol. Unters. über Gewichte und Münzf. 1838. p. 208. Et in medio quae leguntur litterae, nullo negotio ΑΔΕ[ΡΦ]Ε[ΟΣ] i. e. ἀδελφεῷ s. ἀδελφειῷ praestant. Minus enim verisimile videtur Κυκλέος ἀδελφὸν appellari. Itaque in iis, quae praecedunt, Κυκλέος filius nominatus est, qui fratri Arioni his verbis fortasse ἀναθήματι inscriptis monumentum posuerit. Iam ex positu vocabulorum quivis sentiet versum fuisse heroicum, cuius pentameter a verbis τὸν δελφίς principium cepit. His ita positis Boeckhiius epigramma exempli gratia ita concinnavit:

Κυκλείδας Κ]υκλῆος ἀδε[ρφ]ε[ῶ]ν Ἀρίωνι,
τὸν δελφίς [σῶσε, μνημόστυνον τέλεσεν.

Nomen Ἀρίωνι aut pro paeone tertio est (cf. Κραῖων, Κρανῖνος, Κρονίων, Κρονίωνος), aut synicesi adiuvetur licet, ut in Homericō illo Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντη. Postremo huic coniecturae favet aliud argumentum ex Posidone Theraeo petatum, cuius ad templum pertinere haec ipsa inscriptio videtur. Cultus Posidonis in insulā Therā perantiquus est (Schol. Pind. Pyth. IV. 11.). Hunc ex Taenaro derivatum esse pluribus ex indiciis colligitur (v. Boeckh. l. c. p. 48. 49.). Accedit similitudo topographica. In ipso promontorio Taenaro Pausaniā teste (III, 25, 4.) templum est speluncae simile, in cuius primo aditu signum Posidonis. Atque ex descriptione Prokeschii templum Posidonis Theraei in promontorio supparem situm habuit in speluncā; cuius in petrae fragminibus nomina insculpta sunt innumerabilia. Itaque ut Posidoni Taenarō Arion ipse ex mari salvatus hominem dedicavit delphino insidentem (Herod. I. 24. Dio. Chrysost. II. p. 102. Reisk. Paus. III. 25. 5.), ita frater eius memoriam ad templum Posidonis Theraei videri potest celebrasse. Quo concesso titulus noster Olympiadibus 40. compositus videtur. De fabulā Arionis multi varie docteq. disputarunt (v. Müll. Dor. II. p. 369. Plehn. Lesb. p. 165. sq. Ulrici, hist. poët. gr. II. p. 351. Welcker in Mus. Rhen. I. 3. 1833. p. 392. sq.). Ut saepius, in hāc quoque fabulā falsa veris mixta sunt. Nam quemadmodum Simonidem videmus Tyndaridis (Schneidewin ad

Simon. Cei reliq. p. XII. sqq. coll. fragm. 71.), Pindarum Pani (Boeckh. Pind. fragm. Parthen. p. 591. sqq.), ita Arionem cum delphino a diis maritimis sibi submisso salutem suam tribuisse negamus, nulla causa est. Immo etiam donarium illud Neptuno Taenario dicatum facile ab ipso poterat esse Arione; modo secernas id, quod neglectâ donarii significatione symbolicâ fabulae postea affinixerunt. Quo pertinet Corinthiorum Lesbiorumque narratio de Arione delphini dorso per mare transvecto, pertinet carmen ap. Aelian. H. A. XII. 45. male tributum Arioni et epigramma,

Ἀθανάτων, πομπαῖσιν Ἀρίωνα Κυκλῆος υἱὸν
ἐν Σικελῷ πελάγους σῶσεν ὄχημα τῆδε,

quod donario illi inscriptum fertur: (Aelian. l. c. cf. Anthol. I. p. 49. ed. pr. Anthol. Palat. Append. n. 105.).

Inscr. 6. Ἐπάγατος ἐπίαι. Nomen Ἐπάγατος non cum recentioris aetatis Ἐπάγαθος comparandum sed a formâ verbali ἀγάτες (ἀγαστός) derivandum est, unde etiam Ἀγασίκα. Ceterum haec inscriptio unica est, quae, quum a dexterâ ad laevam exarata sit, unius versus modum excedat. V. Cap. I. §. 1.

Reliquae inscriptiones n. 7-20. rursus mera nomina praebent. Harum n. 16. et n. 19. sepulcrales sunt. Ceterae pietati debentur veterum, qui locos sacros adeuntes nomina sua rupibus soliti sunt inculpera. Hinc n. 7. Ἐρασπῆς, n. 8. Ἰατρικῆς, n. 9. Θεμιστροκλῆς vel Ἀριστροκλῆς vel simile quiddam, quae nomina sunt in insulâ Therâ frequentata (cf. Boeckh. l. c. n. 32: 81. et Corp. Inscr. n. 2461; 2463. δ). Notabile nomen est n. 10. Ψῆ. N. 11. Ἰάρω, in quo omisâ spiritus nota fortasse ab aeolismo Peloponnesiaco repetenda est. Nam etsi Aeoles plerumque ἴρος vel ἶρος (v. Giese, de dial. aeol. p. 409.), tamen formam Ἰαρος non ignotam fuisse ex voce ἐπῆρω (v. aes El. n. 24.) colligi potest. Doros certe ΗΙΑΡΟΝ dixerunt (v. gal. Hieronis n. 27. cf. n. 17.). Inscr. n. 12. Φειδωπίδ[ας] πόριος. De consonâ simplici v. Cap. I. §. 3. Nomen appellativum πόριος litteris negligentius inculptis ab alia manu additum videri refert Rossius. Unde salsam irrisionem agnoscas. Inscr. n. 13. vitii aliquid traxit. Boeckhius in fine primi versus addit O, quo articulus efficiatur (cf. n. 4.). In altero versus ultimae duae litterae AB in ΛΞ mutandae videntur. In tertio denique penultima littera haud dubie O fuit, non Θ. Habemus igitur Ἰσάης τῷ Ἰσοκλείω Στόε. Iam quomodo Ἰσοκλείω nihil esse videatur, neque A in Δ. mutari possit (nam terminatio Ἰσοκλείου contra antiquitatem huius tituli pugnaret, cf. test. Epict. ubi Ἰσοκλείδα et similia), Boeckhius litteram Δ. excidisse putavit, restituitque Ἰσοκλεί[δ]αί. Et de nomine quidem nihil est causae, cum dubitemus. Vide tamen, ne faci-

lior sit ratio emendandi, si vs. 2. iota non magis incurvatum, quam est n. 14., cum E ita coaluisse conieceris, ut transcribentibus figuram E obtruderet, formam autem illam vs. 3. quam pro iota habuit Boeckhius, dixeris fuisse D , cuius crus sinistrum una cum lineola inferiore in lapide fortasse evanuerit. Delta ita formatum habes n. 12. Sed utcumque statueris, certa lectio videtur esse:

Ἰσάος τοῦ Ἰσοκλείδαο Σειτός,

in quo Ἰσάος ex Aeolismo est pro Ἰσαῖος (cf. Ἀλκμαίων, Ἀλκμάων, Ἀλκμάν, et Greg. Cor. p. 596. Schaef. et Francke ad Inscr. a Richtero coll. p. 256.) Isaeus igitur filius adoptivus est Isoclidae. Ambos etiam propinquitate coniunctos fuisse nominum similitudo docet. Uterque autem ex gente regiâ fuit. Unde Isocles in familiâ Epictetae (v. test. s. c.) et alius archon vel Caracallae temporibus (C. Inscr. n. 2457.). Inscr. n. 14. Πισά[νωρ] vel Πίσσα[νδρος] vel simile quiddam. N. 15. a. nihil exsculpi potest. b. Δωρι[ς]ύς videtur esse, cruribus duobus litterae E oblitteratis (cf. Prokeschii lectionem in n. 7.). Memorabilius est inscr. sepulcralis n. 16. Θαῖρπτόλεμος, in quo nomine vulgaris forma Sigma comparet, nisi formam M iacere obtinueris. Nam in alphabeto, in quo M est, Sigma si non M , certe Ξ expectaveris. Consona ρ simplex est in nomine a Θάρρος (Θάρσος) composito. Itaque ex hâc inscriptione sequitur ῥῥ, quod simplici consonâ repraesentatur, in vetere Dorismo locum habuisse, unde in linguam Atticam transierit (cf. Χερῥόνησον C. Inscr. n. 143. et Annal. Inst. Archaeol. Rom. 1836. tab. D. n. 4. Plat. Legg. V. 378. c.), recteque in galeâ Hieronis (n. 27.) scriptum esse ΤΥΡΑΝ pro ΤΥΡΡΑΝ, cf. Boeckh. l. c. p. 87.

Quae reliquae sunt quattuor inscriptiones, in iis vix operae pretium est tempus consumere. N. 17. ex neutro apographo quidquam eruas nisi nomen inesse in -φῶν terminans, fortasse $\text{V} \circ \text{E} \text{V} [\circ] \text{A} [\text{A}] ? \text{E}$, i. e. Ἰαροφῶν. N. 18. si nomen est, $\text{E} [\rho] \mu \alpha \iota \varsigma$ legi potest. N. 20. quum terminatio AO certa sit, diphthongus OY autem in his titulis locum non habeat, Boeckhius formam V in P (i. e. Δ cf. n. 4. et Alphab. tit. vetust.) mutandum, et V pro iota V (cf. Alphab. Phoen. p. 17.) habendum censet; unde ῥοδῖος, qui genitivus fortasse a nominativo quodam aptus sit; quem nominativum in lapide evanuisse credideris. Ceterum cave putes ligaturam esse litterarum VA .

Omnino horum titulorum scriptura remotam antiquitatem prodit. Atque in inscriptionibus quidem votivis quum saepenumero fieri solet, ut affectationis vestigia deprehendamus (cf. Corp. Inscr. n. 456.), in his, quae percensuimus, nominibus nihil reperitur, quod tali suspicioni faveat. Immo ti-

tulos non ex imitatione natos esse vel n. 12. indicio esse potest, in quo manum cavillatoris agnoscas; quem non credibile est scripturam usuram fuisse obsoletam et non omnibus notam aequalibus suis.

Iam de aetate titulorum n. 4. et 5. supra vidimus. Quumque scriptura omnibus his fere communis sit cum columnam Meliam (n. 21. cf. Introd. p. 19.), quam cum Boeckhio ad tempora Solonis vel Pisistrati retulimus, Theracii quoque tituli maximam partem eadem tempora videntur attingere, exceptis n. 3. et fortasse 16. —

21.

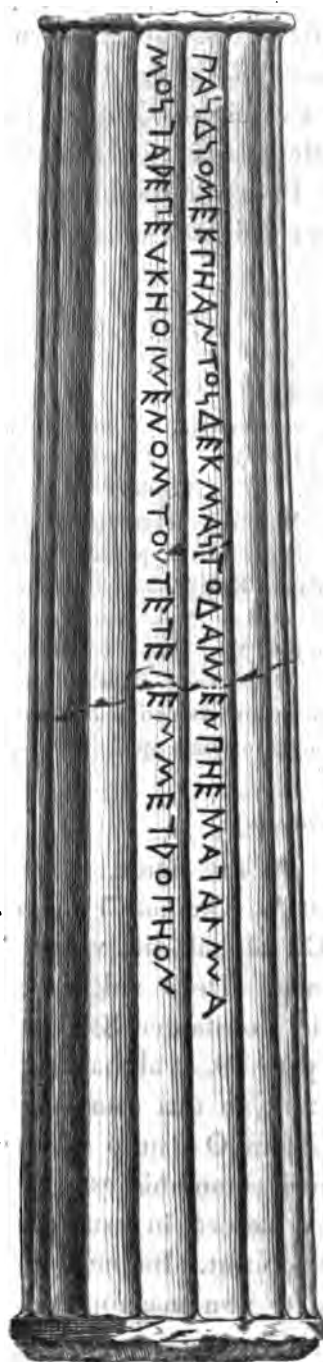
Inscriptio columnae striatae marmoris Parii, in canaliculis eius exarata. Monumentum ex Melo insulam in Museum Nanianum illatum est. Ediderunt Hieron. F. Zanetti, Venet. 1755, 4. Corsinus, Rom. 1756. 4. Clem. Grubissich. Venet. 1757. Thom. Perellius in Donati Nov. Miscell. Lucens. 1773, deinde 1775. Xav. Matthaeus exercit. per satur. p. 47. et Sim. Magistrius Rom. 1772. Lanzi, saggio di lingua Etr. I. p. 93. Donatus Suppl. Thes. Murat. I. p. 70. 2. postea II. p. 480. Rich. Payne Knight, analytical Essay on the Greek alphabet. tab. I. n. 2. Clem. Biagi Mon. Gr. et Lat. Mus. Nan. Praeloq. II. (cf. p. XXIII.) et p. 3-36. Aeri incisa sine notis est in coll. Mus. Nan. n. 8. Tractavit etiam Welcker. in Epigr. spicileg. altero n. 21. p. 5. sq. Quod dedit Boeckh. exemplum, ex consentientibus Italorum minoribus apographis, cum maiore Donati a Io. Bapt. Schiopal-alba misso collatis, accurate, sed forma paullo ampliore quam apud illos exprimendum curavit. Cf. Rose, Inscr. Vetust. tab. LII. p. 327.

[Textum vide pag. seq. interpositum]

Litterarum formae antiquissimae sunt. M est sigma, et μ̄ M uno apice auctum. Cf. alphabet. Phoenic. Iota est Ι, Gamma Γ quam formam in scripturam a dextram ad laevam habuerat. Cf. alphab. titt. vetust. Lambda Λ, cuius in vs. 2. transversa linea fracturam periiit. Delta vulgare est. Sed imprimis memorabilia sunt KM, pro quo Attici constanter XΣ (i. e. Ξ), et ΠΗ pro Φ, KH pro X de quibus vide Introd. p. 19. 20. et alphab. titt. vetust. Diphthongus OY inest in voce HOYTOM (οὐτος), in qua eam mature etiam Athenis receptam fuisse postea videbimus. Littera O paullo minore forma exarata quum antiquissimae aetati tum recentiori communis est; cf. alphab. titt. vetust. p. 45. Ceterum striatas columnas mature in usu fuisse, vetustissima, quae supersunt, Dorici operis templa docent. Itaque hunc titulum qui Solonis vel Pisistrati aetate exaratum putet, non magnopere erraverit. Verba disticho concepta haec sunt:

Παῖ Διός, Ἐκφάντῳ δέξαι τὸδ' ἀμεμφές ἄγαλμα·
σοὶ γὰρ ἐπενχόμενος τοῦτ' ἐτέλεσσε γράφων.

H

h. e. Iove gnate, accipe ab Eephanto hoc sine reprehensione elaboratum donarium; tibi enim supplicans id perfecit scalpendo. Videtur Apollo invocari, Doriensium Ἀρχηγέτης, cuius cultus ut in Theram et Cyrenas, ita in Melum propagatus erat, maxime Amyclis, unde Melios Lacones profectos esse Müllerus docet. Welckerus quidem Ἐκφαντοῖ vocativum ab ignoto nomine Dianae Ἐκφαντῶ statuit putatque dedicatum Ilithyiae donarium. Ingeniosius certe quam verius. Nomen Ἐκφαντος notum est (v. Suid. v. Μουσᾱῖος. Eudoc. p. 303. Demosth. de Cor. p. 474. 26.). Notum est etiam δέχασθαι τι, accipere ab aliquo. v. Porson. ad Eurip. Hecub. p. 45. ed. Lips. Pindar. Pyth. IV, 21. et ibi Herm. item Pyth. XII, 5. Dissen. in Explicatt. ad Pind. p. 522. P. II. Vol. II. ed. Boeckh. et fragm. Thren. 4. in ead. edit. p. 623. ἄμεμφές pro ἀμεμφές insolentius illud quidem, sed quod vetustis exemplis non caret, ut C. Inscr. n. 30. (cf. Rose, tab. V. fig. 2.) ubi ΙΕΜΟΜΟΛΥΜΠΩ (i. e. Ζηὸς Ὀλυπίου) in galeâ votivâ. Cf. Cap. I. §. 3. Ἐπέχασθαι de supplicando h. l. dictum est; neque confundendus usus est, quo saepius dicitur εὐξάμενος ἀνέθηκε, i. e. votum susceptum, postquam deus addixit, solvit is qui donarium offert. In fine (γράφων) qui nomen proprium contineri putant (ut Γρόφων, Τρόφων), mirifice labuntur. Neque enim duo

posse nomina propria statui, alterum artificis, donatoris alterum, vel ex eo apparet, quod sic artifex erit ὁ ἐπιτεχνόμενος, quum potius is qui donat sit ὁ ἐπιτεχνόμενος; nisi cum Welckero ad ignotum nomen Ecphanto confugiendum censueris, id quod verisimile non esse supra monuimus. Sed scilicet donator fuit is qui opus fecit. Itaque in voce γρόφων operæ ipsius genus quaerendum est. Quodsi cum Boeckhio statueris columellam diligenter elaboratam esse ipsum illud ἀμεμφές ἄγαλμα — et posse ita statui ex antiquis exemplis apparet; nam ἄγαλμα quodvis opus ornatius, praesertim diis dedicatum, vocatur, ut tripodum inscriptiones ap. Herodot. V. 60. 61. et Paus. X, 7, 3. demonstrant, et dedicari ipsas columnas, immo solam columnae faciendae operam ex Milesiâ inscriptione (ἐργασίαν ἀνέθηκε τοῦ κίονος C. Inscr. n. 2862.) apertum est; — γρόφων ex Dorismo pro γράφων explicandum erit (cf. Greg. Cor. p. 455. et tab. Heracl. I. 36. ubi ἀνεπίγροφος), quod verbum antiquitus ξύσαι, χαράξαι, ἀμύξαι (Hesych.) significat. Itaque de statuâ impositâ non est cur cogitemus. Iustam autem esse hanc interpretationem vel ex eo intelligitur, quod ἐτέλεσσε, non ἀνέθηκε dixit auctor. Etenim illud τελεῖν (cf. Paus. V, 25. extr.) operam locatam respicit, quae qualis fuerit, adito participio γρόφων illustratur.

22.

Argis in fundamentis turris occidentalis Larissae arcis primus repperit Fourmontas. Ed. Gell. Argol. descript. tab. VII. ex exemplo apud Bakerum. Gell. inscriptionem denno vidit, item Dodwell. Itin. II. p. 221. Cf. Rose, Inscr. Vetust. p. 79.

ΙΕ ΜΙΝ . . . . \ III Ρ. Ο.
 ΟΤΡΑΜΜΑ
 ΠΟΤΑΜΟΝ
 ΚΑΙ ΜΘΕ ΜΕΛΑΜ ΒΟΥΝΑΜΙΣ
 ΚΑΙ ΠΟΜΕΔΟΝ
 ΚΑΙ ΔΑΡΟΝ ΒΟΔΑΡΧΕΜΙΗΑ
 ΚΑΙ ΔΑΔΑΜΤΟΜ
 ΚΑΙ ΒΟΔΑΡΟΡΑΜ
 ΚΑΙ ΚΙΕΤΟΜΘΟΜΙΝΤΟΜΟΜ
 ΚΑΙ ΔΡΕΜΤΟΜΑΧΟΜ
 ΚΑΙ ΝΙΟΜΔΑΜ

Litterarum formae satis antiquae sunt. A Fourmonti non multum a Dodwelli A differt. Gamma est Λ vs.8. Delta latinum D; theta ap. Fourm. Θ , ap. Gell. Θ , item ap. Dodw. primo certe loco. Lambda videtur L et T esse. Elementum $\mu\tilde{\upsilon}$ est M, sigma M, quas formas Dodw. confundit; et Gell. prope ubivis M praebet. Pī habet ductum P vs.5. Forma Pi vs.3. vitio Fourm. tribuenda. Pw̄ rotundum Gell. omnibus locis habet; nec minus Fourm. in plurimis. Dodw. acutum habet P. Y vulgari formâ exaratur. Spiritus nota E est, sed vs.5. in *Ἰππομέδων* omittitur, de quo v. Giese de dial. aeol. p.382.

Varietas lectionis. Vs.1. ap. Gell. solum MIM est, omissis reliquis litteris. I posterius om. Fourm. et Dodw. Vs.2. ΠΟΤΑ om. Gell. AMOM Dodw. habet, ut fere Fourm. ex quo Boeckhii addidit ΠΟΤ. Vs.4. ΚΑΙ om. Gell. lacunâ paullo ampliore relictâ. In voce Σθενέλας primum et ultimum M praebet Gell. M Fourm. et Dodw. Littera N ap. Dodw. Reliqui habent M. Denique littera λ in eodem nomine differt in omnibus tribus apographis; ap. Fourm. E, ap. Gell. N; ap. Dodw. L, ex quibus ultimum proxime accedit ad L vel T. Quae post id nomen leguntur, ea om. Fourm. Sed Gell. EΦ. In nomine Ἰνασίω pro secundo elemento Gell. N, quarto loco Dodw. M, idemque quinto I pro Gelliano (, quod superest ex O. Vs.5. alterum I om. Fourm. Septima littera ap. Gell. est M; idem in fine N pro M praebet. Vs.6. vocula ΚΑΙ ap. Gell. ita obscurata est, ut primae litterae vix vestigium supersit, pro tertiâ legatur Y. In nomine ΘΑΡΟΜ pro primo elemento Fourm. et Dodw. habent Λ, pro ultimo ille M, hic M. Pro notâ spiritus Gell. E et loco litterae K omnes X (*Ἀρχεσίλαος* vix pro *Ἀρχέλαος* dictum eviceris, ut *ἀρχεσίμολπος*, licet n.48. (C. I. n.165.) Col. III. vs.29. ΑΡΧΕΣΙΛΑΣ eodem modo legatur). Dein M Gell. Reliqui M. Paenultima littera ap. Fourm. et Dodw. est K, ap. Gell. recte T. Vs.7. K om. Gell. Pro M Fourm. bis M. Vs.8. K om. Gell. relictâ tamen lacunâ. Idem pro B habet P. Mox pro N Dodw. N, Fourm. N. In fine Fourm. perperam M, ut etiam vs.8. in nomine κλειτός. Quippe huius nominis KIETOM, quod Gell. praebet, secundus ductus ap. Fourm. est Λ, ap. Dodw. P. Pro eo L vel T reponendum est; E autem diphthongum EI videtur repraesentare; unde fit, ut cum Boeckhio legamus κλειτός (cf. C. I. n.3105.3046.). Cuius in patris nomine Fourm. et Dodw. M. Pro secundo N Gell. Λ. In fine Fourm. M. Quum vero Μίντων nullum videatur etymon habere, Σίντων autem bene a verbo σίνεσθαι possit derivari, iam Boeckh. M pro M reponere maluit. Vs.10. Gell. voculam ΚΑΙ duarum lit-

terarum spatio in laevum exstantem offert. In voce Ἀριστόμαχος primum A om. Fourm. et Dodw. Pro PIM Fourm. et Dodw. DEM; in fine Fourm. M. Vs. 11. KA Gell. idque ita reductum, ut sub AP sit. Deinde Fourm. et Dodw. et lacunam et I omittunt. Post O Gell. habet M pro M, idem P pro D, in fine Fourm. M. Boeckh. quod quarto a fine loco ap. omnes est M, mutat in N; unde terminatio dorica et aeolica -ώνδας, fortasse N[IK]ONDAM (Νικιώνδας). Videtur index esse nominum, ut Boeckh. putat, heroicorum. Sed Solonis vel Pisistrati aetati assignari posse titulum ipse suspicatur. Primi duo versus mutili sunt. Reliqua ita leguntur:

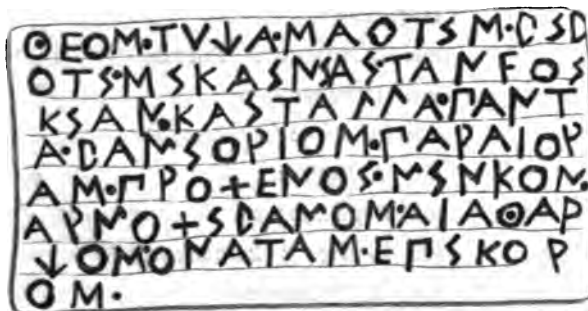
Ποτάμων
καὶ Σθενέλας ὁ Ἰνασίω
καὶ Ἰππομέδων
καὶ Θάρων ὁ Ἀρ[κ]εσίλα
καὶ Ἀδραστος
καὶ Βορθαγόρας
καὶ Κλεῖτος ὁ Σίντωνος
καὶ Ἀριστόμαχος
καὶ Ν[ικ]ιώνδας.

Memorabilis est sonus Π non duplicatus vs. 5. qui usus remotae antiquitatis est. Vid. Cap. I §. 3. Ποτάμων nomen notum est ex Corp. Inscr. n. 2182. Σθενέλος saepius inter Argivos heroes redit; huius nominis alia forma est Σθενέλαος (Hom. II. π'. 586.) et contract. Σθενέλας. Ἰνάσιος nomen aliunde non est cognitum, fort. pro Οινάσιος. v. Giese. l. c. Hippomedontis nomen e Septem adv. Thebas notum est. Θάρων, quod ex Gellii apographo exsculpsit Boeckh. Θήρων est. Videtur hic quoque inter heroes Argivos esse; quamquam idem nomen reperitur etiam in Boeotiá (Paus. VI. 14. 5.). Adrastus notus heros Argivus. Orthagoras Sicyonis Argis vicinae tyrannus fuit, quem verisimile est ab heroe Adrastide nomen derivasse. Sicyone Adrastum aliquando imperasse notum est ex Pindaro. Hoc nomen scriptum est Βορθαγόρας, praefixo digamma aeolico, de quo vide p. 42. Aristomachus denique Adrasti frater, Talai filius est (Apollod. 1, 9. 13.); quamquam qui intelligendus sit in nostrá inscriptione, non liquet.

23.

In tesserá aereá repertá in Brutiis prope Petilium (Policastro) a. 1783. asservatá olim Velitris in Museo Borgiano, quod nunc Neapoli est. Ediderunt Io. Phil. Siebenkees. Rom. 1789. 4. Heeren. biblioth. litt. et art. Gotting. P. V. et in operibus suis Tom. III. p. 171. sq.

Barthelem. Oeuvres diverses. T. II. p.412-417. Lanzi, saggio di lingua Etr. I. p.108. tab.IV. Clein. Biagi diss. de graecâ tessera hospitali vetustissimâ; Schow de chart. papyr. Velitr. p.114.sq. Ignarra de pbratriis p.158-166. Rich. Payne Knight. de Alphab. tab.I. n.1. Praeterea de eâ dixerunt Fabricius in diatribis ad illustr. aliquot bibliographiae antiquariae capita, p.238. Fea ad Winckelm. H. A. L. p.258. et in Misc. critt. p. XXIV. Welcker. ad Zoeg. Abh. p.35. Cf. Rose Inscr. Vetust. tab.XI. fig.3.

Litterae sunt vetustissimae. Sigma est M et proinde μ̄ M. Delta ad similitudinem Romani D proxime accedit. Iota est Σ, Gamma Γ, Lambda Λ, χ̄ V, ut ap. Etruscos et in aere Eleo n.24. Θ vulgare est; ξ̄ autem est ✚, quam formam italicam etiam in nummis deprehendas. Inest etiam digamma in Ϝικίαν; spiritus asper abesse ex dialecti ratione videtur, ut vs.6. in Ἀρμοξίδαμος. cf. Giese de dial. aeol. p.376. Interpunctio ex more Etruscorum et Romanorum eiusmodi est, ut singula verba puncto uno distinguantur. Petilia Graeca urbs fuit, condita a Thessalico heroe Philoctete (v. Strab. VI. p.390. A. B. Virg. Aen. III, 402. et ibi Serv. cf. Tzetz. ad Lycophr. 911.). Verba sunt haec:

Θεὸς Τύχα. Σαῶτις δίδωτι Σικαινία τὴν Ϝικίαν καὶ τὰλλα πάντα. Δαμιουργὸς Παγαγόρας· Πρόξενοι Μίνκων, Ἀρμοξίδαμος, Ἀγάθαρχος, Ὀνατᾶς, Ἐπίκωρος.

Deus, Fortuna adsint. Saotis dat Sicaeniae domum suam et reliqua omnia. Demiurgus Paragoras; Proxeni Mincon, Armoxidamus, Agatharchus, Onatas, Epicurus.

Formula Θεὸς Τύχα est apprecatio boni eventus, ut apud Latinos: *Quod fe-*

lix faustumque sit. Vulgo ἀγαθῆ τύχη. Similiter in aliis titulis θεὸς τύχην (sc. δοῖν), ut in simili titulo Corcyraeo C. I. n. 1850. et alias, vel θεὸς τύχην ἀγαθάν, ut in Delphico (C. I. n. 1695.) et Boeotico (C. I. n. 1564.) cf. Ros. Inscr. gr. inedd. n. 67. 73. 74. 81. Ex quo ne putes mutandum esse quidquam in nostro titulo. Saotis nomen femininum est, cuius forma masculina est Σώτας, Σαώτας. Deinde Σικανίας an Σικανία sit nomen quod sequitur, dubites. Boeckhius hinc quoque mulierem intelligi suspicatur. De nomine cf. Giese de dial. aeol. p. 366. Sequuntur nomen Demiurgi et nomina Proxenorum. In his Μίνκων, quod est pro Μίγκων, Boeckhio Μίκων esse videtur, notum ex Pausaniâ nomen patris Onatae Aeginetae. Δαμωργός apud Dorienses magistratus est. Peloponnesiis universis δημιουργούς, primo loco positos ut archontes, tribuit Philippi epistola ap. Demosth. de cor. p. 280. (cf. C. Inscr. n. 1193. 1542.). Iam Petilia originis Thessalicae est, si non a Philoctete, certe a Meliboeensibus. Et apud Thessalos eundem magistratum obtinuisse, Etymol. M. docet. Cf. Zonar. v. δημιουργοί. Itaque Petiliae δαμωργός videtur primus fuisse et eponymus magistratus. Proxenos Petiliae quinque videmus, ut Sparta quinque sunt ephori. Est autem duplex proxenorum genus, alterum universis Graecis commune, alterum proprium, ut videtur, Spartanorum. Et enim unaquaeque civitas in alienis civitatibus habuit suum curatorem, quem nos Consulem dicere solemus, ex illius reipublicae civibus, in qua alienae civitatis commodis consuleret, delectum ac praerogativis auctum ab eâ, cuius res curaret. Alterum genus proxenorum publicum Sparta est, qui magistratus ex civibus Spartanis nominabantur a regibus (v. Herodot. VI, 37. cf. C. Inscr. Introduct. in Boeot. cap. I. extr.) Et talem magistratum etiam Petiliae fuisse probabiliter statuit Boeckhius. Iam vero nomina demiurgi et proxenorum auctoritatis publicae causa apposita indicant non agi de re privatâ. Itaque de tesserâ hospitali cogitari non potest. Vid. Boeckh. ad h. l. Sed missis virorum doctorum commentis concedamus oportet agi de donatione per testamentum. Exemplum testamenti mulieris notum est ex monumento Epictetae (C. I. n. 2448.). Vid. quae Boeckh. ad h. l. de ea re disputavit. Ceterum titulus noster utique circiter Olymp. 40-60. scriptus videtur.

24.

Lamina aerea Olympiae effossa. Reportavit Gell. a. 1813. Edidit Payne Knight singulari chartâ. Recusa est Diar. class. XI. p. 348. sq. XIII. p. 113. Mus. Cantabr. I. p. 536. cum notis Walpolii. Daunou Exposé des travaux de la classe d'histoire et de litt. anc. (1815. 7. Jul.) p. 30-33. 112. ubi excerpta ex Commentatione Boissonadii. Amplior eius Commentarius exstat Diar. class. Vol. XX. p. 285-306. cf. Vol. XXII. p. 352. sq. Gell. in Diar. class. Vol. XXIV. p. 401. Boeckh. in Oecon. civ. Ath. II. p. 390-392. Rose Inscr. Vetust. p. 29. et p. 354. sq.

Handwritten text in a medieval script, possibly a form of Gothic or Carolingian minuscule, arranged in approximately 20 columns. The text is contained within a rectangular frame with rounded corners and a hole on the left side, suggesting it is a page from a book or a parchment fragment. The script is dense and appears to be a form of Latin or a related language, though the characters are highly stylized and difficult to decipher. The text is arranged in approximately 20 columns, with some lines starting with large initial letters. The overall appearance is that of a historical manuscript page.

Singularis est species scripturae. Rectae lineae scalpro vel cuneo incisae sunt, rotundae formae typo incusae, eoque duplici, altero forma α , quae minor est ceteris litteris (cf. in alphab.), altero puncta. A et Δ obliqua sunt; gamma ζ , unde forma rotunda in vas. Corinth. n. 26. quae propterea in nostrâ inscriptione non comparet, quod formae rotundae hic evitantur; unde etiam factum est, ut littera Θ formâ quadratâ (III) exprimeretur. Lambda paullulum variat; accedit tamen ad vulgarem formam Λ , ut M et N. De ceteris cf. supra. Duplices consonae simplici litterâ signantur, more antiquissimo. V. p. 49. Et diphthongus plene scripta est. Ionicarum litterarum nulla inest. Distinctio duobus punctis fit. De scripturâ vs. 2. *συνμαχία* et vs. 6. *Ὀλυμπία* vid. ad p. 49. Erravit sculptor vs. 2. pr. et vs. 9. pr. illic repetiens OI ex priori oi , hic omittens Σ . Idem utrumque correxit.

Verba tituli haec sunt:

Ἄ Γράτρα τοῖς Φαλείοις καὶ τοῖς Ἡρακείοις. Συνμαχία κ' ἑα ἔνατον Φέτα. ἀρχοὶ δὲ κα τοῖ. αἱ δὲ τι δέοι, αἶτε Φέπος αἶτε Φάργον, συνέαν κ' ἀλάλοισ τὰ τ' ἄλλ καὶ πὰρ πολέμω. αἱ δὲ μὰ συνέαν, τάλαντον κ' ἀργύρω ἀποτίνοιν τῷ Δι' Ὀλυμπίῳ τῷ καδαλημένῳ λατρεῖόμενον. αἱ δὲ τῶ γράφρα ταῖ καδαλέοιτο, αἶτε Φέτας αἶτε τελέστα αἶτε δᾶμος ἐντ', ἐπιάρω κ' ἐνέχοιτο τῷ ἑαυτ' ἐγραμένῳ.

„*Pactum Eleis et Heraeensibus. Societas sit centum annos. Incipiat autem ab hoc ipso anno. Si quid opus sit vel dicto vel facto, coniuncti sint inter se et cetera et de bello: sin non coniuncti sint, talentum argenti pendant Iovi Olympio violato donandum. At si quis litteras hasce laedat, sive civis socialis, sive magistratus, sive pagus est, is mulctâ sacrâ tenetor hinc scriptâ.*”

Foedus est Eleorum et Arcadum Heraeensium aeolice scriptum. Arcades et Eleos non dorice, sed aeolice locutos esse docet Strab. VIII. init. Hinc spiritus asper omissus (v. Giese de dial. aeol. p. 377.), hinc digamma in *Γράτρα*, ut *Ἐρῆξις* apud Alcaeam, ut *βράκος, βρόδον, βρήτωρ* scribitur Aeolibus (v. Greg. Corinth. p. 578. 637 et interpr.). Titulus inter Olymp. 40-60. scriptus est, et Boeckhio quidem iudice circa Olymp. 50. quo tempore, crescente Eleorum potentiâ, probabile est Heraeenses sese Eleis adiunxisse. Certe Eleos tum summum Olympiae imperium tenuisse verisimile fit ex mulctâ, quae in hoc foedere constituitur, Iovi Olympio pendendâ. Plura de Eleis et Heraeensibus vid. ap. Boeckh. Hanc inscriptionem olim Olympiae positam fuisse et locus docet, ubi reperta est, et aliorum foederum exempla ap. Paus. V, 23. 3. Thuc. V. 47. — Vs. 1. de vi *ρήτρας* vid. Boissonad. l. c. in lemmate et Nitzsch. de historiâ Homeri fasc. I. p. 51. sq. P in τῶ est pro Σ, quod Laconibus frequentatum constat. (cf. decret. adv. Timoth.

Miles.). Idem autem etiam aeolici moris esse Eustath. testatur. De Eretriensibus Eleorum colonis vid. Strab. VIII. p. 308. Plat. Cratyl. p. 434. C. et de Eleis ipsis Paus. V, 15. 4. ex corr. Buttm. Ceterum non constans is usus est. Digamma fuisse in voce ἄλις docent nummi. Vid. Eckhel. D. N. II. p. 266. Nomen gentile Heraeae est Ἡραϊεύς (Thuc. Polyb. Paus.), item Ἡραεύς, notante Stephano. Sed, ut Ἡραεῖς, sic Ἡραεῖοι dici poterant, pro quo aeolicum est Ἡραεῖοι (mutato spiritu et cum digamma: Ἡραεῖοι), ut μάγειρος pro μάγειρος (v. Greg. Cor. p. 605. et interpr.). Quamquam Hermannus quidem mavult scribi Ἡραεῖοι. Vs. 2. Optativus cum dorico et aeolico κά (i. e. ἄν) hic pro imperativo sive huius vim tenente infinitivo est, ut συμμαχίαν εἶναι. Ἐα est igitur pro εἴη, ut mox συνέαν pro συνεῖεν (συνεῖησαν), assumptâ terminatione αν, ut mox in ἀποτίνοιαν (pro ἀποτίνοεν). Cf. Giese de dial. aeol. p. 125. Verbis ἄρχοι δέ κα τοῖ, initium foederis designatur, ut ipse, qui agatur, annus primus sit ex illis centum. Verba illa contractiora sunt pro: ἄρχοι δέ κα τῷ χρόνῳ (vel τῆς συμμαχίας) τὸ πέτος τοῖ (i. e. τοδί), ut in n. 74. (Corp. Inscr. n. 1569.) vs. 40. ἄρχι τῷ χρόνῳ ὁ ἐνιαυτος ὁ μετὰ θύναρχον ἄρχοντα Ἐρχομενίους. Cf. Thuc. IV. 118. Ut autem τοῖ, ita infra habes ταῖ, quod τάδε vel ταδί significare vix quisquam inficias eat. Vs. 3. 4. Scriptura Φάργον pro Φέργον (ἔργον) vetustissimae dialecti est. Cf. nomen antiquum atticum Ἀργάδεις. Ἄλ pro ἄλλα apocope est certe insolentior, nec Trypho §. 28. habet, quocum possit comparari. Sed scilicet est prisca sermonis, ut πάρ (pro πέρ h. e. περί), assumptâ litterâ α ut in Φάργον. V. 6. Ἄργυρος utrum hic de argento signato an de argenti pondere non percussi intelligendus sit, non liquet. Δί monosyllabum exstat etiam n. 27. (Corp. Inscr. n. 16.) et aliquoties apud Pindarum. Iupiter, qui ut fideiussor foederis, si conditiones negliguntur, fallitur, nunc ΚΑΔΑΛΕΜΕΝΟΣ audit. Et dubium non est, quin verbum καταδηλῆσθαι intelligendum sit, neglectâ eâ consonâ, quae ex syncope nascitur, καδδαλημένος. cf. Tryph. §. 23. Quod verbum quum mox eodem modo scribatur, id credibile est propterea factum esse, quod in hoc titulo duplices consonae simplici litterâ designatae omnes sunt. In eodem participio omittitur reduplicatio; quod quamquam Tryph. §. 21. αἰολικόν πάθος vocat, tamen Buttmani sententia etiam Boeckhio videtur potior, monentis καδαλήμενος praesens esse aeolicum, ut φιλήμενος et alia. Cf. Sturz. ad Maittair. de dial. p. 207. Difficilius est de verbo λατρευόμενον statuere. Apparet id ad τάλαντον referri. Verisimile est autem dictum esse pro λατρευόμενον; certe ΕΙ pro ΕΥ etiam in decreto adv. Timoth. Miles. habetur, ubi in libris Ἐλισωνίας (vid. Knight p. 132.). Quodsi ita est, sensus

erit: *talentum illud Iovi Olympio pendendum dedicari in signum venerationis atque officii.* In fine de tabulae laesione agitur. Nam si quis scriptum hoc (τὰ γράφειά ταί, i. e. τὰ γράμματα ταδί) violaverit, eadem quae in foedere laeso mulcta constituitur. Γράφες videtur dictum ut τρύφος. Deinde (τίς pro τίς est etiam Lacorum) designantur ii qui foedere obstricti sunt. Féτας est civis privatus (vid. Hesych. v. et Thucyd. V, 79. Aeschyl. Suppl. 250.). Huic opponitur τελίστα, i. e. τελιστής (cf. Greg. p. 693.). Τελισταί autem sunt οἱ τὰ τέλη ἔχοντες, magistratus. Iam quum eâ aetate, quâ scriptum esse hunc titulum monuimus, neque Elei neque Heraeenses in unam essent urbem congregati, sed δήμοις s. κώμαις seiunctis continerentur (vid. Strab. VIII. p. 233. Diød. XI, 54.), potuit accidere, ut unus vel alter pagus a foedere alienior fieret; quod ne accideret, item cautum est apposito δᾶμος. Post δᾶμος fit interpunctio, quae quid significet, ex iis quae supra diximus p. 50. apparet. Itaque inde non colligas litteras ἐντ' ad sequentia pertinere. Nam ἐντεπιάρω pro ἐν τῷ ἐπιάρῳ nullâ ratione defendi potest. Sed scilicet ἐντὶ dorica et aeolica forma est pro ἐστὶ, ad ea, quae praecedunt, referenda. Porro Aeolismo Asiano dicebatur ἴρος pro ἱερός, sed apud Dores ἰαρός, quod fit ἰαρος Aeolismo Peloponnesiaco. Hinc ἐπίαρος (ἐφίαρος), quod adiectivum de rebus numini oblati usurpatur. Nunc τὸ ἐπίαρον mulcta esse deo solvenda videtur. Postremo αὐθις pro αὐτις ut est Ionum et Dorum, ita etiam Aeolum est; unde ἐνταῦτ' pro ἐνταῦθ' et synaloephe admissâ τῷ ἄταῦτ', in quâ tamen littera τ retinetur contra regulam hodie receptam, quae fortasse in Aeolismo non obtinebat.

25.

Sub signo aereo Musei Naniani. Edidit Maffei Veron. Illustr. III. p. 261. (a. 1732). Dein Zanettus et Corsinus (ll. cc. ad p. 3.), Illustravit Passerius (osservazioni sopra l'avorio foesile etc. Venet. 1759) p. XXIV. Una cum signo edidit Paciaud. Mon. Pelop. II. p. 50. Inscriptionem aeri incisam praebet Lanzl, Saggio di Anglia Etr. I. tav. 1. cf. p. 103. item Collect. antiquitt. Mus. Nan. n. 29. et una cum signi imagine n. 276. Ceterum hodie monumentum non exstare in Museo Naniano notavit Hirtius. Cf. Villoison. Anecd. II. p. 166. p. 124. et Rose, Inscr. Vetust. tab. XI. fig. 2.

ΠΟΛΥΚΡΑΤΕΜ ΑΜΕΘΕ ΚΕ

Statua, ad quam inscriptio haec pertinet, unius palmi altitudine, ex aere fusa, priscum Graecorum styliam refert, neque ita dispar est idolis aegyptiacis. Est ea nudi viri iuvenilis, brachiis corpori appressis, sinistro

pede paullulum ante dexterum posito; caput quasi circulo redimitum, capillis nimium concinne compositis et in tergo figurâ quadratâ colligatis. In vertice foramen esse videtur; unde patet telamonem fuisse, fortasse lychnuchum. Cui vero dedicata fuerit statua vel ubi reperta, non constat.

Itaque quum hoc monumentum antiquissimae artis esse appareat, nihil obstat, quominus, qui id dedicavit, Polyocrates Samiorum tyrannus intelligatur, qui ab Olymp. 53, 3. usque ad Olymp. 64, 1. imperium tenuit (vid. Panofka Sam. p. 29. sq.). Cui opinioni favet etiam nudum nomen Πολυκράτης sine patris vel patriae appellatione. Inscriptionis prior vox in dextero latere est plinthi, cui statua insistit; alterius vocis tres priores syllabae in frontè basis perscriptae sunt, ultima autem syllaba in sinistro latere, sic: Πολυκράτης | ἀνέθη | κτ. Litterarum formae notae sunt ex titulis superioribus.

26.

In vase fictili reperto in sepulcro rupi inciso prope Corinthum. Primus edidit D'Agincourt: Recueil de fragmens de sculpture antique en terre cuite, tab. XXXVI. Inscriptiones ibi male expressas rectius ex Dodwelli schedis descripsit Raoul-Rochette in epistol. ad Aberdeen tab. III. cf. p. 83. 127. sq. Postremo accuratam vasculi imitationem cum ipsis figuris, quibus nomina interposita sunt, exhibuit Dodwell. Itin. II. p. 196. cf. Rose, Inscr. Vetust. tab. IX. 1. 2. et pag. 367. sq.

ΑΣΑΜΒΜΥΟΝ
ΑΓΚΑ
ΔΟΡΞΜΑΧΟΜ
ΜΑΚΞΜ
ΑΜΔΡΥΤΑΜ
ΓΑΡΟΜ
ΦΞΟΜ
⊗ΒΡΜΑΜΔΡΟΜ

In litteris memorabile est gamma Γ, qualis forma in nummis Siciliae et Magnae Graeciae reperitur. Δ est vulgare. Lambda λ ut n. 21. 23. Sigma Σ et μ̃ M, tum φ̃ Φ et epsilon Ε (vid. alphabet. titt. vetust.). Iota ι affine est illi, quod habes n. 21. sed proxime accedit ad similitudinem

n. 81. Praeterea insunt K et Q et hoc quidem ante O, ut n. 50. Mihi quidem id in O mutandum non videtur. Nam lineolae superioris nullum in vaseculo exstat vestigium. Monumentum valde antiquum est. Nomina figuris adscripta haec sunt:

Ἀγαμέμνων, Ἄλκα, Δορίμαχος, Σάκισ, Ἀνδρύτας, Πάκιων, Φίλων, Θέρσανδρος.

Patet insigne aliquod Corinthiorum heroum facinus describi, qualis Erymanthii vel Calydonii apris strages fuit. Nam ea pars vasculi, in qua nomina inscripta sunt, in sinistra ostendit Thersandrum, qui aprum ingentem ense petit. Sub apro Philo cernitur; eandem feram sagittam percussurus adstat Paco, appropinquante Andryta, qui hasta et clypeo munitus est. Sacis et Alca, inter quas Dorimachus conspicitur, mulieres sunt. In dexteram parte post omnes est Agamemnon, qui pro sceptro caduceum gerit. Ex his omnibus soli Agamemnon et Thersander (Sisyphi fil. v. Paus. II, 4, 3.) noti sunt. Et hic quidem primas agere videtur. Agamemnon haud dubie ideo additus est, quod penes hunc tum summum Corinthi imperium esset (v. Paus. II, 4, 2. cf. II. B'. 570.). Simile vas v. ap. Ros. Inscr. Vetust. tab. IV. fig. 2. (1.)

27.

In galea aerea a. 1817 inter rudera Olympiae reperta. Primus edidit Broendstedius: sopra una iscrizione scolpita in un antico elmo di bronzo etc. Napoli 1820. 4. Deinde in epist. ad Munterum in Diario Germ. matutino 1820. Kunstblatt n. 15. Sickler in Diario matutino 1821. Kunstblatt n. 2. Pouqueville Itin. IV. p. 300. male exhibet titulum, ex eoque Boissonad. Diar. class. Vol. XIX. p. 301. Thierschius consentiens cum Boeckhio in Diar. matut. Kunstblatt. n. 26. a. 1821. Boeckhio in Commentt. Pind. Vol. II. P. II. p. 225. sq. Hermannii explicatio a Silligio exposita in Boettiger. Amalth. II. p. 231. sq. paulum differt ab illis. Cf. Boeckh. in prooem. Ind. Lectt. Univ. Litt. Berol. hibern. 1822-1828. p. 4. Postremo Welcker. Spicileg. epigr. alt. n. 27. et Rose Inscr. Vetust. tab. VIII. fig. 1.

ΘΙΑΡΟΝ Ο ΔΕΙΝΟΜΕΝΕΟΣ
 ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΒΡΑΚΟΞΙΟΙ
 ΤΟΙΔΙ ΤΥΡΑΝΑΡΟ ΚΥΜΑΣ

Vetusta sunt V R et spiritus Θ, qui in articulo omittitur, deinde obliquum Δ, consona simplex pro duplici vs. 3. in Τυράν'. Cf. in inscr. Ther. n. 16. ΘΑΡΥΡΤΟΝ ΕΜΟΣ. Postremo eodem in versu admissa apostrophus; cf. n. 41. n. 43. Sed memorabile est Ξ in titulo tantae antiquitatis.

Hiero Syracusarum tyrannus Olymp. 76, 3. (Diod. XI, 51.) Tyrrhenos ad Cumas devicerat; ex quâ pugnâ a Pindaro (Pyth. I.) celebratâ spolia Tusca Iovi Olympio dedicavit, quae fortasse in thesauro Geloorum reposita erant (cf. Paus. VI, 19, 10.). Horum spoliiorum tres galeae repertae sunt, quarum uni, quae loco maxime conspicuo inter ceteras posita fuisse videtur, hic titulus inscriptus est. Certe in *πανοπλία* a Myonensibus dicatâ similiter uni clypeo impositum epigramma narratur (v. Paus. V, 19, 3.). Verba dorice composita haec sunt:

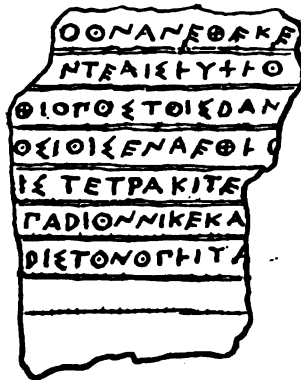
Ἰέρων ὁ Δεινομένεος καὶ τοὶ Συρακόσιοι τῷ Διὶ Τυρρῶν' ἀπὸ Κύμας.

„Hiero Dinomenis fil. et Syracusii Iovi Tyrrhena haec arma a Cumis reportata dedicarunt.”

Verbum *ἀνέθεσαν* omittitur, ut saepius. *Ἰέρων* doricum est ut *ἰερός*. cf. ad n. 24. sub fin. *Συρακόσιοι* forma est germana etiam Atticis (v. Boeckh. ad Sim. Socrat. praef. p. XXXI. Bekker ad Thac. III, 86.). Monosyllabum *Δι* vidimus n. 24. Apostrophum vs. 3. versus causa admissam iudicat Boeckhius. De causâ dubitari possit. Nam ut plurimum in ipsis versibus vocabula plene scribuntur. Cf. n. 44. n. 51. C. Inscr. n. 426. 913. 1582. Sed ad defendendum versus paroemiaticum *τῷ Διὶ Τυρρῶν' ἀπὸ Κύμας* utique exempla exstant, ubi aliquot voces extra versus positas sequitur versus (v. Paus. X, 7, 3. V, 27, 1. Cf. n. 43.). Equidem etsi in toto hoc titulo numeros ad rhythmum anapaesticum accedentes sentio, tamen, an deditâ operâ admissus versus paroemiaticus sit, dubitaverim. De galeis votivis cf. n. 29.

28.

Argis in D. Demetrii, ex schedis Fourmonti. Edidit Pouquevill. Itin. et Rose, Inscr. Vetust. tab. XI. fig. 1. Accuratius apographum nuper publicavit Lud. Rossius (Inscriptiones graecae ineditae, fasc. I. Naupliae 1834.) n. 55. qui fragmentum repperit in ecclesiâ D. Demetrii. Ibi singuli versus duplici lineolâ distinguuntur. cf. Corp. Inscr. n. 1285.

Litterae maximam partem priscae sunt, ut D I Θ Λ + (i. e. X), Θ (i. e. O). Sed Sigma est Σ, quae forma apud Doros primum omnium invaluit. Cf. Alphabet. titt. vetust. Arma numini dedicantur ab homine qui hoplitodromus vicerat. Quae in nostro apographo leguntur, haec fere sunt:

...ων ἀνέθηκε
...ντα ἰσχυ.λο
Δίοπος τοῖς δαν
οσίοις ἐν ἀέθλο
ις τετράκι τε.
πάδιον νίκη κα[ι]
δις τὸν ὀπλίτα[ν]

Titulum dorice scriptum esse ex dorico imperfecto νίκη pro ἐνίκη (cf. Pind. Nem. V, 5.) et ex voce ὀπλίταν apparet. Nec minus apertum est et versus fuisse heroicis et verbis οσίοις ἐν ἀέθλοις et δις τὸν ὀπλίταν constitui finem versuum. Boeckhius inter vs. 3. et 4. plura perisse existimans οσίοις statuit. Sed de hoc dubitari potest. Eiusdem coniecturas de vs. 3. Πέλοψ et δ' αὖ et 6. παριων quae minus accurato apographo Fourmonti nituntur,

nostrae lectiones repudiant. In fine Fourm. praebet ΠΙΞΤΟΝ ΟΠΗΤΑ unde Boeckh. effecit ἄριστον ὀπλίταν, quod iam verbis δις τὸν ὀπλίταν cedit. Vs. 6. Γ certissimum esse in lapide Rossius affirmat; quapropter στάδιον scribi non possit. Potest tamen [σ]πάδιον, quod idem est in dialectis neque id solum aelicum sed etiam doricum. Itaque si ductus vs. 5. 6. 7. coniungere in unum versum licet nec tantum interiit litterarum, quantum Boeckhius putabat, versum habebimus hunc:

τετράκι τε [σ]πάδιον νίκη κα[ι] δις τὸν ὀπλίτα[ν].

In quam sententiam video incidisse etiam O. Müllerum (Diar. litt. Gott. 1836. n. 116.) qui totum ita composuit:

... θων ἀνέθηκε [τῆ]ντα.

*ἰσχυ[λ]λο[ς] Δίοπος τοῖς δα[μ]οσίοις ἐν ἀέθλοις

τετράκι τε [σ]πάδιον νίκη κα[ι] δις τὸν ὀπλίτα[ν]

Et profecto si ultimum versum recte restitimus, etiam alterum probabiliter restitutum concedamus necesse est. ἰσχυλλος nomen notum ex vasis (HISXY LOS. Mus. Etr. 558. 1115. cf. Creuzer. de vase ant. att. p. 13.) ab ἰσχύς derivanda, duplicatâ litterâ λ αἰολικῶς, Θίος dorica forma est pro Θεός. Δαμόσιοι ἀέθλοι videntur nunc dici simpliciter ludi Argis celebrari soliti (cf. Xenoph. Cyrop. I, 2, 12. δημόσιοι ἀγῶνες). Boeckhius cogitabat de hoplitodromo qui ter et quater vicerit ludos [τρ]ίς τετράκι τε -. De quo, si versus recte coniunximus, cogitari iam non potest. Sed quod O. Müllerus suspicatur verba ... θων ἀνέθηκε [τῆ]ντα extra versum posita esse, et qui dedicaverit, eundem Ischylum Theopis filium posse intelligi, erit cui minus id verisimile videatur. Nam et versus finis potuit esse ... ων ἀνέθηκε [τάδ' ἔ]ντα et alius is, qui dedicavit arma, fortasse defuncti; nec, quantum interiit in principio, scire possumus.

Ceterum hoc fragmentum denuo tractatur ab Hermanno (Progr. 1835. Mart.) qui apographo Rosii (Inscr. Gr. Vetust. p. 81.) usus versus ita refinxit:

Ἰπποκόων ἀνέθηκε τὰ δ' ἔντεα, ἰσχυροὶ λώβης
χωρὶς ἐν ἡθέοις τοῖς δημοσίοις ἐν ἀέθλοισι
τετράκι τῆ ἄ πάντων νίκη κάρτιστος ὀπλίταν.

qui quantum distent a vero, nihil attinet dicere.

29.

In galeâ aereâ eleganter fabricatâ, quam a 1795 prope Olympiam in Alpheo repperit Britannus Morrit. Aes ex cupri quinque vel sex portionibus unâque plumbi candidi temperatum. Galea ipsa clavis tropaeo affixa erat. Litterae pistillis profunde impressae sunt, altero rotundae lineae, altero rectae, et eodem quidem typo circulus integer et dimidius. Ita factum est, ut litterae D P Φ eandem fere formam obtinerent. cf. n. 24. Corp. Inscr. n. 32. et Rose, Inscr. Gr. Vetust. tab. VII. fig. 2. Galeam possidet Payne Knight. Scriptura edita est in Diar. Class. I. p. 328. sq. Cf. Walpol. Travels. p. 588. n. 53. Welcker spicil. alt. p. 11. Accuratus apographum Ros. Inscr. antiqu. tab. VII. (ad p. 59.) praebet, quod damus in margine.

Litterae vetustae sunt. Gamma est Λ, ut n. 22. Inest digamma in media voce, de quo vide supra in alphab. et koppa Ϙ. Primus Boeckhius vidit legendum esse:

Τὰργεῖοι ἀνέθεν τῷ Διὶ τῶν Κορινθίων.

„Argivi dedicarunt Iovi ex spoliis Corinthiis.”

Τὰργεῖοι est τοῖ Ἀργεῖοι, ut in epigr. vetusto ap. Paus. V, 25, 5. τῷ Διὶ τὰ χαροὶ τὰ γάλατα ταῦτ' ἀνέθηκαν. Deinde ἀνέθεν est ἀνέθεσαν. cf. Simonid. in Anthol. I. p. 254. ed. ult. ubi vulgo contra metrum ἀνέθιντο. Titulus respicit tropaeum universum sive πανοπλίαν, ut galea Hieronis (n. 27.) ad plura spolia pertinet; hinc τῶν Κορινθίων. Habemus versum senarium, non elegantem illum quidem, sed quales vel apud lyricos et comicos interdum reperiuntur. Cf. Metr. Pind. p. 103. Pyth. VIII, 29. c. notis critt. et Pyth. XI, 24. Adde Corp. Inscr. I. Addend. p. 885.

Galeas ficticias interdum dedicatas esse non est cur ambigamus. Certe Dodwell. Itin. II. p. 327. refert plurimas galearum Olympiae repertarum tam tenues esse, ut militares non fuisse videantur. Quamquam de his difficile iudicare, nisi quod parva galea Leakii, cuius inscriptio est in C. I. n. 31. (cf. Rose Inscr. vetust. p. 20.)

ΤΑΦΩΝ. ΟΙΑΝΕΘΕΝΤΟΙΦΙΤΟΝΡΟΦΙΝΘΟΘΕΡ

ΥΦΘΞΘΛΑΜΣΟΙΟΦ

(i. e. *Κοῖός μα πόησε φυ...* de voce *μά* v. Giese de dial. aeol. p. 259. sq. **Θ** error est artificis pro **Ξ**) voti causa videtur fabricata esse. Sed neque galeam Hieronis huius generis esse verisimile est, nec de hâc, de quâ nunc agimus, idem probari possit. Nam Megarensium thesaurum Olympiae, quo Welckerus utitur ut demonstret galeam hanc spolium esse ficticium, sero conditum esse ipse Paus. (VI, 19, 4.) significat verbis lacunosis, ut tum, quum thesaurum Megarenses dedicarent, etiam Argivi socii Megarensium potuerint spolium inferre, sive ex illâ remotae aetatis pugnâ captum, sive aliâ deinceps occasione de Corinthiis reportatum. Itaque Boeckhius rem pluribus persequens ex donariis ibi repositis teste Pausaniâ, qui artificem Dontam (circa Olymp. 60.) nominat, probabiliter coniecit, illâ aetate etiam Argivorum hoc donarium illatum esse, ut haec inscriptio circa Olymp. 60. posita esse videretur.

APPENDIX.

Posteaquam inscriptiones vetustissimas percensuimus earumque indolem et naturam monstravimus, visum est in Appendice ea exponere, ex quibus quae esset prisca fraus in titulis scribendis, quae recentior, posset intelligi. Itaque missis titulis iis, qui, quum vetustate detriti essent, multo post iterum exarati litteris sunt recentioribus, ut Simonidis versus illi in Orsippum (Corp. Inscr. n. 1050.), ut eiusdem epigramma in Graecos, qui in bello Medico perierunt (ibid. n. 1051. cf. n. 972. et n. 1724.), et iis, qui aliunde petiti in lapides coniecti sunt, ut plures in Kempianis (C. I. n. 372. 614. 652. 1105. b. cf. ibid. n. 511. 1724.) (*) faciendum putavimus, ut institutâ triplici earum inscriptionum, quae fraudem produunt, divisione primum

(*) Nam monumenta Kempiana, quum ipsa per se falsa sint, tamen veras continent inscriptiones. Similiter inscriptio ex libro petita sepulcro Homeri, quod vocatur, imposita est, ut permultae ex Anthologiâ aliisque libris vetustis in antiqua anaglypha coniectae sunt. Cf. Maffei. Crit. lapid. p. 74. sqq.

de titulis piâ fraude veterum Graecorum fictis dissereremus, deinde de titulis in speciem antiquitatis compositis, postremo de titulis spuriiis.

I. DE PIA FRAUDE VETERUM GRAECORUM.

Quemadmodum pleraeque omnes, quae exstant, narrationes mythicae variis aetatibus variis modis partim licentiâ poëtarum partim subtili interpretatione immutatae sunt et fucatae, neque id solum serioribus temporibus sed ex certis testimoniis sexto iam saeculo ante Chr. n. factum videmus (cf. Ambrosch. de Lino diss. p.VIII.), ita etiam antiquissimis temporibus fraus grassata in monumentis litteratis est. Satis est Onomacritum nominasse, quem constat praeter corrupta Musaei oracula etiam mythos Bacchicos haud leviter novis oblitterasse additamentis. V. Nitzsch. H. Hom. I. p.161. sq.

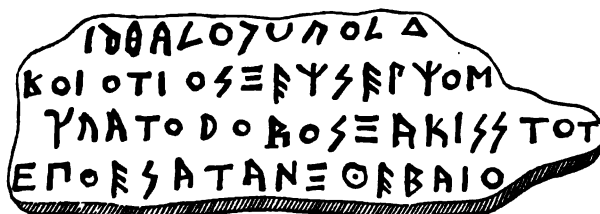
Inscriptiones igitur, quae ad fabulosas pertinent personas, ex eâ, quam heroes referunt, aetate esse non possunt. Tales sunt illae, quae Thebis in Ismenio tripodibus impositae Amphitryoni, Scaeo, Laodamanti tribuuntur (Herodot. V, 59. cf. Knight Prolegg. Hom. §.LXXVII.), inscriptio thalami Alcmenae (Pausan. IX, 11. cf. Herm. ad Orph. p.786.), et eidem aetati assignata Herculeae (Aristot. mirab. auscult. 145.). Hae igitur, quum fabulosos heroes spectent, cum Wolfio (Prolegg. Hom. p.LV. sq.) pro fictis habendae sunt. Nec mirum videri debet, quod *laeta antiquitatibus gens* eademque credula tali fraudi operam dedit, quo monumentis suis remotae vetustatis auctoritatem conciliaret. Huc pertineret etiam columna lapideâ in oratione de Neaerâ (p.1370. extr.) memorata, si ea esset oratoris mens, ut a Theseo positam existimaret; pertineret titulus de Coroebo apud Pausan. (I, 43.), si is, ut Rochettus putavit, certae aetati assignari posset. Aliud exemplum fictae inscriptionis innuit Pausan. (VIII, 14, 4.) *καί μοι καί γράμματα οἱ Φενεᾶται παρέείχοντο ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος γεγραμμένα τῷ Βάθρῳ, τοῦ Ὀδυσσεύς δὴ τι πρόσταγμα τοῖς ποιμαίνουσι τὰς ἵππους.* Accedit quod monumenta de divisione Peloponnesi post reditum Heraclidarum, ut tradebatur, factâ, quae saxi sculpta et aere prisco ostentabant Messenii (Tacit. Ann. IV, 44.) recentiore aetate composita videntur (Müller. Aegin. p.39.). Denique dubitari potest, an *τελετὴ τῶν μεγάλων Θεῶν*, quam Aristomenes Messenius circa Ol. 28. tabulis plumbi albi consignatam in urnâ defodisse fertur, post Leuctricam pugnam Ithomae reperta (Pausan. IV, 26, 4.), non antiqua fuerit, sed piâ fraude ficta. Cf. Boeckh. in Corp. Inscr. I. p.63.

II. DE TITULIS IN SPECIEM ANTIQUITATIS COMPOSITIS.

Graeci in monumentis saepe speciem antiquitatis affectarunt, quod vel optimis temporibus factum esse ex multis indiciis apparet. Quo pertinent inscriptiones quaedam votivae rupibus incisae (C. I. n. 456. cf. ad inscr. Theraeas pag. 56.). Rem ex Pausan. (I, 2, 4. V, 22, 2.) demonstravit Boeckh in Corp. Inscr. ad n. 25. Nos hic quinque titulos exponemus, qui quamquam non eâ, quam prae se ferunt, aetate compositi sunt, tamen ad cognoscendum priscum usum litterarum apprime conferre videantur.

30.

Inscriptio Delphis reperta. Edidit Dodw. Itin. II. p. 509. Primus explicuit Boeckh. in prooem. lectt. Univ. litt. Berol. hibern. 1821-1822. Cf. Rose Inscr. Vetust. tab. XIII. fig. 1.

Verba tituli haec sunt:

... *ιόθαλος* ὁ Πολα ...
 Βοιώτιος ἐξ Ἐρχομ[ενοῦ] ...
 Ἐπατόδωρος, Ἀριστο[γείτων]
 ἐποησάταν Θηβαίω.

Scriptura sane prorsus antiqua est. Ψ idem est quod V hoc est X. Β est angulare, item R. Forma litterae Γ rotundior est. Praeterea D et Σ. Vid. alphab. titt. vetust. Spiritus Η omissus est ex dialecti ratione. Omnino si formas perversiores vs. 1. θ et vs. 3. Π exceperis, nihil inest novicii. In orthographiâ notanda sunt antiqua scriptura Ἐρχομενοῦ pro Ὀρχομενοῦ (cf. n. 74. Corp. Inscr. n. 1569. Oecon. civ. Ath. II. p. 383. sq.) et Σ duplicatum ante Τ in nomine Aristogitonis, quae scriptura in vetustissimo quoque titulo saepissime occurrit. Cf. supra p. 49. Vs. 3. 4. nota omissum καὶ et verborum collocationem (in quâ etiam dualis de industriâ adhibitus videtur) Ἐπατόδωρος Ἀριστογείτων ἐποησάταν Θηβαίω. Cf. Pausan. VI, 9, 1. Corp. Inscr. n. 81. 470. 1194. 1195. 1196. et Homerî apotheosin, anaglyphum notissimum, ubi Ἀρχέλαος Ἀπολλωνίου ἐποίησε Πρωτεύς. Postremo ternae lineolae,

quae distinctionem verborum constituunt, haud dubie terna puncta fuerunt, quae antiqua ut plurimum interpunctio est.

Iam hunc titulum statuae aereae victoris, fortasse Pythii, subscriptum puta. Nomen victoris patrisque mutilatum est. Pater Boeckhio coniciente fortasse Πολάνωρ dictus est, quod nomen reperias apud Pausan. V, 5, 5. ubi tamen liber Parisinus aliique Πολήνωρ. Sed artifices, qui tantam priorum hominum simplicitatem in titulo studebant aemulari, Olymp. 102. floruerunt (Plin. H. N. XXXIV, 19.). Ambo nominantur apud Pausan. X, 10, 2. Thebanum utrumque fuisse ex hâc inscriptione primum innotescit. Et Aristogitonem quidem Hypatodori filium fuisse conicit Boeckhio. Itaque quâ aetate posita haec statua est, prisca illa scriptura etiam aequalibus tum prisca videri debebat atque ab usu communi aliena.

31.

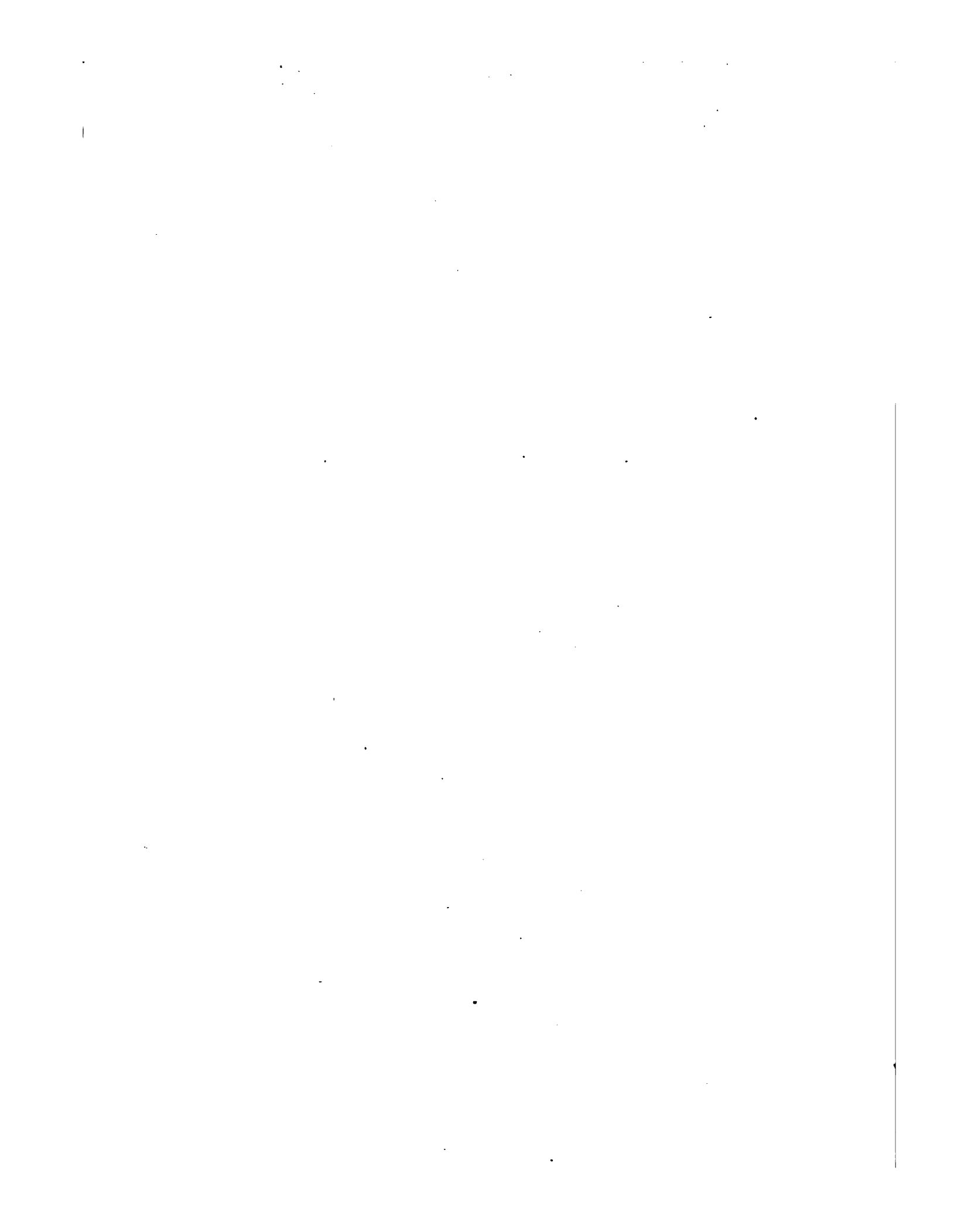
Fragmentum Corcyrae repertum. Boeckhio misit Creuzerus.

Mira in hoc monumento versuum est ratio. Nam qui supremo loco positus apparet, is inverso titulo a sinistrâ legitur, alter item a sinistrâ, tertius a dexterâ. Litterae antiquissimae sunt. Sigma est M, μ̄ M. Iota fere idem quod n. 26. E exprimitur formâ ad B proxime accedente ut n. 26. Gamma similitudinem habet cum C n. 26. et cum C n. 24. Spiritus asper

ad pag. 77.

est **Ε**. Sed tota haec antiquitas destruitur una diphthongo OY, quae in casus, ut videtur, terminatione comparet. Quae legi possunt, haec sunt:

... ἴμου ματρὸς ἐγὼ ἔστα[κα ..

... τυμοὶ Πολύνου Φασσ ....

ἄ]πελούσατο.

Nam ultima littera videtur O esse. Vs. 2. Φασσ... reliquum est ex nomine fortasse ab ἄστν composito, quod certe digamma habet, ut Corp. Inscr. n. 1520. ΦΑ{ΞΤΥΟΥΟ (hoc est Ἀστυόχου). De duplici sigma vid. titulum superiorem n. 30.

32.

Repperit Sherardus tribus a Sigeo promontorio miliaribus, quo loco olim oppidum Sigeum stetit. Prodiert Londini a. 1721. fol. et Lugd. Bat. a. 1727. 8. Deinde edidit Chishull. Antt. Asiat. p. 4. et Murat. Thes. Inscr. IV. p. MMCIII. Tum Hessel. in Append. praef. ad Inscr. Gud. C. XXVII. ex schedis Dukeri Hocheppedianis vel Horstianis. Chandler. Inscr. I. p. 3. ex Revetti delineatione, quam cum Boeckhio sequimur. Cf. Rose, Inscriptt. vetust. p. 1. et p. 337-347. Marmor, cui tituli inscripti sunt, altum est pedes VIII, digitos VII, latum pedem I, digitos VI et paullo plus, crassum ultra X digitos. In summo lapide medio foramen iacisum est digitos plus quam duos altum, tres digitos latum, in quo patet imaginem, quae imposita erat, infixam fuisse. Nunc est in Museo Britannico. n. 199. sed valde detritum. Vid. Walpol. Mem. p. 97. sq.

[Vid. tab. insert.]

Duae sunt inscriptiones. Utraque eiusdem argumenti est et scripta βουστροφῆδον, incipiente scalpro a sinistrâ. Vid. Introd. V. Quae superior est inscriptio, leviter est incisa et perfunctorie, quae inferior, iuste exarata est. Haec litteris perscripta est iis, quibus ante receptas Ionicas utebantur Attici, illa Ionicis. Itaque litterae inferioris tituli sunt hae: Gamma Λ, lambda λ, delta obliquatum Δ; deinde Μ Ν Ψ +. Sigma Σ omnibus locis in sinistram vergit Ϻ, quae forma proprie in scripturâ a dexterâ ad laevam progrediente locum habet. Cf. alphab. titt. vetust. inprimis formas litterae I in Theraeis inscriptionibus obvias. Diphthongus EI plene scribitur praeter infinitivum μελεδαίνειν; quod et ipsum atticum est. Distinctio modo binis modo ternis punctis fit; in quo bina puncta Boeckhio videntur transcribentis incuriae tribuenda. Iam vero in titulo superiore omnia sunt Ionica. Habes Η et Ω. Litterae Φ et Υ in hac formas habent etiam vetustiores. Ρ est modo rotundatum modo angulare. Figura litterae Sigma utrimque arcuata in formam cursivi Zeta, quae species τῶξψ εὐλιγμένψ comparatur ab Euripide. Diphthongi OY et EI exsulant. Distinctio hinc inde binis punctis

constituitur. Sed ut in inferiore titulo scriptura prisca illa Attica, in superiore Ionica est, ita etiam dialectum comparatam habes. Inferioris tituli verba haec sunt:

Φανοδίκου εἰμὶ τοῦ Ἑρμοκράτους τοῦ Προκονησίου· κατὰ κράτηρα κακίστατον καὶ ἡθμὸν ἐς Πρυτανεῖον ἔδωκα μνήμα Σιγεῖσι· ἐὰν δέ τι πάσχω, μελεδαίνειν με, ὦ Σιγεῖς. Καί μ' ἐποίησεν Αἴσωπος καὶ ἀδελφοί.

„Phanodici sum, Hermocratis f. Proconnesii. Et ego craterem et basin et colum in Prytaneum dedi memoriae causa Sigeensibus. Si quid vero patiar, curate me, o Sigeenses. Et fecit me Aesopus et fratres.”

Superioris autem haec:

Φανοδίκου εἰμὶ τοῦρμακράτεος τοῦ Προκονησίου· κρητήρα δὲ καὶ ὑποκρητήριον καὶ ἡθμὸν ἐς Πρυτανεῖον ἔδωκε Σι[γ]εῖσιν.

„Phanodici sum, Hermocratis f. Proconnesii. Craterem autem et basin et colum in Prytaneum dedit Sigeensibus.”

Putam imaginem Phanodici supra positam induci loquentem. Cf. Hipparch. sive de lucro. p. 229. Plat. Phaedr. p. 264. D. Herodot. V, 58. Pausan. V, 20. VI, 8. Fuit haud dubie protome sive thorax, qualis est Hermarum, cui infigendo inserviebat lapidis in summâ parte foramen. Vivus Phanodicus imaginem suam Sigei posuit, fortasse in prytaneo (cf. Cic. Verr. act. II. lib. IV, 57.), permittentibus Sigeensibus. At pro donis parum magnificis imaginis honorem publice decretum esse vetustissimâ praesertim aetate credibile non est. Accedit quod iconicae imagines sero in usum communem receptae sunt, ac, si signum Phonodici marmoreum fuit, de quo vix dubites, principia artis sculptoriae obstant, quo minus monumento aetatem eam, quam inscriptiones mentiuntur, tribuamus. Nam marmoris scalpendi ars vix Solonis aetate coepta erat (circa Olymp. 50.), qua Plinio auctore (XXXVI, 4. 1.) Dipoenus et Scyllis primi inclaruerunt. Atqui, si Aesopus noster cum fratribus suis Solonis aetate ex marmore Proconnesio (Strab. XIII.) tantum non primi *εἰκόνας* fecissent, non est probabile futurum fuisse, ut eorum in historiâ artis negligenteret memoria. Vide de his Boeckhium uberiora disserentem, cuius omnino probanda sententia est, titulum hunc duplicem ipsâ repetitione suspectum ad illa relegantis tempora, *quae labentibus Graecorum moribus et insanâ irrupente ambitione fora, stoas, curias imaginibus privatorum impleverunt.*

Sed ut ad inscriptiones nostras revertamur, in verbis notanda haec sunt. In titulo inferiore scriptum habes Προκονησίου, in superiore Προκονησίου. Utraque scriptio stare potest; quamquam duplex N magis est ex more

(cf. Strab. XIII. p. 425. ed. Paris. 1587.). In titulo Ionico crasis (ταύρομοκράτης) Ionica est; unde Τ pro Θ. Porro in inferiore vs. 6. Σιγυειῦσι pro Σιγυειῶσι haud dubie lapicidae imputandum est. Idem nomen in superiore titulo vitium contraxit, ubi Συκεῦσιν, in quo quod κ est, id non casu sed consilio ex vulgari et plebeia dialecto illatum suspicatur Boeckhius. Deinde in inferiore titulo forma ΕΓΟΙΕΣΕΝ ut Boeotica (cf. infra n. 74.) locum habere non potest. Scilicet quadratarius erravit, qui pro ΕΓΟΙΕΣΕΝ formam illam expressit. Omissum ι proprie non offendere, quum ποιῆν et ποιεῖν ab omnibus Graecis dictum sit, non est cur moneamus (cf. Welcker Syllog. p. 179.). Postremo in eodem titulo nomen Αἴσωπος spiritu aspero extruitur, refragante naturâ nominis. Sed hoc quidem fit etiam alias in antiquissimis titulis Atticis. Vid. Part. II. Cap. II. pr. Iam donariorum nomina sunt in inferiore titulo: κρατήρ, ἐπίστατον, ἡθμός, in superiore: κρητήρ, ὑποκρητήριον, ἡθμός (in quo extremo hoc obiter notamus, alteram litteram scriptam videri Θ, non Θ; de spiritu leni cf. Giese de dial. aeol. p. 404.). Crateris basis in illâ ἐπίστατον, in hac ὑποκρητήριον vocatur (v. Plutarch. de orac. def. c. 14.). Altera vox Ionica est (Herodot. 1, 25. ὑποκρητήριον). Quamquam ἐπικρητήριος etiam in Atticis demiopratis legebatur, cf. n. 57. Βάθρον ὑποκρατήριον. Sed Atticis usitatius videtur fuisse ἐπίστατον, ὑπόστατον, ἐπιστάτης, ὑποστάτης. V. Corp. Inscr. n. 151. vs. 24. ὑπόστατον τῷ κρατήρι. cf. Poll. X. 46. Pausan. X, 26, 2. Τὸ ἐπίστατον autem sive ὁ ἐπιστάτης apud Aristoph. Av. v. 436. basis sive tripus est, in quo ollae et lebetes igni apponantur. Cf. Boeckh. ad h. l. Ceterum totus hic nominum delectus et discrimen in utraque inscriptione factum subtilius omnino ita comparatum est, ut de antiquitate titulorum satis magna sit causa dubitandi.

Superest, ut de structurâ verborum sententiâque videndum sit. Et sermo quidem inferioris tituli ut cetera simplex est, ita verba κἀγὼ — ἔδωκα simplicitatis affectationi videntur tribuenda. Quae personarum confusio iam a Chishullo Pausaniae atque etiam hodierno usu illustrata est, quo imago ipsius hominis nomine appellatur. Deinde vs. 7. quae sequuntur verba, εἰάν δέ τι πάσχω, μελεδαίνειν με, ὦ Σιγυεῖς, rursum imago loquitur, quasi homo. In quo verbum μελεδαίνειν (cf. Theocr. X. 52. Herodot. VIII, 115.) proprie Ionicum et poëticum quum in primis de curâ medicâ dicatur (vid. Hippocr. opp.), illud εἰάν δέ τι πάσχω ita intelligendum erit, ut significet: *si quid detrimenti passa fuerit imago*. Sed quid dicemus de utriusque tituli positu atque origine? Ut omittamus virorum doctorum de hoc exorta dissidia, nobis firma stat Boeckhii sententia contententis, superiorem titulum post in-

cisum inferiorem qualicumque de causâ additum esse et, ut aliquid inesset discriminis, hominem grammaticae studiosum formas litterarum, dialectum, verba aliquot mutasse, alia omisisse. Nec dissimile vero est, utramque inscriptionem fere simul exaratam esse eâ aetate, quâ prisca scriptura Attica exoleverat et quae vocatur Simonidea, dudum recepta erat. Lege sis plura apud Boeckhium.

33.

In duabus columnis ex marmore Carystio, in viâ Appiâ tertio ab urbe lapide positis et apud sepulcrum Metellae repertis, quae nunc Neapoli asservantur. Transscripsit Smetius fol. V, 3. ex quo dedit Gruterus p. XXVII, 1. Explicuerunt olim scripturae formam Scaliger ad Euseb. p. 102. sq. et Salmasius in singulari libro, Paris. 1619. 4. Ex Grutero dedit Montfaucon. Palaeogr. p. 135. et inde perversissime Murator. I. p. XCIX, 2. Ante Murator. dederat Chishull. Inscr. Sig. §. 5. Ant. As. p. 10. et inde iterum Murator. IV. ad p. MMCIV. Praeterea Shuckford Harm. sacr. et prof. script. I. p. 176. et Lanzi, saggio di lingua Etr. I. p. 114. sq. Cf. Visconti, Inscr. Triop. p. 6.

[Textum vide pag. seq. interpositum]

„Etiam columnae Cereris ac Liberae sunt donarium et inferorum deorum. Et nemini fas demovere ex Triopio, quod est ad tertium ad viam Appiam lapidem in agro Herodis. Neque enim utilis moventi. Testis dea viatis.”

Monumentum est Herodis Attici, qui triopicam religionem ἐν τῷ τριοπικίῳ τεμένει instituerat ob ipsum Regillae uxoris funus. Is Hadriano principe natus usque ad Commodum perduravit. Notum eius est studium rerum antiquarum (v. Philostr. vit. Soph. II, 1, 14.). Et sane in his inscriptionibus strictissimam regulam palaeographiae Atticae secutus est. Scriptura prisca Attica est. Vid. Part. II. pr. Caudas litterarum Α Λ Μ Ν apud Smetium nimium incurvas non esse in columnis quum ex Lanzii notâ intelligi potest, tum nos ipsi vidimus. Sigma proxime accedit ad formam basis Deliacae vid. n. 44. Spiritus asper H accuratissime positus est; pro OY ubique est O. Utrumque tam diligenter observatur, ut litterâ O etiam negatio designetur (cf. pag. 49. sq.) et H vel in mediâ sit voce expressum ut ΕΜΗΟΔΙΑ (vid. Part. II. Cap. III. pr.). Ceterum tituli ex antiquo more κιορηδὸν scripti sunt (vid. Introd. V.). Iam utriusque columnae eadem est inscriptio, nisi quod in alterâ post vs. 12. litterae ΙΕΜΤΟΙ vitiosè omissae sunt, atque in eâdem in fine ΚΑΙ additum est, quod in priore deest. Sed ibi quoque reponendam esse particulam illam ex ipso verborum ordine apparet. Quippe minorem inscriptionem infra positam pro priore habendam

ΟΔΕΝΙ ΘΕ
 ΜΙΤΟΝ ΜΕ
 ΤΑ ΚΙΝΕΣΑΙ
 ΕΚ ΤΟ ΤΡΙΟ
 ΠΙΟ ΗΘΕΣ
 ΤΙΝ ΕΠΙ ΤΟ
 ΤΡΙΤΟ ΕΝ
 ΤΕΙ ΗΟΔΟΙ
 ΤΕΙΑΡΤΙΑΙ
 ΕΝ ΤΟΙ ΗΕΡΟ
 ΔΟ ΛΑΡΟΙ
 Ο ΛΑΡΟΙ
 ΟΝ ΤΟΙ
 ΚΙΝΕΣΑΝΤΙ
 ΜΑΡΤΥΣ
 ΔΑΙΜΟΝ
 ΕΝ ΗΟΔΙΑ

*In altera par-
 te eiusdem
 columnae*
 ΚΑΙ ΗΟΙΚΙΟΝΕΣ
 ΔΕ ΜΕΤΡΟΣ ΚΑΙ
 ΚΟΡΕΣ ΑΝΑΘΕΜΑ
 ΚΑΙ ΘΕΟΝ
 ΟΝ ΘΕΟΝ

ΟΔΕΝΙ
 ΘΕΜΙ
 ΤΟΝ ΜΕ
 ΤΑ ΚΙΝΕ
 ΣΑΙ ΕΚ ΤΟ
 ΤΡΙΟ ΠΙΟ
 ΗΘΕΣ ΤΙΝ
 ΕΠΙ ΤΟ
 ΤΡΙΤΟ
 ΕΝ ΤΕΙ
 ΗΟΔΟΙ
 ΤΕΙΑΡΤΙΑ
 ΗΕΡΟΔΟ
 ΛΑΡΟΙΟ
 ΛΑΡΟΙ
 ΟΝ ΤΟΙ
 ΚΙΝΕΣΑΝ
 ΤΙ ΜΑΡ
 ΤΥΣ ΔΑΙ
 ΜΟΝ
 ΕΝ ΗΟΔΙΑ

In altera parte
 ΚΑΙ ΗΟΙΚΙΟ
 ΝΕΣ ΔΕ ΜΕΤΡΟΣ
 ΚΑΙ ΚΟΡΕΣ
 ΑΝΑΘΕΜΑ
 ΚΑΙ ΘΕΟΝ
 ΟΝ ΘΕΟΝ ΚΑΙ

Καὶ οἱ κίονες
 Δήμητρος καὶ
 Κόρης ἀνάθημα
 καὶ χθονί-
 ων θεῶν [καὶ]

οὐδενὶ θε-
 μιτὸν με-
 τακινήσαι
 ἐκ τοῦ Τριο-
 πίου, ὃ ἐσ-
 τιν ἐπὶ τοῦ
 τρίτου ἐν
 τῇ ὁδῷ
 τῇ Ἀππία
 ἐν τῷ Ἡρ-
 ῳδου ἀγρῷ·
 οὐ γὰρ λωί-
 ον τῷ
 κινήσαντι.
 Μάρτυς
 δαίμων
 ἐνόδια.

Καὶ οἱ κίο-
 νες Δήμητρος
 καὶ Κόρης
 ἀνάθημα
 καὶ χθονί-
 ων θεῶν καὶ

οὐδενὶ
 θεμι-
 τὸν με-
 τακινή-
 σαι ἐκ τοῦ
 Τριοπίου
 ὃ ἐστίν
 ἐπὶ τοῦ
 τρίτου
 ἐν τῇ
 ὁδῷ
 τῇ Ἀππία
 [ἐν τῷ]
 Ἡρώδου
 ἀγρῷ· οὐ
 γὰρ λωί-
 ον τῷ
 κινήσαν-
 τι. Μάρ-
 τυς δαί-
 μων
 ἐνόδια.

esse, quadrataro de industriâ dedicationis formulam a formulâ prohibendi seiungente, primus vidit Boeckhius. Itaque initium fit a KAI, quod alia quoque dedicata Cereri et Liberæ et inferis diis essent. Atque hae columnæ in via ad introitum Triopii ex adverso videntur positæ esse, unde *μάρτυς δαίμων ἐνοδία*, quæ est Hecate Diana, triviorum præses et viarum De inferorum deorum cultu ad Triopii, ut videtur, Carici exemplum instituto vide plura ap. Boeckh. ad h. l.

34.

In anaglypho marmoreo ex Peloponneso, ut dicitur, allato, Wiltoni prope Sarisberium in Museo Pembrokiano. Vid. Kennedy description of the antiquities and curiosities in Wiltonhouse, Sarish. 1769. 4. præf. XXVI. Edidit Jos. de Bimard la Bastie et commentatus est ap. Murat. I. p. 35-48. Inde petierunt Benedictini Nov. tract. dipl. I. p. 626. (cf. p. 631.). Boeckh. habet etiam ex schedis Spikeri et Mülleri, qui Wiltoni transcripserunt. Cf. Rosé Inscr. vetust. tab. LH. p. 331.

ΜΑΝΘΕΟΣ: ΑΙΘΟΥ: ΕΥ
 :ΙΓΞ:ΙΙΔ:ΙΞΤΙΡΑ Χ
 ΝΙΚΕΙ ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ:
 ΖΟΔΙΑΓ

Titulus *Βουστροφῆδον* recentiore ductu scriptus est. Nec litteræ quidquam præbent, quod cum scripturæ huius antiquitate non conveniat. Nam M satis antiquum esse docet galea Hieronis (n. 27.), ubi vel N vulgare est, cuius forma in Bimardiano exemplo nostræ inscriptionis variat. De ceteris vid. supra alphabet. Interpunctionis rationem in fine versus exemplis n. 23. et 24. defendit Boeckhius, comparatâ inscriptione Sigeensi, ubi vel initio versus reperitur. Sed diphthongus OY bis eâque in terminatione obvia, ut n. 31., satis suspectam reddit huius tituli originem. Et dialectus omnino vulgaris est, nec quidquam inest vetustæ doricæ vel æolicæ orationis. Anaglyphi quidem stylum priscum perhibet Müllerus, sed videndum est, ne ipsum anaglyphum ad formam antiquioris exempli factum sit ætate recentiore. Accedit quod adrasum lapidem Müllerus notat. Ex quo hic quoque simulatam antiquitatem agnoscas. Verba sunt hæc:

Μάνθεος Αἴθου εὐχαριστεῖ Διὶ ἐπὶ νίκη πεντάθλου παιδός.

„*Mantheus Aethi fil. gratificatur Iovi pro victoriâ quinquentionis pueri.*”

Quippe Mantheus inter pueros vicerat quinquentiones. Quibus autem in ludis vicerit πένταθλος παῖς, coniecturâ assequi non licet. De Olympicis certe cogitari non posse iam alii viderunt. Etenim numquam Olympiae pueri πένταθλοι prodierunt, nisi Olymp. 38. quâ Eutelidas Lacedaemonius victor fuit (v. Pausan. V, 9. VI, 15.). Sed scilicet praeter Nemeaea plurimos ludos in Graeciâ Iovi celebratos esse constat, nec necesse est in Peloponneso victoriam reportarit Mantheus; potuit domi in Peloponneso pro victoriâ alibi partâ Iovi donarium dicare. Cf. Müller. in Boettig. Amalth. III, p. 43. sq. qui coniicit in Olympieis Atticis reportatam esse victoriam. In verbis pauca notanda sunt. Nomen Μάνθεος Boeckhio videtur a Μανίθεος (Μηνίθεος cf. C. I. n. 169. col. 3. vs. 23.) per syncopen factum esse. Verbum εὐχαριστεῖν eo sensu, quo alias dicitur ἀναθεῖνας χαριστήριον, etiam alibi occurrit in titulis non ita vetustis, ut in Halicarnaseo C. I. 2663. εὐχαριστῶν κυρίας Νεμέσσειν. cf. n. 131. Ceterum novicium esse titulum ex vulgari, quam refert, dialecto apparet. De aliâ suspicione minus gravi vid. Boeckh. ad h. l. p. 51.

35.

In arâ rotundâ bacchicâ, anaglyphis priscoe fabricae pompam bacchicam exhibentibus insigni, Wiltoni in Museo Pembrokiano. Dedit Murator. IV. Append. p. MCMLXXXIX. 5. Meliora apographa sunt ap. Kennedy (Description of the antiquities and curiosities in Wiltonhouse, p. 5.) et in Archaeol. Britann. I. p. 155. Cf. Rose, Inser. vetust. tab. LII. p. 334. Boeckhio praeterea usus est apographis Spikeri et Mülleri. Textum vid. in margine.

Universus titulus uno versu continuo aram cingit. Interpunctiones Müllerus nullas, Murator. et Spiker. inter voces binas quasque habent. Kennedy et Pegge in Archaeol. Britan. eas praebent, quas cum Boeckhio reddidimus. Litterae sane priscoe sunt. Lambda ex apographis Mülleri et Spikeri idem est illi, quod in titulo praecedente vidimus, non multum dissimile litterae sigma. Litterae ξῖ formam I diserte offerunt. Kennedy, Pegge, Müller. Quamquam Spiker. dedit Ξ, Mu-

ΒΑΚΧΕΥΤΟΡΑΙΑΝΘΟΚΑΡΕΝΟΝ

ΜΕΛΤΟΜΕΝ: ΔΙΟΝΥΣΟΝ ΜΑΝΘΕΟΝ ΟΡΡΟΝ:

rator. Ξ. Quodsi genuina est forma Ι, titulum cum nummis recentioribus composuerim, in quibus ξ̄i hâc formâ exaratur (v. Eckhel. Prolegg. I. p. Cl. cf. Schlaeg. de num. Alex. 55. Torremuzza, Cl. 16. n. 6.). Boeckhio certe consensus ille plurimorum in Ι probabile reddit in huius inscriptionis alphabeto Ι fuisse ξ̄i, ut pro ζ̄ητα scriptum fuerit Ζ. Ἦτα vocalem Spikeri apographum praebet in voce ξανδοκάρηνον; ceteri constanter Ε, quod utique scripturae Ο pro Ω in primâ voce magis convenit. Verba aperta sunt:

Μέλπωμεν Διόνυσον ἀγλαόμορφον βακχεύτορα ξανδοκάρηνον.

Quae ex poetâ videntur petita, fortasse antiquiore, unde illa epitheta hauserit bacchici hymni auctor in Anthol. Jacobs. III, p. 217. II. p. 185. ubi, quidquid in hâc inscriptione inest, reperias. Quamquam Boeckhio hic titulus ex bacchico isto hymno fraude confictus esse videbatur.

III. DE TITULIS SPURIIS.

Praeter titulos, quos hac appendice antiquioris fraudis nomine notavimus, satis ampla exstat copia inscriptionum, quae, priusquam rector harum rerum via a subtilioribus ingeniis monstrata est, diu summae vetustati affingebantur. In monumento antiquo fictus est titulus Musei Borbonici olim Puteolani: τῇ Ἑλλάδι τὸ τρίπαιον ἐστάθη κατασκευθέντων τῶν Καρυατῶν. In ficto monumento fictum titulum ex Mediceis cimeliis affert Maffei Crit. lapid. 79. Eiusdem generis multi sunt sub statuâ et protomis scripti. Ex insigni autem officinâ sunt inscriptiones viginti sex a Fourmonto ex Peloponneso reportatae. Quae utrum a Fourmonto ipso an ab aliis sint confictae, nos iam non inquiremus; quamquam post curas Boeckhii illud est probabilius. (*) Etenim Fourmontus integros titulos protulit, qui non solum remotissimae aetati tribuuntur, sed etiam a Spartanis illitteratissimis et vel paucissima loquentibus profecti esse dicuntur. Atqui, qui Lycurgi instituta omnia litteris concepta antiquitus fuisse putent, pauci hodie reperientur. Nec, nisi regum regiarumque familiarum catalogos (Plutarch. Agesil. 19.), oraculorum a regibus custoditorum tabulas (Plutarch. adv. Colot. 17. coll. Herodot. VI, 57.), et quattuor rhetras antiquissimas ex priscâ aetate memoratas (vid. Müll. Dor. I. p. 134. sq.) videmus, in quibus rhetris ipsis inerat

(*) Quam perite Boeckhii in his rebus versatus sit, vel ex eo intelligi potest, quod, quas inscriptiones Fourmontianas pro veris habuit, eae iam maximam partem ab aliis iterum et reperiantur in Graeciâ et repertae sunt, quas pro falsis, nusquam ab ullâ. V. Rofs. Inscr. gr. inedd. I. p. 15.

μὴ χρῆσθαι νόμοις ἐγγράφοις. Accedit quod in illis titulis fingendis tantum erratum est et ad palaeographiam et ad historiam et ad dialectum, ut nihil umquam possit perversius excogitari. Tituli hi in Corp. Inscr. n.44-69. exhibentur, ex quibus potissima profligabimus, ne in quisquiliis dinumerandis frustra tempus conterere videamur.

36.

In Fourmontianis sine loci notitiâ. Ex rudibus templi Apollinis Amyclaei petatum esse titulum censet Barthelem. qui edidit Mém. Acad. Inscr. XXIII. tab.1. ad p.421. et explicuit. Ex Barthelem. dedit D'Hancarville Recherch. II. tab.25. Knightius tab.III. et vulgaribus litteris hanc et sequentem inscriptionem repetiit Lanzi, Saggio di lingua Etr. I. p.95. sq. cum speciminibus scripturae tab. I.

[Textum vide pag. seq. interpositum]

Ματρες και κουραι του Απολλωνος και ετ[εα τον] ματερον Ακακαλις Ακρατου μα-
τεερ Δ. Δεσροπα Οκσυλου κουρα Αμυμονεε Διαλκεος ματεερ ΔΙΙΙ. Γναθο Λασιου
κουρα Λαοδαμεια Αμυκλα βασιλεος ματεερ ΙΙΙΙ. Γναθο Λασιου κουρα Α[αρι]σα
Αδσα[νος] ματεερ ΔΔΔΙΙ. Ιασις Ιασου και Π...οσε Ακαστου κουραι Λαοδαμεια
Αργαλου ματεερ ΔΙΙ. Καλιστο Θεοπομπου κουρα .....εα Αρχεδαμου ματεερ Γ.
Κλιο Αριονος κουρα Καλλιροσε Αδραστου ματεερ ΔΔΔ. Ακακαλις Θεοκλεος κουρα
Δαμονασσα Αστεριονος ματεερ ΔΔΔΔΓΙΙΙΙ. Ανατο Αριστοβουλου κουρα Χθον[ια]
Πολυδορου ματεερ ΔΔΔΔΓΙΙ. Πρηκρις Πολυμεστορος κουρα Ασια Πολεμαρχου
ματεερ ΔΔΔΙΙ. Πολυδορα .....

Scriptura est *Βουστροφηδὸν* exarata, incipiens a dexterâ; sed tertio versu post indicem incipit novus ordo a sinistrâ. Rursum v.5. nova series a dexterâ orditur, itidemque deinceps novi articuli omnes a dexterâ ordiuntur, etiam ubi ex ordine versuum contrariam rationem exspectaveris, ut vs.10. 13. vs.14. pr. nota Ε inversum. Sed haec quidem non nimis premenda sunt.

Litterarum formae (fere mediae antiquitatis) aliquoties variantur, ut K et ε, V et Υ, Γ et Π vs.21. Rotundatum K nondum repertum est in ullo genuino monumento, nisi cum Boeckhio ad foedus Graecum provocaveris, in quo C pro K scriptum fuisse Scaurus tradit p.2253.; habet tamen aliquam cum Caph Phoenicio similitudinem, ubi crura non in unum punctum coeunt (Ϟ), ex quo expressa forma antiquissima Ϟ est, in titulis Theracis obvia (n.1-20.). Litterae Θ forma quadrata cum rotundâ composita in titulo antiquiore fortasse non offendit. Nam titulus C. Inscr. n.1037. a Fourmonto transscriptus habet quo defendatur tit. Rossian. (Inscr. gr. inedd. n.33.). Quamquam formae quadratae Ϟ Ϟ Ϟ (pro Θ Ο Σ) in titulis Ro-

ΟΣΣΟΤΑ ΝΟΤ ΙΑΔΥΟΨ ΙΑΨ ΖΕ ΑΕΤΑΜ
 ΝΟΣ ΚΑΙ ΕΤ . . . . . ΜΑΤΕΡΟΝ
 ΑΦΑΚΑΛΙΣ ΑΚΡΑΤΟΥ ΜΑΤΕΡ Δ
 ΑΔΥΟΨ ΝΟΥΖΟ ΑΓΟΡΕΑ
 ΑΕΤΑΜ ΖΟΚΕΛΙ Δ ΕΞ ΜΟΜΜΑ
 Δ ΙΙΙ ΛΝΑΘ ΛΟΙΖΟΝ ΚΟΥΑ
 ΖΑ Ψ ΑΨΜΑ ΑΞΕΜΑ ΔΟΑ Δ
 ΙΖΕΟΣ ΜΑΤΕΡ ΙΙΙ ΛΝΑΘ . . . ΖΙΟΝ
 ΚΟΥΑ Δ
 ΙΙ Δ Δ Δ ΑΕΤΑΜ . . . . ΑΖ Δ Α Ζ . . . Δ
 ΙΑ Ψ Ψ ΙΑ Ψ ΟΝ ΚΑΙ Π . . Ο Ε Ε ΑΦΑΨΤΟΝ
 ΚΟΥΑ Δ
 ΕΤΑΜ ΝΟ Δ Α Λ Δ Δ Δ Ψ Ε Μ Α Δ Ο Α Δ
 Ε Δ ΙΙ ΚΑΛΙΣ ΤΟ ΘΕΟ Π Ο Μ Π Ο Υ ΚΟΥΑ Δ
 Π Α Ψ Ε Τ Α Μ Ν Ο Μ Α Δ Χ Δ Δ Δ Ε . . . . .
 Κ Λ Ι Ο Α Ρ Ι Ο Ν Ο Ψ ΚΟΥΑ Δ
 Δ Δ Δ Α Ψ Ε Τ Α Μ Υ Ο Τ Ζ Δ Δ Δ Ε Ψ Ο Δ Ι Ψ Δ Χ
 Α Φ Α Κ Α Λ Ι Ψ Θ Ε Ο Κ Λ Ε Ο Ψ ΚΟΥΑ Δ
 Α Ψ Ε Τ Α Μ Ζ Ο Ν Ο Ι Α Ψ Τ Ζ Α Α Ψ Δ Μ Ο Μ Α Δ
 Δ Δ Δ Δ Γ Ι Ι Ι Δ Ν Α Τ Ο Α Ρ Ι Ψ Τ Ο Β Ο Υ Λ Ο Υ ΚΟΥΑ Δ
 ΙΙ Π Δ Δ Δ Δ Α Ψ Ε Τ Α Μ Υ Ο Δ Ο Δ Ν Δ Ο Π . . Ι Ο Θ Χ
 Π Ρ Ο Κ Ρ Ι Ψ Π Ο Λ Υ Μ Ε Ψ Τ Ο Δ Ο Ψ ΚΟΥΑ Δ
 ΙΙ Δ Δ Δ Δ Α Ψ Ε Τ Α Μ Ν Ο Χ Δ Μ Ε Ι Ο Π Δ Ι Ζ Α
 Π Ο Λ Υ Δ Ο Δ Α . . . . .

5

10

15

20

manae demum aetatis reperiuntur. Vid. infra Cap. V. et VI. pr. Alia omnino ratio est formae III cum O compositae in n. 24. Aspiratae consonae insunt O et X . Pro compositis Z et Ξ habetur $\Delta\Sigma$ et KΞ ; posterius veteris est Dorismi et Aeolismi (v. alfab. titt. vetust. s. l.). Sed $\Delta\Sigma$ pro I sive Z in titulis genuinis non reperitur, neque, opinor, umquam reperietur. Dialectus decreti contra Timotheum Milesium licet non extra dubium positi certe $\Sigma\Delta$ pro I praebet, ut $\text{ATIMA}\Sigma\Delta\text{E}$. In aliis Δ simplex substituitur antiquitus, ut $\Delta\epsilon\acute{\upsilon}\varsigma$ pro $\text{Ze}\acute{\upsilon}\varsigma$ (Hesych.), $\Delta\acute{\alpha}\nu\kappa\lambda\epsilon$ in nummis Zancaeae (v. Eckhel. I. p. 219.), unde Fourmontus promississe suum $\Delta\epsilon\upsilon\acute{\xi}\acute{\iota}\delta\alpha\mu\omicron\varsigma$ videtur (Corp. Inscr. n. 58.). Magis etiam offendit digamma omissum. Prisci enim Lacones et remotissimá aetate Graeci universi $\text{F}\acute{\epsilon}\tau\omicron\varsigma$ dicebant et $\text{F}\acute{\alpha}\nu\alpha\acute{\xi}$, unde certe $\Delta\alpha\mu\omicron\text{F}\acute{\alpha}\nu\alpha\sigma\sigma\alpha$ exspectatur in inscriptione nostrá, praesertim quum vel in Romanae aetatis titulo Laconico habeatur $\text{E}\acute{\upsilon}\rho\upsilon\text{B}\acute{\alpha}\nu\alpha\sigma\sigma\alpha$. Mira inconstantia est in consouis modo duplicatis modo non duplicatis, ut $\text{A}\rho\acute{\omicron}\lambda\lambda\omega\nu\omicron\varsigma$, $\text{K}\alpha\lambda\iota\sigma\tau\acute{\omega}$, $\text{A}\kappa\acute{\alpha}\kappa\alpha\lambda\iota\varsigma$, $\text{A}\kappa\acute{\alpha}\kappa\alpha\lambda\lambda\iota\varsigma$. Vetustiore rationem non duplicandi supra vidimus p. 49. In longis vocalibus autem novum monstrum deprehendimus EE pro H , ut est in aliis Fourmontianis et in titulo Petrizzopuli n. 39. in illis etiam OO pro Ω . Neutrum in aliis titulis inveneris, nisi iis, quos Fourmontianos et Petrizzopuli cognovimus. Homericum $\delta\acute{\epsilon}\lambda\omicron\nu$ ita est singulare, ut peculiaris quaedam ratio subesse videatur. Neque alia exempla protulit Villois. Anecd. II. p. 124. sq. Cf. Boeckh. contra Rochett. disputantem p. 69. b. et Rose, Inscr. vetust. p. XX. Denique OY constanter scriptum, quod in antiquissimis et indubitatae fidei titulis frustra quaeras, maxime offendit in terminationibus (cf. n. 34.), idque ibi quoque positum, ubi ex dialecti ratione stare nullo modo potest, ut in voce $\kappa\acute{\omega}\rho\alpha$. Quippe Lacones $\kappa\acute{\omega}\rho\alpha$ pronuntiabant. Postremo dialecti considera intolerabiles varietates: $\text{A}\epsilon\epsilon\rho\omicron\text{P}\alpha$ (debebat certe $\text{A}\epsilon\rho\acute{\omicron}\text{P}\alpha$), quod Doricum est; $\text{A}\mu\mu\acute{\omicron}\nu\epsilon\epsilon$, $\text{K}\alpha\lambda\lambda\iota\rho\acute{\omicron}\epsilon\epsilon$, quae ex vulgatis sunt desumpta. Sic $\text{P}\omicron\lambda\upsilon\mu\acute{\epsilon}\sigma\tau\omicron\rho\omicron\varsigma$ sive $\text{P}\omicron\lambda\upsilon\mu\acute{\epsilon}\sigma\tau\omicron\rho\omicron\varsigma$, pro quo debebat dictum esse $\text{P}\omicron\lambda\upsilon\mu\acute{\alpha}\sigma\tau\omicron\rho\omicron\varsigma$. Atqui, licet Paus. (II, 37.) Argivos ante Dorum imperium simili atque Athenienses sermone usos esse contendat, praeter $\text{A}\acute{\iota}\gamma\mu\alpha\lambda\acute{\omicron}\nu$ universae Peloponneso Aeolica ante Doros dialectus tribuenda est; ut Ionicae linguae in Fourmontianis usus non minus, quam cetera, fraudis praebeat indicium. His omnibus in unum collectis dubitari non potest, quin titulus spurius sit: quod iudicium magis etiam ex argumento inscriptionis confirmatur.

De Apollinis Amyclaei sacerdotio agi Barthelem. merito collegit ex nominibus, quae ibi leguntur. Fuerit igitur muliebre Apollinis Amyclaei

... ΛΕΑΔΜΑ ΔΤ ΑΙΛΑΜΕ ΘΜ
ΤΕΕΡ ΕΚΑΛΙΓΡΚΣ... ΤΟ ΚΑΛΙΜΑΚΟ
ΔΑΜΙΔΑ ΔΤ ΑΙΛΑΤΜ ΔΕΕΤΑΜ
ΜΑΤΕΕΡ Κ ΚΑΑΔΕΑΙΣ ΤΟ ΚΑΑΔΕΑΔ
ΔΑΔ ΔΤ ΑΜΔΜΔΜΑ Δ ΔΕΕΤΑΜ 5
ΣΕΔ ΜΑΤΕΕΡ ΝΕΑΜΔΜΔΝΑ ΤΟ
ΜΑΔΔΜΕΔΙΑ Μ ΔΕΕΤΑΤ Δ ΠΠ
ΤΟ ΔΑΙΣΕΤΑΝ ΔΕΡΑ ΤΟ ΔΑΙΣΕΤΑ ΜΑΚΔΜ
ΔΑΑΜΤΕΖΙΑ Δ ΔΤ ΖΙΑΑΜ Δ) ΔΕΕΤΑ
ΜΑΤΕΕΡ ΚΕ ΑΓΑΙΑ ΤΟ ΚΑΛΙΚΕΑΤΟ 10
ΟΑΜΙΔΑ ΔΤ Α ΜΔΜΔΜΑ ΔΜ ΔΑΔ
ΚΟΑ ΛΑΜΔΜΟΝΑ ΤΟ ΣΕΚΕΡΔ ΜΑΤΕΕΡ Κ
ΔΑ ΔΕΕΤΑΜ ΔΑΠΕΡ ΔΤ ΖΙΜΑΔΑ
ΣΕΚΔΑ ΤΟ ΣΕΚΙΔ ΜΑΤΕΕΡ Ν Β
Α ΔΕΕΤΑΜ ΔΑΔΙΔΑ ΔΤ ΑΜΔΜΕΚΕ
ΠΕΣΟΠΙ ΔΤ ΔΓΚΙΔΑ ΜΑΤΕΕΡ Λ
Δ ΔΕΕΤΑΜ ΔΕΡΑ ΜΕΡΑ ΤΟ ΔΕΜΟΕΠ
ΓΔΔ ΚΣΑ ΤΟ ΠΙΣΑΝΔΟ ΜΑΤΕΕΡ Κ Δ
ΝΔΚ ΝΔΔΜΑΤΖΙΑ ΝΔΤΑΙ ΝΔΝΔΠ
Α Δ Κ ΜΕΛΑΝΙΓΓΑ ΤΟΥ Μ ΝΑΔΝΔΣ 20
ΝΔΑΜΟΤΖΙΑ ΝΟΥ ΖΙΜΑΔΑ Δ ΑΑΚ
ΚΟΑ Κ ΜΕΛΑΝΙΓΓΑ ΤΟΥ ΜΕΛΑΝΙΓΓΟΝ ΚΟΑ Κ
Β ΑΑΚ ΝΔΔΜΑΖΙΠ ΝΟΥ ΔΣΕΠΔΑΜ
ΜΕΛΑΝΙΓΓΑ ΤΟΥ ΠΙΣΑΝΔΟΥ ΚΟΑ Θ
Β ΑΑΚ ΝΟΥ ΠΙΝΑ ΔΕΜΟΥ ΤΑΤΖΑΚΙΣ ΔΕΕΜ 25
ΑΓΑΙΑ ΤΟΥ ΛΥΖΙΣΤΑΤΟΥ ΚΟΑ ΚΑ

sacerdotium; quod prorsus novum. Accedit denominatio *ματέρες καὶ κοῦραι Ἀπέλλαιος*, quae quid sibi velit, Knightius assecutus est, qui in Galliae coenobiis memorat monachas vocatas esse *les mères et les filles du bon Dieu*, eamque formulam sibi familiarem Fourmontum graece expressisse. Harum matrum anni designantur, per quos sacerdotium gesserint; dein, quibus usae sint puellis ministrantibus, in unâ quaque additur. De numeratione decadica cf. ad tit. seq. Tabula ipsa ab Amyclae aetate orditur. Theopompus, Archidamus, Polydorus regum Spartaë Doricorum sunt nomina, quae nunc ita proponuntur, ut iam ante Diores Amyclis usitata fuisse videantur. Quod absurdum est. Vide sis Boeckh. ad h. l. et tit. seq.

37.

Ex rudibus templi Amyclaei, fragmentis hic illic disiectis sed congruentibus. Ediderunt Benedictini Nov. tract. dipl. I. p. 615. sq. Bartholem. unâ cum tit. praecedente tab. II. qui etiam explicuit. Dedit D'Hancarville Rech. II. tab. 26. Knight. tab. IV. et eodem quo tit. praegr. modo Lanzi, loco ibi citato. Transcripsit etiam Bekkerus, cuius apographum cum Benedictinorum exemplo ut plurimum consentit. Nos cum Boeckhio exemplum Bartholemii dedimus.

[*Textum vide pag. praeced. interpositum*]

In exemplo Benedict. vs. 2. extr. post *Καλιμακο* additur *Σ* (*Καλιμακος*). Vs. 3. littera nona *Α* omittitur. Vs. 4. extr. ultimae tres litterae omissae sunt. Vs. 6. litt. 11. pro *Ε* habetur *Κ*; et litt. 14. *Α* pro *Δ*. Vs. 10. extr. pro *Καλικρατο* est *ΚΑΙ ΠΚΕΡΑΤΔ*. Vs. 12. ultimum *Κ* omittitur, Bekk. habet. Vs. 18. pro *Πισάνδρο* est *Περανδρο*, quod defendi potest Laconismo et Aeolismo Eleorum et Eretriensium; qui *Ρ* pro *Σ* vel in mediâ voce pronuntiabant. Vs. 21. extr. in voce *Ἀριστομακοῦ* primae litterae obscuriores sunt, Vs. 25. habetur *ΜΕΕΔΕΣΙΤΑ*.

§. 1. ... μδ'. Εἰσέλαι το Ἀμοκελ[α μα]τέρε ε'. Καλιμακο... το Καλιμακο ματέρε
... κγ'. Δία το Καλιμακο ματέρε κ'. Καραδερὶς το Καραδερὸ ματέρε κδ'. Ἀμο-
... μονα το Δερροστο ματέρε νε'. Ἀμομονα τα... λιτα ματέρε μ'. ... το
... Ἀριστάνδρο Ν. το Ἀριστομακο ματέρε λα'. Μικρὶς το Ἀριστε[ο]μακο ματέρε
... κε'. Ἀπαιμ το Καλικρατα κορα να'. Ἀμομονα το Καλιμακο κορα λ'. Ἀμο-
... μονα τα Σκεπρὸ ματέρε κ'. Σαλιμὶς το Σκεπρὸ ματέρε κβ'. (Lanzi κδ'.)
... Σκεπρὸ το Σκεπρὸ ματέρε γβ'. Σκενονμα το Ἀλυδρὸ ματέρε α'. Πέσσις
... τα Ἀγκιδάμο ματέρε γγ'. Περομονα το Σερμαβο ματέρε κδ'. Πολακὸ το Πε-
... ρανδρο ματέρε κδ'.
§. 2. Πελυθρία του Ἀριστάνδρου κορα κ'. Μιλαντα του Μναστονοῦ κορα κ. Σα-

λαμῆς του Ἀριστομανου κορα κ'. Μελανίππα του Μελανίππου κορα κ'. Μαρπῆσα του Πισανδρου κορα β'. Μελανίππα του Πισανδρου κορα δ'. Μειδουμαστα του Μελανίππου κορα β'. Ἀπαια του Ἀυσιστρατου κορα κ'.

Titulus βουστροφῆδον scriptus est, initio a dexterâ sumpto. Litteras similes praebet iis, quas in titulo praecedente vidimus. Β non in omnibus locis idem est nec Κ. Α et Ρ in versibus a dexterâ progredientibus parum distincta sunt. Ο ut plurimum triangulare est; in alterâ parte tamen circulo affinius. Δ vulgare est vel proximum vulgari; ceterum litterae Α Ρ Ο Δ saepe tam similes sunt, ut aegre dignoscantur. Pro Γ in vs. 16. (Ἀγκιδαμο) exspectaveris Ρ (Ἀρχιδαμο). Quumque in hac inscriptione omnia rectis lineis incisa sint, Θ quadratum excusandum videtur. Sed aspirata in solis numeris assumpta est; pro consonis aspiratis tenues Κ et Π habentur, ut Ἀπαια (p. Ἀφαία, nomen Dianae in Aeginâ. v. Müller. Aegin. p. 163.) Σκεπρο (p. Σκέφρου. Paus. VIII, 53.), quod sine exemplo est in genuinis titulis (cf. n. 39. et de diversâ re Giese de dial. aeol. p. 356. sq.). Fortasse hoc pronuntiationi gallicae debetur; nam v. g. Καλλίμακος pro Καλλίμαχος aliter explicari vix potest. Compositae consonae non insunt. Pro ξ habes ΚΣ, ut in titulo superiore, pro Ω est Ο, ut ibidem; pro Η redit ΕΕ, quamquam inconstanter, ut Μαρπῆσα scriptum est pro Μαρπῆσσα. Pro duplici consonâ in §. 1. constanter simplex ponitur, ut Καλιμακος; contra §. 2. duplicatur consona. Nam differt scripturae genus utriusque paragraphi; siquidem §. 2. Υ suis locis scribitur, §. 1. autem pro eo habetur Ο, ut Πολοκσο (i. e. Πολυξώ), ut Ἀμομονα (i. e. Ἀμομώννα). Cf. Villos. Anecd. II. p. 169. sq. et 361. Deinde §. 1. diphthongus ΟΥ nusquam scripta exstat, sed Ο pro ΟΥ vel pro Ω. Contra §. 2. ΟΥ etiam in terminationibus comparet, et semel in voce κούρα. Ex quo satis apparet non priscum titulum videri posse. Porro in parte priore saepe Ε inter duas consonas inseritur sine etymi ratione, ut Καλικερατο (p. Καλικράτου s. Καλλικράτους, sed ἱερακλιτία nominis non offendit), Δροσσο (p. Δροσσο vel Δρόσσο), Ἀριστομανο (p. Ἀριστομάχου), Σκεπρο (p. Σκέφρου), Σκαλα (p. Σκίλλα), Πεσσις (p. Ψῶφισ), Πεσομενα (p. Περώμνα, Paus. VIII, 14, 6.), Ἀριστανδερ (p. Ἀριστάνδερ, de hac Fourmontianâ terminatione v. tit. seq. nisi nostro in loco Ἀριστανδερ legendum est, quod monuit Boeckh.). Iam mihi vide num haec graeca sint. Nam quae ad hanc miram rem defendendam a viris doctis exempla sunt allata, aut alius sunt generis, aut sunt Fourmontiana. Recteque Knightius, qui istud Ε Fourmontiano Hebraismi studio tribuit (v. Boeckh. ad h. l. p. 72.). De nomine Σκενομα, cuius varia lectio est Σκενομα, Boeckh. monet: melius foret Εκνομα hoc est

Ἐχθρόμα. Pro Σερμεβο Barthelem. correctum ibat Σε[ερ]αμεβο (hoc est Σεράμβου, vid. Paus. VI, 10. Max. Tyr. diss. IV.), in fracturá lapidis periisse duo elementa statuens. Non minus offendit per universam inscriptionem saepius recurrens articulus τοῦ. Quippe notum est, Graecos dicere solitos esse Δύσανδρος ὁ Ἀριστοκρίτου vel Δύσανδρος Ἀριστοκρίτου, raro Δύσανδρος τοῦ Ἀριστοκρίτου, ut ap. Paus. V, 3. extr. cf. supra n. 4. Quae ratio eo insolentior est, quod titulus remotissimae vel ante Homerum aetati affingitur. Postremo in utrâque parte numeri sunt litterales ε'. νγ'. κ'. etc. (non, ut in tit. praeced., decadici); qui usus novicius est, quum in vetustissimâ quaque inscriptione sola decadica numeratio soleat obtinere. Ac mirum, quod in numeralibus assumptae illae litterae sunt, quas in verborum ordine dissimulatas videmus, ut Θ, et numeri eo ordine decurrunt, ut etiam Ζ numeri septenarii notam esse intelligas, quum in titulo praecedente, qui eiusdem et loci et aetatis habendus est, littera Ζ plane ignoretur. Praeterea nota Κ inversum pro καλ, quod in titulis recentioribus solo Κ paullulum immutato significatur. Id vero nunc inversum dicitur, ne pro numerali notâ haberetur.

Titulus hic similis argumenti est atque is qui praecedit. Uterque ab eadem Amyclae aetate incipit, ut appareat aut diversorum sacerdotiorum his duabus inscriptionibus recensus contineri, aut eundem catalogum bis et vario modo finxisse qui finxerit, quod omnino probabilius est. Multa de utroque titulo Barthelem. coniecit, sed frustra omnia. Vid. Boeckh. ad h. t. p. 74.

38.

Amyclis prope templum ficticium Ongaë. Ex schedis Fourmonti Bekkerus.

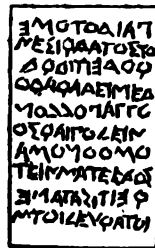
ΛΥΣΑΝΔΡΕΑΛΥΣΑΝΔΡΟΥ
 ΤΟ ΔΑΜΑΧΟΤΟ ΔΑΜΠΙΟΥ ΤΟ
 ΤΟ ΛΥΣΑΝΔΡΟ ΤΟ ΔΑΜΑΧΟΤΟ
 ΚΛΕΟΔΑΜΟΤΟ ΛΥΚΕΟ ΑΓΟ
 ΤΟ ΣΙΟ ΠΟΜΠΟ ΒΑΓΟΣ

Δυσανδερ Δυσανδρου το Ανακο το Διατριου το ..... το Δυσανδρο το Ανακο (vel Δαμαχο) το Κλεοδαμο το Δυκεοργο το Σιοπομπο Βαγος.

Habes aliam lusum Fourmonti. Primum sese offert monstrum EE, ut in titulis praecedentibus. Articulus scribitur TO, et tamen scriptum est *Αυσάνδρου, Διαματρίου*; contra, inde a vs. 3. constanter etiam in terminationibus est O, quasi in nominibus antiquioribus referendis etiam scriptura debeat ad antiquiorem formam accommodari. Sed OY eâ aetate, cui titulus affingitur, non magis Laconibus usitatum fuit quam Atticis. S et L prisca sunt, et tamen vs. 4. in nominis *Κλεοδάμου* ligaturâ Λ comparet. Accedit ligatura vocabulorum, quae usus est recentissimi. V. infra Append. II. c. II. Propriae Fourmonti formae sunt *Αυσάνδρη* pro *Αύσανδρος*, *Λυκέρργος* pro *Λυκέρργος* (Analect. II. p. 231.) vel *Λυκέρργος* (Hom. II. ζ'. 130. cf. Herodot. I, 65.). *Σιόπομπος* sane est Laconicum; sed non multum interest Fourmonti, hoc an *Θεόπομπος* ponat. Cf. n. 36. Vox *βαγός* nunc *dux* significat, non *rex*, ut in aliis Fourmontianis (C. I. n. 57. 58.). Et eo ducit Hesychii glossa: *βαγός, βασιλεύς καὶ στρατιώτης*, pro quo *στρατηγός* vel *στρατηλάτης* scribendum esse monet Boeckh. Hic dux Lysander quum decimus a Theopompo, rege haud dubie, sit, cuius flos in Olymp. 10. constitui potest, incidit in tempora belli Peloponnesiaci, ut dubium non sit, quin celeberrimus intelligatur imperator; qui Athenas cepit et Olymp. 96, 3. ad Haliartum occubuit. Quod si ita est — et aliter se rem habere vix statui poterit —, fraus absurdissima manifesta est. Nam inscriptio Lysandrum illum Lysandri filium exhibet, qui Aristocriti fuit filius, testibus titulis ex ipsius aetate Atticis (Corp. Inscr. 150. 151. 152.) et Samio epigrammate ap. Paus. (VI, 3, 6. Cf. Paus. V, 6, 4. III, 6, 4. III, 8.). Neque ex regiâ familiâ fuit Lysander, sed Heraclides tantum (Plutarch. c. 2.), aut secundum Phylarchum vel ex ignobili Mothacum gente (Athen. VI, 271. F.). Sed scilicet historiam correcturus Fourmontus Lysandri stemmâ ex commenticiis composuit nominibus.

39.

Edidit Demetrius Petrizzopolus in libro: Saggio storico sulle prime età dell' Isola di Leucadia nell' Ionio. Florent. 1814. 8. tab. II. Monumentum, ut ait p. 41., ipse possidet. Cf. Rose Inscr. Vetust. p. 16.

Multa in hoc titulo insunt Fourmontianis similia. Scriptura *Βουστροφιδόν* est, initio a dexterâ sumptò, ut in antiquissimis. Litterarum formae *Λ Μ Ν Π Ρ V* satis antiquae sunt. Sigma formam *Ξ* habere videtur, ut in galeâ Hieronis, n. 27. Pro *K* est *Φ*, ut in antiquis nummis Corinthiorum et aliquot inscriptionibus doricis. Ionicarum litterarum nullum inest vestigium nec consonarum aspiratarum. Spiritus asper negligitur; neque id magnopere offendit, quam vel in genuinis passim et maxime (n. 24.) in antiquissimâ inscriptione Peloponnesiacâ non compareat. Vs. 7. 8. comparet *ΟΟ* pro *Ω*, et *ΕΕ* pro *Η* more Fourmontianarum inscriptionum. Sed *MATEE ΡΟΞ* eo insolentius est, quod notus sermo nonnisi *ματῆρος* praebet. Ceterum *ΟΥ* exsulat. Verba videntur haec esse:

Παῖς ὁ τοῦ Μενεσικράτους τοῦ Κορινθίου κα[ὶ] οὐκ Ἀκαρνῶν ἰσθρὸν τ' Ἀπόλλωνος καὶ πάλιν ὀμωνομάτειν ματῆρος κείτου τὰν ἐν τῷ Λευκάτῳ.

„*Filius Menesicratis Corinthii ac non Acarnan templum Apollinis et urbem cognominem matris condidit in Leucato.*”

Haec si genuina sint, statuendum erit Cypselidas in condendâ urbe Leucade usos esse Menesicratis filio, Leucadios vero aliquo tempore post posuisse hoc monumentum, quo Corinthiis vindicarent ius coloniae, Acarnanibus eriperent. At lapide sit an aes et quae huius monumenti sit mensura, non indicatur. Editor certe minutissimâ hâc, quam dedimus, formâ repraesentat. Quodsi huius mensurae est, nobis persuaderi non poterit Leucadios hoc posuisse monumentum, ac ne fictum quidem esse ab iisdem. Nomen *Μενεσικράτης* debebat *Μενεκράτης* esse, sed sine dubio ad modum Fourmontianorum titulorum factum nomen est interposito *ε* pro *Μνησικράτης*; quamquam vel ita in Doricâ inscriptione *Μνασικράτεος* vel *Μνασικράτεως* expectes. Deinde nomen conditoris sine exemplo omittitur. Hoc tamen Boeckhius conatur ita explicare, ut de industriâ omissum dicat, „*voluisse enim Leucadios, qui hoc monumentum multis post Leucadem conditam annis posuerint, ipsius conditoris induere personam, quasi is vivus ac praesens loqueretur; qui nomen suum tum notum omittere potuerit neque aliud voluerit significare, nisi se esse Corinthii viri prolem.*” Editor quidem Phaerontis in eâ nomen invenit, ut *Π* sit pro *Φ*, (quemadmodum in Fourmontianis), putatque genitivum esse *Φαίρω*, interpretans: „*Ego sum imago Phaerontis Menesicratis filii etc.*” Quae interpretatio in re desperatâ omni ratione destituta est. Nam ut *Φαίρω* genitivus non est, ita *εἰμι* suppleri nullo pacto potest. *Παῖρ* erit *παῖς*, ut *πίρ* apud Lacones. Articulus *τοῦ* non premendus est. Et hoc quidem loco fortasse defendi possit, si articulo insigniebatur vox *Μενεσικράτους*, ut in quâ

potissima vis insit. Mira forma est etiam Κορσίτιος, cuius etiam T fortasse explicari possit Doricâ dialecto, tamen EI semper inexplicabile erit. Similiter affectum nomen est Ἀλαρεῖν pro Ἀλαρινόν, et scriptura πόλις ὁμωνομάτειν eodem nomine offendit. Accedit quod ὁμωνομάτις pro ὁμώνυμος aequè incompertum est. Quid autem sibi vult πόλις ὁμώνυμος μητρός? Leucadis urbis peninsula Leucas sive Leucadia cognominis est; itaque terra Leucadia Boeckhio iudice mater urbis dici videatur. Μοχ κείτιστα pro ἔκτιστα plane novum est, nec quidquam profeceris comparato κείτομαι Graecorum recentiorum, quod ex verbo κείμαι depravatum est. Ignota dictio etiam ἐν τῷ Δευκάτῳ est. Adiectivum est ὁ Δευκάτης, ut ὁ Δευκάτης Ἀπόλλων ap. Strab. Certe τὸ Δεύκατον recentiorem Graecitatem sapit. Videtur autem peninsula vel isthmus designari; nam in promontorio Leucate non fuit oppidum Leucas. Utrumque autem de hoc titulo statueris, suppositivum esse et ex linguâ et ex historiâ male intellectâ patet. Cf. quae Boeckhio de Leucadis originibus contulit p. 58. et inprimis Add. p. 888. sq. ubi a Petrizzopulo ipso titulum confictum esse argumentis haud infirmis demonstratur.

P A R S II.

.....

CAPUT I.

TITULI ATTICI ET IONICI ANTE OLYMP. 80.

§. 1. TITULI ATTICI ANTE OLYMP. 80.

Palaeographiae Atticae quum ea sit natura, ut propter certiore[m] quam ut plurimum sequitur normam in epochas quasdam possit distribui, hac in parte exordiri visum est ab iis inscriptionibus, quae aetate suâ locum habere in parte superiore potuissent. Quumque tituli Attici, qui quidem ante Olymp. 80. scripti esse videantur, paucissimi existant, neque antea Ionicarum inscriptionum facta mentio sit, alterâ paragrapho etiam Ionicos titulos subiunximus ad eandem fere aetatem pertinentes. In quo quum multa alia, tum illud dolendum est, quod iustam titulorum consécutionem, ex qua et temporis et loci ratio perspiceretur, nobis aetas invidit.

Quod ni ita esset, titulos non Atticos non iniquiore loco haberemus. Nunc, quas tres aetates palaeographiae Atticae posuimus ante Euclidem, earum primam Ionicis titulis quibusdam, Doricis alteram licuit extruere; tertia nec Ionicos adiunctos habet, nec Doricos. Unde non mirum, si res non nobis potius, quam nos rei obtemperare videamur.

Iam Atticorum quidem huius aetatis titulorum litterae haec sunt:

Α Α Α
 Β Β
 Γ Δ
 Δ Δ
 Ε Ε Ε
 Ι
 Η Η
 Θ Θ Θ
 Ι
 Κ
 Λ
 Μ Μ

Ν Ν
 Ξ Ξ
 Ο Ο
 Π Π
 Ρ Ρ
 Σ
 Τ
 Υ Υ
 Φ Φ
 Ψ Ψ
 Ω Ω

N

Spiritus nota **Θ** vel **H** in pronomibus potissimum, quo pertinet *ὁ, ὅδε*, omitti videtur (n. 41. cf. n. 27. et Cap. II. §. 1. pr.). Pro diphthongo **EI** simplex **E** est, ut **EM** (*εἰμί*). V. Pars I. Cap. 1. §. 3. Diphthongus **OY** literá **O** repraesentatur, exceptis, ut videtur, certis quibusdam vocibus, in quibus Attici mature plenum **OY** admiserunt (n. 40. vs. 6.). Sed de his in tantá paucitate titulorum non licet iudicare. Distinctio denique binis punctis fit vel ternis, sed parum constanter (cf. Pars I. Cap. 1. §. 4.).

40.

Fragmentum tituli *Βουτροφιδέν* et *σπαρχιδέν* scripti. Repetit Chandl. (Inscr. H. 28. p. 54.) Athenis in muro. Idem edidit. Nunc exstat in Museo Britannico. Apographum Boeckhio misit Müllerus. Paullum differt Rosius Inscr. Vetust. p. 20. fig. 3.

ΥΙ	IT:]DI	IC:[τ-
XP	ME]KP	μή]κρ-
ΘΙ	ΥΟ]ΘΙ	ιθ[ών
KT	ME]KT	ε]κτ-
ΟΞ	ΥΥ]ΟΞ	εω[υ λ-
ΟΥΡ	E]ΟΥΡ	ε]ουρ-
ΙΟΙ	Ξ]ΙΟΥ	υοί[ς
ΚΑ	Δ	Δ...
ΙΟΥ	Ε]ΙΟΥ	οι [ε-
ΥΠ	Κ]ΥΠ	κ]τυπ-
+ΙΟ	+ΙΟ	οι: κ.
ΑΙ:Δ	ΔΙ:Δ	ΔΙ:Δ
ΙΟΥ	ΙΟΥ	ΙΟΥ:
ΤΡΙΣ+	ΡΙ:Σ+	ΡΙ:σχ
ΙΥΙΟ	Α]ΙΜΙΟ	οι[α
Ε:Μ	....Μ	....

Boeckhiius quantum fieri potuit in tam parvo fragmento felicissime restituit quae supersunt litteras. Versus brevissimi sunt (v. p. 36.) neque, ut videtur, quinque litteras excedunt. Enumerantur in *variae impensae interpositis numeris* (de quibus vide infra App. II.), fortasse in aedificio exstruendo factae; ex quo genere templum fuit Iovis Olympii a Pisistrato inchoatum. Vs. 1. IC hoc est $1\frac{1}{2}$ *οβολ.* superest ex summá antegressi nominis. Vs. 5. 6. *λειουργοί* — *λειουργοί* sunt qui marmora poliunt; quae est *λεία ἐργασία* in titulo

(C. Inscr. n. 160.) de templo Poliadis. Opificibus quotidiano victui dari choenix solet (cf. Oecon. Ath. I. p. 99.); itaque octonis quotidie singuli videntur *ἐκτεῖς* dati; unde *κρηθῶν ἐκτέων*, de quibus cf. Athen. VI. p. 235. C. Vs. 8. latent numeri. Vs. 9, 10, 11. οἱ ἑκτοικοὶ id est τὰ ἑκτοικα intellige anaglypta ectypa, +.AI: superest ex numeris, scilicet X.ΔΙ. Ibidem Chandl. dedit :: pro :: Sequitur *ἀτοι* (a *δίπους*, ut *τρίπους*, *τετρίπους*), quo Boeckhio videtur apparatus fabrilis intelligi posse compositus ex duabus rectis trabibus, quae in solo defixae supra coniunguntur aliâ trabe, ut hinc, vel pluribus huiusmodi instrumentis, iuxta positae imponi possint assereae, quibus fabri insistant. Vs. 14. in TF, pro quibus Müllerus P praebet, latet summa fortasse Φ (51 drachm.), quod cum Boeckhio exempli causa reposuimus. Postremo legitur *σχονία*. Littera F videtur ex summâ adscriptâ superesse, fortasse $\vdash$ (drachma). Chandl. habet E. cf. Corp. Inscr. p. XXV. Cum haec inscriptione omnino conferendum est fragmentum in Diar. Archaeol. Hal. 1835. p. 18. n. 36. editum:

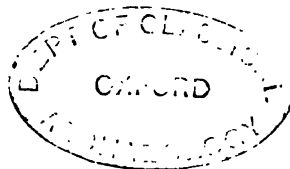
HEKTEAP
AO+IMEH
HEKTEYS:ME
AO+IMEH
KAITETAPTON
OMAYK
IS+OI
EKIMOX
Δ]ΥΟ
Υ

quod quamquam in integrum restitui non potest, tamen plurima titulo nostro simillima habet, ut *ἐκτεῖς* vs. 1. 3. *ἡμίχορα* vs. 2. 4. Num vs. 3. ME[ΔΙΜΜΟΣ] vel ME[ΤΡΕΤΕΣ], vs. 6. *κύαμος* vel *κυάμων* intelligi possit, incertum est. Sed de *τετάρτη* vs. 5. i. e. *κρηθῶν* dimidiâ et de [*χορ*]νικε vel [*χορ*]νικες vs. 8. vix dubitari potest. Praeterea notabilis est similitudo, quae inter vs. 7. et tituli superioris vs. 14. intercedit. Ceterum haec fragmenta Solonis aetatem facile attingunt.

41.

Ex Fourmonti schedis, ubi notatur *ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Κουρσαλαῶς* in Atticâ. Boeckh. edidit in prooemio lectionum Univers. Berolin. aestivarum a. 1824.

N 2

\IHE4OH<EOPIE5TEKPIP5TEO
 4ANLPOOPEPME4

Versus est heroicus Hipparchi Pisistrati filii, quem medio viarum ex urbe in pagos ducentium intervallo Hermas ponere solitum cum inscriptionibus Auctor dialogi de lucri cupidine p. 228. C. refert. Cf. Aelian. V. H. VIII. 2. et Wolf. Prolegg. ad Hom. p. LXXII. Hi Hermae distichum ita inscriptum habuerunt, ut in sinistro latere hexameter esset, in dextero pentameter, ille mediam viam inter pagum et urbem significans, hic praeceptum aliquod cum nomine auctoris continens, ut *Μῆμα τόδ' Ἰππάρχου· μὴ φίλον ἐξαπάτα*. Intervalla ipsa ab arā duodecim deorum, quae pro Romano miliario fuerit, computata esse monuit Müller. Comment. de situ Athen. in Encycl. univ. Sc. et Artt. T. VI. p. 237. cf. Herodot. II. 7. Iam quum ara illa a Pisistrato Hippiae filio condita (Thucyd. VI, 54.) circiter Olymp. 65, 1. esset exstructa, ut colligi potest ex Herodoto VI, 108. eo fere tempore Hermas illos posuit Hipparchus, qui ab Olymp. 63, 1. cum fratribus imperium Athenarum tenuit (v. Corsin. F. A. III. p. 118.) usque ad Olymp. 66, 3. quo anno interfectus est. Itaque qui Herme in viâ Thriam versus positus erat, huius sinistrum latus exhibet inscriptionem nostram, quae paullo post Olymp. 63, 1. videtur scripta esse. Apographum non est accuratum, ut solent esse Fourmontiana. Apertum est autem in principio fuisse EMM]ESOI, deinde

⊗PIESTEKAIASTEOSAMEPO⊗BEPMEΣ.

Nam littera O videtur hic ⊗ fuisse, ut theta fuerit ⊕ sive ⊗; sin theta ⊗ fuit, apparet punctum in ceteris esse delendum. Spiritus nota in Ἑρμῆς restituenda erat Θ vel etiam Η, quae ante O⊗ omittitur. cf. n. 27. Superest difficultas in ductibus qui inter MESOI et OPIEΣ cernuntur, †<E; ex quibus Boeckh. aliâ virgulâ deletâ, aliâ mutatâ, litteram Λ effici posse putavit, ut esset: ἐν μέσῳ[γ]ε Θρήης etc. Sed nobis neque μέσῳ pro μέσσω hîc positum probatur, et particulam γε in tali monumento adhiberi potuisse numquam persuadebitur. Item quod coniecit Osannus (Syll. p. 241.) μέσσοι ἔστηκε non uno nomine laborat in titulo praesertim Attico. Auctor dialogi de lucri cupidine, ἐπιγέγραπται, inquit, λέγων ὁ Ἑρμῆς, ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τοῦ δήμου ἔστηκεν. Ex his quum appareat loquentem introduci Hermen, de ultimo elemento ductuum istorum E conclamatum videtur. Et vero qui H delineavit pro M, Γ pro Θ vel Η, idem facile fieri potuit, ut in illis quoque elementis erraverit. Itaque nos non dubitamus reponere EMI.

Ἐν μέσῳ εἰμὶ Θρήης τε καὶ ἄστεος, ἄνερ, ὃδ' Ἑρμῆς.

De voce ᾠδῆ cogitari non potest. De formâ ᾠδῆ pro ᾠδῆ certe dubitabo donec lapidem a Fourmonto descriptum ipse videro. Et vero in proclivi est Θ cum Δ permutare. Quod hîc factum esse suadet ipsa spiritus nota ante Ἑρμῆς posita. v. Giese de dial. aeol. p. 398. De industriâ non omnia tangimus, quae de hoc titulo restituendo viri docti protulerunt.

42.

In vasculo Athenis ante portas Hippadas reperto, quod describit Fauvel. Mag. encycl. a. XVIII. (1813), T. V. p. 363. et Dodwell. Itin. I. p. 457. Cf. Walpol. Mem. p. 453. et Travels p. 597. n. 63. Vas ipsum edidit Müllingen. Cf. Ros. Inscr. Vett. p. 14.

ΛΟΙΛΑΛΑΘΟΚΑΙ
ΕΡΜΗΣ
ΕΘΛΩΝ
ΕΞ
ΕΡΜΗΣ

Inter ΘΜ excidisse Ε ex vase Beneventi effosso aliisque similibus apparet. Cf. C. Inscr. ad n. 406. Itaque legendum:

τῶν Ἀθήνηθεν ᾠδῶν εἰμί.

hoc est: *sum ex praemiis quae Athenis reportata sunt.* Ἀθῶν, non ᾠδῶν, intelligendum est. Si quaeris exemplum, vide Corp. Inscr. n. 2035. De his et similibus vasculis vide Gerhard. in Annal. dell' Instituto di Corrispond. Archeolog. Roma, 1831. O. Müller de origine pictorum vasorum etc. 1831. Boeckh. de vasis Panathenaïcis in Bullett. dell' Instituto di Corrisp. Archeol. 1832. n. IV. p. 91. sq. Brøndsted. Mém. sur les vas. Panath. 1833. Kramer, de stylo et orig. vasorum gr. pictt. Berl. 1837.

43.

In Lycabetto Atticae fragmentum inventum misit Mustoxydes cum lemmate: „ἐν τῇ οἰκίᾳ Σ. Πα- τοῦτα”, Athenis. In Fourmonti schedis exstat mutilatum, cum quo consentit aliud apographum a Rosio transmissum Boeckhio. Cf. Rosius Inscr. vetust. p. 20.

ΑΡΧΑΙΩΣ ΤΟΔ ΕΣΤΗΣΕΝ
Ο ΕΡΜΗΣ ΕΡΜΗΣ
ΔΟΙΛΑΛΑΘΟΚΑΙ

Scriptura est βουστροφηδὸν a sinistrâ incipiens. In litteris, quae satis antiquae sunt, comparet X et Y pro vetustioribus + et V. Prima linea solutâ oratione scripta esse videtur (Ἀρχαίως τὸδ ἔστησεν); deinde sequuntur versus. Vid. ad n. 27. Quamquam Hermannus illa quoque metrica iudicat,

exempli causa: Ἀρχένης τοῦδ' ἔστησεν τάφου ἑμμεν ἄγαλμα. V. Dobzaeus class. diar. XXX. p. 145. Vs. 2. scriptum est ΕΝΛΥΣ pro ΕΛΛΥΣ, ut saepius. Fourm. lin. 1. quinque ultimas litteras omisit, et ibidem pro ternis punctis bina habet; lin. 2. omisit interpunctionem et sigma, quod post Ξ sub primae lineae littera Δ est. Quae supersunt, sic se habent:

ἔστησ' ἑγγύς ὁδοῦ ἀγαθοῦ καὶ

Ros. Inscr. p. 415. vs. 2. 3. coniicit ΗΟΔΟ: (ὁδοῦ): quod non est necessarium.

§ 2. TITULI IONICI ANTE OLYMP. 80.

De litteraturâ Ionicâ vulgo Simonideâ dictâ in Introductione p. 23. sq. disseruimus. Eam inter Ol. 50-70. paullatim conformatam esse vel ex inscriptionibus Theraeis (n. 1-20.) colligi potest. Atque ex civitatibus Ionicis Samos litteraturae Ionicae sive usu praecipuo sive cultu excellit (Suid. et Phot. v. Σαμίων ὁ δῆμος). Hinc in ceteras regiones propagata videtur. Recteque Thierschius (Act. Phil. Mon. Tom. II. fasc. III. p. 409.), qui monet errare eos, qui harum litterarum origines ac progressus ad certa tempora revocare clarisque nominibus adiungere laborent. Nam litteratura Ionica ut principium habuit in naturâ litterae Chet eiusque ad vocalem deflexione, ita in experiundâ productione litterae O terminum. Qua in re quum casui plus quam studio tribuendum sit, huius litteraturae progressus non minus quam Phoeniciae illius lateant necesse est. Illud autem non sine ratione licet affirmare, usum eius apud alios mature, sero apud alios invaluisse. Cf. n. 51. et 74.

44.

In insula Delo, in basi quadratâ marmorea praegrandi, prope templum Apollinis. Primus ligneo typo edidit Tournef. Itin. T. I. ep. VII. p. 360. dein ex illius delineatione Montf. Palaeogr. Gr. II. p. 121. minus accurate, itemque Chishull. Antt. As. p. 16. coll. p. 43. Gébelin Monde primit. p. 176. Shuckf. de Harm. sacr. et prof. script. T. I. p. 171. ed. Germ. Nov. tract. diplom. T. I. p. 633. ubi p. 625. aeri incisa inscriptio; Dewes. Misc. crit. p. 125. Lanzi Sagg. di ling. Etr. I. p. 102. tab. I. Stuart. Antt. Att. III. p. 57. sq. ubi aeri incisa, D'Hancarville Rech. sur les Arts II. tab. 23. R. Payne Knight in tabb. operis de Alphab. Graec. I. fig. 3. coll. p. 72. Ad interpretationem cf. Benteium Act. Trai. T. II. p. 16. Anonym. Misc. Obs. Vol. III. p. 208. Dorvill. ibid. Vol. VII. p. 24. sqq. Diarii class. Brit. T. I. p. 95-100. Welcker. Spicil. Epigr. II. p. 11. sqq. Adde Corsin. Not. Gr. Prolegg. p. XVII. Rose, Mus. Crit. Cantabr. fasc. VII. p. 390. sqq. Exemplum est Tourneforti minutissimis quibusdam ex Stuarto correctis. Recentiore inscriptionem in altero latere insculptam ΝΑΞΙΟΙ ΑΡΟΛΛΩΝΙ edid. Wheler. p. 57. Tournef. p. 359. Le Roy Mon. Gr. T. I. p. 39. tab. XVI. Stuart. l. c. p. 58. Biedescl Bemerck auf einer Reise durch

die. Lev. p. 60. In eo titulo omnes Ξ habent praeter Stuartum, qui Γ . Whel. ΑΠΟΛΛ, Le Roy ΑΠΟΛΛΟΝΙ, Stuart. ΑΡΟΛΛΩΝΙ appoaito signo fracturae lapidis; Ried. ΑΠΟΛΛΙΝΙ. Tournef. ut dedimus.

ΟΝΡΥΤΟΜΘΟΞΜΙΛΝΔΡΙΝΣΚΑΙΤΟΣΦΕΛΑΣ

in altero latere ΝΑΞΙΟΙΑΠΟΛΛΩΝΙ

Prior titulus alphabeto omnibus Graecis antiquitus communi conceptus est. Litterarum formae similes sunt Sigeensi inferiori (n. 32.). Sigma tamen rotundum est, ut apud Latinos (cf. C. I. n. 456.), si Tourneforti apographo et Knightiano fides est; Stuartus certe Σ praebet. Lambda non λ est, sed Λ , ut in Theraeis (cf. Alphab. tit. vetust.). Septimum elementum M in Λ dissolvendum est.

Inscriptio quomodo legenda sit, Bentleius vidit, qui statuit in principio periisse litteram Γ : τοῦ αὐτοῦ λίθου εἶμι ἀνδρίας καὶ τὸ σφέλας, i. e. ex eodem lapide sum statua et basis. Itaque μονόλιθος ἀνδρίας est (Marini, Inscr. Alb. 10.), cui inscriptus titulus. Contra quam lectionem quae a Chishullo prolata sunt, nullâ probabilitate nituntur (v. Boeckh. ad h. l.). Neque est quod in re aperta aliorum commenta repetamus. Articulus iure deest in voce ἀνδρίας, additur autem in voce σφέλας, non quo efficiatur versus iambicus, sed quod statua; quae loquens introducit, rem appellat a se proprie seiunctam. Qualem emphasisin etiam apud poetas tragicos interdum deprehendimus non inusitatum (cf. Döderlin. Spec. ed. Soph. p. 50.). Senarium esse Bentleius et Dawesius perspexerunt, licet alter multa temere mutanda putaverit. Scilicet neglecta crasis est et apostrophus; et vocalis quidem apostropho abiicienda saepissime scripta exstat in vetustissimo quoque titulo (v. n. 51. cf. ad n. 27.); crasis autem neglectae exemplum habes in inscriptione 54. ap. Rossium (Inscr. gr. inedd. Naupliae 1834.). Itaque titulus ad vulgarem normam scriptus hic est:

Ταύτου λίθου εἶμι ἀνδρίας καὶ τὸ σφέλας.

Qui versus licet non elegantissimus tamen non sine exemplis est. "Incisiones geminas habes in versu tragico:

Κλήσω γραφή, τῆδ' ἐν σοφῇ πάσχειτ' ἔπη

(v. Porson. Praef. Hecub. p. XXIX. ed. Lips.). Hiatus autem in voce λίθου, quem constat evitatum esse a scenicis, ob licentiam arsis trochaicae et iambicae a lyricis admissam excusatur (v. Boeckh. Metr. Pind. p. 102. et imprimis hott. critt. ad Olymp. VIII, 2. p. 333.). Similem senarium donario inscriptum habuimus n. 29.

Dialectus tituli, quam pro aeolicâ venditabat Dawesius (*Misc. crit.* p. 127. *App.* p. 327.), Ionica est vel Attica. Ionicam esse digamma docet ex priscâ ratione retentum (cf. v. *alphab. titt. vetust.*), quod Atticis eâ aetate, quâ titulus exaratus videtur, usitatum fuisse confidenter negamus. Statuam, quae imposita ei basi erat, Boeckhius eandem esse putat, quam palma aerea a Niciâ celebri, quum theoriae dux esset, Apollini dicata strage suâ deiecerit. *Plutarch. Nic. c. 3. ὁ δὲ φοῖνιξ ἐκείνος ὑπὸ τῶν πνευμάτων ἀνακλασθεὶς ἐπέπεσε τῷ Ναξίων ἀνδριάντι τῷ μεγάλῳ καὶ ἀνέτροψα.* Quam coniecturam quum Naxiorum mentio in titulo recentiore tum nomen ἀνδριάς ap. *Plutarchum* quodam modo videtur confirmare. Accedit, quod etiam ea, cui haec inscriptio imposita est, magna fuisse dicitur ab iis qui fragmenta viderunt. Ceterum statuam fuisse hominis cuiusdam, non Apollinis vel ex voce ἀνδριάς colligi potest, quae etsi de simulacro dei dicta reperitur, tamen raro vocis ἄγαλμα vicem gerit (cf. *Müll. Archaeol.* 1835. p. 64. sq.). Quod quum ita sit, statua non ultra *Olymp. 58.* repetenda est. Iam si probas Boeckhii coniecturam paullo ante allatam, quum Niciae architheoria *Olymp. 90, 3.* assignanda videatur (v. *Boeckh. Oecon. civ. Ath. II.* p. 230.), statuam, postquam palma ab illo dicata eam afflixisset, a Naxiis restitutam eique (si titulus integer est) *Νάξιας Ἀπόλλωνι* inscriptum fuisse probabile est. Unde simul patet, cur alter titulus Ionicis sit elementis exaratus. Utcumque autem statueris, et Naxiorum statuam Apollini dicatam fuisse eam, quae basi imposita fuerit, apertum est, et antiquiorem titulum non ementiri vetustatem iure nostro ex inferiore colligimus.

45.

Ad viam sacram Branchidarum (Geronta s. Jeronda) prope Miletum; in statuâ mulieris solio insidentis capite truncatâ, eâque styli antiquissimi, in dextero sellae latere. Statua cum inscriptione edita in *Ion. antiquitt. ed. rec. I.* Boeckhio misit Rosius et ex *Leakii schedis Müllerus.* Cf. *Ros. Inscript. vett. tab. III. fig. 4.* qui simul *Cockerelli* apographum et *Gellianum* praebet.

ΜΒΞΙΑΝΑΦΘΜ
 ΕΥΑΝΕΘΕΝΑΞΑΞ
 ΛΜΔΩΩΤΩΤ
 ΙΜΩΤΤΟ

Titulus *Βουστροφιδὸν* scriptus est, initio a sinistra sumpto. Lapis in sinistra abruptus est, nec, quantum perierit, licet iudicare. Forma litterarum

vetusta est, sed scriptura Ionica, quae Simonidea vulgo dicitur, unde vocales Θ i. e. η , Ω , et consona composita, ut Ξ . Ceterum $\beta\alpha\sigma\tau\rho\phi\eta\delta\delta\omega$ tum, quum ionica litteratura recepta esset, ex communi usu Graecos scripsisse, negat Boeckhus. Quod ita tantum verum videtur ut consuetudinis in certis regionibus obtinentis simul habeatur ratio. Vide modo leporem Sabaium C. Inscr. n. 2247. qui inscriptionem litteris Ionicis non $\beta\alpha\sigma\tau\rho\phi\eta\delta\delta\omega$ sed totam a dextrâ ad sinistram exaratam praebet. Quod si titulus noster dicitur Simonideam attingere aetatem, non obsum.

Potissima lectionis varietas reperitur vs. 3. Nam Boeckhii ibi exemplum habet $\Lambda\text{IM}\Delta\lambda\Omega\Omega\text{I}^{\text{I}}$, Antiquitates Ionicae $\text{OM}\Omega\text{I}\text{FOOT}$, Cockerellii $\Lambda\text{I}\text{P}\Delta\lambda\Omega\text{I}$, Gell. $\text{I}\text{M}\text{H}\Delta\text{E}\Omega\text{I}$, Leak. $\text{I}\text{M}\text{H}\Delta\text{E}\Omega\text{I}$. In quibus Gell. et Leak. non multum dissentiunt, Cockerell. cum Boeckh. fere consentit. Nihiloveromnis lectio haec eiusmodi est, ut nihil certi liceat exculpare. Nam quum in nullo quatuor apographorum habeatur $\Omega\Omega\text{I}$, quod dissolvit Boeckh. in $\omega\omega\text{I}$, concidit eius correctio $\Sigma\omega\omega$ et omnia haec simul supplementum vs. 1. exempli causa appositum. Nec tamen quod alii voluerunt $\Lambda\omega\delta\iota\phi$ vel $\beta\rho\alpha\gamma\chi\iota\delta\epsilon\omega$ (v. Journ. des Sav. 1826. p. 324. 356.), inferendum esse videtur; nimium enim ab his vocibus distant litterae, nec λ potest iota esse, quod in hoc titulo forma vulgari utitur. Heroicos autem versus esse probabile est. Quae quam ita sint, Boeckh. missis, quae in sinistra perierunt, ex apographis Cook. et Gell. $\text{MNA}\lambda\Omega$ conficit, ut mulier haec una cum Hermesianacte vs. 1. dedicavit statuas.

..... $\text{E}\rho\mu\eta\sigma\iota\alpha\nu\alpha\delta\epsilon\ \eta\mu\epsilon\alpha\varsigma\ \alpha\nu\theta\eta\kappa\epsilon\nu$ .....
 ..... $\text{M}\nu\alpha\sigma\iota\omega\ \tau\omega\ \pi\acute{o}\lambda\lambda\omega\gamma\iota$ .....

Quippe illud $\eta\mu\epsilon\alpha\varsigma$ ad plures imagines refertur, quae utrum confusae an disiunctae fuisse censendae sint, nihil attinet inquirere. Ex Milesia certe inscriptione, quae litteris item $\beta\alpha\sigma\tau\rho\phi\eta\delta\delta\omega$ scriptis exarata est (Corp. Inscr. n. 2864.), patet ipsi statuae inscriptum esse titulum ad plures ($\tau\acute{o}\varsigma\ \alpha\nu\theta\eta\alpha\nu\tau\alpha\varsigma$) pertinentem.

..... $\text{E}\rho\mu\eta\sigma\iota\alpha\nu\alpha\delta\epsilon$ .....
 46. .... $\text{I}\text{M}\text{H}\Delta\text{E}\Omega\text{I}$ .....

In vicinia Tei, inter sepulcreta Turcica ad oppidulum Eraki, octo horis Smyrna distans, extraviam ad locum Sigazik ducentem, in lapide oblongo satis magno, litteris male incisib; ex apographis duobus Sherardianis, altero a. 1709, altero a. 1716 scripto, item ex schedis Samuelis Lisle, qui a. 1716 lapidem tractavit, ed. Chisholm, Ant. Asia. p. 86. 79. et commentatus est. Vss. 42-49. ex Duckesi, schedis habet etiam Hessel. Append. Praef. ad Inscr. Gud. n. 2. Variam lectionem ex Sherardianis p. 44. enotavit Müller. et adscripsit simul vss. 42-49, qui soli sunt in Append. cod. Ask. II. (ex cod. Chish. II, 75.).

Varietas lectionis. De litteris Chish. tantum notat N. inesse et sigma formam habere carnis Scythiae. De qua quae ibi profertur, ex iis intelligitur: & ab illo significari non. Itaque N. et & et reliqua ex Sherard, dedit Boeckh. Pro & haud dubie E fuit, pro Ψ autem Υ. Vs. 3. Sher. :Λ. ΥΝΩΙ. Vs. 4. Sher. ΗΑΞΥΝΗΤΗΙ. H:H; Chish. ΗΑΞΥΝΗΤΗΙ. H:H; Boeckh. ex Sher. dedit H:H. Vs. 6. post interpunctionem Chish. ΗΑΙ; Sher. ΗΑΙ. Vs. 6. Chish. ΧΗΤΑΙ, Sher. ΝΗΗΙ, quae composuit Boeckh. Vs. 8. extr. Sher. ΑΚΕΥΜ. Vs. 9. idem ΕΝΤΕΑΗΓΗ:ΤΗ; Chish. operans vicio ΓΗΙ pro ΓΗΙ. Vs. 10. Sher. ab initio ΙΝ. Vs. 12. ex Sher. dedit Boeckh. Nam Chish. habet ΩΕ: ΠΡΟΔΟ. . . . ΤΗ. ΠΩ. Vs. 13. primum Η ex Sher. inseruit Boeckh. Vs. 15. Sher. ΗΣΩ. Vs. 17. Δ et in fine Ο ex Sher. quamquam saltem utrumque. Vs. 18. ΛΟΙ ex Sher. (ap. Chish. . .). Tum ΠΡΟΔΟ: ex Sher. (Chish. ΠΡΟΔΟ). Vs. 19. Sher. I. pro Η. Vs. 20. Sher. ΔΕΧΟΜΟ. Vs. 23. ΑΑΤΗΣ; Sher. quod Chish. minoribus litteris scripsit tanquam incertum. Vs. 24. extr. Ν ex Sher. addidit Boeckh. Vs. 25. Sher. ΞΥΝΩ. Vs. 28. Sher. ΚΕΝΩΣ, et vs. 29. ΤΙΜΟΧ etc. Vs. 33. Chish. ΗΡΑΚΛΙΟΙΣΙΝ; Sher. ΗΡΑΚΛΕΟΥΣΙΝ, quae composuit Boeckh. Vs. 35. Chish. diserte notat ΤΑΣΤΗΛ legi. Ap. Sher. ΤΑΣ ΤΗΑ. Vs. 36. Sher. ΕΝ: ΗΙΣΙΝΗΡΑΡΝ. Vs. 42. Ask. Hess. ΔΗΛΗΤΕ; ceterum hi dinceps non omnes versus eodem modo ac Chish. dividunt. Vs. 43. Ask. ΕΠΙΤΗΘΕΟΙ ΣΙΝ, Hess. ΕΠΙ. ΘΕΟΙΣΙΝ. Vs. 44. Sher. ΞΥΛΟΝ, Ask. Hess. in fine ΤΗΝ (p. ΤΗ:Κ). Vs. 45. Ask. Hess. omittunt Σ. Idem vs. 46. ΚΕΝΩ habent, et vs. 47. omittunt ΟΣ. Vs. 48. Sher. ΩΛΥΩ, Ask. Hess. Α ΥΟΙ; Ask. ΕΙΣΑ etc. Vs. 49. tria apographa a Chish. memorata dicuntur habere ΛΗΚΑΝΗΝ, ΑΗΧΑΝΗΝ, ΛΙΧΑΝΗ; Sher. ΤΕΚΝΗΙ: ΗΛΗΚΑΛΗΝ; Ask. ΤΕΧΝΗ: ΗΜΙΧΑ ΝΗΙ; Hess. ΤΕΧΝΗ: ΗΛΙΧΑΝΗ; quibus compositis prodit Chishullianum ΜΗΧΑΝΗ; Vs. 49. post ΗΚΑ deficiunt Ask. Hess. Vs. 1. 2. intelligi nequeunt. A vs. 3. novam incipere formulam apparet. Haec ita leguntur:

.. ΑΡΟΝΟΣ	
ΞΥΟΙ: ΕΝΑΥΤΩΙ	
ΟΣΤΙΣ: ΤΗΩΝ: Ε .. ΥΝΩΙ	Ὅστις τῶν ἐϋθ[μ]νῶν
ΗΑΞΥΝΗΤΗΙ: . . . Η: Η	ἢ αἰσ[μ]νήτη [ἀπειθα]ῖη ἢ
ΕΠΑΝΙΣΤΑΙΤΟ: ΗΙΑΙ	ἐπαίστατο [τῶ] αἰ[σ]μ[μ]
ΝΗΤΗΙ: ΑΡΟΛΥΕΘΑΙ: ΚΑΙ	νήτη ἀπόλυσθαι καὶ
ΑΥΤΟΝ: ΚΑΙ ΓΕΝΟΣ: ΤΟ ΚΕΙΝ	αὐτὸν καὶ γένος τὸ κείν-
Ο: ΟΣΤΙΣ: ΤΟ ΛΟΙΠΟ: ΑΙΞΥΜ	ον. Ὅστις τοῦ λοιποῦ αἰσ[μ]-

ΝΩΙ: ΕΝ ΤΕΩΜΗΓΗ: ΤΗΤΗ Νωί: ἐν τῷ ἠμῶν τῆ
 10-11 Η. Π. ἠμῶν ΘΕΑΝ: Κ. ΣΑΙ: Τ θεῶν: κ. σαί: τ
 ΕΝΕΙ: ἐνεί: ΑΡΘΝ: ΝΑ. ἀρθν: να.
 ΩΣ ΠΡΟΔΟΚΕΝ: ΤΗΑΡΟ: ὡς προδοκεν: τηάρο:
 ΑΗ: αἷ: ΤΗΝΤΗΙΟ: τηντηίο:
 ΩΝ: ΗΤΟ: ὦν: ἡτο: ΑΝΔΡΑΣ: ΗΙ: ΔΕ: ΘΩΜΑ: Α. ἀνδρας: ἡι: δε: θωμά: α.
 15 ΗΕΩ: ΗΘΑ: ἡεώ: ἡθα: ΤΟ: το: ΜΟΤΥΑΙΑ: μοτύαία: ΑΧΙΩ: αχίω: ΑΧΙΩ: αχίω: ΑΧΙΩ: αχίω:
 ΜΕΤΕ: μετε: ΕΝ ἐν ΟΜΕ: ομε: ΑΧΙΩ: αχίω: ΑΧΙΩ: αχίω: ΑΧΙΩ: αχίω:
 ΑΡΟΔΗ: ΠΕΡΙΓΟ: ἀροδη: περιγο:
 ΔΟΙΝΟΙ: ΠΡΟΔΟ: δοίνοι: προδο:
 ΑΛΕΥΟΙ: ΗΚΙΕ: ΑΛΛΑ: Ε: ΥΠΟ: αλευοί: ἡκίε: ἀλλά: ε: ὑπο:
 20 ΔΕΚΟΙ: ΤΟ: ΗΛΗ: ΙΟΙ: ΤΟ: ΗΛ: δεκοί: το: ἡλή: ιοί: το: ἡλ:
 ΗΙ: ΕΤΑ: Ε: ΥΠΟ: ΔΕΚΟΙ: ΤΟ: ΕΙ: ἡι: ἐτά: ε: ὑπο: δεκοί: το: εἰ:
 ΔΕ: ΕΚΓΗ: ΤΗ: ΕΤΗ: Η: Ε: δε: ἐκγη: τη: ἐτη: ἡ: ε:
 ΑΛΑΤΗ: ΕΦΕΡΟΝΤΑ: Ε: ἀλατή: ἐφεροντά: ε:
 ΑΚΟΝ: ΒΟΛΕΥΟΙ: ΠΕΡΙ: ΤΗ: ἀκόν: βολεύοι: περι: τη:
 25 ΩΝ: ΤΟ: ΕΥΝΟ: ΕΙ: Δ: Ω: Ε: ΗΓ: ὦν: το: ευνό: εἰ: δ: ὦ: ε: ἡγ:
 ΒΑΛΛΗ: Α: Ε: ΗΓΡΟ: ΕΒΑΡΒΑΡΟ: βαλλή: α: ε: ἡγρο: εβαρβαρο:
 ΧΕ: ΑΠΟ: ΑΛΥΕ: ΘΑΙ: ΚΑΙ: ΑΥ: χε: ἀπο: ἀλυε: θαι: και: αὐ:
 ΤΟΝ: ΚΑΙ: ΓΕΝΟ: Ε: ΤΟ: ΚΕΝΟ: τόν: και: γενό: ε: το: κένο:
 ΟΙ: ΤΗ: ΝΕ: ΕΙ: ΤΗ: ΜΟ: ΧΕ: ΟΝΤΕ: οἱ: τη: νε: εἰ: τη: μο: χε: οντε:
 30 ΤΗ: ΝΕΡΑΡΗ: Ν: ΜΗ: ΠΟΙ: Η: Ε: ΒΑ: τη: νεράρη: ν: μη: ποί: ἡ: ε: βα:
 Ν: ΕΠΙ: ΔΥΝΑΜΕΙ: ΚΑΘΗΜΕ: ν: ἐπι: δύναμει: καθήμε:
 Ο: ΤΩ: ΓΩ: ΝΟ: Ε: ΑΝΘ: ΒΕΤΗ: ΡΙ: Ο: ο: τώ: γω: νό: ε: ἀνθ: βετη: ρι: ο:
 ΕΙ: ΦΙΝ: ΚΑΙ: ΗΡΑΚΛΕΟ: ΦΙΝ: εἰ: φιν: και: ἡρακλεο: φιν:
 ΚΑΙ: ΔΙ: Ο: ΤΗ: Ν: ΕΝ: ΤΗ: ΠΑΡΗ: και: δι: ο: τη: ν: ἐν: τη: παρή:
 35 Π: ΕΧΕ: Ε: ΘΑΙ: ΟΣΑΝΤΑ: ΕΤΗ: Α: π: ἐχε: ε: θαι: ὄσαντα: ἐτη: α:
 Α: Ε: ΕΝ: Η: ΣΙΝ: ΗΓΑΡΗ: ΓΕ: Β: α: ε: ἐν: ἡ: σιν: ἡγάρη: γε: β:
 ΑΠΤΑΙ: ΗΚΑΤΑ: ΕΒΙ: ΗΦΟ: ΙΝ: ἀπται: ἡκάτα: ἐβι: ἡφο: ἰν:
 ΙΚΗΙΑ: ΕΚΚΟΨΕ: ΠΗΦΑΝΕ ἰκήια: ἐκκοψε: πήφανε
 Α: Ε: ΠΟΙ: Η: Ε: ΚΕ: ΝΟΝ: ΑΡΟΛ: α: ε: ποί: ἡ: ε: κέ: νόν: ἀρολ:
 Ο: ΛΥΕ: ΘΑΙ: ΚΑΙ: ΑΥ: ΤΟΝ: ΚΑ: Π: ο: λυε: θαι: και: αὐ: τόν: κα: π:
 ΕΝΟ: Ε: ἐνό: ε:
 Ο: ΒΤΗ: Ε: ΦΑΡΜΑΚΑ: ΔΗΥΝΤΗ: ο: βτη: ε: φάρμακα: δηϋντη:
 ΡΙΑ: ΡΟΙ: Ο: Ε: ΡΕ: ΤΗ: Ο: Ε: ρία: ροί: ο: ε: ρε: τη: ο: ε:
 Ν: ΤΟ: ΕΥΝΟΝ: ΗΕΠΙ: ΔΙΩΤΗ: Ε: Κ: ν: το: ευνόν: ἡεπι: διώτη: ε: κ:
 40 ΕΝΟΝ: ΑΠΟ: ΑΛΥΕ: ΘΑΙ: ΚΑΘΑ: ἐνό: ἰν: ἀπο: ἀλυε: θαι: καθά:

ΥΤΟΝ:ΚΑΙΓΕΝΟΞ:ΤΟΚΕΝΟ: . . . ὕτον καὶ γένος τὸ κείνου.
 ΟΞΤΙΞ:ΕΞΓΗΝ:ΤΗΝΤΗΗΝ:Κ . . . ὄντες ἐς τὴν τὴν. Τῆτι κ:
 ΩΛΥΟΙ:ΞΙΤΟΝ:ΕΞΑΓΕΞΘΑΙ: . . . ὠλοοι, ὄντων, ἐσαγεσθαι.
 ΗΤΕΧΝΗΙ:ΗΜΗΧΑΝΗΙ:ΗΚΑΤ. ἢ τέχνη: ἢ μηχανή: ἢ κατ-
 50 ΑΘΑΛΛΑΞΕΑΝ:ΗΚΑΤΗΠΕΙΡΟ. . . ἀθάλασσα ἢ κατ' ἠπειρο-
 Ν:ΗΕΞΑΧΘΕΝΤΑ:ΑΝΩΘΕΟΙΗ . . . ἢ ἑξαχθόντα ἐπὶ θοάω
 ΑΡΟΛΛΑΞΘΑΙ:ΚΑΙΑΥΤΟΝ:ΘΤ . . . ἀπόλλυσθαι καὶ αὐτὸν ἐπὶ
 ΑΙΓΕΝΟΞ:ΑΤΟΚΕΚΕΙΝΟ . . . αἰ γένος τὸ κείνου . . .

Dirae hae Teiorum inter Olymp. 75-80. pōi pōssunt, sūntq̄ue an-
 tiquissimum litteraturae Ionicae monumentum disertius. Cf. Intrad. Op. 24.
 O pro OY post receptam alphabetum Ionieum etiam Athenis, diu perdu-
 ravit. Praeterea hic habes ipsam OY vs. 26. Nec konstantior est usus
 elementis E pro EI, quam EI sit: vs. 25. In voce αἶνος s. εἰπίος, in qua
 saepius E effertur. Nam in ἰδίω (vs. 21, 25.), et διάνοι (vs. 31.) hoc EI potest
 de industria exaratum esse. In coniunctivo autem EI pro HI (vs. 37, 38, 39.)
 etiam in Atticis diu remansisse postea videbimus. Quae forma vs. 10, 11.
 in Α[ΠΟΚ]ΤΕΝΕΙ latere videri posset (ἀπαιτήσῃ), nisi ubique optativus se-
 queretur. Nam in voce ὄσος, notio: ὄσ. (c. doni.) aequae fuit ad notio
 ei tis (c. optat.), quam utique in his titulis praecipite vestire voluit qui scrip-
 sit. Interpunctio in nostro titulo diligenter indicata est, sed ne de hoc
 quidem aetas accuratius definiri potest. Et praeterea Bueckhins, cui vs. 18.
 recte ἀμύω scriptam esse videntur, hae ἰδίω post ἀπαιτήσῃ ἐπιτάτῃ
 esse, fortasse post eam, quae ἰδίω, bella Peloponnesiaci generis est, vel post
 paulo antiquiores, quae Lemnum et alia loca invaserat (Thuc. II, 47). Quam-
 quam de priore peste propter tituli vetustatem equitatem non cogitaverim.

Tam duae sunt partes huius inscriptionis, altera usque ad vs. 41, altera
 inde a vs. 42, quam quidem seorsum scriptam esse vel ex illis, quae sub finem
 superioris tituli praecpta sunt, colligi potest. Ceterum pleribus columnis
 comprehensas has diras fuisse, sive easdem pluribus inscriptas, sive illis alias,
 ex vs. 35, 36, apparet. ΕΚΑΦΑΗΤ:ΕΥΟΚΧΕ:ΑΙΗΚΙ

Vs. 3-8 pertinent ad ἑσθῆν καὶ ἀστυνομίαν Eustotitacum tuum. Nam
 Euthymi Teiorum notum est ex C. Intrad. 3069, quia quatuor hoc ΑΘ Bueckhio
 videtur maior magistratus intelligendus, quam qui vulgo εὐθύμων ὀνόματι vo-
 catur, fortasse is extra ordinem constitutus ad praesens res administrandas.
 Bene idem vs. 42 extr. ΑΠΕΘΟΙ]Η, ἀπὸ θῶ, ἰονικῆς, hoc lacuna tantum
 quattuor litterarum notata sit. Sed solitas videntur etiam ΑΘΙΓ lacunae
 non recte aestimatas esse, ut vs. 10 ΑΛ:14. Neque probable est vs. 14

ΕΘΥΕ scriptum fuisse, quum vs. 10. discrete [Τ]ΟΞ sit exaratum. Recteque
 notum (Boeckh.) non opus esse ut ἀρεσέρη scribatur ut vs. 51. ἐκιδεράμη
 quum vs. 11. sit ποίβη. V. 81-280 ἄσυνντες auctoritate suā abutens devoyetur. ἄσυν
 νήτης nostro loco intelligendus est ἀρχων summā potestate praeditus, αἰετός
 τύραννος qualis describitur ab Aristot. Polit. III, 9. IV, 8. ed. Schae. et Theophr.
 ap. Dionys. Halic. V, 73. Cf. Timmanni. Griech. Staatsverf. p. 76. sq. Ad
 cedit quod dicitio vs. 8. ἄσυνν τῶν λοιπῶν αἰσινῶν significare videtur, non or-
 dinarium fuisse magistratum. In quo Boeckh. provocat ad n. 3064., ubi
 multi memorantur anni ἀναρχοί, quibus reip. praefuisse aesylnetas non dis-
 simile vero sit. Nam ordinarii magistratus Timuchi fuerunt. Ille vero
 aesylnetas gubernare vel Teum vel terram Teiam dicitur, quippe potuit ut
 ἐπιμελητής vel universae reipublicae vel parti praeesse. Vs. 10. τοὺς ἀνδρας
 scribendum fuisse docent vestigia et vs. 14. Ac reliqua supplementa, quae
 pleraque Boeckhio debentur, satis feliciter sunt excogitata. Immo certa sunt
 excepto vs. 16. **METE[ΠΕΙΤΑ]** quod licet usu Herodoti utpote ionicum com-
 mendatum tamen isto loco non satis quadrare videtur. Et coniecturam qui-
 dem vs. 17. 18. περιγενομένους λοιμοῦ ita conciliavit Boeckh. cum reliquā sen-
 tentiā, ut poneret: „Pestis tempestate qua aesylnetas viros in insulā vel mari
 vel postquam in mari iam in agro essent collocati, quum superascepti mor-
 bunt, ibi derelictos deseruerit ac prodiderit, ut devoluti perirent, vel ab hoste
 caperentur, cum diris devoverit. Vs. 18. μετὰ τούτοις dedit iam Chish. Vide de
 hac voce lexico. Κεφάλαια et ἀρχαί, quid differant, non satis liquet. Utrum-
 que vocabulum etiam alias coniunctum reperias, ut ap. Democritum (Stob.
 Serm. XLII.) Nostro certe loco μετὰ τούτοις debet ad genus aliquod pertinere
 latrocinii, quod potens aliquis exercere per suos possit. Itaque ἀρχαί pro-
 prie videri possunt piratae intelligi, κεφάλαια latrones terrestres. Cui inter-
 pretationi et Phoi. Lex. μετὰ τούτοις ἐν ἑδῶ ἀρχαί, et verba ipsa vs. 22. favere
 videntur.

Sequitur vs. 29. sq. Timachos, qui in festis non obstantiaverint diras,
 his teneri ipsis. Timuchi ex vetusto instituto Ionum ordinarii sunt magi-
 stratus, prytanibus similes et antiqui haud dubie. Cf. Athen. IV, p. 149. F.
 Strab. IV, p. 179. Suid. v. Ἐπιτοῦπος et τιμοῦχοι. Dirae hae in tribus festis
 obnuntiandae sunt, Anthesteriis Dionysi Tei imprimis culti solemnibus, Her-
 culis, Iovis. Χάγων nostro loco conventus intelligitur ad sacra et ludos spe-
 ctandos congregatus. Haec μεθήμενου τοῦ ἀγῶνος, quum conyenerit conicio
 ludos spectatura.

Forais litterae η veteres Attici promiscue usi sunt. Quamquam quo antiquiores tituli, eo R et ρ frequentius. Spiritus nota M, quam in pronominibus quibusdam mature omitti supra vidimus, omittitur etiam in n. 47. ENALIEYSIN, in quo procliticum EN cum sequente casu quasi in unam vocem coalescit. Nec tamen constanter id quidem factum videtur. Vid. Cap. III. pr. In n. 48. col. a vs. 39. 40. IEPEA (quum ibid. col. c vs. 9. habeatur HEPON) non magno opere offendit, siquidem versus isti ab alia manu additi sunt, et nec videtur, paullo recentiore. Memorabilis est usus spiritus asperi in vocibus, in quibus vulgo non obtinet, ut n. 48. b; lin. 1, HAKOSIA (vid. Giese de dial. aeol. p. 401.) et n. 49. HABΔEPITAI. Notum est Atheniensium studium spiritus asperi, quos ut alia multa, citra morem ceterarum Graeciae gentium, ita ΗΙΧΘΥΝ pronuntiasse iam Gellius (II, 3.) notavit. Et sunt quae explicationem facilem habent, ut C. Inscr. n. 170. HELΠIS (cf. ἑλπίς) et latina nomina Helpis, Helpidius; vid. Giese l. c. p. 405.) et ibid. n. 199. vs. 6. HEXON; (vid. Giese l. c. p. 245. sq.), quae quidem lectio redit in titulo quem Rossius publicavit Kunstbl. 1836. n. 39. 40. Hic autem titulus quadratario satis inepte incisus videtur. Nam quae ibi nomina leguntur, HAPYIEΘEN, HAPYIEEI, HALOPEKEEI, etiamsi cum inscriptionis nostrae n. 49. HABΔEPITAI et cum C. Inscr. n. 161. ΗΙΞΘΜΩI conferenda putaveris, tamen nimis perversa ratio est, quae dum APMA et EIETEKOTA signo spiritus carent, exarata leguntur HAAALMA, HAALONTA, HANAALOMA, HANAPA, HEK, HEPI, HOIKON, HOYΞOΦANE. Huic gemellum fragmentum est a Rossio editum Kunstbl. 1836. n. 60. Huc retulerim nomen HAIΞOFOE inscriptionis Sigeensis n. 32. — Diphthongi EI et OY vā lege, quam supra (Pars I. 1; §. 3.) indicavimus, evitantur; unde n. 48. et C. I. n. 70. NEMEN, ibid. n. 73. ENAI, TOS etc. nisi quod HOYTOS scribitur (vide tamen n. 48. a. extr. TOTQ), et n. 48. AKOLOYΘOΣ. Iota, quod vocatur muhiim, diligenter servatur; omittitur tamen n. 48. AYTESI, C. Inscr. n. 73. TESI, et constanter in dativo AOENESI, quae unice vera scriptura est. Postremo interpunctio α , quam supra diximus, inconstantia plerumque ternis punctis exprimitur. In C. I. n. 70. quidem ut plurimum binis punctis fit distinctio, quae videntur in ternis mutari oportere.

47.

Lapidem in pavimento ecclesiae crucifixi (του Σταυρωμένου) insertum sibi comparaverat Marchio de Noinel a. 1674. unde lapis vulgo Noinelianus vocatur. Is nunc in Museo Parisino existit. Quae priores versus edidit Montfaucon. Palaeogr. gr. p. 134. Quattuor priores

versus dederunt Benedictini (Nov. Tract. Diplom. I. p. 626. Cf. p. 636.). Universam tabulam edidit Maffei Gall. Aedific. sel. epist. XIX. p. 91. sqq. Inde Minator. Nov. Thez. Inscr. II. p. DCCCLXXVIII. iterumque in Mus. Veron. p. CCCCVII. sq. Partem dedit ex Maffei Corsinus, f. Att. I. p. 154. sq. et Nott. Gr. Prolegg. p. XVIII. cf. Lanzi saggio di ling. Etr. I. tab. 1. cf. p. 106. et Rose, Inscr. gr. vetust. tab. XIV. Titulus $\sigma\tau\alpha\tau\iota\chi\eta\delta\delta\upsilon$ scriptus est.

[*Vid. tab. Inscr.*]

Varietas lectionis: Vs. 1. Primum E ex Montf. Vs. 2. ΚΥΡΩΝΙ ex eodem, quum hodie distinctione omissa legatur ΚΥΡΩΝ. Vid. Ros. Praeterea vs. 2. in Rosii apographo post ΕΝΤΟΙ et post ΑΡΕΘΑΝΟΝ omittitur distinctio, quam Montf. p. 138. diserte affirmat ibi esse. Vs. 3. in fine Montf. et qui cum eo consentit in his versibus, Maff. ΜΕΛΑΡΟΣ et init. vs. 4. ΕΝΤΟ: Ipse tamen Maff. in Mus. Veron. § detritum esse fatetur, idque omnino non legi testantur Bimardus, Rosius, Thierschius Act. philol. Monac. II. f. III. p. 406. Et hic quidem adesas litteras superesse has testatur: ΑΙΛΙΝΙ:..ΜΕΛΑΡΟ, et vs. 4. abesse ΕΝ, quod etiam Ros. omittit. Vs. 4. Interpunctiones omittit Ros.

Col. I. vs. 5. Ros. . Τ . ΤΕΛΟΝ, Montf. et Maff. ΣΤΡΑΤΕΛΟΝ. Vs. 11. et Ros. et Maff. ..ΜΕΑΣ. Itaque non recte Osann. Syll. p. 62. corrigit ΚΑΛΕΑΣ. Vs. 20. Maff. ΚΟΤΙΑΣ. 22. Ros. ΜΕΚΑΝΙΟΝ. Maff. .ΕΧΑ ΝΙΟΝ. 27. Maff. ΜΕΑΑΝΟΡΟΣ, 35. ΙΣΟΔΕΜΟΣ, 37. ...ΟΙΛΟΣ, 42. ΟΡΥ ΝΟΣ. Vs. 45. Clarac. ΡΑΤΙΛΛΟΣ. Vs. 58. Maff. ΜΝΕΣΙΜΕΝΕΣ. Vs. 62. ap. Maff. maioribus litteris scribitur. Vs. 66. 67. bis Ν ex Maff. qui ita scriptum esse diserte testatur, nec raro Ν et Ν in marmoribus promiscua sunt. Vs. 67. I pro Y idem, qui inde a vs. 65. omittit interpunctiones ac verba ΤΕΛΕΝΙ ΚΟΣ et ΜΑΝΤΙΣ longius ad dextram removet; vs. 67. 68. autem Σ pro Σ scriptum narrat, quod incredibile est in hoc Attico monumento. Col. II. vs. 5. Montf. Θ, Ros. Φ. 8. Maff. Γ (hoc est Λ) ...ΚΙΓΓΩΣ. Vs. 9. vacuus ap. Ros. Quod cum Boeckh. dedimus, ex Maff. est. Vs. 10. L ex Maff. Ibi Ros. lacun. habet. Vs. 11. Maff. Θ, Ros. Θ, vs. 25. Maff. ΕΑΚΟΝ; vs. 30. Clarac. ΟΙΛΑΙΟΣ, vs. 31. et 38. finale Σ ex Maff. Vs. 56. Maff. ΗΥ ΠΕΡΑΙΟΣ (hoc est ΗΥΠΕΡΛΙΟΣ); Spon. legerat ΗΥΠΕΛΕΙΟΣ. Vs. 58. Maff. et Clarac. ΡΟΛΥΧΣΕΝΟΣ; Ros. ΡΟΛΥΧΕΝΕΣ. Col. III. vs. 5. Montf. Ρ, Ros. Ρ. Vs. 7. Maff. ΑΡΚΕΛΑΣ, 20. ΘΑΛΛΙΑΡΧΟΣ. Vs. 21. et 22. § finale ex Maff. item vs. 28. Vs. 29. et Ros. et Maff. ΑΡΧΕΣΙΛΑΣ. cf. n. 23. p. 60. — Vs. 31. § finale ex Maff. Vs. 37. ΗΑΛΛΑΘΟΔΕΜΟΣ, Ros. ΗΑΛΝΟΔΕΜΟΣ. Cf. Osann. Syll. p. 25. Vs. 38. Ros. Λ pro L. Vs. 43. Maff. .... ΑΟΝ. Vs. 50. ex Maff. § et vs. 51. ΕΣ ex eodem. Vs. 54. Maff. ΕΥΑΙΟΣ; hoc est

ad pag. 112.

Ε Ρ Ε Χ Θ Ε Ι Δ Ο Σ .

ΗΟΙΔΕ: ΕΝΤΟΙ: ΡΟΛΕΜΟΙ: ΑΡΕΘΑΝΟΝ: ΕΝΚΥΡΟΙ: ΕΝΑΙΛ
ΥΡΤΟΙ: ΕΝΦΟΙΝΙΚΕΙ: ΕΝΑΙΛΕΥΣΙΝ: ΕΝΑΙΛΙΝΕΙ: ΜΕΛΑΡΟ

Τ Ο : Α Υ Τ Ο : Ε Ν Ι Α Υ Τ Ο :

5

1. The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions and activities. It emphasizes that proper record-keeping is essential for transparency and accountability, particularly in financial matters. This section also highlights the need for regular audits and reviews to ensure that all data is up-to-date and correct.

2. The second part of the document focuses on the implementation of internal controls. It outlines various measures that can be taken to prevent fraud and errors, such as segregation of duties, authorization requirements, and regular reconciliations. The document stresses that these controls are not only for protection but also for improving operational efficiency.

3. The third part of the document addresses the role of technology in modern record-keeping. It discusses how digital tools and software can streamline processes, reduce the risk of human error, and provide real-time access to data. However, it also notes the importance of ensuring that these technologies are secure and that data is properly backed up.

4. The fourth part of the document covers the legal and regulatory aspects of record-keeping. It mentions that different industries and jurisdictions have specific requirements regarding the retention and disposal of records. Organizations must stay informed about these regulations to avoid penalties and ensure compliance.

5. The fifth and final part of the document provides a summary of the key points discussed. It reiterates that effective record-keeping is a continuous process that requires attention and resources. It encourages organizations to adopt a proactive approach to managing their records and to seek professional advice when needed.

EYHIOΣ: idem vs. 58. EPLOTES. Vs. 60. Maff. AKA... Θ... In fine vs. 67. 68. forma ficta ab eo est, qui litteras rubro induxit, lapicida dederat P (v. Barthelem. Act. Acad. Inscr. T. XLVII. p. 161. et notam Dacierii p. 162.) Ceterum vs. 1. et 3. et ap. Maff. etiam vs. 62. maioribus litteris scripti sunt.

	Εὐκλείδης	Ἐραχθίδης	Κλεισθένης
	αὐτὸν ἐν τῷ πελέμῳ ἀπέθανον· ἐν Κύπρῳ, ἐν Αἴγυπτῷ, ἐν Ἰταλίᾳ, ἐν Ἰνδοῖσι, ἐν Φοινίκῃ, ἐν Ἀλεῦσσι, ἐν Αἰγίνῃ, Μεγαροῦ, τοῦ αὐτοῦ ἑαυτοῦ.		
5	στρατηγῶν	Φαίππλος	Ἀκροπότος
	φ[ύλακ]χος	Χρ[ό]σιος	Τριμοκράτης
	Π[ατρ]ακλείδων	Ε[ρ]οστράτης	Ἀρχέλαος
	Πολύστρατος	Ἀλκιππος	Εὐθυκράτης
	[Δρ]ακοντίδης	Λυσικλῆς	Πατροκλείδης
10	.. μύστρατος (*)	Κέλκυσος	Ἀλκιμαντίδης (++)
	.. μέας (**)	Εὐδοκίμος	Γλαύκαρος
	[Εὐκ]λείδης	Δυναῖος	Δημόστρατος
	.. κράτης (***)	Φιλῶν	Ἀναξιδίωτος
	[Χα]ρμόκλειος	Καλλικλῆς	Γλαύκαρος
15	.. ησίας (***)	Ναυσικλῆς	Ἡρακλῆς
	.. ἠφειάνδρος (+)	[Τ]ιμοκράτης	Ἀναξιδίωτος
	[Α]μφοτέρων	[Μ]νησιγένης	Ἀναξιδίωτος
	Ἀπολλοδώρος	Πυλακλῆς	Ἀρχέλαος
	Ἀριστοκλῆς	Ἀλκιβίας	Καδῆας
20	Ἐρωτίας	Ἀμφοτέρων	Θαλάρχος
	Δράκων	Ἀπολλοδώρος	Φιλόκλειος
	Μηχανίου	Γοργίας	Εὐκλείδης
	Φιλοκράτης	Νόταρχος	Διόδωρος
	Τιμογένης	Παρμονίδης	Νικαρχος
25	Χαρμόκλειος	Βακίων	Ἐπιτέλης
	Μενεκλῆς	Πέδων	Κύβων
	Μελάνοκλειος	Λυσίας	Χαρμόκλειος
	Κλεόνβροτος	Σώστρατος	Δημήτριος
	Ἀριστοκλείδης	Φιλῶν	Ἀρχέλαος

(*) Δημόστρατος vel Τιμόστρατος. (**) Τιμας, aut Δημίας. (***) Εὐκράτης vel Σικράτης. (****) Κησίας. (+) Fort. Στήσανδρος. (++) De diphthongo AI, quæ in E transit, cf. C. Inscr. ad n. 33.

... P ...

30	Θευκυδίδης	Φίλωνος	Ευθόμου
	Ευθύδημος	Φαλέπαιρος	Δημήτριος
	Καλλικράτης	Σωτέλης	Γόργων
	Αψήνης	Αυσίας	Στρατών
	Αριστείδης	Αριστεργένης	Αριστοφάνης
35	Φιλόδημος	Φιλίνος	Γλαύκιον
	Κηφισόδατος	Δασιμύς	Φυσωνίδης
	[Σ]ώφιλος (*)	Καλλώνιδης	Αγνόδημος
	[Α]ντιμένης	Καλλέξανος	Διοκλής
	[Ε]πακίτης	Δενίας	Φανόστρατος
40	[Α]ργαίος	Σικανός	Ευμένιος
	Διογένης	Τιράδημος	Θεόδοτος
	Φαίνας	Αυσία	[...]
	[Κ]τησιδής	Ακροσία	[Κε]...
	[Κ]όραϊβος	Επιχάρης	[Επ]...
45	[Κ]ράτυλλας	Ιερώνυμος	Ε[...]
	[Σ]υμφέρμιος	Αναξάριος	Προλόγιος
	Νικίας	Χαίριος	Ελευθέριος
	Αυσικλάδης	Ηρακλίδης	Επιγύνης
	Φρούραρχος	Αγασκλής	Αρτοχάρης
50	Χα[ρί]ανδρος	Άλμας	Φιλιστλής
	Ο[λυπ]μάρατος (**)	Κηφισόδατος	Αμφικράτης
	Σ...	Καλλικράτης	Φράσκατος
	Μη[...]	Κηφισόδατος	Τίτωνος
	Σαπίνας	Ναιμήμιος	Εύβιος
55	Άρχινος	Ξενοφάνης	Καλλίβιος
	Αυκάνος	Υπερβίος	Σμίνας
	Καλλίας	Αγώνης	Νεσός
	Μησιγύνης	Πολύβιος	Εργαστήλης
	Σίκων	Ερξιμένης	Φωκίων
60	Άμφικράτης	Νίκων	Άρσας
	Ξένυλλος	[...]	[...]
	Στρατηγός εν Αιγύπτω	[...]	[...]
	Ίπποδάμος	[...]	[...]

Ευθύμαχος Τηλένιος
 65. Εγμίνας Μαντινός

(*) vel Σοφίλος. (**) Ex. C. I. n. 169. Col. III. vs. 33.

ἀνδρῶν ὄνομα
 ἔσονται, ἑρῶνος
 ταῦρος
 θεόδωρος
 70 ἀλεξίμαχος.

Est pretiosissima catalogus eorum, qui ex Erechtheide in sex proeliis eodem anno commissis occubuerunt. Ex tribu, quae primā in his monumentis solet esse, videtur colligi posse, primam hanc esse tabulam ex pluribus, in quibus ceterarum tribuum clades inscripta fuerit. Rerum gestarum memoriam tradidit Thucydides I, 104, 105 cf. Lys. orat. funebr. p. 108. sq. ed. Reisk. De chronologiā ap. Dio. A. perturbata vide Boeckh. ad h. l. et eiusd. Commentat. de Sophocl. Antigone (in Act. Acad. Berol. 1824.), ubi civilem Atheniensium annum tum non a Gamelione sed ab Hecatombaeone incepisse docuit; unde corrigendi Boew. Annal. Thucyd. Olymp. 80 $\frac{2}{3}$. 80 $\frac{5}{6}$. Corsin. F. A. I. p. 169. III. p. 200. Cf. etiam ea quae nuper bene disputavit Krüger. Hist. phil. Stud. 1837. p. 162. sqq. cuius ex calculus tituli annus videtur esse Olymp. 80.

Ex singulis tribubus si singuli quotannis strategae s. praetores creabantur, unus ex Erechtheide creatus fuerit; sin plures, ceteri extraordinarii duces debebant esse. Iam verb. in nostro titulo duos strategosprehendimus, quorum alter vs. 5. στρατηγῶν dicitur, alter στρατηγός vs. 62. Hic cum vate tribusque militibus et quattuor sagittariis in fine separatim enumeratur, haud dubie quod eorum mors sero nuntiata fuerit. Itaque Hippodamantem illum Boeckh. praetorem ordinarium iudicat, qui solus propria appellatione στρατηγός dicitur vs. 5. στρατηγῶν autem vs. 62. quum genitivus pluralis a substantivo στρατηγός vel propterea statui non possit, quod in tali enumeratione nominativus adhiberi solet, ut vs. 62. 67. videtur intelligi debere dux praetoris loco exercitum ducens, ideoque praetor extraordinarius. Iam quum Col. I. vs. 6. nomen προπρίτου inesse non verisimile sit, dispositione licet minus concinna vs. 5. coniungendum erit στρατηγῶν Φάνδρος, et vs. 6. φύλαρχος Χρόνιος. cf. Corp. Inscr. n. 169. vs. 54. ubi, ut hic, initio φύλαρχος nominatur. Sed vs. 49. Φρουραρχος nomen proprium videtur esse, non praefecti.

48
 ΤΩΝ ΕΠΙΤΟΙΒΟΝ ΕΒΕΑΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΕΒΑ

Ingens tabula marmorea, olim in templo Thesci in urbe versus templum Thesci, nunc in Museo Britannico n. 609. Tria latera perierunt, quae p. 16 c. designamus.

In amplioribus sunt tituli a c, in medio angustiori d. Posteriores hunc edidit Chandl. Inscr. II. p.54. XXVI. Latus c maxime detritum est. Trium horum laterum apographa Boeckhio misit Rosius. Cf. Ros. Inscr. Vetust. tab. XXX.

a.

E N . M E
Y N M
I N P A P

NOB[O]N KA I [AYTOI] S I KA I TO I
S I T E K N O I S I N
H I E K A S T
N O E
O X I T O N
E T O N H
O N A P A X I M
A N A J L O M A T
N E H O T O
S I A M B A N
A S
I O N O N
E P E T A
T E M M E E
L E N T O A
O K E P Y K A S Δ E M Y
S T A S H E K A S T O N
A S A M I S A E
O S E Y A S E O A I
M E S I M E N Δ E
S I K E P Y K O N E Y
T I O Δ E [H I E] P O A P Λ Y P I O T O M E N
E S I K N A D E N A I K A T A O
E S O A I O
E S T O T E S A G E N A I A S T A M I E O N
T O E M P O L E I T O Δ E A [T O I
S I H I E P O P O I O I S I N H O I Δ E H I E P
O I P O I O I T A M I E Y E S I O N
X E N E N T O I
E N T O I P P O N E I O
S T E Φ A N O S K
S T A S H E K A S T O M
T O I S M Y S T A S T O S E L E Y S I N I
N O S E N T E I A Y L E I
P P O T O S Δ E E N A S T E I
E N T O I E L E Y S I N I O I

T]ON EPITOI BOMOI EP EAKAI TONIEPEA

T]ON OBOI NNAITON IBBEATON

L]ANBANENEKASTONTOTO

... EKJASTON

6

Α Δ Ε Ν Η Α Κ Ο Σ Ι Α Τ
 Η Α Ρ Λ Ε Ι Τ Α Δ Ε Η
 Ε Κ Ο Σ Γ Α Δ Ι Ρ Λ Ε
 Α Τ Τ Ο Τ Α Τ Μ Χ Σ Τ
 Ε Ρ Ο Π Τ Ε Ι Σ Ι Ν Κ
 Α Ι Τ Ο Ι Σ Α Κ Ο Λ Ο
 Θ Ο Ι Σ Τ Ν Κ Α Ι Δ
 Ο Β Ο Β Α Ο Ν Τ Ο Ν Α Ο
 Ε Ν Α Ι Ο Ν Κ Α Ι Α Ο
 Ε Ν Α Ι Ο Ι Σ Ι Ν Η Α
 Π Α Σ Ι Ν Α Ρ Χ Ε Ν Δ
 Ε Τ Ο Ν Χ Ρ Ο Ν Ο Ν Τ
 Ο Ν Σ Μ Θ Ρ Δ Ο Ν Τ Ο
 Μ Ε Θ Α Μ Θ Τ Μ Ι Ο
 Ν Ο Β Μ Ε Ν Ο Β Α Π Ο
 Α Ρ Χ Ο Μ Ε Ν Λ Α Σ
 Κ Α Ι Τ Ο Ν Β Ο Ε Δ Ρ
 Ο Μ Ι Ο Ν Α Κ Α Ι Τ Ο
 Π Υ Α Μ Ο Β Σ Ι Ο Ν Ο Σ
 Μ Ε Χ Ρ Ι Δ Ε Κ Α Τ Ε
 Σ Η Ι Σ Τ Α Μ Ε Ν Ο Τ
 Α Σ Δ Ε Σ Ρ Ο Ν Δ Α Σ
 Ε Ι Ν Α Τ Ε Ν Τ Ε Ι Σ
 Ι Ρ Ο Λ Ε Σ Τ Η Η Ο Ι
 Α Β Χ Ρ Ο Ν Τ Α Ν Τ Ο
 Ι Η Ρ Ο Ι Κ Α Ι Α
 Ο Ε Ν Α Ι Ο Ι Σ Ι Ν Ε
 Κ Ε Ι Ε Ν Τ Ε Ι Σ Ι Ν
 Α Υ Τ Ε Σ Ι Ρ Ο Β Ε Σ
 Ε Ν Τ Ο Υ Σ Ι Δ Ι Ο Κ Μ
 Ε Ι Δ Ο Σ Ι Μ Υ Σ Τ Ε
 Ρ Ι Ο Ι Σ Ι Ν Τ Α Σ Σ
 Ρ Ο Ν Δ Α Σ Ε Ι Ν Α Ι
 Τ Ο Λ Α Μ Ε Λ Ι Ο Ν Ο
 Σ Μ Ε Ν Ο Σ Α Ρ Ο Α Ρ
 Χ Ο Μ Ε Ν Ι Α Σ Κ Α Ι
 Τ Ο Ν Α Ν Θ Ε Σ Τ Ε Ρ
 Ι Ο Ν Α Κ Α Ι Τ Ο Ε Λ
 Α Φ Ε Β Ο Λ Ι Ο Ν Ο Σ
 Μ Ε Χ Ρ Ι Δ Ε Κ Α Τ Ε
 Σ Η Ι Σ Τ Α Μ Ε Ν Ο

Δ

Α
 Λ Ε Κ Ο Κ Α Η Η Β Ζ Α
 Π Ε Ζ Α Τ Ι Ε Ν Π Α Η
 Ο Ε Β Π Η Ζ Α Ι Ρ Ο Κ Ε Ν Δ Ε
 Ε Μ Β Ε Ζ Α Δ Η Ο Β Α Ν Δ Ε
 5 Κ] Α Τ Α [Τ Χ Υ Τ Α Τ] Α [Υ] Τ Α Ε Α Ν
 Κ Τ Ο Ν Τ Ι Α Κ Τ Ε Ν Δ Υ Ν Α [Μ Ι Ν
 Π Ρ Α Χ Σ Α Α Ζ Ε Κ Π Ρ Α Χ Σ
 Ε Α Δ Φ Α Τ Ω Ν Ο Φ Θ Ο Ν Τ Α Μ
 Τ] Ο Κ Η Ο Β Ρ Ο Ρ Ε Θ Α Ν Δ Ε
 10 . Ε Ο Υ Β Θ Ε Μ Α Ι Α Μ Ε
 Τ] Ε Ν Ε Λ Ο Ο [Σ Α] Ν Α Ζ Ε
 . Η Υ Σ Τ Ε Ρ Ο Ν Η [Ε Μ Ε Ρ Α
 . Α Υ Τ Ο Ν Δ Ρ Ε Ν Α Μ Ο Ν Μ Ε
 . Α Υ Τ Ο Ν Τ Ο Μ Α Θ Β Β Ο Ν Μ
 15 . . Ο Α Τ Ο Ρ Γ Ε Α Ν Μ Ε
 . Ε Π Λ Χ Ο Ρ Ι Ο Τ Ι Α Κ
 . Ο Τ Ν Τ Α Η Ε Ο Ι Ο
 . Ζ Ε Β Ο Ι Ζ Β Δ Μ Α Υ Π
 Ε Ν] Ε Χ Ε Σ Ο Δ Ι Ν Χ Ε Μ
 20 Υ . . Ε Μ Α Τ Ε Ι Η Ζ

Varietas lectionis. Col. b. vs. 1-3. Ros. sic edidit

Ι Ο Η Ε Ν Ζ Κ Ο Ο Ρ Ι
 Ο Τ Α Ρ Τ Ε Ο Α Δ Ε Λ
 Α Ι Α Θ Σ Ο Α Η Π Δ

Vs. 4. Chandl. om. N. Vs. 6. Ros. ΕΚΑΣΤΟΙ. Vs. 7. Ros. om. Γ. Vs. 9.
 Ros. ΟΙΣΙΝΚΑ, Chandl. . Γ . Ι Ν Κ Α . Vs. 10. Chandl. ΑΣΙΝΤΟ. Vs. 11. Chandl.
 ΤΟΝ etc. et vs. 12. ΠΟΙΣΙΝ, vs. 13. ΑΣΑΓΑΡΚΕ, vs. 33. ΠΙΙ etc. De la-
 titudine Col. a. et c. non constat. Litterarum positum ex Rosii apographo
 accurate descripsit Boeckh. quem sequimur. Col. b. singuli versus undenas
 litteras habent. Sed versus 18 tantum decem sunt, versus 32 tredecim, et
 aliquoties duodenae. Ceterum in hac scriptura aperta est.

Horum titulorum quantum legi polem, accipe.

ΕΤΕ ΖΟΙΒΑΙΟΤ

.... τὰ] μὲν ἀκούσι[α] ἀπλῶ, τὰ δὲ [ἐ]κούσια διπλῶ, ἡπονδᾶς εἰν[αι] τοῖσι μύστ[η]σιν
 καὶ τοῖ[ς] ἐπό[π]τησιν, [καὶ] τοῖς ἀκελ[α]ίοισι καὶ [δούλ]οισιν τῶ[ν] Ἀθην[αίων] καὶ
 [Ἀθην]αίοισιν [ἀπ]ασιν. ἀρχει[ν] δὲ πρὸς ἑστέ[ρ]οις ἡπονδῶν [τοῦ] Μεταγεινι[ῶ]νος

hi videntur Lacedaemonii fuisse; priusquam foedus tricennale pactum esset (Ol. 83, 3.). Unde harum inscriptionum aetas in Olymp. 82-83. definiri potest. Initio perierunt ea, quibus quid ii qui indutias sacras violassent, pendere tenerentur, constitutum erat. De damnis simplici aut duplici pretio reparandis cf. Demosth. in Mid. p. 527. extr. Deinde, quibus personis indutiae fiant, definitur. Hi sunt mystae, epoptae eorumque vomites (ἐκασίουθισιν dedit Ros. ex Thucyd. IV, 118. incertum est δούλοισιν, quae item coniectura est Rosii), denique omnes Athenienses Eleusinem confluentes. Tunc indutiae magnorum mysteriorum designantur, quae mense Boedromione celebrantur. Hinc indutiae constituuntur inde a Metageitnionē usque ad decimam diem Pyanepsionis, qui proximus post Boedromionem metisis est. De formulā ἀρχεῖν δὲ τὸν χρόνον cf. n. 24. Accusativus vs. 19. 20: τὸν Βοηδρομιῶνα inter genitivos positus h. l. continuationem insinuat, ut vs. 39: τὸν Ἀνθεστηριῶνα. De his indutiis magnorum mysteriorum illud additur singulare: „non ad solos in Atticā degentes Athenienses eas spectare, sed iis comprehendi etiam alias civitates, quae sacris his utantur, atque eos Atheniensium, qui in alienis illis civitatibus habitent, in suis his (hoc est Atticis) maioribus mysteriis itidem indutiarum beneficio frui. Vs. 26. in fine, ubi ad sensum ΗΟΣΑΙ expectatur, Boeckh. propter litterarum compendium ΗΟΙ maluit scribere, quod pronomen per σχῆμα πρὸς τὸ σημαζόμενον cum πάλεσιν coniungendum est. Cuius generis dicendi Boeckh. exempla affert ex Thucyd. VI. 80. Herodot. VII, 8. aliis. Postrema pars fragmenti alteras indutias designat, minorum mysteriorum causa pactas, quae mense Anthesterione celebrabantur. Itaque indutiae constituuntur inde a Gamelione usque ad decimam diem Elaphebolionis, ut in magnis mysteriis.

49

Fragmentum cum aliis eiusdem argumenti (cf. n. 52.) repperit Kramer in propylaeis Athenarum. Edidit in Annal. Instit. Archaeol. Rom. Vol. VIII. fasc. I. p. 118. sq. et in Dico. Archaeol. Hal. 1837. n. 3. 4. Marmor est metr. 1,03. altum, et 1,04. latum. Litterae non ubique aequales sunt, nec satis accurata στοιχειδὸν scriptura est. a

[Textum vide pag. seq. interpositum]

Est, φόρων ἀναγραφὴ in tres columnas divisa. Prima columna, quae (excepta terminatione ΟΙ nominis populi nescio cuius) interit, continet Ἰωνικὸν φόρον, altera Ἰσθμίων, tertia Ἑλληνιστῶν. Quae divisio primum innotuit his inscriptionibus a Kramerio repperitis (vide II. c. in lemmate). Ex hisdem apparet φόρων summās nominibus tributariorum populorum non ad dextram

		ΗΗΔΔΔΙ		
	ΑΙ	Ϝ Η		
	ΛΘΣΙΟΙ	ΔΡΗΙΙ	ΘΑΙ	
	ΑΙΟΠΟΛΙΤΑΙ :	ΧΗΗ	ΛΑΜΦΣΑ	
	ΤΡΙΟΜΑΡΟΙΚΟΙ :	ΗϜΔΔΔΗΗΙ	ΣΙΛΛΙΟ	5
	ΑΜΑΙΟΙ	ΡΗΗΗΙ	ΔΑΣΚΥΛ	
	Ϝ ΕΑΡΟΙΣ		ΕΜΠΡΟΠΟ	
	ΠΑΡΑΝΤΙΣΑΡΑΜ	ΡΗΗΗΙ	ΣΕΡΜΑΙΟ	
	ΗΜΕΚΥΠΕΡΜΑΙΟΙ	ΔΡΗΙΙΙ	ΣΤΑΛΙΡΙ	
ΟΙ	Ϝ ΣΚΑΒΛΑΙΟΙ	ΔΡΗΙΙΙ	ΑΣΤΑΚΕ	10
	ΔΔΔΔ ΑΣΣΕΡΙΤΑΙ	ϜΔΡΗΙΙΙ	ΣΤΟΛΙΟ	
	ΔΔΡΗΙΙΙ ΘΕΛΕΤΙΟΙ	ΡΗΗΗΙ	ΕΡΟΔΙΟ	
	Ϝ ΔΙΚΑΙΑ	ΗΗΗ	ΤΕΜΙΟΙ	
	ΠΑΡΑΛΒΔΕΡΑ	ΗΗΗ	ΣΙΦΜΙΟΙ	
	ΧϜ ΗΑΒΔΕΡΙΤΑΙ	ΗΗΗΗ	ΚΕΙΟΙ	15
	ΗϜ ΜΑΡΟΜΕΣ	Ϝ Η	ΑΜΔΡΙΟ	
	Ϝ ΘΥΣΣΙΟΙ	ΔΗΗΗ	ΙΕΤΑΙ	
	ΗΑΙΜΙΟΙ	ΧϜ ΗΔΔ	ΠΑΡΙΟ	
	ΗΣΑΜΟΘΡΑΙΚΕΣ	ΔΡΗΙΙΙ	ΣΙΛΕΙ	
	ΓΟΡΟΛΙΤΑΙ	Ϝ	ΚΑΡΥ	20
	ΙΟΜΑΡΟΙΚΟΙ :	ΗΗΗ	ΚΥΟ	
	ΟΙ	Η	ΣΤ	

sed ad sinistram appositas esse. Ceterum hanc inscriptionem ante Olymp. 86. exaratam esse vel ex formá litterae Σ intelligi potest (vid. princip. huius paragr.). A et Α in hoc marmore, ut Ϝ et Ν in n. 47. promiscua sunt.

	.....	ΗΗΔΔΔΙ ..	....	
	.....	Ϝ Η	.....	
	Γαλή]ψιοι	ΔΡΗΙΙ[Ι]	Φα	
	Δμ]αιοπολιται	ΧΗΗ	Λαμψα[κηνοί	
	... τριών ἄποικοι	ΗϜΔΔΔΗΗΙ	Σύγγιο[ι	5
	Σ]αναῖοι	ΡΗΗΗΙ	Δασκυλ[ῖται	
ΙΙΙ	Νεάπολις		ἐν Προπο[ντιδὶ	
	παρ' Ἀντισάραν	ΡΗΗΗΙ	Σερμαῖο[ι	
Η	Μηκυπερναῖοι	ΔΡΗΙΙΙ	Σταγυρῖ[ται	
..... οι	Ϝ Σκαβλαῖοι	ΔΡΗΙΙΙ	Ἄστακη[νοί	10
	ΔΔΔΔ Ἄσσηρῖται	ϜΔΡΗΙΙΙ	Στώλιο[ι	
			Q	

ΔΔΓΗΙΙΙ	Φελήτιοι	ΓΗΗΗ	Ἐρωδιοί	
Γ	Δίκαια	ΗΗΗ	Τήνιοι	
	παρὰ Ἀβδηρα	ΗΗΗ	Σίφνιοι	
ΧΓ	Ἀβδηρίται	ΗΗΗΗ	Κεῖοι	15
ΗΓ	Μαρωνῆς	ΓΗ	Ἄνδροι	
ΗΓ	Θύσσιοι	ΔΗΗΗ	Ἰῆται	
Η	Αἰνιοι	ΧΓΗΔΔ	Πάριοι	
Η	Σαμοθράκες	ΔΓΗΙΙΙ	Σιγείης	
...	Νεοπολίται	Γ	Καρύστιοι	20
	[Μενδα]ίων ἄποικοι	ΗΗΗ	Κύθνιοι	
...	.....οι	Η	Στυρῆς	

Col. II. verba vs. 8. παρ' Ἀντισάραν, et vs. 14. παρὰ Ἀβδηρα quomodo intelligenda sint, apparet ex fragmento similis argumenti a Boeckhio publici iuris factō in Diar. Archaeol. Hal. 1835. n. 5. ubi ΜΥΡΙΝΑΙΟΙΓΑ[ΡΑ..... in eadem lineâ legitur, quo liquet Myrinam Aeolicam a Lemnicâ distinguendam esse. Itaque Νεάπολις παρ' Ἀντισάραν intelligenda illa est, quae iacet inter Thasum et Philippos. v. Steph. Byz. p. 88. Alia est Neapolis, quae vs. 20. memoratur, ubi [Ν]εοπολίται [Μενδα]ίων ἄποικοι (cf. fragment. l. c. in lemmate, n. 2., in quo ΝΕΑΠΟΛΙΤΑΙΜΕΝΔΑΙΟΝ). Ea sita est in Pallene (v. Herodot. VII, 123.). Ex quo factum est, ut Boeckhio sententiam de Νεοπολίταις παρὰ Χερρόνησον (Corp. Inscr. n. 143.) prolatam in litteris ad me datis retractaret putaretque eos item in Pallene esse quaerendos. Porro Δίκαια παρὰ Ἀβδηρα inter Abdera et Maroneam sita est (v. Strab. 332.), ut, qui vs. 4. Δικαιοπολίται .. τριῶν ἄποικοι memorantur, in sinu Thermaeo quaerendi sint (v. Steph. Byz. p. 236. not.). Ceterum Μηκυνπερναῖοι s. Μηκυνβερναῖοι ex Herodot. VII, 122. noti sunt. De Ἀσσηρίταις vid. Steph. Byz. p. 126. et Holsten. p. 53. Sed qui populi sint vs. 10. Σκαβλαῖοι et vs. 12. Φελήτιοι, non constat.

Col. III. vs. 3. Boeckhio suspicatur posse de ΦΑΛΕΣΙΝΑ, Thraciae urbe, cogitari (v. Plin. IV, 11.). Ignoti sunt vs. 8. Σερμαῖοι, nisi Σερραῖοι vel Σερραῖοι scripseris, item vs. 12. Ἐρωδιοί. Nec magis liquet, cur inter populos Hellespontios dinumerentur Σίγγιοι, Στώλιοι, Σταγυῖται, qui certe in aliis eiusdem argumenti inscriptionibus (v. l. c. in lemmate) columnae Thracios populos continenti tribuuntur. Similiter vss. 20-22., si recte coniecimus, Καρύστιοι, Κύθνιοι, Στυρῆς habent, quod offendat, nisi triplicem divisionem populorum tributariorum eâ, quâ haec inscriptio exarata est, aetate aliter constitutam esse putaveris. De notis numerorum vid. App. II. De summis ad n. 52.

§ 2. TITULI DORICI AB OLYMP. 80 - 86.

50.

Fragmentum marmoris, quod Stuartus olim ad stoam Poecilen viderat, aut casu eo delatum aut certâ de causâ ibi antiquitus collocatum. In Britannia possidebat Iones Finchleii. Edidit Dan. Wray Archaeol. Brit. II. p. 216. cum tabulâ aeri incisâ. Litterae sunt elegantes, bene et incisae et servatae, alt. $\frac{3}{4}$ poll., στοιχηδὸν dispositae. Cf. Rose, Inscr. Vetust. tab. VIII. fig. 2.

	\ ε	
	) I N I H	
	I F E A E	
	R A + A E	
5	T E F E E Σ T A E	
	D A M Θ Φ A N E E	I
	Θ V M A R E E	I
	D A I K F E E	M
	E V F I + Θ E	A
10	D E R K E T O E	R
	F V ϑ O D O R K A E	N
	K F E O N	A
	K R A T I A D A E	N
	I E + V F O E	
15	^ R + I ^ S	

.....
 Φ]οίνιξ
 Φ]ιλίας
 Τ]ράχας
 Τελέστας
 Δαμοφάνης
 Θυμάρης
 Δαϊκλῆς
 Σύλκχος
 Δέρκατος
 Δυκοδόρκας
 Κλέων
 Κρατιάδας
 Α]ίσχυλος
 .. αρχι[δ]ας

Tituli, ut apparet, Argivi litterae insigniores sunt D Θ F O E +, quas n. 28. vidimus. Litteram E prius apud Dores quam apud Athenienses in usu fuisse docet n. 27. Similiter littera E, ut supra vidimus, apud Dores eâ aetate iam invaluit, quâ antiquissima scripturae forma obtinebat. Ea hic v. 2. obliquata est H. Doricum koppa ante O comparet. Vid. p. 46.

Titulus ex omnibus lateribus mutilus nomina militum, qui in proelio ceciderunt, continet. In dexterâ additum erat epigramma metricum, unde superest: μαρνάμ[νοι vel alio casu huius participii]. De duplici E in Τελέστας P. I. C. I. §. 3. Dialectus Dorica est. Quodsi hunc titulum Athenis positum putet, nomina fuerint Cleonaeorum, quos ibi sepultos esse Paus. I., 29.5. docet. Itaque titulus post Ol. 80, 4. scriptus esse putandus est, quo anno primum Argivi Atheniensibus auxilio venerunt.

51.

Fragmentum columnae, ut fertur, ex Peloponneso vel certe finitimis locis a. 1783 Anconam delatum. Hannibal Oliverius Pisaurum in Museum suum detulit. Disputarunt de inscriptione in striis sculptâ Corsin. litteris ad Oliverium datis et in Paciaud. Mon. Pelop. I. p. 80. editis, et Welcker. Epigr. spicil. alt. p. 7. sq. Rose, Inscr. Vetust. tab. LII. fig. 3. p. 333. Cf. Welck. Syll. 120. cuius novam rationem quamvis ingeniosam non adoptamus.

Litterae priscae sunt, ut λ (lambda), γ (gamma), ϕ . Insunt etiam litterae Ionicae η et ω . Cf. Cap. I. §. 2. pr. Praeterea comparet ξ , de quo paullo ante n. 50. Versus sunt mistâ dialecto scripti, ut solet vel in vetustissimis epigrammatibus.

Distichon bene, ut videtur, Boeckhius restituit:

**Ἄρτεμι, σοὶ τόδ' ἄγαλμα' ἱερῆσ' ὠδῖ[σιν ἀμοιβήν]
 Ἀσφαλῖω μήτηρ Φέρισσι, [Ἔρ]ω Θ[υ]γάτηρ.

Scilicet filii matrisque nominibus vs. 2. positis statuam infantis recens nati a puerperâ dicatam Dianae Pithyiae significari rectissime iudicavit Welcker. In IEPEΞI alterum E pro EI vel HI scriptum est, quod passim retentum reperies vel in Ionicâ litteraturâ. vid. n. 46. Ultimae litterae in τόδε, ἄγαλμα, ἱερῆσι inter legendum abiiciuntur. Φέρισσι Welckero notante idem nomen est, quod Θέρισσι in Anytes epigramm. Anthol. Epitymb. 649. Patris nomen Ἔρως s. Ἔρως iam Corsinus statuebat. Verbum ἀνέδημεν omitti in dedicatoriis formulis non est cur moneamus (cf. n. 27.).

Ab hoc disticho, quod dedicantis est, unâ striâ columnae seiunctus est hexameter, qui ad artificem pertinet. Unde etiam scriptura paullum variat, ut in illo Λ est, in hoc Γ. Hunc igitur versum, ut aliorum commenta taceamus, ingeniose Boeckhius ita legit:

τῷ Παρίῳ ποίημα Κ[ολώτεω, οὗ ν]ᾶς φεύγων.

hoc est: *Parii hoc Colotae opus ibi factum, ubi habitabat exsul.* Quamquam de οὗ νᾶς potest dubitari. De formâ reconditiore νᾶς pro ναῖς cf. ad fragm. Pind. p. 622. n. 97. Colotes, Phidiae discipulus et in faciendo Iove Olympio adiutor (Plin. XXXIV, 19. 27. et XXXV, 34.), Parius fuit (Paus. V, 20.). In Peloponneso igitur, Elide opinor (vid. Plin. l. c.), ubi exsul vixit, fecit hoc donarium Parius artifex. Unde titulus hic circa Olymp, 84. poni potest. Heynium (Op. V, p. 390.) qui Parium Coloten a Phidiae adiutore distinguit, a vero aberrare monuit Boeckhius.

CAPUT III.

TITULI AB OLYMP. 86 - 94,2.

TITULI ATTICI AB OLYMP. 86 - 94,2.

Elementi sigma forma Σ inde ab Olymp. 86. constanter in titulis Atticis habetur, necdum inventa est in ullâ Atticâ inscriptione, quae eâ Olympiade sit superior, si exceperis fragmenta Corp. Inscr. n. 73^a in Add. exposita, quae post Olymp. 84. scripta esse Boeckhio videntur. Verumtamen etiam cetera litterarum elementa hâc aetate firmiter constituta sunt, ut ex tabulâ subsequente apparebit.

Α	Ι	Ρ Ρ Ρ
Β	Κ Κ	Ξ
Λ Λ	Λ	Τ
Δ	Μ Μ	Υ
Ε	Ν Ν	Φ
Ι	Χ Ξ	Χ
Η	Ο	Φ Ξ
Θ	Π	

Spiritus nota in pronomibus quibusdam omissa excusationem habere a pronuntiatione videtur, ut Corp. Inscr. n. 170. vs. 8. ΟΙ. ibid. in Add. n. 73^c. A. vs. 11. ΟΙΞ. n. 53. (C. I. n. 76.) vs. 5. 6. Α (i. e. *â*). vs. 9. Ε (i. e. *ĥ*). n. 55. (C. I. n. 147.) vs. 1. ΕΙ (i. e. *ĥ*). Quamquam vel in his usque ad annum Euclidis Archontis nota spiritus frequenter additur. Exemplum omisi post praepositionem spiritus Cap. II. §. 1. pr. vidimus. Quippe ubi duae voces in unam coalescunt, spiritus intermedius cessat ex usu, ut C. Inscr. n. 146. ΞΚΑΡΤΕΞΥΛΕΞ (cf. Poppo ad Thuc. I. p. 320.); et cum praepositione n. 54. vs. 5. ΕΧΞΕΞ (i. e. *ēξ ĥς*). cf. Corp. Inscr. n. 138. vs. 6. 15. 26. 36. Quod mature coeptum, nec tamen constanter servatum est, ut Corp. Inscr. n. 73^c. A. vs. 6. ΕΧΞΗΞΕΤΙΑΙΑΞ. vs. 20. ΕΞΗΞΕΤΙΑΙΑΝ. B. vs. 3. ΕΧΞΕΞΤΙΑΙΑΞ. vs. 12. 13. 14. ΕΝΗΞΕΤΙΑΙΑΙ. Ex vocabulis compositis unum ΤΡΙΗΜΙΠΟΔΙΟΞ habes in Corp. Inscr. n. 160. Unde Herodes Atticus in columnis suis (n. 33.) strictissimam normam sequens ΕΝΗΟΔΙΑ scripsit. Nec vero de his stare Osanni (Syllog. p. 72. sq.) sententia potest. V. Giese, de dial. aeol. p. 327. sqq. Verum spiritus nota optimo iure absorbetur a tenui in aspiratam mutatâ, ut n. 53. vs. 22. ΚΑΘΕΚΑΞΤΟΝ. Corp. Inscr. n. 73^c. B. vs. 20. ΚΑΘΟΤΙ. V. Giese. l. c. p. 398. In ceteris spiritus omisso quadratariis videtur imputanda esse, qui in addendâ spiritus notâ ut aliquando nimii (v. Cap. II. §. 1. pr.), ita alias parci erant. Huc pertinent: Corp. Inscr. n. 170. vs. 6. ΥΠΕΔΕΧΞΑΤΟ. ibid. n. 73^c. vs. 3. 10. ΕΞΤΙΑΙΑΞ. ibid. n. 77. vs. 9. ΟΞΑ. n. 53. vs. 16. ΟΞΙΟΝ. vs. 6. ΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΑΞ. vs. 23. ΕΚΑΞΤΟΙ. cf. Corp. Inscr. n. 160. vs. 48. Deinde n. 55. v. 7. ΕΚΑΤΟΜΒΕΝ. vs. 14. 23. ΕΜΕΡΑΙ. vs. 9. 10. 12. ΕΤΕΡΟΝ. vs. 22. 26. ΕΒΔΟΜΕΙ. vs. 34. 39. ΕΚΤΕΙ. vs. 37. ΕΝΔΕΚΑΤΕΙ et ΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΑΞ.

Iota quod vocatur mutum non omittitur nisi in formâ ΤΑΜΙΑΞΙ (Corp. Inscr. n. 137-140. pro quâ inde a n. 141. ΤΑΜΙΑΙΑΞ scribitur), et ΕΡΙΞΤΑΤΕΞΙ in fragmento de quo ad n. 52. cf. Kunstbl. 1836. n. 39. 40. ubi ΗΑΛΟΠΕΚΕΞΙ et ΗΑΛΡΥΛΕΞΙ.

Littera N ante liquidas in vocibus procliticis et aliis, quae cum sequente vocabulo arctiore nexu cohaerent, crebro mutatur, ut n. 53. ΤΟΙΩΛΙΞΤΟΝ (*τῶλ λογιστῶν*), ΤΟΙΩΛΟΝ (*τὸλ λόγον*), *ἐάμπου, ὄταμπερ, ἐμ πόλει*, sed vs. 7. ΕΠΕΙΔΑΝΓΡΑΘΕΙ. Corp. Inscr. n. 75. ΤΟΜΠΟΛΕΟΝ et ΤΟΜΦΟΡΟΝ. ibid. n. 170. ΜΕΜΠΟΛΙΞ, ΜΕΜΦΞΥΧΑΞ, ΕΜΠΡΟΜΑΧΟΙΞ. ibid. n. 171. ΕΜΠΟΤΕΙΔΑΙΑΙ, ΕΜΠΥΛΟΙ. ibid. n. 160. ΤΟΜΒΟΜΟΝ, etc. Cf. titulos post Euclid. scriptos ibid. n. 85; 87. 101. 105. 112. Dein ΤΕΜΜΥΞΙ ΑΝ Corp. Inscr. n. 143. Item ante Γ Κ Χ, ut Corp. Inscr. n. 160. vs. 41.

ΕΛΚΥΚΛΟΙ et saepius, sed vs. 67. ΤΕΝΚΡΕΠΙΔΑ. n. 55. pr. ΗΙΕΡΟΛΧΡΕ ΜΑΤΟΝ. γ. de hac mutatione Giese de dial. aeol. p. 84. sqq.

Huc pertinet N ante Ξ mutatum in Ξ, ut n. 54. vs. 35. ΕΞΞΑΜΟΙ (i. e. ἐν Σάμῳ). cf. Corp. Inscr. n. 87. ἐς Σιδῶνι. et ibid. n. 171. ἐς Σίγγῳ. Quod sigma absorbetur in Corp. Inscr. n. 87. ἐστήλη (i. e. ἐν στήλῃ, cf. ibid. n. 93. εἰστήλας, i. e. εἰς στήλας), vel N solemnī more (cf. τιθέης — τιθείς) transit in I, ut C. Inscr. n. 213. εἰστήλη (i. e. ἐν στήλῃ). cf. Giese de dial. aeol. p. 94. sq. et p. 381.

Simili ratione K (praepos. ΕΚ) ante Β Γ Δ Λ Μ mutatur in Γ, ea- que iusta orthographia est, ut ΕΛΙΝΔΟ in tit. 2. Annal. Inst. Archaeol. Rom. Vol. VIII. fasc. I. p. 123. sq. Cf. Corp. Inscr. n. 101. 157. 181. 525. 615^b in Add. p. 915. n. 2347^a et infra n. 123. ἔγδικος. Etiam ante ΞΚ, si vera lectio est Corp. Inscr. n. 764. cf. Giese l. c. p. 88. Nam alias Ξ pa- riter ac P aspirationis vim prodit; unde n. 55. ΕΧΞΑΜΟ, (i. e. ἐχ Σά- μου, p. ἐκ Σάμου), et ΕΧΞΡΟΔΟ in tit. 2. Annal. Inst. Arch. Rom. paullo ante citato. Cf. C. I. n. 158. ubi ἐξ Ῥηναίας. Huc pertinent exempla aeta- tis inferioris, ἐξουνιέων (i. e. ἐχ Σουνιέων) C. Inscr. n. 789. et ex dialectis ἐξυ- βρίτας ibid. n. 3049. ἐξύρου ibid. n. 2347^a cf. Corp. Inscr. II. p. 402. For- mam ΞΥΝ pro ΧΞΥΝ primum habes Corp. Inscr. n. 76. (cf. n. 77.) ex OL 90, 2. Deinde n. 55. ubi ΞΥΝΑΡΧΟΝΤΕΞ, semel ΧΞΥΝΑΡΧΟΝΤΕΞ, et n. 56. ex Olymp. 93. ubi iam solum ΞΥΝ. Num exemplum ΞΥΝΦΕΡΜΙΟΣ n. 47. ex Olymp. 80, 3. huc pertineat, non liquet. Neque illud nomen At- ticum videtur. —

Diphthongus ΟΥ non habetur nisi in ΟΥΚ et ΗΟΥΤΟΞ; semel n. 56. in ΝΟΥΜΕΝΙΑ et n. 55. vs. 19. in nomine proprio ΞΡΟΥΔΙΑΙ. Sed n. 54. aliquoties praebet ΤΟΤΟΝ pro ΤΟΥΤΟΝ. In ceteris constanter littera O exprimitur, ut n. 53. ΑΠΟΔΟΝΑΙ, ΤΟΞ etc. Denique diphthongus EI oc- currit quum in aliis vocibus, in quibus I primitivum est, ut in ΚΕΙΜΕΝΟΝ, ΕΙΠΕΝ, ΠΟΙΕΙ Corp. Inscr. n. 160. tum praecipue in iis, in quibus Ioni- cum ΗΙ est, ut ΑΡΑΜΜΑΤΕΙΑ, n. 53. vs. 11. ΛΕΙΟΞ, ΠΑΝΔΡΟΞΕΙΟ Corp. Inscr. n. 160. vs. 45. 70. ΕΡΕΤΕΙΟΝ, ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΞ etc. Contra, ubi iota non primitivum, sed ex productione natum est, simplex E fere diphthongi vicem gerit, ut n. 53. vs. 2. ΕΡΕΣΤΑΤΕ. vs. 9. ΟΦΕΙΟΜΕΝΑ (cf. C. Inscr. n. 75. vs. 10. ΟΦΕΙΕΤΟ. ibid. n. 74. extr. ΟΦΕΙΕΞΘΑΙ). vs. 19. ΔΙΑΧΕΡΙ ΙΟΞΙ (cf. Elmsl. ad Eur. Med. 55.). n. 55. vs. 1. ΚΙΕΛΕΝΕΞ. Corp. Inscr. n. 74. extr. ΑΒΙΛΑΒΕΞ. ibid. n. 75. vs. 8. ΤΑΞΠΟΙΕΞ. ibid. n. 160. vs. 8. 13. 18. 40. ΕΡΛΑΣΤΑΙ. vs. 36. 52. ΕΔΕ (quamquam in eodem lapide semel ΕΔΕΙ).

vs. 53. ΕΠΙΘΕΝΑΙ. vs. 92. ΕΝΘΕΝΑΙ. vs. 64. ΞΓΕΡΑΣ ibid. n. 80. ΧΡΕΜΑ ΤΙΙΕΝ etc. Distinctionem terna puncta constituunt nec tamen id constanter quam aetate superiore.

Verumenimvero ut in his rebus variant tituli nec certa ubique regula tenetur, ita, appropinquante tempore anarchiae, iam inde ab Olymp. 92, 4. litterae quaedam innovatae eaeque hinc inde ex usu tum vulgo percrebescente in publicis admissae monumentis sunt, ut n. 56. et Corp. Inscr. n. 149. lambda modo λ est modo Λ, gamma modo Γ modo Γ, immo aliquoties Ξ pro ΧΞ et Η pro Ε (vs. 12.) reperias; unde in iis titulis spiritus constanter omittitur. Nam litteraturam quidem Ionicam multo ante legem Archini Euclide archonte latam (v. Cap. IV. pr.) Athenis vulgo increbuisse hodie inter omnes convenit. Vid. Introduct. p. 24. Ceterum sub ipso Euclide vetus in actis publicis scriptura servatur; vid. Corp. Inscr. n. 80. quod decretum initio archontis Euclidis ante novas leges Ionicis litteris scriptas exaratum fuerit. Cf. Boeckh. Oecon. civ. Ath. II. p. 209.

Ad hanc igitur aetatem quae pertinent inscriptiones (Corp. Inscr.) n. 74. (Ol. 86, 4.). n. 107. (Ol. 87, 1.). n. 137. (Ol. 87, 2.). n. 138. (Ol. 88, 2. cf. fragm. Rofs. in Annal. Inst. Arch. Rom. Vol. VII. fasc. I. a Boeckhio editum). n. 171. (Ol. 89, 1. cf. n. 75.). n. 139. (Ol. 89, 2. cf. n. 140.). n. 141. (Ol. 90, 2. cf. n. 76.). n. 144. (Ol. 91, 3.), n. 142. (Ol. 92, 2. cf. n. 145. 146.). n. 147. (Ol. 92, 3.). n. 148. (Ol. 92, 4. cf. n. 160.). n. 149. (Ol. 93, 2-3.), et Olympiadis incertae n. 156. 168. 169. 212. 240. 451. 871. 908. ex iis hoc capite exponendas sumpsimus n. 76. 142. 147. 148. praemissâ aliunde eâ, quae ceteris aetate superior est.

52.

Fragmentum cum aliis eiusdem argumenti (vid. n. 49.) repperit Kramer in propylaeis Athenarum. Edidimus in Annal. Instit. Archaeol. Rom. Vol. VIII. fasc. I. p. 123., et in Diar. Archaeol. Hal. 1837. n. 3. 4. Lapis in sinistrâ bene servatus altitudine 1' 2". Item lat. 1' 2", ubi latissimus est. Litterae eleganter incisae sunt. Vss. 9-11. maioribus et longius distantibus litteris sunt exarati.

[Textum vide pag. seq. interpositum]

Est φόρων ἀναγραφή, qualem n. 49. vidimus: Hanc quoque tributorum intentione ab Alcibiade potissimum Olymp. 89, 1-2. factâ (v. C. Inscr. n. 76.) antiquiorem esse infra apparebit. Inscriptionis pars superior duas solum columnas continet, alteram tributis Ionicis, Thraciis alteram. Unde Hellenesponia, quum integram columnam non explerent, notata infra sunt. His

	ΡΡΙΕΝΕ		
	ΡΥΛΕΛΕΞ		
ΠΙ	ΙΣΙΝΔΙΟΙ		
Η	ΕΦΕΣΙΟΙ	ΔΔΓ	
ΗΡ	ΚΛΑΙΟΜΕΝΙΟΙ	ΔΔΔΗΗΚ	5
Ρ	ΜΙΛΕΣΙΟΙ	ΔΡΗΙΙ	ΣΤΑΛ
HELLESPONTIOFORO		Η	ΟΥΣΕΙΣ
ΡΗΗΗ	ΠΑΛΑΙΠΕΡΚΟΞΙ	Η	ΔΙΕΞΑΓ
ΞΑΤΥΡΟΣ ΛΕΥΚΟΝΟΕΥΕΧΣΥΝ			
ΕΡΙΤΕΣΤΡΙΤΕΣΚΑΙ		ΔΕΚΑΤΕ	10
ΟΞΙΚΑΡΙΕΥΣΗΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙ			
ΙΟΝΙΚΟΞΦΟΡΟΣ		Η	ΔΑ
ΡΗΗΗ	ΔΙΟΞΙΡΙΤΑΙ	Ρ	
Ρ	ΘΕΡΜΑΙΟΙΕΧΕΙ	ΗΗΡΔΔΔΠΙ	
Ρ	ΜΑΡΑΘΕΣΙΟΙ	ΧΗΗ	15
ΔΡΗΙΙ	ΛΡΥΝΕΙΕΣ	Δ	
ΔΔΔΗΗΗΝΟΤΙΕΣ			
Η	ΝΙΕΥΡΙΟΙ		
ΔΡΗΙΙ	ΟΙΝΑΙΟ		
Ρ	ΚΟΛΟ		20
ΗΗ	ΦΟΚ		
Η	Α		
Η			
Η			

duabus columnis praecesserat designatio εκλογέως et Hellenotamiae similis illi, quae vs. 9. sequitur, ubi novus ordo incipit. Pergitur igitur in Col. I. Ἰωνικὸς φόρος, et in Col. II, Thracius, nullā tamen notā interpositā.

.....	Πρηνηῆς		
.....	Πυγαλῆς		
... ΠΙ	Ἰσίνδοι		
Η	Ἐφέσιοι	ΔΔΓ	
ΗΡ	Κλαζομένιοι	ΔΔΔΗΗΗ	Ὀλοφύξια ἐξ Ἄθω 6
Ρ	Μιλήσιοι	ΔΡΗΙΙ	Σταγῆραι
Ἑλλησποντίου φόρου		Η	Θύσσα[οι]
ΡΗΗΗ	Παλαιπερκώσι(οι)	Η	Δηῆ ἀπ' Ἄθω
Σάτυρος Λευκονοεὺς ξυν[έλεξεν			
ἐπὶ τῆς τρίτης καὶ δεκάτης, βουλῆς, ἧ 10			
ος Ἰκαριεύς Ἑλληνοταμί[ας ἀπεδέξατο			
Ἰωνικὸς φόρος		Η	Δα . . . . .
ΡΗΗΗ	Διοσιρίται	Ρ	

Ⓜ	Θερμαῖοι ἐξ Ἰ.	HHFΔΔΔΓΥ	16
Ⓜ	Μαραθῆσιοι	XHH	
ΔΓΗIII	Γρυνειῆς	Δ..	
ΔΔΔΗΗII	Νατιῆς		
H	Νισύριοι		
ΔΓΗIII	Οἰναῖοι ἐξ Ἰ.		20
Ⓜ	Κολοφώνιοι		
HH	Φωκῆς		
H			
H			
H			

Constat socios Atheniensium ludis τῶν ἐν ἅσπερ Διονυσίαις tributis solvendi causa solitos esse Athenas convenire. Praefuerunt his tributis Hellenotamiae (inde ab Olymp. 75, 2. usque ad tempus anarchiae Olymp. 94, 1.), quibus, thesauro Delo Athenas translato, ἀποδίδεται tradere ea solebant (vid. Boeckh. Oecon. civ. Athen. I. p. 171.). Magistratus extraordinarius fuerunt αἰρετοὶ ἐκλογεῖς (vid. Boeckh. l. c.), qui a negligentibus tributa exigebant vel iniquis temporibus, ut videtur, etiam omni mense tributa colligebant. Id quod factum in nostris fragmentis certissimum est. Nam quum Corp. Inscr. n. 143. summae sint partim X, XX, XXX, 1000, 2000, 3000 drachmae, partim T, talentum, partim Δ, decem talenta, in his fragmentis ut plurimum 8 drachmae et 2 oboli 16 dr. 4 ob. 26. dr. 4 ob. 66 dr. 4 ob. etc. numerantur. Atqui si summae annuae tam exiguae fuissent, quam in nostris ἀναγραφαῖς perscriptae sunt, nec 1200 talenta, nec 600, neque ex Aristidis ratione 460 effici poterant. Itaque, quum summae istae per 12 multiplicatae numeros rotundos efficiant, apertum est tributa intelligi per mensem soluta. Sic

n. 49. Δασκυλῖται, Σεβ[ε]ραῖοι, Ἐρωδιοὶ	}	dr. 8. ob. 2. + 12 = 100 dr.
n. 52. Παλαεφικασίαι, Δασκυλῖται		
n. 49. Σταγειρίται, Ἀσπαρηνοὶ, Σιγγυῖοι	}	dr. 16. ob. 4. + 12 = 200 dr.
n. 52. Γρυνειῆς, et haud dubie Σταγειρίται, (Col. 2. vs. 6.)		
n. 49. Φελέτιοι		dr. 26. ob. 4. + 12 = 320 dr.
n. 49. Στώλιοι		dr. 66. ob. 4. + 12 = 800 dr. (*)
n. 49. Σίγγυοι		dr. 183. ob. 2. + 12 = 2200 dr.

(*) Haec summa, (nisi fuit dr. 26. ob. 4.), reprobenda etiam Οἰναῖοις n. 52.

In paucis positionibus difficultas est, ut n. 49. *Ἰπταί* dr. 14. + 112 = 158 dr. et *Πάροι* dr. 1620 + 12 = 19,440 dr. In quo suspicari licet nonnullas summam numeratione praeviâ posthac complendâ natas esse, ut ib. *Δαμψακηγῶν* dr. 1200. In aliis plura quam pro mense numerata esse verisimile est, fortasse additis summis iis ὧν ἐνέλιπον καὶ οὐκ ἀπέδωσαν tempore nescio quo, fortasse additâ usurâ. Quantum in his de ἀποτάξει (vid. Oecon. civ. Athen. I. p. 444.), cuius omnino vestigia in fragmentis nostris deprehenduntur, cogitari possit, nunc non inquirimus. Illud certissimum est tributa hîc intelligi per mensem soluta, eisque colligendis ἀφροῦς ἐκλογεῖσθαι operam dedisse, qui anno intercalari, ne quid aerarium detrimenti caperet, summam eandem tredecies exegerint. Cf. Meier Comm. V. P. 4. 6. de And. or. c. Alcib. Aetas tituli definiti potest ex alio fragmento item in arce Athenarum effusso, de quo Boeckhius verba fecit in Indice lectionum in Universit. Litt. Berol. aestiv. 1837. Eius fragmenti principium hoc est: Τῶν ἐπιστάταισι διὰ Ἀκτοῦ ἐγγραμμάτευ[ε, Ἐπί τῆς τετάρτης καὶ δεκάτης Βουλῆς, ἢ Μισθαγῆς πρώτης ἐγγραμμάτευε, ἐπὶ Κράτητος ἀρχόντος Ἀθηναίων, λήματα τοῦ ἐνιαυτοῦ τούτου τὰδε. In quo *ἄλδω* in nostro, numero Senatus definitur et ex Senatus numero anni computantur. Sed ibi magistratus annus etiam ex archontè designatur. Is Crates est, quem vulgares Fasti ignorant. Eum eponymum esse Olymp. 86, 3. ut cũ successerit Apseudes, falsoque illum apud Diodorum appellari Charatem docuit Boeckh. in dissert. Deliacâ (Act. Acad. Berol. 1834. Cap. 14.). Lana quum Olymp. 86, 3. fuerit Senatus quartus decimus, primus fuit Olymp. 83, 2. Huius epochae, quoniam ea annorum computatio nondum in aliis actis comparuit, nisi in iis quae ad rem pecuniariam pertinent, Boeckhius hanc putat esse originem quod tum novus quidam et severior ordo rationum accepti et expensi reddendarum institutus legibus sit. Itaque quum eadem annorum computatio etiam in nostro fragmento esse videatur, in quo Senatus decimus tertius est, apparet titulum ad Olymp. 86, 2. referri atque eâ anno exacto esse insculptum.

In nominibus populorum, qui hic memorantur, paucis defungamur. Notabile scribendi compendium est vs. 8. ΠΕΡΚΟΞΙ, hoc est Περκώσιαι. Quod nomen Παλαιπερκώσιαι inservit explicando loco ap. Strab. 586. et Steph. Byz. 543. Similiter vs. 14. decurtatum nomen est ΕΞΕΙ, hoc est: ἐξ Ἰκάρου, quae verba reponenda erunt etiam vs. 19. Οἰαῖσι ἐξ Ἰκάρου. Vs. 2. 3. Πυγελῆς et Ἰσῦδοι, noti sunt ex Strab. 339. Steph. Byz. 567. 346. Vs. 13. Δωσιρίται de Διὸς ἱερὸν compositum ethnicum est, quae urbs inter Lebedum et Golophonem sita. De hoc ceterisque nominibus populorum

vid. Steph. Byz. 239. 442. 497. Strab. 622. 645. 657. Herodot. I, 149. et VII, 99. tum etiam reliqua fragmenta huius argumenti ll. cc. in lemmate.

53.

In loco, cui nomen Καρβατος, in Atticâ. Edidit Boeckh. in Oecon. civ. Athen. II p. 198. sqq. ex schedis Fourmonti Bekkerianis. Cf. Rose Inscript. vetust. tab. XVIII. p. 117.

[Textum vide pag. seq. interpositum]

Inscriptio haud dubie στοιχηδὸν scripta erat. Vs. 1. paenultima littera tollenda est; item vs. 18. tollendum I ante ΕΠΙΞ in fine. Ita singuli versus litteras habent LIV. vel LV. exceptis vss. 14. 16. 26. qui habent litteras LI. Nam in hoc ultimo alterum AN lapicidae errore illatum est; cui etiam vs. 22. in ΔΙΑΙΑ excidisse K videtur. Unde apparet vs. 19. in voce ΗΙΕΡΟΠΟΙΞ tollendas esse litteras ΓΟ. Ceterum in schedis Fourm. vs. 2. erat ΚΑΛΙΑΞ. Vs. 7. secunda littera I. vs. 12. init. ΟΟΙΕΙΔΕ etc. Vs. 13. ΗΟΙΝΙΕΡΟΓ etc. Vs. 15. ΤΑΜΙΕΥΟΝΤΟΞ: ibid. extr. Ο pro Θ. Vs. 16. init. Fourm. litterae Μ praemisit Τ cum eâ litterâ ligatum, et proximae litterae Ο inscripsit intus litteram Α. Vs. 17. extr. ΣΙΣΕΜΑΙΝΟΞΘΟ. Vs. 20. ΒΟΙ pro ΒΟΙ et vs. 27. ΔΙΔΟΝΤΟΞ. Vs. 13. init. habet ..ΥΤΟΝ.

Ἐβόλεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ Κεκροπίε ἐκρυτάνευε, Μνησίθεος ἐ-
 γραμμάτωε, Εὐπέιδης ἐκροστάει, Καλλίας εἶπε· Ἀποδαῖναι τοῖς θεοῖς
 τὰ χρήματα τὰ ὀφειλόμενα, ἐπεὶδὴ τῇ Ἀθηναίᾳ τὰ τρισχίλια τάλαντ[α
 ἀνενήνεγκται ἐς πόλιν, ἃ ἐλήφιστο, νομίματος ἡμεδ[α]παῦ. Ἀποδιδ-
 5 ὶναι δὲ ἀπὸ τῶν χρημάτων, ἃ ἐς ἀπόδοσίν ἐστιν τοῖς θεοῖς ἐλήφισμ[ε]-
 να, τὰ τε παρὰ τοῖς Ἑλληνοταμίαις ὄντα νῦν καὶ τὰλλα ἃ ἐστί τούτων [τ-
 ῶν] χρημάτων καὶ τὰ ἐκ τῆς δεκάτης, ἐπειδὴν πραθῆ. Λογισάσθων δὲ [ο-
 ῦ] λογιστὰ οἱ τριάκοντα οἱ [π]ερ νῦν τὰ ὀφειλόμενα τοῖς θεοῖς ἄ[χ]ρ[ι]-
 σ συναγωγῆς δ[έ] τῶν λογιστῶν ἢ βουλῆ αὐτοκράτωρ ἔστω. ἀποδόντων [δὲ τ-
 10 ἃ] χρήματα οἱ πρυτάνει μετὰ τῆς βουλῆς καὶ ἐξαλειφόντων, ἐπειδὴν
 ἀποδώσω, ζήτησαντες τὰ τε πινάκια καὶ τὰ γραμματεῖα καὶ εἰ μὴ π[ρ]οῦ. ἄλ-
 λ[ο]θι ἢ γεγραμμένα ἀποφανόντων δὲ τὰ γεγραμμένα οἱ τε ἱερ[εῖ]ς κ-
 αὶ οἱ ἱεροποιὸι καὶ εἴ τις ἄλλος αἶδεν· ταμίαι δὲ ἀποκυαμεύειν το-
 ῦτων τῶν χρημάτων, ὅτανπερ τὰς ἄλλας ἀρχάς, καθάπερ τοὺς τῶν ἱ-
 15 ερῶν τῆς Ἀθηναίας. οὗτοι δὲ ταμειούτων ἐμ πόλει ἐν τῷ ὀπισθ[ο]δό-
 μῳ τὰ τῶν θεῶν χρήματα ὅσα δυνατόν καὶ ὄσιον, καὶ συνανογιάν-
 των καὶ συγκλειόντων τὰς θύρας τοῦ ὀπισθοδόμου καὶ συσ[σ]ημανέσθων
 ν τοῖς τῶν τῆς Ἀθηναίας ταμίαις. παρὰ δὲ τῶν νῦν ταμιῶν καὶ τῶν ἐπισ-

[Continuatur p. 134.]

5 ΕΔ]ΟΧΞΕΝΤΕΙΒΟΛΕΙΚΑΙΤΟΙΔΕΜΟΙΚΕΚΡΟΠΙΞΕΠΡΥΤΑΝΕΥΕΜΝΕΙΘΕΟΞΞΕ
 Α]ΡΑΜΜΑΤΕΥΕΕΥΠΕΙΘΕΞΕΡΕΣΤΑΤΕΚΑΛΛΙΑΞΕΙΠΕΑΡΠΟΔΟΝΑΙΤΟΙΞΘΕΟΙΞ
 Τ]ΑΧΡΕΜΑΤΑΤΑΟΦΕΙΟΜΕΝΑΕΡΕΙΔΕΤΕΙΑΘΕΝΑΙΑΙΤΑΤΡΙΞΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΙΑ
 ΑΝΕΝΕΝΕΚΤΑΙΞΕΠΟΛΙΝΗΑΕΦΞΕΦΙΤΕΤΟΝΟΜΙΞΜΑΤΟΞΗΜΕΔ]Α]ΡΟΔΙΔ
 Ο]ΝΑΙΔΕΑΡΟΤΟΝΧΡΕΜΑΤΟΝΑΞΕΑΡΠΟΔΟΞΙΝΕΣΤΙΝΤΟΙΞΘΕΟΙΞΕΦΞΕΦΙΞΜ
 ΝΑΤΑΤΕΡΑΡΑΤΟΙΞΕΙΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΞΟΝΤΑΝΥΝΚΑΙΤΑΛΙΑΑΞΕΤΙΤΟΥΤΟΝ
 ΟΝ]ΧΡΕΜΑΤΟΝΚΑΙΤΑΕΚΤΕΞΔΕΚΑΤΕΞΕΡΕΙΔΑΝΠΡΑΘΕΙΛΟΛΙΞΑΞΘΟΝΔΕΗ
 Ι]ΟΝΙΞΤΑΙΗΟΞΤΡΙΑΚΟΝΤΑΗΟΙΝΕΡΝΥΝΤΑΟΦΕΙΟΜΕΝΑΤΟΙΞΘΕΟΙΞΑΚΡ]Ι
 ΞΞΥΝΑΟΛΕΞΔ]Ε]ΤΟΙ]ΒΟΛΙΞΤΟΝΕΒΟΛΕΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣΤΟΑΡΠΟΔΟΝΤΟΝΔΕΤ
 ΑΧΡΕΜΑΤΑΗΟΙΠΡΥΤΑΝΕΞΜΕΤΑΤΕΞΕΒΟΛΕΚΑΙΞΕΚΑΙΞΕΚΑΛΕΙΦΟΝΤΟΝΕΡΕΙΔΑΝ
 ΑΡΠΟΔΟΞΙΝΙΕΤΕΞΑΝΤΕΣΤΑΤΕΡΠΙΝΑΚΙΑΚΑΙΤΑΑΡΑΜΜΑΤΕΙΑΚΑΙΞΑΜΠ]ΟΑΥ
 Λ]ΟΘΙΕΙΛΕΑΡΑΜΜΕΝΑΑΡΦΑΙΝΟΝΤΟΝΔΕΤΑΛΕΑΡΑΜΜΕΝΑΗΟΙΤΕΗΙΕΡ]ΕΙΞΚ
 ΑΙΗΟΙΗΙΕΡΟΠΟΙΟΙΚΑΙΕΙΤΙΞΑΛΛΟΞΟΙΔΕΝΤΑΜΙΑΞΔΕΑΡΠΟΚΥΑΜΕΥΕ]ΝΤΟ
 ΥΤΟΝΤΟΝΧΡΕΜΑΤΟΝΗΟΤΑΜΠΕΡΤΑΞΑΛΛΙΑΞΑΡΧΑΞΚΑΘΑΠΕΡΤΟΞΤΟΝΗΙ
 ΗΤΟΝΤΕΞΑΘΕΝΑΙΑΞΗΟΥΤΟΙΔΕΤΑΜΙΕΥΟΝΤΟΝΕΜΠΟΛΕΙΕΝΤΟΙΟΠΤΙΞΘ]ΟΔΟ
 ΜΟΙΤΑΤΟΝΘΕΟΝΧΡΕΜΑΤΑΗΟΞΑΔΥΝΑΤΟΝΚΑΙΟΞΙΟΝΚΑΙΞΥΝΑΝΟΙ]ΑΟΝ
 ΤΟΝΚΑΙΞΥΑΚΛΕΙΟΝΤΟΝΤΑΞΟΥΡΑΞΤΟΟΠΤΙΞΘΟΔΟΜΟΚΑΙΞΥΞΕΜΑΙΝΕΞΘΟ
 ΝΤΟΙΞΤΟΝΤΕΞΑΘΕΝΑΙΑΞΤΑΜΙΑΙΞΠΑΡΑΔΕΤΟΝΝΥΝΤΑΜΙΟΝΚΑΙΤΟΝΙΕΠΙΞ
 ΤΑΤΟΝΚΑΙΤΟΝΗΙΕΡΟΠΟΙΟΝΤΟΝΕΝΤΟΙΞΗΙΕΡΟΠΟΙΞΗΟΙΝΥΝΔΙΑΧΕΡΙΤΟ]ΞΙ
 ΝΑΡΑΡΠΙΟΜΕΞΑΞΘΟΝΚΑΙΑΠΟΞΘΕΞΑΞΘΟΝΤΑΧΡΕΜΑΤΑΞΝΑΝΤΙΟΝΤΕΞΒΟΛ]ΞΙ
 Ξ]Ε]ΜΠΟΛΕΙΚΑΙΠΑΡΑΔΕΧΕΞΑΞΘΟΝΗΟΙΤΑΜΙΑΙΗΟΙΛΑΧΟΝΤΕΞΠΑΡΑΤΟΝΝΥ]Ν
 ΑΡΧΟΝΤΟΝΚΑΙΕΝΕΤΕΛΕΙΑΝΑΡΑΡΦΞΑΝΤΟΝΔΙΑΙΑΓΑΝΤΑΚΑΘΕΚΑΞΤΟΝΤΕ
 ΤΟΝΘΕΟΝΤΑΧΡΕΜΑΤΑΗΟΠΟΞΑΞΕΤΙΝΕΚΑΞΤΟΙΚΑΙΞΥΜΠΑΝΤΟΝΚΕΦΑΛΑΙΑΙΟ
 ΝΧΟΡΙΞΤΟΤΕΑΡΑΥΡΠΙΟΝΚΑΙΤΟΧΡΥΞΙΟΝΚΑΙΤΟΒΟΙΠΟΝΑΝΑΡΑΡΦΟΝΤΟΝΗ
 ΟΙΑΙΞΙΤΑΜΙΑΙΞΞΕΤΕΙΛΕΝΚΑΙΛΟΝΟΝΔΙΔΟΝΤΟΝΤΟΝΤΕΟΝΤΟΝΧΡΕΜΑΤΟΝ
 25 ΚΑΙΤΟΝΠΡΟΞΙΟΝΤΟΝΤΟΙΞΘΕΟΙΞΚΑΙΞΑΝΤΙ]Α]Ν]ΑΝΑΛΙΞΕΚΕΤΑΙΚΑΤΑΤΟΝΕ
 ΝΙΑΥΤΟΝΠΡΟΞΤΟΞΙΟΝΑΙΞΤΑΞΚΑΙΞΟΥΝΑΞΔΙΔΟΝΤΟΝΚΑΙΞΚΠΑΝΑΘΕΝΑΙ
 Ο]ΝΞΞΠΑΝΑΘΕΝΑΙΑΤΟΛΙΟΝΟΝΔΙΔΟΝΤΟΝΚΑΘΑΡΕΦΗΟΙΤΑΤΞΞΑΘΕΝΑΞΤΑ
 Μ]ΙΞΥΟΝΤΕΞΤΑΞΔΕΞΤΕΙΛΑΞΕΝΑΙΞΑΝΑΡΑΡΦΞΟΞΙΤΑΧΡΕΜΑΤΑΤΑΗΙΕΡΑΤΙ
 30 Θ]ΕΝ]ΤΟΝΕΜΠΟΛΕΙΗΟΙΤΑΜΙΑΙΕΡΕΙΔΑΝΔΕΑΡΠΟΔΕΔΟΜΕΝΑΕΙΤΟΙΞΘΕΟΙΞΤΑ
 ΧΡΕΜΑΤΑΞΕΤΟΝΕΟΡΠΙΟΝΚΑΙΤΑΤΕΙΧΕΤΟΙΞΕΡΕΡΙΟΞΙΧΡΕΞΘΑΙΧΡΕΜΑΞΕΙ]Ν

τατῶν καὶ τῶν ἱεροποιῶν τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς, οἳ νῦν διαχειρίζουσι-
 20 ν, ἀπαριθμησάσθων καὶ ἀποσ[τ]ησάσθων τὰ χρήματα ἐναντίον τῆς βουλῆ-
 ς [ἐμὴ πόλει, καὶ παραδεξάσθων οἱ ταμίαι οἱ λαχόντες παρὰ τῶν νῦν
 ἀρχόντων καὶ ἐν στήλῃ ἀναγραφάντων δι[κ]αία πάντα, καθ' ἑκάστην τε
 τῶν θεῶν τὰ χρήματα, ὅποσα ἐστὶν ἐκάστῳ, καὶ συμπάντων κεφάλαιο-
 ν, χωρὶς τὸ τε ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ λατὸν ἀναγραφόντων
 25 οἱ αἰεὶ ταμίαι ἐς στήλην καὶ λόγον δίδόντων τῶν τε ὄντων χρημάτων
 καὶ τῶν προσόντων τοῖς θεοῖς, καὶ ἕαν τι ἀναλίσκῃται κατὰ τὸν ἐ-
 ναυτὸν πρὸς τοὺς λογιστάς, καὶ εὐδυναγ δίδόντων, καὶ ἐκ Παναθηναί-
 α]ν ἐς Παναθήναια τὰ λόγον δίδόντων, καθάπερ οἱ τὰ τῆς Ἀθηναίας [τα-
 μι]εύοντες. τὰς δὲ στήλας, ἐν αἷς ἀναγράφουσι τὰ χρήματα τὰ ἱερὰ, τε-
 30 θεύ]των ἐμὴ πόλει οἱ ταμίαι, ἐπεὶ δὲ ἀποδομένα ἢ τοῖς θεοῖς [τὰ
 χρ]ήματα, ἐς τὸ νεώριον καὶ τὰ τεύχη τοῖς περιούσι χρῆσθαι χρήμασιν.

Decretum est de restituendâ pecuniâ aerariis templorum debitâ, post-
 quam ter mille talenta Attica collecta sint. Haec Olymp. 89, 3 - 90, 1. col-
 lecta esse coniecit Boeckh. in Oecon. civ. Athen. I. p. 477. sq. ut decre-
 tum hoc circiter Olymp. 90, 2. scriptum esse videatur. Δεκάτην ex fundis
 publicis intelligendam esse notavit Boeckh. l. c. p. 326. In verbis vs. 8.
 difficultas est, ΗΟΞΤΡΙΑΚΟΝΤΑΗΟΙΝΕΡΝΥΝ, ex quibus Bekker. exsculpit
 ὡς τριάκοντα ἡμερῶν. Cuius primum in mentem venit: εἰ τριάκοντα αἴπερ νῦν
 (v. Boeckh. Oecon. civ. Ath. II. p. 201. et eiusd. Comm. de Euthyn. et
 logist. cf. Corp. Inscr. in Add. p. 896. et Rose, Inscr. vetust. p. 119.). Quam
 emendationem licet parum concinnam qui denuo vidit lapidem Rossius con-
 firmavit. Itaque hanc lectionem ἀκαυτὸς περ reposuimus. Nam etsi facile
 concedimus fieri potuisse ut aliquando triginta logistae crearentur (quod non
 semper factum esse ex ipso hoc additamento οἱ τριάκοντα αἴπερ νῦν apparet),
 tamen formula αἴπερ νῦν in titulo Attico huius praesertim aetatis revera ha-
 bet quod offendant.

De βουλῇ αὐτοκράτερι v. Oecon. civ. Ath. II. p. 202. Πινάκια videntur
 syngraphae mutui esse, diptychis s. codicillis inscriptae; γραμματεῖα autem
 libri rationum, in quibus ut in catalogis singula, quae deberentur, capita
 relata sint. Καὶ ἕαμ πού ἄλλοσι e. c. in columnis. Ἱεροποιῶν de quibus vid.
 Boeckh. l. c. I. p. 231. sq. singulorum templorum sumat, non civitatis. Quae-
 stores aerarii Minervae deni erant, ex Pentacosiohedimnis delecti. Nunc
 eodem modo creantur quaestores deorum, deni, ex Pentacosiohedimnis.
 vid. Boeckh. l. c. I. p. 173. sq. Notus est Ὀπισθοδόμος Parthenonis in arce,
 ubi aerarium. vid. ibid. p. 472. sq. Συσσημαίνεσθαι ad fores aerarii sigillo

TO THE HONORABLE MEMBERS OF THE
LEGISLATIVE ASSEMBLY OF THE
PROVINCE OF ONTARIO
IN PARLIAMENTS ASSEMBLED
AT TORONTO, ON WEDNESDAY
THE 23RD DAY OF APRIL, 1958
I HAVE THE HONOR TO ACKNOWLEDGE
THE RECEIPT OF YOUR LETTER
OF THE 17TH INSTANT, AND
TO ADVISE YOU THAT THE
MATTER HAS BEEN REFERRED
TO THE APPROPRIATE
COMMITTEE FOR THEIR
CONSIDERATION.
I AM, SIR, YOUR OBLIGED
SERVANT,
J. H. HARRISON,
SPEAKER OF THE ASSEMBLY.

obsignandas referendum est. Panathenaea generatim intelligenda, quae ter in quadriennio minora sunt, semel maiora aut simpliciter aut cum minoribus coniuncta. Annuas esse rationes apertum est. Itaque *ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήναια* est a Panathenaeis quibusvis ad quævis. De rationibus et de tabulis rationum publice proponendis vid. Boeckh. Oecon. civ. Athen. I. p. 203. sq. p. 211. sq.

54.

Marmor Elgin. Visc. n. 37. Synops. Mus. Brit. n. 311. *ἑτοιχῆσαι* scriptum. Edimus cum Boeckhio ex schedis Rosianis et Osanni. Cf. Rosius, Inscr. Vetust. tab. XXVII. p. 226.

[*Vid. tab. insert.*]

Varietas lectionis. Vs. 1. ultima littera ap. Os, O. Vs. 2. extr. Os. ΝΔΙΑ, Ros. ΑΤΑ. Vs. 3. pro litterâ tertiâ, quintâ, sextâ, septimâ et ultimâ Ros. lacunas offert. Vs. 4. Os. ΑΧΑ. ΝΕΙ. Vs. 5. Os. nihil nisi ΕΡΟ. Ros. ΠΟΝΕΟΙ. Vs. 6. idem pro primâ et quartâ litterâ lacunas habet; primam om. etiam Os. Eam Boeckh. add. ex Visc. qui hoc marmoris latus incipere ait a notis ΗΗΗΗΔΔ. Vs. 7. tres primae litterae ap. Os. XXX; Ros. habet ΧΧ. Vs. 8. tres ultimas litteras ΠΙΦ om. Ros. V. 9. init. Os. Η. ΠΗΗΗ, Ros. ΜΑ. ΗΗΗ. Vs. 10. ΡΑΙ ex Ros. Mox Os. ΗΗΗΝΑΣ, Ros. ΗΗΗΗΔΔ. Vs. 13. extr. Os. ΔΡΑ, Ros. ΑΡ. Vs. 14. Π Os. pro Rosiano Ρ. Vs. 15. Ros. om. ultimum Υ. Vs. 16. primo loco Ros. ΑΣΤΑΘ ΜΟΞ, Os. ΑΣΤΑΘΜΟΝ. Vs. 17. Ros. om. primam Η et vs. 18. ultima ΠΟ. Vs. 19. in voce *ἑτοιχῆσαι* Os. ΤΟ pro ΤΞ. Vs. 20. tres primas litteras om. Ros. In voce *καταβύχαι* litterae ΡΟ ex Ros. Vs. 21. extr. Ros. ΚΕΦΕΙΟΝ. Vs. 24. primum Μ et ultimum Ν ex Ros. Vs. 25. init. Ros. ΡΑΙ, Os. ΡΕΙ; in fine Ros. ΗΗΗ. ΗΗ, Os. ΗΗΗΔΔΡΡ. Vs. 32. Ros. ΗΗ; Os. ΗΗ. Vs. 34. primi numeri nota Ρ ex Ros. ubi Osanno lacuna. Ibid. extr. Os. ΑΡΑ, Ros. ΑΡΑΥ. Vs. 35. Os. ΤΟΜΗ, Ros. ΤΟΝΗ. Vs. 37. Os. ΕΥΟΝΥΜΕΙΞ. Ros. quod Boeckh. dedit. Vs. 40. Os. bin. primum Ι. In numeris primum Ξ ex Ros. ubi Osanno lacuna. Vs. 43. pro ultimo Η Ros. Ξ. Vs. 44. ubi Ρ ex Ros. ibi Os. legit Ρ. Mox Ros. ΗΗΗ, Os. ΗΗΗ. Vs. 45. med. Os. ΡΑΙΙ. ΥΝΟΞ, Ros. ΡΑΡΗΥΧΝΟΞ. Vs. 46. Os. ΑΡΑΥΡΑΙΝ, Ros. ΑΡΑΥ ΡΑΙΡ. Vs. 49. O ante lacunam ex Ros. In fine versus Os. ΗΚΥΡ, Ros. ΗΚΥΒ. Vs. 51. prima numeri nota Osanno est Η, Rosio Ρ. Composuit utrumque Boeckh. Vs. 52. Os. ΙΕΡΟΑ, Ros. ΗΙΕΡΟΝ. Vs. 53. Os. ΡΝΟΞ ΧΟΝΤ, Ros. ΙΟΝΟΞΕΥΟΝ omisso Τ.

- Τάδε παρέδο]σαν αἱ τέτταρ[ε]ς ἀρχαί, αἱ ἐδίδουσαν τὸν λόγον ἐκ Παναθηναίων ἐς Παναθήναια.
- τοῖ]ς ταμ[ίαι]ς Τισαμενῶ [Π]αιανίαι καὶ Ξυνάρχουσι, οἷς Πολυμήδης Κηφισίωνος Ἀθηνεὺς ἐγραμμάτευε, οἱ δὲ ταμ[ίαι], οἷς Πολυμήδης Κηφισίωνος Ἀθηνεὺς ἐγραμμάτευσεν, παρέδοσαν τοῖς ταμ[ίαι]ς Πολυ[ξ]ενίδῃ Ἀχαρνεὶ καὶ [Ξυνάρχουσι οἷς ... αἶος Κωμάρχου Ἀφιδναῖος ἐγραμμάτευσεν,
- 5 ἐν τῷ π]ρονήφῃ Φιάλη χρυσοῦ, ἐξ ἧ[ς] ἀ[πο]ρραίνονται, ἀσταθμος. φιάλαι ἀργυραῖ
 ΗΔΔΙ, σταθμὸν τούτων ΤΤ]ΗΗΗΗΔΔΔΙΙ. κέρατα ἀργυρᾶ [ΙΙΙΙ, σταθμὸν τούτων ΠΔΔΓΓΓΓΓ. ποτήρια ἀργυρᾶ Γ, σταθμὸν τούτων ΔΓΓΓ. λύ]χρος ἀργυροῦς, σταθμὸν [τούτου ΔΔΔΓΓΓΓΓ. φιάλαι ἀργυραῖ ΓΙΙ, σταθμὸν τούτων ΠΗΗ. στέφανο]s χρυσοῦς, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΓΓΓΓΓ[ΙΙΙ]. φ[ιά]λαι ἀργυρᾶ ΙΙ, σταθμὸν τούτων ΗΗ. φιάλαι ἀργυραῖ ΙΙΙΙ, σταθμὸν ΗΗ]ΗΔΔΓΓΓΓΓΓ. ποτήριον ἀργυρᾶ[ῶν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ. φιάλαι ἀργυραῖ ΓΙΙ, σταθμὸν τούτων ΠΗΗ
- 10 ΗΗΔΔ. φ[ι]ά[λ]αι ἀργυραῖ ΙΙΙ, σταθμὸν τούτων Η[Η]ΗΗΔΔ. ποτήριον ἀργυροῦν Ι, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ. φιάλαι ἀργυραῖ ΓΙΙ, σταθμὸν τούτων ΠΗΔΔΔΔΓΓΓΓ. φ[ι]άλαι ἀργυραῖ, σταθμὸν τούτων ΗΗΠΓ. ποτήριον ἀργυροῦν Ι, σταθμὸν τούτου ΠΔΓΓ. λύ]χρος ἀργυραῖ[ς, σταθμὸν τούτου ΔΔΓ. φ[ι]άλαι ἀργυραῖ ΙΙΙ, σταθμὸν τούτων ΗΗΠΔΔΔ ΔΓΓΓΓ. φ[ι]άλαι ἀργυραῖ Γ, σταθμὸν [τούτων] ΗΗΗΗΔΓΓΓ. ἀργυροῦς Ι, σταθμὸν ταύτης ΗΔΓΓ. ποτήριον ἀργυροῦν, ΔΔΔΔ]ΓΓ. ἀργυροῦς Ι, σταθμὸν ταύτης ΠΔ. ποτήριον ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΓΓΓΓΓ. ἀργυροῦς Ι, σταθμὸν ταύτης ΗΠΓΓΓ. ποτήριον ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔ. ἀργυροῦς ΙΙΙ, σταθμὸν τούτων ΗΗΗΠΔ ΔΓΓ. κύλι]ξ ἀργυρᾶ, ἀσταθμος. φιά[λη ἀργυρᾶ, σταθμὸν [ταύτης ΗΠΔΔΔ ΔΓΓΓ. ἀργυροῦς ΙΙΙ, σταθμὸν τούτων] .. ΗΗΠΔΔΔΓΓΓΓ. Ἐπέτεια ἐ[πεγένε]το ἐν τῷ πρ]ονήφῃ ἀργυροῦς, σταθμὸν τούτων ΠΗΗΔΓΓΓ.
- 15 Τάδε οἱ]ταμίαι τῶν ἱερῶν χρη[μα]των τῆς Ἀθηναίας, Πολυ[ξ]ενίδης Ἀχαρνεὺς καὶ Ξυνάρχοντε

- ε, οἷς] . . . αἰος Κωμαάρχου Ἀφιδναίως ἑργ[αμ]μάτευσ, παρ[έ]δοσαν τοῖς ταμίαις,
οἷς [Αὐτ]ελευθέρως.
20. Σωστράτου Φρεαρήσιος ἑγραμμάτευσ, Καλλαισχωρῶν Εὐρυρίδῃ καὶ Ξυνάρχουσι,
παραδεξάμενοι
παρὰ τῶν] προτέρων ταμιῶν, οἷς Πόλ[υμ]ήδης Κηφισίω[νος] Ἀθηναίως ἑγραμμάτευσ,
ἐν τῷ προσηῶ.
φιάλαι ἀργυραῖ ΗΔΔΙ, σταθμὸν ταύτων ΤΤΗΗΗΗΔΔΔΗ. [κέρατα ἀρ-
γυρᾶ ΙΙΙ, σταθμὸν τούτων ΠΔΔΓΗΗΗ.
ποτήρια ἀργυρᾶ Γ, σταθμὸν ταύτων] . . . ΔΠΗ. λύχνας ἀργυροῦς, σταθμὸν
τούτου ΔΔΔΓΗΗΗ. φιάλαι ἀργυ-
ραῖ ΠΗ, σταθμὸν τούτων ΠΗΗ. στέφα[νος] χρυσαῖα, σταθμὸν [τούτου ΔΔΔ
ΗΗΗΠΙΙ. φιάλα ἀργυρᾶ ΙΙ, σταθμὸν το-
ύτων ΗΗ. φιάλαι ἀργυραῖ ΙΙΙΙ, σταθμὸν] ταύτων ΗΗΗΔΔΓΗΗΗ. ποτή-
ριον ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ.
φιάλαι ἀργυραῖ ΠΠ, σταθμὸν ταύτων Π]ΗΗΗΗΔΔ. φιάλαι ἀργυραῖ ΙΙΙΙ,
σταθμὸν ταύτων ΗΗΗΗΔΔ. ποτήρι-
ον ἀργυροῦν], σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ. φιάλαι ἀργυραῖ ΓΗ, σταθμὸν ταύ-
των ΠΗΔΔΔΔΗΗΗ. φιάλαι ἀργυραῖ . .
σταθμὸν ταύτων ΗΗΠΗ. ποτήριον ἀργυροῦν, σταθμὸν ταύτων ΠΔΠΗ. λύ-
χνας ἀργυραῖς, σταθμὸν τούτου ΔΔΠ.
φιάλαι ἀργυραῖ ΗΗ, σταθμὸν ταύτων Η]ΗΠΔΔΔΔΗΗΗΗ. φιάλαι ἀργυραῖ Γ,
σταθμὸν ταύτων ΗΗΗΗΔΗΗΗ. ἀ-
ργυρῆς Ι, σταθμὸν ταύτης ΗΔΠΗ, ποτήριον ἀργυροῦν σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ
ΗΗ. ἀργυρῆς Ι, σταθμὸν ταύ-
της ΠΔ. ποτήριον ἀργυροῦν, σταθμὸν [ταύτου ΔΔΔΠΗΗΗΗ. ἀργυρῆς, σταθμὸν
ταύτης ΗΠΗΗΗ. ποτήριον ἀρ-
γυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔ ἀργυροῦς] ΙΙΙ. σταθμὸν ταύτων ΗΗΗΠΔΔΔ
ΠΗ. κύλιξ ἀργυρᾶ, ἀσταθμος. φι-
άλῃ ἀργυρᾶ, σταθμὸν ταύτης ΗΠΔΔΔ[ΔΠΗΗΗ. ἀργυροῦς ΙΙΙ, σταθμὸν τού-
των . . ΗΗΠΔΔΔΠΗΗΗ. ἀργυροῦς
. . , σταθμὸν ταύτων ΠΗ[Η]ΔΠΗΗΗ. Ἐπέτε[ια] ἐπεγένετο ἀργυρῆς, σταθμὸν
ταύτης . . . .
- 35 Τὰδε οἱ] ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημά[τ]ων τῆς Ἀθηναίας, Καλλαισχωρῶν Εὐρυρίδῃ
καὶ Ξυνάρχουσι,
οἷς Αὐτ]ελευθέρως Σωστράτου Φρεαρήσιος ἑγραμμάτευσ, παρ[έ]δοσαν τοῖς ταμίαις,
οἷς . . . . .

...ίωνος Εδωνυμεὺς ἐγραμμάτευε, παραδέξαμενοι πέρα τῶν προτέρων τα-
μιῶν, οἷς ...

...αρχου Ἀφιδναῖος ἐγραμμάτευε, ἐν τῷ προτέρῳ: [φιάλαι ἀργυραῖ ΗΔΔΔ,
σταθμὸν τούτων

...ΤΤΗΗΗΗΔ]ΔΔΗΗ: κέρατα ἀργυρᾶ III[I], σταθμὸν τούτων [Π]ΔΔΠΤ[ΗΗΗ.
ποτήρια ἀργυρᾶ Π, σταθμὸν τούτων .. Δ

40 ΠΗΗ: λύχνος ἀργυροῦς, σταθμὸν τούτου ΔΔΔ[Π]ΚΗΗ: φιάλαι ἀργυραῖ ΠII,
σταθμὸν τούτων ΠΗΗ. στέφα-

...νος χρυσοῦς, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΗ[ΗIII]: φιάλαι ἀργυρᾶ δύο, σταθμὸν
τούτων ΗΗ. φιάλαι ἀργυραῖ IIII, στα-

...αθμὰ τούτων ΗΗΗΔΔΠΤΗΗΗ: ποτήριον ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ
φιάλαι ἀργυραῖ ΠII, σταθμὸν

...τούτων ΠΗΗΗΗΔΔ: φιάλαι ἀργυραῖ [I, IIII], σταθμὸν τούτων Η[ΗΗΗΔΔ
ποτήριον ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου

45 ΔΔΔΔ: φιάλαι ἀργυραῖ ΠII, σταθμὸν τούτων ΠΗΔΔΔΔΗΗΗΗ: φιάλαι ἀρ-
γυραῖ, σταθμὸν τούτων ΗΗΠΗ.

...ποτήριον ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου Π]ΔΠΤ: λύχνος ἀργυροῦς, σταθμὸν τού-
του ΔΔΗ: φιάλαι ἀργυραῖ III,

...σταθμὸν τούτων ΗΗΠΔΔΔΔΗΗΗΗ: φιάλαι ἀργυραῖ Π, σταθμὰ τούτων
ΗΗΗΗΔΗΗΗ: ἀργυρὸς I, σταθ-

...μὸν ταύτης ΗΔΗΗ: ποτήριον ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΔ[ΗΗΗ: ἀργυ-
ρὸς, σταθμὸν ταύτης ΠΔ. ποτήριον

ἀργυροῦν, σταθμὸν τούτου ΔΔΔΠΤΗΗΗΗ: ἀργυρὸς, σταθμὸν ταύτης ΗΠΗΗΗΗ.
ποτήρια ἀργυροῦν, σταθμὸν

...τούτου] ΔΔΔ: ἀργυροῦς IIII, σταθμὰ τούτου ΗΗΗΠΔΔΔΠΤΗΗΗ: κύλιξ ἀρ-
γυρᾶ, ἀσταθμὸς: φιάλη ἀργυρᾶ, στα-

50 ...αθμὸν ταύτης ΗΠΔΔΔΔΔΗΗΗΗ: ἀργυροῦς IIII, σταθμὸν τούτου ΗΗΠ
ΔΔΔΠΤΗΗΗ: ἀργυροῦς, σταθμὸν

...τούτων ΠΗΗΔΠΤΗΗΗ ἀργυρὸς, σταθμὸν ταύτης ...
Τάδε] οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρηματίων τῆς Ἀθηναίας ..... καὶ ξυν-
άρχοντες, οἷς ...

...ίωνος Εδωνυμεὺς ἐγραμμάτευε, παρέδωκε τοῖς ταμίαις .....

Donariorum recensiones a quaestoribus Minervae post singulos annos
inscriptae per quadriennia disponebantur (unde vs. 1. αὐτάρταρχαι), quo
facilius perspicui singularum descriptionum consensus et discrimina possent.

Atque ut singuli anni Panathenaeici sunt, rationesque a Panathenaeis ad Panathenaea redduntur (vid. n. 53.), ita cyclos, ex quo disceduntur tabulae, penteteris Panathenaea est, a magnis Panathenaeis ad magna Panathenaea, hoc est a primo mense tertii uniuscuiusque Olympiadis anni usque ad eundem subsequentis Olympiadis. Tabulae a nobis propositae penteteris est Olymp. 91, 3-92, 2; (vid. Corp. Inscr. L. p. 181.). Et donaria quidem, quae ibi perscribuntur Probae sunt eadem, quae Corp. Inscr. n. 138. et quae post n. 138. accesserunt. Etenim quum vulgo veteres universum templum Minervae aut Παρθενώνα aut Ἐκατόμπεδον vocent, tabularum publicarum usus accuratius distinguit τὸν νεῶν τὸν Ἐκατόμπεδον, quae pars est media inter Pronaum et Opisthodomum, a Παρθενῶνι, qui est proprie adytum, post quod Opisthodomus. Cf. fragmenta, quae huc pertinent, in Corp. Inscr. n. 137-142. Quarti anni recensensus a vs. 52. incipiens interiit. In donariis recensendis Hoeschium secuti sumus. Cf. Corp. Inscr. n. 138. Ἐπέτωα quae remorantur vs. 17. 34. donaria sunt ipso Quaestorum tradentium anno illata. Ex fragmento in Bull. Inst. Archaeol. Rom. 1835 edito p. 60. quod simile donariorum recensum continet summamque cum nostrâ inscriptione cognationem habet, nomina quaedam emendavimus. Nempè fragmentum illud initio haec habet cum supplementis nostris:

Τὰδε παρίδοσαν αἱ τέτταρες ἀρχαὶ αἱ ἐδίδοσαν τὸν λόγον ἐν ΠΑΡΤΗΝΩΝΙ
 ΠΑΡΘΕΝΑΙΟΝΕ[ΣΠ]ΑΝΑΘΕΝΑΙ[Α
 ... τὰς καμίαις Τεσσαρεναῖ Παιανεῖ καὶ Ξυνάρχουσι, εἰς Πολυμή] ...
 ΔΕΣΚΕΦΙΣΙΟ[N]ΟΣΑΤΕΝΕΥΣΕ
 γραμματέων τοῖς δὲ καμίαις, εἰς Πολυμήους Κηφισίωνος Ἀττικεύα εἰ ...
 ΛΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕ[ΠΑΡ]ΕΔΟΣΑΝΤΟ
 ἰς ταμίαια Πολυξενίδη, Ἀχαρνεῖ καὶ Ξυνάρχουσι, εἰς ...
 ΔΕΣΚΟΜΑΡΧ[Ο] ΑΦΙΔΝΑΙΟΣ
 Ἐγραμμάτεως ἐν ...

Iam quum huius fragmenti ratio sit ad nostram inscriptionem, quae est Corp. Inscr. n. 140. ad n. 139., donaria in eo exposita videntur ex Parthenone fuisse. Sed de his lubrica coniectura est in fragmento tam lacero. Nunc satis est verba ΚΕΦΙΣΙΟΝΟΣΑΤΕΝΕΥΣΕ reperisse, quae in ordinem verborum recepta sunt. Nomen ΚΕΦΙΣΙΟΝΟΣ occupavit Rosius, cuius apographum praebet ΚΕΦΙΣΙΟΝ. Idem fragmentum nomen scribae vs. 19. 36. Αὐτακτ[ὸς] subministravit in recensu secundi anni.

Ceterum de his tabulis quaestoriis omnino videnda sunt ea, quae Boeckhius in Corp. Inscr. I. p. 176 sqq. praeclare composuit, coll. Annal. Inst. Archaeol. Rom. Vol. VII. fasc. I.

55.

Marmoris Choiseuliani (Catal. DuBois. n. 180.), quod in Museo Parisiensi est (Catal. Clarac. n. 597. p. 233.), latius adversum. Edidit Bartholem. Mem. Acad. Inscr. T. XLVIII. et singillatim Paris. 1792. 4. Deinde Boeckh. in Oecon. civ. Athen. II. p. 161-182. Marmor non στοιχηδόν scriptum est. De anaglypho in superiore parte expresso vid. Bartholem. l. c. et lemma Boeckhii ad h. t. itemque de lapidis totius magnitudine. Habet etiam Rosius Inscr. Vetust. tab. XIX. p. 123.

[Vid. tab. inserit.]

- Ἀθηναῖοι ἀνήλωσαν ἐπὶ Γλαυκίππου ἀρχοντος καὶ ἐπὶ τῆς Βουλῆς, ἧ Κλειγένης
 Ἀλαιὺς πρῶ[τος
 ἐγραμμάτευε· ταμίαι ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας Καλλίστρατος Μαραθῶνιος
 καὶ Ξυάρχου-
 τος παρέδδσαν ἐκ τῶν ἐπεικίων, ψηφισαμένου τοῦ δήμου. ἐπὶ τῆς Διαντίδος πρώ-
 τῆς πρυτανεύουσης Ἑ[λλ-
 η]νοταμίαις παρεδόθη, Καλλιμάχῳ Ἀγνουσίῳ, Φραστειλίδῃ Ἰκαριεῖ, ἵπποις σίτες
 ἐδόθη Ἀθηναίας Πολιά-
 5 δ]ος ΤΤΤΧΧΗΗΔΔΔΠΗ. Νίκης ΡΔΔΔΔΗΗ. ἐπὶ τῆς Διγνίδος δευτέ-
 ρας πρυτανεύουσης ἀθλοδέταις παρεδό-
 θη ἐς Παναθήναια τὰ μεγάλα, Φίλωνι Κυδαθηναεῖ καὶ συνάρχουσι, Ἀθηναίας
 Πολιάδος ΡΧ. ἱεροποιοῖς κατ' [ἐ-
 νιαυτὸν, Δυλλῶ Ἐρχιεῖ καὶ συνάρχουσι ἐς τὴν ἑκατόμβην ΡΗΔΗΗ. ἐπὶ
 τῆς Οἰνίδος τρίτης πρυταν[ε-
 υούσης Ἑλληνοταμίαις παρεδόθη, Περικλεῖ Χολαργεῖ καὶ συνάρχουσιν, ἵπποις σί-
 τος ἐδόθη ΤΤΡΗΗΗΗΔΔ.
 ἕτερον τοῖς αὐτοῖς Ἑλληνοταμίαις ἵπποις σίτες ἐδόθη ΤΤΡΗΗΗΗ. ἕτερον τοῖς
 αὐτοῖς Ἑλληνοταμίαις,
 10 Ἐρμῶνι ἐδόθη ἀρχοντι ἐς Πύλον ΡΤ. ἕτερον τοῖς αὐτοῖς Ἑλληνοταμίαις ἐς τὴν
 δωβελίαν ΡΤ. ἐπὶ τῆς Ἀμ-
 αμαντίδος τετάρτης πρυτανεύουσης, Ἑλληνοταμίαις παρεδόθη, Περικλεῖ Χολαργεῖ
 καὶ συνάρχουσιν, σί-
 τος ἵπποις ἐδόθη ΤΤΤ. ἕτερον τοῖς αὐτοῖς Ἑλληνοταμίαις ἐς τὴν δωβελίαν ἐδό-
 θη ΡΤΤΤΧΗΗΗΡΤ. ἐπὶ τῆ-
 ς Κερροπίδος πέμπτης πρυτανεύουσης Ἑλληνοταμίαις παρεδόθη, Περικλεῖ Χολαργεῖ
 καὶ συνάρχουσιν ἐ[ς

ΛΕΝΕΣΗΛΑΙΕΥΕΠΡΟΤΟΞ
 ΙΡΑΘΟΝΙΟΞΚΑΙΧΕΥΝΑΡΧΟΝ
 ΡΟΤΕΞΠΡΥΤΑΝΕΥΟΞΕΞΗΕΛΛ
 ΙΤΟΞΕΔΟΘΕ:ΑΘΕΝΑΙΑΣΠΟΛΙΑ
 ΙΥΟΞΕΞ:ΑΘΛΟΘΕΤΑΙΞΠΑΡΕΔ[Ο 5
 ΑΔΟΞ:ΡΧ:ΗΙΕΡΟΠΟΙΟΙΞΚΑΤ[Ε
 ΕΟΙΝΕΙΔΟΞΤΡΙΤΕΞΠΡΥΤΑΝ[Ε
 ΞΞΙΤΟΞΕΔΟΘΕ:ΤΤΡΗΗΗΗΔΔ[Ξ
 ΟΙΞΑΥΤΟΙΞΗΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΞ
 11ΕΝΔΙΟΒΕΛΙΑΝ:ΤΤ:ΕΡΙΤΕΞΑΚ 10
 ΧΟΛΑΡΛΕΙΚΑΙΞΥΝΑΡΧΟΞΙΝ:ΞΙ
 ΝΕΔΟΘΕ:ΡΤΤΤΧΗΗΗΡΡ:ΕΡΙΤ[Ε
 ΧΟΛΑΡΛΕΙΚΑΙΞΥΝΑΡΧΟΞΙΝΕ[Ξ
 ΤΕΙΕΜΕΡΑΙΤΕΞΠΡΥΤΑΝΕΙΑΞ
 14ΗΗΗ:ΕΝΑΤΕΙΤΕΞΠΡΥΤΑΝΕΙ 15
 ΔΕΚΑΤΕΙΤΕΞΠΡΥΤΑΝΕΙΑΞΗΕ
 ΉΤΡΙΑΞ:ΕΥΚΛΕΙΔΕΙΑΝΟΜΟΛΟΛ
 ΙΧΟΛΑΡΛΕΙΚΑΙΞΥΝΑΡΧΟΞΙΝ:.
 ΦΛΥΕΙΚΑΙΞΥΝΑΡΧΟΞΙΝ:ΤΤΧΧ.
 21ΟΙΞΦΕΤΤΙΟΙΚΑΙΠΑΡΕΔΡΟΙ[Ρ 20
 ΉΤΕΙΤΕΞΠΡΥΤΑΝΕΙΑΞΠΑΡΕΔ[Ο
 ΉΝΕΙΑΞΗΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΞ:ΘΡΑ
 ΗΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΞΦΑΛΑΝΘΟΙ[Α
 ΉΙΑΞΗΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΞΠΡΟ[ΧΞΕ
 2ΞΗΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΞΕΥΓΟΛ[ΙΔΙΑ 25
 ΟΤΑΜΙΑΙΞΚΑΛΛΙΑΙΕΥΟΝΥΜ[ΕΙΚ
 ΑΤΕΙΤΕΞΠΡΥΤΑΝΕΙΑΞ:ΗΕΛΛΕΝΟ
 ΡΤΕΙΚΑΙΕΙΚΟΞΤΕΙΤΕΞΠΡΥΤΑ
 ΔΡΗΗΗ:ΗΕΚΤΕΙΚΑΙΤΡΙΑΚΟΞ[ΤΕΙ
 30ΔΡΗΗΗΗ:ΕΡΙΤΕΞΕΡΕΧΘΕΙΔ[ΟΞ 30
 ΙΟΙΑΦΙΔΝΑΙΟΙΚΑΙΞΥΝΑΡΧΟΞΙΝ..
 ΔΙΚΥΔΑΘΕΝΑΙΕΙΚΑΙΞΥΝΑΡΧΟΞ[ΙΝ:
 ΙΘΕΘΡΑΞΟΝΙΒΟΥΤΑΔΕΙΚΑΙΞΥΝ
 ΟΛΕΞΑ[ΤΟ].....ΜΑΧ[ΟΞΦ
 35ΦΙΞΤΟΚΡΑ[ΤΕΙ].....Ι:Ρ:... 35
 ΙΕΙΑΝΑ.....[ΤΡΙΕ]ΡΑΡ[ΧΟΙ]:
 ΉΝΟ[ΤΑΜΙΑΙΞΕΔΟΘΕ]ΠΡΟ[ΧΞ
 Ή:ΗΕΛΛΕΝ[ΟΤΑΜΙΑΙΞ.....
 ΙΑΞΗΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΞ.....
 40 40

341

.....

- την διαβελίαν **ΤΤΤΤΧΗΗ**. ἐπὶ τῆς Λεοντίδος ἕκτης πρυτανεύουσῆς, τρίτῃ ἡμέ-
 ρᾳ τῆς πρυτανείας
- 15 Ἑλληνοταμίαις παρεδόθη, Διονυσίῳ Κυδαθηναίῃ καὶ συνάρχουσιν **ΧΗΗΡΔΔΔ**
ΗΗΗ. ἐνάτῃ τῆς πρυτανείας
 ας Ἑλληνοταμίαις Θράσιον Βουτάδῃ καὶ συνάρχουσιν, **ΤΤΤΧΡΔΔΔΗΗΗ**.
 ἐνδεκάτῃ τῆς πρυτανείας [Ἑ-
 λληνοταμίαις παρεδόθη, Προξένῳ Ἀφιδναίῳ καὶ συνάρχουσιν, στρατηγῶ ἐξ Ἐρε-
 τρίας Εὐκλείδῃ ἀνομολόγ-
 ημα **ΧΧΧΠΗΗΔΔΔΔΡ**. τρίτῃ καὶ δεκάτῃ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις Περι-
 κλεῖ Χαλαργεῖ καὶ συνάρχουσιν ..
ΧΧΧΧΠΗΗΗΗΗΠ. ὄγδοῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις Σπουδίᾳ
 Φλυεῖ καὶ συνάρχουσιν **ΤΤΧΧ**.]
- 20 Η. τριακοστῇ τῆς πρυτανείας τὰ ἐξ Σάμου ἀνομολογήθη Ἑλληνοταμίᾳ Ἀνα-
 τίῳ Σφηττίῳ καὶ παρεδῶρ [Π-
 ολυάρετῳ Χαλαργεῖ **ΡΡΤΤΧ**. ἐπὶ τῆς Ἀπποχίδος ἐβδόμῃς πρυτανευούσης, πέμ-
 πτῃ τῆς πρυτανείας παρεδό-
 δη Διονυσίῳ Κυδαθηναίῃ καὶ συνάρχουσιν ἐς τὴν διαβελίαν Τ. ἐβδόμῃ τῆς πρυ-
 τανείας Ἑλληνοταμίαις Θρά-
 σωνι Βουτάδῃ καὶ συνάρχουσιν ἐς τὴν διαβελίαν **ΤΧΗΗΔΔΔΗΗΗ**. τῇ αὐτῇ
 ἡμέρᾳ Ἑλληνοταμίαις Φάλασθῳ [Ἀ-
 λισκεῖθῳ καὶ συνάρχουσιν, σίτον ἵπποις **ΤΤΤΤ**. ἕκτη καὶ δεκάτῃ τῆς πρυ-
 τανείας Ἑλληνοταμίαις Προξέ-
 νῳ Ἀφιδναίῳ καὶ συνάρχουσιν **ΧΡΔΔΔΗΗΗΗ**. τετάρτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυ-
 τανείας Ἑλληνοταμίαις Εὐπάλ[ιδῃ Ἀ-
 φιδναίῳ καὶ συνάρχουσιν **ΡΗΗΗΗ**. ἐβδόμῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας Ἑλληνο-
 ταμίαις Καλλίᾳ Εὐεσυμφεῖ κα-
 αὶ συνάρχουσιν **ΤΧΧΡΡΔΓΗΗΚ**. ἐπὶ τῆς Ἰπποθωντίδος ὄγδοῃς πρυτανεύουσῆς,
 δωδεκάτῃ τῆς πρυτανείας Ἑλ[ληνο-
 ταμίαις παρεδόθη Προξένῳ Ἀφιδναίῳ καὶ συνάρχουσιν **ΤΤΤΠΗΔΔΔΗΗΗΗ**.
 τετάρτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτα-
 νείας Ἑλληνοταμίαις ἐδόθη, Διονυσίῳ Κυδαθηναίῃ καὶ συνάρχουσιν **ΤΤΤΧΧΧΧ**
ΗΗΗΔΡΗΗΚ. ἕκτη καὶ τριακοστῇ
 τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις ἐδόθη, Θράσιον Βουτάδῃ καὶ συνάρχουσιν **ΤΧΧΧ**
ΗΗΗΔΔΡΗΗΗΗ. ἐπὶ τῆς Ἐρεχθίδος
 ἐνάτῃς πρυτανεύουσῆς δωδεκάτῃ τῆς πρυτανείας, Ἑλληνοταμίαις ἐδόθη Προξένῳ
 Ἀφιδναίῳ καὶ συνάρχουσιν ..
- 30

... **ΚΧΗΡΔΔΔΠΗΗ** ... τρίτη καὶ εἰκοστή τῆς πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις ἐδόθη
 Διονυσίου Κυδαρηνῆ καὶ συναρχουσ[ιν]
 ... **ΤΤΡΠΗΗΡΔΔΔΔΠΗΗ** ... ἑστὴ καὶ τριακοστὴ τῆς πρυτανείας Ἑλληνοτα-
 ... τῶν ταμίαις ἐδόθη. Θράσων Βουτάδη καὶ σ[υν-
 ... ἀρχούσιν. **ΤΤΚΧΗΡΗΗΗΡΗΗ** ... ἑκτὴ καὶ τριακοστὴ τῆς πρυτανείας καὶ ἐχ. Σά-
 ... μων ἀεταμολογήσα[το] ... μαχ[ος Φ-
 35 λυε]ύς στρατηγός ἐς Σάμων Δεξιμαχάτι Δικυλίσ[τ] **ΔΔΤΧ**, Πασιφώντι Φραγρόν
 ... **ΡΤ** ... Αριστοφάνει ... **Ρ** ...
 ... Εὐνομίᾳ **ΡΧΧΧΡΗΗΗΡΔΔΔΔΠΕ**, Νικηράτῃ Κυδαρηνῇ τριάρχῳ **ΧΧΧ**,
 ... Αριστοφάνει Ἀνα ... [τρι]άρχῳ
 ... ἐπὶ τῆς Πανδιονίδας δεκάτης πρυτανευούσης, ἐνδεκάτῃ τῆς πρυτανείας Ἑλ-
 ... λην[ο]ταμίαις ἐδόθη. Προ[ξ-
 ... ἐν τῇ Αφιδνείᾳ] καὶ συναρχούσιν. **ΡΗΗΗΔΔΔΔΠΗΗ** ... τρίτη καὶ εἰκοστή τῆς
 ... πρυτανείας Ἑλληνοταμίαις ἐδόθη ...
 ... καὶ συναρχούσιν. **ΤΤΡΡΔΔΔΔΠΕ** ... ἑστὴ καὶ τριακοστὴ τῆς πρυ-
 ... τανείας Ἑλληνοταμίαις ἐδόθη ...
 40 ... καὶ συναρχούσιν. **ΡΧΧΧΡΗΗΡΠΗΗ** ... κεφάλαια ἀργυρίου
 ... σὺν πᾶσι ...

Rationes anni Quæstorum Minervæ anni Olympi 92, 3. Ab his ex
 aerarii in arce annuis reditibus (ἐκ τῶν ἐτερίων) pecunia numeratur tum aliis
 magistratibus tum Hellenotamiis in usum militare et sacrum. Primus scriba
 Senatus, hoc est primæ prytaniæ scriba est Κλεργένης (cf. Aristoph. Ran. 721.),
 ex aliâ ac τῇ πρυτανευούσῃ φυλῇ creatus, de quo vid. Boeckh. ad n. 81. Quæsto-
 rum primus prytanis tum fuit Callistratus Marathonius, Aeantidis. Cf. ad n. 58.
 Nempe Quæstor primarius ex primæ prytaniæ tribu est. Ordo autem pry-
 taniarum quaestoriarum, i. quas dædè cum prytaniis Senatus confundas, ex
 prytaniarum, quæ tribus sortitæ essent, ordine ante Euclichem definitus vi-
 detur.

Pryt. L. vs. 4. cum Boeckhio Φραγρολόγῳ posuimus, quibus esset in Barth.
 apographo incerta prima littera **Ϝ**. Σίτος ἴππας est pecunia equitibus Atticis
 pro frumento data. Vid. Oecon. civ. Ath. I. p. 269 sqq. Ea ex diversis aera-
 rii partibus, ut Ἀθναίαις Πολυαῖος καὶ Ἀθναίαις Πένης numeratur, ex illâ 3 tal.
 3237 dr. 1/4 ob. ex hac 91 dr. 2 1/4 ob. si verum est. F. De Numa Ἀθναίῳ vid.
 Oecon. civ. Ath. II. p. 294 sqq.

Pryt. H. vs. 5. Panathenæa maiora anno Olympiadum tertio mense
 Hecatombæone exeunte celebrata sunt. Vid. Oecon. civ. Ath. II. p. 166 sq.
 Iam quum in secundâ demum prytaniâ Athlothesis numerata pecunia sit,

post asipiens factas numeratasque esse apparet. Cf. Demosth. idē cor. p. 266, *ἑξαταῖς κατ' ἐπιούριον*: oppositi sunt *ἐπιούριος* (vide Hesyche: *ν. ἐπιούριος*), *ἑξατάμην*, ibi memorata videtur Panathenaica esse. Cf. Boeckh. ad q. 162. vs. 25) Nomen *ἄλλος*: exstat apud Pausan. X, 13. 4.

Pryt. III. vs. 7. De Pericle Periclis f. vid. Xenoph. Mem. Socr. III, 5. et interpret. coll. Barthelini (De Hermone / cf. Thucyd. VIII, 89 sqq. Diobeliā duplicem videri pro civibus 18000, fortasse in Eleusiniis et Osthophoriis, quae *ἂν ἡὰν* / prytaniā celebrantur, Boeckh. monuit. V. Oecon. civ. Athen. I, 7. II, 13. Ceterum notum est diobeliā civibus Atticis omnibus, qui vellent accipere, pensam esse, quo lautiore in festis victa uti possent. V. 9. de dictione *ἑτάρον* (cf. vs. 10. 12), quod significat *aliud nomen*, cf. C. Inscr. n. 145. vs. 26.

Pryt. IV. vs. 10. Quarta prytania a Pyanepsionis xvii. usque ad Maemact. xiiii. est. In eam incidunt Apaturia trium dierum solemnia. Diobelia quae hac occasione offertur permagna est, plus quam quadruplex. Itaque plura in diobeliā impensa etiam sine plebiscito ex ordinariis vectigatibus videntur. Boeckhio. Haec prytania est a Maemact. xiiii. usque ad Pesid. xviii. In hunc mensem incidunt Haloa, Posidonia, Dionysia minorā, in quibus sunt Piraeensia. Sed diobelia pro civibus 18200. triplex esse videtur.

Pryt. VI. vs. 14. Inde ab hac prytaniā dies interratae pecuniae notantur. In quo Boeckhio monuit dies plerumque eodem vel non longe distos esse, ut 11, 12, 13, 23, 24, 36. quod ita explicuit (cf. Oecon. civ. Athen. II. p. 171. sq.) ut aut eodem die, quo plebiscitum factum est, aut paullo post numerata pecunia esset. Quippe expensa facta esse *ἡφιστάμενου τοῦ δήμου*, et comitia habita die 11, deinde ut videtur, circa diem 20, et quarta sub finem prytaniae. Quae *ἑδεκάτη τῆς ἀγρευθείας* numeratur (vs. 17.) pecunia, ea nunc dicitur *ἀνωμολογήμα στρατηγῶν* (cf. Boeckh. ad q. 162. vs. 25) *ἑταῖρος*, hoc est *summa de qua ex pacto convenit cum Euclide. duce copiarum ad Eretriam*. Scilicet Hellenotamias Euclidi illam summam promiserant. De rebus tum in Euboeā gestis cf. Diodor. XIII, 52.

Vs. 19. *Σπουδία* cum Boeckh. reposuimus pro corrupto *ΞΡΟΥΔΙΔΙ*. Vs. 20, *τὰ ἐκ Σάμου ἀνωμολογήθη* est *pecuniae in Samo aerario Minervae destinatae syngraphā scriptā cessae sunt Hellenotamiae Anaetio etc.* Polyarati (paretri Hellenotamiarum) mentionem facit Demosth. adv. Boeot. de dot. p. 1009. 25. p. 1015. 26.

Pryt. VII. vs. 21. Mensis Anthesterionis d. 11-13. solemnia sunt An-

thesteria quibus quae d. 9: et 10. numerantur pecuniae triplici diobeliae sufficere non videntur. Itaque ea aliunde suppleta esse censenda est. Quattuor fere talenta pro frumento unius prytaniae numerantur (V. Oecon. civ. Ath. I. p. 271.). Σίτρον nunc dicitur quasi ἐς σίτρον; quamquam alias σίτρος simpliciter habetur.

Pryt. VIII. vs. 27. Octava prytania ab Elaphebol. 12. usque ad Munch. 17. est. Quibus usibus summae expensae inservierint, non notatur. V. Oecon. civ. Ath. II. p. 176. Ceterum prytaniarum VIII. IX. X. unaquaque dies habet 36. Itaque quum annus Olymp. 92; 3. videatur vulgaris fuisse, si Athenis tum Metonis cyclus receptus est (quod omnino verisimile videtur), ea aetate sex priores prytaniae dies 36 habuerint necesse est. Cf. Oecon. civ. Ath. I. c.

Pryt. IX. vs. 30 sq. Unus, ut videtur, ex Quaestoribus Minervae pecuniae Samias cessisse dicitur quattuor praetoribus in Samo et duobus trierarchis. Scilicet, ut paucis defungar, harum pecuniarum haec ratio Boeckhio iudice fuisse videtur. Athenienses eas pecunias in Samo, quae iis tum imprimis fida fuit, videntur depositas habuisse, sive asmorum vi ex vicinis locis collectas sive ex vigesima (σικαστή), quam illis tum subditi praestabant, a publicanis collatas. Quae quum aerario in arce competerent, priusquam in arcem delatae essent, a Quaestoribus cedi Hellenotamiis poterant solvendae iis, quibus ex plebiscito numerare certas summas debebant. Quibus occasionibus tum pecuniae in prytania VI memoratae tum hae ipsae expensae sint, exponit Boeckh. ad h. t. p. 223. aliter atque Haacke in dissertat. chronolog. de postremi belli Peloponnesiaci annis etc. quem vide. Vs. 35. ΑΛΙΛΕΙ lapidiae vitium est pro ΑΙΛΙΛΕΙ. Vs. 36. Aristophanes aut Anaphlystius aut Anagyrasius fuit.

Pryt. X. vs. 37 sq. Post σύμπερ in apographo sequitur O, unde merito Boeckh. coniicit fuisse σύμπερτος. Vid. eum ad C. Inscr. n. 145. vs. 16. Sequebantur notae numerales. Universa pecunia exceptis iis nominibus, quae evanuerunt, est 178 tal. 3864 dr. 3 ob. Vide de ceteris Oecon. civ. Ath. I. c.

56.

In averso latere eiusdem lapidis, cuius praecedens inscriptio est, in parte inferiore titulus στρογγύδων scriptus. Böckhiius schedis Mülleri et Rosii usus est. Cf. Catal. Mus. reg. Clarac. p. 279 sq. Rosius, Insc. Vetust. tab. xx. p. 141.

[Vid. tab. insert.]

ΕΡΙΤΕΞΕΡΕΔΡΟΙΞΛΥΞΙΘΕΟΙΘΥΜΑΙΤΑ
Δ]ΕΙΚΑΙΞΥΝΙΝΟΝΤΟΞ]Μ[ΕΤΑΛ]ΕΙΤΝΙΟΝΟΞ
Ε]ΞΤΕΝΔΙΟΒ. . . . . Θ[ΡΑΞΥ]ΟΧΟΙΘΟΡΙΚ
ΙΟΙΚΑΙΞΥΝΙΝΟΝΤΟΞ]ΜΕΤΑ[Λ]ΕΙΤΝΙΟΝΟΞ
5 Ε]ΞΤΕΝΔΙΟΒΥΜΑΙΤΑΔΕΙΚΑΙΞΥΝΑΡΧΟΞΙ 5
ΕΒΔΟΜΕΙΚΑΙΟΝΟΞ[ΕΞ]ΤΕΝΔΙΟΒΕΛΙΑΝ
ΤΕΞΔΙΛΙΝΙΑΡΧΟΙΠΡΟ]ΒΑΛΙΞΙΟΙΚΛΙΞ
ΥΝΑΡΧΟΞΙ[ΜΕΤΑΛΕΙΤΝΙΟΝΟΞΕΞΤΕ
ΝΔΙΟΒΕΛΙΑΙ[Ξ]ΙΟΙΚΑΙΞΥΝΑΡΧΟΞΙΕΝΑ
10 ΤΕΙΚΑΙΔΕΚΟΞΕΞΤΕΝΔΙΟΒΕΛΙΑΝΗΡ 10
ΕΛΛΕΝΟΤΑΜΞΙ[Δ]ΕΥΤΕΡΑΙΚΑΙΕΙΚΟΞΤΕΙ
ΤΕΞΠΡΥΤΑΜΙ. . . ΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΞ[ΚΑΙ
ΠΑΡΕΔΡΟΙΞΕΙΤΕΞΠΡΥΤΑΝΕΙΑΞΝΟΥΜ[Ε
ΝΙΑΙΒΟΕΔΡΑΡΕΔΡΟΙΞΛΥΞΙΘΕΟΙΘΥΜΑΙ
15 ΤΑΔΕΙΚΑΙΞΕΡΑΙΒΟΕΔΡΟΜΙΟΝΟΞΕΞΤΕΝ 15
ΔΙΟΒΕΛΙΑΜΕΙΚΑΙΞΥΝΑΡΧΟΞΙΕΚΤΕΙ
ΚΑΙΕΙΚΟΞΤΕΝΔΙΟΒΕΛΙΑΝΡΔΔΔΡ. . ΕΛ
Λ]ΕΝΟΤΑΜΙΑΤΡΙΑΚΟΞΤΕΙΤΕΞΠΡΥΤΑΝ[ΕΙ
ΑΞΟΛΔΟΕΙΗΡΓΗΗΙΕΛΛΕΝΟΤΑΜΙΑΙΞΚΑ
20 ΙΠΑΡΕΔΡΟΠΡΥΤΑΝΕΙΑΞΟΛΔΟΕΙΙΞΤ[ΑΜΕ 20
ΝΟΒΟΕΔΡΟΜΕΔΡΟΙΞΠΡΟΤΑΡΧΟΙ[Π]ΡΟ[ΤΑΡ
Χ]ΟΙΠΡΟΒΑΞΕΙΑΞΤΕΤΡΑΔΙΕΠΙΔΕΚΑ[ΒΟΕ
Δ]ΡΟΜΙΟΝΟΦΙΞΛΥΞΙΘΕΟΙΘΥΜΑΙΤΑΔΕΙ
ΚΑΙΞΥΝΑΡΧΕΚΑΒΟΕΔΡΟΜΙΟΝΟΞ. . . . .

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DIVISION OF THE PHYSICAL SCIENCES
DEPARTMENT OF CHEMISTRY
5708 SOUTH CAMPUS DRIVE
CHICAGO, ILLINOIS 60637
TEL: 773-936-3700
FAX: 773-936-3701
WWW: WWW.CHEM.UCHICAGO.EDU
OFFICE: 5708 SOUTH CAMPUS DRIVE
CHICAGO, ILLINOIS 60637
TEL: 773-936-3700
FAX: 773-936-3701
WWW: WWW.CHEM.UCHICAGO.EDU

- Ἐπί τῆς Ἐρεχθίδος δε[υ]τέρας [πρυτανείας] Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις Λυσι-
 Δέω Θυμαϊτά-
 δ]η καὶ συνάρχουσι τρίτῃ καὶ δεκάτῃ τῆς πρυτανείας, [δεκάτῃ φθίνοντος] Μ[ετα-
 γ]ειτνιώνος,
 εἰς τὴν διωβελίαν, Ἄθην[αίας] ΠΠΚ. Ἑλληνοτ[αμίαις καὶ π]αρέ[δροις] .....
 Θ[ρασυλ]όχῳ Θορικί-
 ῳ καὶ συνάρχουσι ἐβδό[μ]ῃ καὶ δεκάτῃ τῆς πρυτανείας, [ἕκ]τῃ φθίνοντος] Μετα-
 [γ]ειτνιώνος,
 6 εἰς τὴν διωβελίαν ΗΔΓΓΓ. [Ἑ]λληνοταμίαις καὶ παρέδροις Λυσιδέω Θυμαϊτάδῃ
 καὶ συνάρχουσι
 ἐβδόμῃ καὶ δεκάτῃ τῆ[ς] πρυτανείας, ἕκτῃ φθίν[ον]τ[ος] Μεταγ]ειτνιώνος, εἰς τὴν
 διωβελίαν
 τῆς [Α]ἰγίν[ης] ΤΤΡΗΗΗΗΡ[Δ]Δ[Δ]ΠΓΓ. Ἑλληνοταμίαις [καὶ] παρ[έ]δροις
 Πρωτάρχῳ Πρ[ο]βαλισίῳ καὶ σ-
 υνάρχουσι [ἑ]νδ[έ]σῃ καὶ δεκάτῃ τῆς πρυτανείας, πέ[μ]π[τῃ] φθίν[ον]τος Μεταγ]ειτ-
 νιώνος, εἰς τῆ-
 ν διωβελίαν .ΓΓ. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις Π[ρ]ωτάρ[χ]ῳ [Π]ρο[β]αλι[σ]ίῳ
 καὶ συνάρχουσι ἐνά-
 10 τῃ καὶ δεκάτῃ τῆς πρυτανείας, τετράδι φθίν[ον]τος Μεταγ]ειτνιώνος, εἰς τὴν διω-
 βελίαν ΗΓ.
 Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις Λυσιδέω Θυμαϊτάδῃ καὶ [συνάρχου]σι [δ]ευτέρα καὶ
 εἰκοστῇ
 τῆς πρυτανείας, ἔνη καὶ [ν]έα Μεταγ]ειτνιώνος, εἰς τὴν διωβελίαν ΔΠΓ... Ἑλλη-
 νοταμίαις [καὶ
 παρέδροις Θρασυλόχῳ Θορικίῳ καὶ συνάρχουσι, τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας,
 νομι[η]-
 νία Βοηδρομιῶνος, εἰς τὴν διωβελίαν ΗΡΔΓΓΠ. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις Λυ-
 σιδέω Θυμ[α]-
 15 τάδῃ καὶ συνάρχουσι τετάρτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, δευτέρα Βοηδρομιῶνος,
 εἰς τ[ὴν]
 διωβελίαν ΠΠΠΚ. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις Λυσιδέω Θυμαϊτάδῃ καὶ συνάρ-
 χουσι ἕκτῃ
 καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, τετράδι ἱσταμένου Βοηδρομιῶνος, εἰς τὴν διωβελίαν
 ΡΔΔΔΠ.. Ἑλ-
 ληνοταμίαις καὶ παρέδροις Λυσιδέω Θ[υμ]αιτάδῃ καὶ συνάρχουσι, τριακοστῇ τῆς
 πρυτανεί-

*as, ὀγδοῦ ἰσταμένου Βοηδρομιῶνος, ἐς τὴν διωβελίαν, Ἀθηναί[as ΤΤ]ΧΗΗΡΓΗ.
 Ἑλληνοταμίαι[s κ-
 20 αἱ παρέδροις Λυσιδέω Θυμαϊτάδῃ καὶ συνάρχουσι, τριακοστῇ τῆς πρυτανείας, ὀγ-
 δοῦ ἰστ[αμέ-
 νου Βοηδρομιῶνος, ἐς τὴν διωβελίαν ΡΔΔΔΗ. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις,
 [Π]ρω[τάρ-
 χ]ω Προβαλισίω καὶ συνάρχουσι ἕκτῃ καὶ τριακοστῇ τῆς πρυτανείας, τετράδι ἐπὶ
 δέκα Βοη-
 δρομιῶνος, [ἐς τὴν] διωβελίαν ΔΔΓΗΗΗ. Ἑλληνοταμίαις καὶ παρέδροις Λυσι-
 Déω Θυμαϊτ[άδῃ
 καὶ συνάρχουσι [ἕκτῃ καὶ τριακο]στῇ τῆς πρυτανείας, [τε]τράδι ἐπὶ δέκα Βοη-
 δρομιῶνος . . . . .*

Fragmentum hoc rationes expensarum continet totumque in diobeliae pecuniis ex aerario numeratis versatur. Initio deest anni notatio et prima prytania, Cecropidis. Cf. C. Inscr. n. 160. In fine ut desunt plura, ita reliquae octo prytaniae interciderunt. Desumptae pecuniae sunt partim ex communi aerario, partim ex eo, quod Minervae dicatum est, ut in inscriptione superiore. Nota Hellenotamiās omnes diversarum esse tribuum, quum in n. 55. aliquot eiusdem tribus sint, duo vel ex eodem pago, Aphidnaei Proxenus et Eupolis, ex Aeantide. Vid. Boeckh. ad n. 172.

Titulum anni Olympiadis 92; 4. esse ac proinde initio Olymp. 93, 1. exaratum probabilibus argumentis docet Boeckhius ad n. 149. vs. 1. Litteras ΕΓΧΕΤ, quas Müllerus incertas notat, nec Ros. agnoscit, in ΠΡΥΤΑ mutandas esse vel ipsa oratio docet. Dicitur autem utrumque, et δευτέρας πρυτανείας et δευτέρας πρυτανευούσης. Θυμαϊτάδης constanter in hoc titulo scribitur, quum vulgo sit Θυμαϊτάδης. Diobeliae summa (vs. 3.), sive 4½ ob. sive ΗΗC (200 dr. ½ ob.), complendis tantum ex̄pensis inserviisse putanda est. Ceterum mense Boedromione praeter Charisteria et Magna Mystera ipso mensis initio Boedromia, Eleutheria, Marathonia celebrata sunt, quibus conicias inserviisse pecunias hanc prytaniā numeratas. Vs. 3. post παρέδροις in Mülleri apographo lacuna est, fortasse inde nata, quod litterae falso scriptae et de industriā erasae sint; id quod etiam vs. 21. extr. 22. init. videtur accidisse. Vs. 4. in voce ἕκτῃ lacunae explendae spiritum assumpsit Boeckh. licet in hoc titulo omissum. De summā diobeliae vs. 5. idem valet, quod ad vs. 3. diximus. Vs. 7. init. Δ ut incerta notatur. Unde reposito ΤΕΣΑΙΛΙΝΕΣ cleruchis Aeginae Atticis diobeliam ex Atticis redditibus pensam esse, utpote civibus Atheniensibus, praeclare demonstravit Boeckhius. Summa dio-

beliae, compositis variis lectionibus, est 2 talent. 987 dr. quae, ut videtur, unâ missione in Aeginam translata est, ut diobelia inde unius anni posset distribui. Rosianum hoc loco apographum parum tutum, ex quo vs. 7. init. *Συναίξ Νίκη* ΠΗΗΗΗ.Δ.ΓΓC legitur, quod falsum esse vel ex dativo apparet. Nota autem vs. 6. extr. non magis quidquam periisse, quam vs. 8. extr. — Vs. 12. † dedit Boeckh. pro †. Vs. 16. de exiguâ summâ diobeliae vid. ad vs. 3. — Vs. 19. litt. 49-59. Müllerus habet [ΑΞ. ΕΧΗΠΠΗ†], Ros. [Α][Ν]ΙΚΕΙΠΠ†. Vides in Rosiano iterum redire dativum ἈΣυναίξ Νίκη sensu cassum. Verumenimvero recte vidit Müllerus, ex cuius lectione quum *συνωμια* novem notarum esse videatur, quarum tertia est X, patet secundam aut T aut X reponi oportere. Illud probabilius Boeckhio videtur. Reposuit igitur TT. Ex intermediis autem quum septima Π in aliud non commode queat mutari quam Π, duae praecedentes aut ΗΗ aut ΗΠ² poni debent. Et alterum quidem videtur probabilius. Unde summa oritur 2 tal. 1256 dr. 1 ob. quae paullo plus quam duplex diobelia est, fortasse ad Eleusinia. Vs. 21. Πρωτάρχω bis scripta erat. Vs. 23. pro duobus in fine obolis, qui duo spatia complent, tres scribi vel quattuor posse monuit Boeckhianus.

Superest, ut de diebus, qui hoc in titulo memorantur, videndum sit. Sunt autem dies hi:

Pryt. dies 13	Μεταγίτνιονος	φθίνοντος	10.
17		φθίνοντος	6.
18		φθίνοντος	5.
19		φθίνοντος	4.
22		ἐνὴ καὶ νέα.	
23	Βοηδρομιώνος	νοσημνία.	
24		ισταμένου	2.
26		ισταμένου	4.
30		ισταμένου	8.
36		ἐπὶ δίκαι	4.

Numerantur pecuniae inde a die prytaniae 13. Itaque prioribus duodecim diebus nihil ex aerario numeratum est, sed coeperunt expensae post prima comitia, quae undecimo prytaniae die haberi solebant. Iam quum Metagitnionis dies 21 (δεκάτη φθίνοντος). 25. 26. 27. incidant in prytaniae dies 13. 17. 18. 19. apparet prytaniae secundae diem primam Metagitnionis esse 9. Boedromionis autem novilunium sive primus dies incidit in eiusdem prytaniae diem 23. Metagitnio igitur eo anno dies habuit triginta. Sed Boedromionis δευτέραν ισταμένου non exemptilem esse contra Plutarch. (Symp. Qu. IX, 6. de frat. am. 18.) hic primum titulus docet. Itaque Boeckhianus

collatis Procli (ad Hesiod. Opp. et D. 766.) et Polluc. (VIII, 117.) locis probabili ratiocinatione φείδεντος δευτέραν in solo mense Boedromione omissam statuit. Praeterea quum prytaniae in vulgari anno dierum 354 sex sint dierum 35, quattuor 86, quas maiores Ol. 92, 3. in n. 55. ultimas fuisse vidimus, coniciat quispiam in intercalari anno priores prytanias dies 38, posteriores dies 39 habuisse. Ex quo rationibus rite subductis quum Hecatombaeon eo anno dies 29 habere non posset, prytaniam primam dies habuisse 38, annumque fuisse intercalarem, in quo duo primi menses, Hecatombaeon et Metagitnion tricenos dies haberent, concedendum est.

CAPUT IV.

TITULI AB OLYMP. 94, 2. USQUE AD AETATEM QUA ROMANI
GRAECIAM INTRARUNT OLYMP. 158. A. U. C. 608.

§ 1. TITULI ATTICI.

1. Lege Archini (*) Euclide Archonte Olymp. 94; 2. (**) latâ Ionicam litteraturam (v. Introduct. p. 24.) Athenis in actis publicis receptam esse Theopompus testatur ap. Photium, Apostolium XXII, 25. Suid. v. Σαμίων ὁ δῆμος (***) . De privato huius litteraturae apud Athenienses cultu v. Introduct. p. 24. not.

(*) Hunc Archinum memorant Aeschin. de falsâ legat. 52. Adv. Ctesiph. 61. Plut. de glor. Athen. 118. Aristid. Leuctr. II. p. 661. T. I. Dind. cf. Ruhnk. Hist. oratt. gr. p. XLII. Wachsmuth. Arch. Hell. I, 2. p. 278. Schneid. ad Xenoph. Hell. p. 149. Idem in causâ fuit, cur Lysias civis Athen. fieri non potuerit. V. Clinton. F. Hell. ad Ol. 94, 2.

(**) Consentiant de epochâ etiam Chronographi (Cedrenus, Chron. Alex. cf. Corsin. F. A. III. p. 276.). De Euclide cf. Schol. Hom. II. γ'. 185. Schol. Eur. Phoen. 682. M. Schol. Benn. Anecd. II. p. 783. qui Archini legem ad Grammatistas refert! — Wachsm. I. c. p. 269. falso cum illâ componit legum Solonis descriptionem Nicomacho mandatam. — Archon Ol. 88, 2. falso Euclides audit (Diod.), qui Eucles est (Aristot. Meteor. I, 6, 8.). Nec recte Corsinius qui pro Euclide militat. Quod si verum esset, Archon Ol. 94, 2. haberet, quo distingueretur.

(***) Cf. Schol. Euripid. Phoen. 709. Plutarch. Aristid. c. 1. Schol. Herm. p. 17. Salmas. in Inscr. Herod. p. 231. Spanheim. de usu et praestant. numism. I. p. 85. Valès. in Maufs. nott. ad Harpocr. p. 101. 102. Vofs. Art. gr. I, 30. Fischer. ad Vell. Gr. gr. I. p. 13. Thiersch. Act. phil. Mon. II, 1. p. 409. Rose, Inscr. gr. vetust. p. XVI sq. Marx. ad Eph. fragm. p. 241.

Ea constat litteris viginti quattuor his:

A	I	R P
B	K K	Ξ
Γ	Λ Λ	T
Δ	M M	Υ
E	N N	Φ
Ι	Ξ	X
H	O o	Ψ
Θ o	Π	Ω o

Hae sunt formae litterarum usitatissimae. Ceterum mature elementa quaedam hinc inde variant, ut A n. 64. quam formam haud scio an ante Euclidem usurpatam C. I. n. 160. statui possit; Z n. 71. et in titt. non Atticis infra n. 72. Θ C. I. n. 251. (si fides transscribenti), et in titt. non Atticis Θ ibid. n. 1608. 1770. ex Ol. 130-150. Ξ circa Ol. 107-110. non inusitata forma videtur C. I. n. 113. 155. cf. infra n. 72. mox Ξ aliquoties C. I. n. 112. post Ol. 123, 2. Π n. 64. C. I. n. 85. cf. infra n. 72. T n. 86. et in non Atticis potissimum Π C. I. n. 1590. 2107. 3068. Σ C. I. n. 222. cf. infra n. 72. Denique hinc inde Ψ ut n. 72. etc.

Memorabilis forma litterarum est inscriptionis Megaricae Corp. Inscr. n. 1052.^b in Add.

A, Δ, E, H, K, M, N, Ξ, T, Ξ, Υ, Ω

quarum arcus diverse vergentes cum scripturâ Phoeniciâ comparari possunt (v. Kopp. Bild. u. Schr. d. Orients. T. II. p. 157. cf. de Wette, Archaeol. Ind. ed. sec. p. 287. et Hupfeld. tab. in Ewaldii Gramm. ling. Arab. I. Scripturae Arabicae Origines.) opposuitque iam Boeckhius inscriptionum Theraearum formae K (Act. Acad. Berol. 1836. p. 63.).

Postremo usus minorum θ o o in Atticis frequentior est post Euclidem. C. I. n. 99. ex Ol. 114, 1. ibi n. 106. ex aetate Macedonicâ. cf. infra n. 80. et tit. Megar. C. I. n. 1052.^b in add. Boeot. ibid. n. 1595. Thas. ibid. n. 2160.

2. De orthographiâ haec notamus. Vocalis O pro OY usus per aliquot Olympiades etiam post Euclidem retinetur, nisi quod post Olymp. 100. magnâ illud inconstantia factum videmus; quâ aetate scriptura OY magis invalescit. Cf. C. I. n. 87. 88. et infra n. 60. Quippe inscriptiones ex Olymp. 108, 4. (C. I. n. 93.), Olymp. 107-109. (ibid. n. 155.), Olymp. 109, 1. (ined.), Olymp. 110, 1. (C. I. n. 530.), Olymp. 111, 2. (ibid. n. 159.), Olymp. 111, $\frac{3}{4}$ (ibid. n. 157.), Olymp. 114, 1. (ibid. n. 99.), ex aetate Demosthenis ibid. n. 96.

459. omnes praebent OY pro O, excepto uno exemplo in n. 159. Quamquam in certis quibusdam formulis O pro OY ne insequentibus quidem anis plane usu cessat. Sed ut in his parum interdum constantiae adhibetur, ita, quum OYK vel ante Euclidem soleat exarari, tamen in lapide Sandwicensi C. I. n. 158. ex Olymp. 101. OK comparet. Nec Lacones Euclidean aetate OY scripsisse decretum adversus Timotheum probabile reddit. Cf. n. 76. Simplex E pro diphthongo EI aliquoties usque ad Olymp. 104-106. scriptum habetur, v. n. 57. ΑΛΥΞΕ, ΧΕΡΟΝΙΠΤΡΟΝ. C. I. n. 150. ex Olymp. 95, 3. ΑΠΕΡΟΝ, ΞΕΥΓΕ. ibid. n. 84. ex Olymp. 100, 4. ΕΝΑΙ. ibid. n. 87. ex Olymp. 101-103. ΕΞ. ibid. n. 85.^b ex Olymp. 102, $\frac{2}{3}$. ΧΡΗΜΑΤΙΕΝ. ibid. n. 216. ex Olymp. 104-106. ΕΧΟΡΕΓΕ (*). Contra aetate Demosthenis in aliis pro simplici E ex pronuntiatione, ut videtur, peculiari scribitur EI, ut ΔΕΙΗΤΑΙ, in titulo de instaurat. moen. Athen. (vid. Commentat. Mülleri de Munimentis Athenarum) vs. 43. 50. 58. C. I. n. 102. ΚΕΙΩΝΤΑΙ; in aliis pro I longo, ut ΕΙΤΕΑΙΟΙ C. I. n. 172. 174. 647. qui usus in titulis non Atticis huius aetatis crebrior videtur; C. I. n. 1688. Delph. ex Olymp. 100. ΑΠΟΤΕΙΞΑΙ, cf. ibid. n. 120. et infra n. 77. vs. 27. ΞΥΝ pro ΧΞΥΝ etiam ante Euclidem, appropinquante tempore anarchiae, exarari eiusque usum inter Olymp. 90-92. magis confirmari supra vidimus (Cap. III, pr.). Post Euclidem autem haec scriptura prorsus invaluit, ut Olymp. 95, 3. (n. 58.), Olymp. 98, 4. (C. I. n. 151. 11.), Olymp. 102, $\frac{2}{3}$ (n. 60.), Olymp. 101-103. (C. I. n. 87.), Olymp. 114, 1. (ibid. n. 99.) etc., excepto C. I. n. 86. ubi ξυμβόλων, quam inscriptionem paullo post Euclidem exaratam esse vel ex usu inconstanti diphthongi OY intelligi potest. Omnino eā aetate multa in titulis mixta ex vetere et novā litteraturā deprehenduntur. Sic, praesertim in ὄροις, nota aspirationis H cum vocali H aliisque componitur (ut ΗΕΛΙΚΗΞ) C. I. n. 525. 527. 529. Atque ex vetere genere scribendi ΧΞ pro Ξ resedit. C. I. n. 525. unico exemplo. Sed E pro H in terminatione dativi et coniunctivi, praesertim in formulis decretorum quibusdam (ut ΑΓΑΘΕΙΤΥΧΕΙ, ΤΕΙ ΒΟΥΛΕΙ, ΕΝΕΤΗΛΕΙΛΙΘΙΝΕΙ) vel aliquot post Euclidem saeculis haud rarum, n. 59. 71. etc. et in titulis non Atticis, ut in Teio C. I. n. 3068. Iota quod vocatur mutum diligenter additur. Quod ubi modo additur modo omittitur, indicio est, titulum non multum ultra primum ante Christum saeculum recedere, ut n. 71. Olymp. 152-155. cf. Cap. V. pr. Sed quum huius

(*) Hinc existimandum de usu, quo etiam posteriore tempore terminatio - ειᾶ mutatur in - έια, ut Ἀγοθονέια C. I. 910. Ἡρακλέια ib. 1112. Ἀρτεμοκλέια ib. 1887. Ἀλεξανδρέια ib. 1181.

litterae ommissio etiam veteri Aeolismo tribuatur (Greg. Cor. §. XXX. Bekk. Anecd. III. p. 1187.), in titulis non Atticis videndum est, ne a dialecto habeat excusationem, ut C. I. n. 1513. Teg. n. 1608. Boeot. cf. infra n. 80. Distinctio, ubi fit, inconstanter binis punctis constituitur C. I. n. 157. (ubi quae binae lineolae a Fourmonto pictae sunt, eas in bina puncta mutandas esse monuit Boeckhiius), vel etiam ternis, n. 67. cf. tit. Ephes. C. I. n. 2953. Notae item numerales binis punctis circumdantur, ut C. I. n. 102. 103. vel ternis, ut infra n. 57.

3. In formis quibusdam orthographia ut plurimum ex dialectorum ratione aestimanda est. Veteres Attici passim formis solutis utuntur ut *Περικλής*, *Ψοκλής*, *Ἀλωπεκεύς* v. Marm. Sandwic. C. I. 158. coll. ibid. 145. Et sic etiam Dores *Ἰπποκλέας*, *Ἀριστοκλέας* C. I. 812. etc. Apud Aeoles Δ haud raro transit in Θ, unde formam *οὔθεις* (*μηθείς* etc.) aeolicam dicunt Eustath. p. 1841. Philemon. v. *οὐδὲ ἔν*. Favorinus. Eam habes in titulo Boeotico n. 74. ex tempore belli Peloponnesiaci, in Doricis C. I. 1845. Corcyr. ex secundo fere a. Chr. n. saeculo, n. 79. Aetol. ex Ol. 135-140. Itaque statui potest ex consuetudine aeolicâ aetate Macedonicâ in communem dialectum propagatam esse. Prorsus insolens est *μηθεῖν* pro *μηθῆν* in tit. Del. C. I. 2266. Huc pertinet etiam elisio insolentior *ἐφορκεῖω* in tit. Cret. 2554. cf. C. I. I. p. 808. b. pluralia *μισθούσθω*, *κρινέσθω*, *ἐγδανειζέσθω* p. *μισθούσθων* etc. in tit. Corcyr. C. I. 1845. et *στεφανούντω* p. *στεφαναύντων* in Rhod. 2525. δ. denique scriptura *ἐπισκεάζειν*, *σκεαθήκη* (p. *ἐπισκευάζειν*, *σκευοθήκη*) in Corcyr. 1838. cf. 2344. in Cym. 3524. et similia.

4. Tituli Attici qui ad hanc aetatem pertinent; sunt: C. I. n. 2139. (Ol. 94, 2.), Lap. Del. in Act. Acad. Berol. 1834. p. 28. (Ol. 94, 2 - 102.), C. I. n. 150. (Ol. 95, 3.), n. 151. (Ol. 98, 4. cf. n. 152. 153. 154.), n. 218. (Ol. 99, 1.), n. 83. (Ol. 100, 3. cf. n. 538. 800.^b), n. 84. (Ol. 100, 4.), n. 85. (Ol. 101, 1.), n. 158. (Ol. 101, 3.), n. 87. (Ol. 101-103.), n. 85.^b (Ol. 102. $\frac{2}{3}$.), n. 85.^c (Ol. 102, 4.), n. 88. (Ol. 103, 2.), n. 90. cf. n. 91. (Ol. 106, 2.), n. 2246. (Ol. 107.), n. 93. (Ol. 108, 4.), n. 155. (Ol. 109, 1.), n. 530. (Ol. 110, 1.), n. 251. (Ol. 110, 3.), n. 458. (Ol. 110, 4.), n. 539. (Ol. 106-110.), n. 221. cf. n. 159. (Ol. 111, 2.), n. 95. (Ol. 111, 4. cf. n. 96.), n. 157. (Ol. 112.), n. 477. (Ol. 112, 4.), n. 222. (Ol. 113, 1.), n. 99. (Ol. 114, 1.), n. 223. (Ol. 114, 2.), n. 103. (Ol. 114, 4.), n. 102. (Ol. 110-115.), n. 214. 224. (Ol. 115, 1.), n. 105. (Ol. 116, 3.), n. 172. (Ol. 116, 4.), n. 107. (Ol. 119, 1-124, 1.), n. 111. (p. Ol. 123, 2. cf. n. 113. 115. 178.), n. 225. 226. (Ol. 127, 2.), n. 162. (Ol. 120-130.), n. 108. (p. Ol. 134.), n. 120. (c. Ol. 140.), n. 121. (p. Ol. 144, 4.), n. 122. (Ol. 145, 4-

155, 3. cf. tit. agonist. in Diar. archaeol. Hal. 1835. f. 4. p. 26 sq.), n. 124. cf. n. 123. (Ol. 152-155, 4.), tit. agonist. in Annal. Inst. Arch. Rom. 1829. p. 174. (Ol. 151, 1-158.), tit. agonist. in Diar. Arch. Hal. 1835. f. 3. p. 18. n. 23. (Ol. 154, 1-3.).

Aetatis notâ certiore carent C. I. n. 100. 101. 104. 106. 109. 110. 112. 114. 116. 117. 118. 119. 125. 127. 128-134. et in Add. n. 133.^b 156. 161. 163. 173. 174. 175. 176. 179. 180. 183. 199. 217-219. 227. 233. 234. 235. 236. 237-239. 241. 242. 252. 253. 255-257. 259. 260. 261. 459. 460. 461. 462-464. 468. 469. 471-475. 479. 525. 526-529. 531-536. 541-547 etc.

57.

Marmor supra fractum, longum fere pedem et semissem, latum pollices fere octo et semissem, crassum semipedem, a Broenstedio repertum Aeginae in loco templi sive Minervae sive Iovis Panhellenii; nunc Monachii in glyptotheca. Ed. Wagner Bericht über die Aegin. Bildw. p. 77. cum interpretatione Schellingii. Walpol. Trav. p. 570. n. 36. ex schædis Cockerelli, a. 1820. Müllerus Aeginet. p. 160. 1817. Formâ gypseâ diligentissime expressum monumentum exstat inter supellectilem Academiae Berolinensis.

	Ι Ι Ι Ω Ι Ι	Ι Ι Α Λ Υ	. . . . . ἀλώ-
	Ε:ΙΙ:Ξ Ι Δ Η Ρ Ι Α Ε Ξ Ο Ρ Η Ξ:ΙΙΙ:		σει II. σιδήρια ἐξ ὀπῆς III.
	Κ Α Ρ Κ Ι Ν Ω:ΙΙ:Ξ Υ Λ Ι Ν Α Τ Α		καρκίνω II. Ξύλινα τὰδε·
	Δ Ε Ε Ξ Α Λ Ε Ι Π Τ Ρ Ο Ν:Ι:Κ Ι Β		ἐξ ἄλειπτρον I. κι-
5	Ω Τ Ο Ι:ΙΙ:Ι Κ Ρ Ι Α Π Ε Ρ Ι Τ Ο Ε		βωτοὶ III. ἰκρία περὶ τὸ ἔ-
	Δ Ο Ξ Ε Ν Τ Ε Λ Η Θ Ρ Ο Ν Ο Ξ:Ι:		δος ἐντελεῖ. Θρόνος I
	Δ Ι Φ Ρ Ο Ξ:Ι:Β Α Θ Ρ Α:ΙΙΙ:Θ Ρ Θ Ν		θρόνος I. Βάθρα III. Θρό-
	Ο Ξ Μ Ι Κ Ρ Ο Ξ:Ι:Κ Λ Ι Ν Η:Ξ Μ Ι		νός μικρός I. κλίνη συμ-
	Κ Ρ Α:Ι:Β Α Θ Ρ Ο Ν Α Ν Α Κ Λ Ι Ξ		κρά I. Βάθρον ἀνάκλι-
10	Ι Ν Ε Χ Ο Ν:Ι:Κ Ι Β Ω Τ Ι Α Μ Ι Κ		σιν ἔχον I. κιβώτια μι-
	Α Ρ Α:ΙΙ:Β Α Θ Ρ Ο Ν Υ Π Ο Κ Ρ Α Τ		κρά III. Βάθρον ὑποκρατή-
	Η Ρ Ι Ο Ν:Ι:Κ Ι Β Ω Τ Ι Ο Ν Π Λ Α		ριον I. κιβώτιον πλα-
	Τ Υ:Ι:Ε Ν Τ Ω Ι Α Μ Φ Ι Π Ο Λ Ε Ι		τὸ I. Ἐν τῷ ἀμφικολέῳ
	Ω Ι Τ Α Δ Ε Χ Α Λ Κ Ι Ο Ν Θ Ε Ρ Μ		τὰδε· χαλκίον θερμαν-
15	Α Ν Θ Ρ Ι Ο Ν:Ι:Χ Ε Ρ Ο Ν Ι Π Τ		τήριον I. χειρόνιπτ-
	Ρ Ο Ν:Ι:Φ Ι Α Λ Α:ΙΙ:Π Ε Λ Ε Κ Υ Ξ:Ι:		ρον I. φιάλα II. πέλεκυς I.
	Μ Ο Χ Λ Ο Ξ:Ι:Μ Α Χ Α Ι Ρ Ι Α:ΙΙ:		μοχλός I. μαχαίρια III.
	Κ Λ Ι Ν Α:ΙΙ:Χ Α Λ Κ Ι Ο Ν Ε Γ		κλίνα II. χαλκίον ἐγ-
	Λ Ο Τ Η Ρ Ι Ο Ν:Ι:Α Ρ Υ Ξ Τ Ι Χ Ο		λουτήριον I. ἀρυστήρες
20	Ξ:Ι:Η Θ Μ Ο Ξ:Ι:		I. ἥθμος I. 20

Vs. 11. init. APA vitium est lapicidae; idem vs. 8. post ΚΑΙΝΗ interpunctionem videtur posuisse, quod sequi iam numerum I putabat. Vs. 17. 18. vacua spatia reliquit quadratarius, quod lapis ibi ita excavatus est, ut litterae incidi non possent. Memorabilis inconstantia est in duplici scriptura *σμηκρός* et *μικρός*.

Titulum neque Aeginetarum Doriensium esse neque Atheniensium in Aeginâ cleruchorum, qui insulam usque ad captas a Spartanis Athenas tenuerant, ex dialecto Atticâ et scripturâ Ionicâ iam Boeckhii et Müllerus viderunt. Probabilis omnino sententia Boeckhii est qui Atticos sacerdotes in templo relictos aliquamdiu post pugnam ad Aegospotamôs ibi mansisse et Euclide Archonte demum Doriensibus templi tradidisse suppellectilem putavit. Ex illâ tabulâ fragmentum nostrum superest, quo primum ferramenta in ipso templo collocata continentur, ut catenae, clathri ex fenestrâ dempti (*σιδήρια ἐξ ὀπῆς*, non *ἐξω γῆς* ut legebat Schellingius), forfices (*καρκίνω*), quae ad claustra clathrorum pertinuisse videntur. Sequuntur lignea instrumenta, in quibus *ἰκρία* *περὶ τὸ ἔδος ἐντελή* integri statuae cancelli et *βάθρον ἀνάκλιον ἔχον* sellula humilis cum ligno postico ad reclinandum. De his cf. Müller. I. c. Additur supellex in conclavī ministrorum (*ἀμφιπολείω*) collocata. *Χαλκόν* substantivum est ut C. I. n. 161. et ibid. n. 3071. *Ἄρυστιχος* (v. Poll. X, 75. et lex.) et *ἠθμός* ad craterem pertinent, qui ut ipse in vasis aereis haud dubie recensitus erat, ita basin eius ligneam habes vs. 11.

58.

Athenis in arce inter rudera Parthenonis repperit Chendl. et edidit Inscr. II. 4. p. 42-45. unde repetit Boeckh. Oecon. civ. Ath. tab. IV. v. et illustravit II. p. 287-310. Titulus in duobus lateribus *A. B.* est *στοιχηδόν* scriptus, non tamen totidem versuum singulorum litteris. Nunc est in Mus. Brit. Synops. n. 305. ex Elginianis, ap. Viscont. n. 42. 43. Varias lectiones Rosius communicavit cum Boeckhio.

[*Textum vide in pag. 154-157. interpositum*]

Col. I.

Θεοῖς

Τάδε οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν οἱ ἐπὶ Ἰφικλέους ἀρχοντος, Ἐπιχάρης Εὐωνυμῆς, ... ἐϋς, Κηφισοφῶν Παιανίης, Χαρίης Π. . . . .

5 . . . . . Διονυσίου Ἀχαρνέως, ...

. . . . . σ]τοκλῆς Ἀμαξαντεῖς, Φιλοκράτης

U [*Continuatur p. 158.*]

A.

[Θ] [Ε] [Σ] [Ι]

ΤΑΔΕΟΙΤΑΜΙΑΙΤΩΝΙΕΡΩ]ΝΧΡΗΜΑΤΩΝΤΗΣΑΘΗΝΑΣΚΑΙΤΩΝΑ
 ΛΛΩΝΘΕΩΝΟΙΕΡΙΟΥΚΛ]ΕΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΕΠΙΧΑΡΗΣΕΥΩΝΥΜΕ
 ΥΣ. . . . . Ε]ΥΣΚΗΦΙΣΟΦΩΝΓΑΙΑΝΙΕΥΣΧΑΡΙΑΣΓ
 . . . . . ΘΕΝΔ[Η]ΟΓΕΙΤΩΝΑΧΑΡΝΕΥΣ. . . . .
 5 . . . . . Σ]ΤΟΚΑΗΣΑΜΑΞΑΞΕΙΕΥΣΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ
 . . . . . / ΝΑΦΑΥΣΤΙΟΣΟΙΣΜΝΗΣΙΕΡΓΟΣΑΘΜΟ]Ν
 ΕΥΣΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΓΑ]ΡΕΔΟΣΑΝΤΑΜΓ'ΑΙΣΤΟΙΣΕΡΙΣΟΝΙΑΔΟ]Α
 ΡΧΟΝΤΟΣ]. . . . . ΑΤΩΙΕΥΩΝΥΜΕΙΧΑΡΙΑΙΑΡΑΦΗΝΙΩΙΔΙ.
 . . . . . ΕΙΕΙΕΥΒΙΩ]ΑΙΘΑΛΙΔΗΙΕΥΑΦΛΩΙΕΚΚΕΡ
 10 ΑΜΕΩΝ]. . . . . ΜΕΙΦΙΛΩ]Τ]ΑΔΗΙΔΕΚΕΛΕΙΕ. . . . .

. . . . . ΑΝΑΦΛΥΞΙΤΙΩΙΟΙΣΜΟ]Ρ]ΥΧΟΣΒΟΥΤΑΔΗΣΕΤΓΓΡΑΜΜΑ]ΤΕ
 ΥΕΓΑΡΑΔΕΞΑΜΕ]ΝΟΙΓΑΡΑΤΩΝΓ]Ρ]Ο]ΤΕΡ]Ω]Ν]ΤΑΜΙΩΝΤΩΝΕΡΙ]ΑΡΙ
 ΣΤΟΚΡΑΤΟΣΑΡ]ΧΟΝΤΟΣΣΩΚΡΑΤ]Ο]ΣΛΑΜΙ]Τ]ΤΕΩΣΚΑΙΕΥΝΑΡ]ΧΟΝ
 ΤΩΝΟΙΣ]. . . . . ΩΝΕΛΕΥΣΙΝΙΟΣ]Ε]ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝΤΩΙΝΕΩΙΤΩΙΕ]Κ
 15 ΑΤΟΜΠΕΔ]ΩΙΑΡΙΘΜΩΙΚΑΙΣ]ΤΑ]ΘΜΩΙΝΙΚΗΣΧΡΥΣΗΕΡΡΩΤΟΣΕ]Ρ]Υ
 ΜΟΣΚΕ]ΦΑΛΗΣΤΕΦΑΝΗΕΝΩΙΔ]Ω]ΩΡΜΟΣΥΓΡΟΔΕΡΙΣΗΛΩΔΥΟΧΡ]Υ
 ΣΩΓΑ]ΡΑΡΙΣΤΕΡΑΑΜΦΙΔΕΑΧΡΥΣΙΔΙΑΜΙΚΡΑ. : ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥ
 ΤΩΝ:Χ]ΔΔΔΔΔ]ΤΡΙΤΟΣΕΡΥΜΟΣΑΡΟΠ]ΤΥΓΜΑΓΕΡΟΝΑΙΔΥΟΡΟΔ]Η
 ΟΝΤ]ΟΥΤΩΝ:Χ]ΡΗΗ]Η]ΔΔΔ]Ρ]Η]ΤΕΤΑΡΤΟΣΕΡΥΜΟΣ]ΓΑ
 20 ΡΑ]ΔΕΞΙΑΑΜΦΙΔΕΑΣΤΕΦΑΝΟΣΚΑΤΩΡΙΔΕΔΥΟΕΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤ]Ω
 ΝΧ]ΡΗΗΗ]Ρ]Δ]Γ]Η]ΤΕΜΠΤΟΣΕΡΥΜΟΣΑΚΡΩΤ]Η]Ρ]ΙΟΝΧΡΥΣΙΟΝΟΓ]Ι
 ΣΘ]ΙΟΝΣΕΚΕΛΕΔΥΟΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΩΝ:Χ]Χ]Χ]Η]Τ]Η]ΘΥΜΙΑΤΗΡ]ΙΟΝ]Α

Ρ]ΓΥΡΟΝΟΚΛΕΟΣΤΡΑΤΗΑΝΕΘΗΚΕΝΝΙΚΗΡΑΤΟΧΑΛΚΑ[Δ]ΙΕΡΕΙ[Ξ
 25 ΜΑΤΑ]ΕΧΟΝΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ:ΧΗΗ: ΧΡΥΣΙΟΝΑΡΥΡΟΝ]Ξ[ΤΑ]ΘΜΟΝ[Τ
 ΟΥΤΟ]. ΙΣ:ΑΜΦΙΔΕΑΙΧΡΥΣΑΙΛΕΡΤΑ.Ι[Ι]ΠΟΛΥΙΓΓΗΜΕΛΕΤΕΩΝΟ
 Ξ]. . . ΕΩΣΑΝΕΘΗΚΕΝΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ:ΙΝ:Η:Η:ΣΤΡΕΓΤΟΝΓΕΡ
 ΙΧΡΥΣΟ]ΝΥΓΑΡΓΥΡΟΝΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ:ΦΓΓΗ:Η:Η:ΣΤΕΦΑΝΟΣΧΡΥ
 ΣΟΣΑΡ]ΙΣΤΕΙΑΤΗΣΘΕΟΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ:ΗΗΦΔΔΗ:Η:ΣΟΙΝΟΧΟΑ
 30 ΙΑΡ]ΓΥΡΑΙ:Η:ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΩΝ:ΧΗΗΗΦΔΔΔΗ:Η:ΣΤΕΦΑΝΟΣΧΡΥ[Ξ
 Ο]ΣΟΝΛΥΣΑΝΔΡΟΣΑΡΙΣΤΟΚΡΙΤΟΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣΑΝΕΘΗΚΕΝ
 ΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ:ΦΔΓΓΗ:Η:ΣΤΕΦΑΝΟΣΘΑΛΑΟΧΡΥΣΟΣΟΓΓΕΛΩΝΤ
 ΛΗΞ]ΩΝΙΔΟΠΕΛΛΗΝΕΥΣΑΝΕΘΗΚΕΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ:ΔΓΓΗ:Η:ΣΤΕΦ
 ΑΝ]ΟΣΘΑΛΛΟΧΡΥΣΟΣΟΝΙΕΡΟΚΛΗΣΦΑΣΗΛΙΤΗΣΑΝΕΘΗΚΕΣΤΑΘ
 35 Μ]ΟΝΤΟΥΤΟ:ΦΓΓΗ:Η:ΣΤΕΦΑΝΟΣΘΑΛΛΟΧΡΥΣΟΣΟΝΗΓΟΛΙΣΑΝΕΘΗ
 ΚΕΤ]ΑΝΙΚΗ:ΤΗΡΙΑΤΟΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ:ΦΔΔΔΓ:ΣΤΕΦ
 ΑΝ]ΟΣΘΑΛΛΟΧΡΥΣΟΣΟΝΑΡΙΣΤΟΜΑΧΗΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΣΑΝΕΘΗΚΕ
 ΣΤΑΘ]ΜΟΝΤΟΥΤΟ:ΔΔΓΓΗ:Η:ΔΑΚΤΥΛΙΟΣΑΡΓΕΡΩΝΧΡΥΣΟΣΟΝΓΛΑΘΟ
 . . ΑΙΓ]ΙΝΗΤΗΣΑΝΕΘΗΚΕΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ:ΙΣ:ΣΤΕΦΑΝΟΣΧΡΥΣΟ
 40 ΣΟΝΗΝ]ΚΗΕΧΕΙΕΓΙΤΗΣΚΕΦΑΛΗΣΗΕΓΙΤΗΣΧΕΡΟΣΤΟΑΓΑΛΜΑ
 ΤΟΣΤΟΧ]ΡΥΣΟΣΤΑΘΜΟΣΦΩΚΑΙΚΩΣΤΑΤΗΡΕ:Η:ΕΚΤΑΙΦΩΚΑΙΔΕ
 Ξ]. . . ΛΟΓ]ΜΗΔΙΚΟΙ'ΑΡΓΥΡΟΙ:ΔΙ:ΥΓΡΟΣΤΑΤΟΝΧΡΥΣΟΝΑΣΤΑΦ
 ΜΟΝΚΡΑΤΗ]ΡΥΡΑΡΓΥΡΟΣΕΠΙΤΗΚΤΟΣΑΣΤΑΘΜΟΣΕΚΤΗΦΩΚΑΙΞ
 ΚΑΙΔΥΟΣΦ]ΑΦΙΔΕΛΙΘΙΝΩΧΡΥΣΟΝΕΧΟΣΑΤΟΝΔΑΚΤΥΛΙΟΝΗ[Δ
 45 ΕΑ]. . . ΟΜΕΚΑΦΑΙΧΑΛΚΑΙ:Η:ΣΤΑΘΜΙΑΧΑΛΚΑ:Δ]Η:ΜΑΧΑΙΡΑ
 ΑΑΡΓΥΡΑΚΟΛΕΟΝΑΡΓΥΡ]ΟΝΕΧΟΣΑΤΑΥΤΗΝΗΒΟΛΗΑΝΕΘΗΚΕΝΞ
 ΤΑΘΜΟΝΤΑΥΤΕΣ. . . ΚΑΡΧ]ΗΣΙΟΝΔΙΟΣΠΟΛΙΩΣΑΡΓΥΡΟ]ΝΣΤ
 ΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟΝΗ]. . . ΑΡΤΕ]ΜΙΔΟΣΒΡΑΥΡΩΝΙΑΣΧΡΥ[Ξ. . .
 . . . . . ΧΡΥΣΙΔΕΣ:Η:ΣΤΑΘΜΟΝ
 50 [ΤΟΥΤΩΝ]. . . . .

□ 2

B.

ΑΙΑ ΡΑ ΛΓΑΡ . . . . . ΝΚΑΙ ΗΘΙΑ Α . . .
 ΥΡΑΡΓΥΡΟΝ . ΡΟ . . . . . ΞΑΝΟ . . .
 ΕΛΕΥΞΙΝΟΣ] . ΔΔΓΒΟ ΗΔΙΟΝ[ΕΛΕ]ΦΑΝΤΙΝΟΝ . . . . . ΚΡ
 ΑΤΗΞΑΙ ΞΧΡΩΝΟΣΦΑΛΗΡΕΥ[ΞΑΝΕΘΗΚΕΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΟ:ΗΔ: . . . . . ΑΡΓΥ
 6 ΡΑΗΝΛΥΞΙΜΑΧΗΤΗΛΕΜΑΧΟΜΗΤΗΡ[ΕΦ]ΗΙΤΙ[ΓΟΡΓΟΝΕΙΟΝΕΣΤΑΘΜΟΝ . . . .
 . Η:ΔΑΚΤΥΛΙΟΣΧΡΥΣΟΣΗΓΙΝΑΚΙΩΙΟΝΚ . . . . . [ΑΝΕΘΗΚΕΝΑΡΤΕΜ
 ΙΔΙΒΡΑΥΡΩΝΙΑΙΔΑΚΤΥΛΙΟΣΧΡΥΣΟΣΚΑΙΧΡΥΞΙΟΝΑΓΥΡΟΝΡΡΟΣΕΣΤ
 ΗΔΕΔΕΜΕΝΟΝΦΡΥΝΙΞΚΟΣΘΕΤΤΑΛΟΣΑΝΕΘ[ΗΚΕΣΤΑΘΜΟΝΤΟΥΤΩΝ: . .
 Η:ΗΝΩΙΔΙΩΧΡΥΣΩ:Η:ΑΡΤΕΜΙΔΟΣΒΡΑΥΡΩΝΙΑΣ . . . . .
 10 ΟΞΑΝΕΘΗΚΕΣΤΑΘΜΟΝ:ΙΙΙ:ΣΕΤΑΤΗΡΕΞΚΙΒΔΗΛΟΙ . . . . . [ΚΑΤΑΚΕΧΡΥΞΩ
 ΜΕΝΟΙΟΙΓΑΡΑΛΑΚΩΝΟΣΟΝΥΞΜΕΓΑΣΤΡΑΓΕΛΑΦΟΡΡΙΑ[ΓΙΣΙΟΝΤΟΣΕΣΤΑ
 ΘΜΟΝ:ΔΔΔΗ:ΧΡΥΞΙΑΣΥΜΜΕΙΚΤΑΔΙΑΛΙΘΑΚΑΙΕΝΩΙΔΙΩΣΤΑΘΜΟΝ . . . .
 ΤΑΔΕΕΓΓΕΤΕΙΑΓΑΡΕΔΟΜΕΝΧΡΥΞΙΟΝΟΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣΘΑΡΟ . . . . .
 ΗΞΑΓΗΝΕΓΚΕΝΤΟΑΡΟΤΟΒΑΘΡΟΤΟΑΓΑΛΜΑΤΟΣΕΣΤΑΘΜΟΝ:Η: . . . . . Η:ΕΤΕΡΟ
 15 ΝΧΡΥΞΙΟΝΟΓΑΡΑΤΩΙΧΡΥΞΟΧΟΩΙΗΥΡΕΘΗΣΤΑΘΜΟΝ:ΙΙΙ:ΣΕΤΕΦ[ΑΝΟΣΧΡΥ
 ΞΟΣΑΡΙΣΤΕΙΑΤΗΣΘΕΟΣΤΑΘΜΟΝ:ΗΗΔΔΔΔΓΙ:ΣΓΑΛΛΑΔΙΟΝΕΛΕ[ΦΑΝΤΙΝ
 ΟΝ]ΠΕΡΙΧΡΥΞΟΝΚΑΙΗΑΣΠΙΞΕΡΙΧΡΥΞΟΣΟΑΡΧΙΑΣΕΜΓΕΙΡΑ[ΕΙΓΟΙΩ
 ΝΑΝΕΘΗΚΕΑΝΔΡΩΝΕΛΑΙΟΣΙΟΣΑΓΡΗΞΑΤΟΧΡΥΞΑΣ:Η:ΚΟΡΑΣΥΛΛΟ[ΞΕΥΩ
 ΝΥΜΕΥΣΧΡΥΞΟΝ:ΟΙΕΤΑΤΗΡΕ:Η:ΑΙΓΙΝΑΙΩΑΡΤΕΜΙΔΟΣΒΡΑΥΡΩΝΙΑΣ[ΧΡΥ
 20 ΞΟΣΔΑΚΤΥΛΙΟΣΟΝΑΞΙΟΘΕΑΣΩΚΛΕΟΣΓΥΝΗΑΝΕΘΗΚΕΣΤΑΘΜΟΝ:Η:Η:Α
 ΡΓΥΡΙΟΝΣΥΜΜΕΙΚΤΟΝΑΞΗΜΟΝΕΣΤΑΘΜΟΝ:Π:Η:ΧΡΥΞΙΟΝΑΞΗΜΟΝ[ΣΤΑ
 ΘΜΟΝ:Η:Η:ΤΑΔΕΕΝΤΩΙΟΓΙΞΟΘΔΟΜΩΙΕΚΤΗΣΚΙΒΩΤΟΤΗΣΒΡΑΥΡΩΝΙΑΣΗ
 Ν:ΡΓΙΚΟΣΚΕΚΡΥΦΑΛΟΣΕΧΗΝΙΑΞΕΝΟΤΙΜΟΣΚΑΡΚΙΝΟΑΝΕΘΗΚΕΕ[ΝΕΤ
 ΕΡΩΙΚΙΒΩΤΙΩΙΞΙΡΗΝΗΕΛΕΦΑΝΤΙΝΗΚΑΤΑΧΡΥΣΟΣΕΝΚΙΒΩΤΙΩΙΗΛ
 25 ΩΔΟΥΟΓΟΔΕΡΙΞΔΙΟΓΩΝΔΥΟΙΕΥΓΕΤΑΥΤΑΥΓΟΞΥΛΑΚΑΤΑΚΕΧΡΥΞΩΜΕ

ΝΑΦΥΣΗΤΟΝΜΗΛΩΔΟΥΡΟΞΥΛΩΚΑΤΑΚΕΧΡΥΣΩΜΕΝΩΔΑΚΤΥΛΙΟΙΑΡΓΥ
 ΡΟΙΟΚΤΩΠΡΟΣΕΝΙΧΡΥΣΙΟΝΑΓΥΡΟΝΠΡΟΣΕΣΤΙΝΣΦΡΑΓΙΞ.....ΚΑ
 ΤΤΙΤΕΡΙΝΑΕΝΩΙΔΙΑΡΕΝΤΕΤΑΥΤΑΘΑΥΜΑΡΕΤΗΝΑΝΕΘΗΚΕ.....Γ
 ΥΝΗΕΓΚΙΒΩΤΙΩΙΛΥΡΙΟΝΕΛΕΦΑΝΤΙΝΟΝΚΑΙΓΛΗΚΤΡΟΝ.....
 30 ΝΟΝΞΥΛΙΝΟΝΕΓΚΙΒΩΤΙΩΙΡΟΙΚΙΛΩΙΟΚΛΕΙΤΩΑΡΙΞΤΟ.....
 ΙΟΚΙΜΩΝΟΣΓΥΝΗΑΝΕΘΗΚΕΕΝΤΩΙΚΙΒΩΤΙΩΙΕΝΙΕΓΚΥΛΙΟΜΕΝΑΣΦΡΑ
 ΕΙΞΧΡΥΣΟΝΔΑΚΤΥΛΙΟΝΕΧΟΣΑΔΕΞΙΛΛΑΑΝΕΘΗΚΕΟΧΘΟΙΒΟΣΧΡΥΣΙΑ
 ΕΧΩΝΔΩΔΕΚΑΕΤΕΡΟΣΟΧΘΟΙΒΟΣΧΡΥΣΙΑΕΧΩΝΔΙΦΟΧΘΟΙΒΟΣΧΡΥΣΙΑΕ
 ΧΩΝ:Γ||ΧΛΙΔΩΝΧΡΥΣΙΑΕΧΩΝ:Δ:ΞΥΝΤΩΙΑΓΥΡΩΙΞΦΡΑΓΙΔΕΥΑ[ΛΙΝΑΓΡΟΙ
 35 ΚΙΛΑ:||ΠΕΡΙΚΕΧΡΥΣΩΜΕΝΑΙΑΛΥΣΕΞΧΡΥΣΑΣΕΧΟΣΑΙΟΝΥΞ[ΞΦΡΑΓΙΞΧ
 ΡΥΣΟΝΔΑΚΤΥΛΙΟΝΕΧΩΝΣΦΡΑΓΙΞΙΑΞΓΙΞΧΡΥΣΟΝΔΑΚΤΥΛΙΟΝΕΧΟΣΑ
 ΣΦΡΑΓΙΞΙΑΞΓΙΞΠΕΡΙΚΕΧΡΥΣΩΜΕΝΗΣΦΡΑΓΙΞΙΥΑΛΙΝΗΓ[ΕΡΙΚΕΧΡΥΣ
 ΩΜΕΝΗΧΡΥΣΟΝΔΑΚΤΥΛΙΟΝΕΧΟΣΑΣΦΡΑΓΙΔΕΞΔΥΟΑΡΓΥΡΟΣΔΑΚΤΥΛΙ
 ΟΞΕΧΟΣΑΙΞΦΡΑΓΙΔΕΞΥΑΛΙΝΑΙ:Γ||ΡΟΙΚΙΛΑΙΠΕΡΙΚΕ[ΧΡΥΣΩΜΕΝΑΙ
 40 ΣΦΡΑΓΙΞΠΕΡΙΧΡΥΣΟΣΕΠΟΔΕΡΙΞ.ΓΡΟΣ. .ΙΩΙΕΧΟΣΑ.....
 .ΕΝΤΩΙΜΕΞΩΙΑΓΥΡΟΝΧΡΥΣΙΟΝΚΑΙΑΜΦΙ:.....
 .....ΩΝ.Κ.....

Varietas lectionis. Quae Rosius ex marmore enotavit, recepta sunt omnia. Ex schedis Fauvelii
 Köhlerianis potissimae lectiones hae sunt: A. 5. ΑΜΑΞΑΝΤΙΕΥΞ. 10. ΝΕΙ. 11. ΜΟΙ...ΧΟΣ et in fine
 ΕΓΡΑΜΜ. 20. ΗΗΗΗΔ etc. 21. ΚΑΤΥΡΙΔΕ. 25. ΧΗΗΗ: 28. init. ΟΝ. 35. ΗΗΗ. 36. ΔΟΣΤΑ etc. 42.
 init. ΔΟΙ. -- B, quae col. bis exstat in illis schedis, vs. 1. .ΛΕΛΡΑΦΑΓΑΡΕΩΚΑΝΚΑΕΚΤΑΤΑ. 2. .ΓΑΡ
 ΓΥΡΟΝΦΟΓΝΑΣΗΝΔΟΑΓΗΞΑΣΟΣΟ. 3. ΕΛΕΥΣΙΝΘΟΗΝΔΔΓΒΟΙΔΙΟΝΣΕΛΕΦΕΝΤΙ. 4. ΞΑΝΕΘΗΚΕ
 ΞΤΑΟ, ut suppleverat Boeckh. 5. ΝΗΤΗΡΕΝΗΙΤΟ. 6. extr. ΚΛΗ. 8. ab init. ΙΔΕ. 13. extr. ΚΛΗΣΘΑΡ
 (in alteris ΘΑΓ). 15. ΗΥΡΕΘΗ diserte ut Ros. 32. init. ΓΙΞ. 40. ΧΡΥΣΟΣΥΠΟΔΕΡΙΞΓΡΟΣ...ΕΧΟΣΑΝ.
 -- Supplementa sunt Boeckhii.

- ..... Ἄναφλύστιος, οἷς Μνησιέργος Ἀθμον-
 εὺς ἐγραμμάτευσ, παρέδωσαν ταμίαις τοῖς ἐπὶ Σουνάδου ἄ-
 ρχόντος ..... ἀτῶ Εὐωνυμεί, Χαρίφ Ἀραφηνίῳ, Δι...
 ..... εἰεῖ, Εὐβίῳ Αἰθαλίῳ, Εὐάθλῳ ἐκ Κερ-
 10 αμέων ..... μεῖ, Φιλωτάδῃ Δεκαλεί Ἐ.....
 .... Ἄναφλυστίῳ, οἷς Μόρυχος Βουτάδης ἐγραμμάτε-
 υε, παραδεξάμενοι παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν τῶν ἐπὶ Ἀρι-
 στοκράτους ἄρχοντος, Σωκράτους Λαμπτρέως καὶ συναρχόν-
 των, οἷς ..... ἠν Ἐλευσίσιος ἐγραμμάτευσ, ἐν τῷ νεῷ τῷ Ἐκ-
 15 ατομπέδῳ, ἀριθμῶ καὶ σταθμῶ.
- Νίκης χρυσῆς πρῶτος ῥυ-
 μός· κεφαλῆ, στεφάνῃ, ἐνωδίῳ, ὄρμος, ὑποδερῖς, ἤλω δύο χρυ-
 σῶ, παρ' ἀριστερὰ ἀμφιδεᾶ, χρυσίδια μικρὰ ., σταθμὸν τού-
 των ΧΧΔΔΔΔΓΓΓΓΓΓ. Δεύτερος ῥυμός· θύραξ, στρόφιον, σταθ-
 μὸν τούτων ΧΧΔ. Τρίτος ῥυμός· ἀπόπτυγμα, περόναι δύο, ποδή-
 20 ρης, σταθμὸν τούτων ΧΠΗΗΗ[Η]ΔΔΔΓΓΓΓΓΓ. Τέταρτος ῥυμός· πα-
 ρὰ δεξιὰ ἀμφιδεᾶ, στέφανος, κατωρίδε δύο, σταθμὸν τούτων
 ΧΠΗΗΗΗΠΔΓΓΓ. Πέμπτος ῥυμός· ἀκρωτήριον χρυσοῦν ὀπί-
 σθιον, σκέλει δύο, σταθμὸν τούτων ΧΧΧΧΓΓΓ. Θυματήριον ἀ-
 ργυροῦν, ὃ Κλεοστράτῃ ἀνέθηκεν Νικηράτου, χαλκᾶ διερεῖσ-
 25 ματα ἔχον, σταθμὸν τούτου ΧΗΗ. Χρυσίον ἄπυρον, σταθμὸν τού-
 τούτου .ΙC. Ἀμφιδεαῖ χρυσαῖ λεπταὶ Η, Πολυίππη Μελετεῶνο-
 ς ..... ἕως ἀνέθηκεν, σταθμὸν τούτων ΓΓΓ. Στρεπτόν περ-
 ἔχρυσον ὑπάργυρον, σταθμὸν τούτου ΠΠΓΓΓΓΓ. Στέφανος χρυ-
 σοῦς, ἀριστεία τῆς Θεοῦ, σταθμὸν τούτου ΗΗΠΔΔΔΓΓΓC. Οἰνοχόα-
 30 ι ἀργυραῖ Γ, σταθμὸν τούτων ΧΗΗΗΠΔΔΔΓΓΓ. Στέφανος χρυ-
 σοῦς, ὃν Δύσανδρος Ἀριστοκρίτου Λακεδαιμόνιος ἀνέθηκεν,
 σταθμὸν τούτου, ΠΔΠΓΓΓΓ. Στέφανος Θαλλοῦ χρυσοῦς, ὃν Γέλων Τ-
 λησωνίδου Πελληνεὺς ἀνέθηκε, σταθμὸν τούτου ΔΠΓΓΓ. Στέφ-
 35 ανος Θαλλοῦ χρυσοῦς, ὃν Ἱεροκλῆς Φασηλίτης ἀνέθηκε, σταθ-
 μὸν τούτου ΠΠΓΓΓΓ. Στέφανος Θαλλοῦ χρυσοῦς, ὃν ἡ πόλις ἀνέθη-
 κε, τὰ νικητήρια τοῦ κιδαρψοῦ, σταθμὸν τούτου ΠΔΔΔΠ. Στέφ-
 ανος Θαλλοῦ χρυσοῦς, ὃν Ἀριστομάχη Ἀριστοκλέους ἀνέθηκε,
 σταθμὸν τούτου ΔΔΠΓΓ. Δακτύλιος ἀπείρων χρυσοῦς, ὃν Πλαθο-
 .. Ἀθηνῆτης ἀνέθηκε, σταθμὸν τούτου ΙC. Στέφανος χρυσοῦ-
 40 ς, ὃν ἡ Νίκη ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἢ ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγάλμα-
 τος τοῦ χρυσοῦ, ἄσταθμος. Φωκαϊκῶ στατήρε Η. Ἐκται Φωκαϊδε-

s .....λοι Μηδικαί ἀργυραὶ ΔΙ. Ὑπόστατον χρυσοῦν, ἀσταθ-
 μον. Κρατὴρ ὑπάργυρος ἐπίτηκτος, ἀσταθμος. Ἐκτη Φωκαῖς
 καὶ δύο σφραγιδε λιθίω χρυσοῦν ἔχουσα τὸν δακτύλιον ἠδ-
 45 ελ.....ον. Σκάφαι χαλκαῖ Η. Σταθμα χαλκᾶ ΔΙΙ. Μάχαιρ-
 α ἀργυρᾶ καλῶν ἀργυροῦν ἔχουσα· ταύτην ἡ βουλή ἀνέθηκεν· σ-
 ταθμὸν ταύτης ..... Καρχήσιον Διὸς Πολιῶς ἀργυροῦν, σ-
 ταθμὸν τούτου ΗΗ..... Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας χρυσ..
 ..... χρυσιδες ΙΙΙ, σταθμὸν
 50 τούτων .....

Col. II,

.....
 ὑπάργυρον .....
 Ἐλευσινάθεν ΔΔΓ. Βαῖδιον ἐλεφάντινον ..... Κρ-
 ατὴς Αἰσχρωνος Φαληρέως ἀνέθηκε, σταθμὸν τούτου ΗΔ.... ἀργυ-
 5 ρᾶ, ἣν Λυσιμάχη Τηλεμάχου μήτηρ, ἐν ἣ τὸ Γοργόνειον, σταθμὸν ...
 Η. Δακτύλιος χρυσοῦς ... πινακίω, ὃν Κ..... ἀνέθηκεν Ἀρτέμ-
 ιδι Βραυρωνία. Δακτύλιος χρυσοῦς καὶ χρυσίον ἄπυρον πρόσεστ-
 ι δεδεμένον, ὃν Φρυνίσκος Θετταλὸς ἀνέθηκε, σταθμὸν τούτων ...
 Η. Ἐνωδίω χρυσῶ ΙΙ Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας .....
 10 ος ἀνέθηκε, σταθμὸν ΙΙΙC. Στατήρες κίβδηλοι ..... κατακεχρυσω-
 μένοι οἱ παρὰ Λάκωνος. Ὀνοξ μέγας, τραγελάφου πριαπίζοντος, στα-
 θμὸν ΔΔΔΙΙΙ. Χρυσία σύμμεικτα διαλιθία καὶ ἐνωδίω, σταθμὸν ...
 Ταδε ἐπέτεια παρεδόμεν χρυσίον, ὃ Ἀριστοκλῆς ὁ ἀπὸ .....
 ης ἀπῆνεγκεν, τὸ ἀπὸ τοῦ βᾶθρου τοῦ ἀγάλματος, σταθμὸν Ι.... Ἐτερο-
 15 ν χρυσίον, ὃ παρὰ τῷ χρυσοχῶν ἠρέθη, σταθμὸν ΙΙΙC. Στέφανος χρυ-
 σοῦς, ἀριστεῖα τῆς Θεοῦ, σταθμὸν ΗΗΔΔΔΔΓΙC. Παλλάδιον ἐλεφάντι-
 νον περιχρυσὸν καὶ ἡ ἀσπίς ἐπίχρυσος, ὃ Ἀρχίας ἐν Πειραιεὶ ποιῶ-
 ν ἀνέθηκε. Ἄνδρων Ἐλαιούσιος ἀπῆρξατο χρυσᾶς Η. Θράσυλλος Εὐω-
 νυμεῖς χρυσῶ στατήρ, ΙΙ Αἰγυναίω. Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας χρυ-
 20 σοῦς δακτύλιος, ὃν Ἀξιοθέα Σωκλέους γυνὴ ἀνέθηκε, σταθμὸν ΙΙΙΙ. ἀ-
 ργύριον σύμμεικτον ἀσημον, σταθμὸν ΓΗΗΗΙΙΙ. Χρυσὸν ἀσημον, στα-
 θμὸν ΗΗ.

Ταδε ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ ἐκ τῆς κιβωτοῦ τῆς Βραυρωνίας ἦ-
 ν· ἵππικὸς κεκρυφάλος, ἐχίνια· Ξενότιμος Καρκώου ἀνέθηκε. Ἐν ἐτ-
 ἔρῳ κιβωτίῳ Εἰρήνη ἐλεφαντίνη κατάχρυσος. Ἐν κιβωτίῳ ἦλ-
 25 ω δύο, ὑποδερεῖς, διόπτῳν δύο ζεύγη, ταῦτα ὑπόξυλα κατακεχρυσωμέ-
 να, φυσητόν, μήλω δύο ὑπόξυλω κατακεχρυσωμένω, δακτύλιοι ἀργυ-

- ροῖ ἀκτῶ, προσέτι χρυσίον ἄπυρον, πρόσεστιν σφραγίς ..... πα-
 ττιτερινὰ ἐνώδια πέντε· ταῦτα Θαυμαρέτη ἀνέθηκε ..... γ-
 υνή. Ἐν κιβωτίῳ λύριον ἐλεφάντινον καὶ πλήκτρον .....
- 30 νον ξύλινον. Ἐγὼ κιβωτίῳ ποικίλῳ ὁ Κλειτῶ Ἄριστο .....
 ίου, Κίμωνος γυνὴ ἀνέθηκε· ἐν τῷ κιβωτίῳ ἐνὶ ἐγκυλιόμενα· σφρα-
 γίς χρυσοῦν δακτύλιον ἔχουσα, Δέξιλλα ἀνέθηκε· ὄχθουβος χρυσία
 ἔχων δώδεκα· ἕτερος ὄχθουβος χρυσία ἔχων ΔΙΙ· ὄχθουβος χρυσία ἔ-
 χων ΓΙΙ· χλιδῶν χρυσία ἔχων Δ σὺν τῷ ἀπύρῳ· σφραγίδε ὑάλινα ποι-
 35 κίλα Η, περιεχρυσωμέναι, ἀλύσει χρυσᾶς ἔχουσαι· ἔνυξ σφραγίς χρ-
 ρυσοῦν δακτύλιον ἔχων, σφραγίς ἰασπιδος χρυσοῦν δακτύλιον ἔχουσα,
 σφραγίς ἰασπιδος περιεχρυσωμένη, σφραγίς ὑάλινη περιεχρυσ-
 ωμένη χρυσοῦν δακτύλιον ἔχουσα, σφραγίδες δύο ἀργυροῦς δακτυλί-
 40 ος ἔχουσαι, σφραγίδες ὑάλινα ΓΗ, ποικίλαι, περιεχρυσωμέναι·
 σφραγίς περὶ χρυσοῦ, ὑποδερὶς, προς ..... ἔχουσα .....
- . ἐν τῷ μέσῳ ἄπυρον χρυσίον καὶ ἀμφι . . . . .
- . . . . .

Continetur recensio donariorum, quae in Hecatompedo fuerunt, par-
 tim a prioribus Quaestoribus tradita, partim ipso Quaestorum tradentium
 anno illata (ἐπέτεια); illa, ut videtur, usque ad Col. II. v. 12., haec inde a
 v. 13. usque ad v. 22. exponuntur. De Opisthodomio cf. ad n. 54. Haec in-
 scriptio ad Ol. 95, 3. pertinet, nec solorum Minervae Quaestorum est, sed
 etiam ceterorum deorum. Singulos denorum Quaestorum ex aliâ tribu esse
 Boeckhius notavit. Osannus (Syll. p. 64.) eorum nomina ex constanti tri-
 buum ordine disposita demonstravit. Ex eo autem ordine tribus hae sunt:
 Erechtheis, Aegeis, Pandionis, Leontis, Acamantis, Oeneis, Cecropis, Hip-
 pothontis, Aeantis, Antiochis. Itaque Ithyche archonte hi Quaestores enu-
 merantur:

Epichares Εὐωνυμεύς	Erechtheidis.
alter	Aegeidis.
Cephisophon Παιωνεύς	Pandionidis.
Charias (Ἡλήξ, Ποτάμιος, Παιονίδης)	Leontidis.
quintus (Κεφαλήθεν, Κικυννόθεν)	Acamantidis.
Diogiton Ἀχαρνεύς	Oeneidis.
septimus	Cecropidis.
octavus Ἀμαξαντεύς	Hippothontidis.
Philocrates	Aeantis.
decimus Ἀναφλύστιος	Antiochidis.

Pariter Suniade archonte:

primus Εὐκλείδης	Erechtheidis.
Charias Ἀραφίγιος	Aegeidis.
tertius	Pandionidis.
Eubius Αἰθαλίδης	Leontidis.
Eusthlos ἐν Κοραίων	Acamantidis.
sextus vel septimus } alteruter a quadratario omistus est	{ Oeneidis. Cecropidis.
Philotades Δακεύς	Hippothontidis.
nonus	Aeantidis.
decimus Ἀντιφύστιος	Antiochidis.

Anni Ol. 95, 2. primus tantum Quaestor Socrates nominatur; eius demum nomen *Λαμπτήρας* Boeckhps ex vestigijs litterarum exsculpsit; qui demum *Λαμπτήρα* item Erechtheidis est.

Et haec quidem ratio post Euclidem vigeat. Ante Euclidem autem qui princeps Quaestor nominatur, is alias alius tribus est. Videtur autem tum princeps fuisse Quaestor, qui esset ex primae prytaniæ tribu; quam rationem Boeckh. ad h. l. p. 234. exemplis illustravit.

Donariorum, quorum iam recensio sequitur, pars redit C. I. n. 151. Initio describitur *aurea Victoria* partibus separatis (*θύραι*) appensa. Illa Victoria quae fuerit — habuerunt enim Athenienses plures Victorias aureas — haud facile demonstraveris. V. Boeckh. ad h. l. De notis numerorum v. infra App. II.

Col. I.

v. 16. *στεφάνη* est *προκόσμημα* γυναικείον. Athen. V, 201. 202. c. nott. Casaub. Ponderis primum X addidit Boeckh. *ὑπεδρίς* (redit Col. II. v. 25.) *tegumentum pectoris collo proxima*.

v. 18. *θύραι* nunc corporis pars est.

v. 19. *ἀπόπτρυγμα* videtur *plicatura de zona dependens* fuisse. *Ποδήρης* *κα-* *στις* est pars ea, quae de zona ad pedes descendit.

v. 21. *κατωρίδες* (*κατωρίς* ut *ἀντηρίς*) Boeckhio videntur duo *lemnisci* esse ex coronâ utrimque demissi.

v. 22. *ὀπίσθιον* Boeckh. supplevit ex n. 151. — *pars postica prominens aurea*, i. e. *alae bithae cum earum ligaturâ*. Cf. Oecon. civ. Ath. II. 29A. sq.

v. 26. *διαρίσματα* sunt laminae, ex quibus craticula suffimento imponendo inserviens formata erat. In pondere quum ap. Ros. vacuum spatium anius litterae supersit, possit conici ΧΗΗΗ.

v. 30. Dedicavit Lysander captis Athenis.

v. 32. *δε θαλλοῦ χρυσοῦς* of. Oecon. civ. Ath. II. p. 318, *Τηλομίδου*. Corr. Chandl. ex n. 151. v. 32.

v. 36. ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ pro ΚΙΘΑΡΩΙΔΟ vitium quadratarii est. Scilicet corona illa vincenti destinata erat, sed quum vicisset nemo, deae dedicata est.

v. 38. ΑΠΕΡΩΝ, ἀπειρών, ut ΊΕΥΓΕ ΣΚΕΛΕ (ζεύγεις, σκέλει pro ζεύγεις, σκέλει). Ceterum de ἀπειρών δακτύλιος. vid. Schol. Ven. Iliad. ξ', 200. Schol. Odys. α', 98. Mai. cf. Poll. VII. 79.

v. 40. Haec alia Victoria est atque ea, quae initio huius recens descriptur. Est illa, quam in manu tenet magna Minervae statua aurea. Demp-tam eam coronam Victoriae et in Hecatompedo servatam esse suspicari debemus. V. Boeckh. p. 236.

v. 41. Phocaici stateres aurei fuerunt. ἔκται, quae alibi non memorantur nisi in hoc ipso titulo, videntur argenteae fuisse, sextam partem stateris constituentes. Cf. Boeckh. Metrol. Unters. üb. Gew. u. Münzf. 1838. p. 185.

v. 42. ὑπόστατον est βᾶσις κρατῆρος, Plut. de orac. def. 14. Cf. supra p. 79. et Boeckh. I, p. 20. ἐπίτηκτον videtur esse sigillis s. emblematis inductum, quae ferrumine agglutinabantur. Cf. n. 151. v. 44.

v. 45. Centum pelves aerae, quas portabant μέτακοι σκαφηφόροι, redeunt n. 151. v. 26. Στάθμα sunt ponderum normae ex plebiscito in arce repositae. Cf. C. I. n. 123. et Poll. X. 126. Eas n. l. esse duodecim, non undecim, C. I. n. 151. vs. 40. docet.

v. 48. Cave putes ex Hecatompedo ad templum hic transiri Dianae Brau-roniae item in arce situm. Sed scilicet haec quoque in Hecatompedo fuisse existimanda sunt quocumque modo fillata.

Col. II.

v. 6. H quadratarii error est. Expectaveris ΞΥΝ. Πινάκιον Boeckh. pu-tat exiguam tabellam operis tessellati esse, quales nos quoque gestamus in annulis.

v. 7. Supplementi formula petita est ex v. 27.

v. 10. Post κίβδηλοι haud dubie numerus interiit. Ceterum plumbeis sta-teribus auratis Lacones decepisse Polycrates Samius dicitur (Herodot. III, 56.).

v. 11. de τραγελάφῳ πριαπ. cf. Oecon. civ. Ath. II. p. 305.

v. 13. 14. Statua est Minervae Virginis, quam fecit Phidias. Huius statuae basin Ol 95, 3. refecerat hic Aristocles. De variis hoc nomine artificibus vid. C. I. ad n. 23. Et minor ille quidem Aristoclés, Cleoetae fil. Phidiae adiutor, Ol. 95, 3. superstes esse potuit. Itaque praeclare suspicatur Boeckh. quemadmodum Olympiae Phidiae postéri Phaedryntae dicti ius habuerint statuae Iovis purgandae (Paus. V, 14. 5. coll. Hesych. v. φαιδρυντής), sic etiam Phidiae et Cleoetae posteris Athenis id negotii datum fuisse in statuá Par-

thenonis; unde conieciat ἀπο[φαιδρυντ]ήσι etā unā litterā brevius hoc supplementum est. De patriā certe Aristoclis hūc cogitari non potest.

v. 15. Haec corona dedicata magnis Panathenaeis. Ol. 95, 3.

v. 19. In ΧΡΥΞΟΝΟΙ lapidā errasse videtur, ut aliquoties.

v. 23. ἐχίναι = ἐχίνοι in frenis equestribus. V. Poll. 1, 184.

v. 25. θιάσαι in aures Hesych.

v. 26. φουσητόν fortasse idem quod φουσητήριον, *flabellium* πρότερον significat in argenteis annulis infixum esse aurum; adiectum erat sigillum.

v. 29. Post κληκτρον Boeckh. conieciat ἐπήγυρτομένον, an utroque fine argenteo tegumento munitum.

v. 34. χρυσία parvae ex auro laminae vel bractee. Σὺν τῷ ἀπύρῳ, scil. annumerato hoc decem sunt χρυσία.

v. 35. περιεχουμένη et ἔχουσαι pro dotali est. Ibid. post vocem οὐξ Boeckh. addidit σφραγίς, ut adiectum ἔχων ad vocem πρώτῃ loco positam referatur.

v. 37. Post alterum σφραγίς delendus ductus l. v. 40. ἀπὸ τῆς πρῆτης spatium post eam vocem relictum occupasse Boeckhio videtur.

59.

Marm. Choiseul. n. 185. Catal. Par. (ed. Clarac.) n. 576. Athenis misit Fouyel. Habent etiam schedae Köhlerianae. Transcripsit Müllerus. Pro Ξ et Ψ haud dubie fuit Ξ et Ψ.

[Textum vide pag. seq. interpositum]

... τοῦ δήμου, Φαν]ακ[ρίτου] τὴν εὐργυσ[ίαν]
ἀναγρ[άφαι] ἐν στήλῃ λιθίνῃ εἰς [ἀκ-
ρ]όπολ[ιν], κ[α]λέσαι] δὲ αὐτὸν ἐπὶ ξέν[ων]

5 α] εἰς τὸ προτανεῖον εἰς αἴθριον.

Κ]έφαλος εἶπε, τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ [τῶν]

ἢ Βουλῆς ἀναγράψαι. δὲ φανόκριτον

τὸν Παριανὸν πρόξενον καὶ εὐεργέ-

την αὐτοῦ καὶ τοὺς ἐκγότους ἐν στήλῃ

10 λιθίνῃ καὶ ὑψῆσαι ἐν ἀκροπόλ[ει]

τ]ῶν γραμματέα τῆς Βουλῆς ἐπ[ε]ῖ, εἰ [μὴ ἄ-

κ]ήγησε τοῖς στρατηγοῖς περ[ὶ] τῶν

ν]εῶν τοῦ παρακλῶ καὶ εἰ οἱ στρατηγοὶ μ-

ἐπ[ύ]θοντο, ἐάλω[σ]άν ἀν[α]ί[ε] σι[τή]γοι ὑπὸ τῶν

15 μ]πολεμ[ικῶν] ἀπὸ τούτων εἶναι [αὐτῶν]

. . . . . ΕΝΕΞΙ . . . . . Ν . . . ΕΝ . . ΚΑ
 . . . ΤΟ]ΔΗΜ[ΟΦΑΝ[ΟΚΡ[ΙΤΟ]ΤΗΝΕΥΕΡΓΕΞ[ΙΑΝ
 ΑΝ]ΑΓΡ[ΑΨΑΙΕΝΕΤΗΛΕ]Ι]ΛΙΘΕΝΕΝΕΙΞ[ΑΚ
 Ρ]ΟΡΟΛ[ΙΝ]Κ[ΑΛΕΞΑ]Ι]ΔΕΑΥΤΟΝΕΡΙΞΕΡΝ[Ι
 5 Α]ΕΙΞΕΤΟΡΥΤΑΝΕΙΟΝΕΙΞΑΥΡΙΟΝ
 ΝΕΦΑΛΟΞΕΙ:ΠΕΤΑΜΕΝΑΛΛΑΚΑΘΑΓΕΡ[Τ
 Η]ΙΒΟΛΕΙΑΝΑΓΡΑΨΑΙΔΕΦΑΝΟΚΡΙΤΟΝ
 ΤΟΝΠΑΡΙΑΝΟΝΠΡΟΞΕΝΟΝΚΑΙΕΥΕΡ[ΓΕ
 ΤΗΝΑΥΤΟΝΚΑΙΤΟΞΕΚΓΩΝΟΞΕΝΕΤΗΛΕ
 10]ΛΙΘΙΝΕΙΚΑΙΕΤΗΣΑΙΕΝΑΚΡΟΡΟΛ[ΕΙ
 Τ]ΟΓΓΡΑΜΜΑΤΕΑΤΗΣΒΟΛΗΣΕΡΙΜΕΙ[ΜΗΑ
 Ρ]ΗΙΓΕΛΕΤΟΙΣΕΤΡΑΤΗΓΟΙΞΕΡΕΡ[ΙΤΩΝ
 Ν]ΕΩΝΤΟΠΑΡΑΠΛΟΚΑΙΕΙΘΙΣΤΡ[ΑΤΗΓΟΙΜ
 Η]ΕΡΙΘΟΝΤΟΕΑΛΩ[Ξ]ΑΝΑΝΑ[Ι]ΞΙ[ΤΗΓΟΙ
 15 Α]ΙΠΟΛΕΜΙΟΙΑΝΤΙΤΟΥΤΩΝΕΝΑ[Ι]ΑΥΤΩ[ΙΤ
 Η]ΝΠΡΟΞΕΝ[ΙΑ]ΝΚΑΙΤΗΝΕΥΕΡΓΕΞ[ΙΑΝ
 Κ]ΑΙΚΑΛΕΞΑΙΑΥΤΟΝΕΡΙΞΕΝΙΑΕΙΞΕΤΟΡ
 ΡΥΤΑΝΕΙΟΝΕΙΞΑΥΡΙΟΝΜΕΙΙΞΑ[Ι]ΔΕΤ
 ΟΑΡΓΥΡΙΟΝΤΟΕΙΡΗΜΕΝΟΝΤΟΞΑΡΘΕ
 20 ΚΤΑΣΕΚΤΩΝΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΩΝΧΡΗΜΑ
 ΤΩΝΕΡΕΙΔΑΝΤΑΕΚΤΩΝΝΟΜΩΝΜΕΡ[Ι]ΞΩΞΙ

ἦν προξενίαν καὶ τὴν εὐεργεσίαν,

καὶ καλέσαι αὐτὸν ἐπὶ ξένια εἰς τὸ π-

ρυτανεῖον εἰς αὐρίον μερίσσει δὲ τ-

ὁ ἀργύριον τὸ κερμαίνον τοὺς ἀποδέ-

20 κτας ἐκ τῶν καταβαλλομένων χρημά-

των, ἐπειδὴν τὰ ἐκ τῶν νόμων μερίσσει.

Prior pars mutilata Senatus προβούλευμα continet pro Phanocrito Pariano, ex urbe Pario, non Faro insulâ. Post additur Cephali sententia in concione proposita. Scilicet Phanocritus Parianus OL 100, 4. classis Lacedaemoniae adventum, Pollide praefecto, nunciavit, atque effecit, ut praetores Athenienses classe instructâ commeatum, cui Pollis insidiabatur, conservarent. V. Diod. XV, 34. De formulâ τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ cf. App. I. c. II. 2. fin. De γραμματεῖ βουλῆς v. Boeckh. Oecon. civ. Ath. I. p. 200 sq. de Apodectis ibid. p. 171 sq. 186. 197. Τὰ καταβαλλόμενα χρήματα reditus sunt publico soluti. v. ibid. p. 362. Vs. 15. Koehl. ΠΟΛΕΜΙΑΙ et sic etiam Clar. Unde Boeckh. [χειρ]ὶ πολεμίας. Quamquam simplicior Schömanni coniectura ὑπὲρ πῶν πολεμίων.

60.

Athenis ex schedis Fauvelii Koehlerianis. Lapidem Choiseulio miserat Fauvelius; sed perisse videtur.

ΔΙΟΣΕΠΕΝΠΕΡΙΩΝΟΙΠΡΕΣΒΕΙΣ
 ΔΙΟΥΥΣΙΟΗΚΟΝΕ. ΣΛΕΠΟΞΙ. ΔΕΔ
 .ΙΒΟΥΛΗΙΠΕΡΙΜΕΝΖΩΝΓΡΑΜΜΑΤ
 .ΝΙΕΝΔΙΟΥΥΣΙΟΞΤΙΞΟ.. ΟΔΟΜΙ
 5 .ΩΚΑΙΤΗΞΕΙΡΗΝΗΞΤΟΞΞΥΜΜΑΧ.
 ΑΞΕΝΕΝΚΕ. ΝΕΙΞΤΟΝΔΗΜΟΝΟ..
 ΙΞΒΟΥΛΕΥΟΜΕΝΟΙΞΔΟΚΗΙΑΡΙ..
 ΙΠΡΟΞΑΓΑΤΕΙΝΔΕΤΟΞΠΡΕΣΒΕΙΞ
 ΔΗΜΟΓΕΙΞΤΗΝΠΡΟΞΗΝΕΚΧΑΙΞΙ..
 10 ΑΛΠΡΕΑΝΤΑΞΤΟΥΞΞΥΜΜΑΧΟΥΞΞ..
 ΡΟΞ. ΑΝΧΡΗΜΑΤΙΞΕΝΠΕΡΙΩΝΑ..
 ΝΩΜ. ΗΔΕΞΥΜΒΑΛΛΕΞΚΑΙΤΗΞΒ..
 ΟΝΔΗΜΟΙΟΤΙΔΟΚΕΙΤΩΙΒΟΥΛ...
 ΑΙΜΕΝΔΙΟΥΥΣΙΟΝΕΟ. ΞΙΚΕΛ...
 15 ΑΚ.. ΤΟΥΞΥΕ. ΞΤΟΥΞ. ΙΟΝ...
 ΞΙΟ. ΚΑΙΕΡΜΟΚΡΙΤΟΝΟΤΙΕΙ...
 ΑΓΑΘΟΙ. ΕΡΙΤΟΝΔΗΜΟΝΤΟΝΑ...
 . ΤΟΥΞΞΥΜΜΑΧΟΥΞΚΑΙΒΟΗΘΟ...
 ΞΙΑΕΩΞΕΙΡΗΝΗΙΗΝΕΠΟΗΣΑ...
 20 ΚΑΙΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΞΚΑΙΟ...
 .. ΚΑΙΔΙΟΥΥΣΙΩΙΠΕΝΑΙΟ...
 .. Α. ΟΝΟΝΞΥΗΦΙΞΑΝΘΟΔ...
 .. .. ΥΕΙΞΤΟΞΔΙΟΥΥΞΙ...
 .. .. ΚΑΤΕΡΟΗΑΠΟΧ...
 25 .. .. ΕΝΕ... ΑΙ...
 .. .. ΟΝΚΑΙΤΟ.. ΥΕ...
 .. .. ΚΑΙΕΝΓΟΝΟΥΞΡΜ...
 .. .. ΠΑΤΡΙΑΞ.. ΑΝΦ...
 .. .. ΙΞΤΟΞΤΗΞ. Ρ...
 30 .. .. ΝΠΕΡΙΑΥ.. Ν... Η...

....ιος ε[ι]πεν· περι ὧν οἱ πρέσβεις [οἱ, παρα
 Διονυσίου ἤκου[τε]ς λέ[γ]ουσι[ν], δεδ[όχ]θαι τ-
 ῆ βουλῆ· περι μὲν [τ]ῶν γραμμάτ[ων] ὧν ἔπ-

5 εμψ]εν Διονύσιος πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναί-
 ων], καὶ τῆς εἰρήνης τοὺς συμμαχ[ους δέγμ-
 α ἐξενεκε[ῖ]ν εἰς τὸν δῆμον, ὅ[πως ἂν αὐτο-
 ῖς βουλευομένοις δακῆ ἄριστον εἴνα-
 ι. προσαγα[γ]εῖν δὲ τοὺς πρέσβεις [πρὸς τὸν
 δῆμο[ν] εἰς τὴν πρ[ώ]την ἐκ[κλη]σί[αν καὶ συ-
 10 λ]λ[έξ]αντας τοὺς συμμαχους [τοὺς προέδ-
 ρους [μέ]ν χρηματίζειν περὶ ὧν ἀγγέλλουσι, γ-
 νώμη[ν] δὲ συμβάλλεσ[θ]αι τῆς βουλῆς πρὸς τ-
 ὸν δῆμο[ν], ὅτι δοκεῖ τ[ῆ] βουλ[ῆ] ἐπαινέσ-
 αι μὲν Διονύσιον [τ]ό[ν] Σικελίας βασιλέ-
 15 α καὶ τοὺς υἱ[ε]ς τοὺς [Δ]ιονυσίου Διονύ-
 σιο[ν] καὶ Ἑρμόκριτον, ὅτι εἰ[σ]ὶ καλοὶ καὶ
 ἀγαθο[ὶ] περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων κα-
 ῖ] τοὺς συμμαχους καὶ βοηθο[ὺ]σι τῆ βα-
 σι[λ]έως εἰρήνη, ἣν ἐποίησα[το] πρὸς αὐτοὺς
 20 καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ
 . . . καὶ Διονυσίω . . . . .
 . . . ἐ]ψήφισαν[τ]ο . . . . .
 . . . τοὺς] υἱεῖς τοὺς Διονυσί[ου]. . . . .
 . . . . .
 25 . . . . .
 Διονύσι]ον καὶ τοῦ[σ] υἱ[ε]ς . . . . .
 . . . . . καὶ ἐγγόνας . . . . .
 . . . . . πατρίας . . . . .
 . . . . . ἰς τὰς τῆς . . . . .
 30 . . . . . ν περὶ αὐ[τῶ]ν . . . . .

Multae litterae ut incertae notatae sunt, ut vs. 4. inde a sextadecimā omnes, vs. 5. prima, vs. 10. quattuor priores et ultima, vs. 11. quinta.

Persarum rex Artaxerxes et Athenienses ac Lacedaemonii pacem inter se confirmarunt (Xenoph. Hell. VI. 3.), archonte Phrasiclide Ol. 102, 2. (Auctor orat. c. Neaer. p. 1357.). De tempore dissentiunt Diod. XV, 50. et Dionysius Halicarnassensis Lys. p. 85. Ex his patet titulum Ol. 102, 2-3. scriptum esse; huic aetati convenit etiam scriptura et maxime inconstantia in diphthongo ου modo O modo OY expressa. V. supra p. 149. Ceterum memorabilis est forma υὸς p. υἱὸς hāc aetate. Cf. Giese de dial. aeol. p. 27. sq. Et Persarum rex princeps auctor et fideiussor pacis fuisse videtur, quae inter

Atheniensis et Lacedaemonios convenit; quapropter ea pax dicitur in nostro titulo *Βασιλεύς εἰρήνῃ ἢ ἐπόσειατι πρὸς Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους*. Huic paci confirmandae etiam Dionysius maior Syracusarum tyrannus operam dedit, auxilium mittendo Atheniensibus et Lacedaemoniis Thebanorum tum adversariis. De quâ pace quum Dionysius legatos misisset epistolam ipsius afferentes Atheniensibus, Senatus de eâ re decernit. Et primum quidem audiendos de hâc re socios censet; hi factâ deliberatione suum decretum populo tradunt; deinde ut proximis comitiis ad populum adducantur legati, ac praesentibus sociis deliberationem de eorum mandatis proponant proedri et sententiam senatus de laudandis et ornandis Dionysio et filiis.

Dionysius rex Siciliae v. 14. dictus est, quod plane novum. Dionysius Dionysii fil. qui ante Hermocritum (alias incognitum) nominatur, patris successor est. Nomine *Βασιλεύς* sine articulo regem Persarum appellari notissimum est.

61.

In Samo prope Imbrasum. Per Rosium Guil. Gellius miserat Boeckhio.

ΟΡΟΞΤΕ
ΜΕΝΕΟΣ
ΑΘΗΝΑΞ
ΑΘΗΝΩΝ
ΜΕΔΕΟΞΗΣ

"Ορος τε-
μένεος
Ἀθηνᾶς
Ἀθηνῶν
μεδεούσης.

Etsi Ionicae formae insunt, tamen ab Atheniensibus dicatus titulus videtur, quo tempore cleruchos collocarunt in Samo, Ol. 107, 1. (v. Panofka Sam. p. 97.). Moris enim fuit, quum cleruchis terra distribuebatur, partem diis tribuere (Thucyd. III, 50. C. I. n. 526 sqq.) Ceterum titulus metrici quidam habet.

62.

Acharnis inter vetera sepulcra ex schedis Mustoxydis misit Niebuhr. Edidit Boeckh. in prooem. lect. Univ. Berol. aest. 1821. cf. Meier et Schoem. de proc. Att. p. 506.

ΕΠΙΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ [Ο]ΡΟΣ
ΧΩΡΙΟΥ ΤΙΜΗΣ
ΕΝΟΦΕΙΛΟΜΕΝ
ΗΣΦΑΝΟΣΤΡΑΤΩΙ
ΠΑΙΑΝΧΧ

Ἐπὶ Θεοφράστου ἄρχοντος ὄρος χωρίου
τιμῆς ἐνοφειλομένης Φανοστράτῳ Παιανίῃ
ΧΧ.

Hic titulus Theophrasto archonte Ol. 110, 1. positus est ob pretium fundi ipsius empti non numeratum sed debitum ei, a quo emptus erat, Phanostrato Paeaniensi; in fine notatur summa debita δισχιλίων (δραχμῶν). Tales litterae vocantur ὄροι, hoc est (Harpocr. v.) τὰ ἐπὶ τὰ ταῖς ἀποκειμέναις οἰκίαις καὶ χωρίοις γράμματα δηλοῦντα ὅτι ὑπόκεινται δανεισθῆ. Cf. Boeckh. ad hunc titulum et infra Append. I. cap. V.

63.

Lamina plumbea a Dodwello in sepulcro prope Athenas reperta. Itin. II. p. 515. sq. I. p. 452.

In aversâ paginâ magno pere corruptâ paucae litterae divinari magis quam legi possunt, quas qui volet, in libello Akerbladii: Iscrizione greca sopra una lamina di piombo trovata in un sepolcro nelle vicinanze di Atene, Rom. 1813. 4. inspicere poterit. De inscriptionibus in plumbo exaratis cf. Introd. p. 33. et Montf. Palaeogr. gr. p. 16. et 180. sq. Dodw. Itin. I. p. 453.

εἰθῆναι

[Σά]τυρ[ον] Σουαῖ

[καὶ Δη]μή[τριον] καὶ εἴτις ἄλλος ἐμοὶ εἰθῆρος.]

καὶ τούτους πάντας καταδῶ αὐτοῦ σ[οί],
 Ὀνήσιμε πάντας ταύτους
 αὐτοῦ[ς] καὶ τὰς τούτων ἐπ' ἐμοὶ
 πράξεις σοι παρακατατίθεμαι
 τηρεῖν. Ἐρμῆ κάτοχε, κάτοχος
 ἔσθι τούτων τῶν ὀνομάτων
 καὶ τῶν τούτων πάντων.
 Ἐ]ρμῆ καὶ Γῆ, ἱκετεύω ὑμᾶς τηρεῖν
 ταῦτα, καὶ τούτους κολάζετε.
 [σώζετε] τὸν μολυβδοκόπον.

Dirae, quibus animae nūminibus inferis sacrari putabantur, plumbeis tabulis solebant inscribi. V. Tacit. Annal. II. 69. Dio Cass. LVII, 18. De hisque magicis defixionibus cf. Plat. rep. II. 364. C. legg. XI. 933. A. et Heins. ad Ov. Amor. III. 7, 29. Κάτοχοι θεοὶ (sensu activo) ii sunt, qui defixos a magis homines detinere putabantur. Sic Ἐρμῆς κάτοχος ut C. I. n. 538. Γῆ κάτοχος. — Nomen Ὀνήσιμος videri potest esse defuncti, cui una cum diis sacrentur defixi illi.

Scriptura paullo rudior est; litterae acuto stilo rasae magis quam exaratae sunt, lineis ut plurimum rectis. In hoc plumbeo titulo forma + pro X ex antiquo usu resedit. Singulari formā Z littera Ω expressa est. Ut rudis litterarum erat, qui haec scripsit, ita etiam in illud vitium incidit, ut saepius H pro E scriberet. Ceterum ex his omnibus nihil certi de aetate tituli licet definiri, praeterquam quod, quum pro OΥ nunquam O compareat, quae littera aliquot post Ol. 100. Olympiadibus perduravit, verisimile est titulum circa Ol. 105-110. esse exaratum.

64.

In monumento, quod vulgo laternam Demosthenis vocant. Cyriac. p. X, n. 76. Murat. T. II. p. DCXLIV. 1. Spon. Itin. III, II, p. 21. Wheeler Itin. p. 398. ed. Angl. Le Roy Mon. gr. I. p. 28. Stuart. Antt. Att. I. p. 28. cap. IV. tab. III. et alii.

ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ ΛΥΣΙΘΕΙΔΟΥ ΚΙΚΥΝΝΕΥΣ ΕΧΟΡΗΓΕΙ
 ΑΚΑΜΑΝΤΙΣ ΠΑΙΔΩΝ ΝΕΝΙΚΑΘΕΩΝ ΗΥΛΕΙ
 ΛΥΣΙΑΔΗΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΕΔΙΔΑΣΚΕ ΕΥΑΙΝΕΤΟΣ ΗΡΧΕ

Λυσικράτης Λυσιθέου Κικυννεύς ἐχορήγει,

Ἀκαμαντίς παιδῶν Νενίκαθεῶν ἠύλει,

Λυσιάδης Ἀθηναῖος ἐδίδασκε, Εὐαίνετος ἥρχε.

Titulus agonisticus est, qualis n. 66. Euaenetus archon Ol. 111, 2. In Chorego pagus addi solet, quia is necessario Atheniensis; in praeceptore

et tibicine, quia hi non necessario Athenienses, vulgo additur civitatis nomen, ut Ἀθηναῖος, Θεβαῖος. Ubi tibicen memoratur, par est cyclium chorum intelligi.

65.

Transscripsit Athenis Cyriacus p.X n.77. Ex eiusdem schedis edidit Murat. II. p.DCXLII, 2. Cf. Reines. Synt. inscr. V,36, p.377. Spon. Itin. III. P. II. p.214. Vandal. Diss. p.672. Corsin. F. A. IV, p.46. Pocock. Inscr. ant. I.5. v.4. p.52. Textum vid. in margine.

Αἰγῆς ἀνδρῶν ἐνίκα, Εὐαγίδης Κτησίου Φιλαίδης ἐχορήγει,
 Δυσίμαχίδης Ἐπιδάμιος ἡύλει, Χαρίλαος Ἀοκρὸς ἐδίδασκε,
 Εὐθύκριτος ἤρχε.

Titulus item agonisticus, ut n. 64. 67. Euthycritus archon Ol. 113, 1. — Cyriacus, Ursinus (v. Reines. l. c.), Sponius versus ex arbitrio divisos repraesentant. Fourmonti schedae cum Pocock consentiunt ita, ut primus versus ab ... ΗΙΣ, secundus a litteris ... ΙΜΑΧΙΔΗΣ incipiat. Ex his et vestigiis tertii versus ap. Fourm. divisionem versuum concinnavit Boeckhius.

66.

Mus. Britann. n.289. Ed. Chandler. Inscr. II. p.74. n.110. et Boeckh. Oecon. civ. Ath. II. p.836. I. p.329. tab. VII. n. XVII. Fortunatam litterarum dispositionem ap. Chandl. removit Boeckh. in C. Inscr. gr. quae sequimur.

[Textum vide pag. seq. interpositum]

Erant litterae Θ Ξ Σ, quae incuriâ transcribentium irrepserunt.

Ἐπὶ Ἀρχίππου ἀρχοντος, Φρυνίωνος δημάρχου.
 Κατὰ τὰδε μισθούσιν Πειραιεῖς Παραλίαν καὶ Ἀλμυρίδα
 καὶ τὸ Θεσείου καὶ τὰλλα τεμένη ἅπαντα τοὺς μισθω-
 ἀμένους ὑπὲρ :Δ: δραχμῶν καθιστάναι ἀπετίμημα τῆς μ[η]-
 5 σθώσεως ἀξιώχρεων, ταῖς δὲ ἐντὸς :Δ: δραχμῶν ἐγγυ[η]τ[ή]ν
 ἀποδοῦμεν τὰ ἑαυτοῦ τῆς μισθώσεως ἐπὶ τοῖςδε μ-
 ισθούσιν ἀνεπίμητα καὶ ἀτελῆ· εἰάν τις εἰσφορὰ γί-
 γνηται ἀπὸ τῶν χωρίων τοῦ τιμήματος, τοὺς δημότας εἰ-
 σφέρων τὴν δὲ ὑλ[ή]ν καὶ τὴν γῆν μὴ ἐξέστω ἐξάγειν τοῦ-
 10 σ μισθωσαμένων, μήτε ἐκ τοῦ Θεσείου μήτε ἐκ τῶν ἄλλ-

[Continetur p. 171.]

ΑΙΓΗΣΑΝΔΡΩΝΕΝΙΚΑΕΥΑΓΙΔΗΣΚΤΗΣΙΟΥΦΙΛΑΙΔΗΣΕΧΟΡΗΓΕΙ
 ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣΕΠΙΔΑΜΝΙΟΣΗΥΛΕΙΧΑΡΙΛΑΟΣΛΟΚΡΟΣΕΔΙΔΑΣΚΕ
 ΕΥΘΥΚΡΙΤΟΣΗΡΧΕ

Ε Π Ι Α Ρ Χ Ι Π Ρ Ι Ο Υ Α Ρ Χ Ο Τ Ο Ι Ν Τ Ι Ο Σ Φ Ρ Υ Α Ν Ι Σ Μ Θ Ε Δ Ι Ρ Η Μ Α Ρ Χ Ο Υ
 Κ Α Τ Α Τ Α Δ Ε Μ Τ Ε Θ Ο Υ Ξ Ι Ν Π Ε Ι Ρ Α Τ Ε Ι Σ Π Α Ρ Α Β Ι Α Ν Κ Α Τ Α Μ Υ Ρ Ι Δ
 Α Κ Α Ι Τ Ο Θ Η Σ Ε Ι Ο Ν Κ Α Ι Τ Α Λ Α Τ Ε Μ Ε Ν Η Α Π Α Ν Τ Α Τ Ο Υ Ε Μ Ι Ε Ω Ω
 Α Μ Ε Ν Ο Υ Ε Υ Π Ε Ρ Δ Δ Ρ Α Χ Μ Α Ε Κ Α Θ Ι Σ Τ Α Ν Α Ι Α Π Ο Τ Μ Η Μ Α Τ Η Μ Η
 Ε Ω Ω Ε Ω Ε Α Ε Ι Ο Χ Ρ Ε Σ Ν Τ Ο Υ Ε Δ Ε Ε Ν Τ Ο Σ Δ Δ Ρ Α Χ Μ Α Ν Ε Γ Γ Υ Ν Τ Ι Ν
 Α Π Ο Δ Ι Δ Ο Μ Ε Ν Ο Ν Τ Α Ε Α Υ Τ Ο Υ Τ Η Ε Μ Ι Ε Ω Ω Ε Ω Ε Τ Ι Ε Ι Ε Φ Ο Ρ Α Γ
 Ι Ε Θ Ο Υ Ε Ι Ν Α Ν Ε Π Ι Τ Η Η Τ Α Κ Α Ι Α Τ Ε Α Η Ε Α Ν Δ Ε Τ Ι Ε Ι Ε Φ Ο Ρ Α Γ
 Ι Ν Η Τ Α Ι Α Π Ο Τ Ω Ν Χ Ω Ρ Ι Ω Ν Τ Ο Υ Τ Ι Μ Η Μ Α Τ Ο Ε Τ Ο Υ Ε Δ Η Μ Ο Τ Α Σ Ε Π
 Ε Φ Ε Ρ Ε Ι Ν Τ Η Ν Δ Ε Υ Α Ι Ν Κ Α Ι Τ Η Ν Γ Η Ν Η Ε Ε Σ Τ Ω Ε Φ Α Γ Ε Ι Ν Τ Ο Υ
 Ε Μ Ι Ε Ω Ω Ε Α Μ Ε Ν Ο Υ Ε Μ Η Τ Ε Ε Κ Τ Ο Υ Ο Η Σ Ε Ι Ο Υ Μ Η Τ Ε Ε Κ Τ Ω Ν Α Β Α
 Ω Ν Τ Ε Μ Ε Ν Ω Ν Η Δ Ε Τ Η Ν Υ Α Η Ν Α Α Λ Δ Ε Η Τ Α Ι Χ Ω Ρ Ι Ω Ι Ο Ι Μ Ι Ε Ω Ω
 Ε Α Μ Ε Ν Ο Ι Τ Ο Β Ε Σ Μ Ο Φ Ο Ρ Ι Ο Ν Κ Α Ι Τ Ο Τ Ο Υ Ε Χ Ο Ι Ν Ο Υ Ν Τ Ε Κ Α Ι Ο Ξ
 Α Λ Α Ε Ν Ν Ο Μ Ι Α Τ Η Ν Μ Ι Ε Ω Ω Ξ Ι Ν Κ Α Τ Α Θ Η Σ Ο Υ Ξ Ι Τ Η Ν Μ Ε Ν Η Μ Τ Ε
 Ε Α Ν Ε Ν Τ Ω Ι Ε Κ Α Τ Ο Μ Β Α Ι Ω Ν Ι Τ Η Ν Δ Ε Η Μ Ι Ε Α Ν Ε Ν Τ Ω Ι Π Ο Σ Ι Δ Ε
 Ω Ν Ι Ο Ι Μ Ι Ε Ω Ω Ε Α Μ Ε Ν Ο Ι Π Α Ρ Α Β Ι Α Ν Κ Α Ι Α Μ Υ Ρ Ι Α Κ Α Ι Τ Ο Θ Η
 Ξ Ε Ι Ο Ν Κ Α Ι Τ Α Λ Α Α Τ Ε Μ Ε Ν Η Π Α Ν Τ Α Ι Ο Σ Α Ο Ι Ο Ν Τ Ε Κ Α Ι Ο Ε Μ Ι Τ Ο Ν
 Ε Σ Τ Ι Ν Ε Ρ Γ Α Ξ Ι Μ Α Π Ο Ε Ι Ν Κ Α Τ Α Τ Α Δ Ε Β Ρ Γ Α Σ Ο Ν Τ Α Ι Τ Α Μ Ε Ν Ε
 Ν Ν Ε Α Ε Τ Η Ο Γ Ω Ξ Α Ν Β Ο Υ Α Ω Ν Τ Α Ι Τ Ω Δ Ε Δ Ε Κ Α Τ Ω Ι Ε Τ Η Ι Τ Η Ν Η
 Μ Ι Ε Α Ν Α Ρ Ο Υ Ν Κ Α Ι Μ Η Γ Α Ε Ι Α Ο Γ Ω Σ Α Ν Τ Ω Ι Μ Ι Ε Ω Ω Ε Α Μ Ε Ν Ω Ι
 Μ Ε Τ Α Τ Α Υ Τ Α Ε Ι Ν Η Ι Υ Π Ε Ρ Γ Α Ξ Ε Ω Α Ι Α Π Ο Τ Η Σ Ε Κ Τ Η Σ Ε Π Ι Δ Ε Κ
 Α Τ Ο Υ Α Ν Θ Ε Σ Τ Η Ρ Ι Ω Ν Ο Ξ Ε Α Ν Δ Ε Γ Α Ε Ι Ω Α Ρ Ο Ξ Ε Τ Η Η Ν Η Μ Ι Ε
 Α Ν Τ Ω Ν Δ Η Μ Ο Τ Ω Ν Ε Σ Τ Ω Κ Α Ρ Π Ο Ξ Ο Γ Α Ε Ι Ω Ν Τ Η Ν Ο Ι Κ Ι Α Ν Γ Ι Ν
 Ε Ν Τ Η Γ Η Α [Μ Υ Ρ] Ι Α Ι Σ [Τ] Ε Γ Ο Υ Ξ Α Ν Τ Α Ρ Α Β Α Ω Ν Κ Α Ι Α Ρ Ο Ν Η Κ Α Τ Α

Varietas lectionis ex apographo Rosii vs. 5. ΑΠΟΤΙΜΗΜΑ et extr. ΕΓΤΥΝΤΗ, 8. init. ΓΝΗΤΑΙ,
 vs. 11. pro ΑΛΛΟΞΗ etc. Ros. habet ΑΝΟ ΟΞΗΤΩΧΩΡΙ. ΩΙΟΙΜΙΕ Ω, 12. extr. ΕΧΟΙΝΟΥΝΤΟ
 ΕΚΑΙΕ, 15. ΑΜΜΥΡΙΔΑ, 16. in lacuna ΕΥ. ΔΟΥΤΙΕΤΙΝ (forte ε' του τ' β' τω), 18. ΤΩΔΕ,
 20. ΕΕΝΙ pro Ε[ΝΗ]Ι, 22. extr. ΤΗΣ, vs. 24. ΟΝΟΔΟΑΙ.

ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ ΘΡΑΣΥΛΛΟΥ ΔΕΚΕΛΕΕΥΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ
 ΧΟΡΗΓΩΝ ΝΙΚΗΣΑΣ ΑΝΔΡΑΣΙΝ ΙΓΠΡΟΘΩΝΤΙΔΙ ΦΥΛΗΙ
 ΕΥΘΕΧΑΛΚΙΔΕΥΣ ΗΥΛΕΙ ΝΕΑΙΧΜΟΣ ΕΣΩΤΙΟΣ ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ

15 ων τεμενῶν μηδὲ τὴν ὑλὴν ἄλλοσ[ε] τ[ῶν] χωρίω[ν] οἱ μισ[θω-
 σάμενοι τὸ Θεσμοφόριον καὶ τὸ τοῦ Σχοινοῦντος καὶ [ῶ]σ'
 ἄλλα ἐνόμια τὴν μίσθωσιν καταθήσουσι τὴν μὲν ἡμισ-
 20 εἶαν ἐν τῷ Ἑκατομβαιῶνι, τὴν δὲ ἡμισεἶαν ἐν τῷ Ποσιδε-
 ῶνι. οἱ μισθώσαμενοι Παραλίαν καὶ Ἀλμυρίδα καὶ τὸ Θη-
 σεῖον καὶ τὰλλα [τεμένη πάντα], ὅσα οἶόντε καὶ θεμιτόν
 ἐστὶν ἐργάσασθαι, κατὰ τὰδε ἐργάσσονται, τὰ μὲν ἐ-
 20 ννέα ἔτη ὅπως ἂν βούλωνται, τῷ δὲ δεκάτῳ ἔτ[ε]ι τὴν ἡ-
 μισεἶαν ἀροῦν καὶ μὴ πλεί[ω]. ὅπως ἂν τῷ μισθωσαμένῳ
 μετὰ ταῦτα ἐξῆ ὑπεργά[ζ]εσθαι ἀπὸ τῆς ἑκτῆς ἐπὶ δέκ-
 α τοῦ Ἀνθεστηριῶνος· εἰ δὲ πλείω ἀρόσῃ ἢ τὴν ἡμισε-
 20 αν, τῶν δημοτῶν ἔστω ὁ καρπὸς ὁ πλείων. τὴν οἰκίαν [τῆ]ν
 ἐν τῇ Ἀλ[μυρ]ί[δ]ι σ[τ]έγουσαν παραλαβὼν καὶ ἀ[σφαλ]ῆ κατὰ

Locatio haec Piraeensium Archonte Archippo exarata aut in
 Ol. 114, 4, aut in Ol. 115, 3. incidit. Ἀλμυρῆς locus est de salso
 ita dictus; similiter Σχοινοῦς locus pascuus videtur esse. Ἐνόμια
 pascua sunt. Nota anacoluthiam in v. 11. οἱ μισθωσαμένοι, ubi de
 sensu supplendum ἐργάσσονται. Στέγουσαν in fine est *sartam lectam*.
 Ἀποτήμημα est *rignis*. v. Oecon. civ. Ath. I. p. 158. de *τιμῆματι*
 v. *ibid.* II. p. 22. sqq.

67.

In epistyllo monumenti choragici Thrasylli, in radice arcis ad meridiem in rupe in-
 cisi, hodie Παναγίας Σηλητιώσεως. De aediculâ rupi incisâ cf. Pausan. I.
 21. 4. Primus Cyriac. transcripsit p. IX. n. 71. Ed. Murat. II. p. DCXLL
 Cf. Ursin. *Imagg.* p. 28. Spon. *Itin.* III. n. p. 111. Wheeler. *Itin.* p. 369. ed.
 Angl. Vandal. Diss. p. 673. Corsin. F. A. II. p. 20. IV. p. 56. Taylor ad Marm.
 Sandwic. p. 70. Le Roy *Mon. Gr.* T. II. 35. Stuart. *Att.* II. p. 29. Pomard.
Itin. I. p. 132. Boeckh. usus est praeterea apographo Villosioni ex schedis
 Franc. Giamberti et alio Mustoxydis. Textum vid. in margine.

Θρασύλλος Θρασύλλου Δεκελευς ἀνέθηκεν

χορηγῶν νικήσας ἀνδράσιν Ἴπποθωντίδι φυλῆ,

Εὐθὺς Χαλκιδεὺς ἠύλει, Νεαίχμος ἤρχεν, Καρκάματος Σώπιος ἐδίδασκεν.

De genere tituli cf. n. 64. 65. Giamb. Urs. Stuart. ΔΕ
 ΚΕΛΕΕΥΣ, alii ΔΕΚΕΛΕΥΣ. cf. Steph. Byz. v. ΙΓΠΡΟΘΩΝΤΙΔΙ
 vetusta forma Stuart. Giamb. Cyriac. Alii vulgare ΙΓΠΡΟΘΩΝ

ΤΙΔΙ intulerunt. Stuart. ΦΥΛΕΙ et vs. 3. ΗΥΛΕ. Ibid. Le Roy ΞΩΤΟΞ, Stuart. impressus textus ΞΟΤΙΟΞ. Super hęc inscriptione fuit statua, quae nunc in Britannia est. Neaechmus archon Ol. 115, 1.

68.

Lapis est Pentelicus cum titulo Corp. Inscr. n. 93., in loco pagi Aexonae effossus. Apographum Boeckhio misit Niebuhrius.

ΦΙΛΑΤΟΞΧΡΕΜΗΤΟΞΕΙΠΕΝΕΠΕΙΔΗΟΙ
 ΛΑΧΟΝΤΕΞΙΕΡΟΓΟΙΟΙΕΙΞΤΟΤΗΞΗΒΗ
 ΞΙΕΡΟΝΔΙΚΑΙΩΞΚΑΙΦΙΛΟΤΙΜΩΞΕΙ
 ΕΝΕΑΦΗΞΑΝΤΗΘΟΥΞΙΑΞΤΗΞΗΒΗΞΚ
 5 ΑΙΤΟΙΞΑΛΛΟΙΞΘΕΟΙΞΕΔΕΙΑΥΤΟΥΞΘ
 ΥΞΑΙΚΑΙΛΟΓΟΝΚΑΙΕΥΘΥΝΑΞΔΕΔΩΚ[Α]
 ΕΙΝΕΤΕΦΑΝΩΞΑΙΑΥΤΩΝΕΚ[ΑΞ]ΤΟΝΘΑ
 ΛΟΥΞΤΕΦΑΝΩΙΑΝΤΙΧΑΡΙΝΤΟΝΝΑΥΞΩ
 ΝΟΞΚΑΙΝΕΑΡΧΟΝΧΑΙΡΙΓΕΝΟΥΞ
 10 ΘΕΟΔΟΤΟΝΑΙΞΧΡΩΝΟΞΑΡΙΞΤΟΚΛΕΑ
 ΧΑΛΛΙΦΩΝΤΩΞΔΙΚΑΙΟΞΥΝΗΞΕΝΕΚΑΚ
 ΑΙΦΙΛΩΤΙΜΑΞΤΗΞΕΙΞΤΟΥΞΔΗΜΟΤΑ
 ΞΑΝΑΓΡΑΨΑΙΔΕΤΟΔΕΤΟΨΗΦΙΞΜΑΕΝ
 ΞΤΗΛΗΙΟΙΝΗΚΑΙΞΤΗΞΑΙΞΙΞΤΟΙΞ
 15 ΡΟΝΤΗΞΗΒΗΞΤΟΝΔΗΜΑΡΧΟΝΤΟΝΕ, . .
 ΑΝΕΔΙΗΙΧΜΟΝΑΡΧΟΝΤΑ
 ΕΓΑΙΝΕΞΑΙΔΕΚΑΙΤΟΥΞΞΩΦΡΟΝΙΞΤΑΞ
 ΚΑΙΞΤΕΦΑΝΩΞΑΙΘΑΛΛΟΥΞΤΕΦΑΝΩΙ
 ΕΚΑΞΤΟΝΑΥΤΩΝΚΙΜΩΝΑΜΕΓΑ
 20 ΛΗΞΙΡΥΘΟΔΩΡΟΝΡΥΘΕΟΥΚΑΙΤΟΝ
 ΚΗΡΥΚΑΧΑΡΙΚΛΕΑΦΙΛΟΤΙΜΙΑΞΕΝ
 ΕΚΑΤΗΞΕΡΕΙΤΗΝΠΑΝΝΥΧΙΔΑΕΓΑΙ
 ΝΕΞΑΙΔΕΚΑΙΤΗΝΙΕΡΕΙΑΝΤΗΞΗΒΗΞΚΑΙΤΗ
 ΞΑΛΚΜΗΝΗΞΚΑΙΤΟΝΔΡΙΟΝΤΑΚΑΛΜΙ . . .
 25 ΞΘΕΝΗΝΝΑΥΞΩΝΟΞΚΑΙΞΤΕΦΑΝΩΞΑΙΞ
 ΚΑΞΤΟΝΑΥΤΩΝΕΥΞΕΒΙΑΞΚΑΙΦΙΛΟΤΙΜΕΙ . . .
 ΑΞΕΝΕΚΑΤΗΞΕΡΕΙΤΟΥΞΘΕΟΥΞΑΝΑΓΡ
 ΑΨΑΙΔΕΤΟΔΕΤΟΨΗΦΙΞΜΑΕΝΞΤΗΛΗΙΑ
 ΟΙΝΗΚΑΙΞΤΗΞΑΙΞΕΝΤΩΙΞΕΡΩΙΤΗΞΗΒΗΞ

Φιλα[Γ]ος Χρέμητος ἔτετε. Ἀπείδη. οἱ
 λαχάντες ἱεροποιῆ εἰς τὸ (τῆς Ἡθης
 εἰς ἱερὸν δίκαιον καὶ φιλοτιμίαν. ἔφθ-
 εμελήθησαν τῆς θυσίας τῆς Ἡθης κ-
 5 αὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς [οἷς] ἔδει αὐτοὺς θ-
 ῦσαι, καὶ λόγον καὶ εὐθύνας δεδώκ[α-
 σαι, στεφανώσαι αὐτῶν ἐκ[α]στὸν θε-
 οῦ στεφάνῳ, Ἀντιχάρ[η]ν τὸν Νάισω-
 νόσ καὶ Νεάρχον Χαιργένου, ...
 10 Θεόδοτον Αἰσχρινός, Ἀρωτακλέα
 [Κ]αλλιφώντος, δικαιοσύνης ἕνεκα. καὶ
 αὐτῶν φιλοτιμίας. τῆς εἰς τοὺς θεοὺς
 ἀναγράφαι δὲ τὸδε τὸ ψήφισμα ἐν
 ἀτλή λιθῷ καὶ στήσαι εἰς τὸ
 15 ρόν τῆς Ἡθης τοῦ δήμαρχου τὸν [μετ-
 ἄ Νεάρχον] ἄρχοντα,
 Ἐπαίνους δὲ καὶ τὰς σωφρονιστὰς
 καὶ στεφανώσαι θαλλοῦ στεφάνῳ
 ἐκαστὸν αὐτῶν, Κίμωντα Μεγα-
 20 [κλήβιος], Πυθόδωρον Πυθέου καὶ τὸν
 κήρκα Χαρικλέα, φιλοτιμίας ἕνε-
 κα τῆς περὶ τὴν παννυχίδα ἑπα-
 νόου δὲ καὶ τὴν ἱερίαν τῆς Ἡθης, καὶ στή-
 25 σαι Ἀλκμήνην καὶ τὸν θρ[ά]ντα Καλλι-
 σθένην Νεύσανος, καὶ στεφανώσαι ἐ-
 καστὸν αὐτῶν εὐσεβείας καὶ φιλοτι-
 μίας ἕνεκα τῆς περὶ ταῦς θεοὺς ἀναγρ-
 αφῆς δὲ τὸδε τὸ ψήφισμα ἐν ἀτλή λι-
 θῷ καὶ στήσαι ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἡθης.

Decretum est Aexonensium. Eius inscriptio, in sequentem annum
 praecipitur, unde dictum τὸν δήμαρχον τὸν μετὰ Νεάρχον ἄρχοντα. Neaechmus
 archon fuit Ol. 115, 1. In eius nomine dele ductus III, ut v. 9. in nomine
 Χαιργένου et in ΔΡΙΟΝΤΑ v. 24. ductus et delendus est. Ἱεροποιοὶ non rei-
 publicae nunc sunt, sed pagi. V. 4. 5. notanda duplex structura τῆς Ἡθης
 καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς. Naoson videtur idem esse qui C. Inscr. n. 93.

Altera decreti parte primum laudantur Sophronistae, gymnici alias
 magistratus, qui in παννυχίδα, ne quid peritantes ageretur, curabant; pan-

nymphis illa celebratur Iuventae, cui adiuncta socrus Alcmena (de templo Iuventae cf. C. Inscr. n. 93.). V. 24. verbum $\delta\rho\alpha\nu$ proprium est de mysticis sollemnibus peragendis.

69.

Marmor hymettium aetomate exornatum. Fragmentum maius (inde a v. 15.) ab Elgino abductum in Museo Britannico est, Synops. n. 281. Edidit Chaññl. Inscr. II. 12. p. 51. Raoul-Rochette Ant. Bosp. p. 212. Osann. Syll. I. p. 119-135. Alterum fragmentum, quod initium tituli vs. 1-15. continet, anno 1836 effossum in arce, a Rossio communicatum est cum M. H. E. Meiero (v. Diar. Archaeol. Hal. n. 40. 1836.). Marmor est στοιχηδόν scriptum, ut tamen in versibus quibusdam, ut 18, neglecta ea ratio scribendi videatur.

[Τελευτήν ἴδτε ἐν παρ. 176-177. ἰστορησίῳ]

Ἐπὶ Δ[ιοτίμο]σ ἀρχοντας ἐπὶ τῆς Ἀντιφοχίδος ἔ-
 βδ[δ]μης πρυτανείας, ἢ Δυσίστρατο[ς] Ἀριστομά-
 χου] Παιανιεύς ἐγραμμάτευεν, Γα[μκλιάν]ος ἐνῆ
 και] νέας, ἐνάτη και εἰ[κοσ]τῆ τῆς πρυτανείας,
 ἐκκλησία τῶν προέδρων ἐπειρήματα.
 . . . οσθένου Ἐυπετραίων και συμπρόεδροι ἔδο-
 ξεν] τῷ δήμῳ Ἀγούρ[θ]ιος Καλλιμέδοντος
 μὲν εἶπεν Ἐπειδὴ [και οἱ πρόγονοι τοῦ βασιλέως
 Σπάρτοκου χάριαις [παρέσχοντο τῷ δήμῳ και
 νῦν Σπάρτοκος κλειστότην εὐνοίαν τε και οἰ-
 κειότητα κοινή [τε τῆ πόλει ἀποδείκνυ-
 ται και ἰδία Ἀθηναίων τοῖς παραγενομένοις
 πρὸς αὐτόν, ἀνθ' [ῶν και τοὺς προγόνους και αὐτῶν
 πολίτας ἐποιήσατο ἡ πόλις, και δὴ εἶχασιν χαλ-
 κ[α]ίς ἐν τῇ [τύχρῳ και] ἐν τῷ ἐμπαρίῳ [και
 ἄλλαις δωρεαῖς [ἐτήμια, αἷς δὲ] τιμᾶσθαι τοῖς
 ἀγαθοῖς ἀνδ[ρα]ς, και ὑπέσχετᾶ ἐὰν τις βαδίζῃ
 ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῶν προγόνων] αὐτοῦ ἢ τὴν Σπαρ-
 τόπου, βοηθ[ῶ]ν πᾶσι ἀνάμει και κατὰ γῆν και
 20. κατὰ θάλατταν, και Σπάρτοκος ἐφικόμενος τῆς
 πρεσβείας τῆς ἡμετέρας ἀποδοῦσ ὅτι ὁ δῆμος
 κекόμισται τὸ ἀστυ, σὺνήσθη τοῖς εὐτυχήμασι
 τοῦ δήμο]υ και ἐδίδου δωρεὰν μυρίου[ς και τρι-
 σχιλίους πυρῶν με]δύμους, ἐπανγγέλλεται δ-

[Continuatur. p. 178.]

6 ΕΡΙΔΙΟΤΙΜΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣΗΙΛΥΣΕΡΙΤΗΣΑΝΤΙΟΧΙΔΟΣΕ
 ΒΔΟΜΗΞΓΡΥΤΑΝΕΥΣΕΓΡΑΙΚΑΙΕΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙ
 ΧΟΥΓΡΑΙΑΝΕΑΙΕΝΑΤΩΝΟΥΞΙΑΓΥΡΡΕΙΔΗΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙ
 ΚΑΙΝΒΑΙΛΗΣΙΑΤΩΝΟΥΞΙΑΓΥΡΡΕΙΔΗΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙ
 ΕΚΚΛΗΣΙΑΤΩΝΟΥΞΙΑΓΥΡΡΕΙΔΗΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙ
 ΞΕΝΤΩΙΔΗΜΕΝΟΥΞΙΑΓΥΡΡΕΙΔΗΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙ
 10 ΙΕΥΞΕΙΓΕΝΕΡΕΙΔΗΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙ
 ΣΓΑΡΤΟΚΟΙΝΗΙΤΕΙΤΗΙΤΗΙΤΗΙΤΗΙΤΗΙΤΗΙΤΗΙ
 ΝΥΝΣΓΑΡΤΟΚΟΙΝΗΙΤΕΙΤΗΙΤΗΙΤΗΙΤΗΙΤΗΙΤΗΙ
 ΚΕΙΟΤΗΚΑΙΔΙΟΝΑΝΘΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙ
 ΤΑΙΟΤΗΚΑΙΔΙΟΝΑΝΘΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙ
 15 ΓΡΟΛΙΣΕΤΕΩΝΑΝΘΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙ
 ΚΛΑΙΣΕΤΕΩΝΑΝΘΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙ
 ΑΓΑΘΟΥΒΟΗΞΑΡΧΗΝΤΗΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙ
 ΕΡΙΤΗΝΑΒΟΗΞΑΡΧΗΝΤΗΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙ
 20 ΤΟΚΟΑΛΑΤΤΑΤΗΞΗΜΕΤΥΔΟΙΜΝΟΙΕΙΝΟΝ
 ΓΡΕΒΕΙΣΤΑΙΤΟΑΙΕΔΙΔΟΝΧΡΕΙΟΝΓΡΑΝΟΙΣ
 ΚΕΚΟΜΗΟΥΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙ
 ΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙ
 ΧΙΛΙΟΥΣΤΟΛΟΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙ
 25 ΕΚΑΓΑΘΟΥΣΤΟΛΟΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙ
 ΩΙΤΗΔΕΥΕΙΒΟΥΣΤΟΝΔΗΜΟΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙ
 ΙΑΝΤΗΝΓΡΟΣΤΟΝΔΗΜΟΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙΩΝΚΑΙ

25 ἔ και εἰς τὸ λοιπὸν χρ]εάν παρέξο[θαι τῷ [δήμ-
 ω, ἀγαθὸν ποιῶν πᾶν ὅτι ἂν δύνηται, καὶ τοῦτ' ἐπ-
 ιτηθεύει βουλόμενος διαφυλάττειν τὴν [εὐνο-
 ιαν τῆν πρὸς τὸν δῆμον τῆν παραδεδομένην [αὐτ-
 ῷ παρα τῶν πραγμ]ων ὅπως ἂν οὖν [φ]αίνεται. [ὁ δῆ-
 30 κος χριστος μεμνη]μένος πρὸς τοὺς εὐνοὺς [δια-
 τοῦ ἐκπράξαι χρ]εάν διαμεμενηκότας αὐ[τῷ,
 ἀγαθῆ πύχῃ, δε]δοχθαι τῷ δήμῳ ἐπ[αινέσαι β-
 ασιλεα] Σπάρτακον Εὐμήλου [καὶ σπ-
 εφανῶσαι χουσῶ στεφάνῳ [σταδ-
 35 μόν. ἀρετῆς] ἔρεκα καὶ εὐνοίας, ἢ ἐχίω[ν διατε-
 λει πρὸς τὸν] δῆμον, καὶ ἀνείπειν τὸν στέφανον
 Διοτυσίω] των μεγάλων τραγωδῶδεις ἐν τῷ [θεάτρ-
 ω τῆς δὲ ποιήσεως τοῦ στεφάνου καὶ τῆς ἀναγο-
 ρευσείας ἐπικληθῆναι τοὺς ἐπὶ τῇ διακίχσε-
 40 ρ. ατῆ]αι δ' αὐτοῦ καὶ εἰκόνα χαλκῆν ἐν τῇ [ἀγο-
 ρῇ παρ]α τοὺς προγόνους καὶ ἑτέρα[ν ἐν ἀκροπόλ-
 ει. ἦπως ἂν δὲ καὶ εἶδη ὁ βασιλεὺς Σπάρτακος τ-
 ᾶ ἐψηφ]ισμένα τῷ δήμῳ, χειροταῆσαι πρὸς βε-
 45 ρεθε]ρτες ἀπαροδοῦν καὶ τὰ το ψηφισμα, ἀπ[αδο-
 σου]σιν καὶ ἀπαγγελούσι τὴν εὐνοίαν, ἣν [ἔχει
 πρὸς, αὐτὸν ὁ δῆμος, καὶ παρακαλοῦσιν αὐτὸν β-
 50 αηθ]εῖν τῷ δήμῳ καὶ ὅτι ἂν δύνηται, δαῦ[ναί δ'
 ἐφό]δια τῶν πρεσβῶν ἐμάστῳ τὸ μετα[γυμε-
 55 ν. ὅπως ἂν δὲ καὶ ὑπόμνημα ἢ σῆς οἰκω]τήτα-
 ς] καὶ τῶν δωρεῶν τῶν προτιθεμένων αὐτῷ π-
 ρ]ας ταῖς ὑπαρχούσαις, τὸν γραμματεᾶ τὸν [κατὰ
 πρυτανείαν ἀναγράψαι τοδο τὸ ψηφισμα [ἐν σπ-
 ῆλῃ λιδο]ν καὶ σῆσαι ἐν ἀκροπόλει τὸ [δ' ἀν-
 60 φη]μα τὸ γενόμενον μερῶται τοὺς ἐπὶ σπ[α] [δ-
 65 ού]σῃ.

Decretum hoc honori Spartoci IV. Eumeli filii datum est, qui ab
 Ol. 119, 1. usque ad Ol. 124, 1. viginti annos Bospori rex fuit (v. Diod.
 XX. 25. 100.). Archon Diotimus est ex tempore quo fasti deficiunt, et per-
 tinet ad Ol. 123, 3 - 124, 1. M. H. E. Meierus Archontem Diotimum Ol. 123, 3
 ponendum defendebat (Diar. Archaeol. Hal. 1834. n. 31.). Neque impro-

babile illud est. Principium decreti a Rossio correctum est ex simili decreto de Andoleonte quod in idem tempus cadit (v. Meier. l. c.). Ex quo sequitur, Ol. 123, 3. septimae et duodecimae prytaniae eundem scribam fuisse.

Formulae eae sunt, quae in decretis Archonte Nicodoro Ol. 116, 3. (C. I. n. 105.) et Archonte Dionysio n. 71. scriptis, in quibus ϵ ἐπιληφίζων est ex proëdris non contribulibus. cf. ad n. 71. Huius epistatae nomen in nostro titulo interiit. Patris autem nomen potuit esse Κλε]σο]θένου, Αὐ]το]σθένου, Δημ]σο]θένου. Cuius terminationis ratio nota est ex titulis post aetatem Alexandri M. exaratis. Cf. O. Inscr. n. 295. et In. 45. Agyrrius ille videtur Callimedontis filius fuisse, qui a Comico Philemone († Ol. 129, 3.) nominatur. V. Athen. VIII, 340. d. Pagi eius nomen in $\mu\epsilon\upsilon\varsigma$ pro multitudine litterarum potest esse Δουσ]μεύς, Είκαρ]μεύς, Ερικα]μεύς, Κηφεισ]μεύς, Παιαν]μεύς, Πρασ]μεύς, Σταιρ]μεύς, Αἰγυλ]μεύς, Φηγα]μεύς, quod monuit iam Meierus l. c. — vs. 15. Τὸ ἐμπόριον Atticum esse iam certissimum est. — vs. 17. ΒΑΔΙΕ[Ι] scriptum est more antiquo pro ΒΑΔΙΗ[Ι]. — vs. 18. ΕΠΙΤΗΝΑΡΧΗΝΤ... ΝΑΥΤΟΥ Boeckh. suspicatur de alio regulo agi, fortasse propinquo Spartano. Meierus τ[ὸ]ῦ Παιρισάδου supplebat. Nos aliter statuimus. Nam sponsio illa Atheniensium (ὑπέσχετο) non solum ad Spartanorum tempora spectat, sed etiam ad ea, quae praecesserunt. Nostrae coniecturae π[ρ]ῶτ[η]ν [προγόνω]ν favet etiam littera Ν in fragmento Elginiano servata. — vs. 21. de voce προσβίαις vid. Boeckh. in Add. I. p. 900. — Supplementa vs. 22, si comparaveris decretum de Andoleonte, vera esse intellexeris, — vs. 24. π[ρ]ῶτ[η]ν supplevit Boeckh. nam τ[υ]ρο]ὶ π[ρ]ογόνω]ι notis sunt. v. Dinarch. c. Demosth. p. 36. — vs. 39. ὁ ἐπὶ τῇ διακρίσει olim unus fuit, nunc plures sunt, mutatae administrationis formam unius negotiis ad plures translatis, cf. Oecon. civ. Ath. I. p. 185. — vs. 44. ΤΡΕΞ ex praeca scripturam pro ΤΡΕΙΞ. Tres legati saepe missi sunt. — vs. 49. προσβείων, et vs. 51. δωρειῶν lapsus quadratarii videtur esse, nisi ex dialectis formas φονείρος, επιφανείστατος etc. n. 92. vel potius Πασαλείου, Αὐτοκλείου. in titulis Ionicis inferioris aetatis, C. I. n. 2747. 2776. 2856. 2857. 2937. contuleris. — vs. 52. de prytanum scriba v. Oecon. civ. Athen. I. p. 200. Antè Euclidem munus inscribendorum decretorum datur potius τῷ γραμματεῖ τῆς βουλῆς, neque in vetustioribus titulis γραμματεὺς ὁ κατὰ πρυτανείαν nominatur, ut vetisimile sit, quod ante Euclidem γραμματεὺς τῆς βουλῆς audiat, posthac γραμματῆα κατὰ πρυτανείαν nominari, quo distinguitur ab alio recens addito scribae. — vs. 55. μερίσαι de distribuenda et dispensanda singulis pecunia in sumptibus eroganda dicitur. V. Oecon. civ. Ath. I. p. 185.

In alta basi, quae exstructa est super zophoro monumenti Thrasylli, ad statuae dextram. Editio Cyriacus n. 69. Cf. eod. qui in lectmate ad n. 67. citantur.

Ο ΔΗΜΟΣ ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΠΥΘΑΡΑΤΟ ΉΡΧΕΝ
ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ ΘΡΑΣΥΛΛΟΥ ΔΕΚΕΛΕΕΥΣ

ΙΠΠΟΘΩΝΤΙΣ ΠΑΙΔΩΝ ΕΝΙΚΑ
ΘΕΩΝ ΘΗΒΑΪΟΣ ΗΪΛΕΙ
ΠΡΟΝΟΜΟΣ ΘΗΒΑΪΟΣ ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ

Ο δῆμος ἐχορήγει, Πυθάρατος ἥρχεν,
ἀγωνοθέτης Θρασυκλῆς Θρασύλλου Δεκελεεύς·
Ἴπποθωντίς παιδῶν ἐνικά,
θεῶν Θηβαῖος ἡλεῖ,
Πρόνομος Θηβαῖος ἐδίδασκευ.

Titulus est agonisticus, quales plures habuimus, n. 64. 65. 67. Fundum
lectionis constituit aerea Stuarti tabula. Cyr. Urs. Stuart. ΔΕΚΕΛΕΕΥΣ.
Cyr. Stuart. ΙΠΠΟΘΩΝΤΙΣ.

Pytharatus archon Ol. 127, 2. Deficientibus choregis populus nunc
ipse tribui subvenit, ut C. Inscr. n. 226. v. Oecon. civ. Athen. I. p. 494.
Thasylli filius eius, qui monumentum n. 67. discoverat, agonothetae munere
fungebatur, cui populus hunc honorem tribuit, ut et hic tripod et alter (C. I.
n. 226.) in paterno monumento collocaretur. Pronomus videtur ex posteris
celebris illius tibicinis Pronomi esse, qui Ol. 99, 1. floruit (C. I. n. 215.).

71.
Marmor fastigium habet, in aetomate est circulus, clypeum ut videtur representans; in summo
fastigio forma est protomae, sed sine vultu. Exstat in Museo Naniano. Titulum ex sche-
dis Chishullii Maffeiatis edidit Corsin. Inscr. Att. IX. p. xxviii sq. Deinde Biagi de decret.
Athen. p. xviii.

[Textum vide pag. seq. interpositum]

Ἐπὶ Διονυσίῳ ἀρχόντῳ τοῦ μετὰ
Παρέμονον ἐπὶ τῆς Διονυσίας ἔ-
βασίης πρωτανείας, ἢ ἄλλως Τιμισ-
χῶς Βαμνύσιας ἐγραμμάτισεν, Γε-
βιανὸς ἢ ἄλλως Ἰστανταίου, ἐγδὲ
ἢ τῆς πρωτανείας, βουλὴ ἐμ βουλευ-

ΕΠΙΔΙΟΥΣΙΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣΤΟΥΜΕΤΑ
ΠΑΡΑΜΟΝΟΝΕΠΙΤΗΣΑΙΑΝΤΙΔΟΣΕ
ΒΔΟΜΗΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΗΛΑΜΙΟΣΤΙΜΟΥ
ΧΟΥΡΑΜΝΟΥΣΙΟΣΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝΓΑ
5 ΜΗΛΙΩΝΟΣΟΓΔΟΝΗΣΤΑΜΕΝΟΥΟΓΔΟ
ΗΤΗΣΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΒΟΥΛΗΕΜΒΟΥΛΕΥ
ΤΗΡΙΩΙΤΩΝΠΡΟΕΔΡΩΝΕΠΕΥΗΦΙΣΕΝ
ΣΤΡΑΤΟΦΩΝΣΤΡΑΤΟΚΛΕΟΥΣΣΟΥΝΙ
ΕΥΣΚΑΙΣΥΝΠΡΟΕΔΡΟΙ

10 ΕΔΟΞΕΝΤΕΙΒΟΥΛΕΙ
ΡΗΣΟΣΑΡΤΕΜΩΝΟΣΑΛΛΙΕΥΣΕΙΠΕΝ
ΕΠΕΙΔΗΠΡΟΣΟΔΟΝΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΣΠΡΟΣ
ΤΗΝΒΟΥΛΗΝΔΙΟΓΝΗΤΟΣΕΞΟΙΟΥΤΑΜΙ
ΑΣΝΑΥΚΛΗΡΩΝΚΑΙΕΜΠΟΡΩΝΤΩΝΦΕ

15 ΡΟΝΤΩΝΤΗΝΣΥΝΟΔΟΝΤΟΥΔΙΟΣΤΟΥ
ΞΕΝΙΟΥΕΜΦΑΝΙΖΕΙΤΕΙΒΟΥΛΕΙΒΟΥΛΕΣ
ΘΑΙΤΗΝΣΥΝΟΔΟΜΑΝΑΘΕΙΝΑΙΕΙΚΟΝΑΓΡΑ
ΠΤΗΝΕΝΟΠΛΩΤΟΥΕΑΥΤΩΝΠΡΟΞΕ
ΝΟΥΚΕΧΕΙΡΟΤΟΝΗΜΕΝΟΥΔΕΚΑΙΕΠΙΜΕ

20 ΛΗΤΟΥΕΠΙΤΟΝΛΙΜΕΝΑΔΙΟΔΩΡΟΥΤΟΥ
ΘΕΟΦΙΛΟΥΑΔΑΙΕΩΣΕΝΤΩΙΑΡΧΕΙΩΙΑΥ
ΤΟΥΚΑΔΙΑΤΑΥΤΑΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΗΝΒΟΥ
ΛΗΝΕΠΙΚΥΡΩΣΑΙΕΑΥΤΩΨΗΦΙΣΜΑ
ΑΓΑΘΕ[Ι]ΤΥΧΕΙΔΕΔΟΧΘΑΙΤΕΙΒΟΥΛΕΙΕΠΙ

25 ΚΕΚΩ[Ρ]ΗΣΘΑ[Ι]ΔΙΟΓΝΗΤΩΚΑΙΤΗΣΥΝΟΔΩ
Π]Ο[Ι]ΗΣΑ[ΣΘ]ΑΙΤ[ΗΝ]ΑΝΑΘΕΣΙΝΤΗ[Σ]ΓΡΑ
ΠΤΗΣΕΙΚΟΝΟΣΕΝΟΠΛΩΔΙΟΔΩΡΟΥΤΟΥ
ΘΕΟΦΙΛΟΥΑΔΑΙΕΩΣΕΝΤΩΙΑΡΧΕΙΩΙΑΥ
ΤΟΥΚΑΘΑΠΕΡΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΗΝΒΟΥΛΗΝ

την των προεδρων επιψηφισεν

στρατοφών, στρατακλέους Σαυνα

ετα και συνπροεδραν

10 *εδοξεν τη βουλη*

Ρησος Αρτέμωνος Αλλαις ειπεν

Επειδη προεδραν ποτασάμενος προς

την βουλην διασηπτας εξ Οίου, ταμί

ας ναυκληρων και εμπόρων των φε

ΤΙΣ ΠΡΟΨΑΡΧΟΝ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΟΥ
 ΚΡΕΙΤΤΟΥΣ ΕΜΦΩΝΕΙΤ ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΒΟΥΛΕΟΝ
 ΥΟΝΤΙΣ ΔΑΙ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΑΝΑΨΕΙΝΑΙ ΕΠΟΝΑ ΥΓΡΑ
 ΤΗΝ ΕΠΙΤΗΝ ΕΠΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΩΝ ΠΡΟΞΕΝΟΝ
 ΚΑΙ ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ
 ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΟΝ ΛΙΜΕΝΑ ΔΙΟΔΩΡΟΝ ΤΟΥ
 ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΑΛΑΪΩΣ ΕΝ ΤΩ ΑΡΧΑΙΩ ΑΙΤ
 ΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ ΠΑΡΑΚΑΛΕΙ ΤΗΝ ΒΟΥ
 ΛΗΝ ΕΠΙΚΥΡΩΣΑΙ ΕΑΥΤΩ ΨΗΦΙΣΜΑ
 ΑΛΑΪΩΝ ΤΩΝ ΔΕ ΔΕΧΘΕΙΝ ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΕΠΙ
 ΚΑΙ ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΚΑΙ ΔΙΟΔΩΡΟΝ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΝΟΔΟΝ
 ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΛΑΪΩΝ ΤΗΣ ΥΓΡΑ
 ΤΗΣ ΕΠΟΝΑ ΕΝ ΟΠΛΑ ΔΙΟΔΩΡΟΝ ΤΟΥ
 ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΑΛΑΪΩΣ ΕΝ ΤΩ ΑΡΧΑΙΩ ΑΙΤ
 ΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ ΠΑΡΑΚΑΛΕΙ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ

Cors. 79; και οι συνπρόεδροι Male. In vetustioribus titulis omnibus
 και συμπρόεδροι dicitur sine articulo. V. Corp. Inscr. n. 112. 122. cf. n. 111.
 96. 97. Inde a v. 21. Nannianum apographum facipit mutilum esse; sed suc-
 currunt schedae Chish; unde conflata lectio est.

Decretum est Senatus, itaque additur Βουλή ἢ βουλευτηρίω, non alio
 loco. Solemnis est nominativus Βουλή; ut saepius ἐκκλησία in talibus titulis
 cf. Corp. Inscr. n. 105. 112. 113. 122. Σύνοδος collegium s. sodalitium, cul-
 torum maxime alicuius Dei (ερανος, Διαιός). Haec σύνοδος fuit Iovis hospita-
 lis, quem Athenis cultum aliunde non cōstat. Hanc qui deducunt merca-
 tores et ναυδερῖ, ipoi aliud sodalitium constituunt. Quorum quaestor est
 Diognetus Atheniensis, proxenus Diodorus item Atheniensis. Atqui illi mer-
 catores et ναυδερῖ sunt ii, qui in Delo versantur, sive Attici sive peregrini,
 sed maxime peregrini. Itaque quam ex Delo Athenas deducant synodum
 suam, Athenis habent proxenus, Diodorum, qui ἐπιμελήτης ἐπὶ τὸν λιμένα κει-
 χειροτονημένος est, cum ἐπιμελήτῃ τοῦ λιπορίου conferendus, notante Schoemanno.
 Illi igitur proxeno suo in ἀρχαίω ἐστὶν ἠττικῆς εὐριά curatoris portus imagi-
 nem in tabulá s. clypeo pictam reponi volunt. Petunt, ut decretum sena-
 tus ipsis ratum fieret et scriberetur (ἐπικυρῶσαι ἑαυτοῖς Ψήφισμα). Et fit hoc
 Senatusconsulto concessio, quod verbo ἐπιμελωσθήσθαι exprimitur.

Qui verba facit, Senator est, qui quam Halaeensis sit, sicut is, pro
 quo decretum fit, verisimile est, amicitiae causa potissimum eum pro Dio-
 doro dixisse.

. I.) : Tempus, quo etaratus est hic titulus, duodecim est tribuum, quae Ol. 118, 2, redititae usque ad Hadriannum perduravit. Quo tempore congruunt prytaniae et menses. Prytania est septima mense septima. Acantidis scriba (ἀκανθίδης ἢ κενὴ ἀργυρασία), qui sorte creatur, quum non debeat esse πρῶτος πρὸς πρυτανεύουσιν, sed ex alia tribu. (cf. Corp. Inscr. n. 84). Rhannus illa aetate non fuerit Acantidis, sed alius tribus necesse est. Prodrus epistata Sunitis est, vel Leontidis vel Attalidis, non contribulicus. Scilicet olim et in senatu et in populo ἐπιήφικον fuisse epistatam prytanum, sed inde ab Ol. 118. (Boeckh. notante iam Ol. 109. - 111.) praedri non contribulis demonstravit Schoemannus de comitibus (p. 89, sqq.) et Cf. Corp. Inscr. ad n. 90 (et ad n. 111.) → Archontes eius aetatis sunt, cuius festi deficiunt, Ol. 145, 3 - Ol. 155, 3. Post Ol. 152. scriptus titulus Boeckhio videtur, *τὸν αὐτὸν Δελφῶν Ῥωμαίων ἀρχαίων Ἀθηναίων ἐστὶν* (Dorville in Obs. Misc. Vol. VII, p. 44), qui *sanctam Antoninorum aetate, teste Pausanias tenuerunt*.

§ 2.) TITULI IONICI AEOLICI DORICI AB OLYMP. 94, 2 - 158.

Exposuimus hanc parágraphos inscriptiones Ionicas (n. 72, 73), Acolicas (n. 74, 75), Doricas (n. 76, 87); interposita lamina augea Canopi, neperta, quae, uti par est, dialectum communem exhibet. Scilicet communis dialectus inde a Philippis et Alexandri Magni temporibus vulgata est; cf. Knight Prolegg. (ad Hom. §. LXXXI.) Et liquantur ex his, qui impetant, titulis licet iudicare, Iohes citius quam ceterae gentes Graeciae ad communem dialectum transierunt; cf. Giese, de dial. aeo. pp. 135, sqq. Ionicae dialecti secundum varias terrarum incolarumque naturam quatuor fuerunt genera, Caricum, quo Milesii, Myusi, Priensenses utebantur, Lydium apud Ephesios, Colophonios, Lebedios, Teios, Chazomenios, Procasenses, Chium Chius usurpatum et Erythraeis, quartum denique Samium (Herodot. I, 142). Lydio vel Samio Ionismo Herodotus videtur usus esse, Cario Hippocrates, quo etiam logographi, qui *πρωτὰν ἡμετέραν* usin esse dicuntur (Giese, de dial. aeo. pp. 150, sqq.); Sed quemadmodum dialectum Ionicam ex titulis parum agnoscamus, ita generum illorum, quae fuerit ratio, multo minus ex his licet discernere. Nam qui ex Ol. 103 - 106. tituli sunt Mylasenses (n. 78), modicum Ionismum referunt, sed comparati cum divo Teiortum (n. 46.) non possunt, et ceterorum antiquiores aut communis dialecto concepti sunt, ut Iohensis (C. I. n. 2671.) aetate Alexandri Mag. aut formas quasdam Ionicas, non dialectum praebent; ut ex Ol. 107 - 117. Ranticapaeenses (C. I. n. 2117, 2118, 2119) et Erallensis (ibidem 2919). Ut consistamus in his, qui diset-

tius aetatis indicium habent, communi dialecto scripti tituli hi sunt: C. I. n. 2106, 2106, 2120. Panticap. (Ol. 119-124.), n. 2852. Miles. (Ol. 123, 1.), n. 2155. Lemn. (circa Ol. 145.); n. 2144. Eretr. (c. Ol. 145.); n. 3045. Tei. (Ol. 146, 4.); n. 3067, 3068. Tei. (Ol. 152, 4.). — Ceterum si in litteris publicis communem dialectum amplexi sunt Iones, inde non sequitur, etiam plebem linguâ suâ peculiari mature uti desisse. Immo ex formis quibusdam Ionicis in linguâ Graecorum recentiorum retentis colligas gentes Ionicas diu suâ usas esse dialecto.

Plus nobis ad cognoscendas dialectorum varietates adiumenti attulerunt tituli aelici. Nam aeolicae quoque dialecti pro variâ oesli temperie et gentium admistione variâ genera exstiterunt, ut Thessalicum, Boeoticum, Peloponnesum, Lesbium vel Asianum, quo vulgo Grammatici dialectum Aelicam intelligi volunt. Atque Eleam quidem Arcadicamque Aelismi speciem in titulo Eleo (n. 24.) tenemus (cf. Strab. VIII. init.); a qua plurimum discrepat dialectus Boeotica ipsâ vetustate insignis. Haec enim a Thessalicâ culta dialecto (Heraclid. Pont. ap. Athen. XIV. p. 624. C.) vetustissimae Graecorum linguae formas retinuit; quam dictionem nunquam in agris abrogatam esse linguâ Graecorum recentiorum arguit, quae multa et ad pronuntiationem illi similia et ad formas, nonnulla etiam ad syntaxin conservavit. Hic igitur Aelismus Boeoticus, Thessalicò affinis (cf. C. I. n. 1766. de quo titulo mira protulit Giese in libro de dial. aeol. p. 59 sq.) quantum discrepat a Lesbio, inscriptiones n. 74, 75. docebunt. Sed de Boeoticâ dialecto praeclare disputavit Bockhnius in Corp. Inscr. I. p. 718. sqq. quae non huius loci est persequi. Ex instituto nostro sufficit monere, in litteris Boeotos circa Olymp. 130-145. peculiari suâ dialecto uti desisse (C. I. n. 1583, 1584.), Lesbios autem vel aetate Imperatorum Aelismum summi videri diu conservasse (C. I. n. 2190.).

Non minus, quam in Ionico et Aelico, Dorici sermonis varia fuisse genera statuendum est. Quî quum non eiusdem atque Aelicus antiquitatis esse videatur, apud gentes quasdam etiam Aelicum colorem traxit, ut apud Lacones et Cretenses (Giese de dial. aeol. p. 66.). Doricae dialecti optima monumenta sunt tabulae Heracleenses ex Olymp. 114., testamentum Theraeum (C. I. n. 2448.) secundo vel tertio ante Christum saeculo exaratum, denique plura decreta Cretica (ibid. n. 2554-2558. cf. infra n. 77. dein n. 3047-3051, 3012, 3053-3058.) quorûm pars item secunda vel tertio ante Chr. saeculo assignari potest; quae autem ultima duodecim ex Teis petita sunt, in his dialectus magnopere variat, licet omnia eiusdem aetatis, immo eiusdem

fere anni sint. In univ^{er}s^{um} Dor^{es} in litteris publicis sero a dialecto suâ desciverunt, in usu quotidiano sevissime. Messenios constat usque ad aetatem Pausaniae patriam dialectum conservasse (Pausan. IV, 27, 5. De Rhodiis cf. Sueton. Tib. 56.). Quamquam in his alios aliam normam secutos esse consentaneum est. Delphi in titulis post Olymp. 125. scriptis dialecto modice Doricâ usi sunt (n. 78. C. I. n. 1693.); neque aetate, quâ Romani in Graeciam intrarunt, formas doricâ respuisse videntur (C. I. n. 1695.). Huc pertinent tituli de manumissione servorum (ibid. n. 1699-1709.^b), qui eandem fere dialecti rationem prae se ferunt. Sed in decretis Amphictyonicis aetate Demosthenis dialectus vulgaris est (Demosth. de Coron. p. 278. 279.), ut C. I. n. 1689. 1689.^b nisi quod potissimum in nominibus propriis quaedam ibi Dorica retenta sunt. Unde colligi potest, Amphictyones, quorum lex exstat (C. I. n. 1688.) dialecto satis Doricâ concepta, illâ aetate iam vulgari sermone usos esse. Et eandem quam plerique Delphici dialectum Calymniorum decretum refert (C. I. n. 2671.), aetate Alexandri M. exaratum, Locrensi^{um}que tituli (n. 95. C. I. n. 1751. 1752. 1757.), qui primo vel secundo ante Chr. saeculo scripti videntur. Nec multum differt dialectus Megarensium post Olymp. 102, 2. et ante dominationem Romanam (C. I. n. 1052.), Aetolorum et Naupactorum ex Olymp. 135-140. (n. 79. cf. C. I. n. 3046.), Acarnanum post Olymp. 140. (C. I. n. 1793.), Corcyraeorum circa Olymp. 140. (n. 80.), Calaureatarum (n. 82.). Rhodiorum circa Olymp. 140-155. (C. I. n. 2905.), Gytheatarum ex Olymp. 148, 2. (n. 83.). Spartanorum circa Olymp. 158. (C. I. n. 1331.), Theraeorum circa Olymp. 155. (n. 85.).

Mature vulgarem dialectum in litteris adoptarunt Cyprii (aetate Ptolemaei I. C. I. n. 2614.), Aethaei (circa Olymp. 125-152. ibid. n. 1542. in quo vestigia quaedam sermonis Dorici supersunt), Halicarnassenses (secundo, ut videtur, ante Chr. saeculo, ibid. n. 2655.). Serius, opinor, Megarenses (C. I. n. 1053.) et Aeginetae, quorum habemus titulum modice Doricum ex anno a. Chr. $\frac{87}{86}$. (n. 92.); sed eâ aetate, quâ ipsam suam tenebant dono Antonii Triumviri (Müller. Aegin. p. 193.), sermo iis Doricus abolitus videtur (C. I. n. 2143. 2138.^b). Etiam diutius Byzantii certe colorem quendam Dorici sermonis retinuerunt (C. I. n. 2060. ex aetate Tiberii vel Caligulae, cf. Constant. Porphyr. Them. I. p. 1462. in Meurs. opp.) et Rhodii (ibid. n. 2529. ex aetate Antoninorum). Atque aetate Imperatorum, quâ vulgaris fere dialectus regnat, ut ap. Cretenses (C. I. n. 2562. 2570 sq.), Theraeos (ibid. n. 2463 sq.), alios, tituli praesertim honorarii dialectum vulgarem dorismis quibusdam variatam praebent, ut Megarensium (ibid. n. 1069.), Spar-

tanorum (ibid. n. 1317. 1346-48.), Corcyraeorum (ibid. n. 1879. 1879.² 1880.), Argivorum (n. 114. C. I. n. 1123.), Theraeorum (ibid. n. 2452.), Astypalaeensium (ibid. n. 2495, 2496.) etc.

72.

Ex ruderibus Amphipolis. Ad fontem vici Ysaikēvi s. Neochorio prope Marmāri s. Marmara, reperit Leakius et cum notis edidit in Walpol. Travels p. 510. Cf. Walpol. p. 521 sqq.

ΕΔΟΞΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΦΙ
 ΛΩΝΑΚΑΙΣΤΡΑΤΟΚΛΕ
 ΑΦΕΟΓΕΙΝΑΜΦΙΠΟΛΙ
 [Ν]ΠΟΛΙΤΕΩΝΑΕΙΦΥΓ[Ι]
 5 ΗΝΚΑΙΑΥΤΟΣΚΑΙΤΟΣ
 ΠΑΙΔΑΣΚΑΙΗΜΠΟΤΑΛ[Ι]
 ΣΚΩΝΤΑΙΠΑΣΧΕΙΝΑ[Υ]
 ΤΟΣΩΣΠΟΛΕΜΙΟΣΚΑΙ
 ΝΗΠΟΙΝΕΙΤΕΘΝΑΝΑΙ
 10 ΤΑΔΕΧΡΗΜΑΤΑΥΤΩΝΔ
 ΗΜΟΣΙΑΕΙΝΑΙΤΟΔΕΠ
 ΙΔΕΚΑΤΟΝΙΡΟΝΤΟΥΑ
 ΠΟΛΛΩΝΟΣΚΑΙΤΟΣΤΡ
 ΥΜΟΝΟΣΤΟΣΔΕΠΡΟΣΤ
 15 ΑΤΑΣΑΝΑΓΡΑΨΑΙΑΥΤ
 ΟΣΕΣΣΤΗΛΗΝΛΙΘΙΝΗΝ
 ΗΝΔΕΤΙΣΤΟΨΗΦΙΣΜΑ
 ΑΝΑΨΗΦΙΖΕΙΗΚΑΤΑΔ
 ΕΧΕΤΑΙΤΟΥΤΟΣΤΕΧΝ
 20 ΗΙΗΜΗΧΑΝΗΙΟ[Τ]ΕΩΙΟ[Υ]
 Ν[Τ]ΑΧΡΗΜΑΤΑΥΤΟΔΗΜ
 ΟΣΙΑΕΣΤΩΚΑΙΑΥΤΟΣ
 ΦΕΟΓΕΤΩΑΜΦΙΠΟΛΙΝ
 ΑΕΙΦΥΓΙΗΝ

Quam vs. 4. initio unius litterae lacunam notavit Leakius, eam litterā N vs. 3. extr. ab illo positā explevizans. Ad sententiam certe nihil excidit. Πολιτεῶν ἀειφυγίην coniungendum, quo Stratocles et Philo cives fuisse declarantur, non inquilini. Pro ΟΥ est Ο, excepto ΤΟΥ vs. 12. et ΟΥΤΟΣ vs. 19. E pro H in coniunctivo vs. 18. 19. ex antiquo usu videtur repedisse.

*Ἐδοξεν τῷ δήμῳ· Φίλιωνα καὶ Στρατοκλέα φεόγειν Ἀμφίπολι[ν] πολιτῶν ἀειφυγίην καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς παῖδας, καὶ ἤμ ποτ' ἀλ[ί]σκωνται, πάσχειν α[ὐ]τοὺς ὡς πολεμίους καὶ νηποινεὶ τεθάναι. τὰ δὲ χρήματ' αὐτῶν δημόσια εἶναι, τὸ δ' ἐπιδεκάτον ἰρὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Στρυμόνος. τῶς δὲ προστάτας ἀναγράψαι αὐτοὺς εἰς στήλην λιθίνην. ἂν δὲ τις τὸ ψήφισμα ἀναψηφίξῃ ἢ καταδέχηται τοῦτους τέχνη ἢ μηχανῇ ὁ[τ]ιωσ[ῶ]ν, [τ]ὰ χρήματ' αὐτοῦ δημόσια ἔστω καὶ αὐτὰς φεογέτω Ἀμφίπολιν ἀειφυγίην.

De Amphipoli Atheniensium coloniā Olymp. 85, 4. deductā v. Thucyd. IV, 102. Diod. XII, 32. c. interpret. Wessel. Unde facile colligas vel tum Iones potissimum fuisse, qui huic coloniae interfuerint. Sed praeterea Lacedaemonios, eiectis Atheniensibus, constat novos conscripsisse colonos (Philipp. ep. Demosth. adv. Phil. p. 164. extr.), ex proximis civitatibus Ionicis et pristinis incolis non Atticis collectos. Unde Ionismus, quem hic titulus refert, explicandus est. In quo notabilis est forma φεόγειν his obvia (vs. 3. 23.), quam cum Ἐοπάμονος (p. Εὐπάμονος) in titulo colonorum Miletū n. 2121. comparavit Boeckhiius. Nec sinit de veritate scripturae dubitare religiosa Leakiū in titulis transscribendis diligentia. Stratocles, qui cum Philone exilio afficitur, Olymp. 105, 3. cum Hierace Athenas venerat de Amphipoli accipiendā (Demosth. Olynth. I. p. 10. 11. cf. Harpocr. v. Ἰέραξ. Boeckh. Oecon. civ. Athen. II. p. 88.). Hunc, postquam captā a Philippo urbe eius partes vicerant, verisimile est eiectum esse, ut titulus circiter Olymp. 105, 4. positus videatur.

73.

Mylasis (Melassē in coemeterio Armeniorum), in eodem lapide repperit Cadavere Francogallus. Boeckhio titulos misit Kochettus, qui postea publicavit in Monumentis ineditis.

[Textum vide in pag. 188. 189. interpositum]

α.

*Ἐπει τρηποστῶ καὶ ἐνάτῳ Ἀρταξέρξης βασιλεύοντος, Μανουσώλλου ἐξαιθραπέοντος, ἔδαξε.

Μυλασῶσιν ἐ[κ]κλησίης κυρή[ς] γ[ε]νομέ[ν]ης, καὶ ἐπ[ε]-
κώρωσαν αἱ τρεῖς φυλαί· ἐπειδὴ Ἀραῖσσις [Θ]υσσώλλου

5 ἀπεσταλῆς ὑπὸ [Καρῶ]ν πρὸς βασιλέα [π]αραπερ[έσ]-
βουσε καὶ ἐπεβούλευσε Μανουσώλλῳ, ὄντι εὐεργέτῃ

τῆς πόλεως τῆς Μυλασῶν καὶ αὐτῷ καὶ τῷ [π]α[τρι]

Ἐκατόμνῳ καὶ τοῖς προγόνοις τοῖς τούτων, καὶ βασιλεὺς

ἀδικεῖν καταγνοὺς Ἀραῖσιν ἐ[ξ]ημίωσε θανάτῳ,

Αα 2 [Continuatur p. 190.]

4. ΕΤΕΙ ΤΡΙΗΚΟΣ ΤΩ ΚΑΙ ΕΝΑ ΤΩ ΙΑΡΤΑ ΞΕΡΞΕΥΣ ΒΑΣΙΛΕΥ
 ΟΝ ΤΟΣ ΜΑΥΣΣΩ ΛΛΟΥ ΕΞΑΙΘΡΑ ΠΕΥΟΝ ΤΟΣ ΕΔΟΞΕ
 ΜΥΛΑΣ ΕΥΣΙΝ ΕΚΛΗΞΙ ΗΣ ΚΥΡΙΗ ΓΙΝΟΜΕΝΗ ΣΚΑΙ ΕΠΙ
 ΚΥΡΩΣ ΑΝΑΙΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ ΕΠΕΙΑ Η ΑΡΑΙΣ ΞΙΣΟΥΣΣΩ ΛΛΩΙ
 5 ΑΡΟΣ ΤΑ ΛΕΙΣΥΡΟ... ΙΝΓΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΑ ΓΑΡ ΕΡΡΣ
 ΒΕΥΣ ΕΚΑΙ ΕΠΕΒΟΥΛΕΥΣ ΕΜΑΥΣΣΩ ΛΛΩΙ ΟΝ ΤΙ ΕΥΕΡΓΕΤΗ
 ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ ΜΥΛΑΣ ΕΩΝ ΚΑΙ ΑΥΤΩ ΙΚΑΙΤΟ ΙΚΑΙ...
 ΕΚΑΤΟΜΝΩ ΙΚΑΙΤΟΙΣ ΠΡΟΓΟΝΟΙΣ ΤΟΙΣ ΤΟΥ ΤΩΝ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΣ
 ΑΔΙΚΕΙΝ ΚΑΤΑΓΝΟΥΣ ΑΡΑΙΣ ΞΙΝΕΞ ΗΜΙΩΣΣΕΘΑΝΑ ΤΩΙ
 10 Γ... ΑΞΑΙΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΤΗΝ ΜΥΑΣΣΕΩΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ
 ΚΤΗΜΑΤΩΝ ΕΚΕΙΝΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΑΤΡΙΟΥΣ
 ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΗΤΑ ΓΟΙΗΣΑΝ ΤΕΣ ΜΑΥΣΣΩ ΛΛΩΙ ΕΠΑΡΑΣ
 ΕΠΟΙΗΣΑΝ ΤΟ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΩΝ ΜΗΤΕ ΠΡΟΤΙΘΕΝΑΙ ΕΤΙ
 ΠΑΡΑ ΤΑΥΤΑ ΜΗ ΔΕΝ ΑΜΗΤΕ ΕΠΙ ΨΕΦΙΞΕΙΝ ΕΙΔΕΤΙΣ
 15 ΤΑΥΤΑ ΠΑΡΑΡΑΙΝΟΙΣ ΕΞΩ ΛΗΓΙΝΕΣΘΑ ΙΚΑΙ ΑΥΤΟΝ
 ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΚΕΙΝΟΥ ΔΑΝΤΑΣ
6. ΕΤΕΙ ΤΕ ΤΡΩΚΟΣ ΤΩ ΙΚΑΙΩ ΜΠΤΩ ΙΑΡΤΑ ΞΕΡΞΕΥΣ
 ΒΑΣΙΛΕΟΝ ΤΟΣ ΜΑΥΣΣΩ ΛΛΩΥ ΕΞΑΙΘΡΑ ΠΕΥΟΝ ΤΟΣ
 ΕΔΟΞΕ ΜΥΛΑΣ ΕΥΣΙ ΕΚΚΛΗΞΙ ΗΣ ΚΥΡΙΗ ΣΠΕΝΟΜΕΝΗΣ
 ΚΑΙ ΕΠΕΚΥΡΑΣΑΝ ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΡΜΟΥΣ
 5 ΠΑΙΔΑΣ ΠΑΡΑΝΟΜΗΣΑΝ ΤΑΣ ΕΣΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ
 ΤΗΝ ΕΚΑΤΟΜΝΩΝ ΔΡΟΣ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΑΓΑΘΑ ΠΟΙΗΣΑΝ
 ΤΟΣ ΤΗ ΜΠΟΛΙΝ ΤΗ ΜΥΑΣΣΕΩΝ ΚΑΙ ΔΟΡΩ ΙΚΑΙ ΕΡΓΩΙ
 ΑΔΙΚΕΙΝ ΚΑΙ ΤΑΙ ΕΡΑΝΑ ΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΗ ΜΠΟΛΙΝ
 ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΥΕΡΓΕΤΑΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΑΔΙΚΕΙΝ ΔΡΑΙΑ
 10 ΓΝΟΥΣ ΗΣ ΕΤΗ ΜΙΩΣΑΝ ΑΝΑ ΗΜΕΥΣ ΕΙΤΗΣΟΥΣ ΗΣ ΚΑΙ ΕΠΩΛΗ
 ΣΑΝ ΤΑ ΚΤΗΜΑΤΑ ΑΥΤΟΝ ΔΗΜΟΣ ΗΙΕΚΤΑ ΗΣ ΘΑΙ ΚΥΡΙΩΣ
 ΤΟΙΣ ΠΡΙΑΜΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΠΑΡΑΣ ΕΠΟΙΗΣΑΝ ΤΟ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΩΝ
 ΜΗΤΕ ΠΡΩΤΙΘΗΝΑΙ ΜΗΤΕ ΕΠΙ ΨΕΦΙΞΕΙΝ ΜΗ ΔΕΝ ΑΕΙΔΕΤΙΣ
 15 ΤΑΥΤΑ ΠΑΡΑΡΑΙΝΟΙΣ ΕΞΩ ΛΗΓΙΝΕΣΘΑ ΙΚΑΙ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ
 ΕΚΕΙΝΟΥ ΔΑΝΤΑΣ

6. ΕΤΕΙΠΕΜΠΤΩΙΑΑΡΤΑΞΕΡΞΕΥΞΒΑΣΙΛΕΟΝΤΟΣ
 ΜΑΥΣΩΛΛΩΥΞΑΙΘΡΑΠΕΥΟΝΤΟΣΜΑΝΙΤΑΤΟΥ
 ΠΑΚΤΥΩΕΙΤΙΡΟΥΛΕΥΞΑΝΤΟΣΜΑΥΣΩΛΛΩΙΤΩΙΚΑΤΟΜΝ[Ω
 5 ΕΝΤΩΙΕΡΩΙΤΟΥΔΙΟΣΤΟΥΛΑΜΒΡΑΥΝΔΟΥΘΥΞΙΗΞΕΝΙΑΥ
 ΞΙΗΞΚΑΙΠΑΝΗΓΥΗΟΣΕΟΥΞΗΞΚΑΙΜΑΥΣΩΛΛΩΥΜΕΝ
 ΣΩΘΕΝΤΟΣΞΥΝΤΩΙΔΙΙΜΑΝΙΤΑΔΕΑΥΤΟΥΤΗΝΔΙΚΗΝ
 ΛΑΒΟΝΤΟΣΞΕΝΞΕΙΡΩΝΝΟΜΩΙΕΓΝΩΞΑΝΜΥΛΑΣΕΥΠΑΡΗ
 ΝΟΜΗΜΕΝΟΥΤΟΥΙΕΡΟΥΚΑΙΜΑΥΣΩΛΛΩΥΤΟΥΕΥΕΡ
 10 ΓΕΤΕΩΡΕΙΝΑΝΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙΕΙΤΙΞΚΑΙΑΛΛΩΣΜΕΤΕ[Ξ
 ΧΕΝΗΕΚΟΙΝΩΝΗΣΕΝΤΗΣΠΡΑΞΙΟΣΕΛΕΓΚΘΕΝΤΟΣΔΕ
 ΚΑΙΘΥΞΕΟΥΤΟΥΣΥΞΚΩΚΑΙΚΡΙΘΕΝΤΟΣΞΥΝΑΔΙΚΕΙ[Ν
 ΜΕΤΑΜΑΝΙΤΑΕΔΟΞΕΜΥΛΑΣΕΥΞΙΝΚΑΙΕΠΕΚΥΡΩΞΑΝ
 ΑΙΤΡΕΙΞΦΥΛΑΙΤΑΜΑΝΙΤΑΤΟΥΠΑΚΤΙΩΚΑΙΘΥΞΕΟΥ
 15 ΤΟΥΣΥΞΚΩΠΡΟΣΤΕΘΗΝΑΙΜΑΥΣΩΛΛΩΙΚΑΙΤΑ
 ΚΤΗΜΑΤΑΕΠΟΛΙΞΕΝΗΠΟΛΙΣΔΗΜΟΣΙΗ[Ι]ΕΠΑΡΑΣ
 ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΗΤΟΥΤΩΝΤΑΣΩΝΑΣΤΟΙΞΠΡΙΑΜΕΝΟΙΞ
 ΚΥΡΙΑΞΕΙΝΑΙΚΑΙΜΗΤΕΠΡΟΤΙΘΕΝΑΙΜΗΤΕΠΙΨΗΦΙΞΕΙΝ
 ΜΗΔΕΝΑΕΙΔΕΤΙΞΤΑΥΤΑΠΑΡΑΒΑΙΝΟΙΞΞΩΛΗΓΙΝΕ
 ΞΘΑΙΚΑΙΑΥΤΟΝΚΑΙΤΟΥΞΕΚΕΙΝΟΥΠΑΝΤΑΣ

- 10 [πρ]ᾶξαι καὶ τὴν πόλιν τὴν Μυ[λ]ασέων περὶ τῶν
κτημάτων ἐκείνου κατὰ τοὺς νόμους τοὺς πατρίους·
καὶ πρὸςθ[ε]τα ποιήσαντες Μαισσωάλλω ἐπάρας·
ἐποίησαντο περὶ τούτων μήτε προτιθέσθαι ἔτι
παρὰ ταῦτα μηδένα μήτε ἐπιψηφί[ζ]ειν· εἰ δέ τις
15 ταῦτα παρα[β]αίνοι, ἐξώλη γίνεσθαι καὶ αὐτὸν
καὶ τοὺς ἐκείνου πάντας.

δ.

- Ἔτει τετρωκοστῷ καὶ [πε]μπτῷ Ἀρταξέρξης
Βασιλεύοντος, Μαισσωάλλου ἐξαιθραπέοντος,
ἔδοξε Μυλασεῦσιν ἐκκλησίᾳ κοφίης γενομένης,
καὶ ἐπεκίρωσαν αἱ τρεῖς φυλαί· τοὺς Πελαργίω
5 παῖδας παρανομήσαντας ἐς τὴν εἰκόνα
τὴν Ἐκατόμνω, ἀνδρὸς πολλὰ καὶ ἀγαθὰ ποιήσαν-
τος τῆμ πόλιν τῆμ Μυ[λ]ασέων καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ,
ἀδικεῖν καὶ τὰ ἱερά ἀναθήματα καὶ τῆμ πόλιν
καὶ τοὺς εὐεργέτας τῆς πόλεως· ἀδικεῖν δὲ [κ]α[τ]α-
10 γνόν[ε]ς ἐ[ζ]ημίωσαν ἀμαρτίαι τῆς οὐσίας καὶ ἐπώλη-
σαν τὰ κτήματα αὐτῶν δημοσίῳ ἐκτιθεσθαι κοφίως
τοῖς πριαμένοις· καὶ ἐπάρας ἐποίησαντο περὶ τούτων
μήτε προτιθέσθαι μήτε ἐπιψηφί[ζ]ειν μηδένα· εἰ δέ τις
ταῦτα παραβαίνοι, ἐξώλη γίνεσθαι καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς
15 ἐκείνου πάντας.

ε.

- Ἔτει πέμπτῳ Ἀρταξέρξης Βασιλεύοντος,
Μαισσωάλλου ἐξαιθραπέοντος· Μανίτα τοῦ
Πακτύω ἐ[π]ιβουλεύσαντος Μαισσωάλλω τῷ Ἐκατόμνω
ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Λαμβραύνου, θυσιῆς ἐνιαυ-
5 σίης καὶ πανηγύριος εἰούσης, καὶ Μαισσωάλλου μὲν
σωθέντος σὺν τῷ Διῷ, Μανίτα δὲ αὐτοῦ τὴν δίκην
λαθόντος ἐν χειρῶν νόμῳ, ἔγνωσαν Μυλασε[ι]ς] παρη-
νομημένου τοῦ ἱεροῦ καὶ Μαισσωάλλου τοῦ εὐερ-
γέτην ἔρευναν ποιήσασθαι, εἰ τις καὶ ἄλλος μετέ[σ]-
10 χεν ἢ ἐκοινῶνησεν τῆς πράξιος· ἐλεγ[χ]θέντος δὲ
καὶ Θύσσου τοῦ Σύσκω καὶ κριθέντος συναδικεῖ[ν]
μετὰ Μανίτα, ἔδοξε Μυλασεῦσιν καὶ ἐπεκίρωσαν
αἱ τρεῖς φυλαί· τὰ Μανίτα τοῦ Πακτύω καὶ Θύσσου

15 τοῦ Σόσκω προστεθῆναι Μουσάλλω· καὶ τὰ
κτήματα ἐπώλησεν ἡ πόλις δημοσῆ ἐπάρας
ποησαμένη τούτων τὰς ὠνάς τοῖς πριαμέναις
κυρίας εἶναι καὶ μήτε προθεθέναι μήτε ἐπιψηφί[ξ]ειν
μηδένα· εἰ δέ τις ταῦτα παραβαίνοι, ἐξώλη γίνε-
σθαι καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἐκείνου πάντας.

Decreta sunt Mylasensium, ex quibus patet etiam sub dynastis populo Mylasensium potestatem fuisse, ut de ceteris rebus statuendi, ita de bonis civium publicandis; cf. Corp. Inscr. n. 2919. De capite malefici Persarum rex decernit (tit. a). Aetas horum titulorum definiri accurate potest. Tit. a. scriptus est Artaxerxis II. Mnemonis a. 39., qui ex fide Canonis regum incidit in annum ep. Nabon. 382. incipientem Novembri a. a. Chr. 367. (Ol. 103, 2.). Tit. b. anno eiusdem regis 45., qui ex fide Canonis incidit in annum ep. Nabon. 388. incipientem Novembri a. a. Chr. 361. (Ol. 104, 4.). Tit. c. denique scriptus est Artaxerxis III. Ochi a. 5. qui ex fide Canonis incidit in annum ep. Nabon. 394. incipientem Novembri a. a. Chr. 355. (Ol. 106, 2.). De Mausolo, quem his annis regnasse in Cariâ constat, v. Clinton. F. H. I. p. 298. ed. Krüger.

Iam quod placuit populo, tres tribus confirmant (ἐπεπύρωσαν αἱ τρεῖς φυλαί); quas diversas esse a Mylasensibus consentaneum est. Mylasis urbana tribus fuit. Rusticas tribus duas cognoscimus, unam Ταρκονδαρέων (C. Inscr. n. 2694. et 2697.), alteram Ὀτῶρονδεων (ib. n. 2694. 2693.). His si additur tertia Λαμβραυνδέων s. Λαβρανδέων, quam verisimile est fuisse, habemus tres rusticas Mylasensium tribus, quae nostris in titulis intelliguntur. Nempe vicæ sunt Ταρκόνδα, Ὀτῶρονδα, Λάβρανδα, quae terminatio solennis est in nominibus Caricis. Tit. c. vs. 4. Λαμβραυνδῶν scriptum est pro Λαβραυνδῶν, quae forma usitata est, ex voce Lydiâ λάβρος (bipennis Plut. Qu. Gr. c. 45.) nata; cf. C. Inscr. n. 2750. Nomen regis Persici nunc flexum est Ἀρταξέρξης pro Ἀρταξέρξης, et hoc pro vulgari Ἀρταξέρξου; cf. de hoc nomine C. I. n. 2919. Mausolus constanter scribitur Μαύσσωλλας, ut in nummis. Quod ter habetur ἔξατραπεύοντος pro σατραπεύοντος, ex dialecto Persicâ eiusque pronuntiatione explicandum est. Etiam C. Inscr. n. 2919. ἔξατραπεύειν dicitur pro σατραπεύειν, et a Theopompo ap. Phot. bibl. cod. 146. ex vett. edd. et cod. C. ap. Bekk. ἔξατράπης scribitur pro σατράπης, unde ΕΞ pro Ξ confirmatur. In explicando Θ pro Τ ante Ρ Boeckh. ad usum linguae Zendicæ redit (Bopp. Gramm. compar. Sanscr. Zend. etc. p. 37.). Ceterum nomen ipsum Persicum est (de Bohlen. orig. ling. Zend. p. 53. sq. Pottii etymol. Forsch. auf dem Gebiete der

Indo-Germ. Spr. p. LXVIII.), quod quomodo in lingua Caricâ pronuntiatum sit, non est huius loci inquirere.

Tit. *a.* Araissis bona Mausolo simpliciter adiudicantur (*πρόσθετα*); tit. *c.* bona Manita et Thyssi et adiudicantur Mausolo et publice venduntur, ut pretium tantum redeat ad Mausolum; in utraq̃ue causa Mausolo adiudicantur, quod ipse laesus erat; sed in tit. *b.*, bona publicata cedunt in civitatem, quod Mausolus non ipse laesus erat, sed respublica.

Variae lectiones, quas schedae Anthimi Boeckhio per Ludov. Rossium transmissae praebuerunt (Corp. Inscr. II. p. 473.), maximam partem in ordinem verborum receptae sunt. Sunt autem hae:

Tit. *a.* vs. 3. ΜΥΛΑΞΕΥΣΙΝ (N pro H); vs. 4. ΟΥΞΕΩΛΟΥ et deinceps integer versus, qui in altero apographo omissus erat:

ΑΡΟΣΤΑΛΕΙΣΥΡΟ . . . ΙΝΠΡΟΣΒΑΣΙΛΕΑΓΑΡΕΠΡΕ

Scriptimus *Θυσσώλου*, quod nomen videtur esse simile illi *Θύστος* in tit. *c.* vs. 11. 13. formatum ut *Μαίσσωλος*. Deinde cum Boeckhio dedimus ὑπὸ [*Καρῶν*]ν. Vs. 7. ΚΑΙΤΩΙ. Α . . . unde coniectura Boeckhii *καὶ τῷ πατρὶ* confirmata est. Vs. 8. ΤΟΥΤΩΝ, vs. 12. ΠΡΟΞΟΕΤΑ, vs. 14. ΕΠΙΨΗΦΙΞΕΙΝ, vs. 15. ΠΑΡΑΒΑΙΝΗΤΩΔΗΓΙΝ etc.

Tit. *b.* vs. 2. ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΞ et ΜΑΥΞΕΩΛΛΟΥ, vs. 3. ΜΥΛΑΞΕΥΣΙΝ et ΓΕΝΟΜΕΝΗΣ, vs. 4. ΦΥΛΑΙΤΟΥΞΠΕΛΔΕΜΩ, unde fecimus genitivum ΠΕΛΑΡΜΩ, qualis saepius in his titulis reperitur, ut *Θύσσω*, *Σύσκω*, *Πακτύω*. Vs. 7. ΛΟΓΩΙ, vs. 9. ΔΕΚΑΤΑ, vs. 10. init. ΓΝΟΝΤΑΞ pro ΓΝΟΥΞΗΣ, unde reposuimus *καταγόντες*, quod voluit etiam Boeckh. Vs. 10. ΔΗΜΕΥΞΕΙ, vs. 11. ΑΥΤΩΝΔΗΜΟΣΙΗΕΚΤΗΞΘΑΙ etc., vs. 13. ΠΡΟΤΙΘΕΝΑΙ et ΕΠΙΨΗΦΙΞΕΙΝ, vs. 14. ΠΑΡΑΒΑΙΝΟΙ.

Tit. *c.* vs. 1. ΠΕΜΠΤΩΙΑΡΤΑΞΕΡΞΕΙΞΒΑΣΙΛΕΥΕΟΝΤΟΞ, vs. 2. ΜΑΥΞΕΩΛΛΟΥ, vs. 3. ΠΑΚΤΥΩ . . ΒΟΥΛ etc. et in fine ΜΝΩ. Vs. 5. ΠΑΝΗΓΥΡΙΟΞ et ΜΑΥΞΕΩΛΛΟΥ, vs. 7. ΧΕΙΡΩΝ. De formulâ *ἐν χειρῶν νόμῳ* (in pugná) cf. Herodot. VIII, 89. et interpr. Vs. 8. ΜΑΥΞΕΩΛΛΟΥ, vs. 9. ΕΡΕΥΝΑΝ et in fine ΜΕΤΕΡ, vs. 13. ΠΑΚΤΥΩ, vs. 15. ΕΠΩΛΗΞΕΝ, vs. 17. ΕΠΙΨΗΦΙΞΕΙΝ.

74.

Lapidem in Britanniam detulit Elginus. Viscont. Cat. Elg. p. 155. n. 44. Nunc est in Brit. Mus. Synops. n. 177. In dextero latere contiguo pauca supersunt nomina prope exesa. Titulum ed. Meletius Geogr. p. 342. ed. Venet. 1728. Byron. Childe Harolds Pilgrim. p. 290 sq. Clark. Itin. II. S. III. p. 152 sq. c. not. Walpol. Alt. edit. VII. p. 190. Boeckh. Oecon.

civ. Athen. II. p. 355 sqq. Walpole. Mem. p. 469 sqq. Travels p. 598 sqq. Rochett. Dissert. archaeol. p. 91 sqq. cf. Diar. class. XVI. p. 392 sq. Postremo Olymp. Syll. I. 66. p. 179 sqq. Rosius Inscr. p. 263 sqq. cf. ibid. Prolegg. p. LIII.

Α. ΘΥΝΑΡΧΩ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΜΕΙΝΟΣ ΣΟΕ
 ΙΛΟΥΘΙΩ ΑΡΧΙΑΡΟΣ ΕΥΜΕΙΛΩ ΤΑΜΙ
 ΑΣ ΕΥΒΩΛΥ ΑΡΧΕΔΑΜΩ ΦΩΚΕΙ ΧΡΗ
 ΟΣ ΑΡΕΔΩΚΑΡΩ ΤΑΣ ΣΟΥΓΓΡΑΦΩ
 5 ΠΕΔΑΤΩΝ ΠΟΛΕΜΑΡΧΩΝ ΚΗΤΩΝ
 ΚΑΤΟΠΤΑΩΝ ΑΝΕΛΟΜΕΝΟΣ ΤΑΣ
 ΣΟΥΓΓΡΑΦΩΣ ΤΑΣ ΚΙΜΕΝΑΣ ΠΑΡΕΥ
 ΦΡΟΝΑΚΗ ΦΙΔΙΑΝ ΚΗ ΠΑΣΙΚΛΕΙΝ
 ΒΗΤΙ ΜΟΜΕΙΛΟΝ ΦΩΚΕΙΑΣ ΚΗ ΔΑΜΟ
 10 ΤΕΛΕΙΝ ΛΥΣΙΔΑΜΩ ΚΗ ΔΙΩΝΥΣΙΩΝ
 ΚΑΦΙΣΟΔΩΡΩ ΧΗΡΩΝ ΕΙΑΚΑΤΤΟΥΧΑ
 ΦΙΣΜΑΤΩ ΔΑΜΩ ΜΩ ΠΕΤΕΡΩ
 Β. ΘΥΝΑΡΧΩ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΜΕΙΝΟΣ ΑΛΛΑ
 ΚΟΜΕΝΙΩ ΦΑΡΝΩΝ ΠΟΛΥΚΛΕΙΟΣ
 15 ΤΑΜΙΑΣ ΑΡΕΔΩΚΕ ΕΥΒΩΛΥ ΑΡΧΕ
 ΔΑΜΩ ΦΩΚΕΙΑ ΓΩ ΤΑΣ ΣΟΥΓΓΡΑ
 ΦΩΤΟΚΑΤΑΛΥΠΩΝ ΚΑΤΤΟΥΧΑ ΦΙΣΜΑ
 ΤΩ ΔΑΜΩ ΑΝΕΛΟΜΕΝΟΣ ΤΑΣ ΣΟΥΓ
 ΓΡΑΦΩΣ ΤΑΣ ΚΙΜΕΝΑΣ ΠΑΡΣΩΦΙ
 20 ΛΟΝ ΚΗ ΕΥΦΡΟΝΑ ΦΩΚΕΙΑΣ ΚΗ ΠΑΡ
 ΔΙΩΝΥΣΙΩΝ ΚΑΦΙΣΟΔΩΡΩ ΧΗΡΩΝ Ε
 ΑΚΗ ΛΥΣΙΔΑΜΩΝ ΔΑΜΟΤΕΛΙΟΣ ΜΕ
 ΔΑΤΩΝ ΠΟΛΕΜΑΡΧΩΝ ΚΗ ΤΩΝ ΚΑΤΟ
 ΠΤΑΩΝ Ω ΠΕ Η Η Η Η Δ Δ Η Λ Ο Μ
 C. 25 ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΕΡΧΟΜΕΝΥ ΘΥΝΑΡΧΩ ΜΕΙ
 ΝΟΣ ΑΛΛΑ ΚΟΜΕΝΙΩ ΕΝ ΔΕ ΦΕΛΑΤΗ ΜΕ
 ΝΟΙ ΤΑ ΘΑΡΧΕΛΛΩ ΜΕΙΝΟΣ ΠΡΑΤΩ ΜΟ
 ΛΟΓΑ ΕΥΒΩΛΥ ΦΕΛΑΤΗ Η ΚΗ ΤΗ ΠΟΛΙΕΡ
 ΧΟΜΕΝΙΩΝ ΕΡΙΔΕΙ ΚΕΚΟΜΙΣΤΗ ΕΥΒΩ
 30 ΛΟΣ ΠΑΡΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΤΟ ΔΑΝΕΙΟΝ ΑΠΑΝ
 ΚΑΤΤΑΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΤΑΣ ΤΕΘΕΙΣΑΣ ΘΥ
 ΝΑΡΧΩ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΜΕΙΝΟΣ ΘΕΙΛΟΥΘΙΩ
 ΚΗ ΟΥΤΟ ΦΕΙΛΕΤΗ ΑΥΤΥΕΤΙΟΥ ΘΕΝ ΠΑΡΤΑΝ

35 ΠΟΛΙΝΑΛΛΑΠΕΧΙΡΑΝΤΑΠΕΡΙΡΑΝΤΟΣ
 ΚΗΑΠΟΔΕΔΟΑΝΘΙΤΗΡΟΛΙΤΥΕΧΟΝΤΕΣ
 ΤΑΣΟΜΟΛΟΓΙΑΣΕΙΜΕΝΠΟΤΙΔΕΔΟΜΕ
 ΝΟΝΧΡΟΝΟΝΕΥΒΩΛΥΕΡΙΝΟΜΙΑΣΦΕΤΙΑ
 ΠΕΤΤΑΡΑΒΟΥΕΣΣΙΣΟΥΝΙΠΡΥΣΔΙΑΚΑ
 40 ΤΙΗΣΦΙΚΑΤΙΠΡΟΒΑΤΥΣΣΟΥΝΗΓΥΣΧΕΙ
 ΛΙΗΣΑΡΧΙΤΩΧΡΟΝΩΘΕΝΙΑΥΤΟΣΟΜΕΤΑ
 ΘΥΝΑΡΧΟΝΑΡΧΟΝΤΑΕΡΧΟΜΕΝΙΥΣΑΡΟ
 ΓΡΑΦΕΣΘΗΔΕΕΥΒΩΛΟΝΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝ
 ΕΚΑΣΤΟΝΠΑΡΤΟΝΤΑΜΙΑΝΚΗΤΟΝΝΟΜΩ
 45 ΤΑΝΗΓΩΝΚΗΤΑΝΒΟΥΩΝΚΗΤΑΝΙΠΡΩΝΚΗ
 ΚΑΤΙΝΑΑΣΑΜΑΙΩΝΘΙΚΗΤΟΓΛΕΙΘΟΣΜΕΙ
 ΑΡΟΓΡΑΦΕΣΘΩΔΕΓΛΙΟΝΑΤΩΝΓΕΓΡΑΜ
 ΜΕΝΩΝΕΝΤΗΣΟΥΓΧΩΡΕΙΣΙΗΔΕΚΑΤΙΣ
 . . . . ΤΗΤΟΕΝΝΟΜΙΟΝΕΥΒΩΛΟΝΟΦΕΙΛΕΙ
 50 . . . . . ΛΙΣΤΩΝΕΡΧΟΜΕΝΙΩΝΑΡΓΟΥΡΙΩ . . .
 . . . . ΠΕΤΤΑΡΑΚΟΝΤΑΕΥΒΩΛΥΚΑΘΕΚΑΣ
 ΤΟΝΕΝΙΑΥΤΟΝΚΗΤΟΚΟΝΦΕΡΕΤΩΔΡΑ . .
 . . . . . ΤΑΣΜΝΑΣΕΚΑΣΤΑΣΚΑΤΑΜΕΙΝΑ
 . . . . ΤΟΝΚΗΕΜΠΡΑΚΤΟΣΕΣΤΩΕΥΒΩ . .
 55 ΤΟΝΕΡΧΟΜΕΝΙΟΝ . . . . .

δ.

ΑΝΙΣΙΩΝ
 ΛΑΦΟΒΟΛΙ
 ΙΑΘ
 ΑΡΙΣΤΑΝΔΡΟ
 5 ΣΤΕΑΘ
 ΣΩΝΛΟΥΣΙ
 ΑΤΙΟΣ
 ΑΝΘΙΠΠΟΣ
 ΟΣΟΤΟ
 10 ΘΙΟΔΩΡΟ
 ΞΕΝΟΣ
 ΟΝΟΣ

α.

Α. Θυνάρχω ἄρχοντος, μείνος Θε-
 λουδίω, Ἀρχίαρος Εὐμείλω ταμί-
 ας Εὐβώλῳ Ἀρχεδάμῳ Φωκεῦ χρί-
 ος ἀπέδωκα ἀπὸ τῆς συγγραφῆς
 5 πᾶσιν τῶν πολεμάρχων καὶ τῶν
 κατοπιάν, ἀνελόμενος τὰς
 συγγραφὰς τὰς κείμενας παρ' Εὐ-
 φράα καὶ Φιδίαν καὶ Πασίκλειν
 καὶ Τιμάμελλον Φωκεῖας καὶ Δαμο-
 10 τέλεω Λυσιδάμῳ καὶ Διονύσιον
 Καφισσοδῶρῳ Χερῶντι κατὰ ψά-
 φισμα τῶ δάμῳ ΜΙΝ[ΗΡ]ΔΙΙΙ

πράτ]τη τὸ ἐνάμιον Εὐβύλων, ὀφειλέτ-
 50 ω ἂ πό]λις τῶν Ἐρχομενίων! ἀργουρίω
 μινᾶς] - τεττάρηκοντά Εὐβύλω καὶ ἑκάσ-
 τον ἐνάυτον, κῆ τόκοι φερέτω δρά[χμα-
 ς δούω] τᾶς μινᾶς ἑκάστας κατὰ μείνα
 ἑκάσ]τον, κῆ ἔμπρακτος ἔστω Εὐβ[ύλω ἂ
 55 πόλις] τ[ῶν] Ἐρχομενί[ων] . . . . .

Pactum est inter Eubulum Phocensem et Orchomenios tripartitum. Eubulus, cui usus concessus erat pascuorum Orchomeniorum, quae in montibus fuisse Phocidem inter et Orchomenum ex Pausan. IX, 39. conicit Boeckhius, pecuniam mutuam Orchomeniis dederat, de qua reddendâ mense Theluthio inter debitorem et creditorem conventum esse principium partis tertiae docet. Non ex primitivâ syngraphae constitutione, sed ex peculiari conventionem facta solutio est. Itaque videtur caput prius solutum esse quam pro syngraphâ. Iam vero Eubulus quum ius pascui vellet retinere, Boeckhio iudice, in reddendo mutuo remisisse aliquid de capite usurisque debitus putandus est, eâ conditione, ut debitum pro exsoluto haberetur et delerentur syngraphae, sed ipsi ius pascui prorogaretur (εἶμεν ποτιδεδομένον χρόνον Εὐβύλω ἐπινομίας ἑτία τέτταρα, part. III.). Id. videri debet esse constitutum conventionem eâ, quae facta est mense Theluthio (κατὰς ὁμολογίας τὰς τεθεῖστας Θυνάρχω ἀρχοντος, μείνος Θεουδίω, part. III.); ut maior pars capitis eodem mense (Theluthio) solveretur, minor mense Alalcomenio (γ. part. I. et II.), deinde ut de debito remitteretur aliquid, sed pro eo Eubulo ius pascui prorogaretur. Neque obsunt verba κεκόμισθη Εὐβύλω τὸ δάνειον ἅπαν; nam additur κατὰς ὁμολογίας τὰς τεθεῖστας Θυνάρχω ἀρχοντος, μείνος Θεουδίω. Hoc igitur pactum continetur parte tertiâ, ubi pascuorum usus in quattuor integros annos sine vectigali conceditur simulque pronuntiatur, siquis ab Eubulo exegerit vectigal pascuarium (ἐνάμιον), civitatem Orchomeniorum pro anno Eubulo XL minas debituram esse et pro iis usuras pensuram. Quae liberalitas tanta est, ut, nisi eam interpretationem amplectaris, quam a Boeckhio excogitatam paullo ante exposuimus, intelligere non possis, cur Orchomeniorum civitas tam impense caverit, ne vectigal pascuarium ab Eubulo exigeretur.

Orchomenus deleta jacuit inde ab Ol. 103, 2. (Diod. XV, 79. Pausan. IX, 37. et 15.); mox bello Phocico a Phocensibus occupata est, Ol. 106, 4., et hoc finito iterum deleta, sed post pugnam Chaeronensem (post Ol. 110, 3.) a Philippo, vel post Thebas deletas ab Alexandro restituta (Pausan. IX, 37, 3. IV, 27, 5. cf. Müller. Orchom. p. 420 sq.). Jacuit etiam Elatea ab Ol. 108, 3.

neo nisi paullo ante pugnam Chaerontensem (fort. Ol. 109, 4.) restituta est (Pausan. X, 3, 2. cf. Oec. civ. Ath. II. p. 373.). Iam Boeoti, ut supra diximus (p. 184.), in publicis monumentis peculiari sua dialecto uti desierunt circa Ol. 145. Ex quibus sequitur, inscriptionem nostram aut ante Ol. 103, 2., aut inter Ol. 111-145. esse compositam. Recteque monet Boeckhiius, nihil impedire, quominus in belli Peloponnesiaci aetatem removeatur, quum non constat, Ω. et Η. et Ψ, quae Athenis sub Euclide demum publice recepta sunt, non prius Orchomeni in scripturam admissa esse. Illud negari non potest, Orchomeni liberae esse titulum, nec posse conceptum esse eo tempore, quo Phocenses eam tenuerunt.

II. Θύναρχος; vulgari lingua est. Θύναρχος. Θεϊλούθιος, Θηλούθιος, vulgari dialecto Θαλύσιος, quintus mensis est anni civilis Boeotorum, respondetque attico Thargelioni; v. C. Inscr. I. p. 732 sq. Ἀπέδιακα non est cur mutetur in ἀπέδιακα ob part. II. siquidem utraque pars a diversis quaestoribus concepta est. Πρίνβεψ, magistratus, si archantem eponymum exceperis, πολέμαρχος fuerunt, iūque non solum rebus militaribus, sed etiam civilibus praefuerunt; vid. C. Inscr. I. p. 730. Peculiaris magistratus Boeotis sunt κατέπται, quorum munus in rebus potissimum pecuniariis versatur, ideoque cum logistis Atticis possunt comparari (Osann. Syll. p. 185. 215. sq. C. Inscr. I. p. 730.). Aerario reipublicae praefecti sunt ταμίαι, qui plures sunt eodem anno atque, ut Athenis ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων, collegium videntur constituisse et negotia inter se esse partiti (C. Inscr. I. p. 731.). Unde mense Theluthio (part. I.) alius est quaestor ac mense Alalcomenio (part. II.). Una erat syngrapha (ἀπὸ τῆς συνγράφου (part. I. et II.), sed plura eius exempla maioris fidei et securitatis causa apud plures homines (argentarios, v. Oec. civ. Ath. I. p. 140.) deposita erant, unde numerus pluralis in verbis ἐναλόμενος τὰς συνγράφους (tollens syngraphos). In his πραπεζίταις Damoteles Lysidami f. et Lysidamus Damotelis f. haud dubie cives fuerunt Orchomenii; ceteri (Phocenses et Chaerontensis) inquilini Orchomenii. De numeris v. infra Append. II. pr.

III. Alalcomenias mensis est undecimus anni civilis Boeotorum; vid. C. Inscr. I. p. 732 sq. Φάρων est a voce φάρης. Sunt multa nomina ap. Boeotos ab animalibus derivata, ut Τιμόμειλος, Εὐμειλος, Σαύμειλος, Μνασίμειλος, Καλλίμειλος (μῆλον). Mox aut Σώφίλος aut Σοφίλος s. Σέφιλλος scribendum. Alterum a voce σοφός deminutum est. Prius illud praetulimus cum Boeckhio.

IV. Scriptum est Μανάταρ, non Μενάταρ, quia Phocensis vir designatur. Mensis Phocensis φάρης est; nam Phocenses ex numeris menses designant (v. C. I. I. p. 734.). Insolens est Ἐλατήϊ, quod formam requirit Ἐλατειαῖος vel Ἐλα-

τίσιος, α vel ει mutato in η. Certe vulgo dicitur Ἐλατεῖς et Ἐλατίς (γ. Oec. civ. Ath. II. p. 396 sq.). Μοχ οὐτ' ὀφείλεται dictam est, cui negationi nunc respondet ἀλλά. Huius structurae exempla attulit Osann. l. c. ut Xenoph. Ephes. I, 14. Ἀπέχῃ ἐστὶ ἀπέληψε; v. Suid. v. ἀπέχω. cf. C. Inscr. n. 1607. 1701. 1709. De formā ἀποδεδάνθι p. ἀποδοῖκασι cf. Giese de dial. aeol. p. 325. Ἐπινομιά ius pasconi est, ut C. Inscr. n. 1335. 1771 sqq. ἐπινομίας χρόνον coniungendum est: *τετραετη πασκουριμ usus additum esse quattuor annos comprehendens*. De dictione ἀρχι τοῦ χρόνου ὁ ἐνιαυτος cf. ad n. 24. Νομώνης est scripturarius; qui pasconum vectigal redemit a civitate. Apud hunc pecus profitendum s. scribendum erat; cf. Varr. de R. R. II, 1. Ἄσημα sunt, quae nullam notam iustam habent. In primā lacunā ἢ δὲ καὶ τις . . . τη τὸ ἐνόμιον εὐθωλον; notionem exigendi desiderari apertum est. Itaque quum ex Viscont. apographo lacuna sit quattuor litterarum, Boeckh. [πράτ]τη coniecit; Dobraeus [ἐμπράτ]τη, Osann. [εἰσπράτ]τη (oportuit certe [εἰσπράτ]τη), neuter vere. Post δρῆχμας supplet Boeckh. δύο, quum τρεῖς nimium sit; v. Oecon. civ. Athen. I. II. c. 22. In fine Dobraeus supplet: Εὐθ[ώλυ καττῶς] τ[ῶ]ν Ἐρχομηνί[ω]ν [νόμω]; cf. C. Inscr. n. 1702. 1704.

Postremo in altero latere mera nomina videntur inscripta fuisse; nec cohaerentia cum titulo antecedente. Vs. 1. Ἀ[ρ]ίσ[τ]ων, vs. 4. β. Ἀρίσταυδρος Ἀρίστειος, vs. 8. Ἀνδιππος vel [Ξ]άνδιππος, vs. 10. Θιοδώρ[ω] etc.

75.

Mytilenis in vestibulo monasterii D. Therapontis prope parietinas veteris templi; ed. Dodwell Itin. II. p. 519. Otto de Richter Itin. p. 578. n. 37. Ambros. Firmin. Didot. Itin. p. 370 sq. Apographum Prokeschii accepit Boeckh. Titalus στοιχηδὸν scriptus est; eius latitudo ex vs. 17. imprimis patet. In dextrā versus unius litterae spatio productiones vel reductiones fuerunt, ut fit in optimis στοιχηδὸν scriptis. In sinistrae quae addita sunt supplementa Boeckhii, partim certa partim probabilia sunt.

[Vid. ead. inseri.]

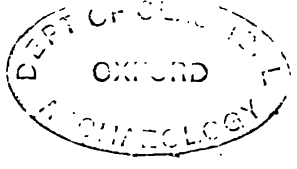
γεγραμμένων ὡς κε μηδ-
 ἐν ἀδικηθείῃ πρὸς τοῖς κατελθόντας καὶ] πρὸς τοῖς ἐν τῷ πόλει π-
 ρόσθε ἔοντας, ἀλλ' εἶεν παντελῶς διαλε]λυμένοι πάντες πρὸς ἀλλ-
 αλοῖς, οἰκήσαιεν δὲ τὰμ πόλιν ἀτρέσ]τως καὶ ἐμμένοιεν ἐν τῷ ἀ-
 15 καγεγραμμένα διαλλάγα καὶ τῷ] διαλύσι τῷ ἐν τούτῳ τῷ φα-
 ρίσματι ὡμολογημένα, ἐλέσθ]αι τὸν δῆμον ἀνδρας εἰκοσι, δεκα-
 μὲν ἐκ τῶν κατελθόντων, δεκα] δὲ ἐκ τῶν ἐν τῷ πόλει πρόσθε ἔοντων.
 οὔτοι δὲ ἐς δύναμιν φυλασσ]όντων καὶ ἐπιμελέσθ]ωμ, ὡς μηδὲν ἔσ-

ΕΤΕΙΠΕΜΠΤΩΙΑΑΡΤΑΞΕΡΞΕΥΣΘΑΣΙΛΕΟΝΤΟΣ
 ΜΑΥΣΩΛΛΩΥΕΞΑΙΘΡΑΠΕΥΟΝΤΟΣΜΑΝΙΤΑΤΟΥ
 ΠΑΚΤΥΩΕΙΤΙΡΟΥΛΕΥΞΑΝΤΟΣΜΑΥΣΩΛΛΩΙΤΩΙΚΕΚΑΤΟΜΝΙΩ
 5 ΕΝΤΩΙΕΡΩΙΤΟΥΔΙΟΣΤΟΥΛΑΜΒΡΑΥΝΔΟΥΘΥΣΙΗΞΕΝΙΑΥ
 ΣΙΗΣΚΑΙΠΑΝΗΓΥΗΟΣΕΟΥΣΗΣΚΑΙΜΑΥΣΩΛΛΩΥΜΕΝ
 ΣΩΘΕΝΤΟΣΣΥΝΤΩΙΔΙΙΜΑΝΙΤΑΔΕΑΥΤΟΥΤΗΝΔΙΚΗΝ
 ΛΑΒΟΝΤΟΣΕΝΞΕΙΡΩΝΝΟΜΩΙΕΓΝΩΣΑΝΜΥΛΑΣΕΥΠΑΡΗ
 ΝΟΜΗΜΕΝΟΥΤΟΥΙΕΡΟΥΚΑΙΜΑΥΣΩΛΛΩΥΤΟΥΕΥΕΡ
 10 ΓΕΤΕΩΡΕΙΝΑΝΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙΕΙΤΙΣΚΑΙΑΛΛΩΣΜΕΤΕΞ
 ΧΕΝΗΕΚΟΙΝΩΝΗΣΕΝΤΗΣΠΡΑΞΙΟΣΕΛΕΓΚΘΕΝΤΟΣΔΕ
 ΚΑΙΘΥΣΟΥΤΟΥΣΥΣΚΩΚΑΙΚΡΙΘΕΝΤΟΣΣΥΝΑΔΙΚΕΙΝ
 ΜΕΤΑΜΑΝΙΤΑΕΔΟΞΕΜΥΛΑΣΕΥΣΙΝΚΑΙΕΠΕΚΥΡΩΞΑΝ
 ΑΙΤΡΕΙΣΦΥΛΑΙΤΑΜΑΝΙΤΑΤΟΥΠΑΚΤΙΩΚΑΙΘΥΣΟΥ
 15 ΤΟΥΣΥΣΚΩΠΡΟΣΤΕΘΗΝΑΙΜΑΥΣΩΛΛΩΙΚΑΙΤΑ
 ΚΤΗΜΑΤΑΕΠΟΛΙΞΕΝΗΠΟΛΙΞΔΗΜΟΣΙΗ[Ι]ΕΠΑΡΑΣ
 ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΗΤΟΥΤΩΝΤΑΣΩΝΑΣΤΟΙΞΠΡΙΑΜΕΝΟΙΣ
 ΚΥΡΙΑΞΕΙΝΑΙΚΑΙΜΗΤΕΠΡΟΤΙΘΕΝΑΙΜΗΤΕΠΙΨΗΦΙΞΕΙΝ
 ΜΗΔΕΝΑΕΙΔΕΤΙΞΤΑΥΤΑΠΑΡΑΒΑΙΝΟΙΕΞΩΛΗΓΙΝΕ
 ΣΘΑΙΚΑΙΑΥΤΟΝΚΑΙΤΟΥΣΕΚΕΙΝΟΥΠΑΝΤΑΣ

THE
STATE
OF
NEW
YORK
IN SENATE
JANUARY 10, 1901.
REPORT
OF THE
COMMISSIONERS OF THE
LAND OFFICE
IN RESPONSE TO A
RESOLUTION PASSED
BY THE SENATE
MAY 10, 1899.
ALBANY:
J. B. LIPPINCOTT & COMPANY,
PRINTERS,
1899.

σεται διάφορον τοῖς κατελθόντεσι καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει πρόσθ-
 20 εἰσόντεσσι· ἱεραῖσι δὲ καὶ περὶ τῶν ἀμφιβατημένων κτημάτων [πρ-
 ὸς τοῖς κατελθόντεσι καὶ πρὸς τοῖς ἐν τῇ πόλει ἔοντας, καὶ προσθ[ή-
 σασιν ὡς μάλιστα μ]ὲν διαλυθήσονται· αἱ δὲ μή, ἔσσονται ὡς δικ-
 άσαι· λαῖπον δὲ τ[ε] διαλυσιέσσι, ταῖς ἃ βασιλεὺς ἐπεκρίνε-
 το]. . . . . αἱ ἔμμενάσσι πάντες καὶ οἰκήσασσι τὰμ πό-
 25 λιν ἀπρόστως, διαλλαχθῆντες πρὸς ἀλλήλους, καὶ περὶ χρημάτων
 πάντων, ἐπὶ τῶν κ' ὠφελῆται ἡ διάλυσις ὡς πλεῖστα, καὶ περὶ ὄρκω-
 ν τῶν κ' αὐτοὶ συμφέρον ἀγῶνται, περὶ τούτων πάντων ὅσα κε ὁμο-
 λογήσωσι πρὸς ἀλλήλους, οἱ αἰ[ε]ρεθέντες ἄνδρες φερόντων ἐπὶ τ-
 ῶν δάμων· ὁ δὲ δάμος ἀκοῖσιν, αἱ κε ἀγῆται συμφέρον, βόλλεῦτω
 30 περὶ τῷ ἐπικυροῦσθαι τὰ ὠμολογημένα πρὸς ἀλλήλους συμφέρον-
 τά. ἔλθῃ δὲ ἐξέστω τοῖς κατελθόντεσι ἐπὶ [τὰ] κοινὰ πρατάνιος
 τῷ πρῶτω, ἐπεὶ κε ταῦτα ψαφίσθη. αἱ δὲ κέ τι ἐνδεῖη τῷ ψαφίσματος
 τούτω, λέγέσθω περὶ τούτω ἐν τῇ βόλλῃ· κίρωθέντες δὲ τῷ ψαφί-
 ματος τούτω παρὰ τῷ δάμω τὸν δάμον ἐν τῇ ἐν[γ]ίστα τῷ μῆνα
 35 ἐκκλησίᾳ εὔξασθαι ἱεῖα τοῖς θεοῖσι, ἐπὶ σωτηρίᾳ καὶ εὐδαιμ-
 ονίᾳ καὶ τύχῃ τῆς πόλιος γενέσθαι τὴν διάλυσιν τοῖς κατελ-
 θόντεσι καὶ τοῖς πρόσθ]ε ἐν τῇ πόλει ἔντεσσι [τ]οῖς δὲ ἱεράσ [τ-
 ε καὶ ἱεροποιόισ πάντας καὶ ταῖς ἱερίαις [τα]ῖς ἐν τοῖς ναῖμα [τ]α-
 ῖσιν καὶ πρὸς τὸν εὐχαι συνέλθῃ· τὰ δὲ ἱεῖα τὰ ἃ δάμασ [ε]ῖ[ξ]ατο, [ὡ]ς σπ[ι-
 40 οῦσαι ἀπυφάνκαμεν τὴν περὶ τὸν βασιλῆα ἀπυδόμην[α] τοῖς β[ε]σπ[ι-
 ῆος γένεθλοῖς] . . . . . τον παρέμμεναι δὲ τῇ θυσίᾳ τῇ θ-
 νομέτῃ ταῖς θεοῖσι ταῖς ἀγγέλοις τοῖς πρὸς τὸν βασιλῆα [πεμφ-
 θεσομένως ὑπὸ τῶν πρόσθ]ε ἐν τῇ πόλει ἔόντων καὶ τοῖς ὑπὸ τῶν
 κατελθόντων. τὸ δὲ ψάφισμα τ[αῦτο] ἐπιγράψαν[τ]ας τοῖς . . . . .
 45 ἀρχοντας ἐν στάλῃ λιθίᾳ στήσαι]. etc.

Decretum est Mytilenasorum de restituendis exilibus. Quae res ab Alexandro Magno paulo ante obitum agitata (Diodor. XVIII, 8.), ut in proximis Olympiis nuntiaretur, probabili calculo incidit in Ol. 113, 4 - 114, 1 cf. Diodor. XVII, 109. et Wessel. Dinarch. c. Demosth. p. 57. Justin. XIII, 5. Curt. X, 7. Itaque decretum hoc in principium anni Ol. 114, 1. referendum censet Boeckh. — Aeolicam esse dialectum non est cur moneamus. De eâ v. Plehn Lesbiaca p. 126 sqq. Iota in conjunctivis (ψαφίσθη, ἐνδεῖη) omittitur ex dialecti ratione. Vs. 7. est μηδεῖα pro μηδεμία. Aeolicum est ἱα (Gregor. de dial. aeol. §. LXV.). Vs. 18. O pro Ω in imperativis videtur male lectum esse ab eo, qui descripsit. Certe vs. 28. in φερόντων est Ω, ut tribul

illud aeolicae dialecto non facile queat. Vs. 21. πρὸς τοῖς ἐν τῇ πόλει ἔοντας quadratarius omisit πρὸς δε. Vs. 23. ἐπικρήναι ex aeolismo duplici N scriptum est, ut vs. 34. μῆννος pro μηνός. Cf. C. Inscr. n. 2170. KRINNEO, n. 2167. Ζοννύξω pro Διονύσω, n. 2183. ἔνεκα pro εἵνεκα; ex quibus emendari possunt ea, quae minus recte disputavit de voeali Seidlerus in comm. de Sapph. et Alcaei fragm. Mus. Rhenan. philol. hist. et philos. III. P. II. p. 180 sq. — Vs. 31. extr. προτάνιος pro πρυτάνιος ex dialecto. De Lesbiorum prytanibus v. Plehn l. c. p. 93. et C. Inscr. n. 2189. — Vs. 36. τύχα, de hac voce cf. C. Inscr. n. 112. 113. Vs. 41. γυνοθλίσις exempli causa additum est. Natales enim Alexandri celebrasse Mytilenaeos verisimillimum est, qui et magnopere Alexandro favebant et invicem ab illo aucti sunt promovendis finibus etc. (cf. Plehn l. c. p. 78 sq.)

Fundus lectionis est Dodwellianus. Vs. 1. extr. K ex Prok. pro quo nihil Dodw. sed Richt. et Did. I. Vs. 2. Richt. ΟΤΕΙΞ, Did. ΩΕΙΞ. Vs. 4. uterque ΞΠΡΙΟΞΤΙ, ubi prius I videtur ex vitio marmoris natum. Vs. 5. I non habet Did. Vs. 6. primum I non habent Richt. et Did. Vs. 7. primus ductus ex Prok. item vs. 8. Vs. 9. primum I non habet Richt. dimidiatum praebet Did. Vs. 10. primum K ex Prok. Dodw. ΔΙΚΑ, Richt. Did. ΑΙΚΑ. Dodw. Richt. ΠΡΕΝ, Did. Prok. ΓΡΕΝ. Vs. 12. init. ΟΞΡΟΙΞ, Did. ΟΞΤΟΙΞ, uterque om. ult. Γ. Vs. 13. Richt. primum Λ, Richt. Did. ultimum om. Λ. Vs. 14. init. Dodw. ΙΩΞ, Richt. ΤΩΞ, Did. Ξ solum habet, Prok. ΤΘΞ. Vs. 15. primum I ex Richt. (Did. dimidiatum praebet), Richt. ΔΙΑΛΥΞΑΤ etc. Vs. 16. prima ΑΙ ex Did. Vs. 17. primum Δ ex Richt. Did. Vs. 18. init. Dodw. ΟΝΙΟΝ, Did. ΩΝΤΟΝ, Richt. ΟΝΤΟΝ. Vs. 19. primum Α ex Richt. Did. qui ultimum Θ omittunt. Vs. 20. primum K ex Richt. Did. hic ΤΗΛΕΝ pro ΓΕΡΙΤ. Dodw. Did. ΡΑ, Richt. ΒΑ. Vs. 21. in fine Dodw. solus add. Θ. Vs. 23. Dodw. ΔΙΑΛΥΞΙΤΟΝΤΑΙ, Did. ΕΝΔΙΑΛΥΟΙΙΞΟΝΤΑΙ, Richt. quod dedimus. Vs. 23. Dodw. ΔΙΑΛΥΞΙ. ΞΞΙ, Did. ΞΔΙΑΛΥΞΙΓΞΞΙ, Richt. quod dedimus. Vs. 24. init. Dodw. . I . M. ΑΞΟΙΞΙ, Did. ΙΕΜΜΕΝΟΙΞΟΙ, Richt. ΕΜΜΕΝΟΙΞΙ. Primum Α ex Prok. In fine reliqui ΤΑΝΠΟ, Richt. quod dedimus. Vs. 25. init. Dodw. ΟΕΝΤΕ, Richt. ΝΟΕΝ. Ε., Did. quod dedimus. Vs. 26. init. Dodw. ΑΙ., Did. ΞΑΙΟ, Richt. ΤΑΙ. Did. ΔΙΑΑΥ etc. et in fine ΟΡΚΟ. Vs. 28. inde ab initio Dodw. ΤΡΕΘΕΝΤΕΞ, Richt. Did. quod dedimus. In fine Dodw. ΤΟΝΕΡΙΞ, Richt. ΤΟΝΕΡΙΤ, Did. ΤΩΝΕΡΙΤ. Vs. 29. inde ab initio Dodw. ΙΚΕΑΓΗ, Did. ΑΙΞΑΙΚΕΑΓΕ, Richt. ΥΞΑΙΘΑΙΚΕΑΓΗ. In fine Did. ΒΟΛΛ etc. Vs. 30. ΟΜ ex Richt. Dodw. Vs. 31. init. Did. ΕΛΥΟΝ: mox Dodw. ΕΠΙ Ξ. ΚΘΙΝΑ, Richt. ΕΠΙΞΜΙΘΙΝΑ, Did. ΕΠΙΞΜΙΘΙΝΑ. Vs. 32. ab init. Did.

ΘΗΑΙΔΕΚΑΤΙ; mox Richt. ΤΩΝΑΦ etc. Vs. 33. init. Dodw. ΙΤΑΙ, Did. ΟΙΤΑΙ, Richt. ΝΤΑΙ; mox Dodw. ΤΟΞΕΕΤΩΥΑ, Did. ΤΟΞΞΙΩΥΑ, Richt. ΤΟΞΔΕ ΤΟΥΑ. Vs. 34. init. Did. ΤΟΥ; mox Dodw. ΕΝΤΑΙΕΝΤΟΙΞΓΑΝΤΩΝΗ, Did. ΕΝΤΑΙΕΤΑΙΤΩΜΗΝΝΟ, Richt. ΕΝΤΑΙΕΝΙΞΤΑΙΤΩΜΗΝΝΟ. Vs. 35. init. Τ om. Richt. Did.; mox Did. ΞΩΤΗΡΙΑΝ, in fine Did. om. ΑΙΜ, Richt. habet ΙΜ . . . . Vs. 36. primum Γ ex Did. Pro ΤΟΙ Richt. Did. lacunam habent. Vs. 37. Richt. om. ΕΝ; mox Dodw. ΕΟΝΤΕΞΚΑΙΘ . . . ΕΙΡΗΑΞ, Did. ΕΟΝΤΕΞΞΙ ΖΩ . . . ΕΙΡΗΑΞ, Richt. ΕΟΝΤΕΞΞΙ . . ΟΥ . . ΕΙΡΗΑΞ . . . . In fine Γ ex Prok. Vs. 38. init. Dodw. ΡΑΙΞ, Did. Richt. ΤΑΙΞ; post hoc Did. signat lacunam septem fere litterarum. Tum Dodw. ΟΕΙΞΗΙΤΟΙΞ, Richt. ΟΕΙΓΕΝΤΟΙΞ, Did. ΟΕΙΓΝΙΤΟ . . . Ξ. Vs. 39. init. Did. ΟΗΝ; mox Dodw. ΔΑΜΟΞ . . . Α ΤΟΟΤ, Did. Δ . . ΟΞΑΥΕΑΤΟΟΞ, Richt. ΔΑΜΟΞΛΥΞΑΤΟΟ. Pro ultimo Ξ Prok. habet Τ. Vs. 40. Dodw. ΔΟΜΕ . . ΙΤ . ΙΞ, Did. ΔΟΜΕΝ . . . ΙΤΟΙΞΡ, Richt. ΔΟΜΕΝ . ΙΤΟΙΞ . . . . Vs. 41. primum Τ ex Did. Tum Dodw. ΔΕΤΑ . ΘΤ . ΑΙ, Did. ΛΕΤΑ . . ΘΥΞΙΟΜ, Richt. ΔΕΤΑ . . ΘΕΞΙΑΙ . . . . Vs. 42. init. Did. ΞΕΛΟΙΞΤΟΙΞΠΡΙΞ et om. ultimum Α; Richt. init. ΡΕΔΟΙΞ. Vs. 43. init. Richt. om. Ε, Did. habet ΟΝΤΑΙΞΟΛΙ, tum Dodw. ΕΟΝΤΑΞ, Richt. Did. ΕΟΝΤΩΝ, ultimum Ξ om. Richt. Vs. 44. Did. ΟΥΤΩ; Dodw. ΑΝΑ ΓΡΑΥΑ et nihil posthac, Did. ΑΝΑΓΡΑΞΑΝ:ΑΞΤΟ, Richt. ΑΝΑΓΡΑΥΑΝ. ΑΞΤΟ . . . . Ultima ΙΞ ex Prok. In fine versum deficientem notat Richt.

76.

Tegeae (Palaeo-Episcopi) ex schedis Fourmonti. Sunt fragmenta duobus lateribus insculpta.

[Textum vide in pag. seq.]

Prior columna (A.) restitui non potest. Litterae perantiquae sunt: in his D, Θ. Χ̄ videtur nec † ut vs. 8. nec Ψ, ut vs. 2. 12. 19. esse, sed Χ, ut vs. 6. 12. 20. 22. nisi tres formas † Ψ Χ esse in hoc titulo statuas. Diphthongus ΟΥ semel vs. 22. occurrit, sed hoc Fourmonti incuriae tribuendum censeo. Quae ibi exsculpi possunt, iam Boeckhius occupavit.

. . . . .
 ὄκ]τὼ Δαρει[κ]ῶς . . . . .
 τοῖς] Λακεδαιμονίοις πο[τ]τὸν [πόλεμον
 ἐννέ]α μῶς καὶ δέκα στατήρας . . . . .
 5 τοῖς Λακ]εδαιμονίοις Δυ[κ]εῖδα υἱὸς . . . .
 ποττὸν πόλεμον τριήρ[ε]σι . . . .
 ἀργυρ[ί]ω μῶς δίδ[α] καὶ τριάκοντα . . . .

Α.
 in altero latere:
 Ζ. ΙΜΘ.Ν . . . . . ΙΘ
 ΣΤΙΟΔΑΡΙΥΟΣΕΦΕΙ. . . . . ΑΛ. ΨΟΙ
 ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙΕΠΟΤΟΝ
 ΞΑΜΝΑΕΚΑΙΔΕΚΑΞΤΑΤΕΡΑΞ
 5 ΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙΞΛΥΡΕΙΔΑΒΥΙΟΣ
 ΤΟΤΤΟΝΠΟΛΕΜΟΝΤΡΙΕΡΕΓ. ΧΜ.
 ΟΜΝΑΞΔΥΕΚΑΙΤΡΙΑΚΟΝΤΑ
 ΕΤΟΝΦΙΟΝΤΟΙΦΙΛΟΙΤΟΙΤΟΝ
 ΞΕΤΑΤΕΡΑΞΑΙΓΙΝΑΙΟΣ
 ΕΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΙΕΠΟΤΤΟΝ.
 ΠΟΤΡΑΚΙΝΉΠΛΙΟΣΚΑΙΑΛΛΟΣ
 ΑΚΙΝΨΕΛΙΟΣΚΑΙΑΞΤΑΧΙΔΟΣ
 ΑΝΤΑ.
 ΗΡΤΙΟΣΞΥ. . . . . ΚΕΤ
 15 ΠΟΛΛΑΚΑΙΑΡΙΚΟΣΟΚΤΑΚΑΤΑ
 ΥΠΙΟΤΙΤΑΤΑΛΑΝΤΑ
 ΝΠΟΤΤΟΝΠΟΛΕΜΟΝ
 ΝΙΟΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΜΝΑΞ
 ΙΞΨΕΛΙΟΣΜΕΔΙΜΝΟΣΚΑΙ
 20 ΟΝΤΑΚΑΙΑΙΜΥΡΙ. . . . . ΞΕΧΕ
 ΟΙΕΦΕΣΤΙΟΙΤΟΙΞΛΑΚΕΔΑΙΜ
 ΝΠΟΛΕΜΟΝΧΙΛΙΟΥΞΖΛΡ

B.
 in altero:
 ΕΔΟΝΤΟΙΜΑ
 ΛΙΟΙΤΟΙΞ
 ΛΑΚΕΔΑΙ
 ΜΟΝΙΟΙΞ.
 ΑΡΓΥΡΙΟ
 ΕΡΚΑΤΙ.
 ΜΝΑΞ
 ΕΔΟΚΕΜΟ
 ΛΟΚΡΟΣΤΟΙΞ
 ΛΑΚΕΔΑΙΜΟ
 ΝΙΟΙΞΤΑΛΑΝ
 ΤΑΑΡΓΥΡΙΟ.
 ΕΔΟΝΤΟΙ
 ΜΑΛΙΟΙ
 ΤΟΙΞ
 ΑΚΕΔΑΙ
 ΟΝΙΟ.
 Δ

. . . . . τοι φίλοι τὰ τῶν . . . .
 . . . . . Ἰστιάηρος Αἰγυπιάως
 10 τῶν Λακεδαιμονίων ποττὸν [πόλεμον
 τετρακ[σχί]λιος καὶ ἄλλως
 . . . . . ἀμι[σχί]λιος καὶ ἑστ[σχί]λιος?
 . . . . . τάλαντα
 . . . . .
 15 πολλὰ καὶ [Δ]αρεικὸς ἑκτακ[σχί]λιος
 . . . . . ὅτι τὰ τάλαντα . . . .
 εἰ[με]μ ποττὸν πόλεμον . . . .
 . . . . . τριάκοντα μνᾶς . . . .
 . . . . . ἀκ[σχί]λιος μεδίμνος καὶ . . . .

20 τριάκ]οντα καὶ μυρί[ως . . . . .
 τ]οὶ ἐφέσ]τιοι τοῖς Λακεδαμ[ονίοις.
 ποττῶ]ν πόλεμον χιλίως [Δά]ρ[εικῶς].

In his vs. 20. litterae AI ante ΜΥΡΗ male repetitae sunt; et vs. 21. si nullus error subest eius, qui descripsit, ἐφέσ]τιοι, tametsi Spartani ἐπιήλα-
 τούσι, tamen certum genus inquilinorum in Laconicā possunt haberi, qui
 fortasse, ut proxeni et ἰσοτελεῖς, etiā domos possidebant. V. Hesychi ἐφέ-
 στιοι, et interpp. Müllerus Ἐφέσ]τιοι hęc subesse suspicatur, cui substituit
 Boeckh. Ἐφέσειοι, mutato T in E, si tamen quidquam mutandum in nostrā
 lectione.

Apertior altera columna est:

Ἐδον τοὶ Μά-	Ἐδωκε Μό-	Ἐδον τοὶ
λοι τοῖς	λο[β]ηρος τοῖς	Μάλιοι
Λακεδα-	Λακεδαιμό-	τοῖς
μονίοις	νίοις τάλαν-	[Δ]ακεδαι-
ἀργυρίω	τα ἀργυρίω . . .	[μ]ονί[ω]
ἑ[ί]κατι		
μνᾶς.		

Melii nominantur Lacedaemoniorum coloni in Aegaeo mari. ἑ]κατι
 est doricum pro εἰκόσι. Vs. 12. delendum erit secundam A. Numerus intel-
 ligi non potest, qui verbis expressus esse debeat. Nomen Μόλοβρος Boeckh.
 de coniecturā dedit. Hoc nomen occurrit ap. Thucyd. IV, 8: cf. Boeckh. ad
 h. l. Müll. putavit scribi posse ἔδωκεν ὁ Λοκρός.

Continetur hoc titulo opes Spartanis collatae. Müllerus (Dor. I.
 p. 180.), titulum iudicat ex aetate Lysandri esse, quem plurimas Spartae pe-
 cunias constat comparasse. De possessione auri et argenti interdictā privatis,
 non reipublicae, vid. Boeckh. ad h. l. Neque obest mentio iunioris Molobri,
 qui ob id ipsum, quod uti pecuniā non possit foris comparare, reddere eam
 reip. existimari potest.

Marmor ex Cretā in Britanniam delatum inter Arundeliana. Ed. Io. Pricaeus Not. in Appuleii
 Apolog. p. 59 sqq. Maitt. Marm. Oxon. n. III. Prid. ibid. n. LVIII. Reines. Synt. Inscr. VII,
 22. p. 491. Chishull. Antt. Asiat. p. 129 sq. Barbeyrac. hist. foed. p. 282. Chandi. Marm.
 Oxon. II, 27. Cf. Vandal. Diss. p. 748. et Niebuhr. hist. Rom. II. p. 58. ed. sec. et Hoeck.
 Cret. III. p. 472.

Ε Ο Σ Α Γ Α Θ

ΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΚΑΙΕΠΙΣΩΤΗΡΙΑΙΕΠΙΚΟΣΜ.....
 ΙΕΡΑΠΥΤΝΑΙΤΩΝΣΥΝΕΝΙΠΑΝΤΙΤΩΕΡΜΑΙΩ.....
 ΙΜΑΛΙΩ·ΕΝΔΕΠΡΙΑΝΣΙΟΙΕΠΙΚΟΣΜΩΝΤΩΝΣΥ.....
 ΧΙΜΑΡΩΚΑΙΜΗΝΟΣΔΡΟΜΗΙΩ·ΤΑΔΕΣΥΝΕΘΕ.....
 5 ΔΟΚΗΣΑΝΑΛΛΑΛΟΙΣΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΑΙΠΡΙΑΝΣΙΟΙ.....
 ΤΕΣΕΝΤΑΙΣΠΡΟΥΠΑΡΧΩΣΑΙΣΣΤΑΛΑΙΣΙΔΙΑΙΤΕ.....
 ΓΟΡΤΥΝΙΟΙΣΚΑΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΚΑΙΤΑΙΚΑΤΑΚΟΙΝΟΙ.....
 ΚΑΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΚΑΙΠΡΙΑΝΣΙΟΙΣΚΑΙΕΝΤΑΙΦΙΛΙΑΙ.....
 ΧΙΑΙΚΑΙΟΡΚΟΙΣΤΟΙΣΠΡΟΓΕΓΟΝΟΣΙΕΝΤΑΥΤΑΙΣΤ.....
 10 ΚΑΙΕΠΙΤΑΙΧΩΡΑΙΑΙΕΚΑΤΕΡΟΙΕΧΟΝΤΕΣΚΑΙΚΡΑΤΟΝ.....
 ΘΗΚΑΝΕΘΕΝΤΟΕΙΣΤΟΝΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝ ΙΕΡΑΠΥΤΙ.....
 ΚΑΙΠΡΙΑΝΣΙΟΥΣΗΜΕΝΠΑΡΑΛΛΑΛΟΙΣΙΣΟΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΕΠΙΓΑ
 ΜΙΑΣΚΑΙΕΝΚΤΗΣΙΝΚΑΙΜΕΤΟΧΑΝΚΑΙΘΕΙΩΝΚΑΙΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ
 ΠΑΝΤΩΝΟΣΟΙΚΑΕΩΝΤΙΕΜΦΥΛΟΙΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣΚΑΙΠΩΛΟΝ
 15 ΤΑΣΚΑΙΩΝΩΜΕΝΟΣΚΑΙΔΑΝΕΙΪΟΝΤΑΣΚΑΙΔΑΝΕΙΪΟΜΕΝΟΣ
 ΚΑΙΤΑΛΛΑΠΑΝΤΑΣΥΝΑΛΛΑΣΣΟΝΤΑΣΚΥΡΙΟΣΗΜΕΝΚΑΤΑ
 ΤΟΣΥΠΑΡΧΟΝΤΑΣΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣΝΟΜΟΣ ΕΞΕΣΤΩΔΕΤΩΙ
 ΤΕΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΙΣΠΕΙΡΕΝΕΝΤΑΙΠΡΙΑΝΣΙΑΙ ΚΑΙΤΩΙΠΡΙΑΝ
 ΣΙΕΙΕΝΤΑΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΑΙΔΙΔΩΣΙΤΑΤΕΛΕΑΚΑΘΑΠΕΡΟΙΆΛΛΟΙ
 20 ΠΟΛΙΤΑΙΚΑΤΑΤΟΣΝΟΜΟΣΤΟΣΕΚΑΤΕΡΗΚΕΙΜΕΝΟΣΕΙΔΕΤΙ
 ΚΑΟΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΣΥΠΕΧΘΗΤΑΙΕΣΠΡΙΑΝΣΙΟΝΗΟΠΡΙΑΝΣΙΕΥΣ
 ΕΣΙΕΡΑΠΥΤΝΑΝΟΤΙΟΥΝΑΤΕΛΕΑΕΣΤΩΚΑΙΕΣΑΓΟΜΕΝΩΙΚΑΙ
 ΕΞΑΓΟΜΕΝΩΙΑΥΤΑΚΑΙΤΟΥΤΩΝΤΟΣΚΑΡΠΟΣΚΑΙΚΑΤΑΓΑΝ
 ΚΑΙΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝΩΝΔΕΚΑΑΠΟΔΟΤΑΙΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝΕΩ
 25 ΣΑΣΕΞΑΓΩΓΑΣΤΩΝΥΠΕΧΘΕΣΙΜΩΝΑΠΟΔΟΤΩΤΑΤΕΛΕΑ
 ΚΑΤΑΤΟΣΝΟΜΟΣΤΟΣΕΚΑΤΕΡΗΚΕΙΜΕΝΟΣ ΚΑΤΑΤΑΥΤΑΔΕ
 ΚΑΙΕΙΤΙΣΚΑΝΕ..Μ...ΕΛΗΣΕΣΤΩΑΙΔΕΚΑΣΙΝΗΤΑΙΑΠΟΤΕΙΣΑ
 ΤΩΤΑΕΠΙΤΙΜΙΑ.ΣΙ..ΜΕΝΟΣΚΑΤΑΤΟΣΝΟΜΟΣΤΟΣΕΚΑΤΕΡΗΚΕΙ
 ΜΕΝΟΣΠΡΕΙΓΗΙΑΔΕΩ..ΑΧΡΕΙΑΝΕΧΗΙΠΟΡΗΙΩΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝ
 30 ΟΙΜΕΝΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΟΣΜΟΙΤΟΙΣΠΡΙΑΝΣΙΕΥΣΙΟΙΔΕΠΡΙΑΝΣΙΕΣ
 ΚΟΣΜΟΙΤΟΙΣΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΑΙΔΕΜΗΠΑΡΙΣΧΑΙΕΝΑΠΟΤΕΙΣΑΝ
 ΤΩΝΟΙΕΠΙΔΑΜΟΙΤΩΝΚΟΣΜΩΝΤΑΙΠΡΕΙΓΕΙΑΙΣΤΑΤΗΡΑΣΔΕΚΑ
 ΟΔΕΚΟΣΜΟΣΟΤΩΝΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΝΕΡΠΕΤΩΕΝΠΡΙΑΝΣΙΟΙΕΣ
 ΤΟΑΡΧΕΙΟΝΚΑΙΕΝΕΚΚΛΗΣΙΑΙΚΑΘΗΣΘΩΜΕΤΑΤΩΝΚΟΣΜΩΝ
 35 ΩΣΑΥΤΩΣΔΕΚΑΙΟΤΩΝΠΡΙΑΝΣΙΕΩΝΚΟΣΜΟΣΕΡΠΕΤΩΕΝΙΕ
 ΡΑΠΥΤΝΑΙΕΣΤΟΑΡΧΕΙΟΝΚΑΙΕΝΕΚΚΛΗΣΙΑΙΚΑΘΗΣΘΩΜΕΤΑ

ΤΩΝΚΟΣΜΩΝΕΝΔΕΤΟΙΣΗΡΟΙΚ... ΣΚΑΙΕΝΤΑΙΣΑΜΜΑΙΣΒΟΡΤΑΙΣ
 ΟΙΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣΕΡΠΟΝΤΩΝΠΑΡΑΛΛΑΛΟΣΕΣΑΝΔΡΗΙ
 ΟΝΚΑΘΩΣΚΑΙΟΙΑΛΜΟΙΠΟΛΙΤΑΙΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΝΤΩΝΔΕΤΑΝ
 40 ΣΤΑΛΑΝΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝΟΙΤΟΚΑΕΙΚΟΣΜΟΝΤΕΣΠΑΡΕΚΑΤΕ
 ΡΟΙΣΕΝΤΟΙΣΥΠΕΡΒΩΙΟΙΣΚΑΙΠΡΟΠΑΡΑΓΓΕΛΜΟΝΤΩΝΑΜΜΑ
 ΛΟΙΣΠΡΟΑΜΕΡΑΝΔΕΚΑΗΚΑΜΕΛΛΩΝΤΙΑΝΑΓΙΝΩΣΚΕΝ
 ΟΠΟΙΟΙΔΕΚΑΜΗΑΝΑΓΝΩΝΤΙΗΜΗΠΑΡΑΓΓΕΛΩΝΤΙΑΠΟ
 ΤΕΙΣΑΝΤΩΝΟΙΑΙΤΙΟΙΤΟΥΤΩΝΣΤΑΤΗΡΑΣΕΚΑΤΟΝΟΙΜΕΝ
 45 ΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΟΣΜΟΙΤΩΝΠΡΙΑΝΣΙΕΩΝΤΑΙΠΟΛΕΙΟΙΔΕ
 ΠΡΙΑΝΣΙΕΕΣΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΝΤΑΙΠΟΛΕΙ ΕΙΔΕΤΙΣΑΔΙΚΟΙΗ
 ΤΑΣΥΝΚΕΙΜΕΝΑΚΟΙΝΑΙΔΙΑΛΥΩΝΗΚΟΣΜΟΣΗΙΔΙΩΤΑΣΕ
 ΞΕΣΤΩΤΩΙΒΩΛΟΜΕΝΩΙΔΙΚΑΞΑΣΘΑΙΕΠΙΤΩΚΟΙΝΩΔΙ
 ΚΑΣΤΗΡΙΩΤΙΜΑΜΑΕΠΙΓΡΑΨΑΜΕΝΟΣΤΑΣΔΙΚΑΣΚΑΤΑΤΟ
 50 ΑΔΙΚΗΜΑΟΚΑΤΙΣΑΔΙΚΗΣΗΚΑΙΕΙΚΑΝΙΚΑΣΗΙΛΑΒΕΤΩΤΟ
 ΤΡΙΤΟΝΜΕΡΟΣΤΑΣΔΙΚΑΣΟΔΙΚΑΞΑΜΕΝΟΣΤΟΔΕΛΟΙΠΟΝΕΣ
 ΤΩΤΑΝΠΟΛΕΩΝΑΙΔΕΤΙΘΕΩΝΒΩΛΟΜΕΝΩΝΕΛΟΙΜΕΝΑΓΑ
 ΘΟΝΑΠΟΤΩΝΠΟΛΕΜΙΩΝΗΚΟΙΝΑΙΕΞΟΔΟΥΣΑΝΤΕΣΗΙΔΙΑΙΤΙ
 ΝΕΣΠΑΡΕΚΑΤΕΡΩΝΗΚΑΤΑΓΑΝΗΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝΛΑΝ
 55 ΧΑΝΟΝΤΩΝΕΚΑΤΕΡΟΙΚΑΤΑΤΟΣΑΝΔΡΑΣΤΟΣΕΡΠΟΝΤΑΣ
 ΚΑΙΤΑΣΔΕΚΑΤΑΣΛΑΜΒΑΝΟΝΤΩΝΕΚΑΤΕΡΟΙΕΣΤΑΝΙΔΙ
 ΑΝΠΟΛΙΝΥΠΕΡΔΕΤΩΝΠΡΟΓΕΓΟΝΟΤΩΝΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣ
 ΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝΑΦΩΤΟΚΟΙΝΟΔΙΚΙΟΝΑΠΕΛΙΠΕΧΡΟΝΩΠΟΙΗ
 ΣΑΣΘΩΝΤΑΝΔΙΕΞΑΓΩΓΑΝΟΙΣΥΝΕΝΙΠΑΝΤΙΚΑΙΝΕΩΝΙΚΟΣ
 60 ΜΟΙΕΝΩΙΚΑΚΟΙΝΑΙΔΟΞΗΙΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣΤΑΙΣΠΟ
 ΛΕΣΙΕΠΑΥΤΩΝΚΟΣΜΟΝΤΩΝΚΑΙΤΟΣΕΓΓΥΟΣΚΑΤΑΣΤΑΣΑΝ
 ΤΩΝΥΠΕΡΤΟΥΤΩΝΑΦΑΣΚΑΑΜΕΡΑΣΑΣΤΑΛΑΤΕΘΗΙΕΜΜΗ
 ΝΙΥΠΕΡΔΕΤΩΝΥΣΤΕΡΟΝΕΓΓΙΝΟΜΕΝΩΝΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝΠΡΟ
 ΔΙΚΩΙΜΕΝΧΡΗΣΘΩΝΚΑΘΩΣΤΟΔΙΑΓΡΑΜΜΑΕΧΕΙΠΕΡΙΔΕΤΩ
 65 ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΙΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΙΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣ
 ΚΟΣΜΟΙΠΟΛΙΝΣΤΑΝΥΕΣΘΩΝΑΓΚΑΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣΤΑΙΣΠΟΛΕΣ.
 ..ΞΗΙΕΞΑΣΤΟΕΠΙΚΡΙΤΗΡΙΟΝΤΕΛΕΤΑΙΚΑΙΕΓΓΥΟΣΚΑΘΙΣΤΑΝ
 ΤΩΝΑΦΑΣΚΑΑΜΕΡΑΣΕΠΙΣΤΑΝΤΙΕΠΙΤΟΑΡΧΕΙΟΝΕΝΔΙΜΗΝΩΙ
 ΚΑΙΔΙΕΞΑΓΟΝΤΩΝΤΑΥΤΑΕΠΑΥΤΩΝΚΟΣΜΟΝΤΩΝΚΑΤΑΤΟ
 70 ΔΟΧΘΕΝΚΟΙΝΑΙΣΥΜΒΟΛΟΝΑΙΔΕΚΑΜΗΠΟΙΗΣΩΝΤΙΟΙΚΟΣΜΟΙΚΑ
 ΘΩΣΓΕΓΡΑΨΤΑΙΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩΕΚΑΣΤΟΣΑΥΤΩΝΣΤΑΤΗΡΑΣ
 ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΟΙΜΕΝΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΟΣΜΟΙΠΡΙΑΝΣΙΩΝΤΑΙΠΟΛΕΙ
 ΟΙΔΕΠΡΙΑΝΣΙΟΙΚΟΣΜΟΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΝΤΑΙΠΟΛΕΙΑΙΔΕΤΙΚΑ

ΔΟΞΗΙΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣΤΑΙΣΠΟΛΕΣΙΒΩΛΟΥΟΜΕΝΑΙΣΕΠΙΤΩΙ
 75 ΚΟΙΝΑΙΣΥΜΦΕΡΟΝΤΙΔΙΟΡΘΩΣΑΣΘΑΙΚΥΡΙΟΝΕΣΤΩΤΟΔΙΟΡ
 ΘΩΘΕΝΣΤΑΣΑΝΤΩΝΔΕΤΑΣΣΤΑΛΑΣΟΙΕΝΕΣΤΑΚΟΤΕΣΕ
 ΚΑΤΕΡΗΙΚΟΣΜΟΙΕΠΑΥΤΩΝΚΟΣΜΟΝΤΩΝΟΙΜΕΝΙΕΡΑΠΥ
 ΤΗΝΙΟΙΕΝΤΩΙΠΕΡΩΙΤΑΣΑΘΑΝΑΙΑΣΤΑΣΠΟΔΙΑΔΟΣΚΑΙΟΙ
 ΠΡΙΑΝΣΙΟΙΕΝΤΩΙΠΕΡΩΙΤΑΣΑΘΑΝΑΙΑΣΤΑΣΠΟΔΙΑΔΟΣ
 80 ΟΠΟΤΕΡΟΙΔΕΚΑΜΗΣΤΑΣΩΝΤΙΚΑΘΩΣΓΕΓΡΑΠΤΑΤΑΠΟ
 ΤΕΙΣΑΝΤΩΝΤΑΥΤΑΠΡΟΣΤΙΜΑΚΑΘΩΣΚΑΙΠΕΡΙΤΩΝ
 ΔΙΚΑΙΩΝΓΕΓΡΑΠΤΑΙ

Forma I est ex Chandl. et partim ex Pric. Vs. 3. punctum ex Chandl. Ibid. Maitt. ed. Marm. Oxon. ΚΟΣΜΟΝ, non ex lapide, sed ex coniecturá Pric. Vs. 4. punctum ex Chandl. Vs. 7. ult. I ex Chandl. item vs. 9. ult. T. Vs. 11. vactum ex Chandl. item in fine TI. Vacua quae deinceps sequuntur, et ipsa ex Chandl. sunt. Vs. 18. primum Ω, pro quo Pric. Ο, ex Chandl. Ita etiam vs. 22. ultimum Ω ex Chandl. (Pric. Ο). Vs. 25. Chish. Chandl. ΥΠΕΧΘΕΣ etc. Pric. ΥΠΕΧΘΗΣ etc. Vs. 27. pro NE...M...E Chandl. decem asteriscos habet; in fine A ex eodem. Vs. 28. pro ΙΜΙΑ. ΣΙ.. ΜΕ quindecim ap. Chandl. asterisci sunt (Maitt. ed. Marm. Oxon. ΣΕ pro ΣΙ). Vs. 29. pro primo Η lacuna ap. Chandl. Vs. 33. Chandl. ΟΤΩΝ, Pric. ΤΩΝ. Vs. 37. pro ΗΡΟΙΚ..Σ Chandl. ΗΡ.....Σ. Vs. 42. Maitt. ed. Marm. Oxon. male ΜΕΛΛΟΝΤΙ. Vs. 43. Maitt. Chish. Chandl. ΑΓΓΗΛ etc. Si ΠΑΡΑΓΓΗΛΩΝ ΤΙ in lapide fuit, ferri id potest ob dialectum (α mutato in η), quod vidit etiam Maitt. Falso Chish. παραγγέλλωτι correxit. Aoristus desideratur. Vs. 45. Chandl. praeter rem spatia duo vacua habet. Vs. 47. Pric. ΣΥΓ, Chandl. ΣΥΝ; tum ΚΟΙΝΑ deest ap. Pric. habent Chish. et Chandl. Vs. 48. Chish. Chandl. ΒΩ etc. Pric. ΒΟΥ; ibid. extr. male Chandl. ΚΟΙΝΩΙΔΙ. Vs. 49. Pric. ΓΡΑΨΑΜΕΝΟΣ, Chish. Chandl. ΓΡΑΨΑΜΕΝΟΝ, ex merá ut videtur coniecturá. Vs. 50. Pric. ΝΙΚΑΣΘΗ, Chish. Chandl. quod dedimus. Vs. 60. in voce δικαστηρίω quadratarius omisit Iota subscr. Vs. 62. Chish. Chandl. ΣΤΑΛΑ, Pric. ΣΤ..Α. Vs. 66. pro Γ Chandl. lacunam habet; ibid. punctum in fine ex Chandl. Vs. 68. extr. ΔΥΜΗΝΩ., Chish. Chandl. ΔΙΜΗΝΩΙ. Vs. 69. primum Κ ex iisdem.

[Θ]εός ἀγαθ[ός].

Ἀγαθὴ τύχη καὶ ἐπὶ σωτηρίᾳ, ἐπὶ Κόσμων ἐν μὲν
 Ἱεραπίστῳ τῶν σὺν Ἐπίφαντι τῶ Ἐρμάκω [καὶ μὲνός
 Ἱμαλίω, ἐν δὲ Πριανσιῶ] ἐπὶ Κόσμων τῶν σὺν Νέωνι τῶ
 Χιμάρω καὶ μὲνός Δρομηῶν, τάδε συνέθε[ντο καὶ συνεν-

- 5 δόκησαν ἀλλήλοισ Ἱεραπύτνιοι καὶ Πριανόνσιοι [ἐμμένον-
 τες ἐν ταῖς προὔπαρχαῖσιν· στάλαις ἰδίαις τε] θείσαις
 Γορτυνίαις καὶ Ἱεραπυτνίαις καὶ τῶν κατὰ κοινὸν Γαρτυνίαις
 καὶ Ἱεραπυτνίαις καὶ Πριανονίαις· καὶ ἐν τῇ φιλίᾳ [καὶ συμμα-
 χίᾳ· καὶ ὄμοις τοῖς προγυγόνσι· ἐν τῶν αὐταῖς τ[αῖς πόλεσι
 10 καὶ ἐπὶ τῶν χωρῶν, ἃ ἑκάτεροι ἔχοντες καὶ κρατοῦντες· συν-
 δήσαν ἔδωκε, εἰς τὸν πάντα χρόνον· Ἱεραπυτνίαις
 καὶ Πριανονίαις] ἡμῶν παρ' ἀλλήλοισ ἰσοπολιτεῖαν καὶ ἐπιγα-
 μίας καὶ ἐνοικίαν καὶ μετοχὴν καὶ θείων καὶ ἀνθρωπίνων
 πάντων· ὅσοι καὶ ζῶντι ἐμφυλοὶ παρ' ἑκατέρωσιν, καὶ πωλόν-
 15 τας καὶ ὠνομένους καὶ δανειζόμενους καὶ δανειζομένους
 καὶ τὰλλα πάντα συναλλάσσοντας κύριος ἦεν κατὰ
 τὸς ὑπάρχοντας παρ' ἑκατέρωσιν νόμος· ἐξέστω δὲ τῶ
 τε Ἱεραπυτνίᾳ σπεῖραν ἐν τῇ Πριανονίᾳ καὶ τῷ Πριαν-
 ονίᾳ ἐν τῇ Ἱεραπυτνίᾳ· δίδωσι τὰ τέλη καὶ θάλασσαν· οἱ ἄλλοι
 20 πολῖται κατὰ τὸς νόμος τὸς ἑκατέρωσιν κεμένους· εἰ δὲ τί
 καὶ ὁ Ἱεραπυτνίος ὑπέχθηται εἰς Πριανονίαν ἢ ὁ Πριανονίος
 εἰς Ἱεραπυτνίαν ὀπίου, ἀτελέα ἔστω καὶ ἐσαγομένῳ καὶ
 ἐξαγομένῳ αὐτὰ καὶ τούτων τὸς καρπὸς καὶ κατὰ γῆν
 καὶ κατὰ θάλασσαν· ὧν δὲ καὶ ἀποδ[ί]ονται, κατὰ θάλασσαν ἐώ-
 25 σασ· ἐξαγωγῆς τῶν ὑπέχθησιν ἀποδ[ί]ωται τὰ τέλη
 κατὰ τὸς νόμος τὸς ἑκατέρωσιν κεμένους· κατὰ ταῦτα δὲ
 καὶ εἴ τίς καὶ νεμίη, ἀτελέα ἔστω· αἱ δὲ καὶ σίνηται, ἀποτεισά-
 ται τὰ ἐπιτήρητα [δὲ] συν[ό]μενος κατὰ τὸς νόμος τὸς ἑκατέρωσιν
 30 κεμένους· πρηνεῖα δὲ ὧ [κ]αὶ χρεῖαν ἔχη πορνῆω παρεχόντων
 οἱ μὲν Ἱεραπυτνιοὶ Κόσμοι τοῖς Πριανονίαισιν, οἱ δὲ Πριανονίαισιν
 Κόσμοι τοῖς Ἱεραπυτνίαισιν· αἱ δὲ μὴ παρίστανται, ἀποτεισάν-
 των· οἱ ἐπίδομοι τῶν Κόσμων τὰ πρηνεῖα στατήρας δέκα·
 35 οἱ δὲ Κόσμος δὲ τῶν Ἱεραπυτνίων ἐρπέτω ἐν Πριανονίᾳ εἰς
 τὸ ἀρχεῖον καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ· καθήσθω μετὰ τῶν Κόσμων·
 ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ τῶν Πριανονίων Κόσμος ἐρπέτω ἐν Ἱε-
 ραπυτνίᾳ εἰς τὸ ἀρχεῖον καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ· καθήσθω μετὰ
 τῶν Κόσμων· ἐν δὲ τοῖς Ἡρω[ῖ]οις καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἐορταῖς
 40 οἱ παρατυγχάνοντες ἐρπόντων παρ' ἀλλήλοισ εἰς ἀνδρή-
 ον· καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται· ἀναγινωσκόντων δὲ τὰν
 στάλαιν κατ' ἐνιαυτὸν οἱ τὸν αἰὶ κοσμώντες παρ' ἑκατέ-
 ρωσιν ἐν τοῖς ἑπερβωῖαισιν καὶ προὔπαρχαγγελλόντων ἀλλά-

λαις πρὸ ἡμερῶν δέκα ἢ κα μέλλωντι ἀναγνώσκεν·
 ὅποιοι δὲ κα μὴ ἀναγνῶντι ἢ μὴ παραγγέλωντι, ἀπο-
 τεισάντων οἱ αἴτιοι τούτων στατήρας ἑκατὸν, οἱ μὲν
 45 Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι τῶν Πριανσιῶν τῶ πόλει, οἱ δὲ
 Πριανσιῆς Ἱεραπυτνίων τῶ πόλει· εἰ δὲ τις ἀδικοίῃ
 τὰ συνκαίμενα κοινῶ διαλύων ἢ κόσμος ἢ ιδιώτας, ἐ-
 ξέστω τῷ βωλομένῳ δικάζασθαι ἐπὶ τῷ κοινῷ δι-
 καστηρίῳ τίμαμα ἐπιγραφόμενος τῆς δίκας κατὰ τὸ
 50 ἀδικημα ὃ κα τις ἀδικήσῃ· καὶ εἴ κα νικάσῃ, λαβέτω τὸ
 τρίτον μέρος τῆς [κατα]δίκας ὃ δικαζόμενος, τὸ δὲ λοιπὸν ἔσ-
 τω τῶν πόλεων· αἱ δὲ τι θεῶν βωλομένων ἔλοιμεν ἀγα-
 θὸν ἀπὸ τῶν πολεμίων ἢ κοινῶ ἐξοδαύσαντες ἢ ἰδίᾳ τι-
 νές παρ' ἐκατέρων ἢ κατὰ γῶν ἢ κατὰ θάλασσαν, λαν-
 55 χανόντων ἐκατέροι κατὰ τὸς ἀνδρας τὸς ἔρποντας,
 καὶ τὰς δεκάτας λαμβανόντων ἐκατέροι ἐς τὰν ἰδί-
 αν πόλιν· ὑπὲρ δὲ τῶν προγεγονότων παρ' ἐκατέροις
 ἀδικημάτων, ἀφ' ὧ τὸ κοινοδικιον ἀπέλιπε χρόνω, ποιη-
 σάσθων τὰν διεξαγωγῶν οἱ σὺν Ἐνίπαντι καὶ Νέωνι Κοσ-
 60 μοι, ἐν ᾧ κα κοινῶ δόξῃ δικαστηρίῳ ἀμφοτέραις ταῖς πό-
 λεσι ἐπ' αὐτῶν κοσμώντων, καὶ τὸς ἐγγύος καταστασάν-
 των ὑπὲρ τούτων, ἀφ' ἧς κα ἡμέρας ἅ στάλα τεθῆ ἑμ μη-
 νί· ὑπὲρ δὲ τῶν ὕστερον ἐγγινομένων ἀδικημάτων προ-
 δίκῃ μὲν χρῆσθῶν καθὼς τὸ διάγραμμα ἔχει, περὶ δὲ τῷ
 65 δικαστηρίῳ οἱ ἐπιτάμενοι κατ' ἐνιαυτὸν παρ' ἐκατέροις
 Κόσμοι πόλιν στανέσθων, ἅγ κα ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσι
 δόξῃ, ἐξ ἧς τὸ ἐπικριτήριον τελεῖται, καὶ ἐγγύος καθιστάν-
 των ἀφ' ἧς κα ἡμέρας ἐπιστάντι ἐπὶ τὸ ἀρχεῖον ἐν δμῆνῃ,
 καὶ διεξαχόντων ταῦτα ἐπ' αὐτῶν κοσμώντων κατὰ τὸ
 70 δοχθὲν κοινῶ σύμβολον· αἱ δὲ κα μὴ ποιήσωντι οἱ Κόσμοι κα-
 θὼς γέγραπται, ἀποτεισάτω ἕκαστος αὐτῶν στατήρας
 πενήκοντα οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι Πριανσιῶν τῶ πόλει
 οἱ δὲ Πριανσιῶν Κόσμοι Ἱεραπυτνίων τῶ πόλει· αἱ δὲ τί κα
 75 κοινῶ συμφέροντι διορθώσασθαι, κίριον ἔστω τὸ διορ-
 θωθὲν στασάντων· δὲ τὰς στάλας οἱ ἐπιστακότεο ἐ-
 κατέρῃ Κόσμοι ἐπ' αὐτῶν κοσμώντων οἱ μὲν Ἱεραπύ-
 τνιοι ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνῶν τῆς Πολιάδος καὶ οἱ

Πριάνσιοι ἐν τῇ ἐκτῇ τῆς Ἀθανάϊας τῆς Πελοπόνησου
 80 ἐπότριοι δὲ καὶ μὴ στασίωνται καθὼς γέγραπται, ἀπο-
 τεισάντων τὰ αὐτὰ πρῶτον καθὼς καὶ περὶ τῶν
 δικαίων γέγραπται.

Foedus est Hierapytniorum et Priansiorum secundo, ut videtur, ante Chr. n. saeculo exaratum. Vs. 1. noti Cretensium magistratus Κόσμοι; quâ formâ plurimae utuntur inscriptiones; sed Κόσμοι praebent decr. Prians. Arcad. Rauc. Vax. Eleuth. in Theis quam formam ap. Strab. X. p. 482. et 484. obviam codicibus defendi posse negat Kramerus. Novicii Cretensium menses ex vetusto menologio noti sunt. Hoëck. Cret. III. p. 444. Ideler Euch. Chron. I. p. 426. Inscriptiones alios menses subministrant; v. Corp. Inscr. n. 2554. Tenacius Hierapytniam unum Ἰμαίων (cf. Hesych. s. v.) et Priansium alterum Δρομίων i. e. Δρομίων (vulgo fortasse Δρομίων ex Apolline Dromaeo dictum, cf. Plut. Symp. Qu. VIII, 4, 4.) Hunc mensem medio fere anno assignari posse vel ex pacto de praedibus sistendis (vs. 57 sq.) intelligi potest. Ἐν Πριανσίῳ ut ἐν Ἰσθμοῖ, locativum est. Urbs quidem Πριανσίον accusativo casu vocatur nostro in titulo, et terra Πριανσία. Gentilitiis Πριαντίων et Πριαντίων. Vs. 4. de συμμοδίῳ cf. C. Inscr. n. 1699 sqq. Vs. 6. extr. [ἐμμένον]τα dedit Boeckh ex n. 2554. 190. 198. n. 2555. 19. Chandl. Hoëck, p. 476. [ἀμορόον]τα. Vs. 6. extr. Maitt. τα[δαμμένια]. Vs. 7. Πορτυρίοις praeclare Boeckh. addidit. Vs. 9. Chandl. explevit ἄ ἐκότεροι ἔχοντες etc. vs. 14. κρατόντες. In verbis contractis dialectus Cretensis eam normam sequitur, ut s vel i ante vocalem, quae cum s contrahi in sv solet, silciat. Vs. 14. ἐμφυλοὶ sunt populares, non cives neque inquilini, ut erant qui putarent. Ἐκπέτη scriptum constanter sine iota pro adverbio est.

Vs. 21. 25. ὑπέχθηται et ὑπέχθημα formae sunt Creticae pro ὑπέκθηται et ὑπέκθημα, mutato κ in χ. Itaque quum ὑπέκθηται sit *subductum et subtractum aliquid in loco tuto ponere*, vocabulo ὑπέκθητος potuerunt merceres et res omnes designari, quae in alienae urbis emporio deponerentur eâ conditione, ut rursus exportarentur. Paciscuntur igitur Hierapytni et Priansi, ut rerum ὑπέκθητων immunitas sit et importatio, et exportatio; sin rem illam vendiderit aliquis et venditam mari exportet, vectigal ex legibus in civitate obtinentibus esse solvendum. Vs. 27. κίμη de ἐπινομία dictam puta. Cf. de eâ Corp. Inscr. n. 1669. Vs. 29. πριανθία s. πρισβία vid. Boeckh. ad C. Inscr. II. p. 405. qui h. l. coniungit πριανθία πορτίω (πορτίων p. ἐφόδιον). — *legatiana viatici, legativa quae sunt pro viatico*; quod ap. Cret. hospitalitas iubet ab eâ civitate pendere in quâ legatus alterius iter faciat; cf. C. Inscr.

n. 2554. 61. Vs. 32. οἱ ἐπίδαμοι τῶν Κόσμων sunt cives urbis civitatis, ex qua sunt Cosmi, qui viaticum non dederint. Sic iam Pric. Chish. Hoeck. l. c. Ἔρπειν ap. Cret. usitatum pro ἔρχασθαι. Ἀρχεῖον est Cosmorum curia, ὁ Κύριος singularis numerus pro plurali. Vs. 37. festi nomen Ἡραϊκοῖς pro Ἡραίοις voluit Reinesius, Ἡροχίους Chish. quod Ἡρόχια ap. Hesych. sint Θεοδαΐσια, et haec Cretica; neutrum verisimile.

Nomine Ἐπερβωῖα festam designari certissimum est; quumquam, unde sit denominatum, non constat. Vs. 49. nota anacoluthon in ἐπιγραφάμενος. Praestabat dativus. Vs. 51. [κατα]δίκας est correctio Boeckhii. Vs. 53. ἐξοδύσαντες pro ἐξοδύσαντες, ut vs. 74. βωλυομέναις pro βωλυνομέναις. Inde a vs. 57. agitur de iudicandis litibus Hierapytniorum et Priansiorum; et primum quidem de causis, quae inde a cessante κοινωδικίᾳ usque ad hoc foedus nondum iudicatae erant. Scilicet universa Creta olim habuit κοινωδικίον, h. e. institutum, quo efficitur, ut diversarum civitatum causae communi iure dirimantur (Polyb. XXIII, 15, 4.). Hoc sublato Hierapytnii et Priansii praescinduntur, ut lites in dicasterio, de quo inter utrosque convenerat, iudicentur atque ipsi huius anni Cosmi in suo magistratu lites ad exitum perducant; et obstringuntur iidem, ut uno mense post tabulam foederis positam praedes constituent, qui Cosmos id facturos esse spondeant. Recteque Boeckhius contra Hoeckium (T. III. p. 87. sq.) monuit, quum non utriusque civitatis Cosmi simul in eadem causâ potuerint ἡγεμόνες δικαστηρίου esse, consentaneum videri eius civitatis Cosmum, ex qua esset is, unde peteretur, in quâque causâ praesedisse. Agitur deinceps de litibus, quae post foederis pactum incidant; de his praecipitur, ut, priusquam ad iudicium deferatur lis, diaeta instituat (δικη πρόδικος). Hinc προδικῶ μὲν χρήσθων (utuntur arbitrato), κατὰ τὸ διάγραμμα ἔχει, i. e. descriptio ordinis iudiciorum, quae videtur στήλαις initio huius tituli memoratis comprehensa esse. De iudiciis autem (vs. 65.) tertia urbs eligitur, ex qua additicis iudicium numerus compleatur (ἐξ αὐτῆς τὰ ἐπικριτήριον τελεῖται, i. e. τελεσθήσεται); quam urbem Cosmi, qui quoque anno magistratum ineant (ἐπιστάμενοι s. ἐφιστάμενοι), debent stabilire in eo negotio et potestatem rei committere (στανίσθαι) tanquam πάλαι ἐκλήθη. Ex hoc igitur componitur τὸ κοινὸν δικαστήριον vs. 48. memoratum. Et Cosmi qui quoque posthac anno magistratum ineant, post bimestre spatium ab initio magistratu praedes sistere debent, qui eos in magistratu suo lites iudicandas ad exitum perducturos esse spondeant. Vs. 70. τὸ δοχθὲν σύμβολον videtur prius aliquod pactum esse diagrammate illo comprehensum. Vs. 76. οἱ ἐπεστακότες Κόσμοι sunt Cosmi huius ipsius anni.

78.

Delphis „in rotundo Apollinis templo“, Cyriac. p. xxvii. n. 196. et Murat. II. p. DLXXXIX. f. Cf. Leich. in Misc. Lips. nov. T. I. p. 479 sqq. et Ros. Inscr. p. 285 sqq. cum emendat. Dobraci. p. 424 sq. Verus indiscreti sunt ap. Cyriacum. Itaque Muratorianam dedimus divisionem cum Bœckhio.

ΑΓΑΘΑ ΤΥΧΑ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΛΕΩΝ
 ΕΠΕΙ ΔΗ ΔΑΜΟΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ ΝΙΚΑΘΑΜΒΟΠΟΙΕΥΣ ΕΞ ΑΠΟΣΤΑΛΕΝΤΕΣ
 ΘΕΩΡΟΙ ΠΟΤΙ ΤΟΝ ΤΑΣΤΕ ΧΕ ΠΙΤΑΝ ΕΚ ΚΛΗΣΙΑΝΑΝ ΑΓΓΕΙΛΑΙ.
 ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙ ΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΩΝΙ ΔΑΛΛΑ ΟΔΙΚΕΟΣ ΟΤΙ ΑΝΗΡ ΑΓΑΘΟΣ ΤΕ
 5 ΤΟ ΠΟΝ ΚΑΙ ΤΑΝ ΠΟΛΙΝ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΠΛΕΙΣΤΟΥ ΠΟΙΕΙΜΕΝΟΣ
 ΤΑΝ ΠΟΤΙ ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ ΕΥ ΠΑΣΣΩΝ ΠΑΡΑ ΣΚΕΥΑΖΕΙ
 ΕΝ ΓΑΝΤΙΚΑΙ ΡΩΙΚΑΙ ΚΟΙΝΑΙ ΤΑΙ ΓΟΛΕΙΚΑΙ ΙΔΙΑΙ ΤΟΙΣ ΕΥ ΤΥΓΧΑΝΟΝ
 ΤΟΙΣ ΚΑΤΙΣ ΑΥΖΟΝ ΓΑΡ ΑΚΑΛΗ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΦΙΚΝΟΥΜΕΝΟΙΣ
 ΔΕΛΦΩΝ ΠΟΤΙ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΗΑ ΑΝΤΙΟΧΟΝ ΣΥΝ ΕΡΓΕΙ ΜΕΤΑ ΓΑΣΗΣ
 10 ΠΡΟΘΥΜΙΑΣ ΚΑΙ ΤΥΓΧΑΝΩΝ ΧΡΕΙΗ ΝΕΧΟΝ ΤΕΣ ΚΑΙ ΛΕΓΕΙ
 ΚΑΙ ΓΡΑΣΣΕΙ ΔΙΑ ΡΑΝΤΟΣ ΓΑΡ ΑΤΩ ΙΒΑΣΙ ΛΕΙΑΝΤΙΟ ΧΩΙ ΠΕΡΙ
 ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΟΛΙΟΣ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ ΑΓΑΘΑΙ ΤΥΧΑΙ
 ΔΕ ΔΟΧΘΑΙ ΚΑΙ ΓΟΛΕΙ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ ΑΓΟΡΑΙ ΑΦΟΙΣ ΤΑΙΣ
 ΕΝΝΟΜΟΙΣ ΕΡΑΙΝΕΣ ΑΙ ΔΙΚΑΙ ΑΡΧΟΝ ΦΙΛΟΝΙ ΔΑΛΛΑ ΟΔΙΚΕΑ ΤΩΝ
 15 ΓΟΤΙ ΘΑΛΑΣΣΑΙ ΕΙΤΑΙ ΕΥΣΩΣΙΑΙ ΕΡΤΑΙ ΛΟΙΓΑΙ ΠΡΟ ΔΙΡΕΣΒΙΑΝ
 ΕΧΩΝ ΤΥΓΧΑΝΕΙ ΠΟΤΙ ΤΕ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΑΝ ΠΟΛΙΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΙΣ
 ΘΕΩΡΟ ΔΟΚΙΑΝ ΤΩΝ ΔΕ ΡΥΘΙΩΝ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΙΩΝ ΕΙΜΕΝ ΔΕ
 ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΝ ΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ
 ΤΑΣ ΓΟΛΙΟΣ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ ΚΑΙ ΥΓΑΙΝΑΥΤΩΙ ΠΡΟ ΜΑΝΤΕΙΑΝ
 20 ΠΡΟ ΔΙΚΙΑΝ ΑΣΥΛΙΑΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΠΑΝΙΑΝ ΕΜΠΡΑΣΕΙΣ ΤΟΙΣ
 ΑΓΩΝΟΙΣ ΑΓΡΟΛΙΣΥΝ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑΤΟΙΣ ΩΣ ΑΚΑΙΤΟΙΣ
 ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΤΕΡΟΙΣ ΚΑΙ ΣΕΒΙΡΑΤΑΣ ΓΟΛΙΟΣ

Fundus lectionis Cyriaci textus est. Vs. 1. Mur. ΑΡΟΝΤΟΣ; id. vs. 2. ΔΗΔΗΜΟ etc. Vs. 3. longior est ap. Mur. qui habet ΠΟΤΙΤΑΤΤΟΝΤΕΣ ΤΑΕΠΙ et in fine ΑΝΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ. Vs. 4. Mur. ΑΓΑΘΟΣ et sic deinceps aliquoties C habet; male. Vs. 6. Cyr. ΕΥΠΑΣΣΟΝ, Mur. ΕΥΠΡΑΟΩΝ. Vs. 7. Γ Cyr. habet, et omnibus, ubi ap. nos est, locis. Vs. 7. inf. Mur. ΕΚ et dein ΚΑΙΡΩ (sine Ι) et ΚΟΙΝΑΙΑΤΑΙ etc. et in fine ΝΩΝ. Vs. 8. Mur. ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΩΝΠΑΡΑΚΑΛΕΙ. Vs. 10. extr. Mur. ΚΑΙΑΛΕΓΕΙ. Vs. 11. idem ΑΝΤΙΟΧΩΙ, Cyr. ΑΝΤΙΟΧΩ. Vs. 12. Mur. ΔΕΔΟΚ etc. et ΑΓΟΡΑ, Cyr. ΑΓΟΓΑ. Vs. 15. Mur. ΕΙΤΑΙΛΕΥ etc. et sub fin. ΔΙΕΡΕΣΕΙΑΝ, Cyr. ΔΙΡΕ ΣΕΙΑΝΙ. Vs. 16. Cyr. ΤΥΓΧ, Mur. ΤΥΓΧ, dein ΤΕ omnia Mur. In fine Cyr. ΑΥΓΟΙΣ, Mur. ΑΥΤΩΙΣ. Vs. 17. Mur. ΣΟΤ etc. Vs. 21. pro ΑΠΡΟΛΙΣΥΝ, Mur. ΑΠΡΑΓΜΟΣΥΝΗΝ e falsâ correctione.

Ἀγαθὰ τύχῃς ἀρχόντος Ἐλέωνος
 Ἐπειδὴ Δαμοκράτης καὶ Τιμαῖος . . κ[αὶ] Ἄδαμβος οἱ [δὲ] ἐξαποσταλέντες
 θεῶροι ποτὶ τὸν [β]ασ[ι]λῆα Ἀν[τ]ί[ο]χ[ον] ἐπὶ τὰν ἐκκλησίαν ἀναγγεῖλαι
 περὶ Δικαιάρχου τοῦ Φιλωνίδα Λαοδικέος, ὅτι ἀνὴρ ἀγαθὸς [γ]έγονε περὶ
 5 τὸ [ἱε]ρὸν καὶ τὰν πόλιν τῶν Δελφῶν καὶ περὶ πλείστου ποιε[ύ]ματος
 τῶν ποτὶ ταῦς θεοὺς εὐσεβειῶν εἰ[σ]χρη[σ]τοῦν [ἑαυτὸν] παρασκευάζει
 ἐν παντὶ κἀμῶ καὶ κοινῶ τῶ πόλει καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἐ[ν]τυχεῶσι
 τοῖς [ἐς ὃ] κἀ τις αὐ[τ]ὸν παρακαλῆ, καὶ τοῖς ἀφικνουμένοις
 Δελφῶν ποτὶ τὸν βασιλῆα Ἀντίοχον συνεργεῖ μετὰ πᾶσι
 10 προθυμίας, [ἰὼν] καὶ τυχεῖων [τε] χρεῖ[α]ν ἔχοντες, καὶ λέγει
 καὶ πράσσει διὰ παντός παρὰ τῷ βασιλεῖ Ἀντίοχῳ περὶ
 τοῦ ἱεροῦ καὶ τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν, ἀγαθὰ τύχῃ
 δεδούχθαι [τ]ῆ πόλει τῶν Δελφῶν ἀγαθὰ, [ψ]άφαις ταῖς
 ἐνόμοις ἐπανέσαι Δικαιάρχον Φιλωνίδα Λαοδικέα τῶν
 15 ποτὶ θάλασσαν ἐ[π]ὶ τῆ εὐσεβείῃ καὶ ἐπ[ὶ] τῶ λοίπῳ προ[α]ίρεσει ἂν
 ἔχων τυχεῖται ποτὶ τε τὸ ἱερόν καὶ τὰν πόλιν τῶν [Δελφῶν],
 [καὶ ἐπὶ τῶ φιλοτιμίᾳ, ἂν εἴη κατασταθεῖς ἐπὶ τὰν]
 θεωροδοκίαν τῶν τε Πυθίων καὶ Σωτηρίων· εἰμὲν δὲ
 αὐτὸν καὶ προξένον καὶ εἰσργέταν τοῦ ἱεροῦ καὶ
 τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν καὶ ὑπ[α]ρχεῖν αὐτῷ προμαντείαν
 20 προδοκίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν παντῶν, προδοκίαν ἐμ[ε] π[ᾶ]σιν τῶν
 ἀγῶνις, [οἰς] ἂ πόλιν [σ]υν[τε]λεῖ, καὶ τὰλλα [ὅ]σα καὶ ταῖς
 ἄλλοις προξέναις καὶ εἰ[σ]ργέταις [ὑ]π[α]ρχεῖ παρὰ τῆς πόλεως.

Dicaearcho Laodicensī ex Laodiceâ ad mare (πρὸς Θάλασση) in Syriâ honores decernuntur a Delphis ob meritâ de theoris ad Antiochum regem

missis. Antiochus intelligendus videtur is, qui Gallos Olymp. 125, 3. a Graecis fusos tribus annis post quum in Asiâ fregisset, Soteris cognomine est ornatus (Appian, Syr. 65.), id quod verisimile fit ex mentione Σωτηρίων vs. 18. iniectâ. Condidit Laodiceam illam Seleucus Nicator (Strab. XVI. p. 749. Steph. Byz. v.) ex matre suâ denominatam. Nec dubium est, quin Laodicea, quae ἡ πρὸς Θαλάσση coepta est designari, ex quo plures extiterunt Laodiceae, hoc cognomento sub Antiocho Sotere vocari potuerit. Itaque videntur Delphi theoros misisse ad solemnia Daphnaea, quae nunc Pythia dici putamus, et gratulandi causa ad festa Soteria in honorem Antiochi regis acta; quam theoriam Delphicam quum Dicaearchus theorodocus ab Antiocho constitutus regi conciliaasset, honores ei Delphi decreverunt hâc inscriptione. Et haec quidem Boeckhii est probabilis sententia.

Vs. 1. Ἐλέωνος dedit Leich. Sed est incertum. Theori videntur tres fuisse. Nomen Ἀδαμβος a Boeckhio restitutum est ex n. 1702. 1704. 1706. Alter fortasse Τιμόξενος est. Ποτὶ τὸν βασιλέα Ἀντίοχον iam dederat Dobr. Post haec παρελθόντες inseruit Ros. fortasse non necessario. Ἀναγγεῖλαι Dobr. alii ἀναγγέλλονται. Idem γέγονε, et deinde ποιούμενος. Post quod verbum Boeckh. lacunam statuens scribebat τὰν πὸτ' αὐτοὺς εὐνοίαν καί. Idem deinde [φ]υ[λ]άσσων [πολλὰς καὶ μεγάλας χάριτας], pro quo ex titulo suppare (Ross. Inscr. gr. ined. fasc. I. Naupl. 1834. p. 23.) reposuimus εὐ[χρη]σ[το]ν [ἐαυτοῦ] παρασκευάζει. Vs. 7. ἐντυγχανόντοις, pro ἐντυγχανόντασσι, quae forma fulcitur aliis exemplis, ut titulo it. Delphico paullo ante memorato ap. Ross. Inscr. gr. inedd. p. 23. Ὡν κα iam Dobr. scripsit. Vs. 12. σοτὶ βασιλῆϊ. Vs. 13. ψάφοις exsoulpserat Rochett. Antiq. Bosp. p. 167. Quod confirmatur titulo Rossiano, in quo ἐν ἀγορᾷ τελεῖν σὺν ψάφοις ταῖς ἐνόμοις. Nominativum ἀγορᾷ reposuit Boeckh.; cf. Corp. Inscr. n. 105. 111. 112. 113. 122. 124. Ἀγορᾷ nunc dicitur pro ἐκκλησία ex antiquâ formulâ. Mox ἐπὶ τῆ εὐσεβείᾳ etc. emendarunt Dobr. et Ros. In seq. ubi Boeckh. τὰν αὐτῶν, nos cum Dobr. ex titulo Rossiano τῶν Δελφῶν. Ante Θεωροδοκίαν haud pauca excidisse manifestum est, quae apposuit Boeckh. In hteris ΕΜΠΡΑΣΕΙΣ cave cum Rochett. (Diss. archæol. p. 75 sq.) ἔμπρασιν inesse putes; ἐμ πᾶσιν τοῖς ἀγῶνοις habet etiam titulus Rossianus, qui tamen paullo post addit καὶ γὰρ καὶ οἰκίας ἐγκτησιν. Προεδρίαν restituendum vidit Rosius, qui deinceps male ἀπραγμοσύνην infert ex falsâ correctione Muræterii. Dobr. ἀγῶνοις retento οἰς vel τοῖς addit ante ἀ πάλις συντελεῖ, quae formula saepius recurrit. In fine Rosius εὐεργέτας τοῦ ἱεροῦ καὶ τὰς πόλιος, sed minus hoc verisimile est, neque ita titulus Rossianus.

Vs. 1. Herm. log. ΠΟΤΗΤΟΥΣΣΙΝΙΟΥΣ. Vs. 6. Brøndst. ed. ΑΙΤΩΛΙΑ, additur I. in sched. et Herm. log. In Rosii apogr. ΑΙΤΩΛΙΑΝ. Post vs. 9. nulla periit linea.

A. Post vs. 3. nulla in eodem lapide periit linea, sed vs. 3. in extremo lapide scriptus est. In lapide B. supra et infra duo versus perierunt. Vs. 8. Herm. log. male ΚΑΤΑΓΝΟΙΑΝ.

Ἔδοξαν ποῖς Αἰτωλοῖς· ποτὶ τοὺς [Κεῖους τὰν· φιλίαν πῶν ὑπάρχουσταν διαφυλάσσειν καὶ μηδένα [ἄ]γειν Αἰτωλῶν μηδὲ τῶν ἐν Αἰτωλία πολιτευόντων τοὺς Κεῖους· μηδαμόθεν ἀρμώμενον, μήτε κατὰ γῆν μήτε κατὰ θάλατταν μήτε ποτ' ἀμφικτυομένην μήτε ποτ' ἄλλο ἐγκλήμα· μηδέν, ὡς Αἰτωλῶν ὅσων τῶν Κεῖων· εἰ δὲ τίς κα' ἄγῃ τοῦ Κεῖους, τὸν στραταγὸν αἰ τὸν ἐναρχαντα τὰ ἐν Αἰτωλίαν καταγόμενα [καταδικάζ]οντα· κύριον εἶμεν καὶ τοὺς συνέδρους καταδικάζοντας τοῖς Κεῖοις [τῶν τῶ]ν ἀ[γόντων αὐ]το[ὺς ζα]μίαν, ἰᾶν κα' ἀδικάζωντι· κηρίονα εἶμεν· στρα[ταγέ]οντες . . . . . τὸ τέταρτον, πρεσβευσάντων ἐν Κε[ῖ]ω . . . . .

A. Ἐπὶ Θεωροῦ Σικκράτους τοῦ Τιμόνου [ἔδοξαν τῇ δάμνι τῇ Ναυπακτῶν τὰν φιλίαν τὰν ὑπάρχουσταν ποτὶ Κεῖοις διαφυλάσσειν καὶ τὰ ψήφισματα τα γενησόντα αὐτάς [πρότερον περὶ πάντων τῶν φιλανθρώπων κατὰμονα εἶμεν· δέ-

B. [δοσ· δαί δὲ αὐτοῖς καὶ πολιτείαν ἐν Ναυπακτῶ καὶ γῆς καὶ οἰκίας ἐγκτασιν]

β. [καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων, ὧν περὶ καὶ οἱ ἄλλοι Ναυπακτῶν μετόχουσι, τοὺς Κεῖους μετόχ]ειν καὶ μηδένα [ἄ]γειν αὐτοὺς Ναυπακτίως μηδὲ τῶν ἐν Ναυπακτῶν παλασευ[όντων] μήτε [κατὰ γῆν μήτε κατὰ θάλατταν, ὡς Ναυπακτῶν αὐτῶν]

ἔδοξαν ποῖς Αἰτωλοῖς· ποτὶ τοὺς Κεῖους τὰν φιλίαν πῶν ὑπάρχουσταν διαφυλάσσειν καὶ μηδένα [ἄ]γειν Αἰτωλῶν μηδὲ τῶν ἐν Αἰτωλία πολιτευόντων τοὺς Κεῖους· μηδαμόθεν ἀρμώμενον, μήτε κατὰ γῆν μήτε κατὰ θάλατταν, ὡς Αἰτωλῶν ὅσων τῶν Κεῖων· εἰ δὲ τίς κα' ἄγῃ τοῦ Κεῖους, τὸν στραταγὸν αἰ τὸν ἐναρχαντα τὰ ἐν Αἰτωλίαν καταγόμενα [καταδικάζ]οντα· κύριον εἶμεν καὶ τοὺς συνέδρους καταδικάζοντας τοῖς Κεῖοις [τῶν τῶ]ν ἀ[γόντων αὐ]το[ὺς ζα]μίαν, ἰᾶν κα' ἀδικάζωντι· κηρίονα εἶμεν· στρα[ταγέ]οντες . . . . . τὸ τέταρτον, πρεσβευσάντων ἐν Κε[ῖ]ω . . . . .

ἔδοξαν ποῖς Αἰτωλοῖς· ποτὶ τοὺς Κεῖους τὰν φιλίαν πῶν ὑπάρχουσταν διαφυλάσσειν καὶ μηδένα [ἄ]γειν Αἰτωλῶν μηδὲ τῶν ἐν Αἰτωλία πολιτευόντων τοὺς Κεῖους· μηδαμόθεν ἀρμώμενον, μήτε κατὰ γῆν μήτε κατὰ θάλατταν, ὡς Αἰτωλῶν ὅσων τῶν Κεῖων· εἰ δὲ τίς κα' ἄγῃ τοῦ Κεῖους, τὸν στραταγὸν αἰ τὸν ἐναρχαντα τὰ ἐν Αἰτωλίαν καταγόμενα [καταδικάζ]οντα· κύριον εἶμεν καὶ τοὺς συνέδρους καταδικάζοντας τοῖς Κεῖοις [τῶν τῶ]ν ἀ[γόντων αὐ]το[ὺς ζα]μίαν, ἰᾶν κα' ἀδικάζωντι· κηρίονα εἶμεν· στρα[ταγέ]οντες . . . . . τὸ τέταρτον, πρεσβευσάντων ἐν Κε[ῖ]ω . . . . .

καὶ ἀποδόμεν . . . . . [καταδικάζ]

10 ζοντας καὶ . . . . . [ἄ]

μεν δὲ . . . . .

Tenemus duo decreta, quae ad communem pertinent Ceorum civitatem (τὸ κοινὸν τῶν Κεῖων). Cf. Corp. Inscr. n. 2352. n. 158. Cei originem ex Naupacta repetunt ab Ozolis Locris, Opuntiorum colonia, qui olim Naupactum tenuerunt. Vid. Boeckh. in censurâ libri Brøndstediani Annal. crit. Berol. 1827. p. 20. Postea Naupactus cessit in Aetolos, qui ibi concilia habent. Polyb. V, 103. Liv. XXXI, 29. Unde Locrorum cum Ceis necessitudo transiit in Aetolos et Naupactios. Decretis igitur nostris Aetolorum et Naupactiorum in Ceos benevolentia declaratur. Prius Aetolorum est, alte-

rum Naupactiorum, ut ex theoro, qui singularum Aetoliae civitatum magistratus habendus est, apparet; cf. C. Inscr. n. 1756. Iam verisimile est hos titulos aetatis eius esse, quia Aetoli sibi Amphictyonum iura soli arrogaverant, unde I. vs. 4. Ἀμφικτυονικοῦ ἐγκλήματος mentio. Itaque videntur hae inscriptiones Olymp. circiter 135-140. compositae esse, in quam aetatem cadit etiam Corp. Inscr. n. 1694. ubi vid. Boeckh. Prior titulus conceptus est formulā non multum diversā ab eā quā Teiis Aetoli ἀσυλίαν concesserunt circa Olymp. 146, 4. (C. Inscr. n. 3046.) . . . . καὶ μηδένα Αἰτωλῶν μηδὲ τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ κατοικούντων ἀγειν τοὺς Τηῖους μήτε τοὺς ἐν Τέῳ κατοικέοντας μηδαμόθεν ὀρρωμένους, ἀλλὰ τὰν ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν εἶμεν αὐτοῖς τὰ ἀπ' Αἰτωλῶν καὶ τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ κατοικούντων· εἰ δὲ τίς κα ἀγγῆ ἢ αὐτοὺς ἢ τὰ ἐκ τῆς πόλεως καὶ χώρας, τὰ μὲν ἐμφανῆ ἀναπράσσειν τὸν ἐγ[δικήσ]αντα πρὸς συνέδρους αἰεὶ τοὺς ἐνάσχους, τῶν δὲ ἀφανῶν ὑποδίκους εἶμεν τοὺς [ἡδ]ικηκότες, etc.

In nostro decreto est πολιτευόντων pro κατοικούντων. Vs. 5. ΑΓΕΙ ex antiquo scribendi more resedit pro ΑΓΗΙ. Vs. 6. ἐν Αἰτωλίαν p. ἐς Αἰτωλίαν aeolicus usus est, qui vs. 9. redire videtur. De κύριος εἶναι c. partic. cf. C. Inscr. n. 1693 sq. et n. 2360. ubi habes: κύριος ἔστω αὐτὸν ζημιῶν μέχρι δραχμῆς. Sententia est: praetor potestatem habeto ea Ceis adiudicandi, quae in Aetoliam adducta fuerint (quae videntur ut plurimum fuisse ἐμφανῆ); deinde potestas datur synedris multam Ceis, postquam damnū examinaverint, adiudicandi (quo etiam τῶν ἀφανῶν pretium restitnatur Ceis unā cum multā). In fine annus notatus erat ex praetore, qui Aetolis est archon eponymus. Is praetor fuit quartum; cf. Corp. Inscr. n. 1702. 1757. Postremo προσβενσάντων ἐν Κέῳ (pro ἐς Κέῳ) vix aliter intelligi potest, quam pro imperativo: *legatione in Ceum funguntur* . . . . Quippe mittendi legati erant decreti deferendi causa.

In Naupactiorum decreto praescriptus theorus est, qui Naupactiis eponymus esse videtur; cf. C. Inscr. n. 1758. ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΘΕΑΡΟΥΚΑΠΠ, i. e. ἐπὶ Στασία Θεαρῶν et imprimis ad n. 1756. Is filius est Τιμόνου p. Τιμόνου. Quae sequuntur, ex altero decreto et ex n. 3046. restituit Boeckh. Reliquum spatium idem explevit ex n. 2352. et 2357. Inde a vs. 6. fere ea scripta erant quae altero titulo, omissis tamen μήτε ποτ' Ἀμφικτυονικῶν etc. Vs. 8. ΚΑΤΑΓΟΙ falsum esse docet tit. qui praecedit Aetolorum et n. 3046. Vs. 9. dictum videtur de reddendis rebus ereptis.

80.

Tabula aerea fastigio ornata et infra quasi quodam plintho, in quo duo ultimi versus insculpti sunt, Corcyrae reperta in Palaeopoli. Possidet Victor. Gangadi Corcyraeus. Ed. Polye. Bulgari Venet. a. 1786. in folio singulari. Deinde Biag. in Guattani Monum. ined. a. 1787. p. LXVIII sqq. Seb. Ciampi ad Xenoph. Conviv. — St-Sauveur Itin. I. p. 112 sq. Mustoxides Illustr. Corc. I. p. 196 sq. Dodw. Itin. II. p. 504. Kendrick Ionian Islands Lond. 1822. p. 238. Bramsen Itin. I. p. 325. Müller Reise durch Griechenland. Lips. 1822. Rosius Inscr. p. 280 sq.

ΕΔΟΞΕΤΑΙΑΛΙΑΙΠΡΟ
ΞΕΝΟΝΕΙΜΕΝΒΟΙΣΚΟΝ
ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣΔΩΔΩ
ΝΑΙΟΝΑΥΤΟΝΚΑΙΕΚΓΟ
5 ΝΟΥΣΕΙΜΕΝΔΕΑΥΤΟΙΣ
ΓΑΣΚΑΙΟΙΚΙΑΣΕΓΚΤΑ
ΣΙΝΚΑΙΤΑΑΛΛΑΤΙΜΙ
ΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣ
ΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕ
10 ΤΑΙΣΤΑΝΔΕΠΡΟΞΕΝΙ
ΑΝΓΡΑΨΑΝΤΑΣΕΙΣΧΑΛ
ΚΩΜΑΑΝΑΘΕΜΕΝΟΠΕΙ
ΚΑΔΟΚΗΠΡΟΒΟΥΛΟΙΣΠΡΟ
ΔΙΚΟΙΣΣΤΡΑΤΑΓΟΙΣΚΑ
15 ΛΩΣΕΧΕΙΝΤΟΝΔΕΤΑΜΙ
ΑΝΔΕΜΕΝΤΟΓΕΝΟΜΕΝΟΝ
ΑΝΑΛΩΜΑ

ΒΟΙΣΚΟΝΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ
ΔΩΔΩΝΑΙΟΝ

Ἐδοξε τῶ ἀλία πρό-
ξενον εἶμεν Βοῖσκον
Λυκόφρονος Δωδω-
ναῖον, αὐτὸν καὶ ἐκγό-
5 νους· εἶμεν δὲ αὐτοῖς
γᾶς καὶ οἰκίας ἔγραψα-
σιν καὶ τὰ ἄλλα τίμι-
α ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις
προξένοις καὶ εὐεργέ-
10 ταις· τὰν δὲ προξενί-
αν γράψαντας εἰς χάλ-
κωμα ἀναθέμεν ὅπη
κα δοκῆ προβούλοις, προ-
δικοῖς, στραταγοῖς κα-
15 λῶς ἔχειν· τὸν δὲ ταμί-
αν δ[ό]μεν τὸ γενόμενον
ἀνάλωμα.

Βοῖσκον Λυκόφρονος
Δωδωναῖον.

Fundus lectionis textus est Biagii. Vs. 1. Sauv. ΑΛΛΑΠΡΟ. Vs. 2. Dodw. ΒΟΙΟΚΟΝ. Vs. 3. Sauv. ΛΙΚΟ etc. Vs. 6. Sauv. ΤΑΣ, Dodw. ΑΣ omisso Γ. Vs. 8. Biag. ΑΛΠΟΙΣ. Vs. 10. Dodw. ΤΩΝ. Vs. 12. Sauv. ΚΩΜΑ. Vs. 13. 14. Sauv. omittit ΠΡΟΔΙΚΟΙΣ; vs. 16. Biag. Sauv. Dodw. Kendr. Müll. ΔΕΜΕΝ; Mustox. ΔΟΜΕΝ ex correctione sua, ut videtur. Ibid. extr. Biag. ΜΕΝΟΥ. Ibid. Dodw. Must. etc. continuo addunt ΚΟΡΚΥΡΑ, quod nec Biag. nec Sauv. agnoscit. Quodsi genuinum esset, deberet in plintho scriptum esse; neque id in huiusmodi decretis (C. I. n. 1842 sq.) additum reperitur, nec quod post πρόξενον εἶμεν omittitur τᾶς πόλιος τῶν Κορκυραίων, ideo istud ΚΟΡΚΥΡΑ addi debuisse putandum est. Vs. 18. Dodw. ΒΟΙΟΚΟΝ, Sauv. ΛΙ etc. Vs. 19. Sauv.

ΔΟΔΩ etc. Quod vs. 13. in δοκῆ deest Iota subscr. videtur dialecto, non aetati tribuendum esse. Vid. n. 74. 75. C. Inscr. n. 1843. 1844. 1850. 1834. coll. n. 2060. vs. 29.

Titulus circa Olymp. 140. positus videtur. Index argumenti crassioribus litteris scriptus infra in plintho est (supple ἂ ἀλία ἐτίμασεν). Alias decretis honorariis index argumenti praescribatur. Vid. App. I. pr.

βασιλεως πτολεμαίου πτολεμαίου και ἀρσινόης
 αδελφῶν και βασιλισσα βερενίκη η
 αδελφή και γυνή αὐτοῦ τὸ τέμενος ὀσίσει
 εἰς τὸν ἑσπερινόν

81.

Lamina aurea inter rudera Canopi (une plaque d'or de 6 pouces 4 lignes de long, sur 2 pouces 2 lignes de large, mince, flexible et luisante, Thédénat Duvent, sur l'Égypte sous Méhémet-Ali, p. 16. 18.). Ed. Letronn. Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte, p. 5 sq.

[Textum vid. in margine.]

Βασιλεὺς Πτολεμαῖος Πτολεμαίου καὶ Ἀρσινόης, Θεῶν ἀδελφῶν, καὶ βασιλίσσα Βερενίκη, ἡ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ αὐτοῦ, τὸ τέμενος Ὀσίσει.

Est hic Ptolemaeus Euergetes I. Nomen ἀδελφῆς, quo uxores regum Aegypti designantur, formulam esse in actis publicis usitatam demonstravit Letronn. l. c. quem vide ibid. §. II. de templo Canopi disserentem. Titulus inter Olymp. 133, 2-139, 3. (a. Chr. 247-222.) ponendum esse apparet. De formâ litterarum vid. Cap. V. pr.

82.

In insulâ Calauria (hodie Poro) ad Palatia, in basi statuæ marmoreâ. Ex scholiis Cyriaci ad Strab. ed. Reinesius Synt. inscr. Cl. III. n. 87. p. 336. Ex lapide Chandl. Inscr. II, 131. p. 80. Cf. Falconer ad Strab. T. I. p. 542.

[Textum vide in pag. seq.]

Titulus honorarius in Eumenem II. regem, Attali I. regis filium (Olymp. 145, 4-155, 3.). Vs. 6. Θεῶν intellige Neptunum.

<p>Η ΕΥΜΕΝΕΙΑ ΒΑΣΙΛΕΟΣ ΑΤΤΑΛΟΥ ΑΠΟΛΙΣΑΤΩΝΚΑΛΑΥΡΕΑΤΑΝ ΑΝΕΘΗΚΕΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΕΝ 5 ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣΤΑΣΕΙΣΤΕ ΟΝΘΕΟΝΚΑΙΑΥΤΑΝ ΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΕΛΛΑΝΑΣ</p>	<p>Βασίλῃ Εὐμένηε Βασιλέος Ἀττάλου ἡ πόλις ἃ τῶν Καλαυραετῶν ἀνέθηκε ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ εὐεργεσίας τῆς εἰς τε τὴν θεὸν καὶ αὐτὰν καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας.</p>
--	---

Vs. 1. NEIA est ex Cyr. item vs. 2. ΒΑΣΙ (Reines. C pro Σ), item Υ, et vs. 3. ΑΠΟ (sic Falcon. Reines. autem ΗΠΟ), atque ultimum N; vs. 4. ANE et ultimum N plenum (mutilum ap. Chandl.); vs. 5. ΚΑ; vs. 6. Ι; vs. 7. ΚΑΙ et ultimum Σ. Vs. 2. Reines. solus ΩC p. ΟΣ. Vs. 4. Reines. ΑΝΕΘΗΚΕΝ, omissis ceteris huius versus ductibus. In Ms. Eton. (Falcon.) plene idem legitur ΑΝΕΘΗΚΕΝΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΕΝ.

83.

In marmore a. 1753 ex Peloponneso in Museum Naniarum illato. Ed. Zacharia Saggio critico della corrente letteratura straniera (Mutin. 1757.) T. II. P. L. p. 155. Paciaud. Monum. Pelop. II. p. 101. Cf. Collect. antiqq. Mus. Nan. n. 40.

ΤΙΤΟΝΤΙΤΟΥΚΟΙΓΚΤΙΟΝΣΤΡΑΤΑΓΟΝΥΠΑΤΟΝΡΩ
 ΜΑΙΩΝΟΔΑΜΟΣΟΓΥΘΕΑΤΑΝΤΟΝΑΥΤΟΥΣΩ
 ΤΗΡΑ

Τίτον Τίτου Κοίγκτιον, στραταγὸν ὑπατον Ῥω-
 μαίων ὁ δᾶμος ὁ Γυθεατῶν τὸν αὐτοῦ σω-
 τῆρα.

Titulus honorarius in T. Quinctium Flamininum Cos. a. u. c. 556. qui adiutus a Lucio fratre Gytheum cepit a. 559. Vid. Liv. XXXIV, 29. Conservator Gytheatarum dictus est, quod Nabidis eos tyrannide liberavit. Στραταγὸς ἢ ἰ. belli dux est, ὑπατος autem est pro ὑπατικῶν vel ἀνθυπάτῳ. Vid. Plutarch. Vit. T. Quinct. ubi praeconium in ludis Isthmiis a. 557. Ῥω-
 μαίων ἢ σύγκλητος καὶ Τίτος Κοίγκτιος. στρατηγὸς ὑπατος κατακαλιμῆσαντες Βασι-
 λέα Φίλιππον καὶ Μακεδόνας ἀφίωσιν ἀφροσρήτους καὶ ἀλυθέρους καὶ ἀφορολογήτους,
 νόμοις χρημένους τοῖς πατρίοις, Κορινθίους εἰς. Cf. G. Inser. n. 1779.

84.

Marmor Deliacum formam arae exhibens, quod basis statuae olim fuit, Oxoniensium n. 181. Maitt. Ed. Patricius Iunius in Clement. ep. ad Corinth. a. 1633. Selden de synedrüs II. p. 54. Cf. Theoph. Siegesfr. Bayer. de nummis Romanis Lips. 1722. 4. Murat. II. p. DLXIX. 2. Misc. Obs. II. p. 351. 352. VII. p. 5 14. p. 48. 14.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ ΑΧΑΡΝΕΑ
 ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ ΔΗΛΟΥ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ
 ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΞΕΝΩΝ
 . . . ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ ΚΑΙ ΓΑΡ ΕΠΙ ΔΗΜΟΥΝΤΕΣ ΕΝ ΔΗΛΩ
 5 ΑΡΕΤΗΣ ΕΝ ΕΚΕΝ ΚΑΙ ΚΑΛΟΚΑΓΑΘΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ
 ΘΕΟΥΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΑΝΕΘΗΚΑΝ ΑΡΟΛΛΩΝΙ

Θεόφραστον Ἡρακλείτου Ἀχαρνέα
 ἐπιμελητὴν Δήλου γενόμενον Ἀθηναίων
 καὶ Ῥωμαίων καὶ τῶν ἄλλων ξένων
 οἱ κατοικοῦντες καὶ παρεπιδημοῦντες ἐν Δήλῳ
 5 ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ καλοκαγαθίας καὶ τῆς πρὸς τοὺς
 θεοὺς εὐσεβείας ἀνέθηκαν Ἀπόλλωνι.

Π diserte Seld. Vs. 4. init. ΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ Bayer. ΑΤΟΙ etc. Seld. Vs. 5. init. ΤΗΣΕΥΝΟΙΑΣΚΑΙ Maitt. ΕΤΗΣΚΑΙ ceteri excepto Mur. Vs. 5. extr. Τ - - Seld. Extremæ litteræ aliquot versuum ex solo Maitt. additæ sunt; verendumque ne, quæ vs. 4. et 5. extr. sunt ΩΙ et ΟΥΣ, potius vs. 5. et 6. init. scripta fuerint.

Titulus honorarius in Theophrastum Acharnensem, curatorem insulae et urbis Delî, ab Atheniensibus Delum ut in civitatem suam missum. Delum vero Athenienses firmiter tenuerunt non ante Olymp, 153, 2. (Polyb. XXX, 18. XXXII, 17.), acceptam a Romanis; itaque hoc tempore recentior est titulus. Genitivus Ἀθηναίων etc. pendet a participio οἱ κατοικοῦντες. Cf. C. Inscr. n. 2287. 2288. 2293. 2298. 2306. 1338.

85.

In arâ Thersæa rotundâ. Ed. Dubois Catal. Marm. Choiseul. n. 71. Nunc est in Museo Parisiensi Catal. Clarac. ed. II. n. 773 b. Boeckhiius habuit ex schedis Mülleri, Villosioni et St. Martini.

ΟΔΑΜΟΣ ΟΘΗΡΑΙΩΝ
 ΥΠΕΡΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ
 ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ
 ΘΕΩΝ ΦΙΛΟΜΑΤΟΡΩΝ
 5 ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΩΝ
 ΔΙΟΝΥΣΩΙ
 Ὁ δᾶμος ὁ Θηραίων
 ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου
 καὶ βασίλισσας Κλεοπάτρας,
 θεῶν φιλοματόρων,
 καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν
 Διονύσῳ.

Titulus honorarius in Ptolemaeum VI., neque is ante a. xix. regni illius compositus, quod non antea liberos habuit. Vid. Letronn. Rech. sur l'Égypte p. 38 sq. Itaque titulus circa a. a. Chr. 160. scriptus esse videtur.

86.

Basis quadrata marmoris cani, olim Citii prope Larnaka, in Cypro, nunc in Museo Berolinensi. Ed. titulum Paulus Lucas Itin. Gr. As. etc. II. p. 328. 5. Chish. Antt. As. p. 88. Pocock. Inscr. I. c. 4. s. 1. p. 42. Murat. IV. p. ΜΜΚVII. 3. Richter Itin. p. 568. n. 26. Champoll. Annal. Lag. II. p. 406. Letronn. Rech. sur l'Égypte, p. 54.

Η ΠΟΛΙΣ

ΑΓΙΑΝΔΑΜΟΘΕΤΟΥΚΡΗΤΑΤΟΝΑΡΧΙΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑ
ΚΑΙΕΠΙΤΗΣΠΟΛΕΩΣΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣ
ΤΗΣΕΙΣΒΑΣΙΛΕΑΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝΚΑΙΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝΚΛΕΟΠΑΤΡΑΝ
δ ΤΗΝΑΔΕΛΦΗΝΘΕΟΥΣΦΙΛΟΜΗΤΟΡΑΣΚΑΙΤΑΤΕΚΝΑ
ΑΥΤΩΝΚΑΙΤΗΣΕΙΣΑΥΤΗΝΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ

Ἡ πόλις

- Ἀγίαν Δαμοθέτου Κρήτα, τὸν ἀρχισωματοφύλακα
καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας
τῆς εἰς βασιλέα Πτολεμαῖον καὶ βασίλισσαν Κλεοπάτραν
δ τὴν ἀδελφὴν, Θεοῦ φιλομήτορας καὶ τὰ τέκνα
αὐτῶν, καὶ τῆς εἰς αὐτὴν εὐεργεσίας.

Ex aetate Ptolemaei VI. Philometoris, Ol. 154, 2 - 158, 2. Ἀγίας doricum est pro Ἡγίας. De ἀρχισωματοφύλακι vid. Letronn. l. c. p. 56 sq.; δ ἐπὶ τῆς πόλεως est ἐπιμελητὴς τῆς πόλεως, qualis Demetrius Phalerensis Athenis fuit. Cf. C. Inscr. n. 2621.

87.

Tauromenii a. 1833. repertae quattuor tabulae marmoreae, quarum quaeque 67 metr. longa est, alta 39 metr. Asservantur nunc Messeniae. Forma gypsea a Carmelo la Farina Instituto Archaeologico Romano a. 1836 missa est, ex qua transcripsimus et edidimus in Annal. Inst. Archaeol. Rom. Vol. X. fasc. 1. a. 1838. Ex quattuor illis tabulis nunc primam tantum exhibemus. Lapidēs, ut fere sunt in Sicilia, pessimi esse naturā videntur; unde de lacunis Col. I. vs. 33 - 37. et II. vs. 34. iudicandum.

[Textum vide in pag. 223. 224. 225. interpositum]

Col. I.

- Ἐπὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Ἀπολλοδώρου Ἀρτε[μιτίου·
Πρ. Λυκίσκος Λυκίσκου Ἄσιν. Ἱεροναμόοις [ἔσοδος
τεσσαράκοντα λίτραι, ἑπτὰ ὀγδῆκοντα ἑκτακόσια τάλαντα·
ἔξοδος τεσσαράκοντα λίτραι, ἑννέα τεσσαράκοντα τριακόσια
δ τάλαντα· λοιπὸν ἑκτὼ τριάκοντα πεντακόσια τάλαντα·
τούτου ἐν ἐπιμονῇ Πausanία Πausanία Ἀρεῶ. τεσσαρά-

- κοντα λίτραι, ἐν ἑβδομήκοντα τάλαντα· καὶ παρὰ
 Ἱερομναμόνοις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος λοιπὸν τέσσαρες
 ἐνενηήκοντα λίτραι, δέκα ἑκατὸν τετρακισχίλια μύρια
 10 τάλαντα· τούτου ἐν ἐπιμονῇ Παισανία Παισανία Ἄρεθ.
 ὄγδοήκοντα λίτραι, [τέσσαρα] ὄγδοήκοντα τετρακίσια τάλαντα.
 Ταμίαις ἔσοδος δέκα ἑκατὸν λίτραι, ἑπτὰ εἰκοσι ἑξακόσι-
 α ἑπτακισχίλια τάλαντα· ἔξοδος ἑβδομήκοντα λί-
 15 τραι, τέσσαρα ὄγδοήκοντα τετρακίσια ἑπτακισχίλια
 τάλαντα· λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, τρία τεσσαράκοντα
 διακόσια τάλαντα· καὶ ἐν ἐπιμονῇ Παισανία Παισανία
 Ἄρεθ. τεσσαράκοντα λίτραι, τρία τεσσαράκοντα διακόσι-
 α τάλαντα· καὶ παρὰ ταμίαις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος
 20 λοιπὸν ὀκτώ ὄγδοήκοντα λίτραι, τέσσαρα ἐνενη-
 κοντα διακόσια τετρακισχίλια ἕξ δέκα μυριάδες
 τάλαντων· τούτου ἐν ἐπιμονῇ Παισανία Παισα-
 νία Ἄρεθ. τριάκοντα ἑπτακόσια τάλαντα καὶ ἐν ἀνδο-
 κείᾳ Ζωτικοῦ Εὐβουλίδα Ἄσσιτ. ὄγδοήκοντα λί-
 25 τραι, ἕξ ἑξήκοντα ἑπτακόσια χίλια τάλαντα.
 Σιτοφυλάκοις κυάμων ἔσοδος ἕνδεκα ἡμίεκτα,
 ὀκτώ ἑξήκοντα ἑπτακόσιοι μέδιμοι· ἔξοδος
 ἑπτὰ ἡμίεκτα· λοιπὸν τέσσαρα ἡμίεκτα, ὀκτώ
 ἑξήκοντα ἑπτακόσιοι μέδιμοι. καὶ παρὰ σιτο-
 30 φυλάκοις τοῖς πρότερον χαλκοῦ λοιπὸν τέσσαρες
 δέκα λίτραι, ἑπτὰ τριάκοντα πεντακόσια πεντακισχίλια
 τάλαντα· τούτου ἐν ἐπιμονῇ Παισανία Παισανία Ἄρεθ.
 ἑπτακόσια τάλαντα. κυάμων λοιπὸν παρὰ μὲν σιτο-
 φυλάκοις τοῖς πρότερον τρία ἡμίεκτα, ὄγδοήκοντα
 τετρακίσιοι μέδιμοι, καὶ ἡμέδιμος ἕνδεκα
 35 μέδιμοι μελίνας· παρὰ δὲ ἀγέρταις
 τοῖς πρότερον κυάμων λοιπὸν ὀκτώ δέκα
 μέδιμοι. Σιτωνίῳ Φρύνιος ἔσοδος ὄγδοή-
 κοντα λίτραι, ἐν ἑβδομήκοντα ἑνακόσια χίλια τάλ-
 40 ἑνακόσια χίλια τάλαντα, καὶ λοιπὸν τρεῖς πενήτηκοντα λί-
 τραι, ἕνδεκα ἑνακόσια χίλια τάλαντα. Σιτωνίῳ Εὐκλείδα
 λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, πέντε ἐνενηήκοντα ἑξακόσια
 τρισχίλια τάλαντα.

Col. I.

ΕΠΙΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥΤΟΥΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥΑΡΤΕ[ΜΙΤΙΟΥ
 ΤΡ ΛΥΚΙΣΚΟΣΛΥΚΙΣΚΟΥΑΣΙΝΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙΣ[ΕΣΟΔΟΣ
 ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΠΤΑΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΟΚΤΑΚΟΣΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
 ΕΞΟΔΟΣΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΝΝΕΑΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑΤΡΙΑΚΟΣΙΑ
 5 ΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΟΚΤΩΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
 ΤΟΥΤΟΥΕΝΕΠΤΙΜΟΝΑΠΤΑΥΣΑΝΙΑΠΤΑΥΣΑΝΙΑΑΡΕΘΤΕΣΣΑΡΑ
 ΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΝΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΠΑΡΑ
 ΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙΣΤΟΙΣΕΠΤΑΡΙΣΤΩΝΟΣΛΟΙΠΟΝΤΕΣΣΑΡΕΣ
 ΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΔΕΚΑΕΚΑΤΟΝΤΕΤΡΑΚΙΣΧΙΛΙΑΜΥΡΙΑ
 10 ΤΑΛΑΝΤΑΤΟΥΤΟΥΕΝΕΠΤΙΜΟΝΑΠΤΑΥΣΑΝΙΑΠΤΑΥΣΑΝΙΑΑΡΕΘ
 ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΤΕΤΡΑΚΟΣΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
 ΤΑΜΙΑΙΣΕΣΟΔΟΣΔΕΚΑΕΚΑΤΟΝΛΙΤΡΑΙΕΠΤΑΕΙΚΟΣΙΕΖΑΚΟΣΙ
 ΔΕΠΤΑΚΙΣΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟΣΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΛΙ
 ΤΡΑΙΤΕΣΣΑΡΑΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΤΡΙΑΚΟΣΙΑΕΠΤΑΚΙΣΧΙΛΙΑ
 15 ΤΑΛΑΝΤΑΛΟΙΠΟΝΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΡΙΑΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ
 ΔΙΑΚΟΣΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΕΝΕΠΤΙΜΟΝΑΠΤΑΥΣΑΝΙΑΠΤΑΥΣΑΝΙΑ
 ΑΡΕΘΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΡΙΑΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑΔΙΑΚΟΣΙ
 ΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΠΑΡΑΤΑΜΙΑΙΣΤΟΙΣΕΠΤΑΡΙΣΤΩΝΟΣ
 ΛΟΙΠΟΝΟΚΤΩΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΤΕΣΣΑΡΑΕΝΕΝΗ
 20 ΚΟΝΤΑΔΙΑΚΟΣΙΑΤΕΤΡΑΚΙΣΧΙΛΙΑΕΞΔΕΚΑΜΥΡΙΑΔΕΣ
 ΤΑΛΑΝΤΩΝΤΟΥΤΟΥΕΝΕΠΤΙΜΟΝΑΠΤΑΥΣΑΝΙΑΠΤΑΥΣΑ
 ΝΙΑΑΡΕΘΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΠΤΑΚΟΣΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΕΝΑΝΔΟ
 ΚΕΙΑΖΩΤΙΚΟΥΕΥΒΟΥΛΙΔΑΑΚΚΙΤΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙ
 ΤΡΑΙΕΖΕΖΗΚΟΝΤΑΕΖΑΚΟΣΙΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑ
 25 ΣΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙΣΚΥΑΜΩΝΕΣΟΔΟΣΕΝΔΕΚΑΗΜΙΕΚΤΑ
 ΟΚΤΩΕΖΗΚΟΝΤΑΕΠΤΑΚΟΣΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΕΖΟΔΟΣ
 ΕΠΤΑΗΜΙΕΚΤΑΛΟΙΠΟΝΤΕΣΣΑΡΑΗΜΙΕΚΤΑΟΚΤΩ
 ΕΖΗΚΟΝΤΑΕΠΤΑΚΟΣΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΚΑΙΠ[ΑΡΑ]ΣΙΤΟ
 ΦΥΛΑΚΟΙΣΤΟΙΣΠΡΟΤΕΡΟΝΧΑΛΚΟΥΛΟΙΠΟΝΤΕΣΣΑΡΕΣ
 30 ΔΕΚΑΛΙΤΡΑΙΕΠΤΑΤΡΙΑΚΟΝΤΑΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑΠΕΝΤΑΚΙΣΧΙΛΙΑ
 ΤΑΛΑΝΤΑΤΟΥΤΟΥΕΝΕΠΤΙΜΟΝΑΠΤΑΥΣΑΝΙΑΠΤΑΥΣΑΝΙΑΑ[ΡΕΘ
 ΕΠΤΑΚΟΣΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΥΑΜΩΝΛΟΙΠΟΝΠΑΡΑΜΕΝΣΙΤΟ
 ΦΥΛΑΚΟΙΣΤΟΙΣΠΡΟΤΕΡΟΝΤΡΙΑΗΜΙΕΚΤΑ ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ
 ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΟΙΜΕΔΙΜΝΟΙΚΑΙΗΜΕΔΙ ΜΝΟΣΕΝΔΕΚΑ
 35 ΜΕΔΙΜΝΟΙΜΕΛΙΝΑΣΠΑΡΑΔΕ ΑΓΕΡΤΑΙΣ
 ΤΟΙΣΠΡΟΤΕΡΟΝΚΥΑΜΩΝΛΟΙΠΟΝ ΟΚΤΩΔΕΚΑ
 ΜΕΔΙΜΝΟΙΣΙΤΩΝΙΩΙΦΡΥΝΙΟΣ ΕΣΟΔΟΣΟΓΔΟΗ
 ΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΝΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΕΝΑΚΟΣΙΑΧΙΛΙΑΤΑ
 ΛΑΝΤΑΕΞΟΔΟΣΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΕΝΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ
 40 ΕΝΑΚΟΣΙΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΚΑΙΛΟΙΠΟΝΤΡΕΙΣΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΛΙ
 ΤΡΑΙΕΝΔΕΚΑΕΝΑΚΟΣΙΑΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑΣΙΤΩΝΙΩΙΕΥΚΛΕΙΔΑ
 ΛΟΙΠΟΝΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑΛΙΤΡΑΙΠΕΝΤΕΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑΕΖΑΚΟΣΙΑ
 ΤΡΙΣΧΙΛΙΑΤΑΛΑΝΤΑ

Col. II.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΡ· ΓΕΑΚΑΝΤΑ ΣΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ . . . . .
 ΠΕΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙΣ ΕΣΟΔΟΣ ΕΖΗΚΟΝΤΑ ΛΙΤΡΑΙΕΝ
 ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ ΔΙΣΧΙΛΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ ΕΖΩΔΟΣ ΕΙΚΟΣΙ ΛΙΤΡΑΙ
 ΔΙΣΧΙΛΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ ΛΟΙΠΟΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΛΙΤΡΑΙ ΕΒΔΟΜΗ
 5 ΚΟΝΤΑ ΤΑΛΑΝΤΑ ΕΝΕΠΙΜΟΝΑ ΠΑΥΣΑΝΙΑ ΠΑΥΣΑΝΙΑ ΑΡΕΘ
 ΤΑΜΙΑΙΣ ΕΣΩΔΟΣ ΜΙΑ ΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑ ΛΙΤΡΑΙ ΔΥΟ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝ
 ΤΑ ΕΖΑΚΟΣΙΑ ΔΙΣΧΙΛΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ ΕΖΩΔΟΣ ΕΠΤΑ ΕΚΑΤΟΝ ΛΙΤΡΑΙ
 ΕΝΝΕΑ ΕΖΗΚΟΝΤΑ Ε . ΑΚΟΣΙΑ ΔΙΣΧΙΛΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ ΛΟΙΠΟΝ ΤΕΣΣΑ
 ΡΕΣ ΕΚΑΤΟΝ ΛΙΤΡΑΙ ΔΥΟ ΤΑΛΑΝΤΑ ΕΝΕΠΙΜΟΝΑ ΠΑΥΣΑΝΙΑ
 10 ΠΑΥΣΑΝΙΑ ΑΡΕΘ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΛΙΤΡΑΙ ΤΡΙΑ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΔΙΑ
 ΚΟΣΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΟΙΣ ΤΟΙΣ ΕΠΤΑΡΙΣΤΩ
 ΝΟΣ ΛΟΙΠΟΝ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑ ΛΙΤΡΑΙ ΔΕΚΑ ΕΚΑΤΟΝ
 ΤΕΤΡΑΚΙΣΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ ΤΟΥΤΟΥ ΕΝΕΠΙΜΟΝΑ ΠΑΥΣΑ
 ΝΙΑ ΠΑΥΣΑΝΙΑ ΑΡΕΘ ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ ΛΙΤΡΑΙ ΤΕΣΣΑΡΑ ΟΓΔΟΗΚΟΝ
 15 ΤΑ ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΑΜΙΑΙΣ ΤΟΙΣ ΕΠΤΑΡΙΣΤΩ
 ΝΟΣ ΛΟΙΠΟΝ ΟΚΤΩ ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ ΛΙΤΡΑΙ ΤΕΣΣΑΡΑ ΕΝΕ
 ΝΗΚΟΝΤΑ ΔΙΑΚΟΣΙΑ ΤΕΤΡΑΚΙΣΧΙΛΙΑ ΕΞ ΔΕΚΑ ΜΥΡΙΑ ΔΕΣ
 ΤΑΛΑΝΤΩΝ ΤΟΥΤΟΥ ΕΝΕΠΙΜΟΝΑ ΠΑΥΣΑΝΙΑ ΠΑΥΣΑΝΙΑ ΑΡΕΘ
 ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΕΠΤΑΚΟΣΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ ΚΑΙ ΕΝΑΝ ΔΟΚΕΙΑ ΖΩΤΙ
 20 ΚΟΥ ΕΥΒΟΥΛΙΔΑ ΑΣΣΙΤΟ ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ ΛΙΤΡΑΙ ΕΞ ΕΖΗΚΟΝΤΑ
 ΕΖΑΚΟΣΙΑ ΧΙΛΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ ΣΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙΣ ΧΑΛΚΟΥ ΕΣΩΔΟΣ
 ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ ΛΙΤΡΑΙ ΕΞ ΕΖΗΚΟΝΤΑ ΧΙΛΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ
 ΕΖΩΔΟΣ ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ ΛΙΤΡΑΙ ΕΞ ΕΖΗΚΟΝΤΑ ΧΙΛΙΑ
 ΤΑΛΑΝΤΑ ΚΥΑΜΩΝΕ . ΟΔΟΣ ΕΠΤΑ ΗΜΙΕΚΤΑ ΔΙΑΚΟΣΙΟΙ
 25 ΜΕΔΙΜΝΟΙ ΛΟΙΠΟΝ ΕΝΝΕΑ ΗΜΙΕΚΤΑ ΕΠΤΑ ΕΖΗΚΟΝ
 ΤΑ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΟΙ ΜΕΔΙΜΝΟΙ ΚΑΙ ΠΑ[ΡΑ] ΣΙΤΟΦΥΛΑΚΟΙΣ
 ΤΟΙΣ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΧΑΛΚΟΥ ΛΟΙΠΟΝ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΔΕΚΑ ΛΙ
 ΤΡΑΙ ΕΠΤΑ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ ΠΕΝΤΑΚΙΣ
 ΧΙΛΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ ΤΟΥΤΟΥ ΕΝΕ[ΠΙ]ΜΟΝΑ ΠΑΥΣΑ
 30 ΝΙΑ ΠΑΥΣΑΝΙΑ ΑΡΕ[Θ] ΕΙΚΟΣΙ ΕΠΤΑΚΟΣΙΑ ΤΑΛΑΝ
 ΤΑ] ΚΥΑΜΩΝ ΛΟΙΠΟΝ [ΠΑΡ]ΑΜΕΝ ΣΙΤΟΦΥΛΑ
 ΚΟΙΣ ΤΟΙΣ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΤΡΙΑ ΗΜΙΕΚΤΑ ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ
 ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΟΙ ΜΕΔΙΜΝΟΙ ΚΑΙ ΗΜΕΔΙΜΝΟΣ ΕΝΔΕ
 ΚΑ ΜΕΔΙΜΝΟΙ ΜΕΛΙΝΑ ΣΠΑΡΑΔΕ ΑΓΕΡΤΑΙΣ
 35 ΤΟΙΣ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΚΥΑΜΩΝ ΛΟΙΠΟΝ ΟΚΤΩ ΔΕΚΑ ΜΕΔΙ
 ΜΝΟΙΣ ΣΙΤΩΝΙΩ ΦΡΥΝΙΟΣ ΕΣΩΔΟΣ ΧΙΛΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ
 ΤΟΘΗΣΑΥΡΙΣΘΕΝ ΚΑΙ ΛΟΙΠΟΝ ΤΡΕΙΣ ΠΕ[ΝΤ]ΗΚΟΝΤΑ ΛΙΤΡΑΙ
 ΕΝΔΕΚΑ ΕΝΑΚΟΣΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ ΣΙΤΩΝΙΩ ΙΕΥΚΛΕΙΔΑ

Col. III.

ΕΞΟΔΟΣ ΕΝΝΕΑ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑ ΔΙΣΧΙΛΙΑ
 ΤΑΛΑΝΤΑ] ΟΙ ΠΟΝΤΕΣ ΣΑΡΑΚΟΝΤΑ] ΑΙ ΤΡΑΙ
 ΕΞ ΔΕΚΑ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑ ΧΙΛΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ
 . . . . . ΑΚΙΕΡΟΜΝΑ ΜΟΝΟΙ ΣΕ ΣΟΔΟΣ
 5 . . . . . ΑΙ ΤΡΑΙ ΕΝΝΕΑ ΟΓΔΩΗΚΟΝΤΑ ΧΙΛΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ
 ΕΞΟΔΟΣ . . . . . ΕΝΝΕΑ ΟΓΔΩΗΚΟΝΤΑ ΕΝ ΔΑΚΟΣΙΑ ΤΑ
 ΛΑΝΤΑ] ΟΙ ΠΟΝΤΕΣ . . . . . ΑΙ ΤΡΑΙ ΕΝ ΕΚΑΤΟΝΤΑ ΑΑΝΤΑ
 ΤΑ ΜΙΑΙ ΣΕ ΣΟΔΟΣ ΠΕΝΤΕ ΑΙ ΤΡΑΙ ΤΡΙΑ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΔΙΑΚΟ
 ΣΙΑ ΠΕΝΤΑΚΙΣ ΧΙΛΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ ΕΞ ΟΔΟΣ ΕΠΤΑ ΕΝ ΕΝ ΗΚΟΝ
 10 ΤΑ ΑΙ ΤΡΑΙ ΟΚΤΩ ΕΝΑΚΟΣΙΑ ΤΕΤΡΑΚΙΣ ΧΙΛΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ ΟΙ ΠΟΝΤΕΣ
 ΟΚΤΩ ΕΙΚΟΣΙΑ ΤΡΙΑ ΤΕΣΣΑΡΑ ΕΙΚΟΣΙ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ
 ΚΑΙ ΠΑΡΑΙΕΡΟΜΝΑ ΜΟΝΟΙ ΣΤΟΙΣ ΕΠΙ ΑΡΙΣΤΩΝ ΟΣ ΟΙ ΠΟΝΤΕΣ
 ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΔΕΚΑ ΑΙ ΤΡΑΙ ΕΞ ΕΙΚΟΣΙ ΕΞΑΚΟΣΙΑ ΤΡΙΣ ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ
 ΤΑΛΑΝΤΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑ ΤΑ ΜΙΑΙ ΣΤΟΙΣ ΕΠΙ ΑΡΙΣΤΩΝ ΟΣ ΟΙ ΠΟΝΤΕΣ
 15 ΟΚΤΩ ΤΕΣΣΑΡΑ ΚΟΝΤΑ ΑΙ ΤΡΑΙ ΕΝ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΕΞΑΚΟΣΙΑ ΟΚΤΑ
 ΚΙΣ ΧΙΛΙΑ ΠΕΝΤΕ ΔΕΚΑ ΜΥΡΙΑ ΔΕ ΣΤΑΛΑΝΤΩΝ ΤΟΥΤΟΥ
 ΕΝΑΝ ΔΟΚΕΙΑ ΖΩΤΙΚΟΥ ΕΥΒΟΥΛΙΑ ΔΑ ΟΓΔΩΗΚΟΝΤΑ ΑΙ ΤΡΑΙ
 ΕΞ ΕΞ ΗΚΟΝΤΑ ΕΞΑΚΟΣΙΑ ΧΙΛΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ ΣΙΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΙΣ
 ΧΑΛΚΟΥ ΕΣ ΟΔΟΣ ΟΓΔΩΗΚΟΝΤΑ ΑΙ ΤΡΑΙ ΔΥΟ ΕΠΤΑΚΟΣΙΑ ΧΙΛΙΑ
 20 ΤΑΛΑΝΤΑ ΕΞ ΟΔΟΣ ΟΓΔΩΗΚΟΝΤΑ ΑΙ ΤΡΑΙ ΔΥΟ ΕΠΤΑΚΟΣΙΑ ΧΙΛΙΑ
 ΤΑΛΑΝΤΑ . . . . . ΚΥΑΜΩΝ ΕΞ ΟΔΟΣ ΕΠΤΑ ΗΜΙΕΚΤΑ ΔΥΟ
 ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΤΡΙΑΚΟΣΙΟΙ ΜΕΔΙΜΝΟΙ ΟΙ ΠΟΝΤΕΣ
 ΔΥΟ ΗΜΙΕΚΤΑ ΠΕΝΤΕ ΔΕΚΑ ΔΑΚΟΣΙΟΙ ΜΕΔΙΜΝΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑ
 ΣΙΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΙΣ ΤΟΙΣ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΧΑΛΚΟΥ ΟΙ ΠΟΝΤΕΣ ΤΕΣΣΑΡΕΣ
 25 ΕΝ ΕΝ ΗΚΟΝΤΑ ΑΙ ΤΡΑΙ ΤΡΙΑ ΟΓΔΩΗΚΟΝΤΑ ΕΞΑΚΟΣΙΑ ΤΕ
 ΤΡΑΚΙΣ ΧΙΛΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ ΚΥΑΜΩΝ ΟΙ ΠΟΝΤΕΣ ΠΑΡΑ ΜΕΝ ΣΙΤΟΥ
 ΦΥΛΑΚΟΙΣ ΤΟΙΣ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΤΡΙΑ ΗΜΙΕΚΤΑ ΟΓΔΩΗΚΟΝΤΑ
 ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΟΙ ΜΕΔΙΜΝΟΙ ΚΑΙ ΗΜΕΔΙΜΝΟΣ ΕΝ ΔΕΚΑ ΜΕ
 ΔΙΜΝΟΙ ΜΕΛΙΝΑΣ ΠΑΡΑ ΔΕ ΑΓΕΡΤΑΙΣ ΤΟΙΣ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΚΥΑ
 30 ΜΩΝ ΟΙ ΠΟΝΤΕΣ . . . . . ΟΚΤΩ ΔΕ . . . . . ΚΑΜΕΔΙΜΝΟΙ . . . . .
 ΣΙΤΩΝΙΩΙ ΦΡΥΝΙΟΣ ΟΙ ΠΟΝΤΕΣ ΤΡΕΙΣ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΑΙ ΤΡΑΙ
 ΕΝ ΔΕΚΑ ΕΝΑΚΟΣΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ ΠΑΡΑ ΣΙΤΩΝΑΙΣ ΤΟΙΣ ΕΠΙ ΘΕΟ
 ΔΩΡΟΥ ΣΙΤΩΝΙΩΙ ΕΥΚΛΕΙΔΑ ΟΙ ΠΟΝΤΕΣ ΤΕΣΣΑΡΑ ΚΟΝΤΑ
 ΑΙ ΤΡΑΙ ΕΞ ΔΕΚΑ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑ ΧΙΛΙΑ ΤΑΛΑΝΤΑ ΠΑΡΑ ΑΓΕΡ
 35 ΤΑΙΣ ΤΟΙΣ ΑΠΟΣΙΤΩΝΙΑΣ

ΥΠΟΜΕΝ

ΑΙΑ] Διωνύσιου (πρ.) Πηγάσων [κα]ς Ἀπὸλλοδώρου ΕΞΑΕΝΙ ΕΞΟΔΟΙ
 [Περὶ ἀναμεινῶν] ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι ἐν [ΤΑΛΑΝΤΑΤΑ
 ἐβδομήκοντα διχάλια τάλαντα] ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι ΕΞΕΖΕ
 20 Διχάλια τάλαντα Ἀλκίον τεσσαράκοντα λίτραι, ἐν ἐβδομῇ
 25 [κόντα τάλαντα] ἐν ἐκτῷ Πανσυνία Πανσυνία Πηγάσων
 ΑΤΑ] ΟΚΟΛΑ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο ἐβδομήκον- 30
 ΑΤΙ] ΑΑ ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) διχάλια τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΟΚΟ] ΑΓ Διχάλια τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) διχάλια τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΝΟΚ] ΝΙ Κεῖς ἑκατὸν λίτραι, δύο τάλαντα ἐξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΝΟΠ] ΟΙΟ Πανσυνία ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΑΤΑ] ΝΑ Πηγάσων τάλαντα καὶ κίρα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΝΟΠ] ΟΙΟ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΑΙΥ] ΝΑ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΝΟΠ] ΟΙΟ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΑΤΚ] ΑΤ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΟΚ] ΑΤ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΚΙΧ] ΙΑΤ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 Ε] ΝΔΟΚ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΕΞΕ] ΝΠ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΑΙΧ] ΙΑ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΑΙΧ] ΙΑ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΟΥ] ΑΤ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΚΩ] ΠΗ Α Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΔΥ] ΟΗ ΜΙΚΤΑ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΟΥ] ΑΤ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 Ε] ΝΠ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΤΡΑ] ΚΙΧ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΦΥ] ΑΚΟΙ ΟΥ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΤΕ] ΤΡΑΚΟΙ ΟΙ Μ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΖΙ] ΜΙΟΙ Μ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 30 ΝΙΑ ΠΑΝΣΥΝΙΑ ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΑΙ] ΑΤ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΕΙ] ΔΕΚΑΝΑΚΟΙ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΔΩ] ΡΟΥ ΟΥ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΑΤΙ] ΟΝΤΑ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 ΛΙ] ΤΡΑΙ ΕΞ ΔΕΚΑΤΡΙΑΣ Πηγάσων ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι, δύο τάλαντα ἑξ ἑξ (ἐξήκοντα) λίτραι
 35 ΤΟΙΣ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΚΥΑΜΩΝ ΛΟΙΠΟΝ ΟΚΤΩ ΔΕΚΑ

δύρου· σιτηνῶν· ἐπιπέδων· ἀλλήλων· τρισηπτακοσίων·
 ἀγρῶν, ἑξ· δέκα· ἑκατοσίων· ἑξήκοντα· πάλιν· ἀγρῶν·
 35 ταῖς τοῖς ἀπὸ σιτηνῶν·

Memorabiles formae sunt litterarum A B Z E C Ω, de quibus v. Cap.V. et VI. pr. In duabus ultimis tabulis Ω est pro Ω. Item Θ plerumque forma rhomboide ◊ exarata est et magdalo minore. Omnes quattuor tabulae eiusdem fere aetatis sunt nec primo ante Chr. n. saeculo inferiores. Quumque nihil Romani insit, facile intelligitur ante coloniam ab Octavio deductam scriptos titulos esse (v. Maimeri Geogr. II. p. 285). Iota mutum in tabulā nostrā aliquoties additam est, in veteris exsulat; cf. Cap.V. pr. Dialecti Doricae vestigia quaedam non minus produnt eam, quam paullo ante indicavimus, aetatem. Constat Tauromeni expulsis Chalcidensibus a Dionysio I. Doricam coloniam esse impositam. Hinc dōrismus.

Sunt rationes mensurae acceptorum et expensorum a tribus magistratibus, ἱερομανθόνει, ταμίας, σιταφολάμω. Pecuniae quam in rem expensae sint, non indicatur, contra atque in rationario gymnasii Tauromenitani ap. Castell. p. 39. Hieronymones magistratus sacer est, τριφυλιανός civilis. Annus notatur ex archonte eponymō. Unicuique mensi praecedit prytanis; sic enim siglum TP intelligendum esse arbitramur (*). De prytanibus cf. C. I. n. 2483. Praeter palaeographiam duo insunt in his titulis valde memorabilia, ratio mensium et litterarum. Nam quum in universum parum constet de mensibus civitatum Sicularum, nunc et annus civilis qualis fuerit Tauromenii et mensium quae consecutio, magis in promptu est videre. In tabulā nostrā menses tres describantur anni incipientis, quorum tertius in lacuna interit. In tabulā III. quae annum intercalarem praebet, menses habemus septem

Ἰανουάριος, Φεβρουάριος, Μάρτιος, Ἀπριλίος, Μαΐτιος, Ἰουνίος, Ἰουλίος, Ἀύγουστος, Σεπτέμβριος, Ὀκτώβριος, Νοέμβριος, Δεκέμβριος.

Denique in tabulā IV. Κόρινθος comparat, qui menses Corcyrae, in Corinthiorum coloniā, ultimus fuisse annis civilis videtur v. C. Insur. II. p. 23. Iam quum dubium non sit, quin annus Tauromenitanus, ex institutis Syracusarum, Corinthiorum item coloniae, compositus fuerit, nihil obstat, quominus annum civilem Tauromenitanum ex tabulis nostris ita comparatum esse putemus:

(*) In tabulis Andal. I. c. n. III. et IV. minus accurate expressum est TP, unde cave putes aliud quidquam posse exculpi. In lapide fere est TP TP iunctā lineā transversā.

1. $\Delta\alpha\lambda\iota\delta\iota\varsigma$ } tab. I.
 2. $\Delta\alpha\lambda\iota\delta\iota\varsigma$ }
 3. $\Delta\alpha\lambda\iota\delta\iota\varsigma$ }
 4. $\Delta\alpha\lambda\iota\delta\iota\varsigma$ }
 5. $\Delta\alpha\lambda\iota\delta\iota\varsigma$ } tab. II.
 6. $\Delta\alpha\lambda\iota\delta\iota\varsigma$ }
 7. $\Delta\alpha\lambda\iota\delta\iota\varsigma$ }
 8. $\Delta\alpha\lambda\iota\delta\iota\varsigma$ }
 9. $\Delta\alpha\lambda\iota\delta\iota\varsigma$ } tab. III.
 10. $\Delta\alpha\lambda\iota\delta\iota\varsigma$ }
 11. $\Delta\alpha\lambda\iota\delta\iota\varsigma$ }
 12. $\Delta\alpha\lambda\iota\delta\iota\varsigma$ } tab. IV.

Cf. *Annal.* I. c. p. 75. sq.

Talentum Siciliense litris centum et viginti constituisse ex rationario
 gymnasii Tauromenitani iam Müllerus enotavit (*Dor.* II. p. 217.). Id quod
 tabulis nostris satis superque comprobatur. Exemplum unum tab. I. col. II.
 $\tau\alpha\mu\acute{\iota}\alpha\iota\varsigma$ respexit Boeckhii (*Metrologische Untersuchungen über Gewichte etc.*
 p. 296.). Qui si negat ex reliquis positionibus effici quiddam posse, apogra-
 phum accusandum est. Nihil enim difficilius fuit quam legere litteras ex la-
 pide detrito imperfecte expressas ac saepe evanidas. Itaque confecto primo
 apographo, quum in singulas res accuratius inquirerem, crebro inspecta forma
 $\epsilon\iota\kappa\omicron\varsigma$ sculptum animadverterem; et sic in primis tabula III. magnopere ocu-
 lorum aciem fefellerat. Unde Boeckhii qui priore apographo usus est, ni-
 miae audaciae existimans numeros identidem mutare in iis positionibus, quae
 satis aptae ad rem demonstrandam viderentur, aliter iudicare non poterat.
 Ex posteriore igitur apographo, quod Romae publicavimus I. c. nunc
 exemplum accedit tab. I. col. III. $\tau\alpha\mu\acute{\iota}\alpha\iota\varsigma$ ubi.

$\epsilon\iota\kappa\omicron\varsigma$ 5233
 $\epsilon\iota\kappa\omicron\varsigma$ 4908. 97.

λοιπὸν 324. 28.

et alterum in tab. III. col. I. Καρνείου , sub $\tau\alpha\mu\acute{\iota}\alpha\iota\varsigma$, ubi coniuncto residuo mensis prioris ita procedit computatio: $\Gamma \cup \rho \Lambda \Delta$

λοιπὸν 14,557. 114.
 εἰς 27,216. 104.
 41,773. 218.
 εἰς 88,924. 95.

λοιπὸν 3748. —

ut, exceptis duabus positionibus (*Marm.* III. col. I. Παμίου et Καρνείου , sub

ιερομαναμόνοις, quae manifesto vitium (contraxerunt) nihil sit, quod calculo isti repugnet. Nam quum alia in his titulis negligentius exarata sunt (cf. Annal. l. c. p. 77.), tum in nostrâ tabulâ col. II. vs. 24. et 36. ἔξοδος legendum pro ἔσοδος, vs. 8. ἑξακόσια pro ἐνακόσια, atque col. I. vs. 11. τέσσαρα reponendum videtur post λίτραι (cf. col. II. vs. 14.). De solempni collocatione litrarum et talentorum in his titulis, praemisso numero minore cf. Boeckh. Metrolog. Untersuch. etc. p. 295.

Singulares formulae sunt: ἐν ἐπιμονῇ Παιστανία Παιστανία (col. I. vs. 6. 10. 16. 21. 31. col. II. vs. 5. 9. 13. 18. 29.), ἐν ἀνδοκείᾳ Ζωτικῆ Εὐβουλίδα (col. I. vs. 22. col. II. vs. 19. col. III. vs. 17.), quarum altera haec nisi in rationibus quaestorum non reperitur. Videntur his trapezitae indicari, quorum in mensis depositae pecuniae fuerint. Quâ re autem differat ἐπιμόνα ab ἀνδοκείᾳ, non liquet. Nomen ἀνδοκεία ab ἀναδοχή factum est. Idem habes in rationario gymnasii Ταυροῦ, ap. Castell. p. 95. In σιτοφυλακίᾳ praeter χαλκόν rationes enumerantur κναμῶν et μελίνας, in quibus nota formam ἡμεδῖμος pro ἡμιεδῖμος (cf. Phot. s. v.) et medimnum duodecim ἡμιεκτῶν (cf. Annal. l. c. p. 78.). Illis subiuncti sunt σιτώναι et ἀγεῖται (in tabb. Heracl. σιταγεῖται). Unde formula solempnis σιτώνῳ Φρύνιος, σιτώνῳ Εὐκλείδα, ubi σιτώνιον non tam granarium publicum est, quam locus is, in quo emptâ reponuntur à σιτώνῳ.

Sigla ΑΡΕΘ (col. I. vs. 6. 10. 16. 22. 31. col. II. vs. 5. 10. 14. 18. 30.), ΑCIN (col. I. vs. 2.), ACCIT (col. I. vs. 23. col. II. vs. 20.), sicut in reliquis tabulis ΣΓΑΡ. ΠΑΛ. ΠΑΡ. ΤΑΥ. de pagis videntur debere intelligi. ACCIT redit ap. Castell. p. 94. In proclivi est conicere Ἀρεθ(ούσιος) non quo de celebri fonte Syracusano cogitandum sit, sed quod nomen Ἀρεθούσιος etiam pago convenire potuerit (cf. Luyne Études numism. p. 16.). Ad alterum siglum cuius in mentem venerit Ἀσίνης flumen propè Naxum (Plin. III, 8. cf. Thucyd. IV, 25.). Sed exsculpi tamen nihil potest.

CAPUT V.

TITULI AB EPOCHA QUAE GRAECIA IN PROVINCIAM REDACTA EST, A. U. C. 608. (OL. 158.) USQUE AD PRINCIPATUM AUGUSTI, POST ACTIACAM PUGNAM, A. U. C. 724.

Litterarum formae hae sunt.

Litteras columnae primae etiam hac aetate hinc inde reprehendas, ut I. C. I. n. 3069. 2038. cf. Rose Inscr. gr. vet. p. xxxiii. K. C. I. n. 3074. 2103. 2038. I. ibid. n. 2163. 1543. 21543. 2103. 2368. 2569. 2280. n. 2335. Longè autem frequentissimus usus est litterarum, quas columna plena continet. In quibus formae Θ Ω praesertim in inscriptionibus Siciliæ obviae (cf. C. I. n. 1235. Hermon.) vetustioris certe usus esse videntur quam Θ Ω , quae non ante saeculum Christi aetatem proxime antecedens reperuntur. Cf. C. I. n. 528. 1057. Rose I. c. p. xxiv. (*) Cum quibus quae componi solet Γ pro Σ eandem ferè aetatem prodit. V. C. I. p. 86.

In nummis Eckhel. (D. N. I. p. cii.) antiquiorem huius formae auctoritatem quam ex M. Antonii triumviri aetate non invenit. Et egregie fallitur Paciaud. (Mon. Pelop. I. p. 34.) ex scriptura $\Lambda\text{E}\text{I}\text{T}\text{O}\text{N}$ iudicans remotissimam eius formae antiquitatem posse defendi. Quippe in eo nomine Γ non est Σ sed Γ gamma. Vid. Eckhel. II. p. 305. coll. C. I. n. 5050.

Quae demum hac aetate formae Θ Ω habentur, earum vestigia usque ad Alexandri M. tempora redeunt. Tum enim vixit Aeschrius (Naeke Choeril. p. 193.), apud quem prima signa huiusmodi videntur (Vid. Tzet. ad Hermog. ap. Kühnen. ad Longin. p. 135. et Naeke ad Choeril. p. 189.). Quam formam male componunt cum Euripidis $\Theta\text{O}\text{P}\text{U}\text{X}\text{O}\text{S}$ et Agathonis $\Theta\text{O}\text{S}\text{I}\text{O}\text{S}$ (Osann. Syll. p. 121 sq.); quibus designari formam ξ supra monuimus. Vid. Pars I. alphab. litt. vetust. cf. Passow. in Boettiger. archaeol. Att. I. p. 150. et C. I. n. 2278. Ac primum quidem formae illae in scriptura cursivae simili usitatae fuisse videntur; cf. papyrus Aegyptiacos. In inscriptionibus autem

(*) Haec quoque formae antiquae sunt huiusmodi litterarum in inscriptionibus antiquitatis compositis, quae pertinet tit. C. I. n. 474. $\Theta\text{O}\text{S}\text{I}\text{O}\text{S}$ Fragm. Peloponnes. ap. Ross. Inscr. inedd. I. p. 33. $\Theta\text{O}\text{S}\text{I}\text{O}\text{S}$ et titulus Thesiensis ineditus, in quo constanter Θ et Ω (i. e. Θ). Nam quum facilius sit rectas et angulares formas marmori incidere, earum inventionem vix rectè cum Osannio Syll. p. 284. recordatae quadratariorum recentiorum demum tribuendam esse coniectari.

reperiuntur inde ab aetate primorum Ptolemaeorum, non in Graecia, sed in Aegypto, nequā in lapide, sed in metallis, in quibus rotundatae litterae facilius exarantur (v. n. 81.). Ptolemaeo Aulete regnante (Ol. 174, 4.) etiam in lapide scriptae atramento et incisae deprehenduntur. V. Letronne *Rech. pour servir à l'hist. d'Égypte* p. 147 sq. Decretum Gelensium in Sicilia, in quo C et Σ promiscue posita sunt, ante Gelonē a Ptoemtia tyranno eversam, hōc est ante annum 282 Christi natalibus scriptum esse contendit Castellus (*Inscr. Panorm.* p. 237. cf. *Roch. Epist.* p. 87. et *Hist. col. Gr.* III p. 249. D'Hancarvill. *Rech.* II. p. 195.). Quam rem Boeckhins (*C. I. I.* p. 85.) incertam esse notat, quod Gelenses vel Ciceronis aetate memorentur. In Asia antiquiorem illarum usum esse quam in Graecia iam *C. I.* n. 2278. notatum est. Item in Sicilia maturius receptas esse inscriptiones Tauromenitanae n. 87. docuerunt. Et haec quidem omnia demonstrant ex Aegypto in Siciliam et Asiam sub finem secundi ante Christum saeculi propagatas esse. Nec maiorem antiquitatem nummi produnt, ut Tarentini, Agyrienses, alii; nec qui vetustiores esse litteras voluerunt, Paciaud. *Mon. Pelop.* II, p. 246 sq. Benedictini *Nov. Tract. dipl.* I, p. 684. Villoison. *Anecd. Gr.* II p. 162. quidquam amplius demonstrarunt.

Postremo litterae ω eadem origo est, quae formarum C ε; quippe ex scriptura cursivae simili (cf. *papyr. Aegypt.*) in metalla transit. Et primum quidem in Aegypto Ptolemaei Euergetae I. aetate offertur (v. n. 81.). In lapide non ante regnum Ptolemaei Auletae comparet; cf. Letronne *l. c.* p. 11. 151. Hinc haec quoque littera in Siciliam (vid. *inscriptt. Tauromm.*) et Asiam (vid. n. 96. et *C. I.* n. 2278.) propagata esse putanda est. Nummi eandem huic, quam formis C ε, antiquitatem tribuunt.

Ceterum hanc scripturam C ε ω in Graecia Hadriani demum et Antoninorum saeculo usitatissimam fuisse in Cap. subsequē videbimus.

2. In orthographia memorabilis est aspiratio vocabulorum quorundam, idēq; (ex *ῥάδος*, vid. tabb. Heracl.) praesertim in titulis Tenis. *C. I.* n. 2329. 2335. cf. n. 2347. *ῥετος* (ex *ῥέτρος*) in titulo Syri n. 2347. ubi *καθ' ῥετος* ut in titulo Theraeo n. 2448. *καθ' ῥιναυτον*. Similiter *ῥο* in tit. Smyra. *C. I.* n. 3137. Deinde I longum crebrius diphthongo EI scribitur, in titulis certe non Atticis (nam de Atticis huius aetatis non dicet iudicare) *καλλυβαίου*, *C. I.* n. 2737. *ῥαυτῆς*, *ῥολέτης*, *l. c.* *ibid.* n. 2335. Denique mutatio litterae N ante Γ Κ Χ Π Φ haud raro negligitur, ut *ἀνγέλιος*, *ἑπηνγέλιος*, *ἐπικκλίον*, *τυγχάνει*, *συνγωρησούσιν*, *ἐμπροσθεν*, *συνφροντων*, vid. *C. I.* n. 2347. 2737. ex aetate Pompeii et Antonii triumviri. De qua re vid. *Pars I. cap. I.*

§. 3. Postremo Iota mutum, quod primo fere ante Christum saeculo omitti coeptum est, quo propinquiore tituli sunt extremae reipubl. Romanae, eo frequentius omittitur. C. I. n. 2335. 2347^e. ex aetate Pompeii, ibid. n. 2737. ex aetate Antonii. Id quod de ipsis inscriptionibus confirmatur etiam testimonio Strabonis (XIV. p. 648.) πολλοὶ γὰρ χωρὶς τοῦ ἰ γράφουσι τὰς δοτικὰς καὶ ἐκβάλλουσι γε τὸ ἔθος φυσικὴν αἰτίαν οὐκ ἔχον. Cf. Quintilian. I, 7. Chish. II. p. 3. qui comparat *Senatu* p. *Senatui*, de quo Gell. IV, 16.

Formarum anomalia in casibus potissimum cernitur, ut in genitivo —είους nominum in —ῆς desinentium, Πασικλείους, Ἀριστοκλείους, quae habentur in Milesiis C. I. n. 2856. 2857. in Aphrodis. ib. n. 2747. 2776. in Carico ib. n. 2937. in Teiis ib. n. 3089. 3114. item in Smyrnaeis aliisque saepius, A temporibus Macedonicis repetendus est eorum nominum, quae in —ῆς terminant, genitivus heteroclitus —ου pro —ους, ut Σωκράτου, Κάλισθένου, Νικητέλου; C. I. n. 130. 295. cf. ib. I. p. 73. Osann. Syll. p. 239. et aliorum, quorum genitivus in —ους formatur, ut Φανείους C. I. n. 3143. cf. n. 3362. Memorabilis est etiam talium nominum vocativus in η vel ῆ, ut Μενεκράτη, Ἀριστοκλή pro Μενεκράτες, Ἀριστόκλεις; C. I. n. 1148. 1150. 1153. 1154. 3114. 3116. 3135. cf. Choerobosc. ap. Bekk. Anecd. p. 1190. Praeterea ad heteroclisian referenda est forma λυκάβαν pro λυκάβαντα C. I. n. 2169. cum qua Boeckhii comparavit μέλαν λίθον inscr. Theraeae in Act. Acad. Boruss. 1836. p. 101. Etiam in verbis nonnulla deprehenduntur vel ex reconditiore usu peculiaria vel insolentiora, quorum pars ad tempora seriora ableganda est; quo pertinet mira forma ἐξηγήσατο C. I. n. 456. — εὐχούμην inscr. Theraeae p. 107. in Act. Acad. Boruss. 1836. quod nollem mutasset Boeckhii; cf. αὐξούμενον C. I. n. 1066. — παρέχουσιν p. παρέχουεν in tit. Delph. C. I. n. 1699. εὐρειαν p. εὐροειν C. I. n. 2266. ἐγενέσθην p. ἐγεννήθην C. I. n. 1064. etc.

88.

Titulus Athenis a. 1743. repertus. Editus est Hist. Acad. Inscr. T. XXIII. p. 189. cum Belleii explicatione. Cf. Corsini Inscr. Att. (F. A. IV. Prolegg.) p. LVI. Le Roy Mon. Gr. T. I. p. 28. Eckhel. D. N. T. III. p. 199. Varietatem lectionis dedit Chandl. Inscr. Syll. p. 27.

ΒΑΣΙΛΕΑ ΑΡΙΟΒΑΡΖΑΝΗΝ ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΑ ΤΟΝ ΕΚ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΑΡΙΟΒΑΡΖΑΝΟΥ ΦΙΛΟΡΩΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
ΑΘΗΝΑΙΔΟΣ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΥ ΟΙΚΑΤΑΣΤΑΘΕΝΤΕΣ
ΥΠΑΥΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗΝ ΤΟΥ ΩΙΔΕΙΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ
Β ΓΑΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΚΟΣ ΣΤΑΛΛΙΟΙ ΓΑΙΟΥ ΥΟΙ ΚΑΙ
ΜΕΝΑΛΙΠΠΟΣ ΕΑΥΤΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

Βασίλειά Ἀριοβαρζάνην Φιλοπάτορα τὸν ἐκ βασιλέως
 Ἀριοβαρζάνου Φιλορωμαίου. καὶ βασιλίσσης
 Ἀθηναίδος Φιλοστόργου. εἰ κατασταθέντες.
 ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τὴν τοῦ Ὠιδείου κατασκευὴν
 ὁ Γάιος καὶ Μάρκος Στάλλοι Γαίου υἱοὶ καὶ
 Μενάλιππος ἑαυτῶν εὐεργέτην.

Vs. 1. Cors. ΒΑΣΙΛΕΟΣ. Chandl. hic sibi legere videbatur ΕΚΓΩ
 ΝΟΝΤΟΥ. Vs. 4. Bell. Cors. ΩΙΔΕΟΥ. Chandl. quod dedimus. Vs. 5.
 Chandl. ΥΟΙ; ceteri ΥΙΟΙ.

Odeum Pericleum bello Mithridatico Olymp. 173, 3. incensum (Appian. Mithrid. 38.) Ariobarzanes Philopator Cappadociae rex instauravit (Vitruv. V, 9, 1.). Quod opus, docente hac inscriptione, Stalliis Romanis vel Graecis civitate Romanâ donatis et Menalippo mandatum erat, qui titulum posuerunt. Iam quum Ariobarzanes II. Philopator inde ab a. u. c. 689. cum patre rex esset, deinde solus usque ad annum fere 702, patet titulum inter hos annos exaratum esse. Athenais Φιλόστοργος audit ob amorem erga liberos sive verum sive creditum.

89.

Athenis. E schedis Chish. ed. Corsin. Inscr. Att. (Prolegg. F. A. T. IV.) p. XLVII. Idem Belleis
 l. c. p. 197. Eckhel. l. c. p. 200.

Ο Δ Η Μ Ο Σ
 ΒΑΣΙΛΕΑ ΑΡΙΟΒΑΡΖΑΝΗΝ ΕΥΣΕΒΗ ΦΙΛΟ
 ΡΩΜΑΙΟΝ ΤΟΝ ΕΚ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΡΙΟΒΑΡΖΑ
 ΝΟΥ ΦΙΛΟΠΑΤΟΡΟΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΑΘΗ
 ΝΑΙΔΟΣ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΥ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΥ ΕΥ
 ΕΡΓΕΤΗΝ ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Ὁ δῆμος

Βασίλειά Ἀριοβαρζάνην Εὐσεβῆ Φιλο
 ρώμαιον, τὸν ἐκ βασιλέως Ἀριοβαρζά
 νου Φιλοπάτορος καὶ βασιλίσσης Ἀθη
 ναίδος Φιλοστόργου, τὸν ἑαυτοῦ εὐ
 εργέτην ἀνέθηκεν.

Athenienses hoc titulo honorant Ariobarzanem III. Euseben Philoromaeum Ariobarzanes Philopatoris, qui tit. praegr. honoratus est, filium. Hic Ariobarzanes occisus est a. u. c. 712. (Appian. B. C. IV, 63.). Itaque titulus inter a. u. c. 703-712. poni potest. Athenais Φιλόστοργος Philopatoris

υκωρ εογνωμιας est uxori Ariobarzani I. (tit. praegr.) Alterius huius videtur mentionem facere Cicero ad fam. XV, 4.

90.

Lapis, quem ferunt ex Asia allatum, manifesto ex Delo advectus est. Nunc est in Museo publico Lugdunensi. Ed. Gronov. nott. ad Senec. de ir. III, 18. et ad Plin. H. N. XXXIV, 8. Osmu. Syll. p. 383. n. 10. Cf. Sillig. Catal. Artiff. p. 225. Spon. Misc. erud. antiq. IV. p. 121. Te Water in narratione de rebus Acad. Lugd. Bat. p. 151.

ΓΑΙΟΝ ΒΙΛΛΙΗΝΟΝ ΓΑΙΟΥ ΥΙΟΝ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝ
 ΡΩΜΑΙΩΝ ΟΙ ΕΝ ΔΗΛΩ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ
 ΕΝΕΚΕΝ ΤΗΣ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΥΣ ΑΝΕΘΗΚΑΝ
 ΑΓΑΣΙΑΣ ΜΗΝΟΦΙΛΟΥ ΕΦΕΣΙΟΣ ΕΠΟΙΕΙ
 Β ΑΡΙΣΤΑΝΔΡΟΣ ΣΚΟΠΑ ΠΑΡΙΟΣ ΕΠΕΣΚΕΥΑΣΕΝ

Γάϊον Βιλλιηνόν Γαίου υιόν, πρεσβευτήν,

Ῥωμαίων οἱ ἐν Δήλῳ ἐργαζόμενοι εὐεργεσίας
 ἔνεκεν τῆς εἰς ἑαυτοὺς ἀνέθηκαν·

Ἀγασίας Μημφίλου Ἐφεσῖος ἐποίησεν·

β Ἀρίστανδρος Σκόπα Πάριος ἐπεσκεύασεν.

Billienus (s. Bilienus, Bellienus, vid. Reines. Synt. Inscr. I, 51. p. 98. VIII, 27. p. 516.) cuius legatus fuerit, non constat. Sed quum potuisset Consul fieri, nisi in Marianos consulatus incidisset, ut ait Cicero Brut. 47. nihil obstat, quominus eius legatio circa Olymp. 161. ponatur. Et titulus certe Deli Atticae est inde ab Olymp. 153. Οἱ ἐργαζόμενοι sunt negotiatores. Agasiae artifices Ephesii duo sunt, alter Menophili filius, cuius aetatem hic tit. indicat; alter Dosithei filius, qui Borghesianum gladiatorem fecit. Nota horum nomen non esse Doricum, nec quidquam habere commune cum nomine Ἠγασίας, sed esse ab ἀγαμαι derivandum, ut Ἀγασικλῆς et alia generis eiusdem. Aristander Scopae fil. Parius ex celebri familia est Aristandri Parii, quem circa Olymp. 94. floruisse ex Pausan. III, 18, 5. discimus.

91.

Deli in basi cylindrica septemdecim pollicum diametro; ed. ap. Tournefort. Itin. epist. VII p. 298. (p. 355.). Transact. philos. Vol. X. P. IV. p. 1285. (cf. Vol. XLVI. p. 497.), et Misc. Obs. T. VII. p. 52.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΝΙΚΟΜΗΔΟΥ

Βασιλέως Νικομήδου

ΤΟΥ ΕΥΓΟΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

τῶν ἐ[κ]γόνου βασιλέως

ΝΙΚΟΜΗΔΟΥ ΕΠΙΦΑΝΟΥ

Νικομήδου Ἐπιφάνου

... ΚΟΥΡΙΔΗΣ ΔΙΟΣ ΚΟΥΡΙΔΟΥ

Διος Κουρίδης Διος Κουρίδου

Β ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΣ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΣ

Ῥαμνούσιος γυμνασιαρχ[ῶν].

Titulus, ut videtur, ad Nicomedem IV. Epiphanem pertinet. Is Nicomedis II. Epiphanis pronepos (ἑγγονος s. ἑκγονος) est. Qui quum a. u. c. 665. a. Chr. 89. regnaret, titulus inter a. a. Chr. 89-86. poni potuit, florente etiam-tum Atheniensium republicâ in Delo, id quod vel ex mentione gymnasiarchi Rhâmnusii apparet. Usitatum enim erat, ut in suis civitatibus Athenienses ex demis cognominarentur. Cf. C. Inscr. n. 2277. Baseos mensura exigua et forma cylindrica, quae non apta statuae est, donum aliquod impositum fuisse ipsius Nicomedis docet, unde genitivus, qui hîc est dedicantis. Gymnasiarchus Dioscurides Nicomedis donum dedicasse videtur, cf. C. Inscr. n. 2276. Vs. 3. ut Νικομήδου (Tourn. ΝΙΚΟΜΕΔΟΥ) dictum est, ita nec Ἐπιφάνους videtur scribi oportere.

92.

Aeginae in eccles. B. Virginis dictâ Βιόλου. Ex schedis Fourmonti Bekkerianis. Ed. Müller. Aegin. p. 136.

[Textum vide in pag. seq.]

- Ἄ] πόλις Διόδω[ρ]ον [Ἡ]ρα[κ]λειδα ἐτίμασεν
 ἀπὸ συνέδρων καὶ τοῦ δάμου. Ἐπειδὴ ὑπὸ
 τῶν πολιτῶ[ν] Διόδωρος Ἡρακ[λ]εῖδα
 κατασταθεὶς ἀγορανομος [τὸ τέ-
 5 ταρτον [καὶ] ἐ[ξ]ηκοστὸν ἔτος τῶν ἐπι-
 μέλειαν [πε]ποιήται τὰς ἀρχὰς ἀ[π]άσας τὰς
 ἐγγει[ρ]ισ[θ]είσας αὐτῷ ὑ[π]ὸ τοῦ δάμου μετὰ
 πίστιος, [τοῦ σιτ]ωνικοῦ κατ[αναλισκο-
 μ]ένου εἰσ[φέρων] στατ[η]ρας . . [τῶ]ν [δὲ] ληστῶν? κατὰ τὸν
 10 π[ό]λεμον ἐπὶ τὰ ἀμέ[τε]ρα [π]ᾶν ἐπι[φερόντων] κακόν?
 κα[ὶ] κατατρεχ[όντων] τὴν χώρ[α]ν, ἅ[μα] δὲ χρημάτων
 ἐνδ[ε]ί[ας] οὔσας διὰ τὰν εἰσ[φ]ο[ρ]ῶ[ν] τὰν προτέραν,
 παρ[έ]χων ἰκανὸν σίτο[ν]. [πα]ρ[ὰ] πάντα
 τὸν χρόνον το[ῖ]ς δεομένοις· ἀεὶ δὲ
 15 φιλο[πονῶ]ν περὶ τὸν δᾶ[μον] οὐδένα
 κίν[δυνον] οὐδὲ βλάβ[α]ν οἰδο[μί]αν φεύ-
 γων, ἀλλὰ περὶ πλεῖστου [ποιού]μενος τὸ
 συμφέρον τοῖς πολ[ίταις] καὶ σ[που]-
 δᾶς οὐδ' ἐν ἐν[λ]είπων [ἐν] τῷ βί[ω] α-
 20 παντι] ποτιφέρεται φιλ[α]ν[θ]ρώπως· [ὅ]πως
 οὖν ὁ δᾶμος φανερός [ἦ] πᾶσι τ[οῖς] ἐπιδαμοῦ-

[Continuatur p. 238.]

ΠΟΛΙΣΔΙΟΔΩΤΟΝΩΡΑ
 ΑΠΟΣΥΝΕΔΡΩΝΚΑΙΤΟΥΔΑΜΟΥΕ
 ΤΩΝΠΟΛΙΤΑΙΔΙΟΔΩΡΟΣΗΡΑΚ
 ΚΑΤΑΣΤΑΘΕΙΣΑΓΟΡΑΝΟΜΟΣ
 5 ΤΑΡΤΟΝ...ΕΤΗΚΟΣΤΟΝΕΤΟΣΤ
 ΜΕΛΕΙΑΝ ΟΠΟΙΗΤΑΙΤΑΣΑΡΧΑΣΑ
 ΕΓΧΕΙΗΣ - - - ΑΥΤΩΙΥΙΟΥΤΟΥ
 ΠΙΣΤΙΟΣ - - - ΩΝΙΚΟΥΚΑΤ
 ΙΕΝΟΥΕΙΣ - - - ΗΡΑΣΟΙΟΝΟ
 10 ΎΛΕΜΟΝΕ - - - ΤΕΡΑΤΑΝΕΠΙ
 ΚΑΚΑΤΑΤΡΕΧ - - ΝΤΑΝΧΩΡΟΝΑΝ
 ΕΑΣΟΥΣΑΣΔ - - ΙΕΙΣΕΟΙΑ
 ΑΡ. ΧΩΝΙΚΑΝΟΝΣ - - Η - Ρ
 ΤΟΝΧΡΟΝΟΝΤΟΥΣΔΕΟΜΕΝΟΙΣΔΕ
 15 ΠΟΝΩΝΠΟΤΙΤΟΝΔΑΛ
 ΔΥΝΟΝΟΥΔΕΒΑΒΑΛΟΥΔΕ...Λ
 =ΑΛΛΑΠΕΡ - - ΙΔΕΙΣΤΟΥ - - Μ
 ΜΦΕΡΟΝΤΟΙΣΠΟΛ ΠΟΥ
 ΧΟΥΣΕΝΕΝΔΕΙΡΩΝ ΤΩΙΒΙ
 20 ΠΟΤΙΦΕΡΕΤΑΙΦΙΛ ΝΩΙΩΠΩΣ
 ΔΑΜΟΣΦΑΝΕΙΡΟΣ ΟΙΣΕ
 ΗΜΩΝΤΟΥΣΑΓ ΑΡ/Σ
 ΚΑΤΑΣΙΟΣΤ ΟΧΟΑΙ
 ΣΚΑΙΤΩΔΕ ΣΑΙ ΔΙ
 25 ΚΛΕΙΔΑ - - - - -
 ΑΙΕΧΩΝΔΙΑΤΕΛΙ - - - - Ο
 ΦΑΝΩΣΑΙΑΥΤΟΥ - - - ΣΩΙ
 ΡΥΣΩΝΕΚΑΤΟΝΤΟΔΕΓΕΝΟ
 ΔΟΤΩΟΤΑΜΙ - - - - ΚΑ
 30 ΤΕΦΑΝΟΝΕΙΝΤ - - - ΤΟΙΣ
 ΞΕΙΟΙΣΚΑΙΒΩΜ - - Σ ΙΘ
 ΕΥΠΟΛΛΩΝΚ - - ΡΩΜ
 ΜΕΛΗΤΑΣΣΤΑΛΑΝΔΙΟΝ
 ΗΣΕΤΑΙΤΟΔΕΤ ΕΙΣ
 35 ΤΑΙΕΙΣΤΟΝΕΠΙΦΑΝΕΙΣΤΑ
 ΟΛΙΟΣΠΑΡΑΤΟΑΠΟΝΟΜΟ
 ΝΟΝΑΝΑΛΩΜΑΔΟΤΩΟ

- σι παρ] ἡμῶν τοὺς ἀγ[αθούς ἀνδ]ρ[α]ς [τι-
 μῶν] καταξί[ω]ς τ[ᾶ]ς ἀρετᾶς, δεδ[ό]χθαι συνέ-
 δροι]ς· καὶ τῷ δ[ά]μψ ἐπαιέσται] Δ[ι]όδια-
 25 ἄν' Ἡρα]κλειῶτα [ἐπὶ τῆ ἀρετᾶ καὶ τῆ εὐνοί-
 α], ἧ ἔχων διατελ[εῖ ποτὶ τὸν δάμ]ο[ν], καὶ
 στε]φανῶσαι, αὐτῶν στεφάνῳ χρυ]σῶ. [ἐ-
 πό· χρ]υσῶν ἑκατόν· τὸ δὲ γενό[με]ναν ἐνά-
 λωμα]· ὅτι οὐ καμ[έ]αε· ἀνειπειν-δὲ] κατὰ τὸ-
 30 ν σ]τέφανον εἰν τ[ῶ] θεάτρῳ?]-τοῖς [Διον-
 υσ]ίοις? καὶ Βωμ[όν]· ἰδρῦ]σ[ασ]θ[αι]
 τῷ τ]ε [Ἄ]πόλλων[ε] καὶ δάμψ τῶ]· Ῥωμ[α]ίων· τοὺς δ'
 ἐπι]μελητὰς στάλιν [λ]υθ[ί]μαν ποιήσασθαι ἐν ἧ ἀνα-
 γραφ]ήσεται· τότε τ[ὸ] ψάφ]ιτ[μα], καὶ ἐνατεθῆ-
 35 σέ]ται εἰς τὸν ἐπιφανείσταν[τον τόπον τᾶς·
 π]όλιος παρὰ τὸ Ἄπό[λλων]ο[ς]. τὸ δὲ γενό-
 με]νον ἀνάλωμα· ὅτι οὐ [ταμίας].

Synedrorum institutum ab Achaeis videtur esse repetendum (vid. C. Inscr. n. 1543.), quibus Aeginetae accesserunt. (Müller. Aegin. p. 191.) Vs. 4. 5. anni computati sunt, ut in tit. Megar. C. I. n. 1053. 1062. in Messen. n. 1297. in Herm. n. 1203. in Peloponn. n. 1395. in Thessalonic. n. 1970. a Macedoniâ una cum Graeciâ in provinciam redactâ, a. u. c. 608. Itaque hic titulus refertur ad a. u. c. 671-672. et bellum vs. 10. memoratum videtur Mithridaticum secundum esse. Supplementa plurima sunt Boeckhii. Vs. 30. Διακείους posuit, sed ipse iam de Διανουσίis cogitavit. In verbis notandum ē ter in εἰ dilatatum, ut vs. 24. φαυτέρως, vs. 31. εἰν, vs. 35. ἐπιφανείστανος, quae vestigia dialecti peculiaris non oblitteranda esse iam Müller. l. c. monuit. Vs. 31. de arâ duobus consecratâ dictum videtur Boeckhio (cf. Demosth. de cor. p. 256. 25.), nequē improbable est Apollini et populo Romano aram dicatam esse, cui tum parebant Aeginetae (Müller. Aegin. p. 192.). Quod nostro loco Romanis arâ ponitur, ad aliam Aeginetarum fuisse videtur, qui iis simul aram statuunt, quibus plurima se debere profiteantur.

Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ
 ΓΑΙΟΝ ΙΟΥΛΙΟΝ ΓΑΙΟΥ ΥΙΟΝ ΚΑΙΣΑΡΑ
 ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
 ΚΑΙ ΥΠΑΤΟΝ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
 5 ΤΟΝ ΠΑΤΡΩΝΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ
 ΘΕΟΙΣ.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
 Γαῖον Ἰούλιον Γαίου υἱὸν Καίσαρα,
 τὸν ἀρχιερέα καὶ αὐτοκράτορα
 καὶ ὑπατὸν τὸ δεύτερον,
 5 τὸν πάτρωνα τῆς πόλεως, ἀρετῆς ἕνεκεν
 θεοῖς.

Titulus a. u. c. 706-707. scriptus ad C. Iulium Caesarem pertinet, ut positus sit post pugnam Pharsaliam aut. captam Alexandriam. *Αὐτοκράτωρ* hic non praenomen Imperatoris videtur significare — nam quo tempore *Consul secundum* esset C. Iul. Caesar, nondum ei Imperatoris praenomen tributum erat — sed vetusto more acclamatum Imperatoris cognomentum. Cf. Corp. Inscr. n. 2368.

Θεὸς post obitum dictus videtur C. Iul. Caesar (C. I. n. 2369. ὁ δῆμος τῶν Καρθαίων τὸν θεὸν καὶ αὐτοκράτορα καὶ σωτῆρα τῆς αἰκουμένης Γαῖον Ἰούλιον Καίσαρα Γαίου Καίσαρος υἱὸν ἀνέδεικνυ). Quamquam Asiatica adulatio deum et praesentem eum praedicat etiam vivum (C. I. n. 2957.).

94.

Megaris extra urbem, in lapide duodecim pedes longo. Ed. Spon. Misc. erud. ant. X, 19. p. 328. Wheler. Itin. p. 434.

Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ
 . . . ΑΝΚΑΛΛΙΝΕΙΚΟΥ
 ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥΝΤΑΤΩ ΔΩΔΕΚΑ
 ΤΟΝ ΚΑΙ ΕΚΑΤΟΣ ΤΟΝ ΕΤΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
 Νομάδην Καλλινεΐκου
 γυμνασιαρχοῦντα τ[ὸ] δωδέκα-
 τον καὶ ἑκατοστὸν ἔτος ἐκ τῶν ἰδίων.

Vocem *Νομάδην* Boeckh. duxit ex titulo C. Inscr. n. 1054. in eodem lapide exarato, ubi eius vel pater vel filius, redeunte ex more avi nomine

in nepote. Ceterum vs. 2. Whel. ΚΑΛΩΝΕΙΚΟΥ et n. 1054. Whel. ΚΑΛΕ ΝΕΙΚΟΝ habet, quae forma reconditior habetur etiam G. I. n. 1082. et in Atticis n. 665. ut verisimile sit etiam nostro in loco ΚΑΛΛΕΝΕΙΚΟΥ scriptum fuisse. Epocha ab anno deducenda videtur, quo Achaia a Romanis in potestatem redacta est, a. u. c. 608, ut hic titulus a. u. c. 719. scriptus sit, anno ab epochâ Achaicâ 112. Cf. G. I. n. 1062. 1297. Gymnasiarchos tum Megaris annuos fuisse docet hic titulus.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣ ΘΕΑΡΟΙΣΑΗΣΕΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΩΝΥΜΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΠΕΔΟΤΟ ΔΕ ΔΕΛΦΙΩΝ ΣΩΤΙΩΝ ΣΑΝΥ ΠΑΚΤΙΟΣ ΣΣΥΝΕΥΔΟ
ΚΕΟΥΣΑΣ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΡΟΣ ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ ΤΩ ΔΙΟΝΥΣΙΩ ΤΩ ΙΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙ
ΣΩΜΑΝ ΔΡΕΙΟΝΩ ΔΙΟΝΥΜΑ ΛΙΒΑΝΟΣ ΓΕΝΟΣ ΑΡΑΒΑΤΙ ΜΗ ΜΑΡΓΥΡΙΟΥ
6 ΕΙΣ ΓΕΝΕΑ ΛΙΒΑΝΟΣ ΕΙΔΕΘΡΕΨΕΙΑΤΗΣ ΚΑΙ ΑΡΜΕΝΑ ΔΙΩΝΑΣ ΕΣΤΩ
ΚΑΙ Ο ΠΡΟΑΝΟΔΩΤΑΣ ΜΗ ΠΡΟΠΛΩΤΩ ΚΑΙ ΑΙΒΑΝΟΣ ΕΣΤΩ ΔΕΛΦΙΩΝΟΣ
ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ ΛΙΚΥΔΑΜΟΤΕΛΗΣ ΜΙΚΚΟΣ ΒΡΕΣΚΟΣ ΑΤΡΑΦΑΤΗ
ΣΤΑΝΩΝ ΦΥΛΑΞΕΙΣ ΣΑΝΔΡΟΣ ΛΥΚΙΔΑ

95.

Naupacti in Locris Ozolis, in moenium parte orientali. Cyriac. p. VII n. 59. versibus indiacretis et ex suis ac Barberinis Cyriaci schedis Murat. II. p. DXXII. 2. versibus mire dispositis. Cf. Corsini F. A. II. p. 444.

[Textum vid. in margine.]

Γραμματεῦόντος Θεαρῶς Ἀ[ρί]στ[ω]νῶνος τοῦ Ἀριστωνύμου, μηνός

Διονυσίου, ἀπέδοτο Δελφίων Σωτίωνος Ναυπάκτιος συν-
ευδο-

κεύσας καὶ [τῆς] θυγατρὸς Καλλιστ[ῶ]ς τῇ Διονίσῳ
τῇ [ἐν Ναυπάκτῳ

ἐκ' ἐλευθερίας αἰῶμα ἀνδρείον, ᾧ ὄνομα Αἰβανός, [τὸ] γέ-
νος Ἀράβα, τιμ[ᾶς] ἀργυρίου

6 π[έ]ν[τε] [μ]ᾶν, [καθὼς ἐπίστευσε τῷ θεῷ τὰν ἄνῶν]
Αἰβανός. εἰ δὲ . . . . . ἄνῶς ἔστω,

καὶ ὁ προα[π]οδότας μὴ προπλω[ε]ίτω, καὶ Αἰβανός ἔστω
Δελφίωνος.

μάρτυροι Νικόμαχος, Α[ν]κ[ίδας], Δαμοτέλης, Μίκκος, Β[ε]-
[ρ]ε[σ]κός, Ἀ[ντι]φάτης·

τὰν ἄνῶν φυλάσ[σ]ει Σώσανδρος Λυκίδα.

Titulus pessimè habitus. Fundum lectionis constituit Cyriaci exemplum. Vs. 2. prius ΔΕ delendum esse patet. Vs. 3. init. Murat. ΚΕΙΟΥΣΑΣ, et tum ΚΑΛΛΙΣΤ . . . ΤΩ ΔΙΟΝΥΣΙΩ ΤΩ ΙΕΠΕΛΕΥΘΕΡΩ. inepte, Cyr. ΤΟΙ ΔΙΟΝΥΣΟΙ ΤΟΙ. Vs. 4. Cyr. ΑΝ ΔΡΕΟΝΟΙΟΝΥΜΑΜΑ, Murat. quod dedimus. Mox pro ΤΙΜΗ Mur. ΤΙΜΗ. Vs. 5. ante Αἰβανός haud pauca exeidisse similes inscriptiones docent. Item

post si de traditae litterae tantum discedunt a formulis usitatis ut nihil intelligi queat: Vs. 6. ΟΠΡΟΑΝΘΟΔΟΤΑΣ ΜΗ ΠΡΟΠΩΛΙΤΩ ΚΑΙ ΛΙΒΑΝΟΣ ΕΣΤΩ ΔΕ ΑΦΙΩΝΟΣ, Mur. ΟΠΡΟΑΝΘΟΔΟΤΑΣ Η ΤΟΝ ΜΗ ΠΡΟΠΩΛΙΤΑΙ ΚΑΙ ΛΙΒΑΝΟΣ ΜΗ ΕΣΤΩ ΔΕ ΑΦΙΩΝΟΣ. Posterius ΜΗ videtur ex prioribus repetitum esse. Vs. 7. Mur. ΜΑΡΤΥΡΕΣ et dein ΘΡΕΚΟΣ.

Naupactum ab Achaëis occupatam Epaminondas liberavit Ol. 103, 2. (Diod. XV, 75.). Deinde Philippus Amyntae fil. Achaëis, qui eam iterum occuparant, eripuit et Aetolis dedit (Demosth. Phil. III. p. 120. 1. Strab. IX. p. 427. init.). Atque Aetoli Naupactum constanter retinuerunt, donec Patrensibus eam subiecit Augustus (Pausan. X, 38, 5.). Unde Naupactus vulgo Aetoliae urbs vocatur (Steph. Byz.), et Naupactii prorsus pro Aetolis sunt in titulis Cels. Cf. supra n. 79. (C. Inscr. n. 2356, 2351). Haec titulus hic nec Philippo Amyntae filio antiquior neque Augusto recentior haberi potest. Iam universorum Aetolorum magistratus eponymus σερκετηγός est, sed solius Naupactorum, ut videtur, urbis Δεσπός (cf. supra n. 79.). Pro hoc in nostro titulo alioque C. Inscr. n. 1757. scriba theorum praefigitur, qui forsasse theorum fait princeps.

Titulus est eius generis, ex quo plurimi supersunt Delphici. Servus venditur Baecho conditione libertatis, i. e. dei quidem servus (ισρόφουλος) est, sed suo fruitur iure potestque commere quocumque velit; et pretium persolvitur venditori, ex peculio, ut videtur, eius qui venditur; sed deo credit emptionem servus (καθώς ἐπίτευσε τῷ θεῷ τὸν ἄνδρα λιβανός), cf. C. Inscr. n. 1699-1710. Scilicet est haec quaedam forma manumissionis per venditionem fictam. Venditor est Delphion Sotibnis Naupactius. Vs. 1. Ἀρίστοων filius Aristodymi est, quod sic variant nomina in familiis (v. Oec. civ. Ath. II. p. 235.). De duplici σ cf. pag. 49. De Dionysio mese Aetolico vid. C. Inscr. n. 1688. extr. Vs. 3. cognomen Dionysi quod hoc in titulo excidit, ne putes esse Εὔιον. Supplementum Boeckhii τῷ ἐν Ναύπακτῳ fulcitur n. 1757. De terminatione Καλλιστῶς v. C. Inscr. n. 1763. in Lœrico titulo, et n. 1710. in Delphico; coll. n. 1386. 1365. In fine ὧνά est syngrapha venditionis, ut n. 1710. quod C. I. n. 1607. ita expressum est: πᾶς ὧνάς τὸ ἀντίγραφον φυλάσσουντι οἱ θεοκόλοι.

Varnae (Odessi veteris, vid. Boeckh. in lemm. ad h. tit.) Kd. Dōtta Itin. Constantinop. p. 104. et Gruter. p. ccccix. 2. Vandal. Diss. p. 743 sq. Ros. Inscr. p. 292 sq. Cf. Boissonad. Commentat. palaeogr. addita Holstenii epist. p. 444. 454. 457.

Ε Δ Ο Ξ Ε Τ Η Ι Β Ο Υ Λ Η Κ Α Ι Τ Ω Ι
 Δ Η Μ Ω Ι Κ Ρ Α Τ Ι Σ Θ Ε Ν Η Σ Ζ Ω Γ Λ Ο Υ
 Β Ι Π Ε Ν Ε Π Ε Ι Δ Η Ρ Μ Ε Ι Ο Σ Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ο Δ Ω Ρ Ο Υ
 Α Ν Τ Ι Ο Χ Ε Υ Σ Δ Ι Α Τ Ρ Ι Β Ω Ν Π Α Ρ Α Β Α Σ Ι Λ Ε Ι
 5 Σ Κ Υ Θ Ω Ν Γ Κ Α Ν Ι Τ Α Ε Υ Ν Ο Υ Ν Κ Α Ι Π Ρ Ο Θ Υ Μ Ο Ν
 Ε Α Υ Τ Ο Ν Τ Ω Ι Δ Η Μ Ω Ι Δ Ι Α Τ Ε Λ Ε Ι .
 Κ Α Ι Ι Δ Ι Α Ι Τ Ο Ι Σ Ε Ν Τ Υ Γ Χ Α Ν Ο Υ Σ Ι Ν Α Υ Τ Ω Ι
 Τ Ω Ν Π Ο Λ Ε Ι Τ Ω Ν Σ Υ Μ Π Α Ρ Ι Σ Τ Α Τ Α Ι
 Σ Π Ο Υ Δ Η Σ Ο Υ Θ Ε Ν Ε Π Ι Λ Ε Ι Π Ω Ν Ε Ν Π Α Σ Ι
 10 Τ Ο Ι Σ Α Ξ Ι Ο Υ Μ Ε Ν Ο Ι Σ Δ Ε Δ Ο Χ Θ Α Ι Τ Η Ι
 Β Ο Υ Λ Η Κ Α Ι Τ Ω Ι Δ Η Μ Ω Ι Δ Ε Δ Ο Σ Θ Α Ι
 Α Υ Τ Ω Ι Κ Α Ι Ε Κ Γ Ο Ν Ο Ι Σ Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ι Α Ν
 Π Ο Λ Ι Τ Ε Ι Α Ν Π Ρ Ο Ε Δ Ρ Ι Α Ν Α Τ Ε Λ Ε Ι Α Ν
 Χ Ρ Η Μ Α Τ Ω Ν Π Α Ν Τ Ω Ν Ω Ν Α Ν
 15 Β Ι Σ Α Γ Ω Σ Ι Κ Α Ι Ε Ξ Α Γ Ω Σ Ι Ε Π Ι Κ Τ Η Σ Θ
 Κ Α Ι Ε Γ Γ Ε Ι Ω Ν Ε Γ Κ Τ Η Σ Ι Ν Κ Α Ι Δ Ι Κ Α Σ
 Π Ρ Ο Δ Ι Κ Ο Υ Σ Κ Α Ι Ε Ι Σ Π Λ Ο Υ Ν Κ Α Ι
 Ε Κ Π Λ Ο Υ Ν Κ Α Ι Π Ο Λ Ε Μ Ο Υ Κ Α Ι Ε Ι Ρ Η Ν Η Σ
 Α Σ Υ Λ Ε Ι Κ Α Ι Α Σ Π Ο Ν Δ Ε Ι Ε Ι Ν Α Ι Δ Ε
 20 Α Υ Τ Ο Ι Σ Κ Α Ι Ε Φ Ο Δ Ο Ν Ε Π Ι Τ Η Ν
 Β Ο Υ Λ Η Ν Κ Α Ι Τ Ο Ν Δ Η Μ Ο Ν Π Ρ Ω Τ Ο Ι Σ
 Μ Ε Τ Α Τ Α Ι Ε Ρ Α Τ Ο Ν Δ Ε Ι Ε Ρ Ο Π Ο Ϊ Ο Ν
 Α Ν Α Γ Ρ Α Ψ Α Ι Τ Ο Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α Τ Ο Υ Τ Ο
 25 Ε Ι Σ Τ Ε Λ Α Μ Ω Ν Α Κ Α Ι Θ Ε Ι Ν Α Ι Β Ι Σ
 Τ Ο Ι Ε Ρ Ο Ν

*Εδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ

δῆμῳ· Κρατὶς δὲ τῆς Ζυγίου

εἶπεν· ἐπειδὴ Ἑρμείος Ἀσκληπιοθάρου

Ἀντιοχέως διατρίβων παρὰ βασιλεῖ

5 Σκυθῶν .. ἀντὶ εὐνοῦν καὶ πρόθυμον

ἑαυτὸν τῷ δῆμῳ διατελεῖ [παρέχων

καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ

τῶν πόλειτῶν συμπαρίσταται

σπουδῆς οὐδὲν ἐπιλείπων ἐν πᾶσι

10 τοῖς ἀξιουμένοις, δεδόχθαι τῇ

Βουλῆ καὶ τῷ δήμῳ δίδασθαι
 αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν,
 πολιτείαν, προεδρίαν, ἐπέλειαν
 χρημάτων πάντων ἂν ἂν
 15 εἰσάγωσι καὶ ἐξάγωσι ἐπὶ κτήσει
 καὶ ἐγγείων ἐγκτησιν καὶ δίκας
 προδίκους καὶ εἰσπλοῦν καὶ
 ἐκπλοῦν καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης
 ἀσυλῆ καὶ ἀσπονδεί· εἰνὴ δὲ
 20 αὐτοῖς καὶ ἔφοδον ἐπὶ τῇ
 Βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ πρώτοις
 μετὰ τὰ ἱερά· τὸν δὲ ἱεροποιὸν
 ἀναγράψαι τὸ ψήφισμα τοῦτο
 εἰς τελαμῶνα καὶ θεῶν Διὸς
 25 τὸ ἱερόν.

Titulus hic honorarius primo ante Chr. saeculo potest attribui. Neque obstat scriptura (de qua cf. Cap. III. pr.) in inscriptione ad Pontum Euxinum pertinente. Boeckhii dubitat num C. et Ω in lapide fuerit, nec potius X et Ω, ex quibus hoc semel vs. 15. comparat. Nobis hoc non videtur multum referre. Grut. iota subscript. omisit, Dousa habet ubi dedimus: Vs. 8. Dousa πολιτείαν. Vs. 12. Grut. ΕΚΦΟΝΕΙΕ, Dousa quod dedimus: Vs. 17. Dousa προξενίας, quod ap. Grut. ut varia lectio annotatur. Vs. 20. ΚΑΙ om. Dousa. Rosius vs. 3. Ἐσμίας, vs. 5. Τρανίτα (potuit etiam Ερανίτα vel Πρανίτα), vs. 5. διατελεῖ [καὶ αὐτῇ] καὶ ἰδίᾳ, quod superfluum est, vs. 9. ἐκπέτω, Vs. 13. nota πολιτείαν una cum προξενία conferri, quod in Graecis non fit (cf. C. I. n. 1563. et n. 2053^l.). Verba ἐπὶ κτήσει restringunt importationis et exportationis immunitatem ad eas merces, quas illi secum vehant proprias. Δίκας πρόδικας i. q. προδικία. Vid. C. I. n. 1694-1693. Τελαμῶν (C. I. n. 2053^l. addit λευκοῦ λίθου) ipse lapis est, ita dictus, quia proprie aliquid fulciat vel impositum habeat, ut ap. Latinos Atlantes dicti Telamones. Deinde usu haec vox nacta est eam significationem, ut omnis lapis, qui scribendo inseruisset, intelligeretur. In fine nomen Dei (ut τοῦ Διός) permissae putat Boeckhii.

CAPUT VI.

TITULI A PRINCIPATU AUGUSTI, A. U. C. 724. USQUE AD IV. P. CHR. N. SAECULUM.

1. Vulgares formae litterarum hae sunt:

A A A A	Γ	Π	Ρ	Ρ	Ρ
B	Κ	Σ	ϸ		ϸ
Γ	Λ Λ	Τ			
Δ Δ	Μ Μ Μ Μ	Υ Υ Υ			
E ε	Ν	Φ Φ Φ			ϴ
Z	Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ	X			
H h	Θ Θ Θ Θ Θ Θ Θ Θ	Ψ Ψ			
Θ Θ Θ Θ ϴ ϴ ϴ ϴ	Π Π	Ω Ω Ω Ω Ω Ω			

Litterae Θ Ω hae quaque aetate hinc inde minore charactere exarataeprehenduntur, C. I. n. 1460. 1811. Accedit ω, Ross. Inscr. inedd. n. 243. 41. Contra aliquoties modico maiore exarantur C. I. n. 523. 3074. P. lib. n. 522. Υ lib. n. 2690. Φ Ross. Inscr. inedd. I. n. 29. Litterarum formae antiquiores hinc inde vel in huius aetatis titulis reperiuntur, ut A C. I. lib. 403. 405. 1489. A ibid. n. 245. B ibid. n. 1338. I ibid. n. 273. 488. 1208. K/n. 103. C. I. n. 2629. 1460. 1490. 1495. 1498. 2452. E C. I. n. 488. et in Asiaticis quibusdam Γ n. 111. P C. I. n. 1465. R n. 400. C. I. n. 372. Ξ ib. n. 312. 2103. V ib. n. 200. Ψ ib. n. 501. 502. 503. 504. 498 etc.

De origine et propagatione litterarum E C Ω in principio capitis superioris diximus. In Graecia, quantum ex iis, qui supersunt, titulis colligi licet, inde ab aetate Claudii Imperatoris hae formae in usum receptae sunt (C. I. n. 320. 1710.). Et Hadriano quidem imperante haec usitatissima scripturae est (cf. ibid. n. 325. 1307. 1312. etc.), non tamen ut formae E Σ Ω minus saepe conspiciantur. Omnino aetate Romanam stilum multiplex scripturae usus invasit. Nam quae tres scripturae poni possunt, quo litterarum angulares (rhomboides) et quadratae formae a rotundatis separentur, ut

E	Ε	ε
ϴ ϴ	ϴ ϴ ϴ	Θ
ϴ	ϴ	Ο

P P P P P
 Σ C C C C
 W W W W W

arum formae congruae (cf. tit. Syr. ap. Burckhard. Trav. p. 66. 68.) non
 ubique coniunctae sunt, sed componuntur promiscue, v. g. E et C. (C. I.
 n. 505.), E et C. (ib. n. 4338.), C et W. (ib. n. 622.), W et O. (ib. n. 880.),
 E et C. (ib. n. 1388. cf. n. 1111. 1308.), C et O. (ib. n. 1449.), O et O. (ib.
 n. 1235.), P et E et O. (ib. n. 1465.), F et C. (Ross. Inscr. gr. inedd. n. 10.),
 D et O. (C. I. n. 1308.). Sed hoc mixtum videri non debet, aetate, quae
 plures saepe unius litterae formae miscetur. Sic in eodem titulo habes E
 et C. (C. I. n. 2084. 2153.), I et Z. (ib. n. 1211.), E et E. (ib. n. 488.), Σ et C. (ib.
 n. 339. 343. 193. 2658.), C et C. (ib. n. 209. 516. 1211.), Σ et C. (ib. n. 499. 284.
 1493. 2878. 195. 198. 2690.), Σ et C et C. (ib. n. 2084. 488.), O et W. (ib. n. 200.
 342. 348. 1244. 2455.), O et W. (ib. n. 488.), W et W. (ib. n. 490. 2463.). — Plus
 excusationis habet scriptura mixta in titulis separatim positis, eodem in la-
 pide eademque aetate adhibita, ut C. I. n. 246. ex aetate Caracallae (cf. ib.
 n. 285.). Similiter in cratere atheno Mithridatico, (C. I. n. 2278.) compo-
 nuntur E Σ O. et C. W., sed litterae ibi rotundatae in additamento sunt ab
 inscriptione primariae seiuncto. Quae in re saepe numero nihil obstat quo-
 minus omnia ab eadem manu scripta putemus.

Formae singulares hae sunt:

- Γ pro Γ in tit. Asiano, cf. C. I. n. 3349.
- ⊕ pro E in tit. Smyrnae, C. I. n. 3349. — it. ⊕ ib. n. 2462. — E pro E n. 107.
(C. I. n. 287.)
- H pro H in tit. Asiano, C. I. n. 2946.
- K pro K. C. I. n. 2946.
- M pro M. C. I. n. 2049. — it. M. ib. n. 2018. — it. H H H H in tit. As.
ap. Maltebrun Annales des Voyages XIV. p. 32. Clark. Itin. II. 1. p. 241.
- M. C. I. n. 3187. 3285.
- Ξ pro Ξ si fides transcribenti. C. I. n. 127. cf. Chifflet. p. 95. — it. Ξ C. I.
n. 2690. — Ξ. ib. n. 1586. — Ξ. ib. n. 1451. — Ξ. ib. n. 1208. — Ξ. ib.
n. 1187. (*)

(*) Memorabilis usus est litterarum KE pro E in tit. Nicæensi ap. Viduan. Inscr. p. 6. ex
 aetate imp. Neronis.

- ◊ pro O in vasculis Nolanis et in att. mon. lapid. Kunstbl. Sept. 1836. cf. supra tit. Corcyr. n. 31.
- Ɱ pro P C. I. n. 648.
- Ξ pro Σ ex antiquo arcu Scythico C. I. n. 1508-2112. — De frequente litterae Σ inversione cf. Kopp. palaeogr. cr. Vol. I. §. 204. — it. O C. I. n. 119, 2154. — it. Σ ib. n. 1811. — it. < ib. n. 227. 1917. 2007. 2476. — cf. Viscont. Iconogr. gr. I. tab. viii. 3. — it. S praesertim in fine vocabuli C. I. n. 456. 2046. — it. < ib. n. 287. cf. Eckhel. prol. p. 102. E-coron. p. 19. Salmas. ad Solin. p. 4238.
- Ϟ pro Υ C. I. n. 2154. — Ϟ in tit. Aegypt. ap. Jomard. Descr. Ant. Aeg. V. tab. 86. — it. Ϟ C. I. n. 3150. — it. Ϟ ib. n. 3156.
- ϙ pro ϕ C. I. n. 203. 303. 626. 2744. — it. ϙ ib. n. 658. — it. ϙ ib. n. 1338. — it. ϙ ib. n. 3082. — it. ϙ ib. n. 3123. — † in gemmis, vid. Villosion. Mag. enc. VII. (1801.) T. II. p. 469. coll. Marini Act. fr. Arval. extr. et in nummis Seleucid. Arsacid. Philadelph. Lyd. vid. Villos. l. c.
- Χ pro X C. I. n. 2719.
- Ω pro Ω C. I. n. 127. — it. Ω in tit. Asiaticis. — Ω in tit. Stratonice. C. I. n. 2723. — it. Ω ib. n. 2690. — it. Ω ib. n. 3371.
- ϞϞ pro ω C. I. n. 4338. 972. (proprie ω ap. Jomard. Descr. Ant. Aeg. V. tab. 86. cf. C. I. ad n. 49: 59. p. 86.) — it. ω Ross. Inscr. inedd. I. n. 44. — it. ω in tit. Panorm. ap. Castell. p. LIII.
- ϞϞ pro ω ex quarto p. Chr. saec. C. I. n. 1137. — it. ϞϞ pro Ω in tit. Aeg. Jomard. Descr. Ant. Aeg. V. tab. 86. — it. Ϟ in cuso Cumano ex coll. Broendst.

Praeterea litterae haud raro apicibus vel aliter ornantur, ut Δ Δ Δ C. I. n. 1168. ϕ ϕ ib. n. 2747. ϕ n. 104. (C. I. n. 349.) Δ M C. I. n. 1338. Σ ib. n. 2452. cf. Ross. Inscr. inedd. I. n. 20. 24. — E H C. I. n. 615. — E H Ross. l. c. n. 24. — E H C. I. n. 2842. — E H ib. n. 1099. 1126. — I-I ib. n. 2056. — I-I ib. n. 818. — Ω ib. n. 270. — E. E. etc. ib. n. 356. — Δ Δ Δ E H I K A A M H N P Σ T Y X etc. Ross. Inscr. inedd. I. n. 20. 23. 24. 74. vel Δ E H I K A M N P Σ T Y X Ω tit. Mys. ap. Ch. Fellows Asia minor. 1839. p. 27. — Postremo formā graciliori Γ Δ Η et Η Η Π C T Y ϕ et ϕ Ϟ, ut C. I. n. 1050.

2. Diphthongus OY per compendium scripta Ϟ (Ross. Inscr. inedd. I. n. 16.), unde forma Ϟ Ϟ, in titulis inde a Septimii Severi et Caracallae temporibus hinc inde comparet C. I. n. 1320, 1353, 1375, 2154. Nec remotiorem ei antiquitatem nummi adsignant; Eckhel. D. N. I. p. ca. IV. p. 233.

cf. Osann. Syll. p. 576. In titulo Attico C. I. n. 123. ea forma Fourmonta debetur. Diphthongus EI subinde litterá H representatur, ut *Ἐμῆον* n. 100. *χρήσι*, *πλήσιος*, *ἐπιτάξιον*, *ἐπαμῆστον* n. 116. quae scriptura proprie ex dialectorum ratione aestimanda est; cf. C. I. II. p. 402. Iota longum saepissime diphthongo EI exprimitur, ut *κράνω*, *Νάκω*, *Τεμῶν*, *Νεμάρτος* n. 123. *Φιλοπαρότα* n. 133. *ἐπίσητος* n. 139. 140. *τεμῆσαντες*, *ἀεισίτεος*, *Μεμερταῖδος*, *Ἄντωνῆνος* C. I. n. 189. 190. *Ἐκαφρόδωτος*, *Ἀφροδείσιος*, *Μαράῖος*, *Μακρεῖνος* ibid. n. 276. 353. *Ἐλευσῖν* ib. n. 386. *Εἰσίων* ib. n. 1184. etc. Qui usus uhi ad vocalem correptam extenditur, vitium est siue aetatis siue quadratarii, ut *Τῆτος* C. I. n. 353. *Ἡῖς* ib. n. 1242. *γαμπασειασγῆσας* ib. n. 254. etc. Iota mutatum aetate Septimii Severi prope constanter omittitur. Praeterea hac quoque aetate in universum quum aliae consonae haud raro duplicantur, ut ΠΟΛΛΙC in nummo ap. Winckelm. Mon. ant. p. 220. cf. Viscont. Mus. Pio-Clem. II. tab. 41. et in nominibus Romanis ΙΟΥΛΛΟC in gemmá ap. Ficoron. tab. VI. n. 15. ΑΚΥΛΛΑC ap. Grut. 36. 5. ΑCΙΝΝΙΑ in tit. Rom. ap. Marini Act. frat. Arv. p. 490. ΛΟΥΠΠΟC C. I. n. 3487. et alibi (cum quo conferri potest antiquius exemplum *Εὐρεππίδης* C. I. n. 243.), ΤΙΤΤΙΟC ap. Maffei A. Galliae p. 8. etc.; tum in primis sigma, ut ΟΥΟΛΟΥCΣΙΑΝΟC Eckhel. Cat. Mus. Vind. P. I. n. 66. ΚΑΙCΣΙΑ Chaudl. Inscr. p. 91. 5. et ante consonas, idque non solum ante T, ut ΑΡΙCΣΣΤΟΝ; ΣΕΒΑCΣΤΟΝ C. I. n. 1306. ΑΥΓΟΥCΣΤΑ in nummo ap. Froehl. p. 23. cf. supra p. 49. sed etiam ante quamvis aliam consonam, ut ΑΒΑCΣCΚΑΝΤΩ, ΚΟCΣCΝΟΥ C. I. n. 1306. ΑCCKΛΗΠΙΑΔΗC in tit. Rom. ap. Marini Act. frat. Arv. p. 493. Paullo reconditior ratio nominis est ΜΟCΣCΧΙΩΝ C. I. n. 2298. Ex pronuntiatione item aestimandus est usus promiscuus litterarum Σ et Ζ, ut *Ζώσιμος* et *Σώσιμος*, de quo recte iudicavit Welcker. Syll. Epigr. p. 295. Sic *Σώπυρος* C. I. n. 199. 1095. *Σωπυρίων* ib. n. 1211. habetur pro *Ζώπυρος*, *Ζωπυρίων*, quae scriptura vulgaris est. Scribitur ΣΜΥΡΝΑ atque etiam ΖΜΥΡΝΑ C. I. n. 1003. 1590. ut alla missa faciamus; de qua scripturá v. Diar. Ienens. 1811. n. 115. p. 339. Osann. Syll. p. 201. Passov. Quaest. de vestigiis coronarum Meleagri et Philippj in Anthol. Const. Ceph. 1827. p. 9. Welcker. Syll. Epigr. p. 213. ubi quod exemplum citatur ex Pacciaud. Mon. Pelop. II. p. 94. non hoc pertinet. — In litteris eiusdem organi ante aspiratam modo tenuis est modo aspirata, ut in tit. Ithac. C. I. n. 1927. ΣΑΦΦΟΥ, cf. ΣΑΦΦΩ in nummis; in tit. Corcyr. C. I. n. 1850. ΒΑΧΧΙΔΑΝ pro ΒΑΚΧΙΔΑΝ, in thecá sepulcr. Sard. C. I. n. 3469. ΑΦΦΙΟΥ, in tit. Doryl. apud Luc. Itin. I. p. 303. 26. ΑΦΦΗ, et alibi ΟΦΦΙΑΝΟC (C. I. n. 286.) pro *Οφφίανος* ex latino *Oppia-*

nus (*). Eodem modo C. I. n. 2169. scriptum est ΚΑΘΘΕΣΙΑΝ pro κατθουαν. Alia quae hos titulos spectant, vide in Append. II.

3. De formis barbarâ aetate obtinentibus pauca notamus. Constat apud Dorienses nomina in -ias desinentia contrahi solita esse in -is, ut Ψαυρίας Ψαυρίς, Δεινίας Δεινίς, Νικίας Νικίς, Ἀρκωτίας Ἀρκωτίς, C. Inscr. n. 1197. 1232. (**). Ad hunc igitur modum senescens graecitas etiam exitus nominum -ios et -ion contrahit in -is, -iv. Unde Δημήτριος pro Δημήτριος C. I. n. 284. Ἑλλάδης p. Ἑλλάδιος ib. n. 942. Γαλάτιος p. Γαλάτιος ib. n. 1655. Διονύσιος p. Διονύσιος ap. Paciaud. gr. anagl. interpr. p. 15. Αἰθίοβης, Ἰούβης, Δομίτιος in Nubiensibus a Niebuhrio editis; Ἀπολλινάριος Letronn. Aegypt. sub imp. Rom. p. 471. Ἀφροδιτάριος ap. Pouquev. Itin. III. p. 86; cf. Welcker. Syll. Epigr. n. 13. 47. 75. 83. — Ἀκισίω p. Ἀκίσιον C. I. n. 541. in Add. Ἀφροδιτίω p. Ἀφροδιτίω ib. n. 1781. Καλλίστιω p. Καλλίστιον ib. n. 1839. Φαλαμάτιω p. Φαλαμάτιον ib. n. 506. Ἐλευθέριω p. Ἐλευθέριον ib. n. 704. μαρτύριω p. μαρτύριον in tit. ap. Butckh. Itin. I. p. 355. cf. Corsin. N. Gr. App. p. 22. Eodemque modo existimandum de nominibus virilibus Ἀθήναις n. 100. Εἰρήναις C. I. n. 269. Ἐστίαίς ib. n. 573. Et gradatim progrediente hac barbarie Graeci hodierni vel potius plebes e. g. ex voce ποδάριον (ποδάριον) extremo compendio ποδάρι uti solent.

Eiusdem barbariei est accusativus hellenisticus ἀνδραν in tit. Thessal. C. I. n. 1781. et Ther. n. 111. in Act. Acad. Boruss. 1836. γυναῖκαν et μητέρα in Olbiopolit. C. I. n. 2087. cf. Thessalonic. ib. n. 1988. δ. ΑΓ et Aegypt. ap. Peyron. Pap. Gr. P. I. p. 22. συλλαῖδαν in Smyrn. C. I. n. 3293. Cuius

(*) Scriptura nominum Romanorum magnopere variat. Legitur Λαιουίος, Λαιουία C. I. n. 3474 et Λαιβιος, Λαιβία, Λαιβιανός ib. n. 3491. 3514, 3403. Λιουιανή et Λαιβιανή ib. n. 3484. 3497. Σαούρος et Σεούρος vel Σευήρος ib. n. 1215. 1217. 2595. Ούρος et Βύρος ib. n. 1318. 191. Ουτίλλιος et Βιτίλλιος ib. n. 1427. 1399. Φλαουίος et Φλάβιος, Φλαουιανός et Φλαβιανός ib. n. 2590. 1129. 3483. (insolentius scriptum est Μηουβιανός — Maevianus ib. n. 2930.) Ουαλέριος et Βαλέριος ib. n. 192. 1732. etiam Φαλαρία ap. Dubois Catal. Marm. Choiseul. p. 138. Ουίβιος et Βίβιος vel Βαίβιος C. I. n. 1237. 1238. 3084. Αύιδιος et Ἀβιδίος Marm. Oxon. p. 74. n. 44. et C. I. n. 1425. — Eicitur aliquoties vocalis, ut Λέντιος — Lentulus C. I. n. 2943. Ρήγλος — Regulus ib. n. 1967. Δέκιμος — Decimus ib. n. 687. Κατλος — Catulus ap. Grut. p. 425. 503. Βύβλος — Bibulus etc. Quales contractiones hinc inde legentibus versus serioris aevi imponuntur, ut in voce Ἀρτίμων ap. Welck. Syll. n. 84. p. 114. Μαυρίων C. I. n. 3511. etc. Memorabilis scriptura est ΜΑΑΡΚΟΣ C. I. n. 887. cf. Diar. Archaeol. Hal. 1835. n. 3, p. 22. ΜΑΑΡΚΟΣ, ΜΑΑΡΚΕΛΛΟΣ in tit. Taurom. ap. Castell. VIII. 10. p. 108. et ΜΑΑΡΚΙΟΣ C. I. n. 1137. quae productio nomen prodit ex Mamercus contractum (cf. Grotef. Gr. Lat. p. 286.) Alius generis est nomen Λααγος pro λαγος C. I. n. 2545.

(**) Alius generis est Ζήνις, Θέογνις C. I. n. 2223. Sed Πόταμις, Ἀθήναις, Πρύτανις non recte componuntur ap. Osann. Syll. p. 330.

modi depravationis quantum populis debeatur in vicinia barbarorum habitantibus, tituli docent Olbiae, Chersonesi Taurici, Bosphori, de quorum ratione/accurate, ut solet, exposuit Boeckhine. C. I. II. p. 197. sqq. Inscriptiones Sardiniae, act. C. I. 3467. Adulitanae, etc. v. Letronne Journ. V. Sav. a. 1825. p. 97. 222. 259. et a. 1832. p. 368. etc.

Etiam ad constructionem soloeca plura reperiuntur in huiusmodi titulis, ut $\sigma\upsilon\nu$ genitivum additum habet C. I. 2114. c. d. $\beta\alpha\sigma\iota\lambda\epsilon\upsilon\omega\nu$ dicitur pro $\beta\alpha\sigma\iota\lambda\epsilon\upsilon\omega\nu\tau\omicron\varsigma$ ib. 2117. $\delta\omega\delta\epsilon\iota\alpha\ \pi\alpha\pi\alpha\sigma\iota\sigma\chi\alpha\lambda\iota\alpha$ pro $\delta\omega\delta\epsilon\iota\omega\nu\ \pi\alpha\pi\alpha\sigma\iota\sigma\chi\alpha\lambda\iota\omega\nu$ ib. 2826. et sexcenta alia generis eiusdem. Mirus offendit dativus, quo Graeci in Consulibus Romanum ablativum reddunt, ut $\lambda\epsilon\upsilon\kappa\iota\omega$ $\epsilon\pi\iota\delta\iota\omega$, $\tau\iota\tau\omega$ $\alpha\kappa\upsilon\lambda\epsilon\iota\omega$ $\upsilon\pi\alpha\tau\omicron\varsigma$ C. I. 2562. cf. ib. 1969. 2943. Qui casus idem sollemnis est in tribus Romanis, ut $\kappa\upsilon\sigma\epsilon\iota\omega$ C. I. 2460. 2462. etc.

4. Barbaries orthographiae non semper indicio est titulum esse admodum recentem. Nam ea quae vel in Atticis antiquioribus saepe quadratariorum debetur imperitiae (v. Diar. Archaeol. Hal. 1837. v. 15. p. 117.) quos interdum non dissimiles fuisse dixeris barbaro $\tau\epsilon\lambda\epsilon\tau\eta$ ap. Aristoph. Thesmoph. 1007. sq. tum apud Cates mature grassata est falsa huiusmodi ratio; v. tit. Mylas. C. I. 2693. z. ubi $\kappa\epsilon$, $\delta\iota\omicron\sigma\tau\epsilon\tau\omicron\varsigma$ (cf. 2714.) et tit. Stratonicens. ib. 2715. etc. in quibus, i. pro $\epsilon\iota$ scribitur vel ante Augustum Imperatorem. Mature etiam Megarensium scripturam barbaris vitis laborasse tituli docent C. I. 1051. 1066. 1067. in quibus $\kappa\epsilon\mu\epsilon\upsilon\tau\epsilon$, $\delta\omicron\lambda\epsilon\varsigma$, $\mu\upsilon\pi\iota\epsilon$ etc. Sed omnino quanto recentiores tituli sunt, tanto pravior eorum orthographia solet esse; quo pertinet et confusio litterarum, ut Ξ et Z C. I. 2223; X et K ib. 2297. 2302. I et Y ib. 1168. 1180. 2102. Θ et T Walpol. Trav. p. 601. etc. et scriptura $\eta\phi\epsilon\sigma\tau\omicron\varsigma$ C. I. 628. $\epsilon\pi\tau\eta\iota\epsilon$ ib. 294. $\kappa\epsilon\iota\mu\epsilon$ $\epsilon\iota\tau\epsilon$ $\alpha\lambda\lambda\epsilon\chi\iota$ $\mu\eta\tau\eta\mu\iota\omega\nu$ $\epsilon\pi\iota\kappa\omicron\upsilon\kappa\alpha\tau\eta\varsigma$ et sexcenta alia, quae persequi pluribus non lubet.

In basi magna ante propylaea arcis Ath. Ed. Chandl. Inscr. II. p. 14. n. 52. Cf. Stuart. Antiq. Att. II. p. 39.

ΜΟΣ
 ΑΓΡΙΠΠΑ
 ΛΕ ΥΙΟΝ
 ΤΡΙΣΥ ΟΝΤΟΝΓΑΙΟΥ
 Ε ΛΙ ΓΕΤΗ

Μ[άρκον] Α[γρίππα]ν
 Α[δελφίου] υἱόν,
 τρίς ὕπατον, τὸν [ἐ]α[υτ]οῦ
 ε[ὐε]ργέτην.

Titulus a. u. c. 426; positus est. Pausanias I, 22. 4. ad propylaea duas vidit statuas equestres, quas in alto positas dispicere non potuit. Chandi. alteram contendit Agrippae fuisse, C. Caesaris (Octaviani) alteram. Titulum correctum dedit amicus Stuarti.

In epistylis porticus Doricae ad forum Athenis. Tit. dederunt Spon. Itin. II. p. 183. Wheler. Itin. p. 388. Pocock. Instr. I. c. 5. s. 4. p. 51. Vandal. Diss. p. 589. Chishull. Ant. As. p. 201. Corsin. F. A. II. p. 161. Optima dedit Stuart. Ant. Att. I. cap. 1. tab. 3. Pomard. Itin. I. p. 138. Habuit Boeckh. etiam ex Mustoxydianis, qui H praebet pro Stuartiano E. Textum vid. in margine.

Ο θημος ἀπὸ τῶν δεθειστῶν δορεῶν ὑπὸ Γαίου Καίσαρος Σεβαστοῦ καὶ Αυτοκράτορος Καίσαρος Σεβαστοῦ υἱοῦ Σεβαστοῦ Ἀθηναίων ἀρχηγέτης, στρατηγόντος ἐπὶ τοῖς ἀθλήταις Εὐκλέους Μαραθωνίου τοῦ καὶ διαδεξαμένου τὴν ἐπιμέλειαν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς Ἡρώδου τοῦ καὶ προσβεβάντος. Ἐπὶ ἀρχόντος Νικίου τοῦ Σαραπίωνος Ἀθμονέως.

Ex Caesaris Augustique Johis Minervae dicata stoa dicitur. Est haec Minerva ἀρχηγέτις ex antiquo cultu. Ptitarch. Vit. Alcib. c. 2. ἡμῶν δὲ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς οἱ πατέρες λέγουσιν, ἀρχηγέτις Ἀθηνῶν καὶ πατρίδος Ἀπάλων ἐστίν. Schol. Aristoph. Av. 515. τῆς δὲ ἀρχηγέτιδος Ἀθηνῶν τὸ ἄγαλμα ἠλασθη ἐξενεῖ τῆ χειρὸς Octavianus hic Augustus audit, unde titulum non ante a. u. c. 727. scriptum esse patet. Accuratius tempus definit Boeckh. ex inscriptione acroterii (n. 312.).

Archon Nicias fuit, quum templum dedicatum est, item Praetor Eucles Marathonius (inter a. u. c. 742-754.), qui simul operis perficiendi curam suscepit. Sed coeperat opus pater eius Herodes, in cuius locum successit filius Eucles. Haec est vis verborum: τοῦ καὶ διαδεξαμένου τὴν ἐπιμέλειαν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς Ἡρώδου. Quae sequuntur τοῦ καὶ προσβεβάντος manifesto de Herode dicta sunt, qui ante opus coeptum legatus ad Principem missus erat et fortasse effecerat ut

dons Athenienses auget Augustus.

YΟΙ ΑΓΓΛΟΤΟΤΩ YZIT

99. HITE

Athenis in lapide. Cyriac. p. XV. n. 111. et Murat. I. p. CCXXL 8.

ΟΔΗΜΟΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΔΟΘΕΙΣΩΝ ΔΩΡΕΩΝ ΥΠΟ ΓΑΙΟΥ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΤΟΥ
 ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΤΟΥ
 ΑΘΗΝΑΙΟΝ ΑΡΧΗΓΕΤΙΑΣ ΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥΣ ΑΘΛΗΤΑΣ ΕΥΚΛΕΟΥΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥ
 ΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΔΕΞΑΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΡΩΔΟΥ ΤΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΣΒΕΒΑΝΤΟΣ
 ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΝΙΚΙΟΥ ΤΟΥ ΣΑΡΑΠΙΩΝΟΣ ΑΘΜΟΝΕΩΣ

...ΜΕΤΑΤΟ... Ο ΔΗΜΟΣ...
ΓΑΙΟΝ ΚΑΙ ΣΑΡΑΒΕΒΑΣΤΟΥ ΧΙΟΝ ΝΕΟΝ ΑΡΗ...
... Ο δὲ...
... Γάϊον Καίσαρα Σεβαστοῦ υἱόν...
Caius ab Augusto adoptatus obiit a. 756. Nec multo ante statua
cum hoc titulo posita fuerit.

100
Athenis transcripsit Spon. Itin. T. III, P. II, p. 196. unde Vandal. Diss. p. 694. Corsin. F. A.
T. II, p. 194. Whel. lapidem detulit Oxonium: ibi inscripsit Maffei et quinque priores
versus emendatiores edidit Mus. Ver. p. CCCCLIII. Postremo ed. Chandl. Marm. Oxon.
II. 35.

ΟΙ ΕΦΗΒΕΥΣΑΝΤΕΣ ΕΝ ΤΩ ΕΠΙ
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΟΙΜΗΤΑΚΑ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙΑΥΤΩ ΠΑΙ

- ΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΩΝ ΘΗΒΑΓΕΝ[ΟΥΣ]
- 5 ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΩΝ ΙΡΗΝΑΙΟΥ [ΕΡ]
ΜΗΩΝ ΥΠΟ ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ
ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΜΥΡΩΝΟΣ
ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΩΣ
ΑΥΛΟΣ ΒΑΣΣΟΥ ΠΑΛΛΗΝΕΥΣ
- 10 ΛΕΟΝΤΙΣΚΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΥΝΙΕΥΣ
ΒΑΣΣΟΣ ΠΑΛΛΗΝΕΥΣ
ΛΗΝΑΙΟΣ ΓΑΡΝΕΤΙΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΣΙ. ΕΞ ΟΙΟΥ
ΦΙΛΗΜΩΝ ΤΕ ΜΥΡΙΝΟΥΝΙΣ
- 15 ΧΑΒΡΕΑΣ ΤΙΜΟΚΡΑΤΟΣ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΤΙΜΟΚΡΑΤΟΣ
ΕΥΜΗΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΝΑΥΚΥΔΗΣ ΣΙΣΙΔΟΥ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ ΦΙΛΗΜΟΝ[ΟΣ]
- 20 Κ]ΑΛΛΙΞΕΝΩΣ .
Ε]Π[Ι]ΚΤΗΤΟΣΙΣ
ΔΙ]ΟΝΥΣΙΟΣ . . . . .
ΔΗΜ]ΗΤΡ[ΙΟΣ]. Σ . . . . .

Fundus lectionis Chandl. textus est. Vs. 1. ultimum l ex Maff. Vs. 2.
extr. lacunae signa habent editores. Vs. 3. Chandl. in fine ..MH.... pro

quibus ex Spon. et Maff. dedimur (PAL vs. 4. Maff. ΘΕΑΓΕΝ.... 5. ΘΕΟ
 ΛΟΓΟΥ. Spon. hanc om. vs. 5. extr. Chandl. Ω pro ΟΥ, quod accessit ex
 Maff. et Spon. qui in fine lacunam notavit. Vs. 7. primum Υ ex Spon.
 Vs. 8. Ε ex Sponior. Chandl. Κ. Vs. 9. ultima littera ex Spon. it. vs. 10.
 secundum Υ. Vs. 11. duplex Ε pro simplici ex Spon. it. vs. 12. litterae
 ΝΑΙΟΣ. Pro ΓΑΡΝΕΤΙΟΣ Spon. rectius ΓΑ...ΤΙΟΣ. Vs. 19. extr. Chandl.
 lacunam signat, Spon. non idem. Vs. 13. Chandl. ΑΘΗΝΑΙΣΙ...ΟΙΟΥ;
 Spon. ΑΘΗΝΑΙΣ, et in sup. lineā ΕΞΟΙΟΥ. Ceterum Spon. omissa vs. 11.
 voce Πάλληνες turbavit ordinem demoticorum nominum vs. 11-13. Vs. 14.
 ΤΕΜΥΡΙΝ ex Spon. Chandlerus hic habet lacunam. Dein ex Chandl.
 ΟΥΝΙΙΣ, ubi Spon. ΟΥΝΤΙΟΣ. Vs. 15. ex Spon. ΟΚΡΑΤΟΣ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
 sed pro ΤΟΣ haud dubie ΤΟΥΣ fuit vel ΤΟΥ. Vs. 16. ex Spon. ΙΜΟ
 ΚΡΑΤΟΣ, de quo idem valet. Vs. 17. ex Spon. ΗΜΗΤΡΙΟΥ et vs. 18.
 ΙΔΟΤΟΥ, et vs. 19. Α ac ΙΛΗΜΟΝ. Hic desinit Sponii exemplum.

Οι εφηβεύσαντες εν τω επι
 [Σ] βασιλεως Ροιμητάλια
 αρχοντας ενιαυτω, παι-
 δοτριβούντων Θηβαγεν[ο]υ[s],
 5 Θεοδώρου, των Ιρηναίου, [Ερ]-
 μών, υποπαιδοτριβούντος
 Δημοσθένους του Μυρωνος
 Κυριαθηναιεύς.
 10 Αύλος Βάσσου Παλληνεύς,
 Λεοντίσκος Διονυσίου Σουνιεύς,
 Βάσσος Βάσσου Παλληνεύς,
 Αθηναιος Γαρ[γ]η[τ]ιος,
 15 Χαβρέας Τιμοκράτους Πειραιεύς,
 Αριστοτέλης Τιμοκράτους,
 Εύκλδης Δημητρίου,
 Ναυκίδης Ισιδότου,
 Αφροδίσιος Φιλήμων[ος],
 20 Κ]αλλίξενος . . . . .
 Ε]π[ι]κτητος Ισ . . . . .

Διονυσίας/. . . . .
 Δημήτριος/. . . . .
 211

Catalogus est gymnasticus, quales plurimos suppeditat Corp. Inscr. (n. 264. sqq.) Rhoemetaces Thraciae rex, quem Corsinus (F. A. II. p. 194.) et Caryus (hist. regg. Thrac. p. 66.) intelligunt, ab Antonio ad Augustum desciverat et Augustum a. u. c. 759. in bello Dalmatico adiuverat. Sed videtur potius Rhoemetaces Rhescuporidis f. intelligendus esse, qui a. u. c. 772 imperium accepit. Cf. Tacit. Ann. II, 67 (coll. 64): III, 38. IV, 5. 47. Vs. 5. Ἑρμῶν pro Ἑρμῶν est. Vs. 11. Bassi nomen non proprium Latinis est, sed antiquitus Doricum, unde Aeginae Bassidae. Cf. C. Inscr. n. 1167. 2248-53. De signo quo patris nomen idem esse ac filii significatur v. App. II. c. 4. Vs. 13. Mirum nomen Ἀσθναῖς redit n. 267. 272. 282. 623. partim in ipsis ephelis. Ad hanc analogiam tenemus nomina Εἰρηναῖς n. 269. Δημητρῖς n. 284. Ἐστίαῖς n. 573. Ἑλλάδῖς n. 942. quae omnia masculina sunt. Possis tamen nostro loco conicere Ἀσθναῖστος, ut alibi Ἑρμαῖστος. De formulā ἐκ Μυρινούτης cf. C. Inscr. n. 181. et 297.

ΙΟΥ ΟΥ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣΤΑΣ
 ΕΛΛΑΔΟΣ 101 ΠΡΟΤΕΜΑΙΟΥ

Athenis in Gymnasio Ptolemaei. Ed. Stuart. Ant. Att. Vol. III. p. 1. Habuit Boeckh. etiam e schedis Akerbladii.

Ο ΔΗΜΟΣ
 ΒΑΣΙΛΕΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΙΟΥ ΒΑ
 ΥΙΟΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΕΚΓΟΝΟΝ
 ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑ
 ΔΟΣ

Ο δήμος
 βασιλέα Πτολεμαῖον, βασιλέως Ἰού βα
 υῖον, βασιλέως Πτολεμαίου ἐκγονον,
 ἀρετῆς ἐνεκὸν καὶ εὐνοίας τῆς ἑλλ
 λᾶδος.

Akerblad. vs. 5. ΤΟΝ, quasi sit ΤΗΣ ΕΙΣΑΥΤΟΝ.

Iuba Iubae f. ab Octaviano Caesare paternum regnum recepit, simulque data ei est in matrimonium Cleopatra Selene, M. Antonii Triumviri et celeberrimae Cleopatrae filia (Dio. LI, 46.). Iubae patri successit filius Ptolemaeus, cuius filius Iuba est, qui nostro in titulo memoratur. Huius filium Ptolemaeum statuam collocandam honorant Athenienses. Is quum esset iuvenis Tiberio imperante a. u. c. 777 antiquis patrum muneribus, scipione aburnep et toga picta ornatus (Tacit. Ann. IV, 24. 26.) a Caio Caligula interfectus est (Dio LIX, 25. Suet. Calig. 26.). Unde aetas tituli cognoscitur.

Athenis in basi magnâ, olim in ædibus Iani Mistrigo. Ed. Spon. Rin. T. III. P. II. p. 35. et Misc. erud. ant. X, 6. p. 319. Corruptum titulum dedit Whel. Itin. p. 404. Melet. Geogr. p. 351. Ex Sponio potissimum dederunt Fabrèt. Inscr. ant. p. 440. Vand. Dia. p. 624. Fleetwood. p. 148. 2. Ryck. ad Tacit. Hist. II. 2. Maria. Act. Fratr. Arv. T. II. p. 725. Eckhel. D. N. III. p. 482. Cf. Harduin. de nummis Herodiad. p. 89 sqq. Riemann. de Inscr. Ind. p. 16. sqq. Forma litterarum expressa est ex Chandl. Syll. Inscr. p. XXVII. Habuit Boeckh. etiam e schedis Fourmonti.

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ
 Η ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ Χ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣΙΟΥ
 ΛΙΑΝ ΒΕΡΕΝΕΪΚΗΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ
 ΜΕΓΑΛΗΝ ΙΟΥΛΙΟΥ ΑΓΡΙΠΠΑ ΒΑΣΙ
 5 ΛΕΩΣ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ
 ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟ
 ΛΕΩΣ ΕΚΓΟΝΟΝ ΔΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΝΟΙ
 ΑΣ ΤΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΟΥ ΤΗΣ ΠΟΛΕ
 ΩΣ ΤΙΒ. ΚΑΛΥΔΙΟΥ ΘΕΟΓΕΝΟΥΣ
 10 ΠΑΙΑΝΙΕΩΣ

Vs. 2. vulgo X. Spon. X. Whel. et Fourm. X. Vs. 3. Melet. Βερ-
 νίκην Βασιλισσαν. Vs. 8. Whel. ΠΟΛΕ.

Η Βουλή η εξ Αρείου παγού και
 η Βουλή των Χ και ο δήμος Ιού-
 λιαν Βερενείκην, Βασιλισσαν
 μεγάλην, Ιουλίου Αγγρίππω Βασι-
 5 λείως θυγατέρα, και μεγαλών
 βασίλεων ευεργετών της πό-
 λεως εκγότων, δια της προνοί-
 ας του επιμελητου της πόλε-

ως Τιβ. Κλυδίου Θεογένους 10 Παιανίως.

Est haec Berenice minor, filia Agrippae I, a uxor primum Herodis Chalcidis regis, post Polemonis II. regis Ponti. Cf. Boeckh. ad h. l. Μεγάλοι Βασίλεις. πρόγονται, ut Herodes M. (v. Joseph. II. l.), Aristobukus, Io. Hyrcani & φράζων dictas. Statuae Bereniodes dedicandas munus suscepit Tib. Claud. Theogenes επιμελητης της πόλεως, qualis olim Demetrius Phalerensis, praeses sed non perpetuus. Cf. a. 480. Annus tituli definiti non potest.

103.

Olim Athenis, nunc Oxonii, a Whelero delatum marmor candidum, in tribus lateribus scripturâ tectum. Edid. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 76. sqq. Whel. Itin. p. 403. sqq. ed. Angl. et ex Spon. Corsin. F. A. II. p. 171. Vandal. p. 595. 617. 693. Ex lapide iteravit Chandl. Marm. Oxon. II. 54.

Σ [Textum vide in pag. seqq.]

Titulus in aetatem Hadriani referendus videtur.

Lat. I. Cosmetes princeps gymnasiolorum magistratus est. (V. Dial. Atich. c. 8. coll. Erotian. Lex. Hipp. v. κόσμου, et Vandal. Diss. p. 690. Corsin. F. A. II. p. 143. Comm. Gotting. a. 1754. IV. p. 51.). Dedicatur hoc catalogo Cosmetae Nymphodoti imago a Pothino gymnasiarcho (Lat. I. v. 22.); id quod principio versibus duobus pronuntiatur, in quibus nota miram formam ἐφηβοῖσι pro ἐφηβοῖσι, ut Ἐφύτος et Εφύτος (v. Buttm. Lexil. p. 146. Welcker. de col. Cretens. Theb. p. 18.). Archon eponymus est C. Iul. Cassius Striennis. Post Cosmetam adduntur duo ὑποδομήται (cf. C. I. n. 273.) et deinde gymnasiarchi. Post hos gymnasiarchos, quibus mensium nomina praeposita sunt, alia duodecim nomina comparent eorum haud dubie, qui pueroꝝ gymnasiarchi fuerunt, quum priores illi ephēborum sint; cuius rei indicium Boeckhio vs. 22. τῷ Ἐφῶν esse videtur, quippe quum Hermaea pueroꝝ sint solemnia. Ordo mensium iustus est. V. C. Inscr. n. 71. 523. Sed seriem eorum auspicatur Boedromion (v. n. 276.). Scilicet ephēbia et gymnasiolorum exercitationes ab illo mense initium videntur cepisse (V. Boeckh. Comm. II. de ephēbia). De anni principio v. Cors. F. A. II. p. 142. sqq. Iam quum annus hic intercalaris sit, cur gymnasiarchi pueroꝝ duodecim enumerantur, sane mirum est; nisi statuas alterum ex illis duobus vs. 19. hic intelligi debere. Quamquam verisimilius est vs. 27. excidisse nomen gymnasiarchi decimi tertii.

Lat. II. quum prope nihil nisi patrum nomina exhibeant, ut vs. 21. 26. Ἰγνίου, Ἡυλάδου, Ζωσίου. Vs. 13. Ἀγαθοῦ, Ἀγαθοῦδος etc. non est cur immoremur.

Lat. III. magistros continet, quorum primus fuit etiam gymnasiarchus; alter est ἡγεμών (v. C. I. n. 266.), tertius γραμματεὺς (cf. n. 266. 276. 280. 286.), porro ὀπλομαχος (cf. n. 266.), κστρεφύλαξ (cf. n. 268.).

[Continuatur pag. 258.]

ΕΙΚΟΝΑΤΗΝΔΕΦΘΕΙΝΟΣΕΝΕΥΦΗΒΟΙΣΙΠΑΛΛΑΙΣΤΡΑΙ[Σ]
ΤΕΥΞΑΣΚΟΣΜΗΤΟΥΘΗΚΑΤΟΝΥΜΦΟΔΟΤΟΥ
ΕΠΙΤΗΣΓΑΙΟΥΙΟΥΛΙΟΥΚΑΣΙΟΥΣΤΕΙΡΙΕΔΣΑΡΧΗΣ

ΚΟΣΜΗΤΗΣΕΦΗΒΩΝ

6 ΩΛΟΣΠΟΝΤΙΟΣΝΥΜΦΟΔΟΤΟΣΑΙΗΝΙΕΥΣ
ΚΑΙΥΠΟΚΟΣΜΗΤΑΙΩΛΟΣΠΟΝΤΙΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΣΑΙΗ
ΝΙΕΥΣΚΑΙΧΑΡΙΤΩΝΙΑΤΡΟΚΛΕΟΥΣΜΕΛΙΤΕΥΣ
ΕΥΜΝΑΣΙΑΡΧΑΙΚΑΘΩΣΕΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝ
ΒΟΗΔΡΟΜΙΩΝΑΝΥΜΦΟΔΟΤΟΣΑΙΗΝΙΕΥΣ

10 ΠΥΑΝΟΨΙΩΝΑΔΗΜΗΤΡΙΟΣΝΥΜΦΟΔΟΤΟΥΑΙΗΝΙΕΥΣ
ΜΑΙΜΑΚΤΗΡΙΩΝΑΣΥΜΦΕΡΩΝΑΙΗΝΙΕΥΣ
ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΑ·Α·ΑΝΤΙΟΧΟΣΜΕΝΑΝΔΡΟΥΜΕΛΙΤΕΥΣ
ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΑ·Β·ΚΛ·ΝΙΚΩΝΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
ΓΑΜΗΛΙΩΝΑ·ΕΠΙΚΤΗΤΟΣΙΩΣΙΜΟΥΛΑΜΠΤΡΕΥΣ

15 ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΩΝΑ·ΜΑΚΡΕΙΝΟΣΙΩΣΙΜΟΥΛΑΜΠΤΡΕΥΣ
ΕΛΑΦΒΟΛΙΩΝΑ·ΛΙΚΙΝΝΙΟΣΠΟΛΥΑΙΝΟΣΚΟΛΛΥΤΕΥΣ
ΜΟΥΝΥΧΙΩΝΑ·ΤΙΤΟΣΦΛΑΥ·ΑΛΥΠΟΣΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
ΘΑΡΓΗΛΙΩΝΑ·ΤΙΤΟΣΦΛΑΥΙΑΝΙΟΣΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
ΣΚΙΡΟΦΟΡΙΩΝΑΑΝΘΟΣΚΑΙΠΑΓΧΑΡΗΣΟΙΑΝΘΟΥΛΑΜΠΤΡΕΙΣ
20 ΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝΑ·ΩΛΟΣΠΟΝΤΙΟΣΝΥΜΦΟΔΟΤΟΣΑΙΗΝΙΕΥΣ·Ν

[ΜΕΤΡΑΓΙΤΝΙΩΝΑ·ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣΗΡΩΝΟΣΟΣΘΕΝ
ΠΡΟΘΕΙΝΟΣΗΡΑΚΚΛΕΙΔΟΥΕΡΙΚΑΙΕΥΣΤΩ]ΕΡΜΗ
ΑΡΧΕΛΑΟΣ·ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΦΕΙΡΑΙΕΥΣ·ΑΓΑΘΩΝΜΕΛΙΤΕΥΣ
ΣΙΜΟΝ·... ΠΥΛΑΔΟΥΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣΕΜΝΟΣΥΓΙΝΟΥΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
ΠΑΠΠΟΣΙΩΣΤΗΡΟΣΑΡΓΗΤΤΙΟΣ·ΠΟΜΠΩΝΙΟΣΙΩΣΤΗΡΟΣΑΡΓΗΤ
25 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΞΥΦΡΟΣΥΝΟΥΛΕΥΚ·...·ΕΙΤΟΣΙΩΣΙΜΟΥΠΑΙΩΝΙ
ΕΠΑΦΡΙΩΝΙΣΕΞΘΟΥΑΡΓΗΤΤΙΟΣ
ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥΠΕΙΡΑΥΦΙΛΟΤΗΚΟΣΑΤΤΙΚΟΥΑΛΙΜΟΥΣΙΟΣ
ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΗΣ·ΑΡΙΣΤΩΝΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥΡΑΜΝΟΥΣΙΟΣ

II.

ΣΟΣΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ

. ΟΣ[Α]ΡΙΣΤ[Ι]ΟΥ
 5 [ΣΤΕ]ΦΑΝΟΣΠ[ΡΑ]ΞΙΤΕΛΟΥΣ
 ΙΟΣ)
 ΩΝ)
 . ΙΟΣΙΣΙΔΟΤΟΥ
 ΣΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ
 ΣΒΑΚΧΥΛΟΥ
 10 ΟΣΙΗΝΩΝΟΣ
 ΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
 ΧΡΥΣΟΓΟΝΟΥ
 ΟΥΣ)
 15 [Α]ΓΑΘΟΠΟΔΟΣ
 ΜΟΣΤΙΤΟΥ
 ΤΟΣΓΛΑΥΚΟΥ
 ΣΓΛΑΥΚΟΥ
 ΡΙΟΣΣΩΚΡΑΤΟΥΣ
 ΣΦΩΚΙΩΝΟΣ
 20 [Σ]ΩΤΗΡΙΔΑ
 ΟΣΥΓΕΙΝΟΥ
 ΠΥΛΑΔΟΥ
 ΙΩΣΙΜΟΥ
 ΩΝΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
 25 . ΟΣ)ΣΩΤΑΣΠΑΡΙΑΝΟΥ
 ΣΠΑΡ[Ι]ΑΝΟΥ
 ΙΟΣΙΣΙ[Δ]ΟΤΟΥ
 ΗΣΔΙΟΓΕΝΟΥΣ
 ΟΣΣΤΑΦΥΛΟΥ
 30 ΥΝΟΣΕΛΕΥΣΙΝΙΟΥ
 ΣΣΤΡΑ[Τ]ΩΝΟΣ
 Ρ)
 ΝΙΚΙΟΥ
 ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ
 35 ΕΟΣΗΘΙΚΟΥ
 ΟΣΑΡΧΕΛΛΟΥ
 ΝΙΟΣ)
 ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ
 . . ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΥ
 40 . . . ΜΟΥΣΑΙΟΥ

· III.

Π Α Ι Δ Ε Υ Τ Α Ι
 ΔΙΚΙΝΝΙΟΣΠΟΛΥΑΙΝΟΣΚΟΛ . . . .
 ΗΓΕΜΩΝΕΠΙΚΤΗΤΟΣΠ.Ρ.Ο.ΣΔ . . . .
 Γ·ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ)ΜΕΛΙΤΕΥΣ
 5 ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΠΟΘΕΙΝΟΥΕΡΗ . . . .
 ΟΠΛΟΜΑΧΟΣΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ . . . .
 ΠΛΟΥΤΙΑΝΟΣΑΓΑΘΗΜΕΡΟΥΣ . . . .
 ΜΗΝΟΦΙΛΟΣΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥΜΑ . . . .
 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥΕΞΟ . . . .
 10 ΠΑΙΩΝΔΙΟΜΗΔΟΥΣΠΑΛΛΗ . . . .
 ΣΕΞΣΤΙΟΣΝΙΚΑΝΩΡΣΦΗΤΤΙΟΣ
 ΠΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥΑ . .
 ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΣΕΥΜΟΛΠΟΥΚΗΦ . . .
 ΕΡΜΙΑΣΤΡΥΦΩΝΟΣΜΑΡΑΘΩ[ΝΙΟΣ]
 15 ΚΕΣΤΡΟΦΥΛΑΞΠΥΘΙΚΟΣΕΥΔΩ . . .
 ΘΥΡΩΡΟΣΑΙΣΧΙΝΗΣΟΚΑΙΨΙΑ . .

ΚΟΚ̄

Lat. I.

Εἰκόνα τήνδε Ποσειῶνος ἐν εὐφήβοισι παλαιστραῖς
 τεύξας κοσμητοῦ Θήκατο Νυμφοδότου.

Ἐπὶ τῆς Γαίῳ Ἰουλίῳ Κασίῳ Στειριέως ἀρχῆς
 κοσμητῆς ἐφήβων

- 5 Ἔλος Πόντιος Νυμφόδοτος Ἀζηνιεύς,
 καὶ ὑποκοσμητῆς Ἔλος Πόντιος Δημήτριος Ἀζη-
 νιεύς καὶ Χαρίτων Ἰατροκλέους Μελιτεύς.
 Γυμνασιάρχαι καθὼς ἐγθιμνασιάρχησαν·
 Βοηδρομιῶνα Νυμφόδοτος Νυμφοδότου Ἀζηνιεύς,
 10 Πυανσιῶνα Δημήτριος Νυμφοδότου Ἀζηνιεύς,
 Μαιμακτηριῶνα Συμφέρων Συμφέροντος Ἀζηνιεύς,
 Ποσειδεῶνα Α. Ἀντίσχος Μεγάνδρου Μελιτεύς,
 Ποσειδεῶνα Β. Κλ. Νίκων Μαραθῶνιος,
 Γαμηλιῶνα Ἐπίκτητος Ζωσίμου Λαμπτρεύς,
 15 Ἀνδестηριῶνα Μακρεῖνος Ζωσίμου Λαμπτρεύς,
 Ἐλαφβολιῶνα Λιπίνιος Παλαίανος Κολλυτεύς,
 Μουνυχιῶνα Τίτος Φλαύς Ἄλυπος Μαραθῶνιος,
 Θαρρηλιῶνα Τίτος Φλαυιανὸς Μαραθῶνιος,
 Σκιροφοριῶνα Ἄνθος καὶ Παγχάρης οἱ Ἄνθου Λαμπτρεῖς,

- 20 Ἐκατομβαιῶνα Ὀλος Πόντιος Νημφόδοτος Ἀζηνεὺς νεώτερος,
 Μετασητιῶνα Πτολεμαῖος Ἡρώνας Ὀῆσαν (vel Ὀαθεν).
 Ποθεῖνος Ἡρακλείδου Ἐρικαιεύς τῷ Ἐρμῆ.
 Ἀρχέλαος Ἀπολλωνίου Πειραιεύς, Ἀγάθων Μελιτεὺς,
 Σιμ[ωνίδης] Πυλάδου Μαραθῶνιος, Σέμνος Ἐγγίνου Μαραθῶνιος.
- 25 Πάππος Ζωστῆρος Γαργήτιος, Πημπῶνιος Ζωστῆρος Γαργήτιος,
 Διονύσιος Εὐφροσύνου Λευκ(ονοεύς), [Ἐπαφρόδ]εϊτος Ζωσίμου Παιονίδης,
 Ἐπαφρίων Ἰσεύδου? Γαργήτιος,
 Ἐλευσίνιος Δημητρίου Πειραιεύς, Φιλωτικὸς? Ἀττικοῦ Ἀλιμούσιος.
 Παιδοτρίβης Ἀρίστων Ἀφροδισίου Ῥαμνούσιος.

Lat. III.

Παιδευταί.

- Αικίνιος Πολύαινος Καλλιτεὺς,
 ἡγεμῶν Ἐπίκτητος Προσδ[οκίμου]? ....
 γραμμ. Διονύσιος Διονυσίου Μελιτεὺς,
- 5 Ἡρακλείδης Ποθεῖνου Ἐρικαιεύς,
 ὀπλομάχος Ἀσκληπιάδης ....
 Πλουτιανὸς Ἀγαθημέρου Σ. ....
 Μηρόφιλος Ἀφροδισίου Μα[ραθῶνιος],
 Διονύσιος Ἀφροδισίου ἐξ Οἴου,
- 10 Παίων Διομήδους Παλληνεὺς,
 Σέξστιος Νικάνωρ Σφήτιος,
 Πιστοκράτης Φιλοστράτου Ἀ...
 Ἀβάσκαντος Εὐμόλπου Κηφ[εισιεύς],
 Ἐρμίας Τρύφωνος Μαραθῶνιος,
- 15 κροστροφύλαξ Πυθικὸς Εὐδά[ρου],
 θυρωρὸς Αἰσχίνης ὁ καὶ ....
 Κοκ[κῆιος].....

104.

Inter marm. Elgin. Viscont. n. 51. Synops. Mus. Brit. n. 161. Ed. Osann, Syll. I. 20. p. 205.
 Rosianis schedis usus est Boeckh. quarum lectio ut plurimum retenta. Ceterum lapis
 Athenis videtur positus fuisse, unde plurima Elgini marmora.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗΙ

ΨΗΦΙΣΜΑΤΗΣΙΕΡΑΣΑΔΡΙΑΝΗΣΑΝΤΩΝΕΙΝΗΣ
 ΘΥΜΕΛΙΚΗΣΠΕΡΙΠΟΛΙΣΤΙΚΗΣΜΕΓΑΛΗΣΣΥΝΟΔΟΥ
 ΤΟΝΑΠΟΤΗΣΟΙΚΟΥΜΕΗΣΠΕΡΙΤΟΝΔΙΟΝΥΣΟΝΚΑΙ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΤΙΤΟΝΑΙΛΙΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ
 [ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝΣ]ΕΒΑΣΤΟΝΕΥΣΕΒΗΕΟΝΔΙΟΝΥΣΟΝ

Ἄγαθῇ τύχῃ.

*Ψήφισμα τῆς ἱερᾶς Ἀδριανῆς Ἀντωνείνης
 θυμηλικῆς περιπολιστικῆς μεγάλης συνόδου
 τ[ῶ]ν ἀπὸ τῆς οἰκουμένης περὶ τὸν Διόνυσον καὶ
 αὐτοκράτορα Καίσαρα Τίτον Αἴλιον Ἀδριανὸν
 Ἀντωνεῖνον Σ]εβαστὸν, Εὐσεβῆ, νέον Διόνυσον
 τεχνιτῶν].*

Est principium decreti, quod *οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται* posuerunt. Scilicet artifices tum gymnici tum musici, maxime theatrales, collegia quaedam constituebant, interdum a principibus denominata, ut Attalistarum prope Teon. Hae societates aut erant in certis locis stabiles, aut nulli erant certae regioni attributae. Haec synodus Hadriana Antonina non Baccho certi cuiusdam loci, sed Baccho et Imperatori simpliciter, nec regioni cuidam vel provinciae, sed universo imperio erat addicta, unde *οἱ ἀπὸ τῆς οἰκουμένης*. Ceterum Antoninus Pius Baccho iungitur ut *νέος Διόνυσος*.

105.

Ad marmoream aedem Martis in agro Athenarum. Integrum titulum praebent schedae Fourmonti, Pocock. Inscr. ant. L c.5. s.4. n.64. p.57. Chandl. II. n.55.2. In duos divisum dedit Corsin. Inscr. Att. (F. A. prolegg. IV.) VII. p. XXX. sq. IV. p. XIX. sqq. ex schedis Chishulli Mafficianis.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗΙ
 ΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝ Μ ΑΥΡΗΛΙΟΥΑΝΤΩΝΙΝΟΥ
 ΚΑΙΛ ΑΥΡΗΛΙΟΥΒΗΡΟΥΑΡΜΕΝΙΑΚΩΝΠΑΡΘΙ
 ΚΩΝΜΕΓΙΣΤΩΝΤΟΥΜΕΤΑΜΑΜΕΡΤΕΙΝΟΝΑΡ
 6 ΧΟΝΤΟΣΕΝΙΑΥΤΟΥΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣΕΠΙΤΑΟ
 ΠΛΑΥΡΗΛΙΟΥΦΙΛΗΜΟΝΟΣΦΙΛΑΔΟΥΕΠΙΤΗΣΒ
 ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣΟΙΠΡΥΤΑΝΕΙΣΤΗΣΑΚΑΜΑΝΤΙΔΟΣ
 ΦΥΛΗΣΤΙΜΗΣΑΝΤΕΣΕΑΥΤΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΑΙΣΙΤΟΥΣ
 ΑΝΕΓΡΑΨΑΝ<

10	ΣΦΗΤΤΙΟΙ ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ) ΑΠΟΛΗΘΙΟΣΝΕΟΚΛΗΣ ΕΥΚΑΡΠΟΣΘΕΟΔΟΤΟΥ ΑΥΛΟΣΧΑΡΕΙΣΙΟΥ	ΚΕΦΑΛΗΘΕΝ ΠΡΟΣΔΕΚΤΟΣΠΙΣΤΟ ΚΡΑΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΣΕΡΩΤΟΣ ΠΡΕΙΜΟΣΕΡΩΤΟΣ
15	ΣΩΚΡΑΤΗΣ) ΟΙΝΟΦΙΛΟΣ) ΔΕΙΟΣΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΗΣΕΥΚΑΡΠΟΥ ΔΕΙΟΣ)	ΘΟΡΙΚΙΟΙ ΗΡΑΚΛΕΩΝΤΙΜΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΚΚΕΡΑΜΕΩΝ ΠΙΣΤΟΣ) ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΒΟΥΛΕΥΤΩ ΞΗΝΩΝ)
20	ΠΟΜΠΩΝΙΟΣΔΕΙΟΥ ΕΠΙΚΤΗΤΟΣΦΙΛΕΡΩΤΟΣ ΕΙΣΙΔΟΤΟΣΙΩΣΙΜΟΥ ΜΙΚΙΛΙΟΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΙΣΙΔΟΤΟΣ)	ΕΠΩΝΥΜΟΣΙΚΕΣΙΟΣΘΕ ΟΓΕΝΟΥΣ ΑΙΣΙΤΟΙ ΦΛΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ ΠΟΜΔΑΔΟΥΧΟΣ
25	ΚΛ ΦΑΝΙΑΣ ΚΑΛΛΙΓΕΝΗΣΛΥΣΙΜΑΧΙΔΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣΞΩΣΙΜΟΥ ΧΟΛΑΡΓΕΙΣ ΑΝΤΙΦΩΝΔΗΜΗΤΡΙΟΥ	ΠΕΙΝΑΡ ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ ΚΗΡΥΞΒΟΥΛΗΣΚΑΙΔΗΜΟΥ ΓΟΡΓΙΑΣ)ΑΧΑΡΝΕΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙ ΔΗΜΟΥΜΑΡΚΟΣΕΥΚΑΡ ΠΙΔΟΥΑΙΘΗΝΙΕΥΣ
30	ΜΕΝΑΝΔΡΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΕΡΕΝ·ΦΙΛΗΤΟΣ ΟΗΣΙΜΟΣ) ΕΥΚΑΡΠΟΣΑΧΑΙΚΟΥ	ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΚΑΤΑΠΡΥΤΑ ΝΕΙΑΝΜΟΥΣΑΙΟΣ)ΦΥΛΑΣΙΟΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΥΣΔΗΜΟΣΘΕ ΝΗΣΣΟΥΝΙΕΥΣ
35	ΚΛ·ΑΛΥΠΟΣ ΚΙΚΥΝΝΕΙΣ ΕΥΚΡΑΤΗΣΣΕΛΕΥΚΟΥ ΣΕΛΕΥΚΟΣ) ΗΡΕΣΙΔΑΙ	ΙΕΡΑΥΛΗΣΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣΠΑΡΑ ΜΟΝΟΥΕΠΕΙΚΙΔΗΣ ΥΠΟΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΕΙΣΙΔΟΤΟΣ ΕΠΙΣΚΙΑΔΟΣΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ
40	ΟΗΣΙΜΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΤΡΑΤΩΝ) ΠΑΠΙΑΝΟΣΣΤΡΑΤΩΝΟΣ ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΣΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΕΡΜΕΙΟΙ	
45	ΘΕΟΤΙΜΟΣΤΡΥΦΩΝΟΣ ΙΟΥΚΟΥΝΔΟΣΤΡΥΦΩΝΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ) ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ	

Ἄγαθῇ τύχῃ

τῶν Σεβαστῶν Μ. Αὐρηλίου Ἀντωνίνου
καὶ Α. Αὐρηλίου Βήρου, Ἀρμενιακῶν, Παρθ-
κῶν, μεγίστων, τοῦ μετὰ Μαμερτεῖνον ἄρ-

- 5 χοντ[α] ἐνιαυτοῦ, στρατηγοῦντος ἐπὶ τὰ ὄπλα Δύρηλιου Φιλήμονος Φιλιάδου, ἐπὶ τῆς β' πρυτανείας, οἱ πρυτάνεις τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς τιμήσαντες ἑαυτοὺς καὶ τοὺς αἰσίτους ἀνέγραψαν.
- 10 Σφήττιοι
 Διόφαντος)
 Ἀπολῆιος Νεοκλῆς
 Εὐκαρπος Θεοδότου
 Αὔλος Χαρευσίου
- 15 Σωκράτης)
 Οἰνόφιλος)
 Δεῖος Σωκράτους
 Ἀπολλοφάνης Εὐκάρπου
 Δεῖος)
- 20 Πομπώνιος Δεῖου
 Ἐπίκτητος Φιλέρωτος
 Εἰσίδωτος Ζωσίμου
 Καικίλιος? Ἀλέξανδρος
 Εἰσίδωτος)
- 25 Κλ. Φανίας
 Καλλυγένης Δυσμαχίδου
 Ἀσκληπιάδης Ζωσίμου.
 Χολαργεῖς
 Ἀντιφῶν Δημητρίου
- 30 Μένανδρος Δημητρίου
 Ἀλκιβιάδης Δημητρίου
 Ἐρέν. Φίλητος
 Ὀνήσιμος)
 Εὐκαρπος Ἀχαικοῦ
- 35 Κλ. Ἄλυπος.
 Κικυννεῖς
 Εὐκράτης Σελεύκου
 Σέλευκος).
 Ἡρεσίδαι
- 40 Ὀνήσιμος Διαυσιῶ
 Στράτων)
- Κεφαλήθεν
 Πρόσδεκτος Πιστοκράτους
 Φιλούμενος Ἐρωτος
 Πρεῖμος Ἐρωτος.
 Θορίκιοι
 Ἡρακλέων Τιμοκράτους.
 Ἐκ Κεραμείων
 Πάπτος).
 Γραμματεὺς Βουλευτῶν
 Ζήνων).
 Ἐπώνυμος Ἰκέσιος Θεογένους.
 Αἴσιτοι
 Φλ. Ἱεροφάντης
 Πομ. Δαδοῦχος
 Πεινάρ. Ἱεροκέρυξ.
 Κήρυξ Βουλῆς καὶ δήμου
 Γοργίας) Ἀχαρνεύς.
 Γραμματεὺς Βουλῆς καὶ
 δήμου Μάρκος Εὐκαρπίδου Ἀζηνεύς.
 Γραμματεὺς κατὰ πρυτανείαν Μουσαῖος) Φυλάσιος.
 Ἀντιγραφεὺς Δημοσθένης Σουινεύς.
 Ἱεραύλης Εὐχάριστος Παραμόνου Ἐπεικίδης.
 Ἐπογραμματοεὺς Εἰσίδωτος
 Ἐπίσκιάδος Ἀφροδίσιος.

Παπιανὸς Στρατῶτος

Ἄγαθήμερος Ἀσκληπιάδου.

Ἑρμειοί

45 Θεότιμος Τρύφωνος

Ἰουκοῦνδος Τρύφωνος

Ὀλυμπιόδωρος)

Ἀφροδίσιος Ἀπαλλωνίου.

Ex cognomentis Imperatorum M. Aurelii et Lucii Veri apparet titulum non ante a. u. c. 919 scriptum esse. Obiit autem L. Verus a. u. c. 922. Olymp. 236.4. Itaque titulus inter a. u. c. 919-922 collocandus est.

Catalogus est prythanum et aisitorum, quales plures habemus C. Inscr. n. 192. sqq. Senatus est Quingentorum. Numerus prythanum cum Eponymo et scriba prythane videtur esse XLI. Scilicet, quum essent ordinarii prythanes XXXVIII vel XXXIX, his additi videntur tres, Epistates, Eponymus, Scriba. V. Boeckh. ad n. 190. p. 323, Ἄϊσιτοι s. prythanum parasiti partim Eleusiniorum ministri sacri sunt, partim scribae, praecones, musici, custodes. In primis sunt *ιεραφάντης, δαδούχος, ὁ ἐπὶ βωμῶν, ιεροκήρυξ*, qui αἵσιτοι perpetui sunt. Alterum genus est eorum, quorum nomina praeposita videmus, ut *ιεραύλης* (annuus parasitus), ὁ ἐπὶ Σκιάδος a Tholo dictus *δημόσιος* (it. annuus), *κήρυξ βουλῆς καὶ δήμου, γραμματεὺς βουλῆς καὶ δήμου, ὁ περὶ τὸ βῆμα* s. *γραμματεὺς κατὰ πρυτανείαν, ἀντιγραφεὺς, ὑπογραμματεὺς*. Ceterum distinguendus ab his scribis *γραμματεὺς βουλευτῶν*, qui prythanis et senator fuit; unde non est in Aisitis. Vide de his quae exposuit Boeckh. ad n. 190. Ceterum in nostro titulo v. 6. Φιλᾶδου videtur eâ aetate pro Φιλαΐδου esse, cf. C. I. n. 425. Similiter v. 37. Ἐπεικίδης pro Ἐπικιδίης. Cf. n. 275.

106.

Eleusine in basi statuae. Ed. Pocock. Inscr. I. c. 5. s. 6. p. 62. n. 3. Chandler. Inscr. II. 121. p. 78. Habent etiam Schedae Fourm.

ΚΑΤΑΤΑΔΟΞΑΝΤΑΖΤΗ[ΕΞΑΡ
ΕΙ]ΟΥΠΑΓΟΥΒΟΥΛΗ
ΣΕΚΟΥΝΔΟΝΑΤ[ΤΙΚΟΝ]
ΕΥΔΟ[Ξ]ΟΥΕΦΗΤΤ[ΙΟΝ]
ΤΟΝΕΥΜΟΛΠΙΔΗΝ

Κατὰ τὰ δόξαντα τῇ [ἔξ Ἄρ-
εῖ]ου πάγου βουλῇ
Σεκοῦνδὸν Ἀτ[τικὸν]
Εὐδέ[ξ]ου Σφήττ[ιον]
τὸν Εὐμολπίδην.

Forma A ex Chandl. Syllab. p. XXXII. Vs. 1. primus K ex Fourm, item vs. 3. littera Y ex Pocock. Vs. 1. extr. Pocock. THl. Candl. Fourm.

TH. Vs. 5. Chandl. ΕΥΜΟΛΠΙΔΑΝ. Ροσ. Fourm. Η pro A. Titulus post Commodum positus est, ut apparet ex C. Inscr. n. 399.

107.

Marmor aëtomate instructum, in quo duae coronae rudi operâ fabricatae, in imâ lapidis parte est anaglyphum rude duos repraesentans pueros, quorum alter lampadem tenet, alter, ut editor videtur, laternam; videtur autem ima facis particula esse qualis superest reliquâ combustâ. Aeri incisum dedît Dux Mich. Vargas-Maccincca: Spiegazione di un raro marmo greco. 1791. 4. De origine Atticâ huius lapidis v. Boeckh. ad h.l. Vs. 1-4. minoribus litteris in ipso aëtomate scripti sunt.

	ΦΑΝΟΥ	Στε]φανού-
	C IN	σιν
	ΟΙΣΥΝΕΦΗ ΒΟΙΣΟΦΟΚΛΑ	οι συνέφηβοι Σοφοκλέ]α,
	ΚΟΝΩΝΑΝΕΙΚ ΙΝΛΑΙΛΙΑΝΟΝ	Κόνωνα, Νεικ[ήτη]ν, Α. Διλανόν·
5	ΕΠΙΛΟΥΚΙΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ	ἐπὶ Δουκίου ἀρχοντος,
	ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣ ΑΝΤΙ-	κοσμητεύοντος Ἀντι-
	ΟΧΟΥ ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ	όχου, παιδοτριβούντος
	ΖΗΘΟΥ ΦΙΛΟΙΓΝΗΣΙΟΥΣ	Ζήθου, φίλοι γνησίους·
	ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣ ΕΙΣΑΣ	Ἐπαφρόδειτος, Εἰσᾶς,
10	ΠΡΟΣΔΟΚΑΣ ΜΥΡΜΗΣ	Προσδοκᾶς, Μύρμη[ξ]
	ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΣ ΦΙΛΟΙ	Τελέσφορος, Φίλοι
	ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ ΕΥΦΙΛΗΤΟΣ	Ἀρίστιππος, Ἐυφίλητος,
	ΕΥΚΡΑΤΗΣ ΔΙΟΚΛΗΣ	Εὐκράτης, Διοκλῆς,
	ΚΤΗΣΑΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ	Κτησᾶς, Διονύσιος,
15	ΝΕΙΚΗΣΑΣΤΗΝ ΑΝΤΙΛΑΣ	νεικήσας τὴν Ἀντίλας·
	ΛΑΝΠΑΔΑ ΝΕΙΚΗΣΑΣΤΗΝ	λανπάδα νεικήσας τὴν
	ΛΑΙΛΙΑΝΟΥ ΛΑΝ ΠΑΔΑ	Α. Διλανού, λανπάδα
	ΖΩΣΙΜΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΚΑ	Ζώσιμος. Σοφοκλέους κα[ὶ]
	ΚΟΝΩΝΟΣ ΠΕΙ-	Κόνωνος, Πει-
	ΝΩΝ	νων.

Titulus Septimii Severi vel filiorum aetatem refert. Notum est lampadephoriae institutum. Hic duas videmus lampades a sodalitia ephedorum celebratas, quarum alteram vicit Zosimus, alteram Pinon. Altera lampas dicitur L. Aeliani esse, altera Sophoclis et Cononis, quos coronant οι συνέφηβοι. Praeterea alius coronatur ex ephedis, Νεικήτης, aliam ob causam. Post formulam, quâ agonothetae illi ephedi et Nicetes coronantur, archontis, cosmetae, paedotribae sequitur designatio. Deinde ipsi ephedi inscripti

sunt, quos φίλους et γησίους dici ex aliis titulis atticis constat. cf. n. 264. 282. Speciatim tamen bini sunt proprie φίλοι. Et scite Boeckh. coniecit primi anni ephebos nati minores maioribus secundi anni ephebis ut φίλους attributos esse. Iam hoc loco dicuntur φίλοι γησίους (ἀναγράφαι); itaque qui proprie φίλοι sunt, ii nunc ceteros inscripsisse videntur et nomina sua addidisse. De supplendo ἀνέγραψαν vel γράψαντες ἀνέθεσαν cf. n. 266. Ceterum dici potuit φίλοι φίλους; sed quum ephebi et φίλοι et γησίαι audiant, variatum esse videtur. De ceteris v. Boeckh. ad nostr. tit.

108.

Athenis, in marmore, quod supra habet aëtoma, in cuius clypeo vs. 1-3. inscripti sunt; infra vs. 10. est diota, super quâ vs. 11-12. exarati sunt; iuxta diotam, utrimque est corona; in his coronis reliqua sunt scripta. Boeckh. dedit ex schedis Fauvelii Koehlerianis, in quibus annotatur id esse ab Elgino semotum.

[Textum vide in pag. seq.]

Ἄγα-

θῆ τί-

χῆ.

5 Ἐπὶ ἀρχοντος Τιβ. Κλ. Ἀττάλου Σ[φη]ττίου, κο[σ]μη-
 τεύοντος ἱερέ[ω]ς Θεοῦ καὶ Θεᾶς Εἰ[ρη]να[ίου] Παιαν-
 ιέως, γυμνασιαρχῶντος δι' ὅλου τοῦ ἔτους
 Φλ. Στρατολάου Φυλασίου, οἱ ἐκ τοῦ συνστ[ή]ματ[ος]?
 ἔφηβοι τιμήσαντες τὸν κοσμητὴν καὶ τοὺς σω-
 φρονιστὰς καὶ τὸν παιδετρίβην ἀνέγραψαν
 10 καὶ τὸν ὑποκοσμητὴν Χάρητα Χάρητος Γαργήτιων.

ἀγ[ω]νοδέ-

ται

Γερμανι-

κειών

15 Φλά. Στρατό[λα]ο[ς]

Φυλάσιος

Ἀδριανείων

Ἀντίγονος

Ἀπολλωνίου

Μαραθ[ώ]νιος.

Anagraphē, quam titulus pollicetur, non scripta in hoc lapide fuit. De magistratibus cf. C. Inscr. n. 274. qui ibi iidem sunt. Θεὸς et Θεὰ videntur Apollo et Diana esse. Nam non opus est gymnycorum deorum sacerdotem fuisse Irenaeum, cuius sacerdotium potius qualecunque honoris causa additur. Ludi sunt Γερμανίαια et Ἀδριάνεια. Illa videntur ad Caracallam pertinere, quem ex nummis constat inde ab a. Chr. 213. Germanici

ΑΓΑ
ΘΗΤΥ
ΧΗΙ

ΕΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣ ΤΙΒ ΚΛ ΑΤΤΑΛΟΥ ΣΟΤΤΙΟΥ ΚΟΜΗ
 5 ΤΕΥΟΝΤΟΣΙΕΡΕΟΣ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΘΕΑΣ ΕΙΝΙΝΑΓΑΙΑΝ
 ΙΕΩ ΣΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΝΤΟΣ ΔΙΟΛΟΥ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ
 ΦΛ ΣΤΡΑΤΟΛΑΟΥ ΦΥΛΑΣΙΟΥ ΟΙΕΚΤΟΥ ΣΥΝΣΤΡΕΜΑΤ...
 ΕΦΟΗΒΟΙΤΕΙΜΗΣΑΝΤΕΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΗΤΗΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ
 ΦΡΟΝΙΣΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΗΝ ΑΝΕΓΡΑΨΑΝ
 10 ΚΑΙ ΤΟΝ ΥΠΟΚΟΣΜΗΤΗΝ ΧΑΡΗΤΑ, ΓΑΡΓΗΤΤΙΟΝ

ΑΓΟΝΟΘΕ
ΤΑΙ

ΓΕΡΜΑΝΙ
ΚΕΙΕΩΝ
ΦΛΑΣΤΡΑΤΟΛΟ
ΦΥΛΑΣΙΟΣ
ΑΔΡΙΑΝΕΙΩΝ
ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΜΑΡΑΘΟΝΙΟΣ

15

assumpsisse cognomentum. Cf. n. 246. 282, 283. 1309. Neque obstat dispositio ludorum in hoc titulo. Potuerunt enim Γερμανίαια honoris causa primo loco poni, utpote recenter instituta. Itaque et hic titulus et n. 274: post a. Chr. 213 videtur positus esse.

109.

In Parthenonis porticu. Cf. lemma ap. Boeckh. Ed. Cyriac. p. X. n. 73. Murat. II. p. DLX. 1. praeterea ap. Apian. p. CCCCLXXXIX. et ap. Grut. p. CCCCLXIV. 7. (cf. nott. p. CCCXXXVI.), it. ap. Raph. Volaterr. Geogr. lib. VIII. extr. Ex lapide Spon. Itin. III. P. II. p. 18. Whel. Itin. p. 362. cf. Meurs. Aréopag. c. 5. Selden. de synedr. II. p. 138. Vandal. Diss. p. 618. sqq. Corsin. F. A. I. p. 380-384. Tayl. ad Lys. p. 766. ed. Reisk. Praeterea Pocock. Inscr. ant. I. c. 5. s. 4. p. 52. et optime Chandl. Inscr. II. n. 19. p. 52.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
 ΤΟΝ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ ΑΝΘΥΠΑΤΟΝ
 ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΡΟΥΦΙΟΝ ΦΗΣΤΟΝ
 ΚΑΙ ΑΡΕΟΠΑΓΕΙΤΗΝ ΗΞΑΡΙΟΥ
 5 ΠΑΓΟΥ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Η ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ
 ΤΡΙΑΚΟΣΙΩΝ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ Ο ΑΘΗ
 ΝΑΙΩΝ ΕΥΝΟΙΑΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΕΥΕΡ
 ΓΕΣΙΑΣΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΑΝΕ
 ΣΤΗΣ ΕΝ ΠΡΟΝΟΙΑ ΦΛΑΒΙΟΥ ΠΟΜ
 10 ΔΑΔΟΥΧΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΤΑΤΟΥ ΚΑΙ
 ΑΠΟΚΟΜΙΤΩΝ

Litterarum formas solus Chandl. partim in textu partim in syllabo recte expressit. Vs. 1. om. ap. Cyr. Grut. Ainsw. (de hoc v. lemma ap. Boeckh.) — Chandl. Η ΑΘΗ, omissis ceteris, quae ex Spon. et Mur. (qui I omittit) suppletā sunt. Vs. 4. Cyr. Spon. Chandl. ΑΡΙΟΥ, Ροσ. ΑΡΙΟ, Mur. Whel. ΑΡΕΟΥ, Grut. ΑΡΕΟΠΑΓΟΥ. — Vs. 9. Grut. ΠΡΟΝΟΥΝΤΟΣ. ΦΛΑΒΙΟΥ. ΠΡΥΛΑΔΟΥ. ΑΛΟΥ. ΔΙΑ. ΣΕΜΝΟΤΑΤΟΥ. ΑΡΧΟΝΤΟΣ. De tab. Kemp. v. Boeckh. Vox ΑΡΧΟΝΤΟΣ est. etiam ap. Cyr. Mur. additis illis ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΜΙΤΩΝ, quae Grut. non habet. In ceteris haec differunt a Chandlero: Cyr. ΠΡΟΝΟΙΑ ΦΛΑΒΙΟΥ ΤΟΥ ΔΑΔΟΥΧΟΥ, Volat. ΦΛΑΒΙΟΥ ΠΡΥΔΑΔΟΥ ΑΛΟΥ, Mur. ΦΛΑΒΙΟΥ ΤΟΥ ΔΑΔΟΥΧΟΥ ΤΟΥ ΣΕΜΝΟΤΑΤΟΥ, Ροσ. ΠΡΟΝΟΙΑ ΦΛΑΒΙΟΥ ΠΟΜΑΛΛΟΥΧΟΥ, Whel. ΣΗΜΝΟΤΑΤΟΥ.

Ἀγαθὴ τύχη.

Τὸν λαμπρότατον ἀνθύπατον

τῆς Ἑλλάδος, Ρούφιον Φῆστον,

καὶ Ἀρεοπαγεῖτην, ἢ ἔξ' Ἀρίου

5 πάγου Βουλῆ καὶ ἡ Βουλῆ τῶν

τριακοσίων καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀθη-

ναίων εὐνοίας ἔνεκα καὶ εὐεργ-

γεσίας τῆς περὶ τὴν πόλιν ἀνέ-
στησεν, προνοίᾳ Φλαβίου Πομπ.
10 Δαδούχου τοῦ διασημοτάτου καὶ
ἀπὸ Κομίτων.

Statuam curavit Flavius Pompeius Daduchus (v. Boeckh. ad n. 190.), qui dicitur διασημότατος καὶ ἀπὸ κομίτων. De his cognomentis a Constantino M. institutis v. Euseb. Vit. VI, 1. Dubium est, qui sit is, qui honoratur hoc titulo, Rufus Festus. Tres enim Festos saeculo IV insigniores fuisse notat Murat. In varias partes eunt interpretes. Rufum Festum Avienum Arateorum carminum interpretem et in hoc titulo et in latino, qui in Misc. erud. antiq. p. 99. editus est, memorari putat Spon. (Itin. II. p. 148.). Et omnino Rufus Festus, de quo latinus Sponii titulus, et poeta fuit et bis Proconsul, Vulsinii natus. Neque ab re fuerit hunc hoc loco intelligi. Cui sententiae favet etiam Boeckh. Ceterum Senatus trecentorum in hac solâ inscriptione nominatur, antea fuit virorum DCCL (n. 380.), qui in locum Quingentorum (antea Sexcentorum, antea Quingentorum, antea Quadringentorum) successerant.

110.

Olim in Delo, postea Venetiis in aedibus Franc. Mauroceni; a. 1637 Venetiis transcripsit Io. Pricaeus, cuius schedae ad Seldenum pervenerunt. Ex his Chish. Antt. As. p. 200. Corsin. F. A. L. p. 378. Boeckh. habuit etiam Spanhemii apographum petitum ex Seldenianis schedis.

Ο ΔΗΜΟΣ ΘΑΘΗΝΑΙΩΝ
ΚΑΙ ΟΙ ΤΗΝ ΗΣΟΝ ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙ ΣΑΡΑ
ΘΕΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΥΙΩΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΡΤΕΜΙΔΙΛΗΤΩΙ

Ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων
καὶ οἱ τὴν νῆσον κατοικοῦντες
Αὐτοκράτορα Καίσαρα
θεοῦ Ἰουλίου υἱὸν
Ἀπόλλωνι, Ἀρτέμιδι, Αἰγυπτοῦ.

Αὐτοκράτωρ dicitur, quod refertur ad Imperatoris praenomen quo Octavianus publice ornatus non est ante a. u. c. 726. Iam quum in hoc titulo non audit Augustus, quod factum ab initio a. u. c. 727, apparet titulum ad a. u. c. 725-726. referendum esse.

111.

Kuklae s. Kukliae, ad aram in ecclesiâ D. Epiphani semirutâ, ex ruderibus *Paphi veteris*. Ed. Ios. de Hammer (topogr. Ansichten auf einer Reise in die Levante, p.181. n.51.). Ali Bey el Abbassi, Hispan. in narrat. de itinere per Africam et Asiam facto, edit. Angl. I. p.300. tab.35. (cf. censuram Hammeri in Ann. litt. Vindob. 1816. n.7. p.100.sq. inprimis p.107.). Turner. Itin. II. p.566. Vidua Inscr. tab.33,2. Letronn. Journ. des Sav. 1827. p.173. sq.

ΜΑΡΚΙΑΙΦΙΛΙΠΠΟΥΘΥΓΑΤΡΙΑΝΕΨΙΑΙ
ΚΑΙΣΑΡΟΣΘΕΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥΓΥΝΑΙΚΙ
ΠΑΥΛΟΥΦΑΒΙΟΥΜΑΞΙΜΟΥΣΕΒΑΣΤΗΣ
ΠΑΦΟΥΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ

Fundus lectionis textus Viduae est. Vs. 1. M om. Hamm. dimidiatum fere praebet Hisp. Turner. ΝΙΚΙΑ. Iota subscr. vocis ΜΑΡΚΙΑ om. Hamm. Tum Vid. om. ΡΙ; Hamm. ΘΥΓΑ.ΡΙ, Hisp. ΘΥΙΑΙΙΙ. In fine quod Vid. addit iteratum ΑΙ (Letr. δὲ, quod hic non fuisse videtur), cum Turn. Hamm. omittimus. Hamm. habet tantum ΑΝΕΨΙ--. Vs.3. extr. Σ om. Hamm. id deesse in lapide diserte dicens. Ceteri habent omnes. Nec Marcia potuit Augusta dici. Vs.4. pro primo Η solus Hamm. lacunam habet.

Μαρκία Φιλίππου θυγατρὶ ἀνεψιᾶ
Καίσαρος θεοῦ Σεβαστοῦ, γυναικὶ
Παύλου Φαβίου Μαξίμου, Σεβαστῆς
Πάφου ἢ βουλή καὶ ὁ δῆμος.

Letr. coniicit priorem Philippi uxorem, matrem Marciae, fuisse Attiae, matris Augusti, sororem. Nempe Marciae mater matertera Augusti fuit. (Ovid. Fast. VI.809. ex Ponto I,2,141.). Quo fit, ut Marcia Augusti ἀνεψιᾶ dici possit, neque opus sit duos, quos Massonus statuerat, L. Marcios Philippos ponere, quorum alter vitricus Augusti, alter maritus materterae Augusti fuerit. Paphus cognomento *Augustae* ornata est a. u. c. 739. (Dio Cass. LIV,23.). Maximus consul fuit a. 743. Itaque inter hos annos coniicit Letr. l. c. Maximum Proconsulem Cypri fuisse, quae inde ab a. u. c. 732. (Eckhel. D. N. II. p.84.) provincia fuit Proconsularis Praetoria, ut tum Marciae statua posita esse censenda sit. Ceterum Augustum etiam vivum titulo Σεβας ornare Aegyptii et Asiani solebant.

112.

Mylasis, in epistylis templi Augusti. In aere dederunt Spon. Itin. I. p.362. Wheeler. Itin. p.276. Ex Sponio Montf. Ant. expl. T. II. P. II. p.102. tab.18. Ex Wheel. Murat. I.

p. CIII. 6. minus accurate; ex utrisque Chish. Antt. As. p. 207. in aere. Cf. Choiseul-Gouff. Voy. pitt. I. p. 144. ex quo discimus uno versu contineri inscriptionem.

[Textum vid. in margine.]

Ὁ δῆμος Αὐτοκράτορι Καίσαρι Θεοῦ υἱῷ Σεβαστῷ, ἀρχιερεῖ μεγίστῳ, καὶ Θεῷ Ἑρώμῃ.

Iota subscr. modo additum modo omissum, si fides editoribus primis. De templis Augusti et Deae Romae cf. Suet. Aug. 52. et C. Inscr. n. 478. etc. Quum Augustus anno u. c. 742. Pontifex Maximus coeperit vocari, titulus non ante illum annum exaratus esse potest.

113.

In arce Messenae Ithome vidisse hunc titulum dicitur Cyriacus, ex cuius scholiis ad Strabon. petiit Langermann. et ab hoc acceptos tres priores versus Reines. Synt. Inscr. V. 52. p. 386. Messenae transcripserunt Cockerell et Aberdeen, et edidit Walpol. Trav. p. 565. 32. ex hoc Osann. auct. lex. gr. p. 166.

[Textum vid. pag. sq. in margine.]

Ἐπὶ ἱερέως Κρεσφόντου, ἔτους ρνζ',

ἀγωναθέτης

Τιβ. Κλαύδιος Κρισπιανοῦ υἱὸς Ἀριστομένης,

ἱεροδύται

Ἀριττόβουλος Ἀρισταβούλου, Νάβιος Αἰλιανός,

γραμματεὺς Σόφης, χαλιδοφόρος Κλαύδιος Τρ[ώ]ϊλος.

Recte Reinesius epocham ab anno deducit, quo Achaia a Romanis in potestatem redacta est, a. u. c. 608, ut hic titulus a. u. c. 764-765 scriptus sit, anno ab epochâ Achaicâ 157. Cf. n. 1053. 1062. et App. I. cap. III. B. §. 9. Unde nomina Claudii et Tiberii Claudii a familiâ imperatoriâ repetenda. Ex antiquitate Messeniorum nota sunt nomina Cresphontes et Aristomenes. Titulus occasione sacrorum et ludorum a Messeniis celebratorum scriptus est. Inter sacrorum ministros χαλιδοφόρος est, quem ἀκρατοφόρον interpretatur Osann. l. c. hoc est, eum, qui in pompâ Bacchicâ merum gestet. Quamquam de Bacchi solemnibus hic non necesse est cogitare. Et aptissime Boeckh. ad Ithomaea, quae Iovi Ithomatae celebrata sunt, vel ad aliud festum diis omnibus commune argumentum refert. Scilicet ad festum diis omnibus commune

spectare *ἱεροδυσίων* mentio videtur, qui *ἱεροδυσίω* coniuncti fuerint. Cf. Pausan. IV, 32, 1.

114.

Sub statuâ Corcyrâ Venetiâ delatâ, nunc in Museo Veronensi. Ed. Marmora Hist. Corc. lib. III. Spon. Itin. T. III. P. I. p. 83. Montf. Diar. Ital. p. 426; et hinc Murat. T. I. p. CCXXIV, 3. Melet. Geogr. p. 325. Maffei. Mus. Ver. p. XLI. et Vandal. Diss. V. 2. St.-Sauveur Itin. T. I. p. 159. Mustoxyd. Illustr. Corc. II. p. 189.

ΑΠΟΛΙΣΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝΚΑΙΣΑΡΑ
ΤΙΒΕΡΙΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣΥΙΟΝ
ΣΕΒΑΣΤΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣ
ΥΙΩΝΟΝΥΠΑΤΕΥΟΝΤΑ
ΘΕΟΙΣ

Est haec lectio Maffeiana, vs. 1. extr. ultimum A accessit ex prioribus editoribus.

Ἄ πόλις Γερμανικὸν Καίσαρα,
Τιβερίου Καίσαρος υἱόν,
Σεβαστοῦ Καίσαρος
υἱώνον, ὑπατεύοντα,
θεοῖς.

Titulus pertinet ad a. u. c. 765, nondum defuncto Augusto, quum non additum sit *θεοῦ*.

115.

In insulâ Cr. Ed. Spon. Misc. erud. ant. X, 53. p. 338. Cf. Harduin. de nummis Herod. p. 47. (ad a. Chr. 37.) et Riemann. de inscr. Ind. p. 14. sq.

ΗΡΩΔΗΝ
ΗΡΩΔΟΥΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΥΙΟΝ
ΤΕΤΡΑΡΧΗΝ
ΦΙΛΩΝΑΓΛΑΟΥΦΥΣΕΙΔΕΝΙΚΩΝΟΣ
ΤΟΝΑΥΤΟΥΞΕΝΟΝΚΑΙΦΙΛΟΝ

Ἡρώδην,
Ἡρώδου τοῦ βασιλέως υἱόν,
τετράρχην.

ΕΠΙΙΕΡΕΩΣΚΡΕΣΦΟΝΤΟΥΕΤΟΥΣΡΝΖ
ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ
ΤΙΒ-ΚΛΑΥΔΙΟΣΚΡΙΣΠΙΑΝΟΥΥΙΟΣΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ
ΙΕΡΟΥΤΑΙ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥΝΟΒΙΘΣΑΙΛΙΑΝΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΣΟΦΟΣΧΑΛΕΙΔΟΦΡΟΣΚΛΑΥΔΙΟΣΤΡΟΙΛΟΣ

Φίλων Ἀγλάου, φύσει δὲ Νίκωνος,
τὸν αὐτοῦ ξένον καὶ φίλον.

Titulus honorarius in Herodem Magnum bene de Cois meritum (vid. Ioseph.), tetrarcham Galilaeae et Peraeae ab a. u. c. 750-792. Ad certum annum titulus revocari non potest.

116.

Ex oppido Otschakow ad Pontum cis Hypaniam haud procul ab Olbiâ urbe inter Scythas Graecorum celeberrimâ dissito. Ed. Chandl. Inscr. Append. p.94. ex schedis Woodii. Clark. Itin. I. p.618. sqq. ex schedis Walpolii. Ex utroque Rochett. Antt. Bosp. tab. XI. Cf. Koehler. Act. Acad. Monac. VI. cl. hist. et phil. p.130-133. et Koeppen Nordgest. des Pont. p.79.

ΟΔΑΜΟΣΟΒΥΖΑΝΤΙΩΝ
 ΕΔΟΞΕΤΑΒΟΥΛΑΚΑΙΤΩΔΑΜΩΤΟΙΣΤΡΑΤΑΓΟΙΕΙ
 ΠΑΝ·ΕΠΕΙΟΡΟΝΤΑΣΟΛΒΙΟΠΟΛΕΙΤΑΣΑΒΑΒΟΥ
 ΥΙΟΣΑΝΔΡΟΣΟΥΜΟΝΟΝΤΑΣΓΑΤΡΙΔΟΣΑΛΛΑΚΑΙ
 5 ΣΥΝΡΑΝΤΟΣΤΟΥΡΟΝΤΙΚΟΥΡΡΑΤΙΣΤΕΥΣΑΝΤΟΣ
 ΕΘΝΕΟΣΚΑΙΜΕΧΡΙΤΑΣΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝΓΝΩ
 ΣΕΩΣΠΡΟΚΟΙΑΝΤΟΣΠΟΛΛΑΔΕΚΑΙΒΥΖΑΝ
 ΤΙΩΝΠΟΛΕΙΚΑΤΑΤΕΤΑΣΔΑΜΟΣΙΑΣΧΡΗΑΣΚΑΙ
 ΤΩΝΕΙΣΤΟΕΝΠΟΡΙΟΝΠΛΕΟΝΤΩΝΠΡΟΣΤΑ
 10 ΣΙΑΣΓΕΝΟΜΕΝΟΥΩΦΕΛΙΜΟΥΚΑΙΑΥΤΟΣΩΣ
 ΠΕΡΤΑΛΟΙΠΑΤΟΥΡΑΤΡΟΣΟΥΤΩΣΤΑΝΠΟΤΙΤΟΝ
 ΔΑΜΟΝΕΥΝΟΙΑΝΚΑΙΠΡΟΞΕΝΙΑΝΔΙΑΔΕΞΑ
 ΜΕΝΟΣΥΡΟΡΑΝΤΩΝΜΕΝΜΑΡΤΥΡΕΙΤΑΙΤΩΝ
 ΕΙΣΠΛΕΟΝΤΩΝΕΙΣΤΟΝΠΟΝΤΟΝΠΟΛΕΙΤΑΝ
 15 ΕΡΙΦΙΛΑΝΘΡΩΡΙΑΙΚΑΙΓΕΟΝΟΙΑΙΚΑΙΓΑΡΑ
 ΓΕΝΟΜΕΝΟΣΔΕΕΙΣΤΑΝΠΟΛΙΝΣΕΜΝΩΣΜΕΝ
 ΠΡΟΕΣΤΑΤΑΣΕΡΙΔΑΜΙΑΣΠΡΟΕΤΡΕΨΑΤΟ
 ΔΕΕΙΣΠΛΗΘΟΝΑΣΕΛΠΙΔΑΣΤΟΝΤΕΔΑΜΟΝΚΑΙ
 ΤΟΥΣΙΔΙΩΤΑΣΑΔΕΡΟΛΙΣΔΙΑΤΕΤΑΣΕΙΣΕΛΥ
 20 ΤΑΝΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣΚΑΙΔΙΑΤΟΤΟΥΑΝΔΡΟΣΚΑΙ
 ΤΩΝΠΡΟΓΟΝΩΝΑΞΙΩΜΑΕΡΙΤΑΔΗΟΝΗΓΗΣΑ
 ΤΟΜΗΑΣΑΜΗΩΤΟΝΑΥΤΟΥΤΑΝΠΑΡΟΥΣΙΑΝΑΦΕ
 ΜΕΝΟΤΕΔΑΜΟΣΕΝΕΚΕΛΕΥΣΑΤΟΤΟΙΣΣΤΡΑ
 ΤΑΓΟΙΣΤΕΙΜΑΣΑΙΤΟΝΑΝΔΡΑΔΙΑΔΗΔΕΔΟ
 25 ΧΘΑΙΕΡΑΙΝΗΣΘΑΙΜΕΝΟΡΟΝΤΑΝΑΒΑΒΟΥ

ΟΛΒΙΟΠΟΛΕΙΤΑΝΕΡΙΤΑΙΔΙΑΝΕΚΕΙΡΟΤΙΤΟΝ
 ΔΑΜΟΝΚΑΙΔΙΑΠΡΩΓΟΝΩΝΠΡΟΝΟΙΑΙΕΙΜΕΝΔΕ
 ΑΥΤΟΝΚΑΙΡΟΛΕΙΤΑΝΚΑΙΤΟΥΣΕΓΓΟΝΟΥΣΑΥ
 ΤΟΥΚΑΙΡΟΤΙΓΡΑΦΗΜΕΝΠΡΟΘΑΝΚΑΘΕΛΗΤΑΝ
 30 ΕΚΑΤΟΣΤΥΩΝΤΕΘΗΜΕΝΔΕΑΥΤΟΥΚΑΙΕΙΚΟ
 ΝΑΕΡΙΧΡΥΣΟΝΕΝΤΩΙΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΩΙΕΝ
 ΤΟΡΩΙΩΙΜΗΑΛΛΟΣΕΧΕΙΚΑΙΕΡΙΓΡΑΦΑΝΕΡΙ
 ΓΡΑΨΑΙΤΑΝΠΡΟΔΕΔΗΛΩΜΕΝΑΝΔΙΑΠΕΜΨΑ
 ΣΘΑΙΔΕΚΑΙΤΟΨΑΦΙΣΜΑΤΟΥΤΟΔΙΕΡΙΣΤΟ
 35 ΛΑΣΤΟΙΣΟΛΒΙΟΠΟΛΕΙΤΑΝΑΡΧΟΥΣΙΝΙΝΑΚΑΙΑ
 ΠΑΤΡΙΣΑΥΤΟΥΤΑΣΒΥΖΑΝΤΙΩΝΕΥΝΟΙΑΣΠΡΟΣ
 ΤΟΝΑΝΔΡΑΚΑΙΤΕΙΜΑΣΑΙΣΘΗΤΑΙ

Iota subscr. tantum vs. 2. omittitur et vs. 29. in *Σελη* (vid. n. 80.).
 Litterarum formae ex Ch. desumptae sunt. Walpol. Π. Vs. 1. Ch. ΔΗΜΟΣ,
 Walp. ΔΑΜΟΣ. Vs. 2. secundum Δ ex Walp. (Ch. lacunam habet); ulti-
 mum I ex eodem (Ch. trium litterarum lacunam habet.). Vs. 3. interpun-
 ctionem non habet Walp. Dein Ch. ΟΡΕΝΤΑΣΟΑ. Vs. 4. Ch. ΜΟΜΟΝ,
 Walp. ΜΟΝΟΝ. Vs. 5. Ch. ΠΡΑΓΙ, etc. Walp. quod dedimus. Vs. 7. Walp.
 ΠΡΟ...ΑΝΤΟΣ. Ch. quod dedimus. Vs. 8. Ch. ΡΟΛΕΙ et ΤΑΖΛΛΜ etc.
 tum 10. ΟΦΞΙΜΟΥ et ΑΥΤΩΣ, quae correctae ex Walpol. sunt. Vs. 11.
 Walp. ΠΑΤΡΟΣΑΥΤΟΥΤΑΝ, Ch. ΠΑΤΡΟΣΟΥΤΩΣΤΑΝ. Ch. vs. 11. in
 fine ΤΟ, vs. 12. ΕΥΝΟΙΑΝ, 13. Μ... ΜΑΡΤΥΡΕΙΤΑΙΤΩ, 14. ΤΟΝΙΟΝ
 ΤΟΝ, quae correctae sunt ex Walp. Vs. 15. Ch. ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΙΚΑΙΕΥΝΟΙΑΙ
 ΝΟΙΑΙ, Walp. ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΚΑΙΕΥΝΟΙΑΙ hic nos cum Boeckh. praetulimus
 scribere *προνοία* (ut vs. 27.), quoniam *ευνοίας* mentio paullo ante facta est.
 Vs. 16. extr. Ch. ΜΕΙ, 18. ΓΛΗΘΝΑΣΣΕΑΡ, 20. ΓΕΖΙΑΣ, 21. ΠΡΟΠΟ, et
 in fine ΣΛ, 26. ΝΕΚΕΙ, quae eadem ex Walp. correctae sunt. Vs. 27. Walp.
 ΠΡΟΝΟΙΑΝ, Ch. quod dedimus. Vs. 28. Walp. ΕΚΓΟΝΟΥΣ. Ch. quod
 dedimus. In fine Υ solus Walp. habet. Vs. 30. extr. Ch. ΕΚΟ, 31. extr.
 ΕΗ, 32. extr. ΕΓ..., quibus meliora praebuit Walp. Vs. 33. extr. Ch. ΨΑ...,
 Walp. ΨΑΛ. Vs. 34. extr. Ch. ΤΟ...; vs. 35. init. Ch. ΛΑΣ, Walp. ΛΑΣ;
 in fine Ch. Α...; vs. 36. extr. Ch. ΕΥΝΟΙΑΕ..., quod ex Walp. corre-
 ctum est.

Ο δᾶμος ὁ Βυζαντίων.
 Ἐδοξε τῇ Βουλῇ καὶ τῷ δᾶμῳ τοὶ στρατηγοὶ εἶ-
 παί οἱσιν οἱ πάντες Ὀρέντας Ὀλβιοπολείτας Ἀβάβαυ-
 ρίους, ἀνδρῶν οὐ μόνον τῶν πατρίδεσσι ἀλλὰ καὶ

- 5 συνταγῆς τοῦ Ποντικῆς πραιποσίτου
 ἔθνεος καὶ μέχρι τῆς τῶν Σεβαστῶν ψυ-
 σως προκ[υ]ψαντος, πολλά δὲ καὶ Βυζαν-
 τίων πόλει κατὰ τε τὰς δαμόσιας χρήσας καὶ
 τῶν εἰς τὸ ἐμπόριον πλεόντων προστά-
 10 σίας γενομένου ὠφελίμου, καὶ αὐτὸς ὡς
 περ τὰ λοιπὰ τοῦ πατρὸς, οὕτως τὴν ποτὶ τὸν
 δῆμον εὐνοίαν καὶ προξενίαν διαδείξα-
 μένος, ὑπὸ πάντων μὲν μαρτυρεῖται τῶν
 εἰσπλεόντων εἰς τὸν Πόντον πολειτῶν
 15 ἐπὶ φιλανθρωπία καὶ κ[ρ]ονοία, καὶ παρα-
 γεόμενος δὲ εἰς τὴν πόλιν σιμνωῶς μὲν
 πρόστα τῆς ἐπιδαμίας, προετρέψατο
 δὲ εἰς πλήρους ἐλπίδας τὸν τε δῆμον καὶ
 τοὺς ιδιώτας, ἃ δὲ πόλις διὰ τε τὰς εἰς ἑαυ-
 20 τὴν εὐεργεσίας καὶ διὰ τὸ τοῦ ἀνδρὸς καὶ
 τῶν προγόνων ἀξίωμα ἐπιτάδῃον ἠγήσα-
 το μὴ ἀσαμήωτον αὐτοῦ τὴν παρουσίαν ἀφέ-
 μεν, ὃ τε δῆμος ἐνεκελεύσατο τοῖς στρα-
 ταγοῖς τιμᾶσαι τὸν ἄνδρα· δι' ἃ δὴ δεδό-
 25 γῆσαι ἐκαινῆσθαι μὲν Ὀρόνταν Ἀβάβου
 Ὀλβιοπολείταν ἐπὶ τῷ διανεκεῖ ποτὶ τὸν
 δῆμον καὶ διὰ προγόνων προνοία· εἴμεν δὲ
 αὐτὸν καὶ πολεῖταν καὶ τοὺς ἐγγόνους αὐ-
 τοῦ καὶ ποττιγραφῆμεν ποτ' ἂν κα θέλη τῶν
 30 ἑκατοστῶν, τεθῆμεν δὲ αὐτοῦ καὶ εἰκό-
 να ἐπίχρυσον ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἐν
 τόπῳ ᾧ μὴ ἄλλος ἔχει καὶ ἐπιγραφὰν ἐπι-
 γράψαι τὴν προδεδηλωμέναν· διαπέμψα-
 σθαι δὲ καὶ τὸ ψάφισμα τοῦτο δι' ἐπιστο-
 35 λᾶς τοῖς Ὀλβιοπολεῖτῶν ἀρχουσιν, ἵνα καὶ ἃ
 πατρὶς αὐτοῦ τῆς Βυζαντίων εὐνοίας πρὸς
 τὸν ἄνδρα καὶ τιμᾶς αἰσθῆται.

Titulus a Byzantiis Orontae Ababi f. honori datus et ab Olbiopolitis publice inscriptus, ut Boeckh. coniicit, in viciniâ exedrae, quae eidem dicata est (C. Inscr. n. 2088.). Ababus Callisthenis f. floruit Tiberio Imp. (v. C. Inscr. n. 2087.), quâ quam non dubium sit quin pater Orontae fuerit,

titulus Tiberii vel Caligulae aetati tribui potest. Quod dicitur vs. 7. *μάχα τὰς τῶν Σεβαστῶν γνώσεως πρακτικῆς*, certe Augustus et Tiberius intelligendi sunt, quibus ille stam dicitur. C. Inscr. n. 2087. Praescribuntur στρατηγοὶ qui inter principes Olbiae civiles magistratus sunt. V. Boeckh. C. Inscr. II. p. 89. Ceterum στρατηγούς praescribi etiam Megaris, unde originem habent Byzantij, docet C. Inscr. n. 1052. Verba vs. 17. *πρόστα τὰς ἐπιδαμίας* simpliciter significant: *magnifice sese gessit in commoratione sua*, ut alias legati laudantur ob ἐνδαμίαν utraque civitate dignam. (C. Inscr. n. 1193.). Vs. 24. *δ' ἂ δὴ* est relativum ἀνακόλουθον (cf. C. Inscr. n. 2059.). Vs. 30. *ἐκατοστὺς* est aliquid simile Atticis demis.

117.

Ex meridionali Peloponnesi plagā in Mus. Nan. illatum titulum ed. Biag. Mon. Gr. p. 195. et Mon. Gr. et Lat. ex Mus. Nan. Prot. p. XVIII. Cf. Viscont. Mus. Pio-Clem. II. p. 66.

Η ΙΕΞΑΟΥΓΗΣΙΑ
 ΓΙΟΥΛΙΟΝΕΠΑΦΡΟ
 ΔΕΙΤΟΝΑΓΡΕΤΕΥ
 ΣΑΝΤΑΤΟΡΡΘΕΤΟΣ
 5 ΚΑΙΔΟΝΤΑΕΚΑΣΤΩ
 ΓΕΡΟΝΤΙΝΟΜΗΣΔΗ
 ΝΑΡΙΑΔΕΚΑΚΑΙΤΑΣ
 ΕΝΝΕΑΟΥΧΙΚΑΤΑΤ.Ν
 ΝΟΜΟΝΑΛΛΑΔΕΙΤΚ
 10 ΣΑΝΤΑΛΑΜΠΡΩΣ
 ΚΑΙΤΗΔΕΚΑΤΗΗ
 ΠΟΛΙΝΟΛΗΝΤΟΝ
 ΕΑΥΤΗΣΕΥΕΡΓΕ
 ΤΗΝΑΝΕΣΤΗΣΕΙ

Η ἱερά [γερω]σία
 Γ. Γιούλιον Ἐπαφρό-
 δειτον, ἀγρετεύ-
 σαντα τὸ ῥθὸ ἔτος
 και δόντα ἐκάστῳ
 γέροντι νομῆς δε-
 νάρια δέκα, και τὰς
 ἐννέα, οὐχι κατὰ τ[ὸ]ν
 νόμον, ἀ[μ]α δειπ[νί-]
 σαντα λαμπρῶς
 και τῇ δεκάτῃ τῇ[ν]
 πόλιν ἄλλῃ τὸν
 εαυτῆς εὐεργε-
 τὴν ἀνέστησε[ν].

ΛΑΧΡΩΤΙΕΡΑΤΙΑΚΟΝ (ἰφισματι) Γ(ερωσίας.)

Vs. 1. corruptissimum praecclare restituit Boeckhius. Titulum Laco-
 nicum esse peritis non est quod probemus. Vs. 3. *ἀγρετεύσαντα* est ἀγρέταν
 γενόμενον. Hesych. ἀγρέταν ἠγρόνα ἔχει. Cf. Spartanorum ἰππαγρέτας. Vs. 6.
 νομῆς i. e. διανομῆς (pecuniae distributae). Caliginem vs. 7. orientem feliciter
 dissipavit Boeckhius, cuius haec est verborum interpretatio: *qui singulis se-
 natoribus denos distribuit denarios* (in decem dierum solemnibus in singulos
 dies singulos denarios) *et per priores novem dies* (τὰς ἐννέα sc. ἡμέρας), non

subente lege, simul splendido epulo excepit eosdem, et decimo die totam civitatem. Annus designatur 194 computandus ab a. u. c. 608. (vid. n. 113.), aut titulus in a. u. c. 801-802. referatur, Tib. Claudio imperante.

118.

Mylasie ed, Pocock. Inscr. P. II. c. 8. p. 15. n. 1. Ex schedis Sherardi a Müllero accepit Boeckh.

ΗΓΕΡΟΥΣΙΑΚΑΘΙΕΡΩΣΕΝΕΥΣΕΒΕΙΑΣ
 ΤΟΥΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΤΙΒΕΡΙΟΥΚΛΑΥΔΙΟΥ
 ΚΑΙΣΑΡΟΣΣΕΒΑΣΤΟΥΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥΙΕΡΑ
 ΤΕΥΟΝΤΟΣΤΙΒΕΡΙΟΥΚΛΑΥΔΙΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
 ΥΙΟΥΚΥΡΕΙΝΑΜΕΝΕΙΤΑΤΑΡΚΟΝΔΑΡΕΩΣ

Ἡ γερουσία καθιέρωσεν εὐσεβείας
 τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου Κλαυδίου
 Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ, ἱερα-
 τεύοντος Τιβερίου Κλαυδίου, Διονυσίου
 υἱοῦ, Κυρεῖνα, Μενεΐτα, Ταρκονδαρέως.

Titulus pertinet ad Tib. Claudium Imperatorem, qui vulgo Germanicus audit. Cf. C. Inscr. n. 1610. 1071. 319. 320. Vs. 1. *εὐσεβείας* est *ob pietatem*. Vs. 5. de Tarcondarensi tribu v. C. Inscr. n. 2694. et titt. supra alatos n. 73.

119.

Iasi ad Isthmum, litteris magnis et bene incisio. Ed. Chandl. l. c. n. LV. p. 19.

ΟΛΥΜΠΙΑΔ . . Ζ
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ[ΤΟΥ]Τ[ΚΤ]ΡΙΝΑ
 ΤΙΤΟΣΦΛΑΒΙΟΣΜΗΤΡΟΒΙΟΣ
 ΝΙΚΗΣΑΣΤΗΝΠΕΡΙΟΔΟΝΑΝ
 5 ΔΡΩΝΔΟΛΙΧΟΝΙΑΣΕΩΝ
 ΠΡΩΤΟΣΚΑΙΤΑΕΝΡΩΜΗΚΑ
 ΠΕΤΩΛΕΙΑΠΡΩΤΟΣΑΝΘΡΩ
 Π.ΩΝ

ΔΙΙΟΛΥΜΠΙΩΙ

Ἰολυμπιάδ[ι] σ[ε]ζ.

Τίτος Φλάβιος Δημητρίου [Κο]υ[τ]ρίνα
 Μητρόβιος, νίκησας τὴν περίοδον ἀν-
 5 δρῶν δολίχων Ἰασίων

πρῶτος καὶ τὰ ἐν Ῥώμῃ Κα-
πετώλεια πρῶτος ἀνδρῶ-
πων,

Δι' Ὀλυμπίῳ.

Metrobius donarium ob victorias Iovi Olympio dedicat. Vicerat Olympia dolichum virorum, quum iam prius Pythiis, Nemeis, Isthmiis vicisset. Quibus quattuor ludis qui vicit, τὴν περίοδον vicisse dicitur. Olympiadem restituit Boeckh. Nempe Metrobius dolicho virorum vicit in primis ludis Capitolinis, a Domitiano institutis, qui a. Chr. 86. Olymp. 216, 2. acti sunt. Unde πρῶτος ἀνδρῶπων eos vicit Metrobius. Dedicatio incidit in Olymp. 217, ex quo numero superest Z. Vs. 2. quae addita sunt verba litteris minutis, post gentilicium Φλάβιος interponenda, Chändl. male restituit. Nam τοῦ Κυρίνα dici non potest. Itaque iam Boeckh. dedit Κυρίνα pro usitatiori Κύρινα, quo lacuna expleretur. cf. p. 249.

120.

Magnesiæ ad Macandrum s. ad Lethæum, in basi duos pedes lata et paullo super quattuor pedes ex solo exstante. Ex schedis Koehlerianis. Cf. Leak. Diar. itin. Asiae min. p. 245.

<p>ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΝΕΡΟΥΑΝ ΚΑΙΣΑΡΑΣΕΒΑΣΤΟΝΠΑ ΤΕΡΑΠΑΤΡΙΔΟΣΑΡΧΙΕΡΕ ΟΣΜΕΓΙΣΤΟΝΔΙΜΑΡΧΙΚΙΣ 5 ΕΧΟΥΣΙΑΣΥΠΑΤΟΝΟΤΟΤΡΙ ΤΟΝΧΙΦΙΛΟΣΕΒΑΣΤΟΥΒ ΟΝΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣΑΝΕ ΘΗΚΑΝ ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΤΟΣΤΙΤΟΥ 10 ΦΛΑΟΥΙΟΥΔΗΜΟΧΑΡΙΔΟΣ ΥΙΟΥΚΥΡΕΙΝΑΔΗΜΟΧΑΡΙ ΔΟΣΤΟΥΑΡΧΙΕΡΕΟΣΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΟΣΤΟΥΔΗΜΟΥ</p>	<p>Αυτοκράτορα Νεροῦαν Καίσαρα Σεβαστῶν, πα- τέρα πατρίδος, ἀρχιερέ- [α] μέγιστον, δ[η]μαρχικ[ῆ]ς ἐ[ξ]ουσίας, ὑπάτον τὸ τρί- τον, [ἡ] φιλοσέβαστο[ς] β- ουλῆ καὶ ὁ δῆμος ἀνε- θηκαί, ἐπιμεληθεῖ[ν]τος Τίτου Φλαοῦιου, Δημοχαρίδος υἱοῦ, Κυρίνα, Δημοχαρί- δος τοῦ Ἀρχιερέ[ω]ς καὶ γραμματέως τοῦ δήμου.</p>
--	---

Pertinet ad Nervam Imperatorem, a. u. c. 850.

121.

In ruinis Lytti in Cretâ insulâ. Ed. Grut. p. MLXXXIV, 9. (cf. Nott. p. CCCXV. p. CCCLV.).
Hinc Fabrètt. de Col. Trai. p. 237. sq. Vandal. diss. p. 752. Coisael. Cret. sacr. I. p. 35.

6 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑΙΣΑΡΙ
 ΘΕΟΥΝΕΡΒΑΥΙΩΝΝΕΡΟΥΑ
 ΤΡΑΙΑΝΩΣΕΒΑΣΤΩΑΡΙΣΤΩ
 ΑΡΜΕΝΙΚΩΔΑΚΙΚΩΑΡΧΙ
 10 ΕΡΕΙΜΕΓΙΣΤΩΔΗΜΑΡΧΙ
 ΚΗΣΕΞΟΥΣΙΑΣΤΟΓΙΑ
 ΥΠΑΤΩΤΟΓΠΑΤΡΙΠΑΤΡΙΔΟΣ
 ΤΩΤΗΣΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣΚΤΙ
 ΣΤΗΛΙΤΤΙΩΝΗΠΟΛΙΣΔΙΑ
 ΠΡΩΤΟΚΟΣΜΟΥΒΑΝΑΞΙ
 ΒΟΥΛΟΥΚΟΜΑΣΤΑΤΟΒ

Αυτοκράτορι Καίσαρι
 Θεῦ Νέρβα υἱῷ, Νερούα
 Τραϊανῷ Σεβαστῷ, ἀρίστῳ,
 [Γε]ρμ[α]νικῷ, Δακικῷ, ἀρχι-
 ερεῖ μεγίστῳ, δημαρχι-
 κῆς ἐξουσίας τὸ ια,
 ὑπάτῳ τὸ [ε], πατρὶ πατρίδος,
 τῷ τῆς οἰκουμένης κτι-
 στή, Α[υ]ττίων ἢ πόλις δια
 Πρωτοκόσμου Βαναξι-
 βούλου Κ[ω]μάστα τὸ β.

Vs. 2. dele secundum N. Ceterum pro C videtur Σ ponendum. Cf. C. Inscr. n. 2573. 2574. qui tituli eiusdem loci sunt ad eundemque Imperatorem referuntur.

Annus est p. Chr. 107-108. Vs. 4. Γερμανικῷ corrigendum esse iam Masson. notavit in Nott. Grut. p. CCCLV. Vs. 7. τὸ ε̄ recte scripsit Fabrett. Vs. 9. Αὐττίων restituendum erat ex melioribus apographis. Cf. C. Inscr. n. 2576. et Boeckh. ad nostr. tit. Vs. 11. τὸ β̄ ad munus Protocosmi his gestum pertinet. Cf. n. 2577. 2578. Recteque Boeckh. qui Κωμάστης patris nomen esse statuit, omisso τοῦ. cf. C. Inscr. n. 2578. Scilicet solet in graecis nominibus simplicibus et in Graecis praenomine Romano auctis addi patris nomen, quod omitti solet in nominibus Romanis triplicibus.

122.

Therae in monte D. Stephani, ubi parietinae urbis, in columbae porticus fragmento. Repp. Fauvel. (vid. Choiseul. Catal. n. 197.). Nunc fractura laesus lapis est. in Mus. reg. Catal. Clarac. n. 626. Ed. Osann, Syll. p. 356. ex lapide collatis Villois. schedis. Boeckh. habuit ex schedis Villois. et Koehlerianis duplicibus, et ex tab. Claraci.

ΥΠΕΡΤΗΣΤΟΥΜΕΓΙΣΤΟΥ
 ΚΑΙΘΕΩΝΕΝΦΑΝΕΣΤΑΤΟΥ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΝΕΡΒΑΤΡΑΙΑΝΟΥ
 ΚΑΙΣΑΡΟΣΣΕΒΑΣΤΟΥΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ
 5 ΔΑΚΙΚΟΥΥΓΕΙΑΣΚΑΙΔΙΑΜΟΝΗΣ>ΚΑΙ
 ΙΕΡΑΣΣΥΝΚΛΗΤΟΥ>ΚΑΙΔΗΜΟΥΡΩΜΑΙΩΝ
 ΟΜΟΝΟΙΑΣ>ΑΓΑΘΟΠΡΟΥΣΕΥΤΥΧΟΥ
 ΚΑΙΠΩΛΥΟΥΧΟΣ>ΚΑΙΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΣ

ΟΙΚΑΡΤΙΔΑΜΑ ΤΗΝΣΤΟΑΝΕΣΤΕΓΑΣΑΝ
 10 ΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΤΗΝΤΩΝΞΥΛΩΝΚΑΙΤΩΝ
 ΣΤΡΩΤΗΡΩΝΥΛΗΝΚΑΙΤΗΝΕΠΑΚΟΛΟΥΘΟΥ
 ΣΑΝΕΙΣΤΗΝΣΤΕΓΗΝΔΑΠΑΝΗΝΠΑΣΑΝΠΑ
 ΡΑΣΧΟΜΕΝΟΙΚΑΤΑΔΩΡΕΑΝ ΤΗΝΔΕΠΕ
 ΡΙΛΕΙΠΟΜΕΝΗΝΕΚΤΗΣΠΡΩΤΗΣΣΤΕΓΗΣ
 15 ΞΥΛΙΚΗΝΥΛΗΝΕΞΕΧΩΡΗΣΑΝΤΗΠΟΛΕΙ
 ΠΡΟΣΤΟΕΚΤΟΥΤΩΝΤΩΝΞΥΛΩΝΚΑΙΕ
 ΤΕΡΑΤΩΝΚΑΤΕΠΕΙΓΟΝΤΩΝΚΑΙΚΑΤΗ
 ΡΕΙΜΜΕΝΩΝΕΡΓΩΝΔΙΟΡΘΩΣΕΩΣ
 ΤΥΧΕΙΝ.

Ἐπὲρ τῆς τοῦ μεγίστου
 καὶ θεῶν ἐφανεστάτου

αὐτοκράτορος Νέρβα Τραϊανοῦ

Καίσαρος Σεβαστοῦ, Γερμανικοῦ,

5 Δακικοῦ, ὑγείας καὶ διαμονῆς, καὶ
 ἱερᾶς συνκλήτου καὶ δήμου Ῥωμαίων

ἁμονοίας, Ἀγαθόπουρος Εὐτύχου

καὶ Πολυούχου καὶ Ἀριστόδαμου

οἱ Καρτιδάμα τὴν στοάν ἐστέγασαν

10 ἐκ τῶν ἰδίων, τὴν τῶν ξύλων καὶ τῶν

στρωτήρων ὕλην καὶ τὴν ἐπακολουθού-

σαν εἰς τὴν στέγην δαπάνην πᾶσαν πα-

ρασχόμενοι κατὰ δωρεάν· τὴν δὲ πε-

ριλειπομένην ἐκ τῆς πρώτης στέγης

15 ξύλικήν ὕλην ἐξεχώρησαν τῇ πόλει

πρὸς τὸ ἐκ τούτων τῶν ξύλων καὶ ἔ-

τερα τῶν κατεπειγόντων καὶ κατη-

ρειμμένων ἔργων διορθώσεως

τυχεῖν.

Traianus quum a. Chr. 116. Parthicus dici coeptus sit (Eckh. D.N. VI. p. 438.), ante eum annum titulum scriptum esse liquet. Πολυούχος redit C. Inscr. n. 345. sed ibi Καρτιδάμαντος filius est, ut in alio item Theraeo titulo (vid. Boeckh. Act. Acad. Berolin. 1836. p. 91). Ceterum ne scriptum eas Πολυούχος (Corp. Inscr. n. 2455.)

ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ ΜΕΝΟΥΣΤΕΡΟΝ ΑΝΑΔΙΤΗΡΗΘΗ
 123. ΜΕΤΕΤΕΡΩΝ ΔΕ ΑΓΡΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ

Daulide. Τὴν ἀνάθεσιν ἀβερτζεσφ ῥορρεντὸν ἐδίδε· Walp. Mem. p. 459, sqq. ἢ est ex eiusdem lapidis alio latere. a Leakio editus in Walp. Trav. p. 513, sqq. cf. p. 523.

ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΕΡΕΒΕΛΕΣΤΕΡΟΝ ΑΝΑΔΙΤΗΡΗΘΗ
 ΕΝ ΤΗ ΕΡΕΒΕΛΕΣΤΕΡΟΝ ΑΝΑΔΙΤΗΡΗΘΗ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ ΞΕΡΑΙΑΝΩ ΔΡΙΑΝΩ ΚΑΙ ΚΑΙ ΤΑΥΤΕ
 ΣΑΡΙΣΕΒΑΣΤΩ ΤΟ ΒΓΝΑΙΩ ΠΕΔΑΝΙΤΩ ΦΟΥ
 ΣΚΩ ΣΑΛΕΙΝΑΤΟΡ ΓΥΠΑΤΩ ΣΕΡΦΟΘΩ ΤΑΥΤΩ Τ
 5 ΚΝΟΥ ΕΝ ΒΡΕΙΩΝ ΕΝ ΧΑΜΡΩΝ ΒΓΑΣΙΩ ΕΝ ΜΝΙΕ
 ΖΩ ΠΥΡΟΣΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΜΕΝΩΝ Η ΕΧΥ Τ
 ΖΩ ΠΥΡΟΥ ΟΙ ΕΓΔΙΚΟΙ ΤΗΣ ΔΑΥΛΙΕΩΝ ΠΟ
 ΛΕΩ ΣΕ ΜΑΡΤΥΡΟΠΟΙΗΣΑΝΤΟ ΑΠΟΦΑΣΙΝ
 ΑΝΤΙΓΕΓΡΑΦΘΑΙ ΤΗΝ ΔΟΘΕΙΣ ΑΝΥΠΟΦΛΑΟΥ
 10 ΙΟΥ ΕΥΒΟΥΛΟΥ ΤΗΝ ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗΝ
 ΤΦΛΑΥΙΟΣ ΕΥΒΟΥΛΟΣ Ο ΔΟΘΕΙΣ ΚΡΙΤΗΣ ΚΑΙ ΟΡΙ
 ΣΤΗΣ ΥΠΟΚΑΣΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΑΝΘΥΠΑΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΡΗ
 ΘΕΙΣ ΥΠΟΟΥ ΑΛΕΡΙΟΥ ΣΕ ΟΥ ΗΡΟΥ ΑΝΘΥΠΑΤΟΥ ΜΕΤΑ
 ΕΥΖΩ ΠΥΡΟΥ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΜΕΝΩΝΟΣ
 15 ΤΟΥ ΖΩ ΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΜΕΜΜΙΟΥ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΠΕΡΙΧΩΡΑΣ
 ΑΜΦΙΣΒΗΤΟΥ ΜΕΝΗΣ ΑΚΟΥΣ ΕΚΑΤΕΡΟΥ ΜΕΡΟΥΣ
 ΕΦΟΣΟΝ ΕΒΟΥΛΟΝΤΟ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΗΝ ΑΥΤΟΥΙΑΝ ΕΛΘΩΝ
 ΚΕΛΕΥΣΑΝΤΟΣ ΜΕ ΑΠΟΦΗΝΑΘΑΙ ΚΛΩΔΙΟΥ ΓΡΑ
 ΝΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΙΣΤΟΥ ΑΝΘΥΠΑΤΟΥ ΚΡΕΙΝΩ ΚΑΘΩΣ
 20 ΥΠΟΓΕΓΡΑΠΤΑΙ ΑΓΡΟΥ ΔΡΥΠΠΙΟΥ ΟΝ ΗΓΟΡΑΣ Ε
 ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΚΛΕΑΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΩΝ ΜΕΜΜΙΟΣ ΑΝΤΙΟ
 ΧΟΣ ΚΑΤΑΛΑΒΟΜΕΝΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΠΙΜΕΚΟΜΙΣΘΕΝ
 ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΠΡΟΣΗΚΕΙΝ ΑΝΤΙΟΧΩ ΠΛΕΘΡΑ
 ΦΩΚΙΚΑ ΥΛΕΟΣΑ ΑΝΕΥΡΕΘΗ ΠΛΕΙΩ ΤΟΥΤΩΝ
 25 ΚΡΕΙΝΩ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΔΑΥΛΙΕΩΝ ΠΟΛΕΩΣ ΟΜΟΙ
 ΩΣ ΑΓΡΟΥ ΕΥΕΥΛΕΙΑΣ ΠΛΕΘΡΑ ΥΛΚΡΕΙΝΩ
 ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΤΑ ΔΕ ΛΟΙΠΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΕΙ
 ΝΑΙ ΧΩΡΙΩΝ ΠΛΑΤΑΝΟΥ ΚΑΙ ΜΟΣΧΟΤΟΜΕΩΝ
 ΠΛΕΘΡΑΣ ΥΛΚΡΕΙΝΩ ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΤΑ ΔΕ ΛΟΙ
 30 ΠΑΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΗΝ ΔΕ ΑΡΧΗΝ ΤΗΣ ΜΕΤΡΗΣ ΕΩΣ
 ΚΡΕΙΝΩ ΓΕΝΕΣΘΑΙ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΘΘΕΝ ΑΝΘΥ
 ΛΗΤΑΙ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΕΝ ΕΚΑΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ

ΔΡΥΠΠΙΩ ΚΑΙ ΒΥΞΥΛΕΤΑ ΕΝ ΔΕ ΠΛΑΤΑΝΩ
 ΚΑΙ ΜΟΣΧΟΤΟΜΕΑΙΣ ΜΙΑ ΕΠΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ ΑΡ
 35 ΧΗΤΗΣ ΜΕΤΡΗΣΕΩΣ ΕΣΤΑΙ ΜΕΤΡΟΥΜΕΝΩΝ
 ΑΠΟΤΗΣ ΔΟΘΕΙΣ ΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΕΦΕΞΗΣ ΜΗ
 ΕΛΛΟΓΟΥΜΕΝΩΝ ΤΑΙΣ ΜΕΤΡΗΣΕΣ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΣ
 ΜΗΤΕΡΕΙ ΘΡΩΝ ΜΗ ΤΕ ΟΣ ΑΤΡΑΧΕΑ ΟΝΤΑ ΚΑΙ
 ΜΗ ΔΥΝΑΜΕΝΑ ΓΕΩΡΓΕΙΣ ΘΑΙ ΥΠΕΡ ΔΕΚΑΣ ΦΥ
 40 ΡΑΣ ΕΣΤΙΝ ΠΑΡΗΣ ΑΝΤΟΛΛΟΥΙΟΣ ΒΥΒΟΥ
 ΛΟΣ ΑΠΕΦΗΝΑ ΜΗΝ ΚΑΙ ΕΣΦΡΑΓΙΣΜΑΙΛ' ΜΕΣ
 ΤΡΙΟΣ ΣΩΚΛΑΡΟΣ ΚΛΕΘΜΕΝΗΣ ΚΛΕΘΜΕΝΟΥΣ
 ΝΕΙΚΩΝ ΣΥΜΦΟΡΟΥ ΛΑΜΠΡΙΑΣ ΝΕΙΚΩΝΟΣ
 ΖΩΠΥΡΟΣ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥΣ ΩΣΙΒΙΟΣ ΔΡΑΚΩ
 45 ΝΟΣ ΝΕΙΚΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΛΕΩΝ ΘΕΟΔΟ
 ΤΟΥ ΚΑΛΛΩΝ ΦΥΛΑΚΟΣ ΚΑΣΣΙΟΣ ΜΑΡΤΙΑΝΟΣ
 ΨΗΦΙΣΜΑΤΙ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

ΑΡΧΑΓΕΤΗΝ ΕΒΕΙ ΠΛΑ
 ΤΟΣ ΚΑΛΑΜΟΥΣ ΔΥΟ
 ΤΑ ΔΕ ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥ
 Β. ΟΡΟΥΣ ΤΗΣ ΜΕΤΡΗΣΕ
 ΥΩΣ ΕΝ ΧΑΡΑΞΟΧΣΙ ΚΦ.
 ΕΝ ΗΝ ΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΑΔΟΣ
 ΤΟΥ ΔΕ ΔΕΚΑΤΟΥ ΜΗ
 ΝΟΣ ΗΜΩΝ ΟΥΤΑΝ ΕΝ
 10 ΧΑΡΑΧΘΩΣΙ ΝΕ ΠΕΤΕΥ
 ΣΟΜΕΝΩΝ ΑΥΤΟΥΣ
 ΠΕΡΙΑΓΡΟΥΣ ΔΕ ΥΠΟΠΙΘ.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΚΟΜΙΣΘ
 ΣΑΝ ΧΕΙΡΑΥΠΟΣ ΕΡΑΠΑ
 15 ΑΔΩΣ ΖΩΠΥΡΟΥ ΤΟΥ
 ΕΓΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΑΧΩΣ
 ΦΛΩΝΑΣ ΩΣ ΕΚΡΑΤΟΥΣ
 ΚΑΙ ΔΑΜΩΝΑΣ ΖΩΠΥ
 ΡΟΥ ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΚΡΕΙ...
 20 ΜΕΝΕΙΤΙΑ ΕΙ ΠΕΙΤΩ

ΩΝΑΤΡΗΘΜΩΕΚΤΗΣΑΠΘΩΑΙΠΠΥΡΔ
 ΠΑΣΙΟΥΣ **ΣΕΝΣΤΗΣΕΥΒΟΥΛΟΥ** ΣΟΜΙΑΚ
 ΜΟΥΜΥΟΤΕΤΡΑΚΟΣΤΕΝΤΡΙΑΚΟΙΣΗΤΙΧ
 ΗΜΣΗΕΒΕΤΑΡΠΕΝΤΕΠΛΕΘΡΩΝΔΕΝΤΟΠΑ
 ΣΙΑΣΑΘΑΙΤΟΥΤΟΥΕΧΕΙΝΑΠΑΙΤΗΤΟΥΘΩΑΕ
 ΙΑΚΑΤΙΟΔΣΙΝΣΕΡΑΠΠΑΔΑΑΠΟΦΙΛΕΤΗΜ
 ΥΦΣΑΚΕΣΤΡΗΣΔΑΥΛΙΒΩΠΟΛΕΤΑΚΥΔΗΜ
 ΥΟΥ **ΩΣΠΑΡΗΣΑΝ** ΤΕΡΕΤΕΡΕΤΕ
 ΣΕΜΛΙΑΚΟΥΡΡΙΟΣΑΥΤΟΒΟΥΣΟΡΕΑΖΟΑ
 ΣΥΟΝΕΜΩΜΟΣΚΕΚΡΗΚΑΚΑΙΤΕΡΕΚΟΙΤ
 ΣΟΙΩΚΙΤΗΝΠΡΩΤΗΝΕΣΦΡΑΥΣΚΟΙΚΕΚ
 ΩΚΑΔΤΙΣΑΝΙΚΗΦΟΡΟΣΛΥΒΟΥΤΥΠΟΣ
 ΟΣΟΒΚΟΜΗΔΟΥΣΚΕΚΡΗΚΑΚΙΒΙΣΟΙ
 ΣΟΙΑΙΤΡΑΙΑΓΓΑΣΤΕΙΜΩΝΟΣΕΚΑΧΥΟΤ
 35 **ΚΕΚΡΗΚΑΠΛΙΜΟΣ**
 ΔΑΜΟΞΕΝΟΣΕΣΦΡΑ
 ΓΙΣΑΤΕΤΑΡΤΗΝΕΙΣΙΔ
 ΠΕΜΠΤΗΝΜΗΤΡΟΔ
 ΡΟΣΙΑΘΟΛΑΟΔΟΥΑΝ
 40 **ΤΙΚΥΡΕΥΣΝΕΙΚΑΡΕ**
 ΥΤΟΣΤΗΣΤΟΥΤΙΘΟΡΕΥΣ
 ΤΥΡΑΝΝΟΣΤΥΡΑΝΝΟΥ
 ΕΣΦΡΑΓΕΣΜΑΓΑΚΙΝΔΥ
 ΣΟΚΟΖΚΑΔΗΚΡΑΤΟΥΣΤΙ
 45 **ΘΟΡΕΥΣΕΣΕΚΟΡΝΗΛΙ**
 ΟΣΑΣΙΘΧΟΣΕΥΝΟΥΣ
 ΥΒΕΠΗΤΡΑΚΑΛΛΙΓΕΝΗΣ
 ΚΛΕΘΝΕΥΚΟΥΕΣΦΡΑΓΙΚΑ
 ΦΙΘΟΡΕΥΣ

In *a* ex schedis Koehl. vs. 16. additum est alterum M. Vs. 16. sche-
 dae et Koehler. et Aberdeeni **ΑΚΟΥΣ**, omisso **ΑΣ** lapicidae culpa. Vs. 20.
 spatium vacuum ex Koehl. vs. 40. Walp. **ΦΛΑΥΙΟΣ**. Koehl. **ΦΛΑΟΥΙΟΣ**.
 Vs. 42. Walp. **ΣΩΚΛΑΡΟΥ**, Koehl. quod dedimus. Vs. 46. Walp. **ΜΑΡΤΙΑ**
ΝΟΥ, Koehl. **ΜΑΡΤΙΑΝΟΣ**, unde dedimus **ΜΑΡΤΙΑΝΟΣ**.

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΙΝΑ
 ΑΥΤΟΝ
 ΑΙΘΕΡΑΤΩΝ ΤΡΑΧΙΝΩΝ ΑΔΡΙΑΝΩΝ ΚΑΙ

- σαρὶ Σεβαστῶ τὸ β΄· Γναίῳ· Ηεθαλίῳ Φαύ-
 κῳ Σελευνάτορι ὑπάτοις, πρὸς θ΄
 5 Κ(αλ.) Νουενθρίων, ἐν Καιρικέῳ· Ζωπύρος Ἀριστίωνος καὶ Παρμένων
 Ζωπύρου, οἱ ἐχθροὶ τῆς Δαυλιέων πό-
 λεως, ἐμαρτυροποιήσαντο ἀπέφασιν·
 ἀντιγεγράφαι τὴν δοδεκάτην ὑπὸ Τ. Φλαυ-
 10 ἰου Εὐβούλου τὴν ὑπογεγραμμένην·
 Τ. Φλαυῖος Εὐβουλος, ὃ δοθεὶς κριτῆς καὶ ὀρι-
 στῆς ὑπὸ Καπίου Μεξίμου ἀνθυπάτου καὶ πύρ-
 ρις ὑπὸ Οὐαλερίου Σεαύρου ἀνθυπάτου μετα-
 15 ξὺ Ζωπύρου τοῦ Ἀριστίωνος καὶ Παρμένωνος
 τοῦ Ζωπύρου καὶ Ναιμίου Ἀντιόχῃ πρὸς χῶρας
 ἀμφιβηταυμένης, ἀκούσ[ας] ἑκατέρωθεν μέρους
 ἐφ' ὅσον ἐβούλοντο, καὶ ἐπὶ τὴν αὐτοψίαν ἐλθόντων
 καλεύσατός με ἀποφῆνα[σ]θαι Κλαύδιου Γρα-
 20 νιακοῦ τοῦ κρατίστου ἀνθυπάτου, κρείνω καθεὶς
 ὑπογράφαι· Ἄγρου· δρακπία, ἢν ἠγόρασα
 παρὰ τῶν Κλέας κληρονομίων Μείμωος Ἀντι-
 25 ὄχος, καταλαβόμενος ἐκ τῶν ἐπὶ με κομισθέντων
 τῶν γραμμάτων προσηκόντων Ἀντιόχῃ πλέθρα
 Φωκικὰ ἕλε, ὅσα ἂν εὐρεθῆ πλείω ταύτων, ἢ
 30 κρείνω εἶναι τῆς Δαυλιέων πόλεως ὁμοί-
 ωσ' ἄγρου εὐξυλείας πλέθρα, ἢ κρείνω
 εἶναι Ἀντιόχου, τὰ δὲ λοιπὰ τῆς πόλεως ἢ
 καὶ χωρίων πλάτανου καὶ μωσχοσομαῶν
 35 πλέθρα ὅλ κρείνω εἶναι Ἀντιόχου, τὰ δὲ λοι-
 πὰ τῆς πόλεως, τὴν δὲ ἀρχὴν τῆς μετρήσεως
 κρείνω γενέσθαι τῆς χώρας ὅθεν ἂν βού-
 40 ληται Ἀντιόχος ἐν ἑκατέρωθεν τῶν ἄγρων
 δρακπία καὶ εὐξυλεία· ἐν δὲ πλατάνω
 καὶ μωσχοτομέαις, μία ἑπὶ ἀμφοτέροις ἀφ-
 45 χῆ τῆς μετρήσεως ἔσται· μετρούμενων
 ἀπὸ τῆς δεθείσης ἀρχῆς τῶν ἐφεξῆς, μὴ
 ἐλλογουμένων ταῖς μετρήσεσιν ἰσπίταις
 50 μῆτε ρείθρων μῆτε ἑσά τραχέα ὄντα καὶ
 μὴ δυνάμενα γεωργεῖσθαι ἕπερ δίκω σφί-

- 40 ρας ἐστίν. Παρθέν. Τ. Φλαυίος Εὐβού-
 λος, ἀπεφηνάμην καὶ ἐσφράγισμαι. Α. Μεί-
 τριος Σώκλαρος, Κλεομένης Κλεομένους,
 Νείκων Συμφέρου, Αμπίριος Νείκωνος,
 Ζώπυρος Ἀντιπάτρου, Σωσίβιος Δράκω-
 45 νος, Νείκων Ἀλεξανδρου, Αἰών Θεοδό-
 του, Κάλλων Φύλακος, Κάσσιος Μαρτιανός.

ψηφίσματι τῆς πόλεως.

δ.

Ὅδος δὲ ἡ ἐπὶ τὸν Ἀρχαγέτην ἔξει πλάτος καλάμου δύο, τὰ δὲ σημεῖα καὶ τοῦ[ς]
 ὄρους τῆς μ[ε]τρήσεως ἐνχαράξουσιν κατὰ τὴν ἐντὸς τῆς εἰκάδος τοῦ δωδεκάτου μηνός,
 ἡμῶν, ὅταν ἐνχαράξωσιν, ἐπελευσιμένον αὐτοῦς, περὶ ἀγροῦ δρυππίου κατὰ τὴν
 προκομισθ[ε]σαν χεῖρα ὑπὸ Σεραπιάδος Ζωπύρου τοῦ ἐγδικίου καὶ τῶν περὶ Φίλωνα
 Ζωσικράτους καὶ Δάμωνα Ζωπύρου ἀρχόντων κρεί[νο]μεν, εἴ τι λείπει τῷ [ἀ]ριθμῷ
 ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῆς Εὐβούλου τετρακοσίων τριάκοντα πέντε πλεθρῶν, τούτου
 ἔχειν ἀπαίτησιν Σεραπιάδα ἀπὸ τῆς Δαυλιῶν πόλεως. Παρήσαν Κούρριος Αὐτόβου-
 λος, κέρικα καὶ τὴν πρώτην ἐσφράγισα Νικήφορος Λυκαμῆδου, κέρικα Ἀγασίας
 Τείμωνος, κέρικα. Π. Ἄλλιος Δαμόξενος, ἐσφράγισα τετάρτην. Εἰσί[ας] πέμπτην.
 Μητρόδ[ω]ρος Ἀπολλοδότου Ἀνικυρεῦς, Νικαρέτος Πίστου Τιθορέως, Τύραννος Τυράν-
 νου ἐσφράγισμαι. Ἀκάνδωνος Καλλιματέως Τιθορέως, Σίξ. Καρνήλιος Ἀ[ξ]ίσχος, Εὐ-
 νους Ἐπα[φ]ρά, Καλλιγῆνης Κλεοκίμου ἐσφράγισα Τιθορέως.

Tit. a. p. Chr. 118; IX. Kal. Nov. Chaeroneae scriptus est, Procon-
 sule Achaiae Clodio Graniano: Sententia (ἀπόφασις, cf. C. I. n. 1711.) de
 finibus regundis est T. Flavij Ebuli, qui litigantibus iudex datus est et ser-
 vatus a duobus prioribus Proconsulibus. Scilicet Dauliensium civitas litem
 moverat Memmio Antiocho de praediorum finibus. Civitatis causam egerunt
 Zopyrus Aristionis. f. et Parmeno Zopyri. f. ut ἔδικαι, actores civitatis rem
 repetentes. In fine subscripti sunt qui scribendo affuerunt, decem viri prae-
 ter Eubulum. Hanc igitur sententiam in album relatum (ἀντιγεγράφαι) Zo-
 pyrus et Parmeno testibus productis affirmant; iudiciumque ipsum iussu ci-
 vitatis (ψηφίσματι τῆς πόλεως) marmori incisum est. Iudicavit vero Eubulus
 ἀγροῦ δρυππίου plethra Phocica Antiochi esse 435, ἀγροῦ εὐξυλείας plethra 430,
 χωρίων πλατάνου καὶ μωσχοτομείων plethra 230; quidquid superesset terrae, de
 qua agebatur, id esse civitatis; simul, quomodo demencia esset instituenda,
 praecepit. Δρύππιος, Εὐξυλεία, Πλάτανος, Μωσχοτομείαι videntur nomina esse
 propria praediorum, ducta a soli conditione, ut δρύππιος a δρύππη, druppa,
 μωσχοτομείαι a μώσχοις, supciliis. Ceterum arva sunt, quae arari possint.

Vs. 32. offendit ἐν ἑκατέρῳ τῶν ἀγρῶν, quum expectaveris ἑκατέρῳ τῶ ἀγρῶ.
 Vs. 39. σφύρα esse mensuram plani probabiliter proposuit Leak. ap. Walp. Trav. p. 528; fortasse a σφύρα, instrumento agricolarum denominatam. In formis memorabile est vs. 44. Δράκωνες. Nota etiam Κάσσιος et supra Κάσιος. Tit. 6. qui ad partem eiusdem rei pertinet, via quam lata esse debeat, definitur; termini quomodo et quando collocandi sint; postremo, si quid deficiat ad illa 435 ἀγροῦ δρακπίαυ plethra, quae competunt Antiocho, civitatem Dauliensium teneri, ut id expleat. Est autem haec sententia supplementi causa addita, nec ab eodem iudice profecta, sed a Curio Autobulo et undecim aliis, qui praesentes fuisse ac iudicasse dicuntur et sententiam signant. Actor hic est Serapias Zopyri f. qui Antiochi causam adversus Dauliensium civitatem egisse videtur. Itaque patet post sententiam Eubuli Antiochum novam litem movisse civitati, ad quam diiudicandam alii dati iudices sint. Praeterea alius anni hic titulus esse putandus est, quum nec probabile sit rem ipso anno tituli prioris potuisse confici, et vs. 8. δωδέκατον μῆνα Phocensium ex iis, quae Boeckh. in *Introduc. Boeot.* c. III. 4. disputavit, fere Septembri Romanorum respondere appareat. In verbis nota haec: ὁ Ἀρχαγέτης est ἡρώων Ἀρχαγέτου in regione Tronide (Paus. X. 4, 7.). Κάλαμον cum Italica cannâ comparat Leaktus, quae longi mensura est. Cf. Walp. l. c. et Schneid. *Lex.* Χείρα est χειρόγραφον (Poll. II. 152.). Vs. 16. Duo archontes memorantur ut praesides collegii (cf. C. Inscr. n. 1736. Ambrysii, et n. 1724. δ. Stiride). Fortasse alter proprie fuit eponymus, alter bularchus. Vs. 29. Κούριος proponit Boeckh. In fine nota inconstantiam formularum, quibus singuli usi sunt eorum, qui subscripserunt, atque in ultimo nomine positum vocabulorum Καλλάγενης Κλαογίαν, ἐσφράγμα Τιθορέως, de quo vide supra p. 76.

124.

Perinthis, quae a nonnullis Heracles dicta, in ecclesiae cathedralis muro. *Ded. Selden.* (Append. *Marm. Oxon.* n. CLXII. p. 57. ed. Maitt. cf. p. 192. et p. 504. 522. 563.); hinc *Reines. Synt. Inscr.* III, 17. p. 305. et *Fabrett. Inscr.* p. 483. Ex marmore *Spon. Itin.* III. 1. p. 95. *Wheler. Itin.* p. 80. *Melet. Geogr.* p. 421. Cf. *Murat. I.* p. CCXXXIII. 1. *Anthimus Gales. Epist. Logy.* a. 1813. p. 112. In schedis Koehl. exstat textus

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙ ΣΑΡΑΘΕΟΥ ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΠΑΡ
 ΘΙΚΟΥ ΥΙΟΥ ΘΕΟΥ ΝΕΡΟΥ ΑΥΙΩΝΟΝ ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΑΔΡΙ
 ΑΝΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟΙ
 ΥΠΑΤΟΝ ΤΟΓ

Forma et dispositio litterarum sumpta est ex schedis Koehl. Vs. 4. Mel. Cyr. om. iota subscr. Vs. 2. Mel. Spon. Whel. om. *Θεοῦ*, Vs. 4. extr. solus Murat. ΤΟΓ habet, idemque om. Mel. Ibidem et vs. 5, lineo-
las supra positas. om. Seld. Spon. Whel. Murat. (vs. 5. etiam Mel.); eas
accesserunt ex Koehl. et Cyr. ex quo etiam ductus (?). In fine lacunam
signat Mur. fortasse recte.

Ἀγαθῆ τύχη.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα, Θεοῦ Τραϊανῶν Παρ-
Θικοῦ υἱόν, Θεοῦ Νερούα υἱόν, Τραϊανόν Ἀδρι-
ανόν Σεβαστόν, δημοκρατικῆς ἐξουσίας τὸ ἰ-
σπατοῦ τὸ γ, ...

Hadrianus Cos. III. Trib. pot. X. Itaque titulus pertinet ad a. u.
c. 879-880.

125.

Athenis ad Olympieum in magnâ basi. Cyriac. p. XL n. 83. et ex suis ac Cyriaci Barberini
schedis Murat. II. p. MLXXX. 1.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΤΡΑΙΑΝΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ
ΣΕΒΑΣΤΟΝΟΛΥΜΠΙΟΝΣΕΒΑΣΤΟΠΟΛΕΙΤΩΝ
ΤΩΝΕΝΤΩΠΟΝΤΩΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΤΟΝΕΑΥΤΩΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝΕΝΤΗΠΡΩΤΗΟΛΥΜΠΙΑΔΙ
ΔΙΑΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝΚΑΠΙΤΩΝΟΣ
ΣΚΙΠΙΩΝΟΣΚΑΙΓΑΙΩ . . . . ΜΙΟΥ

Murat. partim Ω partim ω habet.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Τραϊανόν Ἀδριανόν
Σεβαστόν Ὀλύμπιον Σεβαστοπολιτῶν
τῶν ἐν τῷ Πόντῳ ἢ Βουλῇ καὶ ὁ δῆμος
τὸν ἑαυτῶν εὐεργέτην, ἐν τῇ πρώτῃ Ὀλυμπιάδι,
διὰ πρεσβευτῶν Καπίτωνος,
Σκιπίωνος καὶ Γαί[ου Ποστου]μίου.

Prima Olympias est Attica inde a dedicatione Olympiei computanda
(Corsin. Diss. agon. I, 13), quae incidit in Olymp. 227, 3. a. u. c. 885. a.
p. Chr. 132. (Corsin. F. Att. II. p. 105, sqq.) cf. tit. ad Olymp. II. pertinen-
tem n. 1345. Inde ab hac epochâ denominationem Ὀλύμπιας tenuit Hadria-
nus. Cf. C. Inscr. n. 324. 322. 323. 324. 325-341. 343-345. 1312. 1822. 2021.
2179. 2153. 2963. a. b.

126.

Megaritis, viginti a pomoerio passibus vidit Fourmontus, in via quae Eleusinem ducit. Ed. Spon. Itin. T. III. P. II. p. 223. (et esse in Zophoro quodam dicit) Misc. erud. ant. X. 18. p. 328. Whel. Itin. p. 432. et ex hoc Murat. T. I. p. CCXXXVII. 1. Melet. Geogr. p. 346.

[Textum, nisi in margine.]

Versuum dispositio ex Spon. Misc. et Whel. ex quo vs. 4. in dexteram reductus est, omissis lacunae signis, quae Whel. male ibi ante ΑΙΣΧ. habet. Fourm. litteras ΓΟΥΝΤΟΣ in vs. 4. reiecit. Vs. 1. Melet. Σαβελίαν βασίλισσαν; Fourm. ΔΗΜΗΤΡΑΥΤΟΚ, omissis ceteris. Vs. 2. interpunctio accessit ex Fourm. quam firmat Meletii lectio Πάμφιλος ... ὑπὸ ... Vs. 3. ΤΟΥ ante κρατίστου om. Whel.

Σαβελίαν βασίλισσαν Σεβαστήν, νεάν Δημήτρα, Αὐτοκράτορος
 Ἀδριανῶν γυναῖκα Πάμφιλος, ὑπὸ τὴν ἐπιμελείαν Ἰου-
 λίου Κανδίου τοῦ κρατίστου ἀνθυπάτου, στρατηγούντος
 Αἰσχ[ρ]ωνος τοῦ Δημικράτους.

Sabina Hadriani uxor ut Athenis ita Megaris est νεά Δημήτρα. De usu Augustas Dearum hominibus insigniendi v. Cuper. Apoth. Hom. p. 285. Vandal. diss. p. 368. Fabrett. Col. Trai. p. 250. Ficoroni. Vestig. ant. Rom. I, 10. p. 55. cf. C. Inscr. n. 435. De vetusto Cereris cultu ap. Megar. v. Paus. I, 40. extr. 44. 4. Πάμφιλος nomen est tribus Doricae. Scilicet omnes civitates Doricae tres has habuerunt tribus, Hyllensium, Dymanum, Pamphyliorum. Boeckh. ad Pind. Pyth. I. p. 234. sq. Müll. Dor. H. p. 75. sq. Sed in una alteraque civitate addita quarta tribus est, n. Sicione Aegialenses, Argis Hymethii (Steph. Byz. v. Ἀργῶν); cf. C. Inscr. n. 1123. et ut Athenis Adrianis addita est tribus antiquioribus, sic Megaris Adrianidae. V. C. Inscr. n. 1072. Ceterum Proconsul Iulius Candius fortasse is est, qui secundum fuit Consul p. Chr. 105, nisi potius eius filium statueris esse. Certe hic titulus scriptus est, postquam Hadriani Olympius, Pythius, Panhellenus (cf. n. 484. 1521.) dictus est, eadem aetate qua C. Inscr. n. 1072. In eandem Sabinam conceptus titulus n. 1214. est:

ΣΑΒΕΙΝΑΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝΣΕΒΑΣΤΗΝΝΕΑΝΔΗΜΗΤΡΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
 ΑΔΡΙΑΝΟΥΓΥΝΑΙΚΑΓΑΜΦΥΛΟΙ·ΥΠΟΤΗΝΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝΙΟΥ
 ΔΙΟΥΚΑΝΔΙΟΥΤΟΥΚΡΑΤΙΣΤΟΥΑΝΘΥΠΑΤΟΥΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ
 ΑΙΣΧΡΩΝΟΣΤΟΥΔΑΜΟΚΡΑΤΟΥΣ

ΣΑΒΕΙΝΑΝΣΕΒΑΣΤΗΝ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΤΡΑΙΑΝΟΥ
 ΑΔΡΙΑΝΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣΣΕΒΑΣ
 ΤΟΥ ΗΠΟΛΙΣΤΩΝ
 ΕΡΜΙΟΝΕΩΝ

ex quo notabis formam litterarum. cf. n. 2153. Sciathi Atticae.

127.

Spartae ante theatrum. Ex schedis Fourm.

Η Π Ο Λ Ι Σ
 ΚΑΤΑΤΗΝΤΟΥ
 ΔΗΜΟΥΒΟΥΛΙΣΙΝ
 ΠΙΟΥΛΙΟΝΛΥΣΙΠΠΟΝ
 5 ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝΣΑΝΤΑ
 ΚΑΛΩΣΕΠΙΤΗΤΟΥ
 ΓΙΣΤΟΥΑΥΤΟΜΑΤΟ.
 ΚΑΙΣΑΡΟΣΙΔΕΥΤΕΡ
 ΕΠΙΔΗΜΙΑΣΑΡΕΤΑΣ
 10 ΡΙΜΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣ
 ΤΑΣΕΙΣΑΥΤΟΥΣ

Ἡ πόλις.

κατὰ τὴν τοῦ δήμου βουλ[η]σιν Γά. Ἰούλιον Λύσιππον γυμνασιαρχ[η]σαντα καλῶς ἐπὶ τῆ[ς] τοῦ [Σεβα]στοῦ Αὐτοκράτορος] Καίσαρος δευτέρου ἐπιδημίας, ἀρετῶς [χά]ρον καὶ εὐνοίας τῶς εἰς αὐτοὺς.

Imperator est Hadriānus, cuius primus in Graecia adventus in Attico tit. (C. Inscr. n. 281.) ab altero distinguitur. De C. Julio Lysippo cf. C. Inscr. n. 1265. Nota dialecti inconstantiam in ἡ et τῶς, et cf. n. 1346. 1347. Titulus inde a vs. 5. valde corruptus est.

128.

Coreycae in fragmiae marmoreo crasso utrimque mutilato; ex schedis Broendstedii.

[Textum. vbi. pag. sq.]

Titulus pertinet ad a. u. c. 892. cf. C. Inscr. n. 1617. tit. Chær. ad a. p. Chr. 140 pertinentem.

ΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΘ	Αὐτοκράτῃρα Καίσαρα [θεοῦ Ἀδριανοῦ
ΥΙΟΝΘΕΟΥΤΡΙΑΝΟ	υἴον, θεοῦ Τραιανοῦ υἱο-
ΝΟΝΘΕΟΥΝΕΡΟΥΑ	νόν, θεοῦ Νερούα [ἐγγον-
ΟΝΑΙΛΙΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ	ον, Αἴλιον Ἀδριανόν [Ἀντι-
ΕΙΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΑΡΧΙΕΡ	κ]εῖνον, Σεβαστόν, Ἀρχιερ[εῖα
ΜΕΓΙΣΤΟΝΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣΕ	μέγιστον, δημαρχικῆς ἐξου-
ΕΙΑΣ ΤΟΒ	σίαις τὸ β,
ΟΛΙΣΑΚΟΡΚΥΡΑΙΩΝΤ	ἀ πόλις ἡ Κορκυραίων τῶν
ΥΤΑΣΣΩΤΗΡΑ	ἐαυτῶν σωτήρα.

129.

Megaris, in moenibus urbis, prope aedem Panagiae. Ed. Spon. Itin. III. P. II. p. 221. Misc. erud. antiq. X. 11. p. 321. Wbel. Itin. p. 377. Melet. Geogr. p. 347. Fleetwood. Syll. p. 331, 1. Olear. ad Philostr. p. 545. Schedis Fourmonti usus est Boeckh.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ	Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
ΤΙΒ ΚΛΑΥΔΙΟΝΑΤΤΙΚΟΝ	Τιβ. Κλαύδιον Ἀττικόν
ΥΠΑΤΟΝΕΠΙΕΥΕΡΓΕΣΙΑΙΣ	ὑπατον ἐπὶ εὐεργεσίαις
ΚΑΙΕΥΝΟΙΑΤΗΠΡΟCΤΗΝ	καὶ εὐνοίᾳ τῇ πρὸς τὴν
ΠΟΛΙΝ	πόλιν.

Titulus honorarius est in Herodem Atticum et pertinet ad a. u. c. 896. p. Chr. 143.

130.

Messenae repertus est titulus. V. lemma Boeckhianum. Ed. Ste. Croix Gouv. fédér. p. 462. n. 2. Ang. Mai ad Fronton. I. p. XCVI. Osann. Auct. lex. Gr. p. 60. et Syll. II. 10. p. 258.

ΠΑΙΛΙΟΝΑΥΡΗΛΙΟΝ
 ΟΥΗΡΟΝΚΑΙΣΑΡΑ
 ΟΙΕΛΛΗΝΕΣΕΥΧΑΡΙ
 ΣΤΟΥΝΤΕCΤΟΙCΘΕΟΙC
 5 ΚΑΙ ΑΙΤΟΥΜΕΝΟΙ ΤΑ ΑΓΑΘΑ
 ΤΩΟΙΚΩΕΙΣΗΓΗΣΑΜΕΝΟΙ
 ΚΑΙ ΤΑ ΑΝΑΔΩΜΑΤΑ ΠΑΡΑΣΧΟΝ
 ΤΟCΤΙΒ: ΚΛΣΑΙΘΙΔΑ ΚΑΙ ΙΛΙΑ
 ΝΟΥΤΟΥΑΡΧΙΕΡΕΩCΑΥ
 10 ΤΩΝ ΔΙΑΒΙΟΥ ΚΑΙ ΕΛΛΑΔΑΡΤΕ
 ΧΟΥ ΑΠΟ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΤΩΝ
 ΑΧΑΙΩΝ ΑΝΕCΤΗCΑΝ

Α. Αἴλιον Αὐρήλιον
 Οὐήρον Καίσαρα
 οἱ Ἕλληνες εὐχαρι-
 στοῦντες τοῖς θεοῖς
 5 καὶ αἰτούμενοι τὰ ἀγαθὰ
 τῷ δίκῳ, εἰσηγησαμένου
 καὶ τὰ ἀναλώματα παρασχόν-
 τος Τιβ. Κλ. Σαυθίδα καὶ Αἰλίου
 νοῦ, τοῦ ἀρχιερέως αὐ-
 10 τῶν διὰ βίου καὶ Ἑλλαδάρ-
 χου, ἀπὸ τοῦ κοῖνου τῶν
 Ἀχαιῶν ἀνέστησαν.

Missis variis coniecturis, quae de hoc titulo natae sunt, paucis omnia
 complectamur. Caesar et Verus a. u. c. 914. appellari coeptus est Lucius,
 qui antea Commodus vocatus est. Ipso illo anno titulus positus esse vide-
 tur ob communicatum cum Lucio imperium. Vs. 8. ultimam Κ (vulgo Κ)
 siglum est particulae καί; καὶ Αἰλιανού hoc est τοῦ καὶ Αἰλιανού. De Ἑλλάδαρχῶν
 τῶν Ἑλλήνων cf. infra n. 133.

131.

In vico Cyparisso s. Tiparisto regionis Magnae, prope promontorium Taenarium in Laconica;
 in columnâ. Ed. Pouquevill. Itin. V. p. 169. n. 5.

	ΑΠΟΛΙΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑ ΑΜΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤΣ ΕΙΝΟΝΣΕΒΘΕΟΥΑΝ 5 ΩΝΕΙΝΟΥΥΙΟΝΘΕΟΥ ΔΡΙΑΝΟΥΥΙΩΝΟΝ ΘΕΟΥΤΡΑΙΑΝΟΥΠΑΡΘ ΚΟΥΕΓΓΟΝΟΝΘΕ ΝΕΡΒΑΠΟΓΟΝΟΝΑΡΜΕ 10 ΝΙΑΚΟΝΠΑΡΘΙΚΟΝ ΜΗΔΙΚΟΝΑΡΧΙΕΡΕΑΜ ΕΤΟΝΔΗΜΑΡΧ ΕΣΕΘΥΣΙΑΣΥΠ ΤΟΡ	Ἄ πόλις Αὐτοκράτορα Καίσαρ- α Μ. Αὐρήλιον Ἀντω[ν- εῖνον Σεβ. Θεοῦ Ἀν[τ- ωνείνου υἱόν, Θεοῦ [Ἀ- δριανοῦ υἱόνόν, Θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθ[ι- κοῦ ἐγγόνον, Θε[οῦ Νέρβα ἀπόγονον, Ἀρμε- νιακόν, Παρθικόν, Μηδικόν, ἀρχιερέα μ- ἐγι]στον, δημαρχ- ικῆ]ς ἑξουσίας, ὑπ- ατον] τὸ γ'.
--	--	--

Titulus ad M. Aurelium pertinet, non ante a. u. c. 919 scriptus. Cf. Eckh. D. N. VII. p. 72. Urbs est Taenariorum, ut C. Inscr. n. 1321. 1322.

132.

Philippopoli Thraciae, quae a Philippo Amyntae f. denominata est, in muro ecclesiae Parasceues sub colle Σχοινοβατών. Ed. Murat. I. p. CCXLII, 1. Ante hunc Paulus Lucas Itin. Gr. As. min. etc. I, p. 314. n. 43. Marsigli Danub. II. tab. 63. Constantin. de eparch. Philippopoli. Vindob. 1819. p. 23.

Α Γ Α Θ Η

Τ Υ Χ Η

Υ Π Ε Ρ Τ Η Σ Τ Ω Ν Α Υ Τ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Ρ Ω Ν Ν Ι Κ Η Σ Κ Α Ι Α Ι . Ω Ν Ι Υ

Δ Ι Α Μ Ο Ν Η Σ Μ Α Υ

Ρ Η Λ Ι Ο Υ Α Ν Τ Ω Ν Ε Ι Ν Ι Κ Α Ι Λ Α Υ Ρ Η Λ Ι Ο Υ Ο Υ Η

6 Ρ Ο Υ Α Ρ Μ Ε Ν Ι Α Κ Ω Ν Φ Ι Λ Ι Σ Κ Ο Σ

Κ Α Η Ι Ο Σ Ο Ι Μ Α Ρ Κ Ο Υ Ι Η Φ Υ Μ Ι Τ Α Ι Ε Ρ Λ Α

Ν Ε Θ Η Κ Ε Ν Α Ρ Τ Ε Μ Ε Ι Σ Ι Α Δ Ι Μ Ε Τ Α Ι Ε

Ρ Ο Σ Υ Ν Η Ν Θ Ε Κ Ν Κ Ο Υ Ν Τ Ο Σ Α Λ Φ Ε Ι Ο Υ Π Ο

Σ Ε Ι Δ Ω Ν Ι Ο Υ Θ Ε Π Ι Μ Ε Λ Η

10 Τ Ε Υ Ο Ν Τ Ο Σ Φ Λ Α Ο Υ Ι Ο Υ Ε Υ Δ Α Ι Μ Ο Ν

Ο Σ Τ Ο Υ Κ Α Ι Φ Λ Α Ο Υ Ι Α Ν Ο Υ

Vs. 2: ΝΙΚΗΣ om. Murat. add. Constant. Lacunam pro eo habent Mars. Luc. ΚΑΙΑΙ.ΩΝΙΥ ex Luc. Nam Mur. ΚΑΙΥΙΩΝΕΥ, Const. ΚΑΙ ΤΩΝ.....Υ, Mars. ΚΑΓΤΩΥΚΧ. Fuit haud dubie scriptum ΑΙΩΝΙΟΥ vel ΑΙΩΝΙΥ. Vs. 3. extr. Mur. C pro Σ. Vs. 4: Mur. ΑΝΤΩΝΕΙΝ. omisso ΟΥ, item Luc. ΑΝΤΩΝΕΙΝ, Constant. ΑΙΤΩΝΕΙΝ. Mars. ΑΝΟΙΒΕΓΕΙΒΙ, unde addidimus I. Videtur extr. scriptum fuisse ΝΟΥ vel ΝΥ. Vs. 5. Const. ΚΩΝ, Mur. ΚΟΥ, Luc. ΚΩΙ, Mars. ΚΩΕ. Vs. 6. init. Mars. ΚΑΗΙΟΣΟΡΜΑΙΚΟΥ, Luc. ΚΑΙΣΛΙΟΣΟΙΜΑΡΚΟΥ, Mur. ΚΑΙΣΑΡΟΣΤΟΥΜΑΡΚΟΥ, Const. Κ.....ΙΟΣΑΡΚΟ... Tum Mars. ΗΦΥΜΙΤΑΙΡΡΜ, (muta MI in ΛΗ). Luc. ΗΙ...ΤΑΙΕΡ., Const. meram lacunam, nisi quod Α habet ante ΝΕ etc. Murat. nihil habet nisi ΤΑΙΕΡΑ, Böeckh. pro ultimo Marsigliano Μ dedit ΛΑ, ne Α ultimum abesset. Vs. 7. init. Mars. ΙΒΕΘΗΚ., Luc. ΝΕΘΗΚ., Const. ΝΕΘΗΚΕ, Mur. ΝΕΘΗΚΕΝ. Tum Mars. ΡΤΕΜΕΙΣΙΒΙ, Luc. ..ΤΕΜΕΙΣΙΑΔΙ, it. Mur. sed Const. quod dedimus. Vs. 8. solus Mur. ΡΟΣΙΝΗΝ. Foliola sunt ex Mars. Const. Tum Luc. ΕΚΝΚΟΥΠΤΟΣ, Mars. ΕΕΚΜΚΟΥΙΝΤΟΣ (muta Μ sive Μ ih ΑΡ), Const. ΕΚΙ....ΚΟΥΝΤΟΣ, Mur. lacunam. Pro ΑΛΦΕΙΟΥ Mars. ΜΦΕΙΟΥ. Vs. 9. Mars. ΕΠΗΜΕΝΗ, Mur. ΕΠΙΜΕΛΕ, Luc. ΕΠΙΜΕΔΗ. Const. quod dedimus. Vs. 10. pro ΛΑ Mars. Μ.

Ἄγαθῆ τύχη.
 Ἐπερ. τῆς τῶν Ἀυτοκρατόρων νίκης καὶ αἰωνί[ο]υ
 διαμονῆς, Μ. Αὐ-
 ρηλίου Ἀντωνεῖν[ου] καὶ Α. Αὐρηλίου Οὐή-
 5 ρου; Ἀρμενιακῶν, Φιλίσκος
 καὶ Γ[α]ίος οἱ Μάρκου τῆ φυλῆ τὰ ἱερά ἀ-
 νέθηκ[α]ν Ἀρτεμισιάδι μετὰ ἱε-
 ρ[ω]σύνην, ἐπαρχοῦντος Ἀλφείου Πο-
 10 σειδωνίου, ἐπιμελη-
 τεύοντος Φλαουίου Εὐδαίμον-
 ος τοῦ καὶ Φλαουιανοῦ.

De formulā ὑπερ τῆς νίκης etc. cf. App. I. cap. III. §. 5. fin. Vs. 7. φυλῆ
 Ἀρτεμισιάς redit C. Inscr. n. 2048. Τὰ ἱερά videntur sacella esse. Alfius
 Posidonius eparchus fuit eius Thraciae partis, cuius caput Philippopolis.
 Ἐπιμελητῆς videtur urbis curator esse.

133.

Argis repertus est titulus ad arcem, in ambitu putei a Turcis constructi. Postea illatum in Mus.
 Veron. edidit Maff. Veron. illustr. I. p. LX. unde petiit Murat. II. p. DLXI. 2. Cf. Maff.
 Mus. Veron. p. XLIII.

ΑΠΟΛΙΣΑΤΩΝΑΡΓΕΙ
 ΩΝΤΣΤΑΤΙΛΙΟΝΛΑΜ
 ΠΡΙΟΥΥΟΝΤΙΜΟΚΡΑΤΗ
 ΜΕΜΜΙΑΝΟΝΠΕΡΣΕΟΣΚΑΙ
 5 ΔΙΟΣΚΟΥΡΩΝΑΠΟΓΟΝΟΝ
 ΤΟΝΕΛΛΑΔΑΡΧΑΝΚΑΙΑΡΧΙ
 ΕΡΕΑΔΙΑΒΙΟΥΤΩΝΕΛΛΑΝΩΝ
 ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΑΤΩΝΑΧΑΙ
 ΩΝΤΑΓΩΝΟΘΕΤΑΝΗΡΑΙ
 10 ΩΝΚΑΙΝΕΜΕΙΩΝΚΑΙΣΕΒΑ
 ΣΤΕΙΩΝΚΑΙΝΕΜΕΙΩΝΚΑΙΑΝ
 ΤΙΝΟΕΙΩΝΕΝΑΡΓΕΙΚΑΙΑΝ
 ΤΙΝΟΕΙΩΝΕΝΜΑΝΤΙΝΕΙΑ
 ΚΑΙΑΣΚΛΑΠΕΙΩΝΕΝΕΠΙ
 15 ΔΑΥΡΩΚΑΙΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΚΑΙ
 ΕΛΛΑΔΑΡΧΑΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΩΝ

ΚΑΙ ΠΑΝΕΛΛΗΝΑΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟ
 ΤΑΜΙΑΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΝΟΜΗΣΑΝΤΑ
 ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΑ ΤΡΙΣ ΚΑΙ ΤΑ
 20 ΜΙΕΥΣΑΝΤΑ ΚΑΙ ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝ
 ΤΑΥΠΕΡ ΤΕ ΤΑΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ
 ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΛΛΑΝΩΝ ΠΡΟΣ ΤΕ
 ΤΑΝ ΣΥΝΚΛΗΤΟΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΒΑ-
 ΣΙΛΕΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟ-
 25 ΓΟΙΣ ΚΑΙ ΕΡΓΟΙΣ ΠΟΛΕΙΤΕΥΣΑ
 ΜΕΝΟΝ ΑΡΙΣΤΑ ΚΑΙ ΦΙΛΟΤΕΙΜΟΤΑ
 ΤΑ ΑΡΕΤΑΣ ΕΝΕΚΑ

Vs. 3. YON in lapide esse diserte testatur Maff. In schedis Spanhem.
 YION. Vs. 4. Spanh. ΠΕΡΣΕΩΣ. Vs. 9. pro T lacuna ap. Spanh. Vs. 14.
 idem ΑΣΚΛΑΠΙΩΝ, 18. ΝΟΜΙΣΑΝΤΑ. Vs. 24. 25. ΓΟ bis Maff. et Spanh.
 Vs. 26. ΠΟΛΙΤ. etc. Spanh. Vs. 26. idem ΤΙΜΟ, reiecto ΤΑ in vs. seq.

Ἄ πόλις ἃ τῶν Ἀργεί-
 ων Στατίλιον Λαμ-
 πρίου ὑὸν Τιμακράτη
 Μεμμιανὸν Περσίοσ καὶ
 5 Διοσκούρων ἀπόγονον,
 τὸν Ἑλλαδάρχαν καὶ ἀρχι-
 ερέα διὰ βίου τῶν Ἑλλάνων,
 στρατηγήσαντα τῶν Ἀχαι-
 ῶν [γ], ἀγωνοθέταν Ἡραί-
 10 ων καὶ Νεμείων καὶ Σεβα-
 στείων καὶ Νεμείων καὶ Ἀν-
 τινοείων ἐν Ἀργεὶ καὶ Ἀν-
 τινοείων ἐν Μαντινείᾳ
 καὶ Ἀσκλαπείων ἐν Ἐπι-
 15 δαύρῳ καὶ Ἀμφικτυόνα καὶ
 Ἑλλαδάρχαν Ἀμφικτυόνων
 καὶ Πανέλληνα καὶ Ἑλληνο-
 ταμίαν καὶ ἀγορανομήσαντα
 καὶ στρατηγήσαντα τρεῖσ καὶ τα-
 20 μιεύσαντα καὶ πρεσβεύσαν-
 τα ὑπὲρ τε τῆσ πατρίδος
 καὶ τῶν Ἑλλάνων πρὸσ τε

τὰν σύνκλητόν καὶ πρὸς βα-
σιλέας, καὶ τὰ ἄλλα καὶ λό-
25 γοῖς καὶ ἔργοις πολεितουσά-
μενον ἄριστα καὶ φιλοτέιμέτα-
τα ἄρετας ἕνεκα.

T. Statilium Lāmpriāe f. Timōcratem pluribus titulis honorarunt Epidauri, quibus Asclepieorum agōnotheta fuit. V. C. Inscr. n. 1168. 1169. 1170. cf. n. 1173. Οἱ βασιλεῖς vs. 23. Spanhemio iudicā. M. Aurelius et L. Verus sunt. Rationem magistratum, quos hic Statilius gessisse dicitur, Boeckhius explicuit; scilicet *πάμμεύσας* vocatur ut quaestor Argivorum, Ἑλληνοταμίας ut quaestor Panhellenum (quorum sedes Athenis, ubi Panhellenium ab Hadriano institutum est), et Ἑλλαδάρχας τῶν Ἑλλήνων ad concilium illud refertur quod n. 1318. memoratur, Ἑλλαδάρχας τῶν Ἀμφικτυόνων ad Pythios Amphictyones. Postremo στρατηγῆσας τῶν Ἀχαιῶν pertinet ad foedus Achaeorum, alterum στρατηγῆσας ad praeturam Argivam. Ποιο ἀγωναθέτας fuit, Ἡραίων, Νεμείων, Σεβαστείων, Νεμείων, Ἀντινοείων ἐν Ἀργεῖ, Ἀντινοείων ἐν Μαντινεῖᾳ, Ἀσκαπειῶν ἐν Ἐπιδαύρῳ. Hic quum ἀγωναθέτας dicatur, non ἀγωναθετήσας, praeclare Boeckh. conicit, illos ludos uno quadriennio actos esse, et Statilium in hoc quadriennio agonothetam esse constitutum. Quinque ludos singulis penteteridibus ab Argivis celebratos esse ex hoc titulo constat, Heraea, Nemea utraque, Augustales, Antimoea. Et Heraea quidem sive Hecatombaea ea sunt, ex quibus ἢ ἐξ Ἀργους ἀσπίς reportatur; (V. Boeckh. Explicatt. ad Pind. p. 175. Male de his statuit Cors. diss. agon. III, 16. Not. Gr. diss. IV. p. LXXVII.). In Nemeis autem, quae Argis acta sunt (Paus. II, 24. 2.), prior et posterior penteteridis trieteris intelligenda est (cf. Cors. diss. agon. III. 16.). Cum his Augustales componuntur etiam n. 1123. 1126. Denique Ἀντινοεία, quae dupliciā Athenis celebrata sunt, altera ἐν Ἐλευσίνι, altera ἐν ἄστει (v. C. Inscr. n. 2309.), Mantineae penteterica sunt (v. Paus. VIII. 9. 4.). Haec Argis quoque acta esse noster titulus docet. Postremo Asclepiea Epidauria notissima sunt.

134.

Ambryssi (Dystomo) in basi statuæ impolitā. Chandl. Inscr. II. p. 148. p. 82. Cf. Melet. Geogr. p. 333.

[Textum vide in pag. seq.]

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ. Αὐρήλιον Κόμοδον Ἀντωνεῖον, Αὐτοκράτορος Καίσαρος Δυ. Σεπτιμίου Σεουήρου Περτίνακος Σεβαστοῦ, Ἀραβικοῦ, Ἀδιαβητικοῦ, Παρθικοῦ μεγίστου ἀδελ-

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙ
 ΣΑΡΑΜΑΥΡΗΛΙΟΝ
 ΚΟΜΟΔΟΝΑΝΤΩ
 ΝΕΙΝΟΝΑΥΤΟ
 6 ΚΡΑΤΟΡΟΣΚΑΙΣΑΡΟΣΑΥ
 ΣΕΠΤΙΜΙΟΥΣΕΟΥΗ
 ΡΟΥΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣ
 ΣΕΒΑΣΤΟΥΑΡΑΒΙ
 ΚΟΥΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΥ
 10 ΠΑΡΘΙΚΟΥΜΕΓΙΣΤΟΥ
 ΑΔΕΛΦΟΝΗΠΟΛΙΣ
 ΑΜΒΡΩΣΣΕΩΝΕΠΙ
 ΤΗΣΑΡΧΗΣΑΝΤΕΡΩ
 ΤΟΣΤΟΥΑΝΤΕΡΩΤΟΣ
 15 ΚΑΙΕΥΤΥΧΕΣΤΑΤΟΥΤΟΥ
 ΖΗΘΟΥΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝ
 ΤΟΣΤΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣΑΝ
 [ΤΕ]ΡΩΤΟΣ

Ψ Β

φόν, ἡ πόλις Ἀμβρωσσιῶν, ἐπὶ τῆς ἀρχῆς Ἀντέρωτος τοῦ Ἀντέρωτος καὶ Εὐτυ-
 χεστάτου το[ῦ] Ζήθου, ἐπιμεληθέντος τοῦ ἀρχόντος Ἀν[τέ]ρωτος. Ψ(ἡφίσματα) Β(ουλῆς).

Sept. Severus adoptione se M. Aurelii Philosophi filium esse finxit
 a. p. Chr. 195. Ab hoc igitur tempore Severus Commodi, Commodus Se-
 veri frater dicitur. V. Eckh. VII. p.173. Unde patet titulum diu post
 mortem Commodi (a. p. Chr. 193.) positum esse in adulationem Sept. Se-
 veri, vitato Divi cognomento in Commodo, cuius vel ante mortem Severus
 frater esse videretur. De archontibus Phocicis cf. supra n. 123. De scri-
 pturá Κόμοδος C. Inscr. n. 1720.

135.

Mileti inter dympeta et parietinas pone theatrum. Inde a voce ἱερομελεθίστος vs. 21, extr. ed.
 Masson. Collect. hist. ad Aristid. ad a. u. c. 922. n. 14. p. CXXIX. ed. Dindorf. ex scho-
 dis Sherardi, atque integrum, ut putabat, Chandl. n. 43. p. 17, sed omissis duobus versi-
 bus. Integrum Boeckh. habuit ex schedis Koehlerianis.

[Textum vid. pag. sq.]

Formam tituli et litterarum Boeckh. dedit ex schedis Koehlerianis
 accuratissime a pictore aliquo delineatis. Υ et Ψ promiscue ibi reperiuntur.

. . . . ΠΙΘΗΣ . Η ΣΙΘΝ .
 . . ΚΙΣ ΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟ
 ΠΟΛΕΩΣ ΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ
 ΠΟΛΕΩΝ ΕΝ ΤΕΤΡΑΠΟΝΤΩ ΚΑΙ ΤΗ
 5 ΑΙΓΥΠΤΩ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑΧΟΥ ΤΗΣ ΟΥ
 ΚΟΥΜΕΝΗΣ ΜΙΛΗΣΙΩΝ ΠΟΛΕ
 ΩΣ Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ ΑΥ
 ΤΟ ΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙ ΣΑΡΑΜΑΡΚΟΥ ΑΝ
 ΤΩΝ ΕΙΝΟΥ ΕΥΣΕΒΟΥΣ ΓΕΡΜΑ
 10 ΝΙΚΟΥ ΣΑΡΜΑΤΙΚΟΥ ΧΟΝΔΟΥ
 ΑΝΤΩΝ ΕΙΝΟΥ ΕΥΣΕΒΟΥΣ ΥΩ
 ΝΟΝ ΘΕΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΕΓΓΟΝΟΝ
 ΘΕΟΥ ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΠΑΡΘΙΚΟΥ ΚΑΙ
 ΘΕΟΥ ΝΕΡΟΥ ΑΠΟΓΟΝΟΝ ΛΟΥ
 15 ΚΙΟΝ ΣΕΠΤΙΜΙΟΝ ΣΕΟΥΗΡΟΝ
 ΠΕΡΤΙΝΑΚΕΥΣΕΒΗΣ ΕΒΑΣ
 ΤΟΝ ΑΡΑΒΙΚΟΝ ΑΔΙΑΒΗΛΙΚΟΝ
 ΠΑΤΕΡΑ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕ
 ΑΜΕΓΙΣΤΟΝ ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ
 20 ΕΞΘΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ Τ
 ΖΥΠΑΤΟΝ ΒΑΝΟΥΠΑΤΟΝ Ε
 ΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙ
 ΠΡΥΤΑΝΙΔΟΣ ΚΤΗΣΙΟΥ ΤΟΥ ΚΤΗ
 ΣΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΝΑΡΧΟΝΤΩΝ
 25 ΑΥΤΟΥ ΕΣΤΙΑΙΟΥ ΤΟΥ ΕΠΙΓΟΝΟΥ
 Τ. Β. ΒΥΒΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ
 ΑΓΑΘΟΠΟΔΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΜΕΙ
 ΚΟΥ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΣΙ
 ΔΩΝΙΟΥ ΕΡΜΟΥ ΤΟΥ ΔΙΩΝΥ
 30 ΣΙΟΥ

Vss. 9. 10. et litterae primae AN vs. 11. desunt ap. Chandl. Vs. 26. primum
 T. ex schedis et Massono; Chandl. Γ. Ex schedis et Massono etiam secun-
 dum punctum accessit. Vs. 26. extr. Chandl. ΝΙΚΑΝΟΡΟ[Σ, sched. Koehl.
 ΝΙΚΑΝΟΡΟΥ, Mass. ΝΙΚΑΝΔΡΟΣ ex sched. Sherard.

Τῆς πρῶτης [ε]ῆς Ἰων[ίας ἐ]μισμένης καὶ μητροπόλεως πολλῶν καὶ μεγάλων πό-
 λεων ἐν τε τῇ Πάντῳ καὶ τῇ Αἰγύπτῳ καὶ πάλλαχού τῆς οἰκισμένης Μιλησίων

... πόντος· ἡ Βασιλὴ καὶ ἡ Ὀδῆμος· Αὐτοκράτορα· Καίσαρα Μάρκου· Ανταϊνίου· Εὐσεβοῦς
 Γερμανικοῦ· Σαρματικοῦ υἱοῦ, [θεοῦ] Ἀντικείνου· Εὐσεβούς· υἱοῦ· θεοῦ Ἀδριανοῦ
 ἔργου, θεοῦ Τραϊανῶ· Παρθίου καὶ θεοῦ Νεροῦ· ἀπόγονον, Λούκιον Σεπτίμου
 Ἡβηλιανῶ· Περτινακῶ, Εὐαεβοῦ, Σεβαστοῦ, Ἀραβικοῦ, Ἀδιαβηνικοῦ, πατέρα τῶν πατέρων,
 ἡ ἀρχιερέτε μέγιστον, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ γ, αὐτοκράτορα ἡ δ, ζ, ἕτατον τὸ θ,
 ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπικληθέντος τοῦ ἀρχιπρυτανίδος Κοησίου τοῦ Κα[η]σίω καὶ τῶν συν-
 Ν. Ἀρχιπρυτανῶν αὐτοῦ Ἰστοκίου, ταῦτ' ἐπιγονόν, τ[ε] β, Βιβλιανοῦ, τοῦ Νικάνορος, Ἀγα-
 θόποδος τοῦ Στρατονεϊκοῦ, Ἀφροδεισίου τοῦ Πασ[ε]ιδωνίου, Ἑρμαῦ καὶ Διόνυσίου.

Titulus pertinet ad a. p. Ch. 195. De Sept. Severo M. Antonini f.
 vide tit. praecedentem. Nec dubium est, quin hic titulus in memoriam
 ficticiae adoptionis: eo anno promulgatae scriptus sit. Vs. 9. In Marco deest
 θεοῦ. Vs. 10. extr. ad Antoninum Pium videtur θεοῦ contineri in litteris
 ΑΟΥΙ. Vs. 20. Nempe acclamatione militum etiam principes iterum et sae-
 pius Imperatores factos esse ex nummis constat. cf. C. Inscr. n. 1072. (τὸν
 δὲ αὐτοκράτορα etc.). Vs. 26. τὸ β legerat etiam Mass. ut Hestiaeus iterum
 πρυτανίς esse dicatur. Quamquam qui volet, legere poterit τ.β. (Τιβερίου).
 Prytanēs uno cum archiprytanē sunt sex, ut quaestores C. Inscr. n. 2852.
 2853. Ex Cyzici Milesiorum coloniae sex tribubus Boeckh. colligit sena-
 rium magistratum ap. Milesios numerum derivatum esse. ΤΑΣΚΟΥ ΤΥΛ
 ΥΟΥΠΙΤΕΡΕΣ ΤΟΝ ΠΡΟΤΕΡΑΝ ΟΝΤΕΣ ΕΣΤΙΝ ΕΝ ΤΑΙΣ ΤΕΤΡΑΜΑΧΟΤΕΣ ΤΑΙΣ
 ΑΡΧΑΙΣ ΤΕ ΤΑΙΣ ΝΟΥΝΑΙΣ 136 ΤΕ ΕΣΤΙΝ ΕΝ ΤΑΙΣ ΤΕΤΡΑΜΑΧΟΤΕΣ ΤΑΙΣ

Perinthi, in ecclesiae cathedralis muro. Marra. Oxon. append. n. CLXI. p. 67. ed. Maitt. Reihes.
 synt. Inscr. III. 35. p. 312. Sponl. Itin. III. P. II. p. 97. Wheler. Itin. p. 79. Melet. Geogr.
 p. 421. Murat. II. p. MLXX. 2. Ex schedis Cyzici in lapide Perinthi scriptis editur
 ibidem ubi n. 2020. Boeckh. ex duplicibus schedis Koehlerianis habuit, quibus accessit
 apographum Peyssonellii.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙ ΣΑΡΑ
 Λ ΣΕΠΤΙΜΙΟΥ ΣΕΟΥ ΗΡΟΥ
 ΕΥΣΕΒΗ ΠΕΡΤΙΝΑΚΑ
 5 ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΑΡΑΒΙΚΟΝ
 ΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΙΚΟΝ
 ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΗΒΟΥΛΗ
 ΚΑΙ ΟΔΗΜΟΣΤΩΝ
 ΝΕΩΚΟΡΩΝ
 10 ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ

Litterarum forma et dispositio ex sched. Koehl. et partim ex Peyss. ex quo
 P p

Υ. Vs. 1. Koehl. ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ. Peyss. ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ. Spon. Whel. Oxon. Mur. ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ. Reines. ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ. Melet. Cyr. utrumque sine iotâ. Vs. 3. pro Α Oxon. Reines. soli habent M. Peyss. add. punctum. Pro ΟΥ est Β ap. Whel. Mur. et solum Υ ap. Mel. Vs. 4. ΕΥΣΕΒΗ ΠΕΡ etc. habet Peyss. ΕΥΣΕΒΗΠΕΡ etc. Koehl. et Cyrill. ΕΥΣΕΒΗΝ Mel. Mur. Spon. Whel. ceteri ΕΥΣΕΒΗ. Vs. 5. Oxon. ΑΡΑΒΙΑΝΟΝ. Vs. 6. Peyss. ΝΑΡ. Vs. 8. 9. Koehl. et Seld. (non Marm. Oxon. ed. Maitt.) ΤΟΝ ΝΕΩΚΟΡΟΝ; vs. 8. ΤΟΝ etiam Cyr.

Ἄγαθῆ τύχη.

Ἄυτοκράτορα Καίσαρα Α. Σεπτίμιον Σεούηρον Εύσεβῆ Περτίνακα Σεβαστόν, Ἀραβικόν, Ἀδιαβηκόν, Παρδικόν, Μέγιστον ἢ Βουλῆ καὶ ὁ δῆμος τῶν νεοκράτων Περινθίων.

De Neocoratu Perinthiorum v. Eckhel. D. Num. T. II. p. 41.

137.

Magaris in viâ ad urbem. Ed. Pocock. Inscr. I c. 5, s. 7. p. 63. Spon. Misc. erud. ant. X. 21. p. 329. (mutilum). In schedis Fourm. duo exstant apographa, alteram integram, mutilam alteram.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΔΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤΩΝ[ΕΙΝΟΝ
 ΣΕΒΑΣΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΚΑΙΣΑΡΟΣΛΣΕΠ[ΤΙΜΙΟΥ
 ΣΕΟΥΗΡΟΥΕΥΣΕΒΟΥΣΠΕΡΤΙΝΑΚΟΣΣΕΒΑΣΤΟ[ΥΑΡΑ
 ΒΙΚΟΥΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΥΠΑΡΘΙΚΟΥΜΕΓΙΣΤΟΥΚΑΙΙΟΥ[ΛΙΑΣ
 ΣΕΒΑΣΤΗΣΜΗΤΡΟΣΣΤΡΑΤΟΠΕΔΩΝΥΟΝΗΠΟΛΙΣ
 ΗΜΕΓΑΡΕΩΝΤΟΝΕΥΕΡΓΕΤΗΝ

Fundum lectionis constituunt schedae Fourmonti, ex quibus etiam formae litterarum. Vs. 5. Spon. ΥΙΟΝ. Fourm. Ροσ. ΥΟΝ. Vs. 3. Fourm. ΣΕΟΥΡΟΥ. Vs. 4. extr. Ροσ. ΤΟΥ. Supplementa partim iam Pocockii sunt.

*Ἄυτοκράτορα Καίσαρα Μ. Αὐρήλιον Ἄντων[εῖνον
 Σεβαστόν, Ἄυτοκράτορος Καίσαρος Α. Σεπ[τιμίου
 Σεουήρου, Εύσεβούς, Περτίνακος, Σεβαστοῦ, Ἀρα-
 βικοῦ, Ἀδιαβηκῶ, Παρδικῶ, Μέγιστου, καὶ Ἰου[λίας
 Σεβαστῆς, μητρὸς στρατοπέδων, ὑὸν ἢ πάλ[ισ
 ἢ Μεγαρέων τὸν εὐεργέτην.*

Titulus in basi statuæ Caracallæ, qui inde ab a. Chr. 198. collega patris in Imperio administrando fuit, vivo adhuc patre scriptus erat. Iuliam Augustam Severi uxorem matrem castrorum dictam esse constat. Cf. Eckh. D. N. V. H. p. 79. 196.

138.

In Sciatho. Ex schedis Koehlerianis.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ ΤΩΝ ΜΕΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ
ΘΕΙΟΤΑΤΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΣΕΒΑΣΤΩΝ
ΣΕΠΤΙΜΙΩΝ ΣΕΒΗΡΩΝ ΠΕΡΤΙΝΑΚΑ
ΗΒΔΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ ΣΚΙΑΘΙΩΝ
5 ΕΠΙΜΕΛΗΣΑΜΕΝΟΥ ΣΙΑΚΙΝΘΟΥ ΠΙΣΤΟΥ
ΑΝΘΗΣ ΗΡΞΕΝ ΕΠΩΝΥΜΟΥ ΑΡΧΗΣ

Ἀγαθὴ τύχη, τὸν μέγιστον καὶ θεϊότατον αὐτοκράτορα Σεβαστὸν, Σεπτίμιον Σεβήρων Περτίνακα, ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Σκιαθίων, ἐπιμελησαμένου Σιακίνθου Πίστου. Ἀνθης ἤρξεν ἐπωνύμου ἀρχῆς.

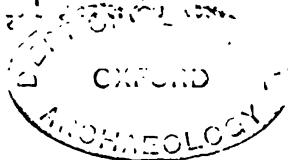
Sept. Severus Atheniensibus Sciathum videtur ademisse; unde Senatus, populus, archon Sciathiorum. Ut litterae in hoc titulo sunt barbarae, ita sermo. Nota barbarum ἐπιμελησαμένου pro ἐπιμεληθέντος et ἤρξεν ἐπωνύμου ἀρχῆς pro ἤρξεν ἐπώνυμον ἀρχῆν.

139.

Hermianae. Ex schedis Fourmouiti.

ΙΟΥΛΙΑΝΔΟΤΙΝ...ΑΝ...ΣΕΒΑΣΤΗΝ
ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΡΑΤΟΠΕ ΔΩΝΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΟΣ ΚΑΙ
ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΣΕΠΤΙΜΙΟΥ ΣΕΥ
5 ΗΡΟΥ ΠΕΡΤΗΝΑΚΟΣ ΑΝΕΚΙΤΘΟΥ
ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΥ ΚΡΑΤΟΡΟΣ ΚΑΙ
ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΜΑΥΡΗΛΙΟΥ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ
ΚΑΙ ΣΕΠΤΙΜΙΟΥ
10 ΚΑΙ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΜΗΤΕΡΑΣ
ΗΛΠΟΛΙΣ ΗΠΙΩΝ ΕΡΜΙΟΝΕΩΝ ΤΗΝ ΔΕΣΠΟΙΝΑΝ

Ἰουλίαν Δό[μ]ναν Σεβαστῆν, μητέρα στρατοπέδων, αὐτοκράτορος Καίσαρος Α. Σεπτιμίου Σευήρου Περτ[ί]νακος Ἀνεκίθου γυναῖκα καὶ αὐτοκράτορος Καίσαρος Μ. Αὐρηλίου Ἀντωνεῖνου καὶ Α. Σεπτίμιου Καίσαρος Σεβαστῶν μητέρα, ἡ πόλις ἢ τῶν Ἑρμιονέων τὴν δεσποιναν.

De cognomento matris castrorum v. tit. n. 137. Geta hic Λ . Σεπτίμιος Καῖσαρ, licet et ipse Antoninus dictus. Geta non appellatur, nisi vs. 5. extr. putes hoc nomen erasum esse, id quod in pluribus monumentis factum esse constat. Cf. C. Inscr. n. 1217, 2091. Coniicit Boeckh. pro Λ fuisse Γ (i. e. Πουβλίου). Cognomentum Σεβαστός etiā Getae additum stitit annum 208, quo is a patre in societatem imperii vocatus est. Itaque titulus hoc anno non antiquior est.

140.

In vico Cyparisso s. Tiparisto regionis Magnae, prope promontorium Taenarium in Laconia; in columnā. Ed. Pouquevill. T. V. p. 168. sq. n. 4. et hinc Osann. Syll. II. p. 262.

Η ΠΟΛΙΣ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑ
 ΜΑΡΚΟΝΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤΩΙ
 ΕΥΣΕΒΗΕΥΤΥΧΗΣΕΒΑΣΤΟ
 5 ΠΑΡΘΙΚΟΝΜΕΓΙΣΤΟΝΒΡΙ
 ΝΙΚΟΝΜΕΓΙΣΤΟΝΓΕΡΜΑ
 ΜΕΓΙΣΤΟΝΑΡΧΙΕΡΕΑΜΕ
 ΔΗΜΑΡΧΤΙΚΗΣΕΞΟΥΣΙΑΣ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΤΟΡΟΥΠΑΤΟ
 10 ΠΑΤΕΡΑΠΑΤΡΙΔΟΣΑΝΕΙΚΗ
 ΤΟΝΙΔΙΟΝΩΤΗΡΑΚΑΙΕΥΕΡ
 ΔΥΕΦΟΡΩΝΑΥΡΗΛΙΩΝΑΙ
 ΥΔΟΥΣΤΟΥΕΛΛΗΝΙΚΟΥΑΛΚΙ
 ΤΟΥΡΟΥΦΟΥΚΑΛΛΤΙΚΡΑΤΙΔΩ
 ΚΑΛΕΚΡΑΤΙΔΑΙΩΝ
 15 ΚΑΙΤΑ ΠΑΥΡΗΛΙΟΥΔΙΚΑΠΟΥΤΟΙ
 Η ΠΟΛΙΣ

Ἀυτοκράτορα Καίσα[ρα]

Μάρκον Αὐρήλιον Ἀντων[εῖνον],

Εὐσεβῆ, Εὐτυχῆ, Σεβαστό[ν],

5 Παρδικὸν μέγιστον, Βριταν[ικόν]

νικὸν μέγιστον, Γερμα[νικόν]

μέγιστον, ἀρχιερέα μέγιστον,

δημαρχικῆς ἐξουσίας [τὸ ...

αὐτοκράτορα τὸ γ, ὑπατο[ὸ τὸ δ,

10 πατέρα πατρίδος, ἀνείκητον,

τὸν ἴδιον σωτήρα καὶ εὐεργέτην.

Δι' ἐφόρων Αὔρηλιων Ἀριστοτέ-

λους τοῦ Ἑλληνικοῦ, Ἀλκι...

τοῦ Ρούφου, Καλλικρατίδα [τοῦ

Καλλικρατίδα, ...

15 ... Αἰρηλίου Δικαίου τοῦ

Vs. 1. post verba ἡ πόλις nihil supplendum esse docet n. 131.

Est enim, ut illic, Taenariorum urbs, quae tum a Spartā seiuncta erat et sui iuris, undē proprios habet ephoros. Cf. n. 1322, 1323, 1334. Principem tamen ephororum Aurel. Hellanici f. Spartanum esse apparet ex n. 1453. Titulus pertinet ad Caracallam, cuius de epithetis v. Eckh. D. N. VII. p. 222. Germanicus quum dicatur Caracalla et Imperator III. titulus non ante a. u. c. 967 scriptus est. Hinc simul ὑπατόν τὸ δ scribere licuit.

141.

Therae in monte D. Stephani. Ed. Spon. l. c. X. 56. p. 341. Tournefort. Itin. I. p. 325. Ex Sponio Vandal. p. 227.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΝ

ΣΕΒΗΡΟΝΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝΕΥΣΕΒΗ

ΣΕΒΑΣΤΟΝΑΡΑΒΙΚΟΝΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΝ

ΠΑΡΘΙΚΟΝΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝΜΕΓΙΣΤΟΝ

5 ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣΟΘΗΡΑΙΩΝ

ΑΡΧΙΣ. Μ. ΑΥΡ. ΙΣΟΚΛΕΟΥΣΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥΤΟΒΚΑΙΑΥΡ.

ΚΛΕΟΤΕΛΟΥΣΤΥΡΑΝΝΟΥΚΑΙΑΥΡ. ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ

ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥΤΗΝΠΡΟΝΟΙΑΝΤΗΣΠΑΡΑΣΚΕΒΗΣ

ΚΑΙΤΗΣΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣΤΟΥΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣΠΟΙΗΣΑΜΕΝΟΥ

10 ΤΟΥΠΡΩΤΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣΑΥΡ. ΙΣΟΚΛΕΟΥΣΤΟΒ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ. Αὔρηλιον

Σεβήρον Ἀγαθαεῖνον, Εὐσεβή, Σεβαστόν,

Ἀραβικόν, Ἀδιαβηνικόν,

Παρθικόν, Γερμανικόν, Μέγιστον,

5 ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Θηραίων [ἐπ'
 ἀρχ[ῆ]ς Μ. Αὐρ. Ἰσοκλέους Ἀσκληπιάδου τὸ Β, καὶ Αὐρ.
 Κλεοτέλους Τυράννου, καὶ Αὐρ. Φιλοξένου
 Ἀβασκάντου, τὴν πρόνοιαν τῆς παρασκευ[υ]ῆς
 καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ ἀνδριάντος ποιησαμένου
 10 τοῦ πρώτου ἀρχόντος Αὐρ. Ἰσοκλέους τὸ Β.

Titulus pertinet ad Caracallam. De cognomentis eius cf. Eckh. D. N. VII, p. 222. Archontes tres sunt, quorum primus Isocles. Vs. 6. expectaveris ἀρχόντων; quod quum reponi non possit, Boeckh. coniecit ἐπ' ἀρχῆς. Nomina patrum singulis archontibus sine articulo τοῦ addita sunt.

142.

Chaeroneae (Caprena) in aedificiā in marmore. Ed. Clark. Itin. P. II. S. III. p. 139. Pomard. Itin. T. I. p. 87. Cf. Hase in Journ. des Sav. 1827. p. 10.

ΚΑΙΘΟΙΤΑ . . . . .
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ . . . . .
 ΜΟΝΟΛΛΙΟΝ
 ΣΕΒΗΡΟΝΜΑΚΡΕΙΝΟΝ
 ΣΕΒΑΣΤΟΝΗΒΟΥ
 ΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
 ΧΑΙΡΩΝΕΩΝ

Vs. 1. ex Pomardo additus est. Vs. 2. Pom. om. ultima PA. Ex eodem puncta. Vs. 3. Pom. ΝΟCΛΔΙΟΚΑ, adiecto falso supplemento. Clark. ΜΟΝΟΑΛΙΟΝ: ubi hic ΑΛ, ibi Pom. ΛΔ: unde pro Clarkii A. Boeckh. dedit Λ.

[τὸν ὀσιώτατον]
 καὶ Θ[ε]μ[ε]τα[τον]
 Αὐτοκράτορα [Καίσαρα]
 Μ. Ὀ[πέ]λλιον
 Σεβῆρον Μακρεῖνον
 Σεβαστὸν ἢ Βου-
 λῆ καὶ ὁ δῆμος
 Χαιρωνέων.

Titulus a. Chr. 217. -a; u. c. 970 spectat.

143.

Hermionae; ex schedis Fourm.

ΤΟΝΜΕΓΙΣΤΟΝΚΑΙΘΕΙΟΤΑΤΟΝΑΥ
 ΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΜΑΥΡΣΕΒΗΡΟΝ
 - - - - - ΗΠΟΛΙΣΗΕΡΜΙΟΝΕΩΝ
 - - - - -
 ΤΟΝΑΝΕΙΚΗΤΟΝ

Τὸν μέγιστον καὶ θεϊότατον Αὐ-
 τακράτορα Καίσαρα Μ. Αὐρ. Σεβῆρον
 [Ἀλέξανδρον] ἢ πόλις ἢ Ἑρμιονέων
 τὸν ἀνεΐκητον.

Pertinet ad Alexandrum Severum, a. u. c. 975-988. Vs. 4. nihil videtur scriptum fuisse.

144.

Ambryssi. Ed. Dodwell. Itin. II. p. 512.

ΤΟΝΜΕΓΙΣΤΟΝΚΑΙΘΕΙ
 ΟΤΑΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΜ
 ΑΥΡΗΛΙΟΝΣΕΟΥΗΡΟΝΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ
 ΕΥΤΥΧ

Τὸν μέγιστον καὶ θεϊ-
 ότατον Αὐτοκράτορα Μ.
 Αὐρηλίον Σεουῆρον Ἀλέξανδρον
 [Εὐσεβῆ], Εὐτυχ[ῆ], Σεβαστόν.

V. ad titulum praecedentem.

145.

Ex codice scholiorum Cyriaci in Strab. excerptis Langermann. Ed. Reines. *Synt. Inscr.* III. 86. p. 335. Ex ora Ms. Eton. Strabonis, in qua notula Cyriaci adscripta est, rectius haud dubie dedit Falconer. ad Strab. I. p. 521.

[*Textum vide in pag. seq.*]

Reines. ut solet in titulis Cyriaci, C. habet pro Σ. Idem vs. 2. male ΜΑΡΚΟΝΑΝΤΩΝΙΝΟΝ. Vs. 8. Reines. ΠΡΟΣΔΕΧΤΟΝ; Falc. ΠΡΟΣΕΚΤΟΥ et paulo ante ΝΕΚΗΦΟΡΟΝ.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑ	Αὐτοκράτορα Καίσαρα
ΜΑΡΚΟΝΑΝΤΩΝΙΟΝ	Μάρκον Ἀντώνιον
ΓΟΡΔΙΑΝΟΝΕΥΣΕΒΗ	Γορδιανόν, Εὐσεβῆ,
ΕΥΤΥΧΗΣΕΒΑΣΤΟΝ	Εὐτυχῆ, Σεβαστόν,
5 ΗΠΟΛΙΣΗΒΕΙΤΥΛΕΩΝ	ἢ πόλις ἢ Βειτυλέων
ΔΙΕΦΟΡΩΝΤΩΝΠΕΡΙ	δι' ἐφόρων τῶν περὶ
ΜΑΡΚΟΝΑΥΡΗΛΙΟΝ	Μάρκον Αὐρήλιον
ΝΕΙΚΗΦΟΡΟΝΠΡΟΣΔΕ	Νεικήφορον Προσδέ-
ΚΤΟΥ	κτου.

Oetylenses statuem ponunt Gordiano III, non ante a. u. c. 992, quo hic *Pius*, *Felix* appellatur primū. V. Eckh. D. N. VII. p. 309. sq. Βειτυλος s. Οἰτυλος, retento digamma (vid. supra p. 42.), hodie Bitylo, Vitulo est. V. Müller. Dor. II. p. 112. Oetylenses, qui inter Eleutherolacones sunt, nunc ut Taenarii (v. n. 140.) et Geronthrae (C. Inscr. n. 1384.) ephoros suos habent.

146.

Panticapaei. V. Blaramberg in Ephem. Odess. a. 1828. n. 44. et 1829. n. 86. Boeckh. usus est apographo Blarambergii.

ΟΥΣΗΧΡΗΣΤΙΩΝΒΤΟΥΣΑΛΑΠΡΙΝΚΙΠΟΣ - -
 ΖΑΜΕΝΟΓΑΝΕΘΗΚΑ·ΘΛΦΖΑΝΔΙΚ - -

Θεῶν Ἀφροδίτη Οὐρανίᾳ Ἀπατούρη μεδούση Χρηστίων, β τοῦ Σαλα Πρίνκιπος, [εὐξάμενος ἀνέθηκα, Θλφ, Ξανδικαῦ.

Venus Ἀπάτουρος (Strab. XI. p. 495. Steph. Byz. v. Ἀπάτουρον) cum Scythica Venere coelesti (Herodot. IV, 59.) coaluit Panticapaei. V. Boeckh. C. Inscr. n. 2120. Μέδουσα videtur poetico usu pro βασιλεια esse. Vs. 2. β τοῦ Σαλα designat Chrestionis patrem et avum esse Σαλαῖν vocatum, qui usus Asiaticis potissimum frequentatus est. Πρίνκιψ h. l. videtur nomen esse officii Romani sive militaris sive civilis. Cf. Pancirol. ad Notit. Imp. Or. p. 28. Epochā est Bosphorana, quae ab auctumno a. u. c. 457. a. Chr. 297. computanda est. V. Boeckh. C. Inscr. II. fasc. I. p. 91. sq. Annus 539 ab illa epochā. Itaque titulus in a. p. Chr. 243 incidit, Imp. M. Antonio Gordiano III. Mensis Ξανδικός s. Ξανδικός Macedoniae est, quod in inscrip. in Bosphorum invecos esse constat. V. Boeckh. C. Inscr. II. fasc. I. p. 91. sq.

147.

In oppido Tachourli (Ταχουρί), quæ et Τζοφλόπλις s. Tyrifus seu Tertillus, haud dubie tum Perinthiis parente (cf. n. 2027. et ad n. 2022.). Ed. Spon. Itin. III. I. p. 98. et Melet. Geogr. p. 439.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙ
ΣΑΡΑΓΑΙΟΝΜΕΣΙΟΝ
ΚΥΙΝΤΟΝΔΕΚΙΟΝ
ΤΡΑΙΑΝΟΝΕΥΣΕΒΗ
Β ΕΥΤΥΧΗΣΕΒΑΣΤΟΝ
ΗΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗΔΙΣ
ΝΕΩΚΟΡΟΣΠΕΡΙΝΘΙΩΝ
ΠΟΛΙΣ

Αυτοκράτορα Καίσαρα Γαίον Μέσιον Κύιντον Δέκιον Τραϊανόν Εύσεβῆ, Εύτυχῆ, Σεβαστόν ἢ λαμπροτάτη δις νεωκόρος Περιθίων πόλις.

Titulus pertinet ad a. p. Chr. 249-251. a. u. c. 1002-1004. Δις νεωκόρος Perinthus est inde ab ultimis Sept. Severi annis.

148.

Megaris; ex Spon. Misc. erud. ant. X. 23. p. 330. et schedis Fourm.

ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΤΟΝΚΡΑΤΙΣΤΟΝΕΠΙΤΡΟΠΟΝΤΩΝ
ΣΕΒΑΣΤΩΝΑΥΡΗΛΙΟΥΥΜΕΝΝΟΝ
ΑΝΤΙΠΟΛΛΩΝΚΑΙΜΕΓΑΛΩΝΤΟΝ
Β ΕΥΕΡΓΕΤΗΝΥΠΟΤΗΝΕΠΙΜΕΛΕΙ
ΑΝΚΟΜΜΟΔΟΥΤΟΥΚΟΜΜΟΔΟΥ

Vs. 2. Fourm. ΚΡΑΤΟΝ. Vs. 3. extr. Fourm. ΥΜΕ ---; Spon. ..ΕΝ ΝΙΟΝ. Boeckh. utrumque composuit et ΥΜΕΝΝΟΝ mutat in ΜΕΜΜΙΟΝ. Pro Υ puta siglam quandam fuisse interpolationi inserientem; ut 7 vel tale quiddam.

Ἡ βουλή καὶ ὁ δήμος τὸν κρατίστον ἐπίτροπον τῶν Σεβαστῶν Αὐρηλίων Μῆ[μμι]ον, ἀντὶ πολλῶν καὶ μεγάλων, τὸν εὐεργέτην, ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν Κομμόδου τοῦ Κομμόδου.

M. Aurel. Memmius Fuscus (vel Tuscus) idem est, qui postea Cos. fuit a. Chr. 258. Σεβαστοὶ sunt Licinii Valerianus et Gallienus. Ceterum cf. C. Inscr. n. 1079.

149.

Delphis in lapide. Cyriac. p. XXX. n. 206. Ex Apiano p. CCCCC. Gruterus p. CCLXXVII. 4.
 „in templo Apollinis.” Habet etiam Smetius fol. CLVI. 4.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑ	Αὐτοκράτορα Καίσαρα
ΜΑΡΚΟΝΑΥΡΗΛΙΟΝΚΑΡΟΝ	Μάρκον Αὐρήλιον Κᾶρον,
ΕΥΣΕΒΗΕΥΤΥΧΗΣΕΒΑΣΤΟΝ	Εὐσεβῆ, Εὐτυχῆ, Σεβαστόν,
ΗΙΕΡΑΔΕΛΦΩΝΠΟΛΙΣ	ἡ ἱερα Δελφῶν πόλις
ΕΔΟΚΕΝ	[ἀν]ε[θή]κεν.

Primus versus maioribus litteris scriptus est. Textus est Gruteri. Vs. 4.
 Ω habet Apianus. Ibid. prima littera Η ex Cyr.
 Pertinet ad a. p. Chr. 282 - 284.

150.

Aphrodisiadē ad austrum. Ex cod. Ask. I, 65. (Sherard. p. 18.) cod. Spanh. n. 77. et schedis a
 Rochetto missis ad Boeckhium.

[Textum vid. pag. sq.]

Litterarum formae et mensura versuum ex Roch. sed apicibus illae
 praeterea ornatae sunt, ut Φ et similia. Vss. 1. 2. 4. 5. litterae de industriā
 deletae scalpro sunt, et recenti quidem aetate, ut annotatur in sched. Roch.
 Vs. 4. post ΚΑΙ in sched. Roch. legitur praeterea ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ; scilicet
 has in eraso loco litteras is, qui Rochetti schedas scripsit, sibi agnoscere
 videbatur.

Αὐτοκράτωρ Καίσαρ . . . . .
 . . . . . Εὐσεβῆς, Εὐτυχῆς, Σεβαστός, δημοκριτικῆς
 ἐξουσίας τὸ γ, ὑπάτος τὸ β, ἀποδεδειγμένος τὸ τρίτον,
 πατὴρ πατρίδος, ἐπιτάκτορας, καὶ . . . . .
 5 . . . . . ἀρχιερεῖς μέγιστος, δημοκριτικῆς ἐξουσίας
 τὸ πρῶτον, ὑπάτος ἀποδεδειγμένος Ἀφροδισιάων τοῖς
 ἀρχουσιν καὶ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν.
 Εἰκὸς ἦν ὑμᾶς καὶ διὰ τὴν ἐπώνυμον τῆς πόλεως θεῶν καὶ
 διὰ τῆς πρὸς Ῥωμαίους οἰκειότητά τε καὶ πίστιν ἠσθῆναι
 10 μὲν ἐπὶ τῇ καταστάσει τῆς βασιλείας τῆς ἡμετέρας,
 θυσίας δὲ καὶ εὐχὰς ἀποδοῦναι δίκαια· καὶ ἡμεῖς δὲ
 τὴν τε ἐλευθερίαν ὑμῶν φυλάττομεν τῆς ὑπάρχουσας
 καὶ τὰ ἄλλα δὲ σύνπαντα δίκαια, ὅπως παρα τῶν πρὸ φ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΚΑΙΣΑΡ - - - - -
- - - - - ΕΥΣΕΒΗΕΥΤΥΧΗΣΕΒΑΣΤΟΣΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ
ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΟΓΥΤΑΤΟΣΤΟΒ.ΑΠΟΔΕΔΕΙΓΜΕΝΟΣΤΟΤΡΙΤΟΝ
ΠΑΤΗΡΤΑΤΡΙΔΟΣΑΝΘΥΠΑΤΟΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΣ - - - - -

5 - - - - - ΑΡΧΙΕΡΕΥΣΜΕΓΙΣΤΟΣΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣΕΞΟΥΣΙΑΣ
ΤΟΤΡΙΤΟΝΥΠΑΤΟΣΑΠΟΔΕΔΕΙΓΜΕΝΟΣΑΦΡΟΔΕΙΣΙΕΝΤΟΙΣ

8 ΑΡΧΟΥΣΙΝΚΑΙΤΗΒΟΥΑΗΚΑΙΤΩΔΗΜΩΧΑΙΡΕΙΝ 8
ΕΙΚΟΣΗΝΥΜΑΣΚΑΙΔΙΑΤΗΝΕΤΩΝΥΜΟΝΗΣΤΟΛΕΞΘΕΟΝΚΑΙ
ΔΙΑΗΝΤΡΟΣΡΩΜΑΙΟΥΣΟΙΚΕΙΟΗΤΑΤΕΚΑΙΤΙΣΤΙΝΗΣΘΗΝΑΙ
10 ΜΕΝΕΤΙΦΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΦΕΒΑΣΙΒΕΙΑΣΤΗΣΗΜΕΤΕΡΑΣ
ΘΥΣΙΑΣΔΕΚΑΙΕΥΧΑΣΑΠΟΔΟΥΝΑΙΔΙΚΑΙΑΣΚΑΙΜΕΙΣΔΕ
ΤΙΝΤΕΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝΥΜΕΙΝΦΥΛΑΤΤΟΜΕΝΤΝΥΤΑΡΧΟΥΣΑΝ
ΚΑΙΤΑΑΛΛΑΔΕΞΥΝΤΑΝΤΑΔΙΚΑΙΑΟΤΟΣΩΝΤΑΡΑΤΩΝΤΡΟΗ
ΜΩΝΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΩΝΤΕΤΥΧΗΚΑΤΕΣΥΝΑΥΣΕΙΝΕΤΟΙΜΩΣ
15 ΕΧΟΝΤΕΣΥΜΝΚΑΙΤΑΣΤΡΟΣΤΟΜΕΛΛΟΝΕΑΤΙΔΑΣ 8
ΕΠΡΕΣΒΕΥΟΝΑΥΡΗΑΙΟΣΘΕΟΔΩΡΟΣΚΑΙΟΝΗΣΙΜΟΣ
ΕΥΤΥΧΕΙΤΕ

25

μῶν αὐτοκρατόρων τετυχήκατε, συναύξειν ἐτοιμῶς
 15 ἔχοντες ὑμῶν καὶ τὰς πρὸς τὸ μέλλον ἐλπίδας.
 Ἐπρέσβευον Αὐρήλιος Θεόδωρος καὶ Ὀνήσιμος.
 Εὐτυχεῖτε.

Epistolâ hâc respondent Principes gratulationi per legatos oblatae, qui vs. 16. mire ante εὐτυχεῖτε scripti sunt. Principes haud dubie Diocletianus et Maximianus sunt, quorum nomina a Christianis odio Diocletiani deleta sunt. Cf. supra de Getâ et quae notavimus in Introd. p. 5. Honores conveniunt in a. u. c. 1039. p. Chr. 286. Tum enim Diocletianus fuit Augustus TR. P. III. COS. II. DES. III. P. M. P. P. et Maximianus Augustus TR. P. COS. DES. P. M. P. P. In priore quod non additur ἀρχιερεὺς μέγιστος, hoc non magni videtur momenti, quum in secundo compareat. Et Diocletianus ut diserte dicitur Εἰσεβῆς, Εὐτυχῆς in titulo Aegyptiaco, ita etiam PROCOS. alias appellatur. De Imperatore Proconsule v. Eckh. D. N. VIII. p. 338. sqq.

151.

Tegeae, ex schedis Fourmonti, in eodem monumenti latere tituli duo.

α.

ΤΟΝΕΠΙΦΑΝΕ
 ΣΤΑΤΟΝΚΑΙΣΑ
 ΡΑΒΑΛΕΡΙΟΝ
 ΟΥΑΛΕΡΙΟΝ
 ΚΟΣΣΤΑΝΤΙΟΝ
 ΗΠΟΛΙΣ

β.

ΤΟΝΜΕΓΙΣΤΟΝ
 ΚΑΙΘΕΙΟΤΑΤΟΝ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
 ΦΛΑΒΙΟΝΟΥΑ
 ΛΕΡΙΟΝΚΩΝΣ
 ΤΑΝΤΕΙΝΟΝ
 ΕΥΣΕΒΗΕΥΤΥ
 ΧΗΣΕΒΑΣΤΟΝ
 ΗΠΟΛΙΣ

α. Τὸν ἐπιφανέστατον Καίσαρα [Φλάβιον Οὐαλέριον Κ[ων]στάντιον ἢ πόλις,
 β. Τὸν μέγιστον καὶ δειότατον αὐτοκράτορα Φλάβιον Οὐαλέριον Κωνσταντεῖνον,
 Εὐσεβῆ, Εὐτυχῆ, Σεβαστὴν ἢ πόλις.

Tit. α. refertur ad Constantium Chlorum, qui Flavius Valerius dictus est. Caesar in hoc titulo audit Constantius; qui quum a. p. Chr. 305. Augustus appelletur, titulus eo anno non posterior est.

Tit. β. pertinet ad Constantinum M. qui Flavius Valerius nominatus est. Hic Augustus per omnes provincias agnitus est a. p. Chr. 308. Eiusdem filius si nunquam aliter nisi Flavius Iulius (Corp. Inscr. n. 1523.) et Flavius Claudius vocatur (Eckh. D. N. VIII. p. 105. sqq.), in priore titulo de eo cogitari non potest.

152.

Gortyne. Ed. Tournefort. Itin. I. epist. II. p. 75. et Buberius in ep. ad Hagenbuch. p. 111. in Hagenbuchii epistolis epigraphicis, et Cornelius Cret. sacr. I. p. 145. Tum ex lapide Pocock. Inscr. ant. I. c. 4. s. 2. p. 43. n. 5. mutatâ litterarum formâ. Ex Tournef. habet etiam Corsin. de praef. Urb. p. 254.

Ϡ ΠΕΤΡΩΝΙΟΝ ΠΡΟΒΟΝ Ϡ
 ΤΟΝ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ
 ΑΝΘΥΠΑΤΟΝ ΚΑΙ Ϡ
 ΑΠΟ ΕΠΑΡΧΩΝ ΠΡΑΙΤΩΡΙΩΝ
 5 Ϡ Γ' Ϡ ΔΟΓΜΑΤΙ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΑΣ
 ΓΟΡΤΥΝΙΩΝ ΒΟΥΛΗΣ
 ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΟΣ ΔΟΣΙΘΕΟΣ
 ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΣ Ϡ
 ΟΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΣ ΥΠΑΤΙ
 10 ΚΟΣΑΝΕΣΤΗΣ ΕΝ Β

Lectio est Tournef. nisi quod vs 1. ΤΡΟ pro ΤΡΩ et vs. 4. ΥΠ pro ΕΠ habet, quae ex Ροc. mutavit Boeckh. Vs. 7. Ροc. ΔΩΣ etc. vs. 10. ΚΟΙΑ etc. quod inter Errata correxit.

Πετρώνιον Πρόβον, τὸν λαμπρότατον ἀνθύπατον καὶ ἀπὸ ἐπαρχῶν πραιτωρίων γ, δόγματι τῆς λαμπρᾶς Γορτυνίων βουλῆς Οἰκουμένιος Δοσίθεος Ἀσκληπιόδοτος ὁ λαμπρότατος ὑπατικός ἀνέστησεν.

Dositheus fuit Consularis Cretae et in eo munere hanc et quattuor alias statuas (n. 2594 - 2597.) posuit, postquam eas ponendas decreverunt Cretenses. De his titulis, qui omnes fere in annos p. Chr. 382-384. vi-

dentur incidere, cf. Boeckh. II. cc. Petronius Probus Proconsul fuit non Cretae, quam hac aetate Consulare habuisse constat (v. Boeckh. ad n. 2592. coll. n. 2562.), sed alius provinciae, fortasse Africae vel Campaniae (cf. n. 2597.). Hic fuit ἀπὸ ἐπαρχῶν πραιτωρίου (sic iam Buh. maluit legere cf. n. 2596.) i. e. Praefectus Praetorio. Rectius videtur ἐπαρχῶν scribi, ut est in Dosithei eiusdem titulis, n. 2594. 2595. Certe solum n. 2596, ut hic, varia lectio est ὑπάρχων. Ceterum γ̄ significat τρίς, quod omnino desideratur, neque est cur cum Buh. τὸ γ̄ scribendum putes.

APPENDIX.

17117

APPENDIX I. DE FORMULIS TITULORUM.

CAPUT I.

DE ACTIS REIPUBLICAE ET UNIVERSITATUM.

1. Solonis leges ab initio in lignis scriptae fuerunt (Petit. praef. legg. Att.). Eius *ἄξωνες* et *κύβεις* primum in arce Athenarum asservatos, deinde ab Ephialte in curiam et forum translatos esse testatur Anaximenes a Didymo laudatus ap. Harpocr. p. 136. Ne mirum, si multo post vetustate corruptos in prytaneo viderunt Plutarchus (Vit. Sol. 1.) et Pausanias (I. 18. 3.); quamquam aereos quoque axones novit Pollux. cf. Prellér. ad Polém. mon. fr. p. 87. sqq. Lignearum tabularum usus vel postea praesertim in rogationibus obtinuisse novarum legum videtur, ut docet decret. ap. Andoc. de myst. 40. *ἐν σανίῳ*, et ap. Demosth. p. 707. 12. *ἐν λευκώματι*; cf. Aeschin. p. 379. 42. R. (*) Unde etiam in tit. C. I. 2360. lex de instituendis numinis alicuius solemnibus primum *ἐν λευκώματι* scripta est; ex quo, si placuisset, describeretur in lapide. Leges igitur latae vel in pariete stoeae, ut iubetur in decret. ap. Andoc. l. c. vel in pilis lapideis (*στῆλαις*) sculpebantur, ut Solonis leges a Nicomacho descriptae (Lys. c. Nicom. 838. R.), ut lex Thesei de uxore regis (Auct. or. c. Neaer. 1370. 25.), ut Celsa paullo ante memorata. Et harum quidem aliae in aliis locis publicis proponebantur, ut Athenis in Areopago (Lys. p. 31. 11. R.), ante curiam (Andoc. de myst. p. 40.), in templis (Auct. or. c. Neaer. 1370. 25.). Erant autem hae *στῆλαι* plerumque marmoreae, aliquando etiam aereae; formae oblongae (*ἐν ἐπιμήκει τετραγώνῳ σχήματι*) diversae magnitudine. cf. Tayl. ad Demosth. de f. leg. 428. Titulis quidem amplioribus, ut tabulis quaestorum et catalogis, saepe plures lapides coniuncti adhibebantur; v. p. 6. cf. Boeckh. Urkund. üb. d. att. Seew. vel eadem pilae pluribus lateribus inscribebantur; n. 48. C. I. 2361-2363. Interdum columella versatilis est; C. I. 2058. (**). Accedit quod praesertim in decretis honorariis lapides haud raro aetomate vel aliis ornamentis, ut anaglyphis, instructi sunt; n. 71. cf. n. 55. C. I. 2053. 2059. 2271.

(*) *Λευκώματα* sunt tabulae albo linimento (*λευκῶν*) inductae; in quibus etiam bona venalia perscribebantur; cf. Paroemiogr. et Hesych. v. *ἐν λευκώματι*. Suid. et Etym. M. v. *λευκώμα*. Tabulae ceræ illitae (*πικρία*) in privato usu frequentes fuerunt, ut in *syngraphis* etc. A numero tabularum, quibus constabant, *διπτυχα* vel *τριπτυχα* etc. appellabantur. De materia earum cf. Martial. XIV. 3. 5. 7.

(**) Aliquoties plura decreta in eodem lapide scripta reperiuntur; C. I. ad n. 3045. 2852. et generis diversi C. I. 1562 (proxenia), 1582 (dedicatorius); ib. 1567 (proxenia), 1594 (dedicat.), 1607 (acti de manumiss. servi). Cf. ib. ad n. 1844.

Talibus igitur *στήλαις* quum alia cuiuscumque generis monumenta inscribentur, tum in actis Senatus et populi decretisque universitatum et collegiorum haud raro praecipitur solet ipsorum titulorum inscriptio *ἐν στήλῃ, ἐς στήλην* n. 53. C. I. 2909. 2360. *ἐν στήλῃ λιθῆν* n. 59. 68. 69. *εἰς στήλην λιθίην* n. 72. *εἰς στήλην λευκὸν λίθον* C. I. 2059. *εἰς στήλην λευκοῦ λίθου* decr. Attal. ap. Chish. Antt. Asiatt. p. 146. cf. C. I. 3524. 2134. b. *εἰς τελαμῶνα λευκοῦ λίθου* C. I. 2053. b. cf. supra n. 96. In quibus cave putes *στήλην* vel *στήλην λιθίην* simpliciter dictam non esse marmoream sed alius generis lapidem. Res enim ita se habet. Ubi marmor (*λίθος λευκός*) suppetebat, ut Athenis, marmore utebantur, neque erat cur praeciperetur in titulis qualis esset lapis adhibendus. Ubi vero rarius marmor, lapidem fere eum, qui praesto erat, adoptabant, ut in Sicilia calcarium (cf. C. I. 2117. 2119.), alibi alium (cf. Pausan. I. 44. 9.); marmor ad usum peculiarem reservabant. Hinc in eligendo lapide discrimen. Aëris in his usus non ita frequens fuisse videtur. Quamquam ex paucitate exemplorum de instituto veterum iudicare non licet. Cf. Chish. Antt. Asiatt. p. 165. Supersunt certe ex foederibus et pactis aëris Eleum (n. 24.) et tabulae Heracleenses (*). Et foederum a maioribus civitatibus initorum certe exemplar in *στήλῃ χαλκῇ* perscriptum Olympiae, in Isthmo, et Delphis et Nemeae proponebatur (Thuc. V. 18.), vel ex parte tantum Olympiae (Thuc. V. 47. *καταθέτων δὲ καὶ Ὀλυμπίᾳ στήλην χαλκῆν*, et de formulâ pacis Atheniensium et Lacedaemoniorum Paus. V. 23. 3. *ἔστι δὲ πρὸ τοῦ Διὸς τοῦτον στήλην χαλκῆν Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων συνθήκας ἔχουσα*). Reliqua foedera, quae vel memorantur apud veteres (Thuc. V. 47.) vel aetatem tulerunt, in *στήλαις λιθίαις* perscripta sunt omnia. Et perscriptionibus novimus non solum *στήλας χαλκῆς* (Demosth. p. 121. 21. 428. 1. Lycurg. c. Leocr. 220. Vitt. X. Oratt. ap. Plutarch. in vit. Antiph.), sed etiam *στήλας λιθίαις* esse adhibitae (Corn. Nep. in Alcib. 4. cf. supra n. 72. 73.); unde dicti *στήλαι* (Demosth. 122. 24. Isocr. *περὶ ζεύγ.* 349. cf. P. van Lelyveld de infamiae iure att. comment. 1835. p. 25. sq.). Non sine causâ aliquoties proxeniae (Coroynae C. I. 1641. sqq. Melitae et Agrigenti Grut. p. 406. 401.) *εἰς χαλκώματα* scriptae videntur, quae quum facile portarentur ab iis, quibus collatus honos est, tum parieti templorum affigerentur. Nam proxeniae in antis templorum parietibusve solitae sunt perscribi (v. C. I. lemma ad n. 2350.): *εἰς φλαὴν πρὸς τῆν τοῦ Ἀπόλλωνος* C. I. 2353. *ἐπὶ τὸ τῆς Ἀθηναίης ἱερὸν, ἵνα ἂν ἀποδείξωσιν οἱ ἄρχοντες* ib. 2161. *ἐν τῇ προνάῳ τοῦ Σαραπίου* ib. 2715. cf. ib. 1793. 2357. 2671. 3063. et haud dubie foedera ib. 3048. 3058. vel pro re natâ in aliis aedificiis publicis ut *ἐν τῇ ἐξέδρῃ τοῦ βουλευτηρίου* C. I. 2715. *ἐν τῇ παραστάδι τῇ πρὸ τοῦ ἀρχαίου* ib. 2672. 2677. 2673. *εἰς τὴν φλαὴν τοῦ ἀγορανομίου* ib. 2483. Similiter acta de manumissione servorum (C. I. 1699. 1700. 1702. 1706. 1704-1707. 1709.) Delphis in vicinâ templi Apollinis in parietibus theatri, cuius mentio fit ap. Pausan. X. 22, exarata sunt, ut apparet ex n. 1710. Eodemque loco positi sunt tituli honorarii C. I. 1695. 1720. Etiam lex Hadriani C. I. 355. ad parietem aedificii cuiusdam in foro Athenarum scripta videtur.

(*) Fuerunt Gadibus columnae aëreae, ἐν αἷς ἀνεγέγραπται τὸ ἀπόλοιμα τῆς κατασκευῆς τοῦ ἱεροῦ. Strab. III. p. 170. Ex aëre etiam ἀλφειὰ καὶ γραμματεῖα conficiebantur Auct. Axiocb. ap. Plat. 371. A. et ab lege 320. C. cf. decret. I. Caesaris ap. Fl. Ioseph. Archaeol. XIV. 10. 3.

2. Omnino acta *στῆλαις* inscripta in publico loco ponebantur, ut à quavis legi possent. In arce Athenarum magnum quasi vallum inscriptionum fuit. Unde haud raro in decretis praeceptio *ἐν ἀεροπέλει* n. 69. (cf. n. 59. C. I. 90. 92. 87. *ἐμ πόλει* n. 53.). Et haec quidem sub dio posita fuisse consentaneum est. Lycurgi decreta si in arce ponenda esse decernitur *πλασίων τῶν ἀναθημάτων* (Decr. III. post vitt. X. oratt. Plutarch. T. VI. p. 279. ed. Tub.), donaria intelligenda sunt sub dio posita, ut statusæ, tripodes etc. Sic etiam pila de Plataeensibus si *ἐν ἀεροπέλει πρὸς τῇ θεῷ* posita dicitur (Auct. or. c. Neaer. p. 1391.), *Ἀθηναίων πρῶμαχον* intelligi oportebit. Neque aliter iudicandum erit de foedere Lacedaemoniorum et Atheniensium, quod Athenis *ἐν πόλει παρ' Ἀθηναίων* ponendum decernitur (Thuc. V. 23. cf. Thuc. V. 47. Pausan. V. 23. 3.). Alia decreta videntur pone Parthenonem posita fuisse C. I. 86. 87. Atque etiam in templis ubi decreta honoraria ponuntur, ut *ἐν τῷ Ἡρακλείῳ* C. I. 2270. *εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος* ib. 2053. b. cf. 2272. *ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος* ib. 106. 1689. b. *εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης* ib. 2329. 2331. 2332. *ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διονύσου* ib. 3062. 63. *εἰς τὸ Ὀλυμπιεῖον* ib. 1052. *ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Καλαυίδος* ib. 100. *ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἑστίας* ib. 101. *εἰς τὸ Σαραπιεῖον* ib. 120. *ἐν τῷ τεμένει τοῦ Ἡρακλέους* ib. 2271. cf. 2360. *ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἥρας* ib. 214. etc. non in abdito loco posita fuisse existimanda sunt. Nam et vox τὸ ἱερόν, nisi accedit ἕρδον (C. I. 93.), plerumque totum peribolum significat (cf. Gail. Rech. histor. L p. 170. sq.), intra quem *στῆλαις* ponebantur (Paus. II. 27. 3.), et vis formulae magis etiam ex iis perspicitur, quae interdum adduntur, ut ap. Demosth. p. 1870. 25. *ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διονύσου παρὰ τὸν βομῶν ἐν λίμναις*; Thuc. V. 47. *ἐν ἀγορᾷ ἐν τοῦ Ἀπόλλωνος τῷ ἱερῷ*; ut saepe in illis de vestibulo apertisque templi partibus cogitari consentaneum sit. Quam in rem nota disertior est in tit. Mys. ap. Fellows (Asia minor p. 31.), ubi habes *πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Θεοδοφίου* et *πρὸ τοῦ νεῶ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Λοχίας*. Contra in aliis, praesertim foederibus, nihil obstat, quo minus pro gravitate rei, de qua agitur, recondita in templis deorum putemus, ut apud Lacones foedus illud (Thuc. V. 23.) *παρ' Ἀπόλλωνι ἐν Ἀμυκλαίῳ*, et apud Cretenses foedera n. 77. C. I. 2554. 2555. 2557. cf. Paus. V. 12. 7. Nam alia quoque decreta pro re nata in aedificiis publicis ponuntur, ut *ἐν τῷ κρυτανείῳ* C. I. 112. *ἐν τῷ βουλευτηρίῳ* ib. 2060. cf. decret. Agrig. ap. Grut. p. 401. 1. et Lycurg. c. Leocr. 224. *εἰς τὸ γυμνάσιον* tit. Cum. ap. Cayl. II. tab. LVII. cf. C. I. 108. Sic decretum a Pandionide factum *ἐμ Πανδίωνος* sc. sacello ponendum esse decernitur C. I. 213. Sed nihil luce publicâ solemnius. Hinc in titulis saepe fori et loci celeberrimi mentio, ut *ἐν τῇ ἀγορᾷ* C. I. 2678. *ἐν τῷ ἐπισημοτάτῳ τῆς πόλεως τόπῳ* ib. 2059. 2061. 2063. 2064. *ἐν τῷ ἐπιφανοστάτῳ τόπῳ* ib. 2671. 2676. *εἰς τόπον ὡς ἐπιφανοστάτον* ib. 2347. c. et definito loco disertius, ut *εἰς τὸν ἐπισημοτάτον τόπον τοῦ Ἀμφιθεάτρου* tit. Berenic. ap. Marat. DLXII. *παρὰ τὸ Ἀπόλλωνος* C. I. 2140. *πρὸς τῷ Διονυσίῳ* ib. 3068. *παρὰ τὸν βομῶν τῆς συμμορίας* ib. 3065. 66. *ὑπὸ τὸ ἀνάθημα τὸ κοινὸν τῶν συναρχόντων* ib. 99. Et Athenis *ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν δημοτῶν* pagorum acta posita fuisse liquet ex C. I. 88. 102. cf. ibid. 70. Postremo aliquoties magistratibus potestas loci eligendi relinquuntur, ut *ἔπη κα δούξ προβούλοις* etc. *καλῶς ἔχριν* n. 80. C. I. 1841. sqq. *ἀναθέτωσαν οὐ ἂν δούξ ἐν καλλίστῳ πῖναι* ib. 1570. cf. ib. 2676.

3. Haud raro decretorum duo vel plura exempla scribuntur in diversis locis ponenda, ut C. I. 108. alterum *ἐν γυμνασίῳ*, alterum *ἐν τῷ ἐπιφανοστάτῳ τῆς ἀγορᾶς τόπῳ*. ib.

2267-2269. alterum *eis* τὸ βουλευτήριον, alterum *eis* τὸ ἱερόν. *ib.* 98. alterum *ἐν* τῷ ἱερῷ τῆς Ἥρας ἰδόν, alterum *ἐν* τῇ λέσχῃ scil. τῶν δημοτῶν. *cf.* *ib.* 1025. 2153. 2304. tum imprimis foederum Thuc. V. 18. 23. C. I. 2554. 2555. 2557. 3137. etc. Memorabile exemplum inscribendorum ἀντιγράφων est in tit. Stratonic. C. I. 2715. ubi primum universum decretum inscribendum praecipitur in pronaio Serapii, manifesto in pariete, dein Hecates sacerdos in templo deae, non parieti, sed columellae singulari inscribere debet partem quae ad ipsum pertineat (*passum concernentem* hodie vocant); postremo decretum in exedra curiae inscribi iubetur. Et haec quidem de στήλαις ἀντιγράφοις quas dicit Demosth. in *Expt.* p. 468.9. Nam etiam papyris confecta ἀντίγραφα sunt, quae scilicet traderentur cuiquam vel alio mitterentur, ut C. I. 2557. ἀποστεῖλαι δὲ τοὺς ἄρχοντας — τοῦδε τοῦ ψηφίσματος τὸ ἀντίγραφον σφραγισμένους τῇ δημοσίᾳ σφραγίδι ὅπως παρακολουθῶσιν Ἄλλαρίσται τὰ ἐψηφισμένα περὶ τούτων. *ib.* 3053. τὸς δὲ Κίσμος δέμας ἀντίγραφον τῶδε τῷ ψηφίσματος, σφραγίσαντας τῆ δημοσίᾳ σφραγίδι, ἀποκομίσαι Ἡροδότη καὶ Μενεκλεί. *Cf.* *ib.* 2265. 2334. 2347. c. 2905. imprimis tit. Smyrn. C. I. 3137. cuius ex verbis ἀναγραφάτω δὲ καὶ ὁ γραμματοφύλαξ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τὰ ἀντίγραφα τῆς ὁμολογίας *eis* τὸ δημόσιον — simul apparet αὐτογραφα actuum publicorum in papyro conscripta in archivo solita esse reponi. *Cf.* C. I. 2448. 1834. Quod quam ubique moris fuisse consentaneum sit, qui probare pluribus aggressus est Biagius (*de decret.* Athen. p. 348.), eius rationes ad negandum quam ad affirmandum aptiores fuerunt. Quid enim scribis iniunctum officii putabimus, nisi ut et scriberent et scripta asservarent? (*v.* *Oecon. civ.* Athen. I. p. 200.). Aut unde eos decreta et leges recitasse oratoribus, nisi de scripto αὐτογράφῳ? Quibus ut plurimum novimus id quoque negotii datum esse, ut decreta a quadratariis incidenda curarent. *v.* ad n. 69. *cf.* C. I. 112. 125. et 87. 90. 92. - 1052. 3048. 1689. b. 3048. De scripto igitur incidere quadratarii debebant. Quumque quae in lapides coniiiciuntur, fere ἀντίγραφα sint (*Andoc. de myst.* 36. ταῦτ' οὖν ἐψηφίσασθε ἐξαλείψαι πάντα τὰ ψηφίσματα καὶ αὐτὰ καὶ ἕκαστὸν τὸ ἀντίγραφον ἦν. *cf.* C. I. 102. 1845.), illud, de quo haec describuntur, par est αὐτογραφον haberi, quod reponatur in archivo. Et Athenis unusquisque magistratus ἀρχαῖον habebat; *cf.* n. 71. Pro communi autem archivo reip., in quo legum omnium decretorumque autographa a scriba publico asservabantur, aedes Matris deorum (τὸ Μητρώον) fuit, cuius clavis penes epistatam erat. Demosth. *de fals. leg.* p. 381. ἐν τοῖς κοινοῖς τοῖς ὑμετέροις γράμμασιν ἐν τῷ Μητρώῳ ταῦτ' ἐστίν, ἐφ' οἷς ὁ δημόσιος τίτακται. *Dinarch.* p. 60. 12. *Lycurg. c. Leocr.* 164. *Auct. or. c. Aristogit.* I. ap. Demosth. s. fin. Athen. V. 214. e. *Harpocr.* p. 128. *Vales. Wesseling.* ad *Petit. de legg. Att.* p. 178. *Meurs. lectt. Att.* I. 11. *Poll.* VIII. 96. Ad hanc aedem, quae haud procul a curia sita erat (*Paus.* I. 3. 4.), si tabulae causarum forensium expositae fuerunt (*Oecon. civ. Ath.* I. 435.), eae non in templo, sed ante templum positae fuisse censendae sunt. Spartanorum ἀρχαῖα nota sunt ex *Pausan.* III. 11. 2. Aliorum ex inscriptionibus, ut *Iasensium* C. I. 2672. 75. 77. 78. etc.

4. Curam inscribendorum decretorum qui in titulis iubentur suscipere, etiam alii magistratus esse possunt. In decretis demorum Atticorum fere δήμαρχος nominatur ut n. 68. C. I. 100. 102. vel ἐπιμεληταί C. I. 214. vel quoniam quaestoris quoque in his aliquaes partes sunt, ταμίαι C. I. 93. Sic etiam in *Deliaco* C. I. 2334. ὁ ταμίης est. *cf.* tit. *Mys. ep. Follows.*

(Asia Minor p. 31.) et C. I. 3060. Alias variant aut pro forma reipublicae, ut Corcyrae, ubi nominantur *οἱ ἀρχοντες* C. I. 1841. (cf. tit. Sicin. publicat. a Rossio in Indice Lectt. Univ. Athen. 1897. *) ut Bargyliae et Iasi *οἱ νεωποῖαι* C. I. 2671. 2673. 75 - 2678. Thasi *οἱ θεῦροι* ibid. 2161. Aeginae *οἱ ἐπιμεληταί* supra n. 92. Amphip. *οἱ προστάται* n. 72. aut pro re, de qua agitur in titulis, ut C. I. 2751. est *ὁ παιδονόμος*, ibid. 1570. *οἱ ἱεράρχαι*, ib. 106. *οἱ ἐξετασταί*, qui *κοριάρχη* recensum agrorum, ubi qui honoratur militum dux est. Interdum decernitur legendos esse unum vel plures qui hanc curam suscipiant, ut *ἄνδρα δὲ εἰσθεῖν, ὅστις ἐπιμεληθήσεται τὰς ἀναγραφὰς* C. I. 2483. cf. ib. 2347. c. 3065. 3066. 2272.

5. Sumpus in decretis incidendis demandantur quaestoribus, quorum item in huiusmodi titulis saepe fit mentio. In Atticis formulae hae sunt:

εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης δοῦναι τοὺς ταμίαι τῶν γραμματεῖ τῆς βουλῆς ΔΔΔ δραχμὰς ἐκ τῶν δέκα ταλάντων C. I. 87. ex Ol. 101-103. — *εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης δοῦναι τὸν ταμίαν τοῦ δήμου ΔΔΔ δραχμὰς ἐκ τῶν κατὰ ψηφίσματα ἀναλισκομένων τῷ δήμῳ* C. I. 92. — *μερίσαι δὲ τὸν ταμίαν — ἐκ τῶν εἰς τὰ κατὰ ψηφίσματα ἀναλισκομένων τῷ δήμῳ* ib. 108. — *τὸ δὲ ἀνάλωμα τὸ γεγόμενον μερίσαι τοὺς ἐπὶ τῇ διοικήσει* n. 69. — *τὸ δὲ ἀνάλωμα τὸ εἰς τὴν στήλην δοῦναι τὸν ταμίαν* C. I. 106. etc.

Ex C. I. 92. 106. apparet quodam tempore pecuniae publicae partem impensis non lege praescriptis sed populis cito iussis fuisse destinatum. Cf. Boeckh. ad n. 108. Peculiaris causa subesse indicationi (ib. n. 87.) *ἐκ τῶν δέκα ταλάντων* videtur; siquidem in his rebus magno opere variare solet administratio. De quaestoribus vid. Oecon. civ. Athen. I. p. 185. sq.

In decretis exterarum gentium hoc munus pariter quaestoribus demandatum videmus, ut Corcyr. *τὸν δὲ ταμίαν δόμεν τὸ γεγόμενον ἀνάλωμα* C. I. 1841. sqq. — Aegin. *τὸ δὲ γεγόμενον ἀνάλωμα δότω ὁ ταμίαι* n. 92. cf. C. I. 2155. 2353. 2357. — Del. *ἀπὸ δὲ τῶν προσόδων δότω ὁ ταμίαι τὸ εἰς τὰς στήλας ἀργύριον* C. I. 2334. — *τὸ δὲ γεγόμενον ἀνάλωμα εἰς ταῦτα μερισάτω ὁ ταμίαι* etc. ib. 2271. — Syri *τὸ δὲ ἐγόμενον ἀνάλωμα δότω ὁ ταμίαι ἀπὸ τῆς ἐγκυκλίου διοικήσεως* ib. 2347. c. — Astyp. *τὸ δὲ ἀνάλωμα ταμίαι δόντω* ib. 2493. — Mys. ap. Fellows (Asia minor p. 31.) *ἀνεγκάτω δὲ ὁ ταμίαι τὸ ἀνάλωμα τὸ γεγόμενον τῷ πρώτῳ λογιστήρῳ*. — Agrigent. *τοὺς δὲ ταμίαι ἐξοδιαξαι εἰς τὰ προγεγραμμένα* ap. Grut. 401. 1. etc. In tit. Sicin. ap. Ross. I. c. *οἱ πράκτορες* appellantur: *τὸ δὲ ἀνάλωμα δοῦναι τοὺς πράκτορας τοὺς περὶ Πασκράτην*; et in tit. Stratonie. C. I. 2715. *οἱ ἐπιστάται τοῦ βουλευτηρίου*; hoc extremum de peculiari ratione, quemadmodum Thasi aliquando *ἱερομνήμων* praest aerario, C. I. 2161. *ὅτι δ' ἂν ἀνάλωμα γίνηται εἰς ταῦτα, δοῦναι τὸν ἱερομνήμονα*.

6. Index argumenti maioribus plerumque litteris scriptus actis publicis hinc inde praemittitur. Colligi hoc vel ex Thucydide V, 18. 47. VIII, 58. potuit. Antiquissimum exemplum in aere Eleo est n. 24. *ἀ φράτρα τοῖς Φαλείοις καὶ τοῖς Ἠρφαίοις*. Deinde praesertim in decretis honorariis quum ante aetatem Euclidis, ut in fragm. attico (v. Diar. Ar-

(*) Memorabilis lapsus est quadratarum, qui ibi, quum scribendum esset aut ἀναγράφαι καὶ στήσαι τοὺς ἀρχοντας aut ἕως ἀναγραφῆς καὶ σταθῆ — ἐπιμεληθῆναι τὰς ἀρχοντας, confusis formulis ita dedit: *τὸ δὲ ἀναγράφαι τὸ ψηφίσμα ἐν στήλῃ λυθῆ καὶ σταθῆ εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπέλλωνος τοῦ Πυθίου, ἐπιμεληθῆναι τοὺς ἀρχοντας τοὺς περὶ Καλλίπικον*.

chacol. Hal. 1835. n. 4. p. 32.): Σωτήριον Ἡρα[κλ]εῖου καὶ ἐγγόνων, προξένου καὶ εὐεργέτου Ἀθηναίων, tum post Euclidem, C. I. 90. Προξενία [Διο]χάρει Χάρητος Ἀπολλωνιάτῃ. ib. 91. Προξενία καὶ εὐεργασία ..... Ἀύκων, αὐτῶ καὶ ἐγγόνους Σηστίους. Similiter in Boeotico C. I. 1563. Ἀγαθάρχῳ προξενία. In tit. Melitensi ap. Grut. p. 400. 8. Ἐπεὶ προξενίας καὶ εὐεργασίας Δεμητρίῳ Διοδότῳ Στραποσίῳ καὶ τοῖς ἐγγόνοις αὐτοῦ. in tit. Calaur. (Annal. Inst. Arch. Rom. 1829. p. 155.). Σιφνίοις ἀπέλεια ἐν Καλαυρῆ κατὰ τὰ πάτρια. in donario Attico pro curatione a Minervā praestitā C. I. 475. [Θε]οξενία Φωκῶ καὶ Νικάνδρῳ καὶ Δεξι[ππῳ]. — Huc pertinet etiam tit. Aeginet. n. 92. ἃ πόλις Διοδώρον Ἡρακλεῖδα ἐτίμασεν ἀπὸ συνόδου καὶ τοῦ δάμον, et tit. Corcyraei, n. 80. C. I. 1841. sqq. in quibus nomen laudati accusativo casu subscribitur. Praeterea in foederibus pactionibusque perscribendis primum decretum populi eius, qui offert, proponitur, deinde continuo additur sententia populi illius, cui oblata condicio est. Hoc in σπονδαῖς observatum esse docet exemplum ap. Thucyd. IV, 118. ubi primum Lacedaemoniorum decretum proponitur, deinde continuo additur: ἔδοξε τῷ δήμῳ Ἀκαμαντὶς ἐκρυτάνευε, Φαίνικτος ἐγραμμαίτευε, Νοίας ἐποστάτει, Δάχρις εἶπον τύχη ἀγαθῆ τῇ Ἀθηναίων ποιῆσθαι τὴν ἐκχειρίαν, κατὰ ζυγχοροῦσι Λακεδαιμόνιοι etc. Idem usu venit in συμβόλοις. v. inprimis Orat. de Halones. p. 78. et Schoemann. de Com. Ath. p. 284. Hinc explicanda forma est inscriptionis C. I. 74. quae superest ex foedere Atheniensium et Rheginorum; in qua quae vs. 1-3. continetur oblata a Rheginis condicio cum legatorum nominibus subscriptis confirmatur decreto Atheniensium continuo subsequente.

7. Quae in fronte titulorum quum publicorum tum privatorum haud raro exstat boni eventus apprecatio (Q. F. F. F. Q. S.), ea exprimi diversis modis solet. Exemplum satis antiquum habuimus in tit. Petil. n. 23. ΘΕΟΣΤΥΧΑ. In tit. Anxan. ap. Guarini. Exc. epigr. Comm. XIII. Neap. 1830. ΖΕΥΣΣΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ. In tit. Pariano (v. Act. Acad. Monac. 1835.) ΔΙΟΣΚΟΡΟΙ. In tit. Boeot. C. I. 1574. ΘΕΟΣ, in Delphicis ibid. 1691. 1694. et alibi ΘΕΟΙ. (*) Similiter in testamento Corcyraeo C. I. 1850. ΘΕΟΣΤΥΧΑΝ (sc. δόξ. cf. Boeot. ibid. 1565.) et in titulis Delphicis ibid. 1695. 1701. in Boeotico ib. 1564. in Phocicis ap. Ross. Inscr. inedd. I. n. 81. 73. 74. ΘΕΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝ et in Delphico ap. Ross. n. 67. ΘΕΟΙΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝ. In Cretensi Hierapytniorum cum Priansii foedere n. 77. ΘΕΟΣΑΓΑΘΟΣΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΚΑΙΕΠΙΣΩΤΗΡΙΑΙ. In tit. Puteolano (v. Memorie dell. Acad. Ercol. I. p. 198.) ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙΖΕΥΣΣΩΤΗΡ. In Atticis ΘΕΟΙΣ Ε[ΓΡΙΚΟΡΙΟΙΣ] C. I. 139. cf. 151. vel Ε Θ (i. e. ἐπιουρίοις θεοῖς) C. I. 158. cf. 213. et Ephes. ib. 2953. b. sed n. 58. (C. I. 150.) nihil nisi ΘΕΟΙΣ videtur inscriptum fuisse. Denique in inscriptione agonistica Atticā aetatis Antoninorum C. I. 281. ΘΕΟΙΣΤΥΧΗΙ, unde simul de primā formulā θεὸς τύχη existimari potest.

Sed vulgaris formula omniumque tritissima est ΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙ, (***) quae non solum in decretis (cf. Plutarch. de repugn. Stoic.) reperitur, in quibus ut plurimum ante

(*) De hoc nominativo cf. Bernhardy Synt. ling. gr. p. 66. sq.

(***) In titulis recentioris aetatis, in quibus iota mutum omitti solet, hinc inde scriptum exstat ΑΓΑΘΗΤΤΥΧΗ, quod cave Thierschio (Comm. de inscr. Par. in Act. Acad. Bav. 1835.) credas nominativum esse.

verba apologetica *dedόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ* ponitur, (*) ut n. 63. (C. I. 107. cf. ibid. 108. 109. 112. 120.) n. 71., vel in fronte decretorum actorumque publicorum, ut n. 78. C. I. 1693. Cf. ibid. 1710. 1732. 1751. 1755. 1771. 1772. 1773. 1840. — sed etiam passim, praesertim aetate Romanā, in titulis honorariis C. I. 316. 372. 377. 395. 406. 420. 448. 1059. 1062. 63. 1624. 1718. 2022. 2024. 2056. 2089. 2091. 2099. 2124. 2154. 2185-2187. 88. 2190. 2193. 2464. 2804. 2883. 2888. etc. in titulis dedicatoriis, C. I. 464. 489. 1598. 2038. 2047. 2054. 2067. 2069. 2070-76. 2078-80. 2084. 2505. 2744. 2865. 2963. etc. in catalogis prythanum C. I. 189. 190. 191. 192. 193. 196. 200. in catalogis agonisticis C. I. 246. 273. 274. cf. 269. in titulis sepulcralibus C. I. 2116. 2926. 2969. 2963. 3003. etc. (**)

A. DE PRAESCRIPTIS ACTORUM ATTICORUM.

1. In decretis et actis Atticis ante Euclidem archontem exaratis annus plerumque ex archonte eponymo et primae prythaniae scriba designatur:

Ἐπὶ Ἀψίδου ἀρχοντος καὶ ἐπὶ τῆς βουλῆς ἢ ὁ δαίνα πρῶτος ἐγγραμμάτευεν C. I. 74. cf. ib. 81. 147. 160. (***)

Post annum designatum formulae decreti fere vacuo spatio separatae apponuntur, ut C. I. 81. caeque minoribus litteris, ut ibid. 78. Dein quid decretum sit, interiecto spatio exponitur, C. I. 74. Decreti autem formula haec est:

Ἐδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ (+) ἡ δαίνα φυλὴ ἐκρυτάνειεν, ὁ δαίνα ἐγγραμμάτευεν, ὁ δαίνα ἐπιστάται, ὁ δαίνα εἶπεν

C. I. 74. ex Ol. 86, 4. n. 76. ex Ol. 90, 2. cf. ibid. 73. 78. Aristoph. Thesmoph. vs. 372. ex Ol. 91, 2. et decreta servata ap. scriptores, ut Thucyd. IV. 118. ex Ol. 89, 1. Andoc. de Myst. p. 47. ex Ol. 92, 3. ubi *συνέγραψε* pro solito *εἶπεν* et ibid. p. 39. ex Ol. 94, 2. ubi deest prythania et scriba, quod res non iam in pristinum ordinem redactae essent, vel quod a scriptore, qui excerptis, ommissa formula integra est (v. Schoemann. de Com. Ath. p. 132.). Simile decretum illud fuisse videtur, cuius mentionem facit Polemo ap. Ath. VI. p. 234. E. Preller. Polem. fragm. p. 117. Denique comparabis Senatusconsultum ex Ol. 92, 2. ap. auct. Vitt. X. Oratt. inter Plutarchea p. 225. ed. Tub. *ἔδοξε τῇ βουλῇ, μιᾷ καὶ ἐπιστῇ τῆς πρυτανίας, Δημόνικος Ἀλωπεκῆθεν ἐγγραμμάτευε, Φιλόστρατος Παλληνεὺς ἐπιστάται, Ἄνδρων εἶπεν* ubi omissum nomen est tribus πρυτανειύσης (h. l. Ἀπιοχθίδος), sed additur prythaniae dies, qui alias omitti solet.

(*) Aliquoties *τύχη ἀγαθῇ* ut C. I. 378. 2525. vel *τύχη τῇ ἀγαθῇ* ut C. I. 2330.

(**) In titulis sepulcralibus pro *ἀγαθῇ τύχῃ*, praesertim in Mylasensibus, simili sensu habetur *ἀγαθῷ δαίμονος τοῦ δαίνο* C. I. 2684. 2700. 2700. 2707-2710. cf. *ἀγαθῆς μεταβολῆς* C. I. 2686. Recentioris usus est formula *ἐπὶ ἀγαθῷ* in fine vel initio titulorum quum sepulcralium (v. tit. Rom. ap. Osann. Syll. p. 564.) tum votivorum (C. I. 2392. cf. tit. Nub. ap. Gau, Ant. de la Nub. Inscr. tab. X. n. 27.) praesertim in *προσκύμασιν* Aegyptiacis. Cf. Boissonad. Adnot. in Euzep. p. 338.

(***) De scribā, cuius tanta auctoritas fuit, ut ex eius nomine (vel omisso archonte) annus designaretur, v. Boeckh. Comm. de archont. Att. pseudopp. p. 25.

(+) Alias etiam concisus *ἔδοξε τῷ δήμῳ*. v. Occun. civ. Ath. II. p. 199. Interdum, praesertim in foederibus cum exteris gentibus, formula incipit: *ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων*. C. I. 74. et Add. 73. et 77.

2. Atque eadem forma decretorum primis post Euclidem annis obtinuit, ut docet C. I. 81. quod est decretum solius Senatus:

Ἐπὶ τοῦ δεινὸς ἀρχοντος καὶ ἐπὶ τῆς βουλῆς ἢ πρῶτος Εὐδράμιον ἐγραμμάτευεν Ἀρχερδαίσιος ἔδοξε τῇ βουλῇ Πανδίωνος ἐπρυτάνειεν, Εὐξίβιος ἐπιστάτας, Εὐδράμιον ἐγραμμάτευεν Ἀρχερδαίσιος ὁ δεῖνα εἶπεν. (*)

Mox formulā mutata post archontis nomen prytania designabatur et quota ea sit in ordine prytaniarum, plerumque cum scribā, dein mensis dies et prytaniae, demique epistatae et latoris nomina. Ubi Senatusconsultum a populo comprobatum erat, praeter nomen eius qui exposuerat, adscribebatur formula: γνώμη βουλῆς καὶ δήμου, γνώμη βουλῆς (v. Demosth. Cor. p. 205. 282. cf. Schoemann. Com. Ath. p. 100. sq.). Similiter ubi ex alio magistratus auctoritate facta rogatio est, magistratus notatur, ut στρατηγῶν γνώμη (v. Demosth. Cor. p. 238. 249.). Addebatur etiam formulā ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ (C. I. 111. 113.) vel ἔδοξε τῷ δήμῳ (n. 69. C. I. 112.), et post temporis designationem interdum ἐκκλησία (n. 69. C. I. 105.), ἐκκλησία κυρία (C. I. 111.), et in comitiis extraordinariis ἐκκλησίας συγκλήτου etc. (Demosth. Cor. p. 238. 249.); nonnumquam locus ipse definitur, ut ἐκκλησία ἐν τῷ θεάτρῳ (C. I. 113. 122.), ἐκκλησία ἐν Πειραιεῖ (ib. 112.), βουλὴ ἐν βουλευτηρίῳ (n. 71.).

Formula igitur brevior haec est ex Olymp. 102, 4. C. I. 85. in Add.

τοῦ δεινὸς ἀρχοντος (**), ἐπὶ τῆς δεινὸς φυλῆς δεκάτης (vel simil.) πρυτανείας, (***) ἢ ὁ δεῖνα ἐγραμμάτευεν, τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν ὁ δεῖνα ὁ δεῖνα εἶπεν.

prolixior autem et vulgaris haec ex Olymp. 106, 2. C. I. 90.

ἐπὶ τοῦ δεινὸς ἀρχοντος ἐπὶ τῆς δεινὸς φυλῆς πέμπτης (vel simil.) πρυτανείας, (+) ἢ ὁ δεῖνα ἐγραμμάτευεν, τρίτη (vel simil.) τῆς πρυτανείας, τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν ὁ δεῖνα. ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ ὁ δεῖνα εἶπεν.

ex Olymp. 116, 3. C. I. 105.

ἐπὶ Νικοδώρου ἀρχοντος, ἐπὶ τῆς Κερκεπίδος ἕκτης πρυτανείας, Γαμηλιῶνος, ἐνδεκάτη, ἕκτη καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, ἐκκλησία τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἀριστοκράτης Ἀριστοδήμου Οἰπίσι καὶ συμπρόεδροι, Θρασυκλῆς Ναυτικράτους. Θριάσιος εἶπεν.

cf. C. I. 96. ex Ol. 111. dein decretum in honorem Spartoci n. 69. (C. I. 107.) ex Ol. 123, 3. tum C. I. 111. ex Ol. 123, 2-145, 1. et ib. 122. ex Ol. 145, 4-155, 3. cf. n. 71. De prytane autem et de proëdro non contribuli v. p. 183. et Boeckh. ad n. 90. 96. 105. 111. 112. Schoemann. de Com. Ath. p. 135.

Post haec solemnia praescripta sequitur decretum ipsum, cuius verba ita subiiciuntur, ut nunc statim sequatur infinitivus aptus ex praegresso εἶπεν, ut C. I. 74. Συμμαχίαν εἶναι Ἀθηναίοις καὶ Ῥηγίνοις. n. 53. ἀποδοῦναι τοῖς θεοῖς τὰ χρήματα (cf. C. I. 90. 105.),

(*) Singularis est hic collocatio vocis πρῶτος. De collocatione Εὐδράμιον ἐγραμμάτευεν Ἀρχερδαίσιος cf. supra p. 75. De scribā v. Boeckh. ad h. l.

(**) Dicitur et τοῦ δεινὸς ἀρχοντος, et ἀρχοντος τοῦ δεινὸς, plerumque ἐπὶ τοῦ δεινὸς ἀρχοντος vel ἐπὶ ἀρχοντος τοῦ δεινὸς. Cf. Bing. de decr. Ath. c. VII.

(***) Dicitur et πρυτανείας φυλῆς Ἰπποθωνίδος, Demosth. Cor. p. 250.

(†) Dicitur etiam Κερκεπίδος πρυτανείας πρῶτης. C. I. 160. cf. supra p. 146.

nunc, quod etiam frequentius, praesertim in decretis honorariis, protasis incipiat ab *ἐπιδή* —, cuius apodosis est *δεδοχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ* C.I. 77. vel *δεδοχθαι τῷ δήμῳ* n. 69. C.I. 112. 113. vel *δεδοχθαι τῇ βουλῇ* n. 71. C.I. 115. (*) Postremo Senatusconsultis et populiscitis quae sententiae singulorum, ut ait Plato, *τῶν ἐν τῷ δήμῳ ζυγγραφομένων* additae sunt, in iis formula initialis haec est: *ὁ δαίνα εἶπεν· τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ τῇ βουλῇ* (sc. *δικαι*) n. 59. ex Olymp. 100, 4. vel *τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ ὁ δαίνα* C.I. 87. ex Olymp. 101-103. cf. ibid. 92. 106. Hinc explicanda verba sunt Platonis Gorg. p. 451.

3. Haec edocti ex inscriptionibus lapideis, testibus locupletissimis, non est cur commoremur in decretis iis, quae in orat. Demosth. de Cor. servari voluit doctus Graeculus. Nam horum ne de archontibus dicamus, de quibus optime disseruit Boeckh (cf. Spengel. Mus. Rhen. II, 3. p. 67. sqq. a quo tamen quaedam sunt optata potius quam demonstrata), quum alia multa in formulis citra morem aetatis illius exponuntur, ut *ἀρχων Δαμόνιος Φλυεύς* p. 265. cf. p. 279. et *ἐπὶ Χαϊρώνδου Ἠγέμονος ἀρχοντος* p. 253. (***) tum et scribae nomen negligitur, quod in lapidibus deest rarissime, et *τοῦ ἐπιψηφίσαντος*, quod vix usquam. V. Boeckh. l. c. et Schoemann. de Com. p. 133. sq. Hinc apparet, praescripta illorum decretorum neque integra et invitâ Minervâ reddita esse ab eo qui confecit, ut praescriptorum rationem qui velit ex istis cognoscere, longe aberrare a vero videatur. Nec dubitamus, quin in lapidum decretis, quae a republicâ vel ab universitatibus facta sunt, archon eponymus, ubi deest (C. I. 76. 86-89. 82. 88. 214. 99. 101. 102. 120. 213.), non aliam ob causam sit omissus, quam ob eam ipsam, quae fraudem fecit illi, qui decreta orationis Demostheneae exscripsit et collegit. (***)

4. Nam in decretis ubi annus non notatus est, puta notum esse aliunde quippe in actis in tabulario repositis designatum, ut C. I. 76. et post Euclid. ib. n. 86. Cf. C. Inscr. in Add. ad n. 11. Contra in tabulis Quaestorum Minervae ante Euclidem exaratis archon eponymus non perscribitur. Harum tabularum rationem paucis delineavimus ad n. 54. ubi vidimus solemnia praescripta: *Τὰδε παρέδσαν αἱ τέτταρες ἀρχαί, αἱ εἰδίδσαν τὸν λόγον ἐκ Παναθηναίων εἰς Παναθήναια.* His quae deinceps adduntur, modo brevior formula sunt modo proluxiore concepta; et proluxior quidem ea est, qua primo loco ultimi quaestores ponuntur penteteridis prioris, qui tradiderint primis quaestoribus eius cycli, cuius hae rationes sunt; dein hi ipsi dicuntur successoribus tradidisse donaria (C. I. 138.). Contractior autem formula est ea, qua, omissâ prioris magistratus designatione, dicitur *τοῖς τα-*

(*) Huic formulae in decretis honorariis praemitti solent hortativa quaedam, haud raro interposito *ὄν* (cf. ad 3048.), ut *ὅπως ἀν ὄν φαίηται ὁ δῆμος χάριτος μεμημένος* etc. n. 69. *ὅπως ἐφάμλλον ἢ πᾶσι τοῖς βουλομένοις φιλοδοξεῖν, εἰδέναι ὅτι καταξίως τιμηθήσονται τῶν εὐεργετημάτων*, C. I. 108. Cf. ibid. 100. 120. 2270. 2525. b.

(**) Archontibus atticis nec patris nec demotietum nomen additur, sed, ubi distinguuntur, propter homonymos distinguuntur addito antecessoris nomine, *ἐπὶ τοῦ δαίνα τοῦ μετὰ τὸν δαίνα* (v. C. I. 113.); ne hoc quidem in titulis praesentis necessitatis causa compositis, ut C. I. 103. de quo monuit Boeckh. in Comm. de Arch. pseudolepp. p. 18. Nec nominativus aliis exemplis defendi potest quam Romanis. Cf. Allg. Litterat. Zeit. Nov. 1838. p. 355. sq.

(***) Idem existimandum de aliis decretis ap. scriptores servatis, ut ap. Pseudoplutarch. Vitt. X. Oratt. p. 225. ed. Tub. Andoc. de Myst. p. 47.

μίαισι v. *ταμίαισι*, ut suppleendum sit *οἱ πρότεροι ταμίαι τοῖς ταμίαισι*, et statim additur primi in penteteride anni magistratus, ut qui acceperit et accepta successoribus tradiderit (C. I. 141. coll. 137. 139. 140. 142.). Deinde in singularum capite annuarum recensio[n]um rursus designantur magistratus et qui tradiderint et quibus traditam sit et a quibus tradentes acceperint, addito nomine aut solius scribe aut quaestoris unius, qui primus quaestorum prytanis est, hoc est qui eo anno primum praefuit collegio. Horum autem prytania haud dubie diurna fuit ut praetorum (*στρατηγῶν*). Et prytaniarum quaestoriarum ordo non ex constanti tribuum ordipe, sed ex variabili, qui in Senatus prytaniis obeundis quotannis obtineret, constitutus videtur (v. ad n. 58. C. I. n. 150.). Postremo iis annis, quibus recens addita accesserunt (*ἐπίτεια*), haec ipsa adscripta sunt, praemissâ aut longiore formulâ: *ἐπίτεια ἐπεγένετο ἐπὶ τῶν ταμιῶν, εἰς ὃ δεῖνα ἐγραμμάτευσεν* (C. I. 137. 139. 140, ann. 2.), aut breviorē: *ἐπίτεια ἐπεγένετο* (C. I. 138. ann. 1. n. 140. ann. 3. et constanter n. 140. 141. 142.).

Post Euclidem autem et pro uno quaestore aliquoties omnes nominantur (v. n. 58.) et ordo quaestorum constantem tribuum ordinem sequitur. Quumque ante Euclidem secundum quadriennia compositae rationes sint, post Euclidem annuae sunt: unde etiam archontis eponymi mentio (v. 58. coll. C. I. 151.). Denique in rationibus expensarum a quaestoribus factarum (C. I. 147. 144.) tabulisque epistatarum operum publicorum (C. I. 160.) eadem fere quae in decretis temporum notatio est.

Restat ut de actis universitatum et collegiorum videndum sit. Ex his quae notatione temporis instructa sunt, archontem eponymum in fronte gerunt ut C. I. 85. 109. addito etiam demarchi nomine, ut in locatione Piracensi n. 66. In decretis autem tribuum etiam concio tribus notari solet, cuius proprium in universitatibus nomen *ἀγορά*, ut *τῇ κυρίας ἀγορᾷ* C. I. 85. ex Olymp. 101, 1. Reliquae formulae suppetes sunt iis, quas ex actis Senatus et populi cognovimus, ut *ἔδοξεν τῇ Κεκροπίδι φυλῇ — ὃ δεῖνα εἶπεν· ἐπειδὴ — ἐπαίνεσαι* — C. I. 85. *ἔδοξεν τῇ Πανδιανίδι φυλῇ· ὃ δεῖνα εἶπεν· ἐπαινεῖσαι* — C. I. 213. *ἔδοξεν Πλαθειῦσιν· ὃ δεῖνα εἶπεν· τοὺς μὲν ἀρχοντας κωαρμύειν* etc. *ibid.* 82. *ἔδοξεν τοῖς τοῦ δήμου συλλογεῦσιν· ἐπειδὴ — δεδόχθαι τοῖς τοῦ δήμου συλλογεῦσιν* C. I. 99. vel omissâ formulâ *ἔδοξεν* — C. I. 88. *Εὐθήμων εἶπεν· — δεδόχθαι τοῖς δημοταῖς* — *ib.* 102. *Καλλιάρχης εἶπεν, ἐψηφίσθαι Περραιῶσι* — Cf. C. I. 89. 101. 109. 120. 214.

B. DE PRAESCRIPTIS ACTORUM EXTERARUM GENTIUM.

1. In decretis doricarum et ionicarum gentium anni item ex archonte eponymo designantur. Sed quemadmodum variari in magistratus denominatione potuit, ita difficilior de his quaestio est, praesertim quum et pauci tituli supersint ex aetate civitatum liberarum, et plures recentiores quam vetustiores. Accedit, quod in tantâ rerum obscuritate, quid simpliciter, quid pro argumento rei, qua de agitur, praescriptum sit, non ubique licet definire.

Itaque neque omni in civitate neque omni tempore archontes eponymi eodem nomine appellantur. Ut mittamus populos qui atticis institutis utuntur, ut Delii, Ἀρχων eponymus est Boeotus C. I. 1564. 1565. 1608. 1609. 1562. 1563. a. b. c. etc. ubi is a Boeotarchâ et a foederis archonte distinguendus est (v. Boeckh. *Introd. in Boeot. c. II. 4.*); Phocensibus,

ut Delphis C.I. 1699. 1709. 1701. 1704-1706. 1709. Ross. Inscr. inedd. I. n. 67. ubi olim certe usque ad Ol. 165. prytanis eponymus fuit (Müller, Dor. II. p. 135. 182.), et Daulide C.I. 1725. Ross. l.c. n. 81. et rursus C.I. 1732, ubi duo archontes memorantur ut praesides collegii sicut Ambrysei ib. 1736. et Stiride ib. 1724. b. quorum alter fortasse proprie eponymus est, aliter βούλευτος, id quod innuere videtur C.I. n. 1725. Similiter tres archontes praescripti Thaumacis in Thessalia C.I. 1771-1773. et Thas. ib. 2181. cf. ib. 2092. 2093. 2059. 2457.

Δαμιωργοι eponymi sunt Thessalis (v. n. 23. et Boeckh. ad n. 4.), Achaeis C.I. 1542. 1543. 1567. Cnidiis ib. 2653. 2654. — Ἐφόροι Spartanis (Thuc. V. 19. cf. Pausan. III. 11. 2.) eorumque colonis, ut Theracis C.I. 2448. cf. 2449. et Heracleensibus (v. tabb. Heracl. ἐπὶ ἐφόρου). In titulis Laconicis aetatis Romanae eponymus est πατρονόμος (vid. C.I. I. p. 605. sq.). De archontibus Theracis aetate Imperatorum cf. C.I. 2457. — Κόσμοι Cretensibus C.I. 2554. sqq. — Πρύτανις prytanum princeps eponymus est Corcyraeis etiam Macedonica aetate C.I. 1845. 1847. cf. Müll. Dor. H. p. 135. id. Rhodiis C.I. 2530. etc. et ionicis civitatibus, quibus is ex vetusto instituto princeps est τιμούχην (v. C.I. 3014. 3064.). Certe in titulo Teio C.I. 3065. πρύτανις nominatur. Similiter in Samo C.I. 2905. Lebedi ib. 2909. Ephesi ib. 2955. 2992. Alias eponymus στεφανηφόρος est, ut Smyrnae C.I. 3137. ex Ol. 134. (cf. C.I. 3173.), Iasi C.I. 2671. b. 2771. 2673-75. 2679. Teni ib. 2330. 2333. 2337. ubi memoratur ὁ ἀρχων τὴν στεφανηφόρον ἀρχὴν, Mileti C.I. 2852. sq. Prienae C.I. 2905. Aphrodisiade C.I. 2826. 27. 2834. sq. Mylasis C.I. 2693. c. d. (cf. 2693. σ. 2713. 2714. et ad 2694.) in rebus, ut videtur, ad commune pertinentibus. Nam alias ex Regis anno et Cariae dynastâ tempora definiuntur Mylasensibus ut n. 73. cf. C.I. 2692. 2919. (*) Denique στεφανηφόρος est Stratoniaceae C.I. 2715. et apud Phocaeenses et Massilienses C.I. 3113. cf. 3415. Ex naufragio archontum eponymorum praeterea supersunt ἱππάρχης Cyzici C.I. 2157. ναύαρχος Abydi ib. 2160. ἐπιστάτης Sigei v. Chish. Ant. As. p. 50. ubi praescriptus est ὁ ἐπιμηνησιών (cf. C.I. 2448.) πολιτάρχης Thessalonicae C.I. 1867. ac, ni fallor, in insula Paro C.I. 2379. ubi alias ἀρχων habetur, ut in tit. ed. in Act. Acad. Monac. 1835. cf. C.I. 2402. δήμαρχος Neapoli, v. Ignar. de pal. Neap. p. 129. coll. Strab. V. 246. ἀργυροταμίης Apameae in Phrygia.

Sed quemadmodum alius magistratus eponymus foederis est, alius singularum civitatum, ut ap. Bocotos, (v. pagin. praeced.) et apud Aetolos, quorum foederis magistratus στρατηγός est C.I. 1757. 3046. 2350. (cf. 1702. et ad 1694.), singularum civitatum θεωρός, ib. 1758. 2351. pro quo n. 95. (cf. C.I. 1757. b.) theororum scriba nominatur, sic magistratus civilis et sacer hinc inde pro eponymis habentur, ut Acarnanibus (C.I. 1793. a. b. c.) στρατηγός eponymus civilis, ἱερακόλος sacer est. Et collegia quidem sacra constat eponymum sacerdotem praefigere solita esse, ut Amphictyones (Demosth. Cor. 278. 279. cf. C.I. 1688.), ut Heliastas Rhodiorum C.I. 2525. b. ut artifices Dionysiacos ib. 3068. Veram etiam in rebus civilibus sacerdotum eponymorum aliquando dominatur auctoritas, ut, quod dixi, difficilius sit in titulis quibusdam definire, simpliciter illi magistratus, an ratione rei, de qua agitur, pro eponymis sint habendi. Sic

(*) Στεφανηφόρος eponymus in civitatibus Asiae vel femina potuit esse, ut Aphrodisiade C.I. 2829. 2835. 2840. et Mylasis C.I. 2714. cf. ad 2694. Trallibus ibid. 2927. Smyrnae C.I. 3150. 3173. Πρύτανις mulier est in tit. Phocaeensi C.I. 3415. ubi Boeckh. provocat ad Vandal. Diss. p. 396.

βασιλεύς eponymus est Megarensibus C.I. 1052. cf. 1057. certe post Ol. 102, 2. et ante dominationem Romanam; idem Chalcedone, in Megarensium coloniâ, v. Cayl. Rec. II. P. 3. tab. 55. et Samothracae C.I. 2157. 2158. 2159. cf. Liv. XLV. 5.

ἄρης (i. e. *ἱερεύς*) Tegeatis C.I. 1513. cf. tit. ex aet. Rom. ap. Ross. l. c. n. 2. et Mantinensem ibid. n. 9. Item *ἱερεύς* Eretriensibus circa Ol. 145. C.I. 2144. cf. fragm. ex ins. Co C.I. 2501. Smyrnae autem C.I. 3137. ex Ol. 134. *ἱερεύς* magistratus sacer est, peculiari de causâ praescriptus. Sic etiam Rhodi C.I. 2905.

ἀμφίπολος Syracusanis inde ab Ol. 109, 2. v. Müll. Dor. II. p. 162.

ἱεραπόλος Gelensibus v. Maffei Mus. Veron. p. 329.

ἱεροθύτας Agrigentinis v. Grut. 401. 1. et Melitensibus, ibid. 400. 8.

ἱερομνάμων Byzantiis, v. Demosth. Cor. 255. Polyb. IV. 52. 4. coll. nummis ap. Eckh. II. p. 31. sq. qui in metropoli Megaris Posidonis sacerdos fuit. Müll. Dor. II. p. 168.

θεοκόλος Dymaeis in Achaia C.I. 1543. aet. Rom.

νεωκοίης Halicarnassi C.I. 2656. et aetate Imperatorum in insulâ Paro C.I. 2396. *ἐπὶ νεωκοῦ*.

2. In decretis igitur, ubi designatur tempus, praescriptum est *ἐπὶ* — *τοῦ δεινός* vel sine praepositione, ut *ἄρχοντος, στραταγέοντος τοῦ δεινός* etc. (*) et modo archon eponymus solus nominatur, ut in Boeoticis C.I. 1564. 1565. Aetolicis C.I. 1757. 3046. 2351. 3065. 2909. etc. modo cum mense, ut 1608. 1609. 1703. 2693. modo cum τῷ ἐπιφίξειν et mense, ut 1562. 1563. — *ἄρχοντος, μείνος — ὁ δεῖνα ἐπιφίξειν*. cum scriba et mense, ut Iasi C.I. 2679. *ἐπὶ στεφανηφόρου — γραμματέως δὲ — μηνός* —. Cum scribâ et strategis, ut Megaris 1052. *ἐπὶ βασιλέως — ἑγγραμμάτεω βουλῆ καὶ δήμῳ ὁ δεῖνα, ἑστρατήγῳ οἱ δεινός*. — Cum scribâ et quaestore, ut in Locrico 1751. *ἄρχοντος — γραμματέως — ταμία* —. Cum epistatâ, scribâ, mense, ut Iasi C.I. 2677. *ἐπὶ στεφανηφόρου — μηνός — ὁ δεῖνα ἐπιστάται, ὁ δεῖνα ἑγγραμμάτεω*. cf. 2671. 2673-75. Cum pryτανιά, scribâ, mense, ut in Halicarn. C.I. 2656. *ἐπὶ νεωκοῦ — μηνός — πρυτανείας — γραμματεύοντος* —. Cum consiliariis, scribâ, mense, ut in Delphicis nonnullis, C.I. 1699. *ἄρχοντος — μηνός — βουλευόντων τῶν δευτέρων ἑξάμηνον τῶν δεινῶν, γραμματεύοντος τῶν βουλῶν τοῦ δεινός*. cf. 1700. 1701. 1704. 1705. 1706. 1709. 1709. ^b Ross. Inscr. inedd. n. 67. Quippe annus in duo dispertiebatur semestria, quorum singula alios habebant praeter eponymum magistratus, unde formula *βουλευόντων τὴν πρώτην* vel *τὴν δευτέραν ἑξάμηνον* (sc. περίοδον). Delphis consilarii quattuor sunt C.I. 1691. 1695. 1710. Itaque ubi de semestri agitur, ibi tantum duo nominantur consilarii, divisim inter quattuor illos temporibus. Idem obtinet Teni (v. C.I. n. 202-206.) et Cnidi (C.I. 2654.) et in civitatibus quibusdam Siciliae, ut Gelae (v. Maff. Mus. Veron. p. 329.) certe aetate Romanâ. De bularcho in titulis Dauliensibus occupavimus pag. praec. Ceterum haud raro archontibus ratione rei, de qua agitur, alii adscripti sunt magistratus, ut sacerdotes in Boeoticis: *ἱεράδδοντος τοῦ δεινός* C.I. 1568. *ὁ δεῖνα ἱεράδδου* ibid. 1576. *ἱερέως δὲ* — 1570. in Phocico

(*) Archontis eponymi mentio non semper cadit in principium decretorum; aliquoties addita in fine est, ut in Delphicis C.I. 1691. 1692. in Phocico ibid. 1724. ^b in Locr. ibid. 1752. in Thessalicis ibid. 1771-1773. in decreto Achaeorum ibid. 1542. in Aetolico n. 79. (C.I. 2350.). Etiam in antiquissimo titulo Petil. n. 23. archon eponymus in fine perscriptus est, isque nominativo casu (cf. tab. Heracl. II.).

ἡρατειούσας τὰς θείας ibid. 1725. in Mylasensi *ἱερώς*. ibid. 2693.^a et in titulis universitatum vel collegiorum, ut in Delphico ap. Ross. l.c. n.70. ἐπὶ Ἀμύντα ἄρχοντος, ἱερομνημονούτων τῶν θείων — cf. C.I. 1694. 1689.^b Similiter in Samothracio C.I. 2158. ἐπὶ βασιλέως — ἀγορανομοῦντος — aedilis mentio fit, utpote ad quem pertineat operum publicorum refectio, qua de agitur in titulo. Nec cummulata eponymorum mentio exemplo caret praesertim in titulis aetatis Romanae, ut in Cym. C.I. 3524. est: ἐπὶ ἱερώς τὰς Ῥώμας καὶ Αὐτοκράτορος Καίσαρος — Πολέμωνος τοῦ Ζήνωνος Λαοδικέος (i.e. regis), κρυτάνιος δὲ Λευκίω Οὐακκίω — στεφανηφόρου δὲ Στράτωνος τοῦ Ἡρακλείδα, qui titulus pertinet ad a. u. c. 752-767.

3. In actis, quae diversas civitates spectant, duplex est temporis notatio; in quo quidem suam notationem primo loco ponit civitas ea, penes quam est decernendi auctoritas: sic in foedere Atheniensium et Lacedaemoniorum ap. Thuc. V, 19. ἄρχη δὲ τῶν σπονδῶν Ἐφορος Πλειστόλας, Ἀρτεμισίου μηνὸς τετάρτη φθίνοντος, ἐν δὲ Ἀθήναις ἄρχων Ἀλκαῖος, Ἐλαφθβολιῶνος μηνὸς ἕκτη φθίνοντος. Sic in titulis Atticis templum Deli liberae spectantibus, C.I. n. 158. ex Ol. 101, 3. Τὰδε ἔπραξαν Ἀμφικτύονες Ἀθηναίων ἀπὸ Καλλίου ἄρχοντος μέχρι τοῦ Θαρηλιῶνος μηνὸς τοῦ ἐπὶ Ἰπποδάμαντος ἄρχοντος, ἐν Δήλῳ δὲ ἀπὸ Ἐπιγένους ἄρχοντος μέχρι τοῦ Θαρηλιῶνος μηνὸς τοῦ ἐπὶ Ἰππίου ἄρχοντος: et §. 4. ἐπὶ ἀρχόντων Ἀθήνησι Χαρισάνδρου, Ἰππιδάμαντος, ἐν Δήλῳ δὲ Παλαίου, Ἰππίου. ibid. ἐπὶ Ἰπποδάμαντος ἄρχοντος Ἀθήνησι, ἐν Δήλῳ δὲ Ἰππίου. §. 7. ἐπὶ ἀρχόντων Ἀθήνησι Καλλίου, Χαρισάνδρου, Ἰπποδάμαντος, Σικρατίδου, ἐν Δήλῳ δὲ Ἐπιγένους etc. cf. §. 8. et §. 9. et actum atticum de templo Deliaco explicatum a Boeckhio in Actis Academ. Boruss. 1834. Sic in decreto civitatis ex cleruchis Atticis in Salamine constitutae C.I. n. 108. post Ol. 123, 3. Ἐπὶ Ἐργονλίους ἄρχοντος ἐν ἄστει, ἐν Σαλαμῖνι δὲ Ἀνδρωνος, Μεταγευτιῶνος τετράδι μετ' εὐκάδας, Θεόξενος Καλλιμάχου Λευκοσεῦς εἶπεν etc. In titulo Delphico C.I. n. 1702. Ἄρχοντος Καλλιράτους, μηνὸς Βουκατίου, ἐν δὲ Λιτωλῖα στραταγέοντος τὸ δεύτερον .... γύρου, μηνὸς Πανάμου etc., et in Amphissensi C.I. n. 1707. (Cf. n. 74. C.I. 1567. 1573. 75. 1607.). Ἄρχοντος Στρατάγου, μηνὸς Ποκίου, ὡς Ἀμφισσεῖς ἄγοσι, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Πυρρία, μηνὸς Ἡρακλείου etc. ubi de verbo ἄγοσι Boeckhio contulit epist. Philippi ap. Demosth. de Cor. 280. τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς Δίου, ὡς ἡμεῖς ἄγομεν, ὡς δὲ Ἀθηναῖοι Βοηδρομιῶνος, et similia. Triplex temporis nota est in decretis δίκης ἐκκλήτου de duarum civitatum controversiis, C.I. n. 2265. πέμπτης ἀπιόντος τοῦ Ἰππιῶνος μηνὸς ἐπὶ --- τῶν μετὰ Ἀρχαβίου, ὡς Ἐρετριεῖς, ὡς δὲ Νάξιοι ἐπὶ ἱερώς τοῦ Διοσίου Φιλοκρίτου τοῦ ----- μηνὸς, ὡς δὲ Πάριοι ἐπ' ἄρχοντος etc. cf. ib. n. 2905. I.

4. Post temporis notationem, quae tamen non minus saepe omittitur quam in actis Atticis universitatum et collegiorum factum videmus, formula solemnis sequitur haec:

ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· ὁ δὲ δαίμων εἶπεν· C.I. 2675 Iasi (cf. 2673. ubi om. τῇ β. καὶ). n. 116. Byzant. — C.I. 2053.^b Mesambr. — 2056. 2056.^b Odess. — 2058. 2062. 2059 Olb. — 2267 Del. lib. — 2268. 2347.^c Syr. — 2558 Cret. — vel omisso nomine latoris notatur, ut in Atticis aliquoties, cuius ex auctoritate sit prolata sententia, ut: ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· κρυτάνειον γνώμη C.I. 2656 Halicarn. — 2677.^b 2674 (cf. 2671.) Iasi. — 2329. 2335 Ten. — 2483 (2484. ubi γνώμη) Astypal. — 2671 (ubi γνώμη προστατῶν) Calymn. — ἔδοξε τῷ δήμῳ· στρατηγῶν γνώμη C.I. 3137 Smyrn. cf. 2264 Amorg. — vel transposito nomine latoris: ὁ δαίμων εἶπεν· ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· ut C. Inscr. 2352. 2353. 2354-57 Cei (cf. tit. Mylas. C. Inscr.

2693.^c sq. (*) et Eretr. 2144. vel omisso, ut ἔδοξε τῆ βουλᾷ καὶ τῷ δήμῳ Θρονίων, C. I. 1751. Locr. Ἐδοξε τῷ δήμῳ τῷ Ἐρχομενίων C. I. 1564. 1565 Boeot. Ἐδοξε τῷ δήμῳ C. I. 2679 Iasi. Ἐδοξε τῷ δήμῳ n. 72. (C. I. 2008.). Ἐδοξε τῷ δήμῳ τῷ Ναυπακτίων n. 79. (C. I. 2351.). Ἐδοξε τῆ βουλᾷ καὶ τῷ κοινῷ τῶν Ἀκαρνάνων C. I. 1793.^{a. b. c.} Ἐδοξε τῷ κοινῷ τῶν Ἀχαιῶν C. I. 1542. Ἐδοξε τοῖς κόσμοις καὶ τῆ πόλει C. I. 3048. 3050. 51. 3056. 57. Ἐδοξε τοῖς Αἰτωλοῖς C. I. 2350. Ἐδοξε Μυλασεῦσι n. 73. (C. I. 2691.^{c. d. e.}). Ἐδοξε τῆ πόλει τῶν Γερωνθρατῶν C. I. 1334. Ἐδοξε τῆ ἀλίας C. I. 1841-44. Ἐδοξε τῇ ἱερᾷ γερουσίᾳ ibid. 1755. Et in titulis universitatum vel collegiorum: ἔδοξε τοῖς Ἀμφικτύσι C. I. 1689. 1689.^b ἔδοξε τῇ Ὀτωρικονδῶν φυλῇ C. I. 2693.^c ἔδοξεν τῷ κοινῷ τῆς Ἐχίνου συμμορίας C. I. 3066. —

Interdum deest formula ἔδοξε etc. praemisso verbis decreti solo nomine latoris, ὁ δὲνα εἶπεν ut in Boeoticis C. I. 1562. 1563.^{a. b. c.} 1568. 1570. in Deliaco aet. Att. 2270. ita ut, nisi forte in praemissis habetur alia indicatio, veluti ἐκκλησίας κυρίας γενομένης (n. 73.), ἐκκλησίας γενομένης πανδήμου (C. I. 2059.), ἐκκλησία κυρία ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ (C. I. 2270.), ἐκκλησία κατὰ τὸν νόμον (C. I. 2261.), ἐγραμμάτευε βουλᾷ καὶ δήμῳ (C. I. 1052. ubi ne latoris quidem nomen additum est,) quo decernente decretum factum sit, ex verbis demum rogationis ipsius appareat, in qua fere sequitur δεδῶχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ vel δεδῶχθαι τῷ δήμῳ, ut C. I. 1570. 1562. 1563.^{a. b. c.} 1568. 2671. 2161. δεδῶχθαι τοῖς Αἰτωλοῖς C. I. 3046. etc.

5. Quippe post solemnia praescripta verba ipsius decreti plerumque incipiunt ab ἐπειδὴ (ἐπεὶ, n. 116. C. I. 2059.), sequente apodosi in δεδῶχθαι, vel simpliciter posito (C. I. 2056. 3053. 3137. cf. inscr. Melit. ap. Grut. p. 400, 8.) vel, quod frequentius est, additā auctoritate quae in praescriptis aut exposita est aut indicata. Sic δεδῶχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ C. I. 2329. 2335. 2352. 2354. 3053.^b 2268. 2347.^c 2674. vel δεδῶχθαι τῷ δήμῳ C. I. 2353. 2357. 2267. Cf. 3050. 3051. 3065. 2693.^c (***) vel omissā hac formulā post protiasin (ἐπειδὴ —) infinitivus infertur aptus ex praegresso ἔδοξε vel εἶπεν, ut ἐπαινεῖσαι C. I. 2483. 2484. ἐπηγήσθαι ibid. 2675. ἀποκρίνασθαι ibid. 3048. hinc inde etiam tempus finitum: δίδομεν C. I. 3058. ἀναγράφομεν ibid. 3052. καλῶς οὖν ἔχον ἐστὶ στεφανῶσαι in tit. Gel. ap. Maff. Mus. Veron. p. 329. Omninoque simplicior formula est ea, qua post praescripta statim subsequitur oratio obliqua, ut n. 72. 79. cf. C. I. 2558. 2350. 2351. 2144. 2350. 1542. 1751. 1793.^{a. b. c.} 1564. 1565. 1841-44. 1334 (haec post ἔδοξε) — ibid. 1562. 1563.^{a. b. c.} 1568 (haec post ἔλεξεν).

Denique simplicissima forma est decretorum, qualis habetur in proxeniis, ὁ δὲνα ἔδωκε τῷ δεῖνι προξενίαν etc. ut in Delphicis C. I. 1691. 1692. in Phocico ib. 1724.^b in Locrico ib. 1752. in Thessalicis ib. 1771-1773. — in actis de manumissione servorum, ὁ δὲνα ἀφίτη-

(*) Raro nomen latoris vel τοῦ ἐπιψηφίζοντος genitivis absolutis pronuntiatur, ut τοῦ γραμματέως ἐπίπτος C. I. 2715. — εἰρησαμένου τὸ ψήφισμα τοῦ δεῖος, ἐπιψηφισαμένου δὲ τοῦ δεῖος C. I. 2264. cf. 2059. Olb. Interdum archontes ipsi latores sunt: C. I. 2059. 2058. 2144.

(**) De anacolutho relativo, quod habetur in apodosi loco, ut ἐπὶ δὲ δεδῶχθαι n. 116. ἐπὶ δὲ ἔδοξεν C. I. 2062. cf. Demosth. Cor. p. 289. et C. I. 2059. Levius est οὖν in apodosi loco positum, ut in tit. Gel. supra citato, et in decreto ex coll. Finlay, in quo δεδῶχθαι οὖν τῷ δήμῳ στεφανῶσαι etc. Immo universum decretum incipere ab ἐπὶ οὖν potest, quod a verbis pendeat in rogatione prolatis. Post illud δεδῶχθαι qui sequi solet infinitivus aoristi activi, pro eo rarius perfectum passivi habetur, ut n. 70., n. 116. (cf. C. I. 2053. b. 2056. 2676.).

σιν; ἀναθήσιν, ἀπέδοτο τὸν δαίνα etc. ut C.I. 1698. 1699. 1699. 1700. 1701. 1702. 1704-1706. 1709. 1709. 1710. 1723. 1737. cf. Ross. Insur. inedd. I. p. 73. 74. 81. — in foderibus faciundis *τάδε συνέθεντο* — n. 77. cf. C.I. 2534. — *ἐπὶ τοῖςδε συνέθεντο φίλιαν* — ibid. 3137. — in testamentis *τάδε διάθετο*, C.I. 2448. cf. 1850. et inscr. Petil. n. 23.

CAPUT II.

DE CATALOGIS.

Catalogi varii esse possunt. Alii enim agonistici sunt generis et gymnici, alii archontum, prythanum, magistratum; alii res sacras spectant, alii denique militares sunt, qui fere ad titulos sepulcrales referuntur.

1. Quemadmodum Olympici victores (Paus. III, 21. 1. V, 4. 4. 8. 3. VI, 2. 1. 7. 1. 13. 4. 5.), ita aliorum gymnorum ludorum victores inscribebantur tabulis. Etiam poetarum certamina consignabantur ex ordine annorum, fere ut victores Pandionidis C.I. 213. ex quo genere superest fragmentum ib. 231. cf. Boeckh. ad n. 229. Titulos agonisticos monumentis subscriptos, quae dicantur victores, ad honorarios retulimus, ut n. 64. 69. 67. 70. C.I. 211. 212. 215-220. 223. 226. 226. b. 227. 1579. 1588. 2868. Catalogis proprie dictis fere haec formula praescripta est: *ἐπὶ τοῦ δαίνοσ ἀρχοντοσ οἶδε ἐνίκων* C.I. 1583-87. 1613-16. 3091. 2214. cf. ib. 244. 245. 3088. Catalogi gymnici, quibus adolescentes in gymnasiis exercitati inscribereantur, ante Romanam aetatem non confecti sunt. In his trita formula praescribitur: *ἐπὶ τοῦ δαίνοσ ἀρχοντοσ — κοσμητεῦντοσ — παιδοτριβοῦντοσ* C.I. 264. cf. 266. 267-70. 271-274. 276. 282. 285. inpr. 274. b. 287. vel simpliciter *τοῦ δαίνοσ κοσμητεῦντοσ* C.I. 284. et in tit. Nax. ib. 2416. *ἐπὶ γυμνασιάρχου τοῦ δαίνοσ καὶ ὑπογυμνασιάρχου τοῦ δαίνοσ*. Memorabilis est temporis notatio ex epocha Hadriani Athenas profecti C.I. 281. Ceterum huc pertinent catalogi Aphrodis. praemiorum ex ludis reportatorum C.I. 2758. 2759. Tales catalogos in gymnasiis expositos fuisse consentaneum est (Paus. VI, 6, 1.).

2. In catalogis archontum et prythanum aetate Imperatorum exaratis non multa sunt notatu digniora. Ex illo genere est tit. Att. C.I. 181. qui incipit: *ἀρχων καὶ ἱερεὺσ Δρούσου ὑπάτου Ζένων* etc. cf. tit. Lacon. ib. 1237-1296. in quibus eponymus est *πατρονόμοσ*, et Tenios ib. 202-206. quorum initium est: *ἀρχοντοσ τοῦ δαίνοσ οἶδε ἔρξαν τὴν πρώτην ἐξάμηνον*. cf. 2339. Catalogi prythanum Attici (C.I. 184. 185. 186. 189. 190. 192. 194-196.) hanc formulam habent praescriptam: *ἐπὶ ἀρχοντοσ τοῦ δαίνοσ οἱ πρυτάνεισ τῆσ δαίνοσ φυλῆσ τιμησαντεσ ἑαυτοῦσ καὶ τοῦσ ἀεισίτουσ ἀνέγραψαν* cf. ibid. 191. 193.

Ex catalogis magistratum notabile est fragmentum aetatis Demosthenis (Diar. Archaeol. Hal. 1833. n. 5. p. 34.); in quo praescriptum fuit: *τριήμεροσ ἀπεγράφησαν ὑπὸ τῆσ βουλῆσ*; tit. Att. n. 103. cf. C.I. 283. et Messen. n. 113.

3. In reliquis catalogis numerari possunt indices quum eorum, qui pecunias vel alia polliciti essent in opus aliquod publicum perficiendum, ut Smyrn. C.I. 3140. 3144. 3148. etc. tum eorum, qui a deo aliquo curati memoriae propositam rem voluerunt, ut Epidaur. ap. Pausan. II. 27. 3. et alii ad res sacras pertinentes, ut fragmentum genealogiae Hierapytniae

C. I. 2563. familiarum sacrarum ib. 394. 395. sacerdotum Halicarn. ib. 2635. sacerdotum et ministrorum hereditariorum Metrop. ib. 3037. ministrorum sacris operantium Ephes. ib. 2983. νεωποιῶν ib. 2982. munerum mysticorum Thrac. ib. 2052. mulierum et virorum fortasse mysteriis initiatorum Hermion. ib. 1207-1211. denique index Car, ib. 2914, ἱέρεια ἐγένετο Ἀρτέμιδος Λευκοφρυγηῆς — et Sardinian. ib. 3459. Ἀπολλώνιος ἀρχιερεὺς Ἀπολλωνίου τοῦ Θεοφάνου τὴν δεῖνα ἱέρειαν τῆς Σαρδιανῆς Ἀρτέμιδος ἀνῆκεν τοῦ φόρου Ἀθηνᾶς cetera is mire conceptus, ut plurimi tituli Sardiniani.

De praescripto ἀγαθῇ τύχῃ in catalogis v. p. 319.

CAPUT III.

DE TITULIS HONORARIIS DEDICATORIIS VOTIVIS.

1. In honorariis primo loco nominandi sunt tituli eorum, qui coronam vel tripodem vel lampadem vel tale quiddam reportatum, ut honos ipsis decretus palam fieret, dedicabant (cf. n. 58. vs. 30. sq.), addito nonnumquam nomine eius, qui ipsos honorasset. Primaria formula est: ὁ δεῖνα στεφανωθείς ὑπὸ τοῦ δεῖνος ἀνέθηκεν θεῷ. v. C. I. 95. ex Ol. 111, 4. cf. ibid. 179. 2528. 2034. et in agonisticis: ὁ δεῖνα νικήσας ἀνέθηκεν (θεῷ) n. 67. C. I. 224. 237. 1416. 1424. 1425. 1579-81. 1598. 2682. cf. simpliciore catalogorum formulam titt. n. 64. 65. 70. Frequentissima omnino formula est ea, qua indicatur munus, quo quisque fungens honoratus est, ut C. I. 251. ex Ol. 110, 3.

Ἑρμῇ ἠναγωνίῳ Αὐτοσβ[νίδης]
 Αὐτοσβενίδου Ξυπεταίων ἀνέθηκεν
 γυμνασιαρχήσας Κεκροπίδι φυλῇ
 εἰς Παναθήναια τὰ μεγάλα, στεφανω-
 σάντων τῶν φυλετῶν ἐπὶ Χαιρών-
 δου ἀρχοντος.

Hinc explicandus est tit. C. I. 128. breviori formulâ conceptus:

[ὁ ἱερε]ῖς Πανδίωνος Ἀντισθένης
 Ἀντιφάτους Κυθῆριος ἀνέθηκεν.

Οἱ φυλέται.

Et nomen quidem eius, qui quemque honoravit, plerumque in coronâ scriptum est lapidi incisâ, ut C. I. 253. ὁ δῆμος (sc. στεφανοῖ). ibid. 132. ἡ βουλὴ. εἰ φυλέται. cf. ibid. 133. 177. 2219. 2874. 3034. 3073. (*)

(*) Cf. coronas decretis subiectas C. I. 100. 2270. 2271. 3079. Similiter C. I. 2097. post tit. honor. ὁ δῆμος Ἀγασικῆ, ut praedicetur, quoties coronatus sit is, qui statuâ honoratur, in coronis scriptae causae sunt honoris, ut στρατηγίασι. ἱερατείασι. γυμνασιαρχίασι. Atque alias praemiis arte effectis inscripta sunt genera victoriae vel ludi vel causae honoris, ut C. I. 236. ἀγωνίου πίναθλον. Ibid. 234. in vase oleario Παναθήναια; in coronâ pineâ Ἴσθμια. in coronâ querneâ Νέμεια. in scuto ἐξ Ἀργους ἀσπίς. Ibid. 2873. προστασία πῶν in coronâ. cf. 2249-52. 1430. 1431. Ceterum coronae aliquando integros titulos praestant, ut C. I. 134. 235. 259. et in decretis ibid. 108. 114. De coronis, quae civitatibus decer-

Vulgarem igitur formulam sequuntur tituli hi: *ὁ δαῖνα γυμνασιαρχήσας ἀνέθηκεν* C. I. 252. 253. cf. 254. 255. 1421. 1517. 2466. — *ὁ δαῖνα θεσμοθετήσας ἀνέθηκεν*, *ibid.* 177. — *ὁ δαῖνα ἀγωνοθετήσας ἀνέθηκεν Ἀπόλλωνι*, *ibid.* 2118. — *ὁ δαῖνα στρατηγήσας καὶ ἀστυνομήσας θεοῖς*, *ibid.* 2524. — *ὁ δαῖνα ἀγωνομησας Ἑρμῇ* in tit. insulae Sicini. v. Ross. Ind. Lectt. Univ. Athen. 1837. 38. — *ὁ δαῖνα ἱεροναμονεύσας* — Ἄπλουσι, C. I. 1766. — *ὁ δαῖνα μναμονεύσας ἀγναῖς θεαῖς*, in tit. Siculo edito a Panofka in diss. de inscr. gr. theatri Syracus. p. 37. etc. Aliquoties res dedicata nominatur: *ὁ δαῖνα — στέφανον Ἀχιλλεῖ Πεντάρχη* C. I. 2080. — *ὁ δαῖνα τοὺς ἱππικοὺς στεφάνους Ἀπόλλωνι Πυθίῳ*, *ibid.* 2248. cf. 250. 243. vel insculpta lapidi est, ut tripus C. I. 2325. Tales tituli plerumque in monumentis vel in basi arae formam repraesentante inscripti sunt vel in columnis basis loco positus, in quibus fuerunt res dedicatae. cf. § 4.

2. Athenis post Solonem Harmodiumque et Aristogitonem primo Cononi urbis restitutori statua posita est. Fabulam de Pindari statuâ convicit Boeckh. ad Pind. II. P. II. p. 18. sq. Item post aetatem Phidiae Plataeis ad pedes Minervae Arimnesti imago fuit, in Marathoniâ et Plataeensi pugna ducis. v. Pausan. IX. 4. Imagines autem honorarias privatorum, qui non sacros ludos vicissent, ante bellum Peloponnesiacum constat fuisse rarissimas. Athenis in honorem civium de patria bene meritorum Hermas decerni solitos esse cum epigrammatis, Aeschines in Ctes. p. 80. Demosthenes adv. Lept. c. 93. Plutarchus Cimon. p. 492. docent; quorum a copia porticus Hermarum nomen traxit *οἱ Ἑρμαῖ* dicta. De formâ quadratâ hermarum cf. Pausan. IV. 33. 4. Sed labente republicâ statuae summâ cum liberalitate decernebantur, eratque earum duplex honor, ut publice darentur, et ut ex pecuniâ essent publicâ. V. Koehler. de honore statuae in Act. Acad. Monac. a. 1816. Saepe enim privatorum, civium locupletiorum, amicorum vel cognatorum impensis, vel ipsorum, quibus is honor haberetur, positae statuae sunt, decreto solum a civitate ornamento. (*) Etiam iconicae imagines sero in communem usum receptae sunt, qua de re disputavit Hirtius in Act. Acad. Boruss. a. 1814-1815. Ab eademque ambitione repetenda sunt monumenta defunctorum ut anaglyphis, ita statuis vel protomis ornata. V. Viscont. Iconogr. Gr. I. p. 582. sq. Imaginum collocandarum potestatem concedit populus vel Senatus atque Athenis aetate Imperatorum Areopagus vel Senatus Quingentorum. (**)

Talibus igitur hermis vel statuis vel imaginibus (***) qui tituli inscripti sunt ho-

nebantur, nota res est ex Demosthenis orat. de coronâ. Talis est ea quae decreta videtur populo Atheniensi in Pythiis, cum titulo *ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων Πυθίοις* C. I. 1687.

(*) Unde formula *προεδξαμένου τὸ ἀπέλωμα τοῦ δήου*, ut praesertim in titulis Laconicis C. I. 1340. 1345. 1356. 1360. 1377. 1369. 1380. etc. vel passim *ἐπιμεληθέντος τῆς ἀναστάσεως* vel *τῆς ἀνορθώσεως* vel *τῆς κατσκευῆς* — C. I. 435. 444. cf. *ibid.* 1389. 2371. 2024. vel *ποιησάμενου τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἀνδράτιος* *ib.* 2821. vel *τῆς τιμῆς* *ibid.* 2818. cf. 2814. 1121. Quam formulam Marinus frat. Arv. p. 745. nube exemplorum excitatâ de curatoris officio accepit; quod ex parte verum est; v. n. 102. 109. 120. sq.

(**) Hinc formulae *κατὰ τὸ ἱκερώτημα τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς* C. I. 379. 445. 390. 402. 427. *κατὰ Ἀρεοπαγιτῶν αἰτησάμενοι* *ibid.* 263. *κατὰ τὸ ἱκερώτημα τῆς βουλῆς τῶν φ'* *ibid.* 189. 395. *κατὰ τὸ ψήφισμα βουλῆς καὶ δήμου* *ibid.* 1829. vel *τῆς πόλεως* *ibid.* 2586. *κατὰ τὸ γεγονός ψήφισμα ὑπὸ τοῦ δήμου* *ibid.* 2443. *κατὰ τὰ γραφέντα αὐτῷ ψήφισματα* *ibid.* 2888. *ψήφισματι βουλῆς* *ibid.* 1944. 1929. etc.

(***) In basi vel in columellâ, cui olim instituit statua, C. I. 2698. 2888. 3002. 2933. 2525. Interdum tituli honorarii etiam laminis aereis statuae suffixis inscripti fuerunt; cf. C. I. 1897. Alias eius-

norarii aut simpliciter honorarii sunt aut iidem sepulcrales, habentque formulam vulgarem hanc: ὁ δαῖνα τὸν δαῖνα ἀνάστησεν, C. I. 2597. 2124. 2108. f. — 1812. 2384. (*) vel ἀνάθηκεν, n. 69. C. I. 258. 375. 410. 432. 1228. 2273. 2288. 1201. 1060. — 3225. vel omisso verbo, quod longe frequentissimum, ὁ δαῖνα τὸν δαῖνα, n. 102. C. I. 130. 412. 413. 419. b. 364-366. 370. b. 1205. 1412. 1414. 1415. 1437. 1438. 1441. 1626. 2221. 2223. 2197. 2098. 2760-65. 2307. 2425. 2772. 2945. 2527. 2805. 2584. 2588. 2502. 2614. 3004. 3035. 3172. — 1629. 1934. 1999. 2045. 2162. 2146. 2480. etc. Additur haud raro ἀρετῆς ἕνεκεν etc. ut n. 82. 84. 86. C. I. 359. 419. b. 364. 365. 1162. 1630. 2461. 2371. 2288. 2583. 2584. 1938. 1635. 2281. 2283. 2287. 2293. 2458. 1929. 2459. 2099. 2376. 2377. 2275. 2280. etc. vel διὰ τὰς εἰς τὴν πατρίδα εὐεργεσίας ibid. 3035. vel ἀνδρα ἀγαθὸν ὄντα περὶ τὸν δῆμον καὶ εὐεργέτην καὶ σωτῆρα τοῦ δήμου, ib. 130. cf. supra n. 89. et C. I. 1389. 1415. 1631. 1130. sq. 2696. vel τὸν πατέρα καὶ εὐεργέτην, ib. 1880. 1878. 2049. 2425. cf. Cic. Verr. Act. II. 2. 263.

Quumque statuæ illæ vel imagines sive a republica sive a privatis positæ diis dedicentur (cf. Welck. Syll. p. 196. ad n. 146.), sæpe id expressum habetur addito θεοῖς, ut C. I. 1545. 2760. 1109. 1545. 1878. 1879. 1884. 1938. 2086. 2444. 2443. 2458. 2432. 2433. 2471. 1056. 1085. vel τοῖς θεοῖς C. I. 1604. cf. tit. Rheg. ap. Gualth. n. 364. p. 54. — vel θεοῖς πᾶσι C. I. 2225. cf. tit. Sicul. ap. Castell. V. 4. p. 44. vel pro re natâ Ἀθηναῖ Πολιάδι C. I. 431. cf. 407. — Ἀπόλλωνι 1594. 2281. 2286. 2287. 2289. 2291. cf. tit. Ther. 106. in Act. Acad. Boruss. 1836. et Ross. Inscr. inedd. I. n. 68. 69. C. I. 2290. 2285. — Ἀρτέμιδι Ὀπιταίδι ibid. 1931. — Ἀσκληπιῷ καὶ Ὑγίᾳ C. I. 1939. — Ἀφροδίτῃ ibid. 2618. 2620. — Δήμητρι καὶ Κόρη ibid. 387. 388. 443. 444. 448. 1484. 392. 399. 409. cf. 1197. vel τὰν θεῶν ib. 393. — Διονύσω ibid. 374. 3072. 1600. — Ἑρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ ibid. 1880. cf. 2120. b. 2431. — Μητρὶ θεῶν ibid. 99. ex Olymp. 114, 1. — Σαράπιδι, Ἴσιδι, Ἀνούβιδι, Ἀρποκράτει, ibid. 2293. etc.

3. Frequens in titulis publicis est præterea formula ὁ δῆμος vel ἡ βουλὴ τὸν δαῖνα ἐτίμησε ταῖς πρώταις τιμαῖς C. I. 2814. 2820. ταῖς πρώταις καὶ μεγίσταις τιμαῖς ib. 2775. ταῖς καλλίσταις τιμαῖς ib. 2769. ταῖς καλλίσταις καὶ μεγίσταις τιμαῖς ib. 2766. 2770. 2778. χρυσῷ στεφάνῳ, προεδρία ἐν ἀγῶσι, χαλκῆ εἰκόνι, ib. 2487. 2488. 2376. 2377. τῇ τε εἰκόνι καὶ ταῖς τιμαῖς etc. ib. 2699. in quo notabis ollipsin verbi ἐτίμησε C. I. 2383. 3065. vel ἐστεφάνωσε καὶ ἐτίμησεν εἰκόνι γραπτῇ ἐπιχρύσω C. I. 2879. ἐτίμησε καὶ ἐστεφάνωσε χρυσῷ στεφάνῳ ib. 2378. cf. 2378. vel etiam simpliciter ἐτίμησε, in titt. ut plurimum sepulcralibus, C. I. 2779. 2819. 2190. 2460. 2462-63. 2509. 3451. etc. (***) quo in honore fere usu venit illud, quod paullo ante de stauis

modi tituli reperiuntur in columnis ornatis cf. C. I. 287. Præterea constat bases aliquando plurium honoribus insertis, siquidem e. g. in eadem basi, quæ Sophoclem sustinebat (C. I. 387.), postea Xenagoras, unus ex posteris, collocatus est (ib. 390.), aut remanente Sophoclis imagine aut demptâ. cf. O. Müller. Archaeol. § 158. (159.) ed. sec. Hinc etiam de titulis ad diversos honores pertinentibus existimandum est. v. C. I. 1214.

(*) Rare ἔστησεν, ut C. I. 2461. 2794. quæ vox, ut ἔθηκεν (C. I. 992.), in pœsi frequentior, ut n. 43. C. I. 136. 373. b. in Add. In titulis serioris ævi etiam ἀγάλματι ἀνάστησεν C. I. 2089. 2109. c. — ἀνάστησεν ἐν ἀνδριάντι μαρμαρίῳ ibid. 2384. — ἀνδριάντι ἐκόσμησε ibid. 2804. 1943. ἐτίμησεν ἀνδριάντος ἀναστάσει ib. 2507. καθύρωσε καὶ ἀνάστησεν ibid. 2760. 2697.

(**) Integros titulos honorarios sepulcris inscriptos habes C. I. 2771. 2776. 2786. 2801. 2817. Sic monumentis testamenta subscribuntur; C. I. 2448.

monuimus sumptu aliorum positus; resque eo redit, ut dicatur ὁ δῆμος ἐτίμησε τὸν δαῖνα· τὰς δὲ τιμὰς ἀνέθηκεν ὁ δαῖνα, qualis formula revera existat C.I. 2814. Atque haec formula usitatissima est in titulis sepulchralibus civitatum quorundam, in quibus quum mos esset coronandi mortuos, eius honoris memoriae conservandae causa corona cum titulo imponebatur sepulcro. Cf. Cic. pro Flacco c. 31. et Osann. diss. de hoc loco, Gissae, 1830. decretumque Smyrnaeorum C.I. 3185. Unde e.g. ὁ δῆμος ἐτίμησε τὸν δαῖνα εἰκόνι χαλκῆς καὶ στεφάνῳ δινηκῆϊ C.I. 2486. στεφανοῖ χρυσῷ στεφάνῳ ibid. 1941. 2380. 2381. 2382. 2426. 2427. 3252. 3255. ἰστεφάνωσε καὶ ἱθαψε δημοσίᾳ ibid. 2724. Quibus addi solet ἀρετῆς ἕνεκεν vel τῆς περὶ τὸν βίον σωφροσύνης ἕνεκεν C.I. 1929. σωφρόνως βιώσασαν ibid. 2469.^b ἀρίστα βιώσαντα ibid. 2478. 2479. ζήσαντα πρὸς ὑπόδειγμα ἀρετῆς ibid. 2807. προμαίριως βιώσαντα (i. e. immaturâ morte defunctum cf. C. I. 2383.) ibid. 1941. 2380. 2381. 2382. 2426. 3255. saepissime μνείας χάριν s. μνήρης χάριν ibid. 1790. 1791. cf. ad 1959. Et honore quidem coronae nihil in Smyrnaeis frequentius, in quibus haud raro nomen populi inscriptum est coronae, ut C. I. 3214. 3217. 3219. 3220. 3221. 3226. 3228. 3229. 3231. 3232. 3237. 3240. cf. 3251. In iisdem accusativus simplex pendet ex formula ὁ δῆμος (sc. στεφανοῖ), quae subinde interiit, ut C. I. 3350. (*) Sed habetur etiam nominativus, ut ib. 3157. 3299. Denique in honoribus defunctorum referri potest ἡρώων, quo ἡρώς i. e. defunctus (v. C. I. 1629. 2427. 2486. et fem. ἡρώων s. ἡρώϊς ibid. 1944. 3285.) ornatur. (**) De ἡρώϊς cf. Sallier. Hist. Acad. Inscr. T. VII. p. 189. Journ. d. Sav. 1833. p. 150. et quae Welcker. congressit Syll. epigr. p. 32. sq. Unde quod alibi dicitur ἱθαψε (C. I. 2725. 2726.), in Therà est solemne ἀφηρωῖζεν C. I. 2468. 2469. 2469.^b 2470-2473. vel ἀφηρωῖζε καὶ ἐτίμασεν ibid. 2467. qui titulus nunc est etiam in Act. Acad. Boruss. 1836. n. 107.

De praescripto ἀγαθῆ τύχῃ in huiusmodi titulis vid. p. 319.

4. Constat inde ab antiquissimis temporibus Graecos figuris arte effictis interpretationem solitos esse adscribere (cf. Mus. Pio-Clem. IV. p. 246.). Quod fere fit indicato solo nomine eius qui quaque figurâ repraesentatur, ut sub imagine Aeschinis scriptum est ΑΙΣΧΙΝΗΣ (C. I. 2000.), sub imaginibus Gratiarum ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ et ΑΓΛΑΙΑ (C. I. 2756.) cf. anaglyph. antiq. C. I. 40. et turr. Cyrrhest. C. I. 518. Mittimus reliquias artis pictoriae (v. n. 26. cf. vasa ap. Ros. Inscr. vetust. p. 78. etc.). Quod volumus, hoc est. In monumentis ubi nuda nomina subscripta sunt, saepe cavendum, ne honores mortalibus collatos cum donariis vel tabulis votivis confundamus; quod non moneremus, nisi lapides plerumque inutili essent. Quippe eorum, qui statuis vel imaginibus honorantur, aut casu nominativo subscripta sunt nomina, ut in monumento Philopappi C. I. 362.^b Βασιλεὺς Ἀντίοχος Φιλόπαππος βασιλεὺς Ἐπιφάνους τοῦ Ἀντίοχου (cf. ibid. 363. 418. 1813. 2148. 2149. et tit. Taurom. ap. Castell. VIII. 10. p. 108.) (***) aut casu genitivo, ut C. I. 2637. Τιβερίου Ἰουλίου

(*) In titulis honorariis fere regnat accusativus, qui haud raro solus superest ex formulâ ὁ δῆμος τὸν δαῖνα, ut C. I. 2989. 2783. 2785. 2789. 2795. 2798. 2771. Minus hic usus offendit in titulis, qualis est supra n. 106. cf. C. I. 406. 2787. 2788. 2790. 3421. Quamquam in plerimisque haud dubie ὁ δῆμος vel simile quiddam interiit, ut C. I. 419. 435. 368. 1884.

(**) Non semper ἡρώς est defunctus. V. C. I. 2583.

(***) Disertiores sunt tituli C. I. 408. 411. et oratione longo anfracta circumscriptâ ib. 2880. 2881. 2885. 2886. cf. 2869.

Καίσαρος etc. (cf. ibid. 1626. 2719.): Uterque autem casus hiic inde comparet de iis, qui aliquam rem dedicaverunt, ut C.I. 1466. Λαυραγίτα Ἀντιπάτρου ἱέρεια, ib. 1493. sub statuâ Augusti ὁ δᾶμος. cf. 508. 389. 1105. 1467. 2784. 1997. (*) Quamquam nominativo quidem dedicantis, nisi additum est nomen eius, cui quid dedicatum est, (**) plerumque succedit verbum ἀνέθηκεν, ut n. 25. C.I. 469. 470. 450.^b et 470.^b in Add. 485. 1823. 2434. 1144. 1178. 1184. etc. — Genitivus autem dedicantis vel potius eius, qui vovet, (***) est n. 91. C.I. 2492. Βασιλείως Πτολεμαίου θεοῦ Εὐεργέτα. ibid. 2274. Βασιλείως Φιλίππου Μακεδόνων. ibid. 2276. Βασιλείως Μιθραδάτου Εὐεργέτου. cf. ib. 2277. 2279. 2036. et Herodot. I. 51. Λακεδαιμονίων, ubi grammatici δῶρον vel ἀνάθημα intelligi iubent. (+)

5. Sed ut titulos honorarios et dedicatorios certis finibus non licet distinguere, ita, dum loquimur de illis, ad hos delati sumus. Tituli dedicatorii scribebantur modo in rebus ipsis quae dedicantur, ut in galeâ ex victoria reportatâ n. 27. 29. in lebetes aeneo C.I. 32. 2278. in lepore aereo C.I. 2247. in statuâ vel simulacro n. 25. 44. 45. Cf. C.I. 1105. 1106. 2465. 2481. in sellâ marmoreâ C.I. 461. 462. in aris C.I. 1316. 1822. 2367. 2036. 2299. 2303. 2305. etc. in stelâ anaglypho ornata C.I. 2292. in hermâ ib. 457. in columnâ n. 21. cf. C.I. 2713. 2714. 2748. in πλάτῳ ib. 487. in templis denique et operibus publicis, ut in epistyllo templi C.I. 471. 1298. 2696. in anta templi C.I. 2138. b. 2904. in coronâ quam vocant architecti ib. 2385. cf. 2407. in parietibus templorum; v. Letronn. Recherch. pour servir à l'histoire de l'Égypte. coll. supra n. 81. quae lamina est aurea parieti affixa. cf. supra p. 329. not. 3. *) in exedrâ C.I. 1694. 2683. in porticu ib. 2274. in stadio ib. 27. in stoâ ib. 2454. in pontē ib. 2958. modo in basi plerumque arae formam repraesentante vel in columnis basis loco positis, in quibus donaria fuerunt vel imagines dedicatae n. 51. 84. C.I. 2103. b. c. 2157. 2276. 2277. a. 2279. 2865. 2525. b. 2526. 2528. vel in πίναξ; (Plut. Themist. 5.) tabulisque votivis C.I. 2429. 2071. 2076. 2077. 2391. 2396. Et hi quidem lapides interdum res dedicatas insculptas referunt, ut crus C.I. 1769. ut cincinnos ib. 1769. cf. Paus. VI. 13. 6. vel aliis sunt anaglyphis ornati, ut C.I. 2096. e. f. 2054. 2158. 454. 455. Donaria alia in templis vel in viciniâ templorum (cf. C.I. 1794. a. Pausan. II. 27. 4. cf. Boeckh. C.I. ad n. 213.) dedicantur, alia in aliis locis publicis, ut Athenis in via quae dicta est Tripodes (Paus. I. 20. pr.). Quid? quod aerae columellae inventae sunt in cellulis rupi incisae C.I. 507. unde tituli aliquando vivo saxo insculpti n. 4. 5. 6. C.I. 1601. 1602. 1728. 2387.

Horum titulorum formula solemniss haec est: ὁ δῶνα ἀνέθηκεν (++) θεῷ, vel, quod

(*) Disertiores sunt tituli C.I. 2276. 2279. et monumentum Sardinum ib. 3450. in honorem Tiberii positum, in quo subscripta sunt nomina legatorum apposito unicuique verbo ἔδοξεν, quo singulae civitates ex decreto factum monumentum testarentur.

(**) Memorabilis dativus est tit. 1559. 1560. Δαμόκλεια Ἰστρί. Δαμόκλεια Ἀρετοῦ, quo, Boeckhio iudice, continentur nomina puellarum recens natarum, ob quas mater vota solverit Ilithyiae.

(***) Nam is qui vovet, non semper idem est qui votum exsolvit, ut C.I. 2276. Mithradates est vovens, Seleucus gymnasiarchia dedicans. cf. ibid. 2279. et epigrammata ap. Pausan. VIII. 4. 2.

(+) Aliter explicandus est genitivus ille, qui legitur in inscriptionibus theatri Syracusani, de quibus bene disputavit Goettlingius in Mus. Rhen. II. p. 103. seqq. et 189. sq.

(++) Interdum ἔθηκεν C.I. 2392. ἔθηκεν in tit. Rom. ap. Osann. Syll. p. 543. quae in potai fre-

etiam frequentius, ὁ δίδω θεῶ, ut θεοῖς C. I. 1754. 1847. 1848. 1849.^b cf. 452. vel pro re θεῶ ἀγνῆ sub anaglypho cum protome Cybeles in Mus. Paris. Cat. Clarac. 637. θεοῖς πατρώοις Marm. Ox. XV. Chändl. etc.

- 'Αθηναία in tit. Att. ap. Ross. Kunstbl. 1836. n. 16. cf. C. I. 490. 2660. 'Αθηνα C. I. 492.
 'Αθῆνα ib. 1502. 'Αθηνα ἀρχηγέτιδι supra n. 98. C. I. 476. 'Αθηνα Δινδία 2103.^c 'Αθηναία Πολιάδι 2904. 2565. Θεῶ 'Απατούρω 2133.
 'Απόλλωνι ib. 2365. 2366. 1726. 1174. 1142. 2367. 466. 'Απόλλωνι 'Αρισταίω 2364. 'Απ. 'Ασκληπιῶ 1175. 'Απ. Διωχίω 2132. 'Εκατηβελήτη 1176. 'Απ. τῷ δεκάτηφόρῳ 1142. cf. 1143. 'Απ. Πλαρασεῖ 2862. 'Απ. τῷ Πριηνῆι 2247. 'Απ. προστάτη 2067. 'Απ. Πυθίω 2481. 'Απ. Ταρσίω 495. 'Απλουι Τεμπεία 1767. 'Απ. ἐπηκόω 2290.
 'Αρτάμυτι ib. 1772. cf. 1849. 'Αρτέμιδι 2227. 'Αρτ. Βορειτηνῆ ib. 3477. 'Αρτ. Εἰλειθυία 1596. 1597. 'Αρτ. 'Εφεσῆ 2228. cf. 3155. 'Αρτ. Θερμιά εὐακόω 2173. cf. 2172. 'Αρτ. Κελλαία 1947. 'Αρτ. λοχειά τῆ εὐεργέτιδι 1768. 'Αρτ. Φεραία 1837. 'Αρτ. 'Οπιταῖδι 1934. 'Αρτ. Σωτείρα 2481. 'Αρτ. εὐακόω 2172. 2173. 2566. 'Αρτ. λυσία σωτείρα θεῶ ἐπηκόω ap. Grut. 40. 10. 'Αρτέμισι πράσις 1598.
 'Ασκληπιῶ ib. 1794.^b 'Ασκληπιῶ καὶ 'Υγία 2046. 2038. 2690. 2392. 93. 96. 2428. 2429.^b 'Ασκληπιῶ Παιήονι 3158.
 'Αφροδίτη ib. 507. 2108.^c 2109. 1973. 2125. 1233. cf. 1796. 99. et Ross. Inscr. Inedd. I. n. 35.
 'Αχιλλεῖ Ποντάρχῃ ib. 2076. 77.
 Δάματρι ib. 1196. Δήμητρι 2107. 2108. Δήμ. Θεσμοφόρῳ 2106. Δάμ. χθονία 1198. 1194. 1195. Δάματρι καὶ Κόρα 1727. cf. 471. Δάματρι, Κλυμένη, Κόρα 1199.
 Διὶ n. 27. C. I. 2081. — Διὶ 'Ασκληπιῶ 1198. Διὶ 'Αταβυρίω 2103.^b Διὶ Εὐβουλειῇ 1948. Διὶ μέγιστῳ 1171. Διὶ Μειλιχίω 2150. Διὶ ἑλβῆω 2017. — Διὶ ὑψίστῳ 498. Διὶ σωτῆρι 2084. 2526. cf. 1796. 99. Διὶ Ἡλίω μεγάλῳ Σαράπιδι in tit. Aeg. ap. Letronn. Rech. p. 473.
 Διὶ καὶ Ἡρακλεῖ C. I. 2385.
 Διονύσῳ ib. 1601.^c 1777. 2451. 1599. cf. 2465. 3160. 3161.
 Διοσκόροις ib. 1824. 2165. Διοσκ. 'Ιστωναίοις 1874.
 'Εκάτη ib. 2897.
 'Ερμῆ ib. 1461. 1462. 2386. 'Ερμῆ ἀγοραίω 2078. cf. 2156. metr. — 'Ερμῆ; Ἡρακλεῖ 1871. cf. 2436.
 'Ερωτι Οὐρανίω ib. 3157.
 'Ἡρακλεῖ ib. 2102. Θαλλοφόρῳ εὐακούστῳ Rom. ap. Grut. 49. I. ἑπλοφύλακι C. I. 3162. Θέμιδι ib. 461.
 'Ἴσι ib. 2294. 'Ἴσιδι Δικαιοσύνη in tit. Diar. Archaeol. Hal. a. 1835. n. 22. cf. C. I. 2295. Εἴσιδι Πελαγία εὐακόω 2174. — 'Ἴσιδι εὐακόω 2174. 'Ἴσιδι ἐπηκόω 2300. 'Ἴσιδι, Σαράπιδι, 'Αναβίδι, Ἀρκαράται v. Diar. Arch. Hal. a. 1835. n. 4.

quentiora. De arā et similibus etiam ἀφύστω C. I. 1177. 2295. 3155. 3171. 2567. 2568. quod est in tit. senioris aevi ἀφύστω v. Burckh. Trav. in Syr. p. 78. Aliquando εἴστω C. I. 2367. cf. Ther. 109.^c in Act. Acad. Boruss. 1836. In tit. recentioribus aliquoties ἀφίρωσι C. I. 1171. καθίρωσι ib. 2698.^b 3158. (cf. Letronn. Rech. p. 429.); semel etiam ἰσχυρίωσι, ἐπίρωσι, καθίρωσι C. I. 2870. quae formula similis Latino D. D. D.

Κάστορι Ther. 102. in Act. Acad. Boruss. 1836.

Κρονίονι Ther. 82. in Act. Acad. Boruss. 1836.

Μητρὶ θεῶν C.I. 487. Μητρὶ θεῶν σωτεῖρα ἐπηκόω in tit. Canopi act. Ptolem. ap. Jomard. Descr. Ant. Aeg. V. tab. 56. n. 23.

Μητρὶ Νομαία incerti loci. v. Prodr. Inscr. gr. e Mus. Reg. Holm. Upsal. 1833. VII. Νεμέσει C.I. 462. 3162.

• Νύμφαις ib. 2387. cf. 456. Νύμφαις Ὀμπνίαις 454. Νύμφαις Πανί 1601. a.

Πανί ib. 1602. 1601. b. Πανί Νύμφαις 1602. Συμπεριπέλω Πανί Νύμφαις 1728.

Πλούτωνι καὶ Κόρη ib. 517.

Ποσειδῶνι ib. 1769.

Σαράπιδι, Ἴσιδι, Ἀνούβιδι, Ἀρποκράτι, Διοσκούροις ib. 2302. Σαρ. Ἴσ. Ἀνούβ. Ἀρποκρ. Κανώκω 1800. Σαράπι, Ἴσι, Ἀνούβι 1729. 2304. Simpl. Ἀνούβιδι 2299.

Ἵγυιῆ ib. 460. Ἵγυιῆ καὶ Ἀσκληπιῶ 2391.

Etiam ἀγαθῆ Τύχῃ 1950. 3171. cf. 2510 et 2642. ubi τῆ ἀγαθῆ Τύχῃ et 2693. b. ὁ δῆμος τύχῃ ἐπιφανεὶ βασιλέως. In tit. Rom. ap. Osann. Syll. 543. Θεῶ μεγίστῳ καὶ καλῆ μοίρῃ. et in tit. As. ap. Richter. Itin. p. 555. n. 5. Τῆ Τύχῃ τοὺς τέσσαρας λαμπαδηφόρους ἀνέθικα. — Θεῶ μεγάλῳ βροντῶντι in tit. Rom. ap. Maffei. Mus. Veron. p. CCCXVI. 1. cf. Murat. I. p. VIII. 8. Θεῶ ἐπηκόω βροντῶντι in tit. Rom. Oderic. Syll. Inscr. I. p. 176. Θεῶ φωσφόρῳ C.I. 3167. (*) et nominatā re quae dedicatur, ut ἀπαρχὴν in tit. Attico ap. Ross. Kunstbl. 1836. n. 16. — δεκάτην C.I. 2660. cf. 1772. et Diar. Archæol. Hal. 1838. n. 41. — τὸν βωμὸν C.I. 476. 2367. 2691. a. b. 2367. 1171. — τὸ ἄγαλμα ib. 2298. — τὸν ἀνδριάντα ib. 2465. cf. 2505. 2961. et supra n. 45. — τὸ ἔδος C.I. 491. — τὸν κίονα ib. 1947. 2748. — τὴν ἐργασίαν τοῦ κίονος ib. 2862. — τὴν κονίασιν ib. 2297. — τὰ κίονια καὶ τὸ πῖτωμα καὶ τὰς κωκλίδας etc. ib. 481. — τὸν ναόν ib. 2904. — τὸ πρόναον in tit. Aeg. ap. Letronn. Rech. p. 42. — τὸν σηκόν ib. p. 76. — τὸ τέμενος n. 81. C.I. 3155. cf. Letronn. l. c. p. 6. — τὸν πύργον C.I. 2081. cf. ib. 1948. 2748. — τὰν ἔξεδραν ib. 2430. — τὰς στοάς ib. 2125. 2641. — τὰν κράνας καὶ τὸ ὑδραγωγίον ib. 2172. — τὸ ὠρολόγιον ib. 2510. 1947. — τράπεζαν in tit. Panorm. ap. Castell. L 18. p. 9. — τοὺς τέσσαρας λαμπαδηφόρους in tit. Syr. ap. Richter. Itin. p. 555. n. 5. cf. C. I. 3169. (***) — τὰς Νεμέσας C.I. 3161.

Haud raro additur formula ὑπὲρ τοῦ δεινός, praesertim in votivis ut ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ τὴν παιδικὴν τρίχα C.I. 2391. cf. 2392. 2393. — ὑπὲρ τῆς πάλειος καὶ τῆς αὐτῶν ὑγείας στρατηγὸν χρύσειον ib. 2067. cf. 2068-2075. 2078. ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου καὶ βασιλίσσης Κλεοπάτρας — τὸν σηκόν in tit. Aeg. ap. Letronn. Rech. p. 76. cf. ib. p. 20. 344. et C. I. 1191. (***)

(*) Etiam in donariis hinc inde nuda deorum nomina habentur modo genitivo casu expressa modo dativo, ut Διὸς Ὀλυμπίου C. I. 2171. Ζητὸς Ὀλυμπίου ib. 30. cf. 2867. 2896. 2750. 3074. 2655. a. 1540. 1595. 465. 2865. 1173. 2640. etc. Plene Ἀρτίμιδος ἱερὸν ibid. 155. vs. 36. cf. 463. — Διὶ Παλλήνῃ C. I. 2138. b. Ἀπόλλωνι προστατήνῃ, ἄρτις 464. Ἑλίῃ 494. Ἀσκληπιῶ καὶ Ἵγυιῆ 510. Ἀπόλλωνι Διδομῆϊ καὶ Ἀσκληπιῶ Σωτῆρι καὶ Ἵγυιῆ 2864. cf. 430. 425. 2414.

(**) De rebus a Diis diectis in inscriptionibus v. Welcker. Syll. Epigr. p. 215.

(***) Exempla varia, in quibus tamen res dedicata non nominatur, v. C. I. 460. 1180. 2038. 2046. 2076. 2077. 2105. 2107. 2108. 2108. g. 2227. 2299. 2390. 2302. 2429. b. 2451. 2481. 2567. 2568. 2757.

6. Propria in rebus gratiarum referendarum causa dicatis formula est haec: ὁ δαῖνα εὐξάμενος εὐχὴν ἀνέθηκεν θεῷ, i. e. qui donarium offert votum susceptum solvit, postquam deus addidit, C. I. 2568. (*) et εὐξάμενος εὐχὴν simpliciter ap. Murator. 35. 3. Ignarra de inscr. Heracleae repertā p. 9. Unde plerumque εὐξάμενος ἀνέθηκεν n. 146. C. I. 455. 496. 509. 2119. 2120. vel εὐχὴν ἀνέθηκε ib. 506. 2011. εὐχὴν ἀνέστησε ap. Grut. 1073. I. εὐχὴν ἐποίησε in titt. Rom. ap. Osann. Syll. p. 426. εὐχὴν ἐπλήρωσεν in tit. Rom. ap. Marini. Act. frat. Arg. p. 573. saepissime suppresso verbo, εὐχὴν C. I. 497. 499. 500. 501. 503. 504. 505. 1869. 1949. 2300. 2303. 2389. 2482. 2663. 2230. 2716. 3164. etc. Rarius ἐτελών εὐχὴν Pitt. di Ercol. V. p. 263. vel εὐχῆς χάριν ap. Grut. 68. b. vel εὐχαριστῶ n. 34. C. I. 502. vel εὐχαριστῶν (ἀνέθηκεν) n. 130. C. I. 1874.^a frequentius εὐχαριστήριον vel χαριστήριον (ἀνέθηκεν) C. I. 517. 2054. 2084. 2096. e. — 2096. d. cf. 1606. 2017. — 2096. f. 2231. 2290. 2077. 2103. b. 2103. c. 2305. 2565. 3039. 1598. 495. 498. etc. Semel atque iterum ἐπιτελεῖ εὐχαριστήριον v. Maffei. Mus. Veron. p. 58. Murator. 19. 4.

7. Praeterea civitati, universitatibus, personis res dedicantur, ut stadium δῆμῳ Ἀθηναίων in tit. Att. C. I. 27. τὸ ἐπιστύλιον καὶ τὸν ἐπ' αὐτοῦ κίσμον τῷ δήμῳ ibid. 2751. 2752. 2753. τοὺς πυλῶνας τῇ πόλει ibid. 521. cf. 1463. 1111. τὴν στοὰν τῇ πατρίδι ibid. 1459. cf. 2925. 1104. τὰ ἱερά τῇ φυλῇ n. 132. C. I. 2048. Interdum praemisso dei nomine ut Ἀφροδίτῃ καὶ τῷ δήμῳ 2748. Διὶ Κεραυνίῳ Ἀφροδίτῃ, πόλει, δήμῳ, ὁμοιοῖα 2641. Διοσκουρίοις καὶ τῇ πόλει in tit. Ital. ap. Letr. Rech. p. 429. τύχα ἀγαθῆ καὶ ἀγαθῶ δαίμονι καὶ τῷ δήμῳ, C. I. 2510. τῷ θεῷ τὸ καὶ τό. ibid. 2278. 2090. 2092. 2698.^b 2068. 2629 (qui titulus idem honorarius est); praesertim regibus, ut Θεοῖς σωτήρσιν (i. e. Ptolemaeo et Berenicae) ap. Letr. Rech. p. 39. et Imperatoribus, quorum varia in his adulatio. C. I. 1810. Αὐτοκράτορι θεοῦ υἱῷ Σεβαστῶ Μαλ- λῶται. cf. ibid. 1822. 1968.^{a. b} 1521. 1537. 2087. haud raro praemisso dei nomine, ut C. I. 2863. Ἀπέλλωνι Διδυμῆι καὶ Αὐτοκράτορι Ἀδριανῶ Καίσαρι Σεβαστῶ, Ὀλυμπίῳ, Σωτήρι, Οἰκιστῇ. cf. 2866. 2883. 2747. 2958. 2959. 480. 478. 1730. 2696. etc.

8. Ex visu vel somnio monitus (Paus. III. 14. 4.) qui aliquid dedicat, is dedicare dicitur κατὰ κέλευσιν θεοῦ (Grut. 21. 1. Murat. 160. 3.), κατὰ πρόσταγμα (C. I. 2304. 2305. cf. Reines. Cl. I. p. 151. n. 113.), ἐξ ἐπιτάγματος (Reines. n. 196.), ἐξ ἀκελεύσεως (Murator. 1048. 5. cf. Marini. Act. frat. Arg. I. p. 36.). Similiter alia κατὰ μαντείαν dedicantur (Paus. III. 18. pr. cf. Osann. Syll. p. 485. Grut. XXI. 12.).

Denique in titulis huius generis qui dedicat haud raro honoris sui causa addit ἐκ τῶν ἰδίων, ut C. I. 481. 491. 521. 1111. 1079.^b 1205. 1603. 2567. 2568. 2048. ἐκ τῶν ἰδίων προσόδων ib. 2749. τοῖς ἰδίῳ ἀναλώμασι ibid. 1236. ἐκ τῶν ἰδίων πόρῳ ibid. 3454. etc. praesertim in titulis

---

Formula ὑπὲρ τοῦ θεῖος in Imperatorum honoribus prolixior in modum exponitur, ut ὑπὲρ σωτηρίας Κυρίου Αὐτοκράτορος Letr. Rech. p. 426. ὑπὲρ σωτηρίας καὶ αἰωνίου διαμονῆς τῶν — Αὐτοκρατόρων C. I. 1190. Ἐπὶ ὑγίαιας καὶ σωτηρίας καὶ τιμῆς καὶ ἰσχύος καὶ αἰωνίου διαμονῆς τῶν δεσποτῶν ἡμῶν C. I. 2744. Ἐπὶ τῆς Αὐτοκράτορος Καίσαρος — τιμῆς Letr. Rech. p. 231. ὑπὲρ τῆς τῶν Αὐτοκρατόρων ἰσχύος καὶ αἰωνίου διαμονῆς n. 132. cf. tit. Ancyg. ap. Montef. Palaeogr. I. p. 167. p. 163. Ἐπὶ τῆς τοῦ μεγίστου καὶ θεῶν ἡφαισταίου Αὐτοκράτορος — ὑγίαιας καὶ διαμονῆς supra n. 122. Ἐπὶ τῆς εἰς αἰῶνα διαμονῆς Ἀστυαίου Καίσαρος τοῦ Κυρίου etc. Letr. Rech. p. 237. etc.

(*) Etiam εὐξάμενος καθίρωσε C. I. 2123. 2108.

collegiorum C.I. 3451. 3480. 3485. 3490.; quemadmodum contra in operibus publicis aliquoties legitur ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων ἐπισκευάσθη C.I. 519. etc.

9. Aliquoties etiam in titulis honorariis et dedicatoriis temporis addita notatio habetur ex archonte eponymo (ἐπὶ τοῦ δαίνοσ ἀρχοντοσ); cuius rei exempla initio huius capituli habuimus (cf. C.I. 458. ex Ol. 110, 4. n. 99. ex Ol. 114, 1. n. 1416. 1593. 2080. 2955.); et pro argumento cum aliis magistratibus, ut cum sacerdotalibus C.I. 2394-96. 1694. cum cosmeta et similibus C.I. 254. 262. quales magistratus etiam soli pro eponymis nominantur, ut C.I. 481. Alias ἐπὶ ἱερέωσ — ζακορεῦοντοσ — in tit. Diar. Archaeol. Hal. 1835. 3. p. 23. 4. p. 26. (cf. C.I. 431. b. in Add. 2300. 2298. 2299. 2302. 2096. d. 2165.), ἱερατεύοντοσ — n. 118. vel ἐπὶ ἱερείωσ — C.I. 461. 462. 386. 393. 435. — γυμνασιαρχοῦντοσ — ib. 466. ἐπὶ ἀγνωσθέντοσ — ib. 1425. 1427. — στρατηγοῦντοσ — ib. 480. 485. — Ex rege, ut in Phanagorensibus et Panticapaensibus quibusdam C.I. 2105. 2106. 2107. 2117. 2120. Atque in titulis recentioribus computantur etiam anni vel Olympiadum, ut n. 119. (*) vel alius cuiusdam aerae, ut ab epochâ Achaicâ a. u. c. 608. in titulis Megaricis n. 94. in Hermionensi C.I. 1203. in Aegin. n. 92. in Peloponnesiacis n. 113. et 117. — ab epochâ Bosporanâ a. u. c. 457. a. Chr. 297. in titt. Panticap. n. 146. C.I. 2108. 2109. v. Boeckh. II. Introd. I. 12. — ex Imperatoribus in titt. Syriacis et Aegyptiis. v. Burckhard. Itin. Syr. vers. Gesen. I. p. 150. (**). Letr. Rech. p. 157. 172. 231. 237. 426. 447. 264. etc.

10. Solebant veteres in locis sacris, quos adorandi causa invisebant, monumentis vel vivo saxo nomina sua insculpere; cuius rei ruinae in promontorio insulae Therae, ubi Neptuni templum fuisse constat, plurima exempla praebuerunt, v. n. 7-15. 17-20. cf. Act. Acad. Boruss. a. 1836. inscriptt. Ther. n. 21-101. 103. C.I. 456. 2306. Similiter in saxo Epiri C.I. 1825 Διωσίωσ Πρωτάρχοσ ὧδε παραγενόμενοσ μετὰ τῶν συνοστρωτων (sequuntur nomina). In antro Antipari C.I. 2399 Ἐπὶ Κρίτωνοσ οἶδε ἦλθοσ etc. cf. ibid. 2400. 2401. Alias additur σύχθωσ χάρισ ut in saxo Anchesmi C.I. 512. cf. 514. 515. Itaque vel praesentes sese fuisse testantur simpliciter, vel deorum et familiarium ibi esse recordatos; cf. Dorvill. ad Charit. p. 525. ed. Lips. Unde in talibus inscriptionibus formula ἐμνήσθη ὁ δαῖνα C.I. 513. ubi genitivus ex titulo iuxta inciso auwendus videtur. Sic in Epiro ad maritimum antrum C.I. 1826 ἐμνήσθη Τρύφων παρὰ τὰσ Διοσκούρωσ, cf. 1827. vel plene ὁ δαῖνα ἐμνήσθη τῶν δαῖνοσ, ut C.I. 516. in promontorio Sunio Ὁνήσιμοσ ἐμνήσθη τῆσ ἀδελφῆσ Χρήστωσ. cf. ibid. 965. 1107. (Ross. Inscr. inedd. I. n. 61.). Exstant huius generis in Aegypto et Nubiâ tituli plurimi, in quibus quum item μνησίωσ fit mentio, ut in tit. insulae Philarum — ἦκω πρὸσ μεγάλην Εἶσιν θεῶν τὴν ἐν Φίλωσ, μνησίωσ ἐπὶ ἀγαθῶ τῶν γονέων ποιούμενοσ ap. Letronn. Rech. p. 470. (cf. epigramma elegans ap. Parthey de Philis p. 52. et inscriptt. Syringum Theb. ap. Letronn. Comm. de statuâ Memnonis (***)

(*) Peculiaris in nonnullis Atticis titulis post Ol. 227, 3. exaratis notatio est ex primâ Olympiade inde a dedicatione Olympiei computandâ v. n. 125.

(**) De aliis aeris titt. Syr. v. ibid. p. 484. sq. coll. Marini Act. frat. Arv. p. 724.

(***) La statue vocale de Memnon considérée dans ses rapports avec l'Égypte et la Grèce, étude hist. de Letronne, faisant suite aux Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte pendant la domi-

p.244. n.2. p.246. n.6. 247. n.8. 251. etc.) tum usitatissima formula est προσκύνησα et τὸ προσκύνημα θεῶν v. παρὰ θεῶν ἐποίησα v. γέγραφα, vel τὸ προσκύνημα τοῦ δαίμονος (παρὰ θεῶν) plerumque cum notâ temporis. Ἡρακλῆς ὁ καὶ Ἦρων Ἡρώτος ἦλθον καὶ προσκύνησα Ἑρμῆν θεὸν μέγιστον ap. Light. Itin. Nub. p.271. n.3. Letr. Rech p.478. cf. ibid. p.477. et Journ. d. Sav. 1821. p.309. Σαραπίων Δράκοντος ἤκω πρὸς τὴν Κυρίαν Ἴσιν καὶ πετόκα τὸ προσκύνημα Καλλιμάχου καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ etc. Journ. d. Sav. 1827. p.620. cf. Letr. Rech. p.464-467. Τὸ προσκύνημα Ἀντωνίου γραμματέως Φιλῶν Καπίτωνος· καὶ προσκύνησα θεὸν μέγιστον Ἑρμῆν καὶ ἐποίησα τὸ προσκύνημα τῶν ἄλλων πάντων καὶ φίλων ΛΙΘ Τετρίου Καίσαρος Πασιῶν C. Letr. Rech. p.478. cf. ib. 483. 458. et Journ. d. Sav. 1822. p.288. ex Burckh. Trav. in Eg. p.91. Τὸ προσκύνημα Πετέσις ἱερουργὸς ποιῶ παρὰ τῷ Κυρίῳ Παῦτινύφιδι Journ. d. Sav. 1822. p.290. ex Gau Ant. Nub. cf. Journ. d. Sav. 1831. p.409. et inscripti. syring. Theb. ap. Letr. in Comm. de statua Memn. p.253.241. n.3. et 42. n.1. p.245.248. Præterea in syringibus Thebarum, ubi non nuda nomina inscripta sunt, formula est: ὁ δαίμων ἐθαύμασα vel ὁ δαίμων ἱστορήσας v. ἰδὼν ἐθαύμασα vel simpliciter ἱστορήσας vel θεοσάμνος et similia, ut ap. Letr. l.c. p.242.247.248.250-254; in statua autem Memnonis, ubi non epigrammata metrica, hæc: ἤκουσα vel ἠκούσαμεν Μέννωνος cum notâ temporis, addito hinc inde μεμνημένος τοῦ δαίμονος vel καὶ ἐμνήσθην τοῦ δαίμονος, ut ap. Letr. l.c. LI. p.216.

11. Ex titulis in memoriam amicitiae scriptis sunt: C.I. 2702-2706. τοῦ δαίμονος καὶ τοῦ δαίμονος φίλια, et Herma Tenius in Bull. Hist. Archaeol. Rom. 1832. p.56. cf. Kunstbl. 1836. n.17. ubi τῶν δαίμωνος συμβίωσις φίλια. v. etiam Boeckh. ad inscr. Ther. 110. in Act. Acad. Boruss. 1836. Maior numerus est. titulorum amatoriorum non in marmore, sed in aliâ qualicumque suppellectile, præsertim in vasis. Constat veteres nomina eorum, quos amabant, in parietibus, ianuis, corticibus arborum, (*) vel aliâ quacumque suppellectile solitos esse inscribere adiectâ voce καλός; itaque ὁ δαίμων καλός; ἢ δαίμων καλή. V. Aristoph. Acharn. 144. et ibi schol. coll. Vesp. 98. Eustath. ad Il. ζ. p.633. Suid. v. κάλοι. ὁ δαίμων καλός. Ἐρανοσία. Creuzer. Plot. de pulcr. præp. p.XXV. sq. Unde etiam in vasis toties pictum est καλός; καλή; ὁ παῖς καλός; καλός ὁ παῖς (Milling. Peint. d. vas. Rom. 1817. pl. XLIII. cf. Gerh. Rapp. Volc. p.78.), vel ὁ δαίμων καλός; ut KALOSNIKON ap. Ros. Inscr. Vetust. tab.XII. fig.3.1. KALLIKLESKALOS ibid. fig.3.2. quorum pars generis est ἀθηναίη v. Gerh. Rapp. Volc. p.79. sq. O. Müller. Archaeol. §301. p.399. ed. sec. Plenam formulam tituli amatorii suppeditat tegula C.I. 541. Ἰπτεος καλός; Ἀριστομένει δοκίῃ et vas Locrumense ap. Ros. l.c. tab.XII. καλή δοκίῃ, de quo Boeckh. ad Pind. fragm. p.968. Καλός; εἴ ap. Roch. Journ. d. Sav. Febr. 1830. cf. Tischbein. fol.13. a. Part. IV. Huo pertinent gemmae quaedam et sigilla, in quibus legitur e.g. Φῆς μιν Θεανώ (Mondl. Ant. expl. Suppl. III. tab.65. p.173. cf. Ficoron. gem. ant. litt. tab.V. n.9.), Λευκάς καλή χαίρε (Cayl. Rec. II. P.3. tab.52.3.), Ἀλιβιάδης ἐράσμιος (Gori Inscr. Etr. I. gemm. tab.IV.3. et p.LIII).

nation des Grecs et des Romains. Paris. 1833. Cf. Rec. Grotefend. Zeitschrift für die Alterthumsw. 1834. p.203-211.

(*) Athenis celeberrimus hoc nomine locus fuit Ceramicus intra urbem, sed minus, ut videtur, honorificus. v. Meurs. de Ceramico gemino, cap. XVIII.

CAPUT IV.

DE TERMINIS ET SIMILIBUS.

1. Cippus (στήλας) vel hermas (Paus. II. 38. fin.) in finibus imperii terminorum tropaeorumque loco scriptos a veteribus positos fuisse haud pauca exempla monstrant a Zoega de Obelisc. p. 577. collecta. Terminus huius generis est columna Isthmiaca, cuius mentio fit ap. Plut. Thes. 25. Strab. III. p. 171. Cas.

Τὰδ' οὐχὶ Πελοπόννησος ἀλλ' Ἰωνία.

Τὰδ' ἐστὶ Πελοπόννησος, οὐκ Ἰωνία.

cui similis titulus est in portā Athenarum ab Hadriano positus C.I. 520. Referuntur huc quodam modo hermae Hipparchi in Atticā dispositi quo loco media via est inter urbem et pagum n. 41. et titulus arae duodecim deorum, ex qua intervalla computantur, C.I. 525. Sed hic imprimis nominandi sunt tituli cipporum qui in agrorum limitibus constituti insularum terminos notarent. V. Demosth. Cor. p. 278. et quae Osann. Syll. p. 327. adstruxit ex Horat. Serm. I. 8. 12. et ex agrimensorum scriptore ed. Goesii p. 88. Horum titulorum, qui plurimi ad sacra *τεμένη* referuntur, forma haec est: ἕρος *τεμένους* Ἀθηναίης C.I. 526. cf. supra n. 61. et C.I. 527. 527.^b in Add. 528. 529. 2420. vel ἕρος Διὸς Μηλωνίου ibid. 2418. cf. 2419. 1468. 1870. 1876. vel ἕρος χωρίου ἱεροῦ Ἀπέλλωνος in Naxo et Paro v. Ross. Kunstbl. 1836. 12. vel etiam simplici genitivo, ut Ἰστώνης C.I. 1875. cf. 1872. De munere *προστάτου τεμένους* fragm. exstat C.I. 2906. (*).

Etiam sepulcris sunt termini s. limites impositi, ut ἕρος *μνήματος* C.I. 534. ἕρος *σάματος* Ὀνησίμου ibid. 535. aliisque locis, ut lapicidinias, v. C.I. 536. In quo notum est munus *ἄριστων* ex Bekk. Anecd. p. 287. cf. Tabb. Heracl. Propter formulam, qua huius generis tituli concepti sunt, conferri possunt cum his *στήλαι* vel ἕροι illi, qui aedibus oppigneratis affigebantur, v. n. 62. coll. C.I. 531. 532. 533. fundisque mancipatione sub fiducia venditis, v. Diar. Archaeol. Hal. 1835. n. 4. p. 30. et Boeckh. Ind. lectt. Univ. Berol. aest. 1821. De scripturā in ἕροις vulgo obtinente v. supra p. 150.

2. In parietibus theatrorum vel gymnasiarum hinc inde tituli reperiuntur, quibus locus alicui assignatur, ut in Naxo C.I. 2421. Ἀρχιερέως Ἀριστάρχου τόπος προκατήχεται. In Melo C.I. 2436. νεανίσκων τόπος ὑμνησῶν τόπος, cum qua formulā nec titulus The-raeus n. 99. in Act. Acad. Boruss. 1836. quidquam habet commune neque genitivi illi qui leguntur in theatro Syracusano, v. supra p. 332. not. 4.

(*) Pertinent huc etiam *asyla*, ut *χωρος ἱερῆς ἀσυλῆς Διονύσου Βάκχων τὸν ἱεῖτην μὴ ἀδικεῖν μηδὲ ἀδικήματι περιεργεῖν εἰ δὲ μή, ἐξώλη εἶναι καὶ αὐτὸν καὶ τὸ γένος αὐτοῦ* C.I. 2919. (cf. similia ibid. 1926.) et columnae Herodis n. 33.

CAPUT V.

DE TITULIS SEPULCRALIBUS.

1. Titulos sepulcrales, qui iidem honorarii sunt, supra vidimus p. 330. Nunc, quae ratio sit titulorum mere sepulcralium, videamus. Hi plerumque in *στήλαις* (cippis, columellis) eleganter ornatis scribebantur, quae ex more Sicyoniorum (Paus. II. 3. 7.) haud raro aëtoma supra positum habebant (cf. C. I. 869. 1669.), vel etiam anaglyphis instructae erant (C. I. 818. 894. 869. 717. 945. etc. Welcker. Syll. p. 135. Müller. Archaeol. § 286. 4. § 431. 2. § 284. 1.). Prae grandibus *στήλαις* opus fuit in militaribus n. 47. C. I. 166. sqq. 1936. Inscribebantur praeterea aris, quales praesertim ap. Rhodios usitatae fuerunt (C. I. 2545. 2550. sq. cf. aras in Delo dicatas memoriae causa C. I. 2310.), urnis (C. I. 974. 1008. 1009. etc.), vasis marmoreis (C. I. 915. 934. 552. etc.), arcis vel sarcophagis (C. I. 1816. 926. 1024. 3029.), et quae alia sunt generis eiusdem (cf. Müll. Archaeol. p. 386. sq. ed. sec. et Ross. in Diar. Archaeol. Hal. 1837. n. 13. 14. 15.); denique vivo saxo, ubi sepulcra rupi incisa erant; n. 1. sqq. —

2. Etiam in his titulis vetustior ratio simplicior est, qua nomen defuncti cum patris demique nomine inscribitur, ut in Atticis C. I. 548. Πολυκράτης Νίκωνος Ἀγγελῆθεν, cf. 549-631. 633-665. 667-748. 759-764. 766-807. (*) et tit. exterarum gentium 1096. 1189. 1917. 1925. 2042. 2320. 2514-16. 2517. 2538. 2539. 2547. 2550. etc. vel omisso demi nomine, ut Ἀμαξάνιος Ἀμαξάνιου ibid. 912. 914. 915. 917-922. 1089. 1094. 1674. 1676. 1777. 2598. 2600. etc. vel omisso etiam patris nomine, ut n. 1. 2. 3. 16. 19. cf. C. I. 929. 931. 932. 936. 937. et saepe. (**). Huic simplici appellationi additur interdum *χρηστός*, ut C. I. 924. 928. 931. 968. 1002. 1007. 1669. Alias *χαῖρε*, ibid. 910. 944. 961. 979. 975. 976. et sexcenties extra Atticam 1088. 1090. 1693. 1099. 1112-1114. etc. qualem formulam (ὁ δίδα χαῖρε) apud Sicyonios inprimis frequentatam praedicat Paus. II. 7. 3.; cui haud raro nomen defuncti praemittitur casu vocativo expressum, ut Δερμάμαχα χαῖρε ibid. 941. vel coniunctum *χρηστός χαῖρε* ibid. 2406. et millies *χρηστὴ (χρηστῆ) χαῖρε*, ut ibid. 554. 864. 1020. 2311. 2313. etc. (***) alias ἦρωσ, ibid. 1017. cf. 904. 989. 1398. 1629. 1654. 1661. 1662. 2427. 2486. fam. ἠρωστὴ 2259. cf. 1944. 3277. vel ἦρωσ χαῖρε 1787. cf. 2259. vel

(*) In mulieribus Atticis, ubi demus nominatur, usitata formula est ἐξ Ἀθμοστῶν C. I. 557. ἐξ Αἰθουλιδῶν 563. ἐξ Ἀζηστῶν 569. ἐξ Ἀναγοραστῶν 583. ἐκ Βερρακιδῶν 612. ἐκ Βησαλῶν 649. ἐκ Γαργηστῶν 617. ἐκ Χαρομῶν 648. ἐκ Κηφιστῶν 653. ἐκ Κελλοντῶν 662. ἐκ Λαμπηστῶν 671. ἐκ Μελιτῶν 690. ἐκ Πειραιῶν 749. ἐκ Πιτθῶν 445. ἐκ Πτελαστῶν 760. ἐκ Σκαμβουιδῶν 764. ἐκ Φυλαστῶν 797. ἐξ Ἰβιδῶν 943. Raro in viris dicitur quod est ap. Dem. 898. 9. Ἐδρυστῆς ὁ ἐκ Πειραιῶς; in inscriptionibus numquam, nisi formula usu confirmata est, ut ἐκ Κολλῆς, ἐκ Κολωνῶν (p. Κολωνῆσ), quae mulieribus cum viris communis est, C. I. 659. Cf. ibid. 692. 821.

(**) Huc pertinent tituli militares n. 47. 50. C. I. 167. 168. 168. 169.

(***) Cf. ib. 2328. 3261. *χρηστὴ καὶ ἀλυπε χαῖρε*. (cf. Pococke Inscr. c. 1. p. 3.) 2163. *προσφιλῆς χαῖρε*. 2937 *εὐσεβῆς χαῖρε*. 2669 *ἀγαθῆ χαῖρε*. 2890 *παίδων καλῶν χαῖρε*. Pro *χαῖρε* interdum est *ἐνφύχαι*, ut C. I. 3204. *Καμψὶ ἐνφύχαι* in tit. Mus. Capitol. v. Gussac. III. 205. n. 1290. ap. Osann. Syll. p. 465. In tit. incerti loci qui tamen inter Atticos positus videtur Mus. Brit. spat. XV. 91. habet etiam *χρηστὴ χαῖρε καὶ ἠρωστῆ*. Praeterea hinc quoque adscribitur *χαῖρε* C. I. 2400.

ἤρωσ χρηστὴ χαίρει, 1723. 1781-1786. 1789. 1792. 2890. 2942. 3290. alias προμοίρωσ βιώσασ 953. v. supra p. 331. cf. Viscont. Journ. d. Sav. 1817. p. 37.

Post χαίρει, χαίρετε ἤρωσ, quod acclamatur defunctis, hi ipsi introducuntur respondentes viatori χαίρει καὶ σύ, v. C. I. 1956. 1961. 1982. 1987. 1988.^b vel καὶ σύ, ibid. 3278. καὶ σύ γε in tit. inc. loci ap. Grut. DCCLXXVIII. 5. Unde etiam in titulis aliam formulam sequentibus quod passim legitur χαίρετε, χαίρετε πάντας, ita explicandum est, ut defuncti ad acclamare legentibus vel superstitibus existimentur. C. I. 1961. 3024. 3032. etc. Hoc sensu in cippis Asiaticis nonnumquam habetur ἐνθάδε κείμει, (*) παροῦντα χαίρει cf. C. I. 2135. 2211. pro quo in tit. Phanagor. ib. 2129. est τοῖς παρὰ γούσι χαίρειν.

3. Praeter hanc formulam ubique Graeciae obtinentem in Boeoticis et Phocicis potissimum usitata formula est ἐπὶ τῷ δεινί, ut C. I. 1639. 1647. 1658. 1739. 1740. 1741. 1743. 1930.^c et additō ἤρωσ vel χρηστῶ 1657. 1662. 1661. 1659. cf. Ross. Inser. inedd. I. n. 77. 78. 80. quae quomodo intelligenda sit, docet nomen additum eius, qui posuit epitaphium, ut ap. Ross. l. c. n. 83. coll. C. I. 1742. Vid. etiam ibid. n. 2033. 2137. Atque in titulis certe serioris aevi integram habes formulam ὁ δεινὰ τῷ δεινί στήλην ἀνέστησε C. I. 2941. 3293. στήλην ἀνέθηκεν in tit. Rom. ap. Osann. Syll. p. 424. στήλην ἐπέθηκε in tit. ap. Dubois p. 53. n. 145. cf. Osann. Syll. p. 370. vel τὸν βωμὸν καὶ τὴν ὀστοθήκην ἀνέστησεν in tit. Ancyr. ap. Montef. Palaeogr. II. 6. n. 12. p. 168. vel simpliciter ἀνέθηκεν C. I. 1005. ἔθηκε ibid. 926. ἐποίησε (sc. τὸ μνήμα vel τὸ ἤρωσ cf. C. I. 916.) ibid. 963. 3013. cf. 1976. et Osann. Syll. p. 434. ἐποίησεν C. I. 1970. alias ὁ δεινὰ τῷ δεινί τὸ μνήμα, ut C. I. 1987. cf. 2314. vel τὴν στήλην in tit. Ancyr. ap. Montef. Palaeogr. V. p. 158. plerumque ὁ δεινὰ τῷ δεινί, C. I. 1831. 1985. 1814. 934. 971. 944.^c in Add. 904. 1032. 1746. 1749. 1764. 2346. 2001. 2111.^c 2605. 2606. 2608. 2609. 2611. 3258. 3269. 3291. 3296. 3322. 3324. ex quo superest dativus solus C. I. 3313. cf. tit. militar. ibid. 1936. et tit. Thiersch. Itin. Ital. I. p. 369. qui ex meliore apographo ita legendus est Κλεανδρίδῃ καὶ Ἀλκιμάχῳ τοῖς Κλεανδρίδου ἤρωσιν. Aliquoties ὁ δεινὰ ὑπὲρ τοῦ δεινός ut C. I. 2727. vel ὁ δεινὰ τοῦ δεινός ibid. 2732. 2733. Huic formulae quum alia addi solent in laudem defuncti, ut χρηστὴ χαίρει C. I. 2345. 3261. tum saepissime μνείας χάριν C. I. 1951. 1952. 1954. 1953. 1957. 1959. 1960. 1962-1965. 1971. 1972. 1974. 1983. 1990. 2729. 2730. 3023. 3024. 3109. 1832. 2732. 2733. 3238. 3269. 3322. 3324. μνείας ἔπειν ibid. 2727. cf. 2728. μνήμας χάριν ibid. 1961. 1988.^b 1989. 1991. 2004. 2019. 2343. 2605. 2606. 2608. 2609. 2610. 2611. 1000. 1005. etc. In Romanis autem, qui fere hanc formam referunt, ut plurimum praescriptum est θεοῖς καταχθονίοις vel χθονίοις (v. ΘΕ: ΚΑ. — Θ. Κ. — Θ. ΚΑΤ. — ΚΘ. in App. II. Ind. II.) pro quo in Smyrnaeo C. I. 3272. habetur θεοῖς ἤρωσιν, in Neapolit. ap. Grut. MXV. 6. θεοῖς δαίμοσιν Κάστορος Βλάστου; in alio Italico prope Baias reperto δαίμοσιν Σμινίου Ἐπαφροδείτου etc. De praescripto ἀγαθῇ τύχῃ in titulis sepulcralibus vid. p. 319.

4. Temporum inferiorum est etiam aetatem notare defuncti; quod ubi fit, post formulam eam, qua simplex nominativus regnat, additur nunc ἔτων --- ut C. I. 1807. 1815-17.

(*) Haec formula recentioris usus est. Ἐθάδε καίτοι ὁ δεινί C. I. 1833. 2233. cf. 897. Ἐθα καίτοι — in tit. Syr. ap. Burkhard. Trav. in Syr. p. 102. vel simpliciter καίτοι C. I. 612. 1006. 2243. vel ibid. suppresso verbo, ut C. I. 1980. In metricis videtur frequenter C. I. 880. 2316. 930. 1026. etc.

1620. 1889-91. 1894. 1490. 1501. 1902. 1906. 1908. 1912. 1914. 1931. 1932. 1794.^d 2151. 1818. 1925. f. etc. nunc *βάρους ἔτη* --- ibid. 1495. 1497. 1502. 1503. 1505. 1508. etc. vel *ζῆσας ἔτη* --- ibid. 3025. 2041. etc. vel *ἔζησαν ἔτη* --- ibid. 3111. atque etiam *ἔζησες ἔτη* --- ut in tit. Catan. ap. Castell. p. 193. Atque eadem ratio in titulis obtinet iis, qui formulâ Romanorum propria concepti sunt (*ὁ δίδνα τῶν δίδου μινίας χάραν ἐποίησι*), ut *ἐτῶν* --- C. I. 1978. 2001. — *ζῆσαντι ἔτη* --- ibid. 3272. 1971. 3013. 3024. etc. Adduntur aliquando etiam menses et dies et horae; in quo si Boissonad. Comma. epigr. in Holsteh. epp. p. 433. notat casuum varietatem, videndum est, ne v. g. *μῆνας δ', ἡμέρας ζ'* (Castell. p. 168. 29.) alius sit generis; quippe quae scripturâ ex pravâ pronuntiatione repetenda videatur. Annus quo quis mortuus est, aliquoties additur in tit. Thessalonicensibus C. I. 1970. 1971. in Phanagor. ib. 2126. in Macedon. ib. 1965. cf. Att. ib. 425.

In Aegypto, ubi tempora diligentissime notantur, etiam quo anno quisque natus, quo mortuus sit, perscribitur v. g. *ἐγενήθη ΓΛ' Ἀδριανοῦ τοῦ κυρίου, Χοιὰκ ΚΔ. ἐτελεύτα ΖΙ' ἐπαγαμένω Δ, ὥστε ἰβίωσεν ἔτη Δ, μῆνας Η, ἡμέρας Ι* qui tit. est in thecâ funerali Taurin. edit. in Bullett. d. sciences hist. II. p. 178. Cf. Journ. d. Sav. 1824. p. 240. p. 398. Reuvens lettre à Mr. Letronne, II. p. 32-57. et Thebanam ap. Letronn. Obs. de repr. Zod. in tab. litt. B. cf. p. 23. sq. Ad formam vulgarem compositus est tit. Aeg. ap. Montef. Ant. expl. V. 2. p. 282. tab. 134. *ὁ δίδνα ἰβίω ΛΜΒ*. Et formula *ἐτελεύτησε* vel *ἐτελεύτησεν* vel *ἐτελεύτησεν* — omnia frequentior est in titulis senioris aevi, praesertim Christianis C. I. 778. cf. Biagi Mon. gr. n. XXI. Castell. XIV. 108. p. 191.

5. Qui vivi sibi sepulcrum aliisque extruxerunt, eorum simplici nomini appositum est ζῆ, ut C. I. 360. 787. 1151. 3301. Saepe tamen in titulis inferioris aetatis res verbosius exornatur, ut *ὁ δίδνα ζῶν τὸ μνημεῖον κατεσκεύασεν αὐτῶ καὶ τῆ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις* et similia. C. I. 3320. 3355. 3100. 3265. 3267. 3314. 3319. 3098. 3294. 1958. 1971. 1977. 1984. 1991. 2026. 2032. 2055.^b 2201. etc. vel addito in fine ζῆ vel ζῶσι ibid. 2825. Alias simpliciter *ὁ δίδνα τῶ δίδου κατεσκεύασε τὸ μνημεῖον* ibid. 2314. 2407. 3032. 3041. 3264. 3278. 3279. 3288. 3300. 3303. 3308. 3315. 3337. vel *ἐποίησε* ibid. 2209. 2241. *ὑποδόμησε* 2114.^d *ἐξήρτισε* 2208. *ἔθηκε* 2026. cf. 2127. *ἔποιε* in tit. Syr. ap. Burckh. l. c. p. 67. vel *ἀνήγειρεν* ibid. p. 78. *ἠγόρασε* C. I. 3307. *ἠγόρασε καὶ ἐπισκεύασε* 3334. (*) — *τὸ μνημεῖον καὶ τὴν ἐπισκευμένην σορὸν* ibid. 2833. *τὸ κρῶρον* 1096. 2706. *τὸ κρῶρον καὶ τὴν σορὸν* 1931. *τὴν σορὸν* 2050. 3098. *τὴν ληνὸν* 2209. 2210. 1979. *τὸν κλάταν* 2825. *τὸν θωμὸν* 2026. *τὴν καμάραν* 3104. *τὸ λατόμιον* 2032. 2043. *τὸ μνημῖα* 2015. *τὸν τάφον* 1958. etc. vel suppresso verbo ibid. 1968. et *νοβέ τὸ μνημεῖον* vel *sim.* 2041. 3304. 3312. 3268. 3349. —

His talibusque formulis saepe addita est clausula, quâ cavetur, ne quis alius inferatur sepulcro, variis ea modis expressa; in quâ frequens est mentio mulctae τῶ ταμείῳ solvendae, si quis secus fecerit. C. I. 1786. 1958. 1981. 2027. 2032. 2043. 2050. 2051. 2055. 2210. 2264. 2825. 2829. 2830-36. 2839-40. 3032. 3104. 3108. 3113. 3122. 3266. 3270. 3276. 3281. 3286. 3292. 3295. 3318. — 1967. 1786. 1992. 1993. 1981. 1973. 1508. 2015. 2027. 2028. 2032. 2040. 2043. 2055. 2114.^b 2474. 2826. 2827.

(*) Additur interdum in τῶν ἰδίων vel ἰδίας διατάξεις in tit. Syr. ap. Burckhard. p. 62. 63. vel *ἐξ ἰδίων καμάτων* ibid. p. 102. cf. p. 99. vel *ἐξ ἰδίων κόπων* ibid. p. 108.

2928. 3031. 3126. etc. In titl. Smyrnaeis aliisque saepe in fine additur maioris fidei causa: ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἀπέκειται ἀντίγραφον εἰς τὸ ἀρχεῖον, 3349. etc. Denique huc pertinent dirae, quae fere ita incipiunt: παραδίδωμι τοῖς καταχθονίοις θεοῖς τὸ ἠρῶν φυλάσσειν ibid. 916. (cf. Add. p. 919.) 989. 990. 991. cf. 1933. 2140.^b 2260. De sanctitate sepulcrorum ap. veteres v. Cic. legg. II. 26. Ceterum monumenta ne laedantur curat civitas C. I. 2523. ταύτου τοῦ μνημείου ἡ γερουσία κήδεται cf. C. I. I. Add. p. 876. b.

6. Non minus saepe dicitur in epitaphiis huius aetatis τὸ μνημαῖόν ἐστι τοῦ δεινός C. I. 2685. 2686. 2891. 3006. 3007. 3017. 3018. vel ἠρῶν τοῦ δεινός 2687. 3040. 2688. 2689. 2690. 2700.^a ἠρῶν κοινὸν τῶν δεινῶν 3348. ὁ βωμὸς καὶ ἡ ὀστοθήκη τοῦ δεινός 2731. ἡ σορὸς τοῦ δεινός 2918. ἡ καύστρα τοῦ δεινός 3290. ἡ ὑψώστη, ὁ πλάτας τοῦ δεινός 2667. 2824. 2844. 2845. 2846. 2849. 2850. 2928. 2929. 2942. 2950. 2951. 2952. 3028. ἀγγεῖον τοῦ δεινός 3321. ὑπόμνημα τοῦ δεινός 970. et alibi ταφὴ τοῦ δεινός in Aegyptiacis, v. Bullett. d. scienc. hist. II. p. 178. (*) Haud raro nomen, ex quo pendet genitivus, supprimitur, ut C. I. 921. (ex Olymp. 100.) Ἀριστοφώσῃς τῆς μητρὸς τῆς Ἀμφίπορος καὶ Διογυήτου etc. cf. ibid. 933. 949. 957. 1762. 1763. 1546. 1828. 2512. 2516. 2519. 2520. 2551. 2535. 2536. 2543. 2545. 2546. 2548. 2551. 2552. 2847. 2901. 2902. 2903. 3010. 3012. 2423. 2475-76.^c 3259. et addito χαίρειτε πάντες, χαίρει δὲ καὶ αὐτός 3305. (**)

7. Metrica epitaphia, quorum usus vetustissimus est, etiam iis, quas exposuimus, formulis adduntur, ut n. 50. cf. C. I. 710. 747. 765. 174. 800.^b 805. 808. 837. 568. 1019. 1158. 2549. 1888. 1043. 2127. cf. Diar. Archaeol. Hal. a. 1837. n. 13. p. 100. 101. etc. additā in fine aliquoties mentione eius, qui monumentum posuit, ut C. I. 568. V. etiam ibid. 1553. 3256. Sed meris epigrammatibus ut antiquissimis temporibus ita recentiore aetate celebrantur defuncti. C. I. 749. 880. 863.^b in Add. 666. 911. 923. 930. 938. 939. 942. 948. 954. 956. 987. 997. 1001. 1063. 1012. 1030. 1025. 1026. 1152. 1156. 1157. 1166. 1167. 1488. 1489. 1499. 1722. 1652-56. 1778. 1830. 2599. — 1886. 1897. 1914. 1930. 1966. 1973. 1988.^b 2025. 2851. 2599. 2055. 2101. 2408. 2415. 3118. 3123. 1907. 1925. 3026. 3019. 2168. 2169. 2170. 2161.^b 2258. 2647. 2447. 2613. 2321. 2439. 2445. 2236. 2237. 2239. 2240. 2898. 2892. 2864. 2373. etc. Et vetusta epigrammata recentiore tempore repeti solita esse in cippis, mutationibus interdum factis non semper magno cum iudicio, Jacobsius monuit Anthol. Palat. XI. 8. Cf. Welck. Syll. p. 91. (***) Exstant etiam cumulata in eundem hominem epitaphia. Welck. l. c. p. 23.

8. Denique tituli sepulcrales interdum sententiam vel praeceptum adiunctum habent, ut C. I. 1749. cf. Welcker. l. c. p. 94. praesertim Christiani; quo pertinet clausula εὐχόμενοι, οὐδαὶς ἀθάνατος, v. Boissonade post Holstenii epistolas p. 437. θάρρει οὐδαὶς ἀθάνατος vel θάρρει ψυχῆ, οὐδαὶς ἀθάνατος, Pocock. l. 6. p. 64. cf. thecam funeral. Aegypt. Journ. d. Sav.

(*) Interdum ἡ σορὸς, τὸ ἀγγεῖον διαφέρει τῶ δεινῶ C. I. 2837. 3029. 3329. Quo pertinet etiam formula ταύτου τοῦ μνημείου vel ἠρῶν κήδεται ὁ δεινός ibid. 3039. 3262. cf. 3030.

(**) In titulis Christianis potissimum dicitur τέπος τοῦ δεινός C. I. 3015.^b v. inpr. 632. 249. 951. cf. Osann. Syll. p. 581.

(***) Memorabile epitaphium est in cippo Oedipi in vase picto (Welcker. Syll. n. 103.), quo bene monuit Letronnius (Journ. d. Sav. a. 1827. p. 501.) formulam contineri solemnem, in qua nihil opus esset mutari aliud quam nomen, ut pluribus adhiberi sepulcris posset.

1824. p. 240. Osann. Syll. p. 585. Marini. Act. frat. Arg. p. 342. Iscr. Alban. p. 98. n. 11. p. 130. n. 3.

9. Ex titulis, qui mortuis sacrabantur in sepulcris, notabiles sunt votivi qualis est C. I. 1034. et defixiones magicae n. 63. C. I. 538. ut plurimum plumbeis tabulis inscriptae. Reperiuntur in sepulcris etiam lamellae aureae cranis affixae defunctorum (Kunstbl. 1836. n. 54): quo pertinere videtur lamina aurea in vicinia Petiliae reperta cum inscriptione memorabili, quam publicavimus Bullett. Inst. Archaeol. Rom. 1836. p. 149. Tesseræ certè sepulcrales Phoenicias iam notavit Bellermannus Progr. de Phoenicum et Poenorum inscriptt. 1810. p. 23. Postremo inter aliam supellectilem, quae una cum defunctis sepeliebatur, tesseræ sunt donationum per testamentum, ut Petiliensis n. 23, cuius generis videtur esse lamella aerea et ipsa in Brutiis reperta ap. Ignarr. de Palaestr. p. 160.

CAPUT VI.

DE TITULIS VARIAE SUPELLECTILIS ET NOTIS ARTIFICUM

1. Litteras pro variâ supellectilis materiâ vel pingi vel imprimi vel incidi solitas esse non est cur moneamus. Aliquando etiam *πιττακίους* inscripti tituli affixi videntur. Petron. Satyr. 34. cf. supra p. 329. not. 3. et p. 332. In antiquiore supellectile origo vel possessio indicatur formulâ *τοῦ δεινός εἰμι*, ut in vase Panathenaico n. 42. *τῶν Ἀθήνηθεν ἄλλων εἰμὶ*, in astragalo in Sicilia reperto *τῶν Γελῶν εἰμὶ*; in lamellâ aureâ Posidoniae *τῆς θεοῦ — παιδός εἰμι* (Mus. Rhén. III. 4. p. 581.); in vase ex collect. Carelli Neapoli *Κάρωνός εἰμι* atque in alio vase ex collect. Duc. de Blacas *Τραμίον εἰμὶ*, quod Clarac (Mélang. d'Ant. gr. et rom.) vertit: *je suis l'ouvrage de Trémias*; haud scio an non recte. Verbum omitti potest et omittitur in vasis Panathenaicis Canini effossis (v. Brøndsted Mémoire sur les vas. Panathén. 1833. cf. C. I. 2035.); in collari aureo Ithacensi C. I. 1927. etc. Disertior titulus est vasis Eholi reperti *Διονυσίου ἡ Λάκυθος τοῦ Μυτάλου*, cuius mentio fit ap. Rochett. Journ. d. Sav. Febr. 1830.

2. Artificum sollemnis formula est: *ὁ δεινὸς ἐποίησεν* (n. 6. 30. etc. C. I. 2602. etc.), antiquioribus temporibus etiam versu exprimi solita, ut in Olympio Phidiae Iove (Paus. V. 10. 2.):

Φειδίας Χαρμίδου υἱὸς Ἀθηναῖός μ' ἐποίησεν.

sub statuâ Ephesiâ (C. I. 2984.)

Τῆς Πατροκλῆος Δαίδαλος ἐργάσατο.

in vase Volcenti:

Ἐγκλίας ἔγραψεν κατόπιστά μιν. (*)

Verbum raro omittitur, ut in operibus figulinis aliquoties C. I. 543. 2085. h. 2093. 2095. Ross. Inscr. I. n. 50. cf. hermen ap. Viscont. Mus. Pio-Clem. VI. p. 36. centauros Capitolinos

(*) De sensu formularum *ὁ δεινὸς ἔγραψεν*, *ὁ δεινὸς ἐποίησεν* in vasis obviarum v. Creuzer. de vas. ant. att. 1832. p. 12. et Clarac Mélang. d'ant. gr. et rom. p. 40. sq.

Guasc. Mus. Cap. III. p. 215. statuam Pompeii Catal. Clarac p. 150. n. 75. Sic sub statuâ Argivâ C. I. 1146. Ἀτταλος est, nisi verbum ibi interit.

Praeter hanc formulam praesertim in opificibus usitatus est simplex genitivus (scil. ἔργον (*)), ut in ansâ amphorae Διονυσίου C. I. 2085. Ἀριστοκράτους ib. 2085. m. in vase Μιδείου ib. 542. (cf. 546.) in tegula Ἀθηναίου ib. 542. b. in pharetrâ Πορνάχου ib. 2109. e. in plumbo perforato Εἰσιδύρου ib. 547. Sic in gemmis ap. Winckelm. Gratt. prael. p. XIV. XXV. Monum. ined. I. pag. ult. in sigillis figulinis ap. Castell. p. 232. 233. 235. 236. Gud. p. CCIX. 3. in lampadibus fictilibus ap. Ross. Inscr. inedd. I. n. 49. 53. etc. Sed non semper genitivus ille opificem significat. Quippe in ansis vasorum coctorum lateribusque figulorum haud raro annis operum signandis impressa sunt archontum eponymorum nomina non solum praemisso ἐπί, sed etiam simplici expressa genitivo, ut in lateribus Corcyraeis C. I. 1851-1864. 2085. b. 2121. (cf. notas figulinas Siciliae ap. Castell. p. 211-213. et Iudic. de antiq. Acrarum tab. VI. in quibus etiam mensis notari solet, ut ap. Castell. p. 203-205. 211. cf. Sestini Opusc. p. 276.); quo genitivo statui potest etiam in globulis Zacynthi prytaes designari eponymos C. I. 1865. it. in glandulis missilibus ibid. 1866. in lucernis ibid. 1868. etc. Itaque fieri interdum non potest, quin, ubi sit figulus, ubi magistratus intelligendus, ignoremus, ut C. I. 2109. d. Satis diserta causa est vasorum laterumque Olbiae reperorum, in quibus magistratus ἀστυνόμων nominatur, ut Χαβρία ἀστυνόμου Ἡρακλείας C. I. 2085. (cf. 2085. b. f.) Αἰσχίνου ἀστυνόμου ib. 2085. g. 2103. d. cum patris nomine ib. 2085. h. i. et addito figuli nomine Ἀπολλίδωρος ibid. 2085. k. Ex vasis nominamus C. I. 2121. et 2085. in quo Ἀγασίας ἀρχων, qui nominativus satis arguit, cui aetati vas sit assignandum. V. supra p. 321. not. 2.

De nominibus in gemmis cf. O. Müller. Archaeol. §. 315. p. 423. sq. ed. sec.

3. Tesserae eburneae, quibus locus designatur in ludis spectatoribus, quum quae supersunt, omnes aetatis Romanae sint, aliae inscriptum habent genus spectaculi cum numero Romano et Graeco, ut Atheniensis C. I. 540. cuius in altero latere est Παναθήναια, in altero XV (**), et alia incerti loci ap. Cayl. Rec. VI. p. 3. tab. 54. 5. 6. cf. 160. quae praebet Πύθια et in altero latere II. Cf. Fabretti c. 7. p. 539. Similiter tessera theatralis ap. Cayl. l. c. IV. p. 4. 284. 1. tab. 87. habet

X
ΑΔΕΛΦΟ

quo, ut sunt qui putent, comoedia Menandri Ἀδελφοί significatur. Nota subscripta I numerum graecum indicat. cf. Cayl. l. c. IV. p. 3. tab. 53. 6. coll. p. 158. In aliis videtur poeta, cuius fabula repraesentatur, perscribi et locus theatri notari disertius, ut in

(*) Barq̄ nec nisi aetate sequiore indicatur operae genus, ut Δημητρίου τῷ Δημητρίου γλυφῆ C. I. 1409.

(**) Siglum infra numerum Romanum positum haud dubie denotat 16.

tessera Pompeiis repertâ (Pitt. Ercol. IV. praef. p.X. cf. Martini Pompeii rediv. c.10.), in quâ legitur:

XII	-XI
ΑΙΧΥΛΟΥ	ΗΜΙΚΥΚΛΙΑ
IB	IA

4. Ex tesseriis aëreis et plumbëis, quales exstant in Mus. Nan. ant. coll. 350. 351. nunc nummos aëreos Olbiae repertos memoramus, in quibus inest piscis, cui aquila insidet, cum inscriptione hâc: ΑΠΙΧΟ C.I. 2085.o. quas tesseras qui acceperint, eos ex publico ἀρχον pisciculorum rettulisse O. Müllerus coniecit. Reperti sunt etiam pisciculi aërei cum eadem inscriptione. Memorabilis est tessera frumentaria Beryti reperta (v. Hauteroche Bassi sur l'expl. d'une tessere 1820) in quâ typus est delphinus tridentis percussus cum inscriptione Διονυσίου ἀγορανόμου. Inest praeterea duplex nota temporis, ex quâ efficitur tesseram ad a. a. Chr. 145. referendam esse. De ponderibus cf. Secchi Campione d'antica bilibra Romana in piombo, Rom. 1835. et de formis Spon. Miscell. Erud. Ant. p.303.

5. Tesserae iudiciales in Atticâ repertae laminae sunt aëreae oblongae (C.I. 207-210. Diar. Archaeol. Hal. 1837. p.101. n.6.7.^b) in quibus nomen iudicis eiusque demi perscriptum est, addito interdum patris nomine. Impressae sunt etiam noctuae et Gorgoneum, atque in pistillis numerus curiae, de quâ numeratione diximus App. II. c.1. §.2. Exstat denique tessera hospitalis in vicinâ Lilybaei in Sicilia reperta (v. Castell. Inscr. Panorm. n. LIII) satis illa quidem reuens, formulâ hâc: ἡ δῖνα ζῆνίας ἐπιπέτατο πρὸς τὴν δῖνα.

6. In sententiis, quae leguntur in vasis (*), gemmis (**), sigillis (***) candelabris (C.I. 544.), poculis (C.I. 545.) glandibus missilibus (Gualter. n. 78.599.) etc. non est quod immoremur. Illud praeterire silentio non debemus, haud raro in vasis gemmisque legi litteras graecas, quas qui pinxerunt nihil egerunt aliud quam pingere litteras, ut est illud in vase Agrigentino ap. Rosium Inscr. Vetust. tab. XII.

SOTSOTOSAES

cf. Ficoron. gemm. ant. litt. tab. VIII n. 19. coll. VI n. 16. et Gerhard neuerworbene Denkmäler p.20.

(*) Cf. n. 35. C.I. 5. 2328. et Gerhard. Rapp. Volc. p. 78. Welcker. Mus. Rhen. I. 11. p. 324.
 (**) Ficoron. gemm. tab. VII. 19. et tab. VIII. 11. Cuper Harpocr. p. 456. Montef. Ant. expl. II. 2. p. 298. tab. 71. Spon. Miscell. III. 33. p. 87. IX. p. 297. Winckelm. Mon. ined. fig. 81. O. Müller. Archaeol. §. 315. 5.
 (***) Montef. Ant. expl. Suppl. III. tab. 65. p. 173.

APPENDIX II.

DE COMPENDIO SCRIPTURAE.

Sigla quasi singulae litterae sunt, quibus vox integra exprimitur (Cic. pro Mur. c. 16.). Eas a notis ita distingui volunt, ut siglorum nomine character aliquis vel littera intelligatur, quae communi receptoque more a scribentibus adhiberi consueverit integrae vocis loco posita, notarum autem nomine signa quaedam et characteres intelligantur, qui ab usitatis scribentium characteribus discrepent. Sed quum notarum nomen latius patere videatur, omnia σημεία vel compendia scripturae eo nomine comprehendi possunt. De his scripserunt saeculo superiori Maffei (de Graecorum siglis lapidariis, Veron. 1746.) et Corsinius (Notae Graecorum, Florent. 1749.). Collectionem notarum hodie multo aliter comparatam esse, quam quales Maffei et Corsinius praestiterunt temporibus illis, nemo mirabitur. Nam illi quum multa saepe falso sint interpretati, tum in siglorum numero ea quoque ponenda arbitrabantur, quae aut ex scriptura imperfecta fluxerunt aut ex prava lectione irreperunt (cf. C. I. 281.). Quibus nunc ut plurimum melius perspectis, aut aliorum apographorum auctoritate correctis graecae scripturae compendia, si titulos Christianos exceperis, ad pauca licet redigere. Neque vero nobis omnes quotquot exstant notas graecas propositum fuit in unum congerere, sed missis nummorum et titulorum Christianorum spuriorumque (e. g. tit. ap. Castell. Sicil. I. 11. p. 4. et Panormit. p. 322.) compendiis, eas praecipue in ordinem recepimus, quae ad tempora a nobis perlustrata referuntur. Itaque initio facto a notis numeralibus ad litteras ligatas vocesque decurtatas progressi sumus.

CAPUT I.

DE NOTIS NUMERALIBUS.

1. Antiquissimum scripturae compendium in notis numeralibus cernitur. Nam veteribus Graecis etsi mos numeros δι' ὄλων γραμμάτων exponendi numquam prorsus obsolevit (cf. inscriptt. Tauromen. n. 87.), tamen

mature decadica numerorum consuetudo publicis recepta litteris videtur, in qua singulas notas cardinalium atque ordinalium iuxta vim habere non est cur moneamus. Haec, ut mittamus locum Scauri de orthogr. p. 2258. Putsch. gravissime affectum, apud Atticos siglis sex conficitur:

I Π Δ Η Χ Μ

quorum I a formâ reconditiore vocis εἰς (cf. aeolicum ἰα p. μία ap. Greg. de dial. Aeol. §. LXV. unde tit. Lesb. n. 75. μηδία p. μηδεμία et Hom. ἰσ. pi in Il. ζ'. 422.) repetendum unitatem designat, Π = ΠΕΝΤΕ, Δ = ΔΕΚΑ, Η = ΗΕΚΑΤΟΝ, Χ = ΧΙΛΙΟΙ, Μ = ΜΥΡΙΑΙ. Repetuntur usque ad quaternarium I, (*) usque ad nonarium Π, usque ad quadragenarium Δ. In reliquis autem quinario quoque oblato (50. 500. 5000.) siglum Π, cui, prout ratio fert, numerales Δ Η Χ Μ inscribuntur, (**): multiplicandi vim habet.

I	= 1	ΔΠ	= 16	ΔΔΔΔ	= 40	X	= 1000
II	= 2	ΔΠΙ	= 17	Π s. Π (***)	= 50	XX	= 2000
III	= 3	ΔΠΙΙ	= 18	ΠΔ	= 60	XXX	= 3000
IIII	= 4	ΔΠΙΙΙ	= 19	ΠΔΔ	= 70	XXXX	= 4000
Π	= 5	ΔΔ	= 20	ΠΔΔΔ	= 80	Π	= 5000
ΠΙ	= 6	ΔΔΙ	= 21	ΠΔΔΔΔ	= 90	ΠX	= 6000
ΠΙΙ	= 7	ΔΔΙΙ	= 22	Η	= 100	ΠXX	= 7000
ΠΙΙΙ	= 8	ΔΔΙΙΙ	= 23	ΗΗ	= 200	ΠXXX	= 8000
ΠΙΙΙΙ	= 9	ΔΔΙΙΙΙ	= 24	ΗΗΗ	= 300	ΠXXXX	= 9000
Δ	= 10	ΔΔΠ	= 25	ΗΗΗΗ	= 400	Μ	= 10,000
ΔΙ	= 11	ΔΔΠΙ	= 26	Π	= 500	ΜΜ	= 20,000
ΔΙΙ	= 12	ΔΔΠΙΙ	= 27	ΠΗ	= 600	ΜΜΜ	= 30,000
ΔΙΙΙ	= 13	ΔΔΠΙΙΙ	= 28	ΠΗΗ	= 700	ΜΜΜΜ	= 40,000
ΔΙΙΙΙ	= 14	ΔΔΠΙΙΙΙ	= 29	ΠΗΗΗ	= 800	Π	= 50,000
ΔΠ	= 15	ΔΔΔ	= 30	ΠΗΗΗΗ	= 900	etc. (†)	

His igitur siglis etiam pondus omnisque calculus designatur, quum qui in talentis, drachmis, obolis versetur, talenti unitatem Τ designat.

(*) Repetitur ultra quaternarium in Corp. Inscr. n. 2919. ΕΤΕΟΞΙΙΙΙΙΙ, si fides est lapicidae.

(**) In tit. Smyra 3149: Π non aliud est quam Π, ita signatum iudice Boeckhio, ne maioris summae nota inscribi posset.

(***) V. C. I. 2361-2363.

(†) Exempla habes Corp. Inscr. n. 350, 161, 2374. Cf. papyros Herculanenses et Ritichl. de bibl. Alex. p. 123. sq.

drachmae † (*), oboli †, semioboli ∩ vel C v. n. 56. vs. 5. In ceteris numeralibus drachmae intelligendae sunt. (**). Exempla vide n. 54. 55. 56. 58. C. I. 163. etc.

Et talenti quidem siglum, ubi opus est, ligatur, ut $\text{P} \text{ s. } \text{M}$ (tal. 5.), Δ (tal. 10.), P (tal. 50.), H (tal. 100.) cf. C. I. n. 144. fin. 146. 157. 158. In rationibus, in quibus talento et drachmis fit computatio, siglum M (dr. 10,000) commune esse non potest. Nihilominus quum in multis non inusitatim videtur (C. I. n. 158.), tum in titulo a Boeckhio publicato in Act. Acad. Berol. 1834. summa habetur $\text{P} \text{P} \text{H} \text{H} \text{H} \text{H} \Delta$ ex pluribus nominibus conflata. Atque aliarum gentium vetusta ratio signandi eadem fere est quae Attica, solis litterarum ductibus paullum discrepantibus. Sic Bosotis in sex siglis numeralibus †E est HEKATON ita adoptatum propterea, quod H ipsis est HEMIOBOLION. Obolus est O et drachma I, ut in lapide Asiano Marm. Oxon. App. n. CLV. Pro X forma vetusta obtinet V, quae, ubi opus est, alteri cruri sigli Π subiicitur. Itaque numeri tit. Orchomenii n. 74. ita se habent comparati cum atticis:

P. I. $\text{M} \text{I} \text{V} \text{E} \text{P} \triangleright \text{III}$

$\text{M} \text{P} \text{X} \text{H} \text{P} \Delta \text{H} \text{H}$

P. II. $\text{I} \text{P} \text{E} \text{E} \text{E} \text{E} \triangleright \triangleright \text{III} \text{O} \text{H}$

$\text{P} \text{P} \text{H} \text{H} \text{H} \Delta \Delta \text{H} \text{H} \text{I}$

Corcyraeorum autem ratio eo differt ab Attica, quod † est pro Δ (δέκα) et P pro † (δραχμή). Vid. C. Inscr. n. 1838. Ceterum aetate mediâ numerorum consignatio Attica plerisque, ut videtur, gentibus evicerat, ut Boeotia ipsis (C. I. n. 1570.) et Argivis (ib. 1145.). Nec mirum si Cei (ib. n. 2360. 2361-63.) et Ephesii (ib. 2953.) ex aetate Alexandri M. eandem rationem sequuntur.

2. Praeter hanc vetustissimam numerorum consignationem alia ratio in usu quotidiano obtinuit a litterarum in alphabeto serie petita. Haec autem neque ante inventam litteraturam Ionicam increbuisse et mature duplex fuisse videtur. Altera ratio est ea, quâ alphabeti litterae usitatae numerum unaquaeque eum, quem in ipsâ serie occupavit, exprimunt hoc modo:

(*) Ut H ex HEKATON, ita † ex voce †EKS (i.e. oboli 6.) natum esse coniecit Giese de dial. aeol. II. p. 223. Quâ coniecturâ nihil potest esse perversius.

(**) Exstat etiam Σ (i. e. στατήρ Corp. Inscr. n. 144. cf. ib. 3140.) repetitum ultra quaternariam $\Sigma \Sigma \Sigma \Sigma \Sigma \Sigma$ (i. e. stateres septem), poterat tamen etiam $\text{P} \text{E} \Sigma$ scribi, ut paullo ante scriptum est $\text{H} \text{H} \Delta \Delta \Delta \text{P} \text{E} \Sigma \Sigma$ (i. e. stateres 248.).

A = 1	H = 7	N = 13	T = 19
B = 2	Θ = 8	Ξ = 14	Υ = 20
Γ = 3	Ι = 9	Ο = 15	Φ = 21
Δ = 4	Κ = 10	Ρ = 16	Χ = 22
Ε = 5	Λ = 11	Σ = 17	Ψ = 23
Ι = 6	Μ = 12	Ξ = 18	Ω = 24.

Huius rei exemplum praestant *σύμβολα ἡλιαστικά* (C. I. n. 207-210. Diar. Archaeol. Hal. 1837. n. 6.7. coll. Schol. ad Aristoph. Plut. 277.) in quibus numeratio haec est:

A	B	Γ	Δ	Ε	Ι	H	Θ	I	K
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10.

Etenim sex millia iudicium in *δέσμη* dividebantur: curias quingenorum hominum; mille extra has curias relinquebantur; et curiae illae, quae a locis, in quibus iudicia habebantur, distinguendae sunt, litteris A B Γ usque ad K designabantur (Vid. Schoemann. de sortitione iudicium ap. Athen. Gryphisw. 1820.). Ad eandemque rationem Alexandrinorum aetas Homeri insignivit rhapsodias.

3. Sed ad calculum haec numerorum consignatio revocari non potuit. Itaque ventum est ad alphabetum illud, in quo *βᾶν* et *κόππα*. suis locis relicta et *σάρ* i. e. *σάρκι* (vid. p. 16.) post ultimam alphabeti litteram additum: faciliorem computandi viam commonstrarunt.

A = 1	I = 10	P = 100
B = 2	K = 20	Σ = 200
Γ = 3	Λ = 30	T = 300
Δ = 4	M = 40	Υ = 400
E = 5	N = 50	Φ = 500
Ε = 6	Ξ = 60	X = 600
Z = 7	O = 70	Ψ = 700
H = 8	Ρ = 80	Ω = 800
Θ = 9	Ϟ = 90	Ϡ = 900.

Ita usque ad denarium fiebat supputando progressio et primae novem litterae unitatibus, quae intermediae sunt novem decadibus, extremae item novem centenariis designandis inserviebant. Atque iisdem characteribus adlecta ad latus obliqua lineola (*) vis millenarii dabatur.

(*) Lineola, ubi res ambigua non est, omitti solet. v. C. I. 2758. Alias pro eo siglam est Z. elemento millia designanti praemitti solitum, C. I. 1992: 3065.

Haec igitur numeralium notarum series quae tempore prius coepta sit usurpari, definire non licet. Satis antiquam esse non Et Delphici templi foribus inscriptum docet (id quod sibi visus est vidisse Gossinus Nott. Gr. p. XXVI.), sed ipse Phoeniciarum litterarum usus. Nee mirum videri potest, quid sit quod βαῦ et κόππα suis relictis locis sint, σὰν non item. Illa enim in alphabetis gentium Doricarum retenta sunt vel post receptam hanc computandi rationem, σὰν autem in alphabeto graeco haud scio an non diu obtinuerit eam vi, quae fuit in alphabeto Phoenicio. Nihiloverominus hoc quoque ex antiquo usu resedit in re equestri (σαμφορές, vid. p. 16.) quamquam formam mutatam, ut comparatis inter ipsos titulis C. I. n. 2655. et 1145. facile intelligi possit hanc computandi rationem Graecis usitatam fuisse vel eam aetate, quae decadica numeratio vulgo obtinuit. Sed in monumentis publicis secundo ante Christianam epocham saeculo comparet; ac papyros Aegyptios consideranti, imperium Macedonicum hanc quoque usum praevisse populis videbitur. Lapis certe Halicarnassensis C. I. 2655., quem antiquissimum iudicamus eorum lapidum, in quibus haec ratio obtinet, post dominationem Romanorum conceptus videtur. Hoc autem recentior est titulus Atticus C. Inscr. 523. quem Boeckhiius aetatem Imperatorum vix superare iudicavit.

Constat numeros interdum a dexteram ad sinistram decrescentes scribi. Vid. Inscriptt. Tauromm. n. 87. coll. Herodot. VII, 184. pr. Quae ratio, ubi notis expressi numeri sunt, quum in Graeciam et adiacentibus terris, tum maxime in Oriente satis frequens est. Haec cum denario quum vulgo ita componantur numeri, ut minorem maior antecedit: IA (11). IB (12). IC (13). ID (14). IE (15). IF (16). IG (17). IH (18). IO (19). n. 121. C. Inscr. 2655. non inusitata altera ratio est, quae minor numerus praemittitur, ut: AI (11). BI (12). CI (13). DI (14). EI (15). FI (16). GI (17). HI (18). OI (19). V. tit. Sicil. ap. Grut. p. 210. coll. p. 495. 448. 1. C. I. n. 2059. 3208. 523. et ibid. n. 1894. ubi ΓΔ, nisi siglum ibi interpunctionis est. Similiter numeros maiores compositos praebent tituli Thraciae, ut C. I. 1970. CTTP (a. 186). n. 1971. CTTP (a. 196). n. 1965. ZC (a. 207) et in vasculo ap. Cepas effosso (Pallas Itin. Russ. merid. II. p. 241.), ATTC (a. 284). C. I. n. 1970. BT (a. 302). n. 2408. DKY (a. 424). n. 2109. OPIY (a. 489). n. 2109. OAP (a. 539). cf. ibid. tit. Megar. n. 1062.

Denique in papyris ex aetate Ptolemaeorum, in quibus ut plurimum talentis computatur, siglum talenti est TA (Journ. d. Sav. 1833. p. 330. sq.), drachmae τ ut in Atticis antiquioribus (ibid. 1828. p. 483.). In Atticis

autem exterisque titulis aetatis Imperatorum denariis omnis fit computatio, quorum ut ap. Latinos (v. Marini Act. frat. Arv. p. 400.) ita ap. Graecos siglum est ✱. C.I. n. 2758. (cf. 2043. 3034. 1786. 1992. 954.) vel ✱ n. 3400. (*)

His quam potuimus brevissime expositis indicem subiunximus numeralium notarum, ex quo, quid praestent lapides, facilius intelligatur. Ulteriora ex libris scriptis peti possunt. cf. Ritschl. Bibl. Alexandr. p. 120. not. Ceterum nonnulla his cognata vid. Cap. IV. 1.

1. A vel $\bar{A}$ vel $\bar{A}$, εἰς, μία, ἑν. Murator. p. 1165. 10. p. 1704. 7. coll. Grut. p. 672. 13. — πρῶτος n. 103. — πρῶτος C. I. 245. Saepe $\bar{\Gamma}\bar{O}\bar{A}$. (τὸ πρῶτον). — ἀπαξ C. I. 2889.
2. B vel $\bar{B}$ vel $\bar{B}$, δύο C. I. 523. — δεύτερος n. 103. 105. C. I. 523. 191. Saepe $\bar{\Gamma}\bar{O}\bar{B}$ vel $\bar{\Gamma}\bar{B}$ (i. e. τὸ δεύτερον) n. 121. C. I. 2737. ex aetate Antonii Triumviri. — δὲ ib. 1068.
3. Γ vel $\bar{\Gamma}$, τρεῖς, τρία, Grut. p. 730. 6. — τρίτος C. I. 245. Saepe $\bar{\Gamma}\bar{O}\bar{\Gamma}$ (i. e. τὸ τρίτον) n. 124. C. I. 2737. 2762. — τρεῖς n. 133. C. I. 1068.
4. Δ vel $\bar{\Delta}$, τέσσαρες, τέσσαρα, in tit. Aegypt. ap. Letr. Rech. p. 264. — τέταρτος et saepe $\bar{\Gamma}\bar{O}\bar{\Delta}$ (i. e. τὸ τέταρτον) n. 140. C. I. 2059. — τετράκις ib. 1068.
5. E vel $\bar{E}$, πέντε, C. I. 2250. — πέμπτος et saepe $\bar{\Gamma}\bar{O}\bar{E}$ (i. e. τὸ πέμπτον) n. 121. — πεντάκις C. I. 2889.
6. $\bar{E}$, ἕξ et ἕκτος, C. I. 2655. 1970. et in tit. Sicul. ap. Grut. p. 210. Hinc nata forma vulgaris $\bar{F}$ C. I. 1971. 3208, vel $\bar{S}$ ap. Ross. Inscr. inedd. L. n. 42. (**). cf. C. I. 272. Journ. d. Sav. 1833. p. 330. sq. Hoc ἐπίσημον quas fortinas habeat in nummis, exponit Eckh. D. N. IV. p. 383. sq. Saepe $\bar{\Gamma}\bar{O}\bar{S}$ (i. e. τὸ ἕκτον). — ἑξάκις Marini. Oxon. p. 70. 3.
7. $\bar{Z}$, ἑπτὰ et ἑβδομος, C. I. 2655. Saepe $\bar{\Gamma}\bar{O}\bar{Z}$ (i. e. τὸ ἑβδομον) n. 135. in quo articulus minus recte deest tit. Laodice ap. Letr. Rech. p. 428.
8. $\bar{H}$, ὀκτώ et ὀγδοός, C. I. 2665. 523. 190. Saepe $\bar{\Gamma}\bar{O}\bar{H}$ (i. e. τὸ ὀγδοόν) ib. 1305.
9. $\bar{\Theta}$, ἑννέα et ἑννατός, n. 423. C. I. 2655. Saepe $\bar{\Gamma}\bar{O}\bar{\Theta}$ (i. e. τὸ ἑννατόν) ib. 1305.

(*) Memorabilis est multae designatio in tit. Eumen. ap. Arundell. (Itin. VII. eccles. As. in tab. lithogr. sine numero) et siglis et verbis expressa: ✱ΒΦ διαρχία πρυτανεύουσα; cuius quo conferri potest nummus Alexandri M. (β. δὲ) Eckh. D. N. IV. p. 295.

(**) Hanc formam litteras $\sigma\tau$ in nomine ΧΡΕΙΣΤΟΣ a Marco Haeresiarcha expressas fuisse significat Irenaeus Georg. Evang. Ioh. praef. p. 50. 51. V. Kopp. Pal. cr. P. III. Vol. I. §. 191. Sed casu tantum forma illa (στίγμα) cum nota numerali congruit. Cf. Boeckh. Oecon. civ. Ath. II. p. 385.

10. $\bar{\Gamma}$, δέκα et δέκατος, C.I. 2655. Et $\text{TO } \bar{\Gamma}$ (τὸ δέκατον) n. 124.
20. $\bar{\text{K}}$, εἰκοσι et εἰκοστός, C.I. 1058. 2655. 523.
30. $\bar{\Lambda}$, τριάκοντα etc. C.I. 2655.
40. $\bar{\text{M}}$, τεσσαράκοντα etc. C.I. 2758.
50. $\bar{\text{N}}$, πενήκοντα etc. n. 113. C.I. 2758.
60. $\bar{\Xi}$, εξήκοντα etc. Ross. Inscr. gr. inedd. I. n. 42. C.I. 3448.
70. $\bar{\text{O}}$, ἑβδομήκοντα etc. C.I. 2758.
80. $\bar{\text{Π}}$, ὀγδοήκοντα etc. ib. 2758.
90. $\bar{\Theta}$, ἐννεήκοντα etc. in tit. Panticap. Ephem. Odess. a. 1829. n. 28. $\Theta\Upsilon\Upsilon$ (a. 499.); in tit. Thrac. C.I. 1971. ubi diserte $\text{F}\bar{\Theta}\text{P}$ (a. 196.), et in tit. Pelop. n. 117. ubi $\text{P}\bar{\Theta}\Delta$ (a. 194.) cf. C.I. 3440. Hoc ἐπίσημον quas formas habeat in nummis, exponit Eckh. D.N. IV. p. 390.
100. $\bar{\text{P}}$, ἑκατὸν etc. n. 113. 117. C.I. 157. 1297. 2758.
200. $\bar{\Sigma}$, διακόσια etc. n. 119. 123. C.I. 2758.
300. $\bar{\text{T}}$, τριακόσια etc. ib. 2758.
400. $\bar{\Upsilon}$, τετρακόσια etc. n. 123. C.I. 2758.
500. $\bar{\Phi}$, πεντακόσια etc. ib. 2758.
600. $\bar{\chi}$, ἑξακόσια etc. n. 102. C.I. 2758.
700. $\bar{\Psi}$, ἑπτακόσια etc. ib. 2758.
800. $\bar{\Omega}$, ὀκτακόσια etc. ib. 2758.
900. $\bar{\lambda}$, ἑννακόσια. Non reperitur hoc ἐπίσημον neque in nummis (Eckh. D.N. IV. p. 393.) neque in lapide. In papyro quodam Aegyptiaco Mus. Reg. Paris. habetur Π (v. Journ. d. Sav. a. 1828. p. 483.).
1000. $\bar{\text{I}}\text{A}$, χίλια, C.I. 2758. XA .
2000. $\bar{\text{I}}\text{B}$, δισχίλια, ib. 1973. 2758. XB , cf. Arund. Itin. VII. Eccl. As. in tab. lithogr. sine numero, ubi $\text{X}\bar{\text{B}}\Phi$ et C.I. 3318.
3000. $\bar{\text{I}}\text{Γ}$, τρισχίλια, C.I. 2758. $\text{X}\bar{\text{Γ}}\Sigma\bar{\text{N}}$ (i. e. 3250), C.I. 3419. $\bar{\text{I}}\text{Γ}$.
4000. $\bar{\text{I}}\text{Δ}$, τετρακισχίλια. Tab. Borgian. ubi $\text{E}\bar{\text{Γ}}\bar{\Omega}\bar{\text{N}}\bar{\text{I}}\bar{\Delta}\bar{\Upsilon}$ (i. e. ἐπὶ 4400) ex probabili coniecturá, Welck. Cycl. p. 37.
5000. $\bar{\text{I}}\text{E}$, πεντακισχίλια, C.I. 2782. 3385. cf. 3387.
6000. $\bar{\text{I}}\text{E}$, ἑξακισχίλια, C.I. 2846. $\text{X}\bar{\text{E}}$. In tab. Borgian. $\bar{\text{I}}\text{E}\Phi$ (6500) et $\bar{\text{I}}\text{E}\chi$ (6600).
7000. $\bar{\text{I}}\text{Z}$, ἑπτακισχίλια.
8000. $\bar{\text{I}}\text{H}$, ὀκτακισχίλια.
9000. $\bar{\text{I}}\Theta$, ἑννακισχίλια. Tab. Borgian. $\bar{\text{I}}\Theta\text{P}$ (i. e. 9100).

40,000. $\overline{M}$. vel $\overline{M}$, $\overline{\mu\upsilon\rho\iota\acute{\alpha}\varsigma}$ et $\overline{\mu\upsilon\rho\iota\alpha}$, C.I. n. 2782. $\overline{M\overline{I\overline{A}}}$ (i. e. $\overline{\mu\upsilon\rho\iota\acute{\alpha}\delta\epsilon\varsigma\ \iota\alpha\acute{\iota}}$) cf. 2724 et 3148. ubi praeterea $\overline{M}$ (i. e. $\overline{\mu\upsilon\rho\iota\acute{\alpha}\varsigma\ \mu\iota\acute{\alpha}}$) et $\overline{M}$ (i. e. $\overline{\mu\upsilon\rho\iota\acute{\alpha}\delta\epsilon\ \delta\upsilon\omicron}$). Ib. n. 1973. $\overline{M/B}$ (i. e. $\overline{\mu\upsilon\rho\iota\alpha\ \kappa\alpha\iota\ \delta\iota\sigma\chi\acute{\alpha}\lambda\iota\alpha}$). cf. 3419.

CAPUT II.

DE DUCTIBUS LIGATIS.

1. Ligaturae usus in notis numeralibus satis antiquus est. Litterarum ligatarum exemplum antiquissimum dixeris superesse in lepore Samio C.I. 2247. ubi $\overline{\Gamma\overline{P\overline{I\overline{H\overline{A\overline{H\overline{I}}}}}}$ pro $\overline{\Gamma\overline{P\overline{I\overline{H\overline{N\overline{H\overline{I}}}}}}$, sed hoc casu potius naturam quam de industria factum videtur; cf. n. 44. Nec C.I. 125. $\overline{\text{O}\overline{\text{P}\overline{\text{A}\overline{\text{O}\overline{\text{O}\overline{\text{H}\overline{\text{K}\overline{\text{H}}}}}}}}$ aliud nisi Fourmonti sive lusus sive incuria est; cf. n. 53. Mittimus titulos Fourmonti spurios C.I. 46. sqq. monogrammaticis et litteris ligatis abundantes. Nam ligari coeptae sunt litterae, aetate Imperatorum, nec vero semper vel ubique, sed prout usus consuetudoque singulorum hominum ferebat.

2. Litterae ligantur aut iuxta positae, ut C.I. 227. $\overline{b. \text{C}\overline{\text{P}\overline{\text{A}\overline{\text{T}\overline{\text{O}\overline{\text{N}\overline{\text{E}\overline{\text{I}\overline{\text{K}\overline{\text{O}\overline{\text{S}}}}}}}}}}$ ($\overline{\text{C}\overline{\text{P}\overline{\text{A}\overline{\text{T}\overline{\text{O}\overline{\text{N}\overline{\text{E}\overline{\text{I}\overline{\text{K}\overline{\text{O}\overline{\text{S}}}}}}}}}$), ibid. 2007. $\overline{\text{E}\overline{\text{I}\overline{\text{M}\overline{\text{E}\overline{\text{A}\overline{\text{H}\overline{\text{O}\overline{\text{E}\overline{\text{N}\overline{\text{T}\overline{\text{O}\overline{\text{S}}}}}}}}}}$ ($\overline{\text{E}\overline{\text{I}\overline{\text{M}\overline{\text{E}\overline{\text{A}\overline{\text{H}\overline{\text{O}\overline{\text{E}\overline{\text{N}\overline{\text{T}\overline{\text{O}\overline{\text{S}}}}}}}}}$), ibid. 2061. $\overline{\text{T}\overline{\text{H}\overline{\text{N}\overline{\text{E}\overline{\text{N}\overline{\text{W}\overline{\text{H}\overline{\text{A}\overline{\text{C}}}}}}}}}$ ($\overline{\text{T}\overline{\text{H}\overline{\text{N}\overline{\text{E}\overline{\text{N}\overline{\text{W}\overline{\text{H}\overline{\text{A}\overline{\text{C}}}}}}}}}$), etc. aut intus, ut C.I. 2007. $\overline{\text{M}\overline{\text{K}\overline{\text{E}\overline{\text{A}\overline{\text{O}\overline{\text{N}\overline{\text{O}\overline{\text{N}\overline{\text{O}\overline{\text{N}}}}}}}}}}$, ib. $\overline{\text{D}\overline{\text{I}\overline{\text{O}\overline{\text{G}\overline{\text{E}\overline{\text{N}\overline{\text{O}\overline{\text{S}\overline{\text{Y}\overline{\text{O}}}}}}}}}}$ ($\overline{\text{D}\overline{\text{I}\overline{\text{O}\overline{\text{G}\overline{\text{E}\overline{\text{N}\overline{\text{O}\overline{\text{S}\overline{\text{Y}\overline{\text{O}}}}}}}}}$), ib. 1237. $\overline{\text{E}\overline{\text{Y}\overline{\text{K}\overline{\text{L}\overline{\text{E}\overline{\text{I}\overline{\text{A}\overline{\text{S}}}}}}}}}$ ($\overline{\text{E}\overline{\text{Y}\overline{\text{K}\overline{\text{L}\overline{\text{E}\overline{\text{I}\overline{\text{A}\overline{\text{S}}}}}}}}}$), ib. 2007. $\overline{\text{A}\overline{\text{G}\overline{\text{O}\overline{\text{N}\overline{\text{O}\overline{\text{E}\overline{\text{T}\overline{\text{H}\overline{\text{N}}}}}}}}}}$ ($\overline{\text{A}\overline{\text{G}\overline{\text{O}\overline{\text{N}\overline{\text{O}\overline{\text{E}\overline{\text{T}\overline{\text{H}\overline{\text{N}}}}}}}}}$). cf. supra n. 104. 105. 136. 150. et Corp. Inscr. 193. 695. 1064. 1345. 1888. 1926. 1929. 1930. d. 1943. 1944. 1956. 1969. 1972. 1980. 1981. 1999. 2022. 2024. 2026. 2043. 2050. 2392. 2690. 2717. 2821. 2954. 3082. etc. (*)

3. Hinc effectum est: genus monogrammatum satis illud frequens in nummis v. Eckhel. D. N. I. p. XCIV. sq. Decurtatis enim nominibus binariae vel plures litterae initiales altera in altera ponuntur vel etiam supra, ut $\overline{M}$ ($\overline{\text{P}\overline{\text{O}\overline{\text{P}\overline{\text{L}\overline{\text{I}\overline{\text{O}\overline{\text{S}}}}}}}$ $\overline{\text{M}\overline{\text{E}\overline{\text{M}\overline{\text{M}\overline{\text{I}\overline{\text{O}\overline{\text{S}}}}}}}$) C. I. 1241. et $\overline{M}$ ($\overline{\text{M}\overline{\text{A}\overline{\text{R}\overline{\text{K}\overline{\text{O}\overline{\text{S}}}}}}}$ $\overline{\text{A}\overline{\text{A}\overline{\text{R}\overline{\text{H}\overline{\text{A}\overline{\text{N}\overline{\text{I}\overline{\text{O}\overline{\text{S}}}}}}}}}$) ib. 569. Sed sunt quaedam monogrammata etiam difficiliora; quo pertinet $\overline{\text{S}}$ (i. e. $\overline{\text{S}\overline{\text{E}\overline{\text{P}}}}$ vel $\overline{\text{S}\overline{\text{P}}}$) in ansâ amphorae Olbiae repertâ C. I. 2085. f. quod videtur siglum esse urbis Chersonesi (cf. C. I. 2103. d.) et alia monogrammata civitatum, v. Montef. Pal. Gr. p. 144. Obscura sunt C. I. 1341. $\overline{\text{C}\overline{\text{I}}}$, ib. 1347. $\overline{\text{G}\overline{\text{I}}}$. Ross. Inscr. inedd. I. n. 22. $\overline{\text{A}\overline{\text{T}}}$. Nec magis liquet, quid sibi velint singulae litterae in

(*) Ductuum ligatorum ratio in multis faciliorem reddit emendationem. Sic C. I. 1185 Boeckhii $\overline{\text{A}\overline{\text{E}\overline{\text{I}\overline{\text{K}\overline{\text{H}\overline{\text{T}\overline{\text{O}\overline{\text{N}}}}}}}}$ scribendum vidit pro $\overline{\text{N}\overline{\text{E}\overline{\text{I}\overline{\text{K}\overline{\text{H}\overline{\text{T}\overline{\text{O}\overline{\text{N}}}}}}}}$, ib. 1327 vs. 7. $\overline{\text{T}\overline{\text{O}\overline{\text{N}\overline{\text{T}\overline{\text{A}\overline{\text{F}\overline{\text{O}\overline{\text{N}\overline{\text{I}}}}}}}}}$ $\overline{\text{K}\overline{\text{A}\overline{\text{I}\overline{\text{K}\overline{\text{A}\overline{\text{J}\overline{\text{A}\overline{\text{N}\overline{\text{O}\overline{\text{N}}}}}}}}}}$ pro $\overline{\text{T}\overline{\text{O}\overline{\text{N}\overline{\text{A}\overline{\text{F}\overline{\text{O}\overline{\text{I}\overline{\text{K}\overline{\text{A}\overline{\text{I}\overline{\text{K}\overline{\text{S}\overline{\text{A}\overline{\text{N}\overline{\text{O}\overline{\text{N}}}}}}}}}}}}$ cf. ib. 1947. 1988. 2209. 2407. 2860. IA

lapidibus quadratis incisae, ut $\mathcal{R}$, $\mathfrak{m}$, Δ , Φ ap. Ross. l. c. n. 48. Denique pro monogrammate habemus ductum illum in tessera Atticâ App. I. p. 344.

CAPUT III.

DE VOCABULIS DECURTATIS.

Vocabulorum decurtatorum usum veteribus Graecis notum fuisse scriptores testantur. Sic Xenophon Hist. gr. IV. 4. 10. Sicyonios litteram Ξ , Eustathius II. B. Lacedaemonios litteram Λ clypeis inscripsisse refert. Cf. Xenoph. l. c. VII. 5. 20. De nummis v. Eckhel. D. N. I. p. LXXXVII. sq. Antiquissimum exemplum vocis decurtatae in laminâ aureâ exstat ab Avelinio publicatâ Mus. Rhen. III. 4. p. 581. sq. in quâ quod legitur $\mathfrak{TM}$ (i. e. $\mathfrak{T}\mathfrak{E}$) Welckero videbatur *τριτήμου* esse; de quo certe dubitari potest. Satis antiquus etiam titulus est Ceph. C. I. 1928. in quo $\mathfrak{R}\mathfrak{R}\mathfrak{E}\mathfrak{T}$ fortasse *Ἐρετριεύς* est. Huc retulerim tit. Teg. ap. Ross. Inscr. inedd. I. n. 7. nisi antiquitatem affectat. Atque in Atticis quidem ante Euclidem hinc inde scripturae compendia habentur, ut n. 52. ex Ol. 86, 2. $\mathfrak{Π}\mathfrak{E}\mathfrak{P}\mathfrak{K}\mathfrak{O}\mathfrak{E}\mathfrak{I}$ (*Περκώσιος*) et $\mathfrak{E}\mathfrak{X}\mathfrak{E}\mathfrak{I}$ (*ἔξ Ἰκάρου*); C. I. 469. col. I. 42. $\mathfrak{T}\mathfrak{P}\mathfrak{I}\mathfrak{E}$ (*τρητάρχης*); ib. col. III. 64. $\mathfrak{Φ}\mathfrak{Υ}\mathfrak{L}\mathfrak{A}\mathfrak{P}\mathfrak{X}$ (*φύλαρχος*). Sed increbuisse hic usus praesertim in catalogis post Euclidem videtur. Cuius rei quum in titulis recens repertis insignia exempla deprehendantur, visum est indices duos adornare, quorum in altero sigla congereremus ex inscriptionibus ante dominationem Romanam exaratis, altero reliquas notas ex aetate Romanâ eo, quo supra diximus, ordine persequeremur. Priore autem indice, quem imprimis magnae illae de navibus Atheniensium locupletarunt inscriptiones (v. Boeckh. Urkunden über das Seewesen d. Athen.) nihil obstat, quominus usum aetatis Demosthenicae repraesentari putemus.

INDEX SIGLORUM

EX AETATE ANTE DOMINATIONEM ROMANAM.

$\mathfrak{A}\mathfrak{G}\mathfrak{G}\mathfrak{E}$ Ἀγγελῆθεν Nav. VIII. b. 15. X. f.	$\mathfrak{A}\mathfrak{G}\mathfrak{N}\mathfrak{O}$ Ἀγνούσιος Nav. XIV. a. 59.
8.	$\mathfrak{A}\mathfrak{G}\mathfrak{N}\mathfrak{O}\mathfrak{Y}\mathfrak{S}\mathfrak{I}$: Ἀγνούσιος ib. X. c. 41. 102.
$\mathfrak{A}\mathfrak{G}\mathfrak{G}\mathfrak{E}\mathfrak{\Lambda}$: Ἀγγελῆθεν ib. XVII. a. 146.	XVI. b. 210.
$\mathfrak{A}\mathfrak{G}\mathfrak{G}\mathfrak{E}\mathfrak{\Lambda}\mathfrak{H}$: Ἀγγελῆθεν ib. XVI. c. 98.	$\mathfrak{A}\mathfrak{D}\mathfrak{O}$ ἀδοκμῖος vel ἀδοκμῖαι ib. VII. a. 28. 40.
$\mathfrak{A}\mathfrak{G}\mathfrak{N}$ Ἀγνούσιος C. I. 739.	109. 52. VIII. a. 22.

ΑΔΟΚΙ ἀδόκιμος vel ἀδόκιμα Nav. I. c. 11.
 19. III. a. 16. 18. VI. a. 56. VII. a. 29. 31. 33. 35.
 37. 39. 50. 54. 56. 58. 60. VII. b. 23. 48. 49. 50. 54.
 VIII. a. 5. 7. 9. 11. VIII. b. 4. 7. 9. 11. 18. 20. 21.
 22. XIV. b. 86.
ΑΔΟΚΙΜ ἀδόκιμος ib. VI. a. 47. 48. XIV. b. 84.
ΑΘΜΟΣ: Ἀθμάνος ib. X. c. 75. XIV. a. 125.
 XV. a. 58. C. I. 162.
ΑΘΜΟΝ: Ἀθμάνος Nav. X. c. 75.
ΑΙ tribus Lacon. in tab. Heracl. v. Maroch.
ΑΙΞΩ Αἰξωνεύς Nav. X. c. 79.
ΑΙΞΩΝΕΥ Αἰξωνεύς ib. X. f. 15.
ΑΙΞΩΡΩ Αἰσχρωνός C. I. 163.
ΑΚΑ } ἀκάτειον vel ἀκατσίος Nav. IX.
 } h. 55. VII. a. 49. 50. VIII. a. 12. VIII.
 } b. 12. 22.
ΑΚΑΤΕΙ }
ΑΛΑΙ Ἀλαεσί ib. I. a. 71. III. b. 14. X. c. 47.
ΑΛΑΙΕ Ἀλαετός ib. X. b. 169.
ΑΛΚΙΜΑΧ: Ἀλκιμαχός ib. XIV. b. 14. 15.
ΑΛΚΙΘΕΝΕ: Ἀλκισθένης C. I. 153.
ΑΛΩ Ἀλωπεκῆθεν Nav. IV. b. 27.
ΑΛΩΡ: Ἀλωπεκῆθεν ib. XVII. b. 54.
ΑΛΩΡΕ Ἀλωπεκῆθεν ib. III. b. 6. X. c. 73.
 X. d. 140. X. b. 153.
ΑΛΩΡΕΚΗ Ἀλωπεκῆθεν ib. X. c. 54.
ΑΜΑΞΑΝ: Ἀμαξανεύς ib. X. c. 155.
ΑΜΦΙΤΡ: Ἀμφιτροπῆθεν ib. X. c. 25.
ΑΜΦΙΤΡΟ: Ἀμφιτροπῆθεν ib. XVI. c. 130.
ΑΜΦΙΤΡΟΠ: Ἀμφιτροπῆθεν ib. XVI. c.
 139. XVII. a. 98.
ΑΜΦΙΤΡΟΠΗ: Ἀμφιτροπῆθεν ib. XII. c.
 114.
ΑΝΑΓ: Ἀναχυράσιος ib. X. c. 125.
ΑΝΑΓΜ: Ἀναχυράσιος ib. IV. f. 65. VII. b. 13.
 X. b. 71. XIV. d. 200.
ΑΝΑΓΥΡ: Ἀναχυράσιος ib. X. b. 14. XV. c. 1.
 et XVI. a. 145. **ΑΝΑΓΥΡ**: ib. XVII. c. 140.

ΑΝΑΓ[ΥΡΑ]: Ἀναχυράσιος Nav. XII. c. 1.
ΑΝΑΓΥΡΑΞΙ: Ἀναχυράσιος ib. XIII. c. 61.
ΑΝΑΦ: Ἀναφλύστιος ib. XIV. c. 135.
ΑΝΑΦΛ: Ἀναφλύστιος ib. XIV. d. 118. 121.
ΑΝΑΦΛΥ Ἀναφλύστιος ib. X. b. 167. XI. c.
 1. XIII. c. 15. XIV. c. 126. 194. 225. XIV. d. 96.
 96. 162. 174. 180.
ΑΝΑΦΛΥΞ Ἀναφλύστιος ib. XV. d. et XVI.
 a. 218. XVI. b. 39. 40.
ΑΝΑΦΛΥΞΤ: Ἀναφλύστιος ib. XI. c. 13.
 XIII. c. 62. (Cité. XV. b. et XVI. a. 102. 130.
 161. 175. 178.)
ΑΝΑΦΛΥΞΤΙ Ἀναφλύστιος Nav. III. c. 12.
 X. c. 39. XII. a. 56.
ΑΝΕΡΙΚΛ ἀνεπικλήρωτος ib. II. c. 21.
ΑΝΕΡΙΚΛΗ ἀνεπικλήρωτος ib. III. c. 11. XI.
 19. 20.
ΑΝΕΡΙΚΛΗΡΩ ἀνεπικλήρωτος ib. II. c. 21.
ΑΠΙΩΝ Ἀπιώνος C. I. 226. 227.
ΑΡ: ἄρχοντας Nav. X. c. 163. X. d. 61.
ΑΡΑΦΗ: Ἀραφήμος ib. XVI. c. 223. X. c. 163.
ΑΡΑΦΗΝ: Ἀραφήμος ib. XVI. c. 116.
ΑΡΓΥΡ ἀργυρίου ib. VI. c. 222.
ΑΡΕ Ἀρέτωνός vel simile C. I. 164.
ΑΡΙ Ἀρίστουός vel simile C. I. 164.
ΑΡΙΣΤΙΩΝ: Ἀριστίωνος C. I. 164.
ΑΡΙΣΤΡΟ: Ἀριστέστεος ib. 163.
ΑΡΧ: ἄρχοντας Nav. X. c. 146. XIV. c. 95.
ΑΡΧΟΝ: ἄρχοντας ib. V. d. 63. IX. c. 29. X. d.
 57. 77. 81. XI. a. 18. XII. c. 13. XVI. d. 208. 231.
 XV. c. et XVI. a. 101. **ΑΡΧΟΝ**: X. d. 121.
 197. 131. 143.
ΑΡΧΟΝΤ ἄρχοντας ib. XII. c. 19. XIV. c. 86.
 XIV. d. 143. 171. 193. 203.
ΑΡΧΟΝΤΟ ἄρχοντας ib. XIV. d. 147.
ΑΣΚΩ Ἀσκώματα vel ἀσκωμάτως ib. III. c.
 11. 14. 19. 20. 21. 22. 24.

- ΑΣΤΥΝΟ** vel **ΑΣΤΥΝΟΜ** ἀστύνομου in
ansis vasorum coctorum et lateribus C.I.
2085. 2085. b. 2065. d. 2085. e. 2085. g.
- ΑΥΡ** Αύριδος Nav. V. a. 6.
- ΑΦΙ** Ἀφιδναῖος ib. XIV. b. 43.
- ΑΦΙΔ**: Ἀφιδναῖος ib. XVII. b. 21.
- ΑΦΙΔΝ**: Ἀφιδναῖος ib. XVI. c. 102.
- ΑΦΙΔΝΑΙ** Ἀφιδναῖος ib. X. b. 50. 59. 89. 116.
130. XVI. c. 4. XVII. a. 15.
- ΑΧΑΡ** Ἀχαρνέος ib. II. 2. XIII. c. 64. d. 115.
XIV. a. 186. 226. (Corr. XV. b. et XVI. a. 104.
190.) **ΑΧΑΡ**: X. c. 91. XIII. a. 21. 45. 68.
XIV. a. 40. XVII. a. 152.
- ΑΧΑΡΝ**: Ἀχαρνέος Nav. XVI. b. 41. 492.
XVII. a. 27. 29. 97.
- ΑΧΑΡΝΕ**: Ἀχαρνέος ib. X. c. 45.
- ΑΧΑΡΝΕΥ** Ἀχαρνέος ib. X. c. 99.
- ΒΑΤΗ** Βατήδων ib. X. f. 39.
- ΒΟΥΤΑΔ** Βουτάδης ib. X. f. 38.
- ΒΟΥΤΑΔΗ** Βουτάδης ib. X. a. 69.
- ΓΑΡΓ**: Γαργήτιος ib. X. c. 110.
- ΓΑΡΓΗΤ**: Γαργήτιος ib. XVI. c. 152.
- ΓΑΡΓΗΤΤ**: Γαργήτιος ib. XIV. d. 11.
(Corr. XI. a. 53. XV. b. et XVI. a. 115.)
- ΓΑΡΓΗΤΤΙ** Γαργήτιος Nav. II. 15. 26.
XIII. a. 158. XIV. a. 26. XIV. d. 122. (Corr.
XV. b. et XVI. a. 85. 183.) **ΓΑΡΓΗΤΤΙ**:
ib. XIV. d. 58.
- CE** tribus Lacon. in tab. Heracl. v. Mazoch.
- ΓΟΥΡΤΥ** Γουρτίσιος C.I. 1513.
- ΓΡ** ante dechévinationem ἀγορανόμων C.I.
2266. videtur significare aediles scripsisse
decretum de operis locatione.
- ΔΕ** δεομένη Nav. VII. a. 41.
- ΔΕΙ** fort. Δεωία C.I. 1513.
- ΔΕΙΡΑΔΙΩ**: Δειραδιώτης Nav. XIV. a. 91.
cf. XV. b. et XVI. a. 92.
- ΔΕΚΕΛΕ** Δεκελεύς ib. XIV. c. 209.
- ΔΕΞΙ** Δεξιράτεος C.I. 1513.
- ΔΕΟ** δεομένη Nav. VII. a. 61. VII. b. 16. 29. 39.
45. 58. VIII. a. 14. VIII. b. 14.
- ΔΕΥ**: δεύτερος C.I. 231.
- ΔΙΑΙΤΥΓ** obscurum Nav. XVII. a. 149.
- ΔΙΟ**: Διοδέτου C.I. 2266. fin.
- ΔΟΚ** δόκιμοι Nav. VII. b. 21. IX. b. 20. IX. c. 32.
- ΔΟΚΙ** δόκιμοι vel δόκιμα ib. I. a. 15. IX. b. 26.
40. IX. c. 18.
- ΔΟΚΙΜ** δόκιμος vel δόκιμοι ib. VI. a. 57. 58.
IX. a. 21. b. 15. 23. 28. 30. 33. 40. IX. c. 14. 17.
XIV. a. 23. XIV. b. 45.
- ΔΟΚΙΜΟ** δόκιμος etc. ib. IX. b. 12. 32. IX.
c. 16.
- E** vid. **E** **Θ** et **Θ** **E**.
- EAY** subest nomen patris C.I. 1513.
- ΕΓΛΥ**: ἐγλυθέντων Nav. XIV. a. 85.
- ΕΓΜΥΡΡΙ** ἐγ Μυρρίνούττης ib. XIV. b. 41.
- ΕΓΜΥΡΡΙΝΟΥΤ**: ἐγ Μυρρίνούττης ib.
XVI. b. 47. 62.
- ΕΓΜΥΡΡΙΝΟΥΤΤ** ἐγ Μυρρίνούττης ib.
XIV. c. 162. 176. XVI. b. 55.
- ΕΔ**: ἔδωκε ib. XIV. b. 44.
- E Θ** επικουρίσιος Θεός C.I. 158. cf. ib. 213.
- ΕΚΑΛΗ** Ἐκάληδων Nav. X. c. 118. 105. X. b. 132.
- ΕΚΚΕΡ** ἐκ Κεραμέων ib. X. f. 13.
- ΕΚΚΕΡΑ** ἐκ Κεραμέων ib. X. f. 26.
- ΕΚΚΕΡΑΜ**: ἐκ Κεραμέων ib. XVI. c. 69. cf.
IV. f. 41.
- ΕΚΚΕΡΑ[ΜΕ]** ἐκ Κεραμέων ib. X. c. 31.
- ΕΚΚΗΔ** ἐκ Κηδῶν ib. X. c. 56.
- ΕΛΑΙΟΥ** Ἐλαιώσιος ib. X. a. 414.
- ΕΛΕΥ**: Ἐλευσίσιος ib. IV. f. 27. XIV. d. 106.
XV. b. et XVI. a. 163.
- ΕΛΕΥΣΙ**: Ἐλευσίσιος id. IV. f. 62. K. a. 118.
X. c. 134. XVII. c. 6.

ENTE: έντελών Nav. XIV. c. 227.
 ENTEΛ έντελών ib. XIV. c. 204.
 ΕΞΑΙΘ' έξ. Διφραυδών C. I. 563.
 ΕΓΑΛΚΕ Έπαλκeos ib. 1513.
 ΕΠΕΞΕΚΕΥ: έπεξέκουσμένη Nav. XIV. a. 28.
 ΕΠΙΜΕΛ' επιμελητής ib. X. d. 60. 66. 130.
 ΕΠΙΜΕΛΗ. επιμελητής ib. X. d. 115. 119. 144.
 XIV. d. 93.
 ΕΠΙΜΕΛΗΤ' επιμελητής etc. ib. X. d. 70. 76.
 80. 84. 91. 98. 111. 126.
 ΕΠΙΣΚ' επισκευής ib. VIII. a. 14.
 ΕΠΙΣΚΕ' επισκευής. ib. VII. a. 41. 61. VII. b.
 16. 29. 39. 45. 58. VIII. b. 14.
 ΕΠΟΗΣΑ' επήσασατο ib. XIV. d. 43.
 ΕΡΓ: έργον ib. X. f. 23. XIV. d. 42. XIV. d. 117.
 127/205. et sine punctis IX. b. 25. XI. b. 23. 62.
 XI. c. 62. 64. 66. XIII. d. 144. 145. 117. XIV. a.
 66. 96. 133. 150. XIV. a. 19. 33. 75. 125. 208. XIV.
 d. 99. 115.
 ΕΡΟΙ' Ερριάδης ib. XVII. b. 92.
 ΕΡΟΙΑΔ: Έρριάδης ib. X. c. 42.
 ΕΡΧΙ: Έρχμεύς ib. X. c. 32. 60. 113. XV. b. et
 XVI. a. 123. 198.
 ΕΡΧΙΕ Έρχμεύς ib. X. c. 159. X. b. 36.
 ΕΣΤΙΑΙΟΥ: Έσπιαύθεν ib. XVI. b. 104. XVII.
 b. 53.
 ΕΤΡΙΗΡΑΡ: έτρηράρχης ib. XIV. d. 85. et
 XV. b. et XVI. a. 84. 87. 91. 107. 109. 118. 122.
 124.
 ΕΤΡΙΗΡΑΡΧ: έτρηράρχης ib. XIV. d. 10.
 30. 45. 48.
 ΕΥΚΤ: Εύκτημονός in: tessera judiciali Diar.
 Archaeol. Hal. 1837. n. 7.
 ΕΥΜΗΝΗ Εύμηπίου C. I. 2015. d.
 ΕΥΩΝΥ: Εύωνυμείς Nav. II. c. 18. XIV. c. 58.
 XIV. d. 41. et XV. b. et XVI. a. 105. C. I. 2156.
 ΕΥΩΝΥΜ Εύωνυμείς Nav. VII. b. 38.

ΕΥΩΝΥΜΕ: Εύωνυμείς Nav. XIV. d. 66. 144.
 ΗΡΑΚΛΕΙ' Ηρακλείας C. I. 2085.
 Θ Ε' Θεοίς επικουρούσις ib. 2953. d.
 ΘΑΛΑ Θαλαμίας Nav. II. c. 33.
 ΘΑΛΑΜ Θαλαμίας ib. II. c. 12.
 ΘΑΛΑΜΙ' Θαλαμίας ib. I. a. 9. 19. II. c. 34.
 ΘΕΟΧΑΡ' Θεοχάρτος C. I. 1513.
 ΘΗΜΑ' Θημακούς Nav. XVII. c. 94.
 ΘΟΡΑΙ: Θορακούς ib. X. d. 147.
 ΘΟΡΑΙΕΥ' Θορακούς ib. X. a. 92.
 ΘΟΡΙ: Θορίκιος ib. XVI. b. 5.
 ΘΟΡΙΚ' Θορίκιος ib. XIII. d. 86.
 ΘΟΡΙΚΙ: Θορίκιος ib. X. d. 44. XVI. c. 134.
 XVII. b. 17.
 ΘΡΑΝ' Θραντίδες ib. I. a. 70.
 ΘΡΑΝΙ' Θραντίδες ib. I. a. 65. II. c. 9.
 ΘΡΑΝΙΤΙ' Θραντίδες ib. I. a. 32. II. c. 26. III.
 a. 7. VII. a. 32. 58. semel: ΘΡΑΝΙΤΕ, II. c. 25.
 ex pravá scripturá Θραντίδες, de qua
 vid. p. 247.
 ΘΡΙΑΣΙ' Θριάσιος C. I. 105.
 ΘΡΙΠΗ: Θρηπίδης Nav. III. d. 16. 18. XIV.
 d. 86.
 ΙΕΡΟ' Ίεροκλέος vel simile C. I. 1513.
 ΙΚΑΡΙΕ' Ίκαριεύς Nav. X. c. 43. 54.
 ΙΠΑ' subst. nomen patris C. I. 1518. Coniicias
 Ίπασου.
 ΙΠΡΗ: Ίππηγούς Nav. XI. b. 75.
 ΚΑΙ: καινή ib. XIV. a. 44. καινόν XIV. b. 44.
 ΚΑ[Λ]: Καλλίου vel simile C. I. 164.
 ΚΑΛΧΙ' Boeckhio iudice Καλχ[η]δόνιος. C. I.
 1513.
 ΚΑΤΑΒΛΗ' κατάβλημα Nav. IV. h. 7. X. b.
 161.
 ΚΕΦ' Κεφαλήθεν ib. XVII. b. 11.
 ΚΕΦΑΛ' Κεφαλήθεν Nav. X. c. 87. XVII. c.
 146.

- ΚΕΦΑΛΗ:** Κεφαλῆθεν. Nav. XVI. b. 227.
XVII. c. 8.
- ΚΗΦΙ:** Κηφισεύς ib. VII. b. 47.
- ΚΗΦΙΞΙ:** Κηφισεύς ib. XIV. a. 47.
- ΚΙΚΥΝ:** Κικυννεύς ib. XIV. a. 46.
- ΚΛΕΜΑ:** fort. Κλεμάχου (i. e. Κλεομάχου)
in tesserâ iudiciali Diar. Archaeol. Hæl. 1837.
n. 6. De forma conferrî potest Κλεογένης
(i. e. Κλεογένης) p. 142.
- ΚΛΗΡΟΝΟΜ:** κληρονόμος Nav. X. a. 154
XIV. c. 51.
- ΚΝ:** tribus Lacon. in tab. Heracl. Κυράστου
at putant, v. Masoch.
- ΚΟΘΩ:** Κοθωκίδης Nav. XVII. b. 64.
- ΚΟΘΩΚΙ:** Κοθωκίδης ib. X. a. 65. XVII. b. 15.
- ΚΟΛΛΥ:** Κολλυτεύς ib. IV. a. 11. X. e. 166. X
119. 37.
- ΚΟΡΡΕΙ:** Κόρρεος ib. X. a. 107. X. e. 401.
XIV. a. 6. 28.
- ΚΡΙΩ:** Κριωεύς ib. X. e. 108.
- ΚΥΔΑΘ:** Κυδαθηναεύς ib. X. f. 40.
- ΚΥΔΑΘΗ:** Κυδαθηναεύς ib. XIV. a. 155
XIV. c. 37. 64. 170. 225. XVI. b. 106. XVII. a.
58.
- ΚΥΔΑΘΗ[N]:** Κυδαθηναεύς ib. VII. b. 25.
- ΚΥΔΑΝ[T]:** Κυδαντίδης ib. XV. b. et XVII
a. 171.
- ΚΥΔΑΝΤΙ:** Κυδαντίδης ib. XIV. a. 114. XVI
a. 113.
- ΚΥΔΑΝΤΙΔ:** Κυδαντίδης ib. XI. b. 1.
- ΚΥΘΗΡ:** Κυθήριος ib. XIV. d. 94. XVII. a.
120. cf. XV. b. et XVI. a. 159.
- ΚΥΘΗΡΑ:** Κυθήριος ib. XVII. a. 96.
- ΚΥΘΗΡΡ:** Κυθήριος ib. X. e. 68.
- ΚΥΘΗΡΡΙ:** Κυθήριος ib. XI. b. 25.
- ΛΑΚΙ:** Λακιάδης ib. XVII. c. 93. cf. C. I. 96.
- ΛΑΚΡΙ:** Λακρίτω C. I. 1513.
- ΛΑΜ:** Λαμπρεύς. Nav. X. a. 30. XVI. c. 174.
- ΛΑΜΓ:** Λαμπρεύς ib. X. e. 57.
- ΛΑΜΓΤ:** Λαμπρεύς ib. IV. f. 24. ΛΑΜΓΤ:
X. b. 90. X. e. 74.
- ΛΑΜΓΤΡ:** Λαμπρεύς ib. II. 27. XIV. a. 6.
XV. b. et XVI. a. 187. XIV. a. 92. XVI. b. 202.
- ΛΑΜΓΤΡΕ:** Λαμπρεύς ib. X. b. 62. XIV. e.
156.
- ΛΕ:** λευκά ib. IV. a. 34.
- ΛΕΥ:** λευκά ib. X. a. 63. 162. b. 64. 96.
- ΛΕΥΚ:** λευκά ib. IV. f. 74. IV. a. 15. IX. a. 32.
X. b. 135. 142. X. d. 125.
- ΛΕΥΚΑ:** λευκά ib. X. e. 174.
- ΛΕΥΚΟ:** Λευκόνειος ib. XVII. a. 93. 102.
- ΜΑΡΑ:** Μαραθώνιος ib. X. e. 86.
- ΜΑΡΑΘ:** Μαραθώνιος ib. X. e. 85. X. f. 17.
XV. d. et XVI. a. 151.
- ΜΕ:** tribus Lacon. in tab. Heracl. v. Masoch.
- ΜΕΓ:** μεγάλη Nav. IV. a. 45. μέγαν ἐμ-
γάλας IV. a. b. 80. 83. X. a. 34. X. b. 107.
121.
- ΜΕΓΑ:** μεγάλας ib. VII. a. 40. VII. b. 50.
- ΜΕΓΑΛ:** μεγάλας ib. VII. b. 21.
- ΜΕΛΙ:** Μελιτεύς ib. XIII. a. 80.
- ΜΕΛΙΤ:** Μελιτεύς ib. X. a. 83. 89. XIV. c. 61.
XIV. d. 202. XIV. e. 89.
- ΜΕΛΙΤΕ:** Μελιτεύς ib. IV. f. 50. X. e. 100.
XIII. a. 63.
- ΜΕΜΝ:** Μέμνονος C. I. 164.
- ΜΝΕΔ:** Διέ. Μ Ν Δ Βασκχίω γιδεί μεγας,
νέος Διόνυσος C. I. 2278.
- ΜΥΡΡΙ:** Μυρρινεύσιος Nav. I. a. 4. II. a. 1. XI
a. 81. XIV. e. 158. 172.
- ΜΥΡΡΙΝ:** Μυρρινεύσιος ib. XVI. a. 44. 59. 67.
cf. XIV. e. 145.
- ΜΥΡΡΙΝΟΥ:** Μυρρινεύσιος ib. XIV. c. 144.
- ΝΑ:** νῆς ib. XIV. b. 93.

ΝΑΥΓΗ: ναυπηγήθεισών Nav. XIV. a. 13.
ΝΕΩΡΙ νεωρίδης ib. XIV. d. 27.
ΞΕΝΟ Ξενοφώντος, vel simile C. I. 2266. f. 6.
ΞΥΓΕΤΑΙ: Ξυπεταιών Nav. XIII. c. 112.
ΟΙΚΙΕΤ: οίκιστής ib. XIV. a. 112.
ΟΛΥΜ Ὀλυμπιαδάρου, vel simile C. I. 164.
ΟΛΥΝ Ὀλυμπιαδάρου C. I. 1513.
ΡΑΙΑ: Παιανιεύς Nav. XIII. a. 23. XIII. c. 19.
 XIV. d. 92. XIV. d. 161. 175. XVI. d. 41. XVI. d.
 141. XVII. a. 21.
ΡΑΙΑΝ: Παιανιεύς ib. X. a. 29. cf. XV. b. et
 XVI. a. 88. C. I. 530. supra n. 62.
ΡΑΙΑΝΚ Παιανιεύς Nav. I. a. 26. II. 90. XI.
 d. 50. XIII. a. 20. XIV. c. 46. 52. 165. XIV. d. 8.
 16. 189. 213. cf. XV. b. et XVI. a. 33.
ΡΑΙΑΝΙΕ Παιανιεύς ib. X. a. 141.
ΡΑΛΛ: Παλληγνέυς ib. X. c. 89.
ΡΑΛΛΗ: Παλληγνέυς ib. X. d. 155. XIII. c.
 79. XVI. d. 215.
ΡΑΛΛΗΝ: Παλληγνέυς ib. XVI. d. 219.
ΡΑΛΛΗΝΕΙ: Παλληγνέυς ib. X. a. 40.
ΡΑΡΑΡΥ παραρύματα ib. IV. a. 8. 15.
ΡΑΡΑΣΤΑ παρραστάτων ib. IV. d. 21.
ΡΑΥ Πασσανίου, vel Πασώνος C. I. 1867.
ΡΕ τριβῆς Λαconi. in tab. Heracl. v. Mazoch.
ΡΕΙΡ Πειραιεύς Nav. X. f. 27.
ΡΕΙΡΑΙ Πειραιεύς ib. XIV. c. 173. 175. XVI. d. 70.
ΡΕΙΡΑΙΕ: Πειραιεύς ib. X. d. 42.
ΡΕΜ: πέμπτος C. I. 231.
ΡΕΡΓΑΣΗ: Περργασήθεν Nav. XIV. a. 38.
ΡΕΡΓΑΣΗΘ Περργασήθεν ib. XIV. a. 161.
ΡΕΡΙΘ Περιθαιδής ib. X. d. 59.
ΡΕΡΙΘΟΙΔ Περιθαιδής ib. X. d. 63. X. f. 23.
ΡΙΘ: Πιθεύς ib. XVI. d. 38. XVII. a. 59. 121.
 122. XVII. b. 6.
ΡΙΘΕ: Πιθεύς ib. X. d. 46. XIV. c. 246. XVII.
 c. 18.

ΡΙΣΠΟ Ρισπιθέου C. I. 2266. f. 17.
ΡΛΩΘΕ Πλωθειεύς Nav. XVII. d. 21.
ΡΠ πρδών in tab. Sicil. ap. Grut. p. 211.
ΡΟΥ Πολυξένου C. I. 2266. f. 6.
ΡΟΥΚΡΑ Πολυκράτης Nav. XIV. d. 43.
ΡΡΑΣΙΕ Πρασσιεύς ib. X. c. 151.
ΡΡΟΒΑ: Προβαλλεύς ib. XVI. c. 100. XVII.
 c. 156. cf. C. I. 531.
ΡΡΟΞΠ: Προσπάλτιος Nav. VII. d. 18. XVII.
 c. 171.
ΡΡΤΕΛΕ: Πτελεάσιος ib. XVII. b. 12.
ΡΡΤΕΛΕΑ: Πτελεάσιος ib. XVII. a. 103.
ΡΥΡ Ρυρῶν, vel simile C. I. 164.
ΡΑΜΝ Ῥαμνούσιος Nav. X. a. 111.
ΡΑΜΝΟ Ῥαμνούσιος ib. X. c. 132.
ΡΑΜΝΟΥ: Ῥαμνούσιος ib. X. c. 271. XIV. c.
 13. XVII. d. 27.
ΡΑΜΝΟΥΞ Ῥαμνούσιος ib. X. c. 168.
ΡΑΜΝΟΥΞΙ Ῥαμνούσιος ib. X. d. 125.
ΣΗΜΑΧΙ Σημαχίδης ib. X. c. 147.
ΣΙΛΑ: fort. Σιλανού C. I. 2266. f. 6.
ΣΙΜΩΝ Σίμωνος ib. 1513.
ΣΚ σκευοθήκη Nav. XI. d. 160.
ΣΚΑΜΒΩΝ Σκαμβωνίδης ib. X. f. 24.
ΣΟΥΝ Σουνιεύς ib. XIV. d. 237.
ΣΟΥΝΙ Σουνιεύς ib. XIV. c. 69.
ΣΟΥΝΙΕ Σουνιεύς ib. X. c. 145. XIV. a. 214.
ΣΠΙΘΑΜ σπιθάμης ib. I. a. 14.
ΣΤΕΙΡ: Στεϊρεύς ib. VII. d. 41. X. c. 58.
ΣΥΜ συμμορία ib. VII. a. 25. 44. VII. d. 32. 47.
 147.
ΣΥ[ΜΜ] συμμορία ib. VII. d. 18.
ΣΥΝΤΡΙ συντηρήραρχος ib. XIV. c. 225.
ΣΥΝΤΡΙΗ συντηρήραρχος ib. XIV. a. 135.
 XVII. d. 15.
ΣΥΝΤΡΙΗΡ: συντηρήραρχος ib. XVII. a. 95.
ΣΥΝΤΡΙΗΡΑΡ: συντηρήραρχος ib. XV. d.

- et XVI. a. 147. 188. 190. XVI. b. 41. XVII. a. 57.
102. 120.
- ΣΥΝΤΡΙΗΡΑΡΧ:** συντρήραρχος vel συν-
τρήραρχος Nav. XIII. a. 44. XVII. a. 22. 27. 38.
- ΣΥΝ[ΤΡΙΗΡΑΡΧ]Ο** συντρήραρχος ib.
XIII. a. 143.
- [Ξ]ΥΓΡΑ[Λ]Η** Συπαλήτιος ib. X. b. 42.
- ΣΥΦΙ** Boeckhio iudice Σύ[ρ]μος C. I. 1513.
- ΣΦΗΤΤΙ:** Σφήτιος Nav. XVII. a. 12.
- ΤΕ** τέρων in tit. Sicil. ap. Grut. p. 210.
- ΤΕ:** τέτατος C. I. 231.
- ΤΛ** v. supra p. 350.
- ΤΕΙΟΡΑ:** Τειθράσιος Nav. XVII. a. 97.
- Τ[ΕΙΟ]ΡΑΞΙ** Τειθράσιος ib. XIII. a. 43.
- ΤΕΤΡΗ:** et **ΤΕΤΡΗΡ:** τετρήριος ib. XIII.
b. 70. 71.
- ΤΕΥΘΡ** Τευθρανίας C. I. 2083. c.
- ΤΙΜΟ** Τιμόκράτους ib. 2266. fm.
- ΤΡΙ:** τρίτος ib. 231.
- ΤΡΙ** τρίχνα Nav. IV. h. 8.
- ΤΡΙΗ** τρήραρχος ib. II. 27. 29. 39. 42. 45. 88.
IV. f. 40.
- ΤΡΙΗΡ** τρήραρχος ib. II. 20.
- ΤΡΙΗΡΑΡ** τρήραρχος ib. II. 26. 29. 41. V. d.
15. XV. b. et XVI. a. 111. XVII. a. 21. 26. 119.
- ΤΡΙΗΡΑΡΧ** τρήραρχος Nav. XIII. a. 19.
XIV. d. 51. 175. XV. b. et XVI. a. 166. XVII. a.
37. 56. 101.
- [ΤΡΙΚΟ]Ρ:** Τρικορύσιος Nav. XVI. c. 101.
- ΤΡΙΚΟΡΥ** Τρικορύσιος ib. VII. b. 31. X. a.
130. Cf. tess. iud. in Diar. Archaeol. Hal.
1837. p. 102. n. 61.
- ΤΡΙΚΟΡΥΞ:** Τρικορύσιος ib. XVI. c. 51.
- ΤΡΙΚΟΡΥΞΙ:** Τρικορύσιος Nav. XVI. a. 57.
- ΤΡΙΧ:** τρίχνα ib. X. c. 175. X. a. 163. X. b. 82.
- ΤΡΙΧΙ** τρίχνα ib. IV. f. 38. 46. 58. 75. IV. h. 16.
IX. a. 12. 33. X. a. 64. 112. 131. 148. X. b. 63.
97. 111. 126. 159. 171. XIII. d. 127.
- ΤΡΙΧΙΝ** τρίχνα ib. IX. c. 24. X. e. 157.
- ΥΠΕ:** υπερίνετο C. I. 231.
- ΦΑΛΗΡ** Φαληρέος Nav. XIV. b. 235.
- ΦΑΛΗΡΕ** Φαληρέος ib. X. d. 129. X. b. 31. 34.
40.
- ΦΗΓ:** Φηγαίος ib. XVII. b. 55. cf. XV. b. et
XVI. a. 112.
- ΦΗΓΑΙ:** Φηγαίος ib. X. a. 148. XIV. d. 54.
XVII. c. 147.
- ΦΙΛΑ:** Φιλαιός ib. XIV. b. 44.
- ΦΡΕΑ** Φρεαρίος ib. XIV. c. 123.
- ΦΡΕΑΡ:** Φρεαρίος ib. IV. f. 66. X. c. 75. XIV.
a. 135. XV. b. et XVI. a. 147. 173. 177. XVII. c.
155.
- ΦΡΕΑΡΡ** Φρεαρίος ib. XIV. d. 68. XIV. d. 116.
- ΦΡΕΑΡΡΙ:** Φρεαρίος ib. VII. a. 25. XVI. c.
15. XVI. e. 99.
- ΦΥΛΑΞ** Φυλάσιος ib. XVI. b. 101.
- ΦΥΛΑΞΙ** Φυλάσιος ib. XVI. c. 132.
- ΧΑΡΙΞΑΝ:** Χαρίσανδρος ib. XIV. b. 44.
- ΧΟΛΑΡ:** Χολαργός ib. IV. f. 28. X. c. 88.
XVII. a. 114. 154.
- ΧΟΛΑΡΓ:** Χολαργός ib. XIV. a. 148. XVII.
a. 30. 39.
- ΧΟΛΑΡΓΕ** Χολαργός ib. XIV. a. 21. 42. 64.
114. 130.
- ΩΝ:** ώνητής C. I. 162.
- ΩΝΗ:** ώνητής C. I. 162.

INDEX SIGLORUM

EX AETATE ROMANA.

- Α** **Αἶλος** C.I. 1533. 1716. **Αἰήλιος** ib. 2393. et saepe. **Ἀπτωνίνες** in tit. Asiano v. Letronn. Journ. d. Sav. 1829. p. 685.
- Α. Β. Ε. Δ. Α. Λ. Α. Α. Θ.** nomina dedicatium dissimulata in tit. Rom. ap. Reines. Synt. C.I. 49. 97.
- ΑΒΙ** **Ἀβιδίος** C.I. 1362.
- ΑΓ** **ἀγών** in anaglypho ap. Fabrett. de Col. Traian. p. 147. 315.
- ΑΓΑ** **Ἀγαθακλέους** C.I. 284.
- ΑΓΑΘΟ** **Ἀγαθακλέους** ib. 286.
- ΑΓΑΘΟΚ** **Ἀγαθακλέους** ib. 286.
- ΑΓΓΕ** **Ἀγγελῆθεν** ib. 275.
- ΑΓΝ** **Ἀγνούσιος** ib. 275.
- ΑΓΟΡΑΝ** **ἀγορανόμεis** marm. Taurom. IV. col. 2. extr.
- ΑΓΟΡΑΝΟ** **ἀγορανόμου** vel **ἀγορανομού-τος** in tesserâ frument. v. Hauteroche Essai sur l'expl. d'une tessère 1820.
- ΑΓΟΡΑΝ** **ἀγορανόμου** C.I. 1364.
- ΑΔΕΛ** **ἀδελφός** in gemmâ ap. Ficoroni. Ant. gemm. litt. tab. V. 1.
- ΑΔΕΛΦ** **ἀδελφόν** in tit. Rom. ap. Fabrett. c. X. n. 87. p. 685.
- ΑΔΡΙΑ** **Ἀδριανείων** C.I. 283. vs. 10.
- ΑΘΗ** **Ἀθήνησι** ib. 247.
- ΑΘΗΝΑΙ** **Ἀθηναίου** ib. 193.
- ΑΘΗΝΙΩ** **Ἀθηνίωνος** ib. 284.
- ΑΙ** **ἄϊλιος** ib. 196; 276. et saepe.
- ΑΙΛ** **ἄϊλιος** ib. 1241. et saepe. — **ἄϊλικός** ib. 2999.
- ΑΙΜ** **ἄϊμίλια** ib. 1104.
- ΑΙΜΙ** **ἄϊμίλιος** ib. 307.
- ΑΙΞΩ** **ἄϊξωνεύς** ib. 275.
- ΑΚΕΙΑ** **Ἀκείλιος** in tit. Rom. ap. Osann. Syll. p. 434. n. 82.
- ΑΚΥΛ** **Ἀκύλιος** et **Ἀκυλία** in tit. Rom. ap. Grut. p. 680. 6.
- ΑΛ** **Ἀλβιδία** C.I. 1813.
- ΑΛΑ[Β]** **Ἀλαβανδέως** ib. 2305.
- ΑΛΕ** **Ἀλεξανδρεύς** in tit. Rom. ap. Murat. p. 2019. 1. Fortasse **Ἀλέξανδρος** in gemmâ ap. Cayl. V. P. 3. tab. 53. 4. p. 149. sq.
- ΑΛΦ** **Ἀλφῆναν** C.I. 3497.
- ΑΜΕ** **Ἀμερίμου** vel simile C.I. 284.
- ΑΜΜ** **Ἀμμωνίου** in tit. Rom. ap. Murat. p. 2019. 1.
- ΑΝ** **ἄνιος** (?) C.I. 192.
- ΑΝΑ** **Ἀναφλύστιος** ib. 305.
- ΑΝΑΦ** **Ἀναφλύστιος** ib. 305.
- ΑΝΕ** subest nomen patris C.I. 2266. fin.
- ΑΝΕΘ** **ἀνέθεσαν** C.I. 258. et saepe.
- ΑΝΕΘΗ** **ἀνέθηκεν** in tit. Rom. ap. Murat. p. 27. 5.
- ΑΝΕΘΗΚ** **ἀνέθηκεν** in tit. Rom. ap. Grut. p. 11. 8.
- ΑΝΕΜΟΥ** **Ἀνεμουρίων** C.I. 334.
- ΑΝΘΥ** **ἄνθυπάτου** ib. 3180.
- ΑΝΘ** **ἄνθυπάτου** ib. 3517.
- ΑΝΤ** **Ἀντωνίος** ib. 2761; 2762; 2841. etc.
- ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤ** **ἀνταγωνιστάς** in tit. ap. Grut. p. 314.
- ΑΝΤΙΣΤΡ** **ἀντιστράτηγον** in tit. Syt. ap. Burckh. Trav. p. 68.
- ΑΝΤΙΣΤΡΑ** **ἀντιστράτηγον** in tit. Anep. ap. Montef. Pal. p. 158. 3. ex sched. Horst.
- ΑΝΤΩΝ** **Ἀντωνία** in sigill. Gordiani v. Journ. d. Sav. 1750. p. 851.

- ΑΝΤΩΝΙ** Ἀντωνίου in tit. Florent. ap. Reines. Cl. III. n. 36. p. 313.
ΑΠΕ ἀπέδωκεν in tit. Gall. ap. Millin. Ann. encycl. a. 1818. T. VI. p. 150.
ΑΠΕΛ ἀπελεύθερος in tit. Rom. ap. Murat. p. 491. 4. — Ἀυγούστου in tit. Rom. ibid. p. 1860. 9.
ΑΠΕΛΕ ἀπελεύθερος in tit. Rom. ap. Reines. Cl. XVIII. p. 16.
ΑΠΕΛΕΥ ἀπελεύθερος in tit. Rom. ap. Murat. p. 146. 4.
ΑΠΕΛΕΥΘ id. in tit. Rom. ap. Murat. p. 997. 4.
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡ id. in tit. Rom. ap. Osann. Syll. p. 533.
ΑΠΠ ἀπόντος C. I. 3028.
ΑΠ Ἀπολλωνίου vel simile C. I. 284.
ΑΠΟΛ Ἀπολλωνίου vel simile in tit. ap. Grut. 1092. 9. — Ἀπολλοδώρου C. I. 272. — Ἀπολλωνίου C. I. 276. — ἰαπόλιων in gemmā ap. Montef. Ant. expl. T. I. P. A. p. 183. tab. 118. 4.
ΑΠΟΛΛΩ Ἀπολλωνίου C. I. 272.
ΑΠΟΛΛΩΝΙ Ἀπολλωνίου ib. 264.
ΑΠΡ Ἀπριλίον in tit. ap. Grut. p. 141.
ΑΠΡΕΙ Ἀπριλίον in tit. ap. Grut. p. 146.
ΑΠΡΕΙΑ Ἀπριλίον in tit. Rom. ap. Grut. p. 177. 6. cf. C. I. 3176.
ΑΡ Ἀρίστωνος vel simile C. I. 305.
ΑΡΕΘ tribus in Marm. Taurom. I. v. n. 87.
ΑΡΙ Ἀρίστωνος vel simile C. I. 305.
ΑΡΚ et ἈΡΚΟΑΥ subest nomen patris C. I. 284.
ΑΡΤΕΜΙΩ Ἀρτέμιονος C. I. 275.
ΑΡΧ ἀρχιερέως in tit. Neap. ap. Grut. p. 428. 11.
ΑCIN tribus in Marm. Taurom. I. v. n. 87.
ΑCCT tribus in Marm. Taurom. I. v. n. 87.
ΑΤΛ Ἀτίλος C. I. 3108.
ΑΥ Αὐρηλίου ib. 2395. cf. 1268.
ΑΥΓ Αὐγούστου in tit. Florent. ap. Murat. p. 491. 4. — Ἀυγούστου in tit. Rom. ibid. p. 1860. 9.
ΑΥΓΓ Αὐγούστου ex coniect. C. I. 1096. 6. ΣΕΒΒ.
ΑΥΡ Αὐρήλιος C. I. 189. et saepe. — Ἀδρηλία C. I. 1450-53.
ΑΥΡΗ Αὐρηλίου ib. 1456. 1586.
ΑΥΡΗ[Λ] Αὐρήλιος ib. 486. Ἀδρηλία ib. 3436.
ΑΥΡC Αὐρήλιος in tit. Amas. ap. Grut. p. 1136. 10.
ΑΥΤ Αὐτοκράτορα C. I. 348. et saepe.
ΑΥΤΟΚΡ Αὐτοκράτορος in tit. Syr.
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡ Αὐτοκράτορος in tit. Rom. ap. Osann. Syll. p. 429.
ΑΦΙ Ἀφιδναῖος C. I. 275.
ΑΦΡ
ΑΦΡΟ Ἀφροδίσιου ib. 305. 284. 286.
ΑΦΡΟΔ
ΑΦΡΟΔΕΙ Ἀφροδείου ib. 275.
Α[Φ]ΡΟΔΙΣ Ἀφροδίσιου ib. 1211.
ΑΦΡΟΔΙCΙ Ἀφροδίσιου ib. 1779.
ΑΧΑΙΜΕΝ Ἀχαμένους vel simile C. I. 2114. 2.
ΑΧΑΡ Ἀχαρνείος C. I. 606. 275.
ΑΧΑΡΝ Ἀχαρνείος ib. 303.
Β vid. Ψ. Β.
ΒΑ vel ΒΑΣ vel ΒΑΣΙ βασιλέως in tit. Cyp. ap. Cyp. Rec. II. 3. tab. 71. 74.
ΒΑΣΙΑ βασιλεί in tit. ap. Murat. p. 64. 6.
ΒΑΣΙΛΕΟΔΩ Βασιλεόδοτος C. I. 276.
ΒΕΡ Βερνικίδης ib. 275.
ΒΕΡΕ Βερνικίδης ib. 305.

- ΒΕΡΕΝΕΙΚΙ Βερηνεικῆς C.I. 303.
- ΒΗΣ Βησιεύς ib. 305, 275.
- ΒΗΣΑΙΕ Βησαιεύς ib. 276.
- ΒΙ Βιβαυλλίου vel Βιβίου ib. 1074.
- ΒΟ Βουτάδης ib. 305. Haud dubie falsa lectio
ib. 272.
- ΒΘ Βουαγός C.I. 1241. — Fort. Βουλάς ib.
1249.
- ΒΟΥΛΕΥΤ Βουλευτῶν ib. 193.
- ΒΡΙΤ Βριτανικόν ib. 3484.
- ΒΩΜΙΑ subest. nomen patris C.I. 272. nisi in
tegrum est Βωμιά a recto Βωμιάς.
- Γ vid. Ψ. Γ.
- Γ s. Γ Γάιος C.I. 272, 393. et saepe.
- ΓΑ s. Γ Γάιος ib. 281, 1237, 1253, 1240.
- ΓΑΡ Γαργήτιος ib. 275.
- ΓΑΡΓ Γαργήτιος ib. 275.
- ΓΑΡΓΗΤ Γαργήτιος supra n. 103.
- ΓΑΡΓΗΤΤ Γαργήτιος C.I. 276.
- ΓΕΛΛ Τελλῆς ib. 193.
- Ζ s. Ζ ut ΓΕΡ γέροντος et γερουσίας ib.
1249.
- ΓΕΡ s. ΓΕΡΜ Γερμανικόν ib. 3484.
- ΓΛΥΚΥ subest. nomen patris C.I. 272.
- ΓΝΑ Γναῖος in tit. Rom. ap. Murat. p. 1749, 10.
- ΓΝ Γνήιος C.I. 1186, 3500, etc.
- ΓΟΡΔΙΑΝ Γορδιανή in sigill. Gordiana in
Journ. d. Sav. 1750, p. 851.
- Γ γραμματεύς C.I. 270. (supra n. 103.) 246. ib.
Rec. II. 3, 19b. 1, 72.
- ΓΡΑ γραμματεύς C.I. 1241. et alibi.
- ΓΡΑΜ γραμματεύς in tit. Cyzic. ap. Cuyl.
Rec. II. 3, 19b. 1, 72.
- ΓΦ s. ΓΡΑΦ s. ΓΦ s. ΓΦΥΛΑΞ s.
ΓΜΦΥΛΑΞ γραμματοφύλαξ in tit. C.I.
1249, 1239, 1304, 1240.
- ΓΡΑΜΜΑΤΟΦ γραμματοφύλαξ ib. 1242.)
- ΓΡΑΦ γραφομένη in tit. Neap. ap. Grut.
p. 428, 4.
- Δ vid. Ψ. Θ. Δ
- ΔΑΣΟΥ Δασύμιος C.I. 190.
- ΔΕΙΔΙ Δεδίδι ib. 268.
- ΔΕΙΡ Δειραδιώτης ib. 276.
- ΔΕΚ Δεκεμβρίων in tit. ap. Gud. p. 368.
- ΔΕΚΕΝΒ[P] Δεκεμβρίων C.I. 2719.
- ΔΕΣΠΠ δεσποτῶν in tit. ap. Hessel. n. 11.
- ΔΕΥ δευτέρα in glände ap. Castell. p. 253.
- ΔΗ δηγάρα C.I. 3289. ubi mire additur δηλάμ
* quod idem significat.
- ΔΗΜΟΚ Δημοκράτους C.I. 286.
- ΔΗΝΑΡ δηναρίων in tit. Syr. ap. Murat.
praef. p. 65.
- ΔΙΑΥΛ διάυλον C.I. 245.
- ΔΙΟ Διογένους vel simile C.I. 303. — Fort.
Διοδέτου C.I. 284.
- ΔΙΟΝ s. ΔΙΟΝΥ Διονυσίου C.I. 284, 286.
cf. ib. 272. col. II. vs. 9.
- ΔΙΟΚ Διοσκουρίδου in gemmâ ap. Winckel.
Descr. d. pierr. gr. III. 128.
- ΔΙΟΦΑΝΤ Διόφαντον in tit. Pergam. ap.
Choiseul-Gouff. Itin. II. 2. p. 433.
- Δ^ δούλος C.I. 3104.
- Δ. Μ. pro Θ. Κ. ΔΙΙΣ ΜΑΝΙΒΥΣ in tit.
Rom. v. Marini Vill. Alb. Cl. IV. n. 140.
p. 128. Osann. Syll. p. 487, 22.
- ΔΟΛΙΧ δόλιχον C.I. 245.
- ΔΟΜ Δομίτιος ib. 2913.
- ΔΟΡΥΦ Δορυφῆρου ib. 284.
- ΔΟΥΚ Δουκηνάριος in tit. Nicaeensi ap.
Carl. Fellows Itin. Asiae minor. 1839, p. 113.
- ΔΩΡ Δωρίωνος vel simile C.I. 305.
- ΕΓΝΑΤ Εγνάτιον C.I. 347.

- Ε** **Ε** *εὐχὴν ἐποίησεν* in tit. Rom. ap. Marin. Act. frat. Arg. II. p. 572.
ΕΖ *ἐζήσεν* in tit. Sicil. ap. Castell. p. 331. 4.
ΕΙ *εἰδῶν* in tit. ap. Grut. p. 140. etc.
ΕΙΔ *εἰδῶν* in tit. Rom. ap. Murat. p. 1844. 4.
ΕΙΣΙΔΩΡ *Εἰσιδώρου* C. I. 275.
ΕΚΔ *ἐκδίκω* ib. 3467.
ΕΚΚΗ *ἐκ Κηδῶν* ib. 275.
ΕΚΚΛ subest nomen patris C. I. 303.
ΕΚΚΟΙ *ἐκ Κούης* C. I. 275.
ΕΚΜΥ *ἐκ Μυθρήνούττης* ib. 305.
ΕΛΕΥ *Ἐλευσινίου* vel simile C. I. 284. — *ἐλεύθερος* C. I. 2859.
ΕΛΛΟΓΙΜ *ἐλλογιμωτάτου* ib. 2746.
ΕΜΠΟ *Ἐμπόρου* ib. 303.
ΕΝΚΩ *ἐνκωμιογράφος* ib. 245.
ΕΞΚΑ corrupte C. I. 305. subest nomen demoticum.
ΕΞΟΙ *ἐξ Οἴου* C. I. 275.
ΕΠ subest nomen patris C. I. 303.
ΕΠ. *ἐποίησεν* in gemmâ ap. Gor. Inscr. Etr. I. tab. I. 1.
ΕΠΑΓ *Ἐπαγάθου* C. I. 286.
ΕΠΕΙΚ *Ἐπεικίδης* ib. 275.
ΕΠΙ *Ἐπεικίδης* ib. 305. b. in Add.
ΕΠΙΚΤΗ *Ἐπικτήτου* ib. 286.
ΕΠΙΝΙ *Ἐπινικίων* ib. 283.
ΕΠΙΣΚΟ *ἐπισκόπου* in tit. Palmyr. ap. Murat. p. 1940. 3.
ΕΠΙΣΤ. *ἐπιστάτης* C. I. 1874.
ΕΠΙΤΡ *ἐπίτροπος* in tit. Nicaeensi ap. Hammer. Itin. Constant. p. 185. n. 3.
ΕΠΟΙ *ἐποίησεν* in gemmâ ap. Winckelm. Descr. d. pierr. gr. II. 1484.
ΕΡ *Ἐρέννιος* C. I. 284.
ΕΡΕ *Ἐρέννιος* ib. 192.
ΕΡΕΙΚ *Ἐρεικεύς* C. I. 193.
ΕΡΕΝ *Ἐρέννιος* ib. 353. 380. supra n. 105.
ΕΡΜ *Ἐρμῆος* ib. 353.
ΕΡΜ *Ἐρμία* vel *Ἐρμογένους* vel simile C. I. 284.
ΕΡΜΩ *Ἐρμωνος* C. I. 272.
ΕΤ *ἐτή* vel *ἐτῶν* in tit. Sicil. ap. Castell. p. 331. 1. cf. Grut. p. 730. 6.
ΕΤΕΛ *ἐτελεύτησεν* C. I. 1779.
ΕΥΔ *Εὐδήμου* vel simile C. I. 284.
ΕΥΕΛΠΙ *Εὐελπίστου* vel simile C. I. 286.
ΕΥΚ *Εὐκλείδου* vel simile C. I. 284.
ΕΥΠ *Εὐπυρίδης* C. I. 305.
ΕΥΠΛΟΙ *Εὐπλοία* in gemmâ ap. Winckelm. Descr. d. pierr. gr. II. p. 737.
ΕΥΠΟΡ *Εὐπόρου* C. I. 272.
ΕΥΠΥ *Εὐπυρίδης* ib. 275. 303.
ΕΥΣ *Εὐσεβῆ* ib. 3484. — *εὐσεβείας* in tit. Rom. ap. Murat. p. 1027. 1. cf. Corsin. Nett. Gr. Proleg. p. XXXVIII.
ΕΥΤ *Εὐτύχου* C. I. 284. 305.
ΕΥΤΥΧ *Εὐτύχου* ib. 284.
ΕΥΧ *εὐχὴν* in tit. Gall. ap. Millin. Ann. encycl. 1818. T. VI. p. 150.
ΕΥΧΑ *Εὐχαρίστου* C. I. 193.
ΕΥΩ *Εὐωνυμῆος* ib. 272.
ΕΦ s. **ΕΦ** *ἔφορος* vel *ἔφοροι* ib. 1259. 1249.
[Ε]ΨΗ *ἐψηφίσαντο (?)* ib. 3195.
Ζ *ζήσας* vel *ζήσαντι* in tit. sepulcrall. ut ap. Murat. 1149. 10. Guasc. Mus. Capitol. Inscr. III. p. 183.
ΖΗΣ *ζήσας* in tit. Bitbyn. v. Class. Journ. XVI. p. 394. cf. Vidua Inscr. tab. 110. 2. Osann. Syll. p. 435. n. 92.
ΖΗCAN *ζήσαντι* C. I. 3272.
ΖΜΥΡ *Ζμύρνα* (p. Σμύρνα) in gemmâ ap.

- Montef. Ant. expl. T. I. P. I. p. 183. tab. 116. 4.
- ΖΩΠ** s. **ΖΩΠΥ** Ζωπύρου C. I. 307. 284.
- ΖΩΣΙ** Ζωσίμου ib. 284.
- Η** ἡμέρας vel ἡμερῶν in tit. sepulcr. ut C. I. 3272. It. **Μ** v. Lupi Diss. p. 37. cf. Fabretti p. 591. 203.
- ΗΜ** ἡμερῶν C. I. 3309.
- ΗΜΕ** ἡμερῶν ib. 3343.
- ΗΜΕΡ** ἡμέρας in tit. Syrac. ap. Hughes. Itin. I. p. 51. cf. Murat. p. 1163. 6.
- ΗΡΑΚ** Ἡρακλείδου C. I. 286. 303.
- ΗΡΑΚΛΕΩ** Ἡρακλέωνος ib. 275.
- ΗΡΟΞΕΝ** Ἡροξένου ib. 275.
- Θ** θυγάτηρ C. I. 3157. — θεά in tit. Rom. ap. Murat. p. 72. 1. Θανούση C. I. 3382. Explicator θάνατος in tit. ap. Grut. p. 1146. 4. sed locus gravius affectus est. De usu litterae **Θ** ap. Latinos vid. Marin. Act. frat. Arg. p. 165. 177. 832. et Osann. Syll. p. 587.
- ΘΑΛΑΜ** θαλάμου C. I. 308.
- ΘΑΥΜ** θαυμασίου vel simile in tit. Lyc. ap. Fellows p. 239.
- ΘΗΣΕΙ** Θησειῶν C. I. 283.
- Θ** **Κ** θεοῖς καταχθονίοις ib. 926. 1832. 3041. etc. cf. **ΚΑΤ**.
- Θ** **ΚΑ** θεοῖς καταχθονίοις in tit. Rom. ap. Guasc. Mus. Capit. Inscr. III. p. 183. cf. Grut. 780. 4.
- Θ** **ΚΧ** vel **Θ**-**Κ**-**Χ** θεοῖς καταχθονίοις in tit. Rom. ap. Maff. Mus. Veron. p. 317. 2. Osann. Syll. p. 434. Neque aliter statuendum de tit. Sicil. ap. Gualther. p. 45. n. 289. ubi est **Θ** **ΚΥ**. quod legendum **Θ** **ΚΧ** cf. tit. Rom. pp. Grut. p. 810. 3.
- ΘΕΜ** θεμίλιον. in tit. Acrensis. v. Iudica le antichità di Acre. Mess. 1849. cf. Götting. progr. Jen. 1834. de inscriptt. Acrens.
- ΘΕΩ** θεοδώρου vel simile C. I. 305.
- ΘΕΟΓΟ** θεογόνου C. I. 286.
- ΘΕΟΦ** θεοφίλου ib. 286.
- ΘΕΟΦΙΑ** θεοφίλου ib. 272.
- ΘΣΚΤΣ** θεοῖς καταχθονίοις Marin. Act. frat. Arg. II. p. 575. affert ex mutil. Neoph. Presb. tit.
- ΘΥ** θυγάτρεις C. I. 393. cf. ib. 443.
- ΘΓ** θυγάτηρ ib. 385.
- Κ** **Ι** **Κ** Ἰουλίαι (?) ib. 1950.
- ΙΑΝ** Ἰανουαρίων in tit. ap. Murat. p. 1940. 5.
- ΙΕ** Ἰεραμείας C. I. 2727.
- ΙΕΡ** ἱερά in sigillo Gordiani v. Journ. d. Sav. 1750. p. 851.
- ΙΝΔ** Ἰνδικτιώνος C. I. 2746. 3467.
- ΙΟΥ** Ἰούλιος ib. 272. 276. 2786. etc.
- ΙΟΥΛ** Ἰούλιος ib. 185. — Ἰουλίαι ib. 1554.
- ΙΟΥΝ** Ἰουνίων in tit. Rom. ap. Grut. p. 316. 1.
- ΙΠΠΙΚ** ἵππικός in tit. Syr. ap. Burckh. Trav. p. 228.
- ΙΠΠΟΚΡΑΤ** vel **ΙΠΠΟΚΡΑΤΕ** Ἴπποκράτεος in sigillis figulinis ap. Castell. p. 36.
- ΙΣΘ** Ἰσθμίων in tit. Ancy. ap. Grut. p. 415. 1.
- ΙΣΙΔΩΡ** Ἰσιδώρου in tit. Rom. ap. Murat. p. 2019. 1.
- ΙΤΕΑ** Ἰτεαῖος C. I. 275.
- Ι[Ω]Ν** Ἰωνίδης ib. 303.
- Κ** s. **Κ** s. **Κ** s. **Κ**, etiam **Ϛ** καὶ ib. 111. 606. 1241. 1318. 2026. 2423. etc.
- Κ** Καῖσαρ ib. 3484. cf. tit. Rom. ap. Spon. Misc. Sect. X. n. 132.
- Κ** Καλανδῶν C. I. 1732. supra n. 123.
- Κ** s. **Κ** s. **Κ** s. **Κ** Boeckhio iudice κάσις C. I. I. p. 613. cf. **ΚΑΣ** et **ΚΕΙ**.
- Κ** καταχθονίοις vid. **Θ** **Κ**

- Κ** s. **Κ** Κοίντος C. I. 1203. 1233. 1237. 1238. 2912. 3416. etc.
- ΚΑ** Καλανδῶν in tit. Rom. ap. Grut. p. 140. cf. Θ ΚΑ
- ΚΑΘ** καθ' ἑορταίαν C. I. 2655.
- ΚΑΙ** Καῖσαρ in tit. Rom. ap. Gud. p. 210. 7.
- ΚΑΙ[Κ]** Καικίλιος C. I. 3131.
- ΚΑΙΣ** Καίσαρα ib. 2581. 3484. etc.
- ΚΑΛ** Καλανδῶν in tit. Rom. ap. Grut. p. 177. 6. Cf. C. I. 3176.
- ΚΑΛΑ** Καλανδῶν in tit. ap. Murat. p. 1904. 7.
- ΚΑΛΑΝ** Καλανδῶν in tit. ap. Fabrett. p. 591. n. 203.
- ΚΑΛΑΝΔ** Καλανδῶν in tit. ap. Murat. p. 1858. 3.
- ΚΑΛΛΙΡ** Καλλιγράφους C. I. 1241.
- ΚΑΛΛΙΣΤ** Καλλίστου ib. 272.
- ΚΑΛΠ** Καλπουρνίω in tit. Rom. ap. Osann. Syll. p. 439. n. 108.
- ΚΑΡ** et **ΚΑΡΜ** Καρμίνιος C. I. 2782. 2783.
- ΚΑΡΠΟΔ** Καρποδώρου ib. 272.
- ΚΑΡΠΟΔΩΡ** Καρποδώρου ib. 272.
- ΚΑΣ** Boeckhio iudice κασις C. I. I. p. 613. n. 1249.
- ΚΑΣ** Κάσιος C. I. 353. 1239. 1241.
- ΚΑΣΙ** Κασιανός ib. 271.
- ΚΑΤ** καταχθονίους in tit. Rom. ap. Murat. p. 1016. 1.
- ΚΑΤΑΧ** καταχθονίους in tit. Rom. ap. Gud. p. 196. 15.
- ΚΑΤΑΧΘ** καταχθονίους in tit. Rom. ap. Grut. p. 825. 4. Osann. Syll. p. 424. 23.
- Κ Ν Θ** Boeckhio iudice κλέυει νόμος θεῶν C. I. 355. Thierschius Comm. de inscrip. Par. in Act. Acad. Bav. 1835: p. 618. i. al. loco Plat. de legg. C. I. 1917. n. subesse: postea κλεύοντος νομοφύλακος, θεοῦ non sine probabilitate quādam.
- ΚΕΦ** Κεφαλῆθεν C. I. 275.
- ΚΖ** vid. ΚΣ
- ΚΗ** Κηφισιεύς C. I. 275.
- ΚΗΔ** κηδείαν in tit. Near. ap. Grut. p. 428. 11.
- ΚΗΡΥ** κήρυξ C. I. 245.
- ΚΗΦ** Κηφισιεύς ib. 275.
- ΚΗΦΙ** Κηφισιεύς ib. 305.
- Κ Θ** καταχθονίους θεοῖς ib. 1182.
- ΚΙ** καὶ ib. 1249.
- ΚΛ** Κλαύδιος ib. 189. 284. 4350. etc. it. ΚΛ ib. 435. — Κλαύδια ib. 2925.
- ΚΛΑ** Κλαύδιος ib. 284. 1256. — Κλαυδία ib. 1444.
- ΚΛΑΖ** Κλαζομάριον in tit. Rom. ap. Grut. p. 808.
- ΚΛΑΥ** Κλαυδίου ib. 1397. 1445.
- ΚΛΩ** Κλώδιος ib. 272.
- ΚΛ** Κλαυδία ib. 3346.
- ΚΟ** Κοίντος ib. 1812. 1813. 3017. 3159. etc.
- ΚΟ** Κορνηλίου ib. 305.
- ΚΟΛ** Κολλυτεύς ib. 303.
- ΚΟΟΡΤ** Κοορτος (COHORTIS) in tit. Massil. ap. Grut. 458. 1.
- ΚΟΡ** Κορνηλίου C. I. 305. cf. Osann. Syll. p. 435. n. 92.
- ΚΟΡΝΗΛ** Κορνήλιον C. I. 2981.
- ΚΟΡΝΗΛΙΑΝ** Κορνηλιανού ib. 275.
- ΚΟСМ** Κόσμου in tit. Rom. ap. Osann. p. 446. n. 150.
- ΚΟΥ** Κοῦντος C. I. 2785. 2268. Y.
- ΚΡ** κρατίστου in tit. ap. Arund. Itin. VII. 51. Eccl. As. tabulithogr. n. 61.

ΚΡΑΤ κράτιστον in tit. Andyt. ap. Grut. p. 595. 14. let. caepe.

ΚΡΑΤΟ κρατίστου in tit. Pampbyl. ex sched. ap. Beaufort. p. 114. 11. 12. 13. 14.

ΚΡΙΣ κρίσεως in tit. Rom. ap. Ignarr. de pal. Neap. p. 29.

ΚΣ Κασίου C. I. 1239.

ΚΣ Κωρασεύς ib. 2728. cf. ΚΩ.

ΚCΙ et **ΚΞΕΝ** xid. C. I. I. p. 613.

ΚΤ κεῖται in. maritimo sepulcr. p. 1891. 9. φρ. nis Paduam translatp.

ΚΥ Κυδαθηναίος C. I. 353. cf. ib. 305.

ΚΥΔ Κυδαθηναίος ib. 278.

ΚΥΔΑ Κυδαθηναίος ib. 275.

ΚΥΔΑΘ Κυδαθηναίος ib. 278.

ΚΥΘ Κυθήριος ib. 275.

ΚΥΗΝΤ Κύητος ib. 2744.

ΚΥΡ Κυρήνη in. tit. Melit. ap. Castell. N. 10. p. 46. cf. tit. Neap. ap. Ignarr. de pal. Neap. p. 46.

Κ Χ χαρὸν dabis; rogandum in Ε Χ εὐχῆς χάριν in. tit. ap. Grut. p. 18. 1. Parum probabile est κοινῶς χρημασι, ut explicatur ap. Cordero.

Κ[Ω] Κωρασεύς C. I. 2731.

Κ̄ κώμης in tit. Florent. ap. Murator. p. 401. 4. cf. Grut. p. 1050. 11.

ΚΩΡΑΥΛ Κωραύλης (TIBICEN) in. tit. Rom. ap. Gud. p. 108. 3.

Λ Λούκιος vel Λευκίος ubique. — λεγεώνος in tit. Syr. ap. Richter. Itin. p. 557. n. 9.

ΛΑ λαμπροτάτης C. I. 1079. 5. In Add.

Λ[Α] Λαγυλίος s. Λαγυλίτης ib. 2728.

ΛΑΚ Λακιάδης ib. 305.

ΛΑΜ Λαμπρούς ib. 275. 305. — λαμπροτάτων ib. 2383.

ΛΑΜΠ Λαμπρούς C. I. 209. — λαμπροτάτων et λαμπροτάτης ib. 3167.

ΛΑΜΠΡ λαμπροτάτου ib. 2712.

ΛΑΜΠΡ λαμπροτάτου in tit. Ancyr. ap. Montef. Pal. p. 164. 16.

ΛΑΜΠΡΟΤΑΤ λαμπροτάτων in tit. Rom. ap. Murat. p. 1441. 8.

ΛΑΜΠΤΡ Λαμπρούς C. I. 353.

ΛΕΓ λεγεώνος ib. 1186.

ΛΕΓΕΩ λεγεώνος in tit. Aeg. ap. Jomard. Descr. Ant. Aeg. V. tab. 56.

ΛΕΥΚ Λευκούσεύς C. I. 209. 275.

ΛΕΩΝΙ Λεωνίδου ib. 193. cf. ib. 272.

ΛΙΒΑΝ Λιβάνιος in tit. ap. Murat. p. 27. 5.

ΛΙΘ λιθολόφου in gemmā ap. Baudelot. de Dairval de l'util. d. voyag. I. tab. XVIII. 7.

ΛΙΚΙΝ Λικίνιος C. I. 308. 3500.

ΛΙΞ Λιξίων in. tit. Neap. ap. Ignarr. de phratr. p. 183-197.

ΛΟ Λούκιος C. I. 1941.

Λ Λούκιος ib. 4438.

ΛΟΥ Λούκιος ib. 1244.

ΛΟΥΔ lat. EVDI in tit. Rom. ap. Grut. 335. 1.

ΛΥ Λύκιος C. I. 1036.

ΛΥΣΙΜ Λυσιμάχου ib. 1241.

Μ s. **Μ** Μάρκος ib. 194. 185. et saepe.

Μ μῆνος ib. 3005. — μῆνας ib. 3013. — μῆνῶν ib. 3343. it. **Μ** ib. 3309.

Μ μνημεῖον in tit. Sicil. ap. Gualth. p. 101. 6. Castell. p. 180. cf. **Μ. Χ.**

Μ μυριάς vid. supra p. 353.

Μ μυριάς μία vid. supra p. 353.

ΜΑ Μαγάρων C. I. 2039. ut coniecit Corsinus; cf. Reines. Syst. Cl. 129. p. 166. et Hostian. ad Steph. Byz. p. 194. Videtur potius **Μᾶ** (magna mater) intelligenda esse.

- ΜΙΑΓΝ** Μαγνήτων C. I. 3157.
- ΜΑΙ** Μαίων in tit. ap. Grut. p. 140. 141. et alibi.
- ΜΑΡ** s. ΜΑΡ Μάρκος C. Inscr. 249. 1341. et saepe.
- ΜΑΡ** Μαραθώνιος ib. 272. 305. 353. — Μαγ-
τίων in tit. ap. Murat. p. 393. 7.
- ΜΑΡΑ** Μαραθώνιος C. I. 305. 353. 275.
- ΜΑΡΑΘ** Μαραθώνιος ib. 353.
- ΜΑΡΑΘΩΝΙ** Μαραθώνιος supra n. 103.
- ΜΑΡΚ** Μαρκέλλου C. I. 2383.
- ΜΑΡΤ** Μαρτίων in tit. ap. Grut. p. 330.
- ΜΑΣΣ** Μασσαλιωτών in tit. Gall. Mé-
Inst. Nation. Gall. T. I. p. 170. sq.
- ΜΑΤ** lat. ΜΑΤΥΤΙΝΙ in tit. Rom. ap.
Grut. 335. 4.
- Μ** μυριάδε δύο vid. supra p. 353.
- ΜΕ** et **ΜΕ** Μέμμιος C. I. 1261. 1240. — Μέ-
μία ib. 1241. 1441.
- ΜΕ** Μελιτεύς ib. 305. — μέγιστον ib. 3484.
- ΜΕΓ** μέγαν in tit. Rom. ap. Murat. p. 1053.
4. — μέγιστον C. I. 3484.
- ΜΕΓΑΛΟΠΡΕ** μεγαλαπρεπέστατος ibid.
2712.
- ΜΕΓΙΣΤ** μέγιστον in tit. ap. Fabrett. p. 686.
87.
- ΜΕΛΙ** Μελιτεύς C. I. 275. 305. 353.
- ΜΕΛΙΣ** Μελίσσου ib. 284.
- ΜΕΛΙΤ** Μελιτεύς ib. 273.
- ΜΕΜ** Μέμμιος ib. 185. 1272. 1340.
- ΜΕΜΜ** Μέμμιος ib. 187.
- ΜΕΝΕΚΡΑΤ** Μενεκράτους ib. 273.
- ΜΕΡ** lat. ΜΕΡΕΝΤΙ in tit. Rom. graecis
litteris scriptis, v. Murat. p. 1132. 2.
- ΜΗ** μηνός C. I. 3516. — μήνα, μήνας, μηνών
in tit. sepulcr. ut in Sicil. ap. Castell. p. 331.
1. etc.
- Μ** μηνός C. I. 3023. 3417.
- ΜΗΝ** μήνας in tit. Syrac. ap. Hughes. Kin.
I. p. 51.
- ΜΕ** nisi fuit ΜΗΜΕC μνήμης in tit. As. ap.
Grut. p. 1136. 6. ex apogr. Dornschw.
- ΜΗΤ** μήτηρ in tit. Rom. ap. Grut. p. 26. 7.
- ΜΗΤΡΟΔ** Μητροδώρου C. I. 193.
- ΜΗΤΡΟΠ** μητροπόλεως ib. 3467.
- ΜΗΤΡΟΠ** μητροπόλεως ib. 2746.
- ΜΗΤΡΟΠΟΛ** μητροπόλεως in tit. Ancy-
rano ex sched. Dornschw.
- ΜΙΘ** Μίθρα in gemmā ap. Winckelmann.
- ΜΙΘΡ** Μίθρα in tit. Rom. ap. Murat. p. 27. 7.
- ΜΝ** μήνας in tit. ap. Grut. p. 1036. 5. nisi fuit
ΜΗ.
- ΜΝΑ** Μνάσωνι C. I. 1241.
- ΜΝΗ** μνήμης in tit. Syrac. Bull. Inst. Arch.
Rom. 1832. p. 179. Corrige idem in tit. Rom.
ap. Gud. p. 192. 9. — μνημείον in tit. Rom.
ap. Murat. p. 1165. 10.
- ΜΝΗC** μνήμης in tit. ap. Gud. p. 287. X.
- ΜΟΞΧ** Μόσχου C. I. 275.
- ΜΟΥΣΑΙ** Μουσαίου ib. 286.
- ΜΕ** μήνας in tit. Rom. ap. Gud. p. 343. 11.
- Μ** μυριάς vid. supra p. 353.
- ΜΥΡΙ** Μυρινούσιος C. I. 275.
- ΜΥΣΤ** μύστης vel μυστάρχης et
- ΜΥΣΤΑΡ** μυστάρχης in tit. Cyzic. ap.
Cayl. Rec. II. 3. tab. 71. 72.
- ΜΥΣΤΙΚ** Μυστικού C. I. 284.
- Μ. Χ.** μνήμης χάριν in tit. Rom. ap. Murat.
p. 1147. 4. et ap. Grut. 680. 6.
- Ν** νεώτερος C. I. 194. vs. 29. supra n. 103. et
alibi.
- ΝΕ** vel **ΝΕ** νεώτερος C. I. 3162. 3173. etc.
- Ν** νεώτερος ib. 193. 200.

ΝΕΑΠΟΛ *Νεαπολίτης* in tit. Neap. ap. Grut.

p. 428. 11.

ΝΕΙ *νεικήσαντι* (?) C. I. 3291.

ΝΕΜΕΟ *Νημεονίης* (?) ib. 1258.

ΝΕΩΤΕ *νέωτερος* ib. 1241.

ΝΕΩΤΕΡ *νωτέρου* ib. 1254.

ΝΙΚΗΦ *Νικηφόρου* in gemmā Mercurii ut

videtur, epitheton. Montef. Ant. exp. I. 5. p. 132. tab. 76.

ΝΙΚΘ *Δικιστράτου* vel simile C. I. 284.

ΝΟΒ *Νοβεμβρίων* in tit. Rom. ap. Murat.

p. 1857. 2.

ΝΟΒΕΜΒΡ *Νοβεμβρίων* in tit. Rom. ap.

Murat. p. 370. 1.

Ν *νέωτερος* C. I. 3169.

ΝΦ

ΝΜΦ

ΝΟΜΟΦ

ΝΦΥΛΑΞ

Ν

Νουμήνιος vel *Νουμέριος* ib. 389.

ΝΧ *νομίσματος χαλκού* in papyro Aegypt.

Bœckh. Act. Acad. Boruss. 1822.

ΝΩ *Νώνας* in tit. ap. Grut. p. 141.

ΝΩΝ *Νωνών* in tit. Rom. ap. Murat. p. 1860. 9.

ΞΕΝΟΦ *Ξενοφώντος* C. I. 303.

ΞΕΝΟΦΩ *Ξενοφώντος* ib. 303.

ΞΥΣΤΑΡΧ *Ξυστάρχης* in tit. Rom. ap.

Spon. Misc. Sect. X. n. 109.

Ο[Κ]ΤΩΒ[Ρ] *Ὀκτωβρίων* C. I. 1711.

ΟΝΕ suspecta lectio C. I. 307. Ozannus Syll.

p. 372. putat subesse *Ὀνησίμος*. Sed tum corrigendum ΟΝΗ

ΟΝΗΣΙ *Ὀνησίμου* C. I. 284.

ΟΝΗΣΙΜ *Ὀνησίμου* ib. 275.

ΟΝΩΡ *Ὀνωρίου* ib. 2903.

ΟΥΑΛ *Ουαλέριος* ib. 307.

ΟΥΑΛΕΡ *Ουαλέριος* vel *Ουαλέρια* in gemmā

ap. Ficoron. p. 21.

ΟΥΔ *οὐγκιῶν δ'* in tit. Neap. ap. Ignarr. de

phratr. p. 183-197.

ΟΥΙΓΙΛ. lat. VIGILVM in tit. Rom. ap.

Gud. p. 159. 7.

ΟΥ[Ι]ΤΕΛ *Ουιτέλλιος* C. I. 1427.

ΟΥΛ et ΟΥΛΠ *Ουλπίος* ib. 187. 2782. 371.

378. 3157.

ΟΥΡΑΝ *Ουρανίω* ib. 3157.

Π *Παύλιος* vel *Πόπλιος* ubique.

Π *Πασικράτης* (?) C. I. 1249.

ΠΑΙ vid. Π et ΑΙ

ΠΑΙ *Παιανίς* C. I. 272. 363. — *Παιονίδη*

ib. 278.

ΠΑΙΑ *Παιανίς* ib. 193.

ΠΑΙΟ *Παιονίης* ib. 275.

ΠΑΙΟΝΙ *Παιονίης* supra n. 103.

ΠΑΚ *Πακωνίος* C. I. 1239. 1241.

ΠΑΛ *Παλληνεύς* ib. 275. 272. — Nomen

simile in Marm. Taurom. III. col. 1. — *Παλαίρια* in tit. ap. Grut. p. 49. 1.

ΠΑΛΛΗ *Παλληνεύς* C. I. 189. 276.

ΠΑΜΦ *Παμφίλου* ib. 272.

ΠΑΝΚΡ *πανκράτιον* in tit. Neap. ap. Murat.

p. 2019. 1.

ΠΑΝΚΡΑ *πανκράτιον* C. I. 245.

ΠΑΝΤ *πάντων* in tit. Rom. ap. Grut. p. 26. 7.

ΠΑΠ *nomen obscurum* C. I. 1253.

ΠΑΠΙΡ *Παπυρίου* in tit. Rom. ap. Gud. p. 79.

4.

ΠΑΡ *Παραμόνου* vel simile C. I. 272. — No-

men tribus in Marm. Taurom. III. col. 1. et 2.

ΠΑΡΗΣ *παρήσαν* in tit. Neap. ap. Grut.

p. 428. 11.

ΠΑΡΘ *Παρθικόν* C. I. 3484.

- ΠΑΤ *vid.* Π. ΠΑΤ.
- ΠΑΤΡΟΝ̄ s. ΠΑΡΟΝ̄ *πατρονόμου* C.I. 1251. 1259.
- ΠΕΙ *Πειραιεύς* *ib.* 276.
- ΠΕΙΕΡΙΩΝ̄ *Πειερίωνος* *ib.* 275.
- ΠΕΙΝ̄ *Πεινάριος* *ib.* 190.
- ΠΕΙΝΑΡ̄ *Πεινάριος* *ib.* 191. *supra* n. 105. — *Πειναρία* C.I. 2040.
- ΠΕΙΡ̄ *Πειραιεύς* *ib.* 275. 303.
- ΠΕΙΡΑῙ *Πειραιεύς* *supra* n. 103.
- ΠΕΝΤ̄. *πένταθλον* *in tit.* ap. Murat. p. 2019. 1.
- ΠΕΤΡ̄ *Πετρώνιος* *in tit.* ap. Ross. Inscr. inedd. I. n. 23.
- ΠΛΑ *vel* ΠΛΑΤ̄ *πλάτος* *in tit.* Rom. ap. Murat. p. 1010. 6. et 990. 4.
- ΠΟ *vel* Π̄ *vel* Π̄ *Πόπλιος* C.I. 305. 276. 1241. 1249. 3376. *cf.* Ross. Inscr. inedd. n. 13.
- ΠΟΔ̄ *ποδών* *in tit.* Rom. ap. Murat. p. 1010. 6.
- ΠΟΙΗ̄ *ποιητής* C.I. 245.
- ΠΟΛΥΜΝΗ̄ *Πολυμνήστου* *ib.* 193.
- ΠΟΜ̄ *Πομπήιος* *ib.* 1365. *cf.* *ib.* 1345. 1328. 190. 193. et litteris ligatis Π̄ *ib.* 1369. Π̄Μ̄ *ib.* 1357. Ceterum ΠΟΜ̄ potest etiam Πομπώνιος esse C.I. 2988. *cf.* *supra* n. 105. 109.
- ΠΟΜΠ̄ *Πομπήιος* *vel* Πομπώνιος C.I. 196. 284.
- ΠΟΜΠΩ̄ *Πομπώνιον* *ib.* 1351. et saepe.
- ΠΟΜΠΩΝ̄ *Πομπώνιον* *in tit.* Ancyg. ap. Montef. Pal. p. 164. 24.
- ΠΠ̄ *Ποπιλίου* C.I. 897.
- ΠΟΠΛῙ *Πέπλιον* *ib.* 1340.
- ΠΟΡ̄ *Πόριος* *ib.* 275.
- ΠΟΡῙ *Πόριος* *ib.* 275.
- ΠΡΩ̄. *Πρωτογένης* *ib.* 3098.
- ΠΟΣΤΟΥΜ̄ *Ποστουμίου* *in tit.* ap. Murat. p. 2019. 1.
- ΠΟΥ *Πούβλιος* C.I. 1586. et saepe.
- Π. Π. *πατρι πατρίδος* *in tit.* Sicil. ap. Grut. p. 68. 5.
- Π. ΠΑΤ. *πατρι πατρίδος* *in tit.* Rom. ap. Don. p. 88. 73.
- ΠΡ̄ *πρὸ* C.I. 3176. — *πρώτιστος* *in tit.* Bithyni in sched.
- ΠΡ̄ *πρεσβύτερα* C.I. 568. *it.* ΤΡ̄ *πρῶταις* *in tabb.* Taurom. n. 87.
- Π̄ *πρεσβύτερος* C.I. 200. 193. 1279. — *πρέσβυς* *ib.* 1243. 1244. 1241. *it.* Π̄ *ib.* 1249. — *πρὸ* *in tit.* Rom. ap. Grut. p. 314. 2.
- ΠΡΑΗΕΚΤ̄ *lat.* PRAEFECTO *in tit.* Massil. ap. Grut. p. 458. 1.
- Π̄Ε *vel* Π̄ *πρεσβύτερος* C.I. 123.
- Π̄Ε *πρέσβυς* *ib.* 1240.
- Π̄^{EC} *πρεσβύτερος* *ib.* 488.
- Π̄ΕΒ *πρέσβυς* *ib.* 1249.
- ΠΡΕΣΒ̄ *vel* ΠΡΕΣΒ̄ *πρεσβευτήν* *in tit.* Ancyg. ap. Montef. Pal. p. 158. 1. et 3. *cf.* Burckh. Trav. p. 68.
- ΠΡῙ *Πρίμου* C.I. 284.
- ΠΡΙΜ̄ *Πρίμου* *vel* simile *in gemmā* ap. Ficor. tab. V.
- ΠΡΙΜΙΓ̄. *Πριμυγένιος* *in tit.* Rom. ap. Murat. p. 34. 4.
- Π̄^O *πρεσβύτερος* C.I. 488. *δ.* *in Add.*
- ΠΡΟΣΔ̄ *Προδοκίμου* *vel* simile C.I. 286.
- ΠΡΟΤΣ̄ *προτριάκας* *in Hemerologio celebri illustrato* ab Ideler. Enchir. Chronol. I. p. 414. sq. *cf.* C.I. 1562.
- ΠΡΩ̄ *πρώτη* *in glande* ap. Castell. p. 253.
- ΠΡΩΤΟΓΕ̄ *Πρωτογένους* C.I. 272.
- Π. Τ. *in tit.* ap. Reines. Cl. XI. n. 71. p. 633. *quid sit, non liquet. Certè nihil est quod excogitavit Reinesius περισσάντες τόπον.*
- ΠΥΘ̄ *πυθικός* C.I. 947.

- ΠΥΛΑ** Πυλάδου C. I. 303.
ΡΑ 'Ραθίριος' ib. 3162.
ΡΑΝ 'Ραμνούσιος' ib. 303.
ΡΑΜΝ 'Ραμνούσιος' ib. 606.
ΡΩΜ 'Ρωμαῖος' in tit. Rom. ap. Osann. Syll. p. 428. n. 50. et alibi.
Σ Σέξτος C. I. 1306. 2696. — Σέραπις in la-
 mellá aerea ap. Rapon. p. XIX.
Σ Σεβαστῶ in tit. ap. Murat. p. 393. 7.
ΣΑ Σάλβιος vel simile C. I. 790.
ΣΑΛΒ Σάλβιος in tit. Cyz. ap. Cayl. Rec. II. 3. p. 60.
ΣΑΡΑΠΙΔ Σαράπιδος in tit. Rom. ap. Gud. p. 105. 5.
ΣΑΡΔ Σαρδανῶν C. I. 3467.
ΣΕ Σεπτεμβρίων in tit. ap. Fabrett. p. 587.
ΣΕΒ Σεβαστοῦ vel Σεβαστόν etc. C. I. 1317. 1364. 2870. etc.
ΣΕΒΑΣ Σεβαστοῦ in tit. ap. Grut. p. 87. 3.
ΣΕΒΑΣΤ Σεβαστοῦ in tit. ap. Murat. p. 170. 1. cf. Reines. cl. I. 147. p. 173.
ΣΕΒΒ Σεβαστῶν (δύο) C. I. 2384. cf. ib. 2977. 3206.
ΣΕΒΒΒ Σεβαστῶν (τριῶν) in tit. Ancyra ap. Grut. p. 595. 11. nisi ibi quoque ΣΕΒΒ scriptum fuit. Cf. tamen Eckh. D. N. VIII. p. 358.
ΣΕΚ Σέξτος C. I. 1284. 1345. 1357. 1365. 1369.
ΣΕΚΟΥΝ Σεκούνδου ib. 286.
ΣΕΞ Σέξτος ib. 1242. 1732.
ΣΕΞΤΙΑ Σεξτιλία in tit. Rom. ap. Murat. 1177. 7.
ΣΕΟΥ Σεούηρον C. I. 3484.
ΣΕΟΥΑΣ Σεβαστοῦ in tit. ap. Grut. p. 60. 6.
ΣΕΟΥΑΣΤ Σεβαστοῦ in tit. Rom. ap. Murat. p. 1009. 10.
ΣΕΡ Σεπτεμβρίων in tit. Rom. ap. Reines. cl. XX. n. 375. p. 984.
ΣΕΡΤΙΜ Σεπσίμιον C. I. 3204. 3205.
ΣΕΡΑΠ Σέραπις in sigillo ap. Clem. Card. Iscr. ant. Velitr. cl. V. p. 115.
Σ Η nomen obscurum C. I. 662. 6. in Add.
ΣΗΜΑ Σημαχίδης C. I. 305.
ΣΙΔΩ Σιδώνιος in ansá vasculi ex vitro cael. ruleo v. Panofka Mus. Bartold. p. 157.
ΣΙΚΕ Σικελός in tit. Rom. ap. Osann. Syll. p. 425. 29.
ΣΙΚΥΩΝ Σικυωνία C. I. 1669.
ΣΚΑΜ Σκαμβωκίδης ib. 272.
ΣΜΥΡ Σμυραίων ib. 3157. cf. ib. 3159.
ΣΟΥΛΠ Σουλπίκιος et Σουλπιτία in tit. Rom. ap. Osann. Syll. p. 430. 68.
ΣΟΥΝ Σουνιός C. I. 275.
ΣΟΥΝΙ Σουνιεύς ib. 305.
ΣΟΦ Σοφίλλου vel simile C. I. 984.
ΣΠΑΡ nomen tribus in part. Taurom. III. col. 1. IV. col. 1.
ΣΠΕΙΡ σπειρης in tit. Massil. ap. Grut. p. 458. 1.
ΣΤΕΦΑΝΩΘΕΙΣ C. I. 2889.
ΣΤ Στάτιος vel simile C. I. 337.
ΣΤΑ Στάτιος C. I. 271. 284.
ΣΤΑΔΙ σταδιον ib. 245.
ΣΤΑΤ Στάτιος in tit. ap. Murat. p. 1257. 1.
ΣΤΕ Στειριεύς C. I. 272.
ΣΤΕ στεφανῶθεις ib. 2164.
ΣΤΕΙ Στειριεύς ib. 275.
ΣΤΕΛ Στελλατίνα in tit. ap. Murat. p. 27. 6.
ΣΤΡ et **ΣΤΡΑΤΙ** στρατιώτης in tit. Syr. ap. Burekh. Trav. p. 233. Richter. Itin. p. 559. n. 14. Belzoni p. 72. cf. Letronn. Rech. p. 477.

- ΣΤΡ** στρατοπέδων in tit. Rom. ap. Sprou
Misc. Erud. Antiq. p. 329. n. XXII.
- ΣΤΡΑ** Στρατών vel simile C. I. 272. col. III.
- ΣΤΡΑΤΙ** vid. ΣΤΡ
- ΣΥΛ** Συλλίου C. I. 1452.
- CYNBI** συνβίω in tit. Rom. ap. Osann. Syll.
p. 428.
- ΣΥΡ** fortassè Σύριος in tit. Rom. ap. Murat.
p. 52. 3.
- ΣΦΗ** Σφήττος C. I. 272.
- ΣΧ** σχολαστικοῦ ib. 2746.
- ΣΩΣΙ** Σωσιγένοῦ ib. 284. 286.
- ΣΩΣΙΓΕ** Σώσιγένοῦ ib. 272.
- ΩΤΗΡΙ** Σωτηρίδου ib. 286.
- ΩΦΡ** Ωφρών vel simile in gemmâ ap. Fi-
coron. V. 1.
- Τ** Τίτος C. I. 1424. et saepe. — Τιβέριος
C. I. 1424. 1447.
- Τ** τῆς vel τῶν in tit. Rom. ap. Grut. p. 86. 8.
C. I. 9481.
- ΤΑΡΓΗΛ** Ταργηλιῶνος et pravâ pronuntia-
tione pro Θαργηλιῶνος in tit. Rom. ap. Grut.
p. 26. 4.
- TAY** nomen tribus in Marm. Taurom. IV
col. 2.
- ΤΑΥΓΕ** Ταυγέτιος C. I. 284.
- Τ. Δ. Β. Κ. Δ. Ε.** refingendum cum Boeckhia
in Ψ > Β. Κ. Δ. < quod est Ψήφισμα
βουλῆς καὶ δήμου, C. I. 1829. cf. ib. 1626.
De siglis interpunctionis, quae haud raro
fraudem faciunt transcribentibus, cf. C. I.
1186. 1220. 1393. 1394. 1395.
- ΤΕΙΜΟΚΡΑ** Τειμοκράτους C. I. 275.
- ΤΙ** vel ΤΙ Τιβέριος ib. 435. 480. 339. 1253.
4371. etc.
- ΤΙΒ** Τιβέριος C. I. 351. 382. 383. 443. 1077.
etc. cf. Ross. Inscr. inedd. I. n. 71.
- TIBER** Τιβερίου in tit. Rom. ap. Murat.
p. 946. 2.
- ΤΙΣΑΜΕΝ** Τισαμενῶ C. I. 1292.
- ΤΙΤ** Τίτου ib. 425.
- ΤΙΟΚ** Τίονος defuncti dissimulatum in tit.
Rom. ap. Osann. p. 442. 124.
- Τ** τὸ ib. 3081. et saepe.
- ΤΥΛ** Τούλλιος ib. 1249.
- ΤΡΑ** Τραϊανῶ in tit. ap. Murat. p. 115. 1. —
Τραϊανῆς in tit. Aeg. ap. Jomard. Descr.
Ant. Aeg. V. tab. 56.
- ΤΡΑΙΑΝ** Τραϊανῶ in tit. ap. Grut. p. 60. 6.
- ΤΡΑΛ** Τραλλιανός C. I. 2731.
- ΤΡΙΚ** Τρικασύστος ib. 305.
- ΤΡΙΝΕ** Τρινεμεῖς ib. 275.
- ΤΡΟ** Τροφίμου vel simile C. I. 284.
- ΤΡΥΦ** Τρύφων C. I. 284.
- Υ** υῖος ib. 1104. cf. tit. Rhog. ap. Dorv. Sic. II
p. 560.
- ΥΓΕ** Υγένης C. I. 272.
- ΥΓΙΝ** Υγίνου ib. 284.
- ΥΠ** ὑπάτω in tit. Rom. ap. Grut. p. 177. 6. et
saepe.
- ΥΠΑ** ὑπάτον in tit. Rom. ap. Don. p. 88. 73.
- ΥΠΑΤ** ὑπάτοις s. ὑπάτων in tit. Rom. ap.
Grut. p. 316. 1. et Neap. ap. Maff. Mus. Ve-
ron. 479. 1.
- ΥΠΟΔ** ὑποδιακόνου in tit. Neap. ap. Reines-
cl. XX. n. 364. p. 981.
- ΥΠΠ** ὑπάτων in tit. Rom. ap. Don. p. 23. 68.
- Φ** Φλάβιος C. I. 2583. et saepe.
- Φ** φιλεῖ in lamellâ aereâ v. Rapon. p. XIX.
- ΦΑΒ** Φάβριος C. I. 353.
- ΦΑΛΗ** Φαληρέως ib. 275.

ΦΑΡ fort. Φαρνάκου C. I. 305. cf. ib. 193.
284.

ΦΑΡΝΑΚ Φαρμάκων ib. 192.

ΦΕΒΡΟ Φεβρουαρίων in tit. ap. Murat. p. 1858. 5.

ΦΗΓ Φηγαιεύς C. I. 275. col. II. vs. 8. —
Φηγούσιος ib. col. I. vs. 14.

ΦΗΓΑΙ Φηγαιεύς C. I. 275.

ΦΗΛΙ Φήλικος ib. 193.

ΦΙ φίλων in gemmá ap. Beyers, thes. Brandenb. III. p. 201.

ΦΙΑ Φιλίδης C. I. 273. — φίλος in tegula
ap. Ross. Inscr. ined. L. n. 50. cf. gemmas.

ap. Gör. Inscr. Etr. I. tab. V. 3. — Φιλώ-
κράτους vel simile C. I. 284.

ΦΙΛΑΔΕΛΦ Φιλαδελφείων C. I. 283.

ΦΙΛΕΡΩΤ Φιλέριος C. I. 272. Cf. ib.
4212.

ΦΙΛΟ Φιλοκράτους vel simile C. I. 284.

ΦΙΛΟΣΤΟΡ Φίλοστοργος in tit. Rom. ap.
Murat. p. 1006. 3.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤ Φίλοστράτου C. I. 273. col.
I. vs. 40. et col. II. vs. 47.

ΦΛ Φλάβιος s. Φλαυίος supra p. 105. C. I.
190. 276. etc. — Φλαβία ib. 2782. — Φλα-
βιανός ib. 2880.

ΦΛΑ Φλάβιος C. I. 2732.

ΦΛΑΒ Φλάβιος ib. 2389. etc.

ΦΛΑΜ Φλαμίνος C. I. 193. — Φλαμίν ib.
2927.

ΦΛΑΥ Φλαυίος C. I. 2812. — Φλαυιανός su-
pra n. 103.

ΦΛΥ Φλυεύς C. I. 272. 273. 353.

ΦΛΦ vel ΦΛΦΙΡ Φλαυίας Φίγης in tit.
Syr. ap. Burckh. Trav. p. 74. 108. cf. Letronn.
Rech. p. 413. 431.

ΦΟΥΛ Φουλάσιος in tit. Cys. ap. Cayz. Π. p.
p. 60.

ΦΡΕΑ Φρεαρίος C. I. 207.

ΦΥ Φυλάσιος ib. 305. — φυλή in tit. Ancyr.
ap. Grut. p. 425. 3. cf. gland. ap. Castelh.
p. 253.

ΦΥΛΑ Φυλάσιος C. I. 275.

ΦΥΛΑΣΙ Φυλάσιος ib. 269.

ΦΥΡΝ demus Antiochidis C. I. 275.

Χ v. Μ. Χι-
Χ Χιτώνιος (?) C. I. 281. Π. A. vs. 5. Cf. Gro-
tesend. de demis s. pagis Atticae disquis. p.
37.

Χ v. supra p. 357.

Χ et **Χ** χιλίαρχος in tit. Syr. ap. Burckh.
Trav. p. 74. 118. cf. Letronn. Rech. p. 413.

Χ in nummis Ptolemaeorum v. Eckh. D.
N. VIII. 89. cf. Kopp. III. 1. §. 31. — Crux
in titulis Christian. cf. Weick. Syll. p.
276.

ΧΕΙΑ χιλίαρχος in tit. Maspi. ap. Grut.
p. 458. 1.

ΧΕΙΡ χειρούργος in tit. Rom. ap. Grut.
p. 335. 1.

ΧΟΛΑΡ Χολαργεύς C. I. 276.

ΧΡΥΣΘ Χρυστογόνου ib. 272.

ΧΩΡΕΓΗΣ χωρεπισκόπου in tit. Pal.
myren. ap. Murat. p. 1940. 3.

ΨΑΦΙ haud dubie Ψοφίδης C. I. 276.

Ψ **Β** Ψηφίσματι Βουλῆς ib. 420. 4111. cf.
ib. 2637.

Ψ **Β** **Δ** Ψηφίσματι Βουλῆς, δήμου
C. I. 2383. 2384. et aliis. Cf. T. Δ. Β. Κ.

Δ **Ε** Ψηφίσματι Βουλῆς
Ψ **Θ** Ψηφίσματι Βουλῆς C. I. 2345.

Ψ : F. *Ψήφισμα ἡγεμονίας* C.I. 2622. *supra*
pra n. 117.

ΨΗΦ ΒΟΥΛ *Ψηφίσματα Βουλῆς* in tit.
Bithyn. *sp.* Pocock: c. 2. s. 13. p. 31.

Ω : ωρας C.I. 3013.

Ω : Ωλος C.I. 1429

ΩΑΘ *Ωαθεν* ib. 275.

ΩΡ *ώρας* in tit. Kom. *sp.* Mur. p. 1161. 6.

etc.

CAPUT IV.

DE SIGLIS QUIBUSDAM PECULIARIBUS.

Notas quarum potestas ex litteris, quibus repraesentantur, minus ambigue cognoscitur, capite superiore perlustravimus. Accedimus ad ea quae in indices referri commode non possunt. Huius generis autem sunt quaedam cum notis coniuncta numeralibus et interpunctio titulorum eius aetatis, quam extremam posuimus.

1. $\bar{B}$ vel B vel B nomini proprio additum significat filium patri cognominem esse C.I. 2455. 2933. 3391. vel ante patris nomen positum indicat, patrem et avum eodem nomine vocatum esse, ut n. 146. id quod alias etiam voce $\Delta\text{I}\Sigma$ expressum est C.I. 2653. Qua in re longe frequentissimus usus est signorum quorundam, quorum vim eandem esse primus Boeckhius vidit. Itaque in titulis Atticis patris nomen idem ac filii esse denotatur signo D , post quod solet spatium relinqui. n. 103. C.I. 284. 303. 574. Et in his quidem forma semicirculi parum variat, ut D C.I. 181. O ib. 182. In Laconicis autem eidem rei designandae inserviunt signa ζ , z C.I. 1241. 1265. z ib. 1278. 1239. 1383. z ib. 1380. 1278. z ib. 1268. 1278. B ib. 1353. Rem accuratius exponendi otium fecit Boeckhius I. p. 613. sq. Itaque si quis praeter patrem etiam avum habuit cognominem, scribi $\bar{\Gamma}$ poterat et sic deinceps. Pro $\bar{\Gamma}$ habes $\text{TP}\Sigma$ in tit. Lyc. (Annal. Encycl. Millin. 1817. T. II. p. 197. *Ἀρίσταρχος τῆς τοῦ Νουμηνίου*, i. e. Numenii filius, nepos, pronepos. Cf. C.I. 2835. ubi tamen non id diserte significat, patrem et avum et proavum esse cognomines, sed tantum proavum. Similiter $\bar{\Delta}$ dicitur C.I. 3395. et *τετράκις* C.I. 2686. *τὸ μνημεῖον Ἀρισμάχου τοῦ τετράκις Στοιβαστου*, Lysimachus est Stoebastae filius, Stoebastae nepos, Stoebastae pronepos, Stoebastae abnepos. cf. C.I. 2763. 2774. 2777. 2794. Atque in tit. C.I. 2186. Boeckhius etiam $\bar{\zeta}$ exculpsit, ubi Euxenam, qui honoratur, quum sit *ἀπόγονος Εὐξένου*

B; fuisse $\text{Εϋζενος } \zeta$ designatur, quod Intermedii parentes eodem sint nomine vocati. (*) Cf. numeros in sacerdotibus C.I. 1340; etc.

Ceterum notis numeralibus haud raro siglum praemittitur aliquod, ut C.I. 2186 (de siglo Z. vid. supra p. 349); in primis annorum numeris L vel L; ut L $\bar{L}$ B (anno XII) in tit. Aegypt. ap. Letronn. Rech. p. 136. etc. (**) quod vulgo male putatur $\lambda\upsilon\kappa\acute{\alpha}\beta\alpha\tau$ esse; nec quidquam evincit. A pro L in tit. Aegypt. repertum ex aetate Ptolem. ap. Jomard. Descr. Ant. Aeg. V η tab. 55. n. 36. Signum illud est idem quod habetur in siglo $\text{L}^{\bar{L}}$ ($\kappa\alpha\iota$) vid. supra K. Etiam super numeris poni siglum solet, ut $\wedge$ ~ C.I. 3417.

2. Distinctio etiam in titulis Imperatorum aetate exaratis hinc inde fieri solet eaque non solum punctis, sed siglis quibusdam, quae simul ornamento fuisse putantur. Punctum ~~autem~~ supra lineam positum post enunciationem longiorem n. 123. (C.I. 1732.) cf. n. 103. (C.I. 270.). Similiter nominibus decurtatis vel notis numeralibus ab altera parte vel utrimque punctum additur, ut Δ etc. Frequentiora sigla sunt interpunctionis, ut $\lessdot$ supra n. 105. C.I. 191. 1906. $\succ$ n. 122. C.I. 2454. $\succ$ $\lessdot$ ib. 1950. 1186. cf. 380. 3125. Add. p. 921., vel C ut $\bar{L}C$ C.I. 2006. vel $\wedge$ C.I. 2164. vel $\bar{\Xi}$ ib. 2309. cf. 2690. vel } {, } β C.I. 1220 (} Ψ B β) cf. 1379. β C.I. 2793. Saepe β $\mathfrak{B}$ Ψ vel eodem modo adhibita, ut $\beta\Gamma\beta$ n. 152. (C.I. 2593. cf. C.I. 1924.) vel initio versuum C.I. 2887. vel sub finem tituli ib. 1157. 1307. 481. vel in fine apposita ib. 521. 1713. 2297. 2793. vel denique saepius repetita n. 122. (C.I. 2454.) n. 152. (C.I. 2593. cf. C.I. 1389. 1817.) In quo frustra rationem quandam quaesiveris. In titulis praesertim Christianis etiam litterae sunt siglorum interpunctionis vicem gerentes, ut ζ Montef. Pal. p. 174. Ψ Grut. p. 353. n. 2. Φ ib. p. 355. n. 3. Praeterea sigla usus rario- ris v. C.I. 987. 1023. 1184. 2840. 2846. 2887. Denique memorabile est exem- plum spatiorum inter singula verba relictorum C.I. 321. ex aetate Hadriani (cf. Diar. Archaeol. Hal. 1838. n. 35.); in quo cavendum diligenter ne ob apographis decipiamur, quae haud raro spatium inter singula verba relin- quunt, quum in lapide nulla sint spatia; notandumque in titulis recentiori- bus, ut in Romanis, post singulas voces quandoque punctum poni, C.I. 974.

(*) Singularis nota est $\tau\epsilon\beta$ post nomen proprium C.I. 3081.

(**) Aliquoties postponitur, ut $\bar{\Delta}L$ (anno IV.) in tit. Aeg. ap. Letronn. Dissert. de statu Memn. p. 263. $\bar{\Theta}L$ in tit. Aeg. Journ. d. Sav. 1824. p. 399.

1830. 1989. Cf. tit. Vill. Alb. ap. Winckelm.: Hist. Art. p. 244. Roman. ap. Grut. DIII. deinde Villois. Anecd. II. p. 134. not. 2. et p. 136. et Osann. Syll. p. 74. sq.

Postremo apostrophi signum habetur C. I. 2851. cf. Osann. Syll. p. 447. Neque accentuum usus caret exemplo, in titulis certe eius aetatis, cuius hoc in libro nulla habita ratio est. v. Maria. Act. frat. Arv. II. p. 714.

**TABULA TITULORUM EX THESAURO BOECKHIANO
DESUMPTORUM.**

n. 21.	C. I. n. 3.	n. 66.	C. I. 103.	n. 111.	C. I. 2629.
- 22.	2.	- 67.	224.	- 112.	2696.
- 23.	4.	- 68.	214.	- 113.	1297.
- 24.	11.	- 69.	107.	- 114.	1879.
- 25.	16.	- 70.	225.	- 115.	2592.
- 26.	17.	- 71.	124.	- 116.	2060.
- 27.	16.	- 72.	2008.	- 117.	1395.
- 28.	17.	- 73.	2691. c. d. e.	- 118.	2697.
- 29.	29.	- 74.	1769.	- 119.	2582.
- 30.	25.	- 75.	2166.	- 120.	2911.
- 31.	20.	- 76.	1511.	- 121.	2572.
- 32.	8.	- 77.	2356.	- 122.	2454.
- 33.	26.	- 78.	1693.	- 123.	2732.
- 34.	34.	- 79.	2350, 2351.	- 124.	2020.
- 35.	38.	- 80.	1814.	- 125.	342.
- 36.	44.	- 82.	1788.	- 126.	1073.
- 37.	46.	- 83.	1325.	- 127.	2348.
- 38.	60.	- 84.	2286.	- 128.	1879. b.
- 39.	43.	- 85.	2451.	- 129.	1077.
- 40.	66.	- 86.	2617.	- 130.	1318.
- 41.	12.	- 88.	1357.	- 131.	1317.
- 42.	33.	- 89.	358.	- 132.	2047.
- 43.	22.	- 90.	2285. b.	- 133.	1124.
- 44.	91.	- 91.	2879.	- 134.	4736.
- 45.	89.	- 92.	2140.	- 135.	2878.
- 46.	3044.	- 93.	2215.	- 136.	2022.
- 47.	165.	- 94.	1053.	- 137.	1075.
- 48.	71.	- 95.	2156.	- 138.	2154.
- 49.	166.	- 96.	2056.	- 139.	4216.
- 50.	24.	- 97.	309.	- 140.	1321.
- 51.	76.	- 98.	2177.	- 141.	2457.
- 52.	44.	- 99.	2144.	- 142.	1620.
- 53.	147.	- 100.	265.	- 143.	1218.
- 54.	148.	- 101.	360.	- 144.	1737.
- 55.	2139.	- 102.	361.	- 145.	1323.
- 56.	150.	- 103.	270.	- 146.	2109. b.
- 57.	84.	- 104.	349.	- 147.	2023.
- 58.	85. b.	- 105.	191.	- 148.	1078.
- 59.	3246.	- 106.	409.	- 149.	1714.
- 60.	530.	- 107.	287.	- 150.	2743.
- 61.	539.	- 108.	274. b.	- 151.	1522.
- 62.	221.	- 109.	572.	- 152.	2593.
- 63.	110.	- 110.	2362.	- 153.	

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- Pag. 21. lin. 18. dele parenthesis cum l.c. ex Athenæo.
25. col. 1. forma litterae pi minus bene expressâ est. Debat esse
 sicut ut p. 46. Formam ρ corrige ex p. 41.
26. lin. 16. ad eit. loc. adde: 1370. fin. R.
30. lin. 4. scribe Olympiades
32. lin. 27. scribe reliquisque
35. Huius $\kappa\iota\omicron\nu\eta\delta\omicron\nu$ in titt. recentt. hinc inde exemplum habetur, ut est
 illud Osann. Syll. p. 431. Ob angustiam spatii $\kappa\iota\omicron\nu\eta\delta\omicron\nu$ invecum
 a lapicida est in Nav. XIV. ζ . 45.
36. scribe stilo. Notae ibi permutatae sunt. Ad notam maiorem, quae
 loco prior esse debet, addè narrationem de Draconis legg. quas
 rubro inductas fuisse ferunt. Plut. Sol. Tzetz. Chil. V. 347. sq.
 Götting. in Mus. Rheñ. II. p. 107.
39. lin. 9. dele nostram
40. ad litt. A adde: A in cistula fictili. Brøndsted. ΑΘΗΝΑΙΑ: ΗΦΑ
 A in vase adriatico, in quo ANEΘΕΚΕ
56. lin. 30. dele formam
60. lin. 25. scribe 47. (pro 48.)
65. scribe $\tau\acute{\alpha}\lambda\alpha\nu\tau\omicron\nu$ et $\delta\alpha\mu\omicron\varsigma$. De dialecto Eleorum cf. Ahrens. de dia-
 lectis ling. gr. I. p. 225. sq. Qui vir doctissimus in interpretando
 hoc titulo plura proposuit, quibus suffragari non possumus. Ut
 omittamus leviores mutationes, ut vocabulorum $\epsilon\alpha$ et $\epsilon\iota\acute{\alpha}$, $\sigma\upsilon\nu\epsilon\acute{\alpha}\nu$ et
 $\sigma\upsilon\nu\epsilon\iota\acute{\alpha}\nu$, $\text{F}\alpha\lambda\lambda\omicron\iota\varsigma$ et $\text{F}\alpha\lambda\eta\iota\varsigma$, de quibus non magnopere laborandum,
 primum illud probari non potest, quod dicit spiritum asperum in
 hoc titulo non esse supprimendum. Nam ex galea Hieronis (n. 27.)
 in qua articulus caret spiritu, concludi nihil potest propterea, quod
 longe alia res est in vocibus minoribus ut in articulis. cf. supra
 p. 98. Quodsi in $\text{H}\rho\epsilon\alpha\iota\iota\varsigma$ appositus esset spiritus, facile concedere-
 mus Eleos pronuntiasse etiam articulum cum spiritu. Nempe a scri-
 ptura nominum propriorum in his norma promenda est. Non ma-
 gis nobis persuasit vir doctissimus veram esse lectionem $\tau\acute{\omega}$ et $\tau\acute{\alpha}$

pro τῷ et τῶ. Quippe in formis grammaticis sunt, quae etiamsi demonstrari non possint, tamen naturam eam habeant, ut nihil praeseferant dissimile veritate. Sibi τῶ et τῷ quampotissimum exemplis probare non licet, tamen aptissima sunt, nec fides his formis negabitur, nisi quis evicerit falsas esse, quod evincere ex scholiasta Aristoph. Aeb. 710. acina potest. Deinde si τῶ καδδαλημένοι legitur pro τῷ καδδαλημένῳ, non animadvertit de quo iam monuit Boeckhiius, pravam esse collocationem verborum, quae haec esse debet: τῶ λατῶν κ' ἀργύρῳ ἀποτίνοισιν τοῖ καδδαλημένοι τῷ Δέ etc. Sed ne ita quidem satis commodum foret participium illud. Intelliguntur enim οἱ μὴ συνιόντες. In sq. satis profligasse sibi verbum λατῶμενον videtur, dum dicit, quae Boeckh. exempla attulit ex decreto in Timotheum, nullam habere auctoritatem, quam vetissime illud decretum a Mül-lero (Dor. II. p. 323.) apurium iudicatum. Quasi vero is, qui finxit, non dedit opera formas singulares, et recedentiores elegisse putandus sit. Nec motu mentis coniectis ita uti licet, ut prorsus nullam auctoritatem habere videantur. Cf. p. 76. sqq. Ad formam autem Σιδέντας etc. demonstrari non potest ita patam esse ex Σιδέντας etc. ut formas Θευδέκτας nulla ratio habita sit. Verum si haec omnia optata potius ab Ahrensiu. quam demonstrata videbuntur, multo minus in constituendo fine huius tituli probari ratio eius potest. Ibi quoniam vox ἐντὶ et supervacanea sit, et omni analogia careat, ἐν τῇ ἐπιτάγῃ (i. e. ἐν τῷ ἐπιτάγῳ). legendum arbitratur, ut τῷ ἐπιτάγῳ non sit diversum ab ἐπιτάγῃ, vertitque: si qui tabulas laeserit, deprecatione tenetor, quod illic scriptum est. Ut mittamus deprecationem, quae nihili est ubi sermo de ἐπιτάγῃ, verba ἐν τῇ ἐπιτάγῳ κ' ἐνέχοντο τῷ ἰσταυτῷ ἐγραμμένῳ, quomodo conciliari inter sese possint, nos non intelligere ingenie fatemur. Accedit quod, si ἐν τῷ ἐπιτάγῳ stabuatur eo sensu, quo sumit Ahrensiu., necesse est habere, ad quod referatur; sed in praecedentibus nihil est dictum de imprecatione; dictum est idē multa: ἄδ' ἐξσεκratio eius qui tabulam laesurus est, ἀπτα, νότι ἀπτε multa centum talentorum homini fortasse egentissima inrogatur. Largimur; sed primum de centum talentis nihil in titulo, deinde nisi de ditibus volebat dicere auctor foederis; simpliciter dicere debebat ἐπιτάγῃ κ' ἐνέχοντο, nec quidquam praeterea, ut iam monuit Boeckhiius. Si autem forma ἐντὶ tribuitur recentiori Dorismo, viderit vir doctissimus, ne fragmenta Philolai

referti inter recentiora non possint. Quamquam ne opus quidem est ut provocemus ad usum italicum, quum nihil impediatur quo minus in Aeolismo Peloponnesiaco formam illam obtinuisse statuamus. Sed sit sane pluralis; an plurali locum ibi prorsus non esse putabis? Ut ut est, illud certissimum, *ἐν* cum iis quae sequuntur conciliari nullo modo posse, nisi litteras *ΟΙ* excidisse probaveris, ut sit *ἐν τῷ ἐπάρῳ*.

Pag. 67. lin. 20. scribe *αὐτίς* pro *αὐθίς*

70. lin. 14. scribe Thuc.

72. n. 28. ex apographo Rossii. Hermannus nunc aliter constituit (Opusc. VII. p. 182. sq.)

Ἰπποκλῶν ἀνέθηκε τὰδ' ἔντα, Ἰσχυλῶν υἱός,

ὃς Διὸς Αἰθίοπος τοῖς δαμοσίοις ἐν Ἀθήναις

τετράκι τε σπᾶδιον νικῆ καὶ δις τὸν ὀπλίταν.

qui versus, si a voce *νικῆ* discesseris, videri possunt aliquam probabilitatis speciem habere. Nihiloverominus consulta lapidis conditione vereor ne harum rerum peritioribus non probentur. Nam quum quis videat versus diligentissime exaratos esse, neque littera *+* vs. 2. pro nihilo duci poterit, ubi lectio *⊕+ΥΗΘ* certissima est, et parem scripturae latitudinem fuisse ex vs. 3-7. apparet. In quo frustra provocaveris ad vs. 1. ubi lineolatum superiorum nullum iam vestigium superest. Nam lapis eo loco mutilus videtur. Hoc igitur nomine iudico ingeniosam quidem coniecturam Hermannus esse, probabilem non item. Quod autem dicit Hermannus hoplitodromum istum videri Chium esse, via qua insula *Ζεὺς Αἰθίοψ* coli solitus sit, id certo scio nemini probatum iri. Nam qui vicit, arma sua dedicare solet aut eo ipso in loco, in quo vicit, aut in patria sua (cf. p. 83.). Iam victor in ludis Chiis vicisse fertur. At arma non ibi dedicavit, ubi dicitur reportasse victoriam; dedicavit Argis. Igitur Argivus fuerit necesse est, qui aut domi aut alibi vicerit. Sed in Chio vicisse vel ob multiplicatas victorias non verisimile est. Quis enim est, qui sibi persuadeat hominem, qui domi valeret reportare victoriam, toties Chium petiisse, ut certaret in ludis minime celebribus? Ex quo simul patet tantum abesse, ut melius perspiciantur nisi *δαμοσίοις Ἀθήναις*, ut ipsa coniectura de ludis Iovis Aethiōpis concidat, nisi demonstraveris Argis hos ludos esse celebratos.

Bag. 74. lino 30. scribe 43 (pro 44).
 75. lino 6. scribe sex (pro quinque).
 79. Vir clarissimus G. R. Hamilton in Transactions of the Royal Society of Literature Vol. III. P. L. p. 121. sqq. vocabula ὑποκρητήριον et ἐπίστατον inscriptionis n. 82. ex vase quodam antiquo illustrare studuit. Is postquam exposuit ὑποκρητήριον a voce κρητήριον derivandum esse, ἐπίστατον autem non posse non significare *something standing upright*, visus sibi est repperisse rationem, qua res ad liquidum perduceretur. Quippe ἐπίστατον crateris esse operculum contendit: in quo operculo quum fere esset foramen, id vasculo imponendo inservisse existimavit. Hoc autem vasculum ipsum illud κρητήριον s. ἐπίχυστιν esse. Unde operculum istud, si respexeris τὸν κρατήρα, ἐπίστατον vocari, sin autem vasculum (κρητήριον), iure suo ὑποκρητήριον posse appellari. Sed huic rationi, ut alia omittamus, infestissimum est ipsum vocabulum ὑποκρητήριον. Quod quum formata sit a κρατήρι, non a κρητήρι, manifesto rem significat crateri suppositam. Est enim proprie adiectivum, ut dicatur βάσις ὑποκρητήριος, βάσις ὑποκρατήριον (cf. n. 57. vs. 14.), deinde etiam simpliciter ὑποκρητήριον. De κρητήριω cogitari non potest. Iam hoc quum certissimum sit, non est cur dubitemus, quin quod in altera inscriptione habetur ἐπίστατον idem significare censendum sit. Verum est in alia inscriptione Attica dici ὑπόστατον, non ἐπίστατον; sed potuit promiscue dici ὑπόστατον et ἐπίστατον; idque eo verisimilissimum est, quod ex horum titulorum ratione apparet, qui scripserit, eum formas reconditiores sedulo adhibuisse. Ceterum locus Aristophanis (Av. 436.), quem nos quoque supra attulimus, aliter explicari commode non potest, quam ut ἐπίστατης intelligatur tripus in camino suspensus, in quo ollae et lebetes igni apponantur. Quam interpretationem etiam a Bentleio veram iudicatam non minus miror, quod V. Gl. sine idonea ratione repudiavit quam quod sibi passus est imponi a Wilkinsio, qui (Atheniensia p. 206.) ἐπίστατων in titulo de templi Poliadis exstructione (C. L. 160. vs. 43.) a Boeckhio *arbitrarily* pro operis et templi curatoribus habitum esse existimabat. Quod si inspexisset titulum, vidisset ἐπὶ τῶν ἐπίστατων τούτων nihil esse aliud nisi *in horum curatorum magistratu*.

83. lin. 18. scribe n. 130.

101. lin. 19. scribe stilo

- Pag. 123. in tituli vs. 4. Keilius Spec. onomatologi gr. p. 84. coniecit Βρα-
χᾶς, provocans ad C.I. n. 1613. etc. Sed nomen hoc recentioris
aetatis videtur esse.
136. vs. 3. scribe μᾶ]τε[υ]εν, οἱ δὲ ταμίαι, vs. 4. [ταί] etc. — vs. 6. ἢ
pro ἢ vs. 9. ab init. [ΔΔ] vs. 14. ἀργυρῶν
137. vs. 20. scribe Φ[ε]υῆριος vs. 21. εἰς [Πολυμ]ήδης Κρησίων[ος etc.
vs. 23. med. ΔΓ†† vs. 28. init. σταδῶν τ]ούτων vs. 34. ἀργυρῶ
etc. vs. 35. Ἀθηναί[α]ς
138. vs. 43. scribe τούτων [†] etc. vs. 46. φ[ε]λαι vs. 53. Εύων[υμείς etc.
141. vs. 25. scribe [†] (pro [†]) et deinde τῆς
142. lin. 5. a fine scribe 3½. (pro 2½)
146. lin. 9. a fine: de Eleutheriis cf. C.I.I. Addend. p. 904.
148. not. 2. lin. 2. scribe Bekk.
160. lin. 3. scribe ἐν (pro ἐν)
164. sub fin. scribe Append. I. p. 321.
167. Dionysius si rex dicitur in nummis quibusdam, nihil id ad rem.
Nam nummi isti non genuini sunt. V. Eckh. T. I. p. 259. De
Gelonē regis nomine ornato cf. Keil. spec. onomatol. gr. p. 110.
168. lin. 6. scribe cap. IV.
175. vs. 18. scribe τῆν τῶν προγόνων atque ita etiam p. 179. med.
178. vs. 26. scribe ταῦ]τ' etc.
179. sub fin. scribe φανειρός
198. in textu vs. 40. extr. scribe ΤΟΙΞΡ]ΑΣΙΑ
200. ad formam πρότανις cf. Ahrens. de ling. graec. dialectis I. p. 84.
209. lin. 8. scribe Teiis
210. lin. 3. scribe ὁ Κόσμος (p. ὁ Κύριος)
- lin. 7. scribe quamquam
218. in n. 81. scribe titulum
228. lin. 4. a fine scribe anni (pro annis)
234. de nomine Μενάλιππος disputat Keil. spec. onomatol. gr. p. 41.
243. med. dele III.
255. de forma εὔφηθος cf. Keil. l. c. p. 47.
255. lin. 6. a fine scribe exhibeat
259. ad lat. III. vs. 12. Keil. Spec. onomatol. gr. p. 83. proponit Ἀφ-
δαῖτες coll. C. I. n. 266. 3.
284. lin. 9. a fine scribe relatam
301. lin. 14. scribe ἀρχῆς

Pag. 299. lin. 15. scribe Aurel. Aristotelem Hellanici f. etc.

- 302. lin. 1. scribe δ̄ δημοσ̄ ὁ̄ Θηραίων

- 333. lin. 16. de accentu genuino Ἀσκληπίος cf. Boeckh. ad Pind. Pyth. III. b. in notis criticis.

- 347. lin. paenult. a fine scribe qui quum (pro quum qui)

- 355. col. b. adde: ΑΓΕΛΑΒ: ἀπελάβομεν Nav. XIV. c. 229.

- 358. col. b. adde: ΛΕΥΚΟΝΟ: Λευκονοσ̄ Nav. XVI. c. 54.

INDEX RERUM NOMINUM VERBORUM

- A 16.
 *Αβαβος 273.
 *Αβάσκατος 259. *Αβάσκατος 247.
 *Αβδηρα 122.
 *Αβδηρίται 122.
 *Αγάθαρχος 62.
 ἀγαθὴ τύχη 318. sq.
 *Αγαθήμειος 263. 259.
 ἀγαθῆς μεταβολῆς 319. not.
 ἀγαθοῦ δαίμονος 319. not.
 *Αγαθόπους 279. 297.
 ἀγαλμα 57. 104.
 *Αγαμέμνων 69.
 *Αγασίας 235. 284.
 *Αγασικλῆς 114.
 ἀγγεῖον 342.
 ἄγειν 215.
 ἀγέρται 230.
 *Αγίας 221.
 ἀγλαόμορφος 84.
 *Αγλαος 272.
 *Αγλαῶν 52.
 *Αγρόδημος 114.
 *Αγρον 114.
 ἀγορά 213. 322.
 ἀγορεύειν 283.
 ἀγορανομίας 293.
 ἀγορεύειν 275.
 M. *Αγρίππας 249. *Ιούλ. *Αγρίππας 254.
 *Αγύριος 175.
 ἀγών 109. ἀγώνεις 213.
 ἀγωνοθέται 265. 270.
 ἀδελφὴ υιοῦ regis Aegypti 218.
 ἀδικεῖν 190. 208.
 ἀδικημα 208.
 *Αδραστει 61.
 *Αδριάνεια 265.
 *Αδριακὴ σύνοδος 260.
 *Αδριακός 282. 286.
 Aegium 146. sq.
 ἄεθλοι δαμόσιοι 71.
 ἀειφυγίη πολιτεία 187.
 aera 336. cf. epocha.
 aes 314.
 Aeoles 18.
 Aetoli 215.
 *Αθαμβος 212.
 *Αθναία 153.
 *Αθναῖ 333. *Αθναῖ ἀρχηγέτις 250.
 333. *Αθναῖ Πολιάς 330. 333.
 *Αθναία 145. sq. 333. *Αθναία Πω-
 λιάς 140.
 *Αθναίς βασίλισσα 234.
 *Αθναίς 248.
 *Αθναϊσκος 253.
 *Αθήνηθεν 101.
 *Αθήνησι 111.
 ἄθλον 101.
 ἀθλοβέται 140.
 A. Διδιανός 264. Νέβ. Διδιανός 270.
 II. Δίλιος v. Δαμόξενος.
 Διοι 122.
 αἰσθάνεσθαι 274.
 αἰστέοι 263.
 αἰσχυμότης 109.
 Δισχύνης 259.
 Δισχυρῶν 159. 287. 174.
 Δισχύλος 123.
 Δίσωπος 78. sq. 111.
 αἰτεῖσθαι τὰ ἀγαθὰ 290.
 Διτωλοῖ 215.
 *Δικασίας 114.
 *Δικαιον 248.
 *Δικάντος 284.
 accentus additur 376.
 *Δικρυπτος 113.
 acta in parietibus 314. sub dio
 posita 315. acta in autogra-
 pha v. αὐτόγραφα. Acta uni-
 versitatum et collegiorum 322.
 cf. Decreta.
 *Ακύλλας 247.
 *Αλακομῆνος mensis 195.
 γαλεῖοι 65.
 *Αλιξάνδρος (Κασιώλ.) 262. cf. Σο-
 βῆρος.
 *Αλιξίας 113.
 *Αλιξίμαχος 115.
 ἄλια 217.
 ἀλίσκεσθαι 187. cf. ἀλῆται.
 *Αλλά 69.
 *Αλλας 114.
 Alcetas 9.
 *Αλκιβιάδης 262.
 *Αλκιππος 113.
 *Αλκιμενίδης 113.
 ἄλλ 65.
 ἀλμυρῆς 172.
 *Αλυπος (Τ. Φλ.) 258. (Κλ.) 262.
 ἄλυσις 160. 152.
 alphabetum graecum, origo 15.
 sqq. quibus populis commune
 27. Alphabetum graecum an-
 tiquissimum 40. sqq. Atticum
 18. 25. (cf. Litteratura.) Cad-
 meum 26. Doricum et Aeoli-
 cum 25. Italicum 21. Palame-
 deum 26. Phoenicium 17. The-
 raecum 19. Alphabeti graeci
 aetates secundum Grammati-
 cos 25. cf. Γράμματα.
 *Αλφειος v. Ποσειδώνος.
 ἀλῆται 119. 163.
 ἀμφοῖς 57. 49.
 *Αμύδριππος 113.
 ἀμφιδεῖν 158.

*Αμφιπέδιον 114.
 *Αμφιπέδιον ἑπιπέδιον 216.
 *Αμφιπέδιος 114.
 ἀμφιπέδιον 152.
 *Αμφιπέδιος 187.
 ἀμφιπέδιος 324.
 ἀσπυγγάλλω 212.
 ἀσπυγγάλλω 207.
 ἀσπυγγάλλω 278.
 ἀσπυγγάλλω τὸ ψήφισμα 178. 174.
 ἀσπυγγάλλω 287. 288. 289.
 ἀσπυγγάλλω ἐν στήλῃ ἑπιπέδιον 134.
 ἀσπυγγάλλω 182.
 ἀσπυγγάλλω 81.
 *Ασπυγγάλλω 141.
 anacoluthon relativum 275. 286.
 ἀσπυγγάλλω ἐπιπέδιον 176. 317.
 ἀσπυγγάλλω 290.
 *Ασπυγγάλλω 113. 114.
 ἀσπυγγάλλω τοῦ ἀσπυγγάλλω 308.
 ἀσπυγγάλλω 217. 238. 328. 341.
 ἀσπυγγάλλω 187.
 ἀσπυγγάλλω 230.
 ἀσπυγγάλλω 240.
 ἀσπυγγάλλω 207.
 ἀσπυγγάλλω 103. 104.
 *Ασπυγγάλλω 122.
 *Ασπυγγάλλω 115.
 *Ασπυγγάλλω 169.
 *Ασπυγγάλλω 159.
 ἀσπυγγάλλω 98.
 ἀσπυγγάλλω 330.
 ἀσπυγγάλλω τὸν στήλῃ 178. 239.
 ἀσπυγγάλλω 170.
 *Ασπυγγάλλω 107.
 *Ασπυγγάλλω 299.
 *Ασπυγγάλλω 258.
 ἀσπυγγάλλω τῆς Ἑλλάδος 267.
 ἀσπυγγάλλω 309.
 ἀσπυγγάλλω 301. 303.
 ἀσπυγγάλλω 266. 275. 290.
 ἀσπυγγάλλω 329.
 ἀσπυγγάλλω ὁμοίως ἐν decretis 281.
 ἀσπυγγάλλω 255.
 anomaliam formarum 233.

ἀσπυγγάλλω 143.
 ἀσπυγγάλλω 143.
 *Ασπυγγάλλω 330. 334.
 *Ασπυγγάλλω 295.
 *Ασπυγγάλλω 265.
 ἀσπυγγάλλω 283.
 ἀσπυγγάλλω 263.
 ἀσπυγγάλλω τῆς ἐπιπέδιου 342.
 ἀσπυγγάλλω 284.
 *Ασπυγγάλλω 264.
 *Ασπυγγάλλω 114.
 *Ασπυγγάλλω 294.
 *Ασπυγγάλλω 258. 264. 283.
 212.
 *Ασπυγγάλλω v. Ζώνη.
 ἀσπυγγάλλω ἀπὸ πολλῶν καὶ μέγιστον 305.
 *Ασπυγγάλλω 421.
 *Ασπυγγάλλω 240.
 *Ασπυγγάλλω 148. 262.
 *Ασπυγγάλλω 114. 174.
 *Ασπυγγάλλω 250.
 *Ασπυγγάλλω 247. Διὰ. *Ασπυγγάλλω 260. 289. M. Διὰ. *Ασπυγγάλλω 261. 290. 292. (Carcinella) 298. 300. 301.
 ἀσπυγγάλλω 110.
 *Ασπυγγάλλω 159.
 ἀσπυγγάλλω (τὰ) 342.
 *Ασπυγγάλλω (Σίξ. Κορή) 284.
 ἀσπυγγάλλω 170.
 ἀσπυγγάλλω 274.
 ἀσπυγγάλλω et κύριος Σοῦτος 85. 319.
 ἀσπυγγάλλω 363.
 ἀσπυγγάλλω 178.
 ἀσπυγγάλλω 284.
 ἀσπυγγάλλω 134.
 ἀσπυγγάλλω 139.
 *Ασπυγγάλλω v. *Ασπυγγάλλω.
 ἀσπυγγάλλω 106.
 ἀσπυγγάλλω 162.
 Apellas 9.
 *Ασπυγγάλλω mensis 229.
 ἀσπυγγάλλω 77.
 ἀσπυγγάλλω 198.
 ἀσπυγγάλλω 49.
 *Ασπυγγάλλω 329.

ἀσπυγγάλλω 175.
 ἀσπυγγάλλω 164. 180.
 ἀσπυγγάλλω τὸ ψήφισμα 178. τὸ κριματά 132. sq. στήλῃ καὶ ἐπιπέδιον 306.
 ἀσπυγγάλλω 170. 240.
 ἀσπυγγάλλω 132.
 ἀσπυγγάλλω 107.
 ἀσπυγγάλλω 132.
 ἀσπυγγάλλω 208.
 *Ασπυγγάλλω Νεοκλή 262.
 *Ασπυγγάλλω 248.
 *Ασπυγγάλλω v. Μάρτυρας.
 *Ασπυγγάλλω 113. 221. 226.
 *Ασπυγγάλλω Εὐκάρτου 262.
 ἀσπυγγάλλω 106.
 *Ασπυγγάλλω 187. 220. 329. 330. 333. 334. 335.
 *Ασπυγγάλλω μέγιστον 229.
 ἀσπυγγάλλω 161.
 ἀσπυγγάλλω 132.
 apostrophum signum additum 376.
 ἀσπυγγάλλω 207.
 ἀσπυγγάλλω 172.
 ἀσπυγγάλλω 163.
 ἀσπυγγάλλω 132.
 ἀσπυγγάλλω 283.
 *Ασπυγγάλλω 81.
 apprecatio boni eventus 318.
 ἀσπυγγάλλω 199.
 ἀσπυγγάλλω χρυσίου 160.
 *Ασπυγγάλλω 187.
 *Ασπυγγάλλω 114.
 ἀσπυγγάλλω 65.
 ἀσπυγγάλλω 134. 159.
 ἀσπυγγάλλω 136.
 ἀσπυγγάλλω 65.
 ἀσπυγγάλλω 323.
 *Ασπυγγάλλω πάγου (ή ή) βουλή 254. 263. 267.
 ἀσπυγγάλλω 233. 294.
 ἀσπυγγάλλω 219. — καὶ καλὸν κέρμα 220. — καὶ ἀσπυγγάλλω 221. 253. 288.
 *Ασπυγγάλλω 53.
 Arimnas 53.
 *Ασπυγγάλλω βασιλ. φερόμενος 233.
 βασιλ. Εὐσεβῆς 234.

*Αριστοτέλης Σόλων Πέρσης 236.
 ἀριστεία de singulari 158.
 *Αριστοίδης 114.
 *Αριστοίππος 264.
 *Αριστις 248.
 *Αριστίβουλος 270.
 *Αριστογείτων 75.
 *Αριστογένης 114.
 *Αριστοδάμος Καρτιάδης 279.
 Aristodemus 9.
 *Αριστοκλείδης 313.
 *Αριστοκλής 174. 159.
 *Αριστοκράτης 142.
 *Αριστομάχη 158.
 *Αριστομάχος 61.
 *Αριστοτέλης 113. 252. Διάξ. *Αριστοτέλης 301.
 Aristoteles 14.
 *Αριστοφάνης 114. 142.
 *Αρίστην 222. 240. *Αφροδίτη 259.
 *Αριστόνυμος 240.
 *Αρίων (ἄβ.) 142.
 *Αρκεσίλαος 61. 113.
 *Αρμόξιδαμος 62.
 *Αρμόξιδος γάρων 195.
 *ἄρσιν 172.
 *ἄρουρα 107.
 *Αρσοκράτης 330. 334.
 *Αρταμέης 333.
 *Αρταξέρξης 187. sq.
 *Αρτεμισιάς φυλή 192.
 *Αρτεμις 123. 330. 333. *Αρσ. Βραχ. ρονία 159.
 *Αρτεμίτιος mensis 229.
 *Αρτέμιον 181.
 artificum notae 343. sq.
 ἀρίστηχος 153.
 *Αρχηγέτας 52.
 *Αρχιμάγιστος 284. sq.
 *Αρχίδαμος 195.
 ἄρχων de tempore constituto 65.
 118. 195.
 ἄρχων 182. 207. 316.
 *Αρχιδας 113.
 *Αρχιδας 195. 259.
 *Αρχίππος 104.
 *Αρχίππος 113.

*Αρχιδας et *Αρσιδας 69.
 ἀρχιμεύς 290. 293.
 *Αρχίος 114.
 *Αρχίππος 170.
 ἀρχιπύραξ 297.
 ἀρχισωματοφύλαξ 221.
 ἀρχιμηρία 119.
 ἀρχοί (ἄ) 317.
 archonatus eponymia 322. sq.
 archontis eponymia designatio 319. sq.
 ἄρχων 322. sq.
 ἀσαμώτος 274.
 ἄσημος 398. 459.
 *Ασιτία 247.
 *Ασιλάκεια 294.
 *Ασιλακίης 330. 333.
 *Ασιλητιάδης 259. 262. *Ασιλητιώδης 247.
 *Ασιλητιώδης v. Δισσητιώδης.
 *Ασιλητιώδης 242.
 *Ασιλητιός 333. 334. etc.
 ἄσπιδ 159.
 ἄσπιδος 243.
 *Ασπιδόκτης 121.
 *Ασπιδόκτης (?) 77.
 ἄσπιδος 243.
 ἄσπιδος 216. 212. 243.
 ἄσπιδος v. ἄσπιδος.
 *Ασφάλιος 124.
 ἀτέλιον 212.
 ἀτέλιον 170. 207.
 *Ατταλος (Τιβ. Κλαύδ.) 265. *Αττα βασιλ. 219.
 *Αττικίος (Τιβ. Κλαύδ.) 289. etc. 259. et Σικαδός.
 Augustus Αὐτοκράτωρ Καίσαρ Σεβαστός 250. 270. / βλ. Σεβαστός 269.
 Αὔλος 252. 262.
 Αὐρίλιος v. *Αρσινίος.
 Αὐρίλιος 248.
 Αὐτόβουλος (Κούριος?) 224.
 αὐτόγραφα papyro confecta 346.
 Αὐτοκλείδης 137.
 αὐτοκράτωρ Βουλῆ 134.

Αὐτοκράτωρ acclabatum Imperatori significationem 229. 268. 297.
 αὐτοφία 283.
 ἀφρηίζω 331.
 *Αφροδίσις 306.
 *Αφροδίτη 248.
 *Αφροδίσις 247. 297.
 *Αφροδίσις 252. 262. 263.
 *Αφροδίτης 248.
 *Αφροδίτη 330. 333. *Αφροδίτη Θι. ἰφροδίτη Ἀσπιδόκτης 304.
 *Αφρη 247.
 *Αφρη 247.
 *Αχαιίος v. Εὐκαρπός.
 *Αχαιίος Ποντάρχης 329. 333.
 *Αχαιίος 114.
 B. forma eius singularis 23.
 βαδίζω ἰσθ. ἄρχων 176.
 βάθρον 152. 159.
 βακχιάδα 84.
 Βάκων 143.
 Βασιξίβουλος 278.
 βασιλεύς 167. οἱ βασιλεῖς Imperatores 294. magistratum 324.
 Βάσος 252. sq.
 Bau 15. 20. 23. 41. 349.
 Βακχιδῶν 247.
 Βιτυλίον ἡ πόλις 304.
 Βερσική βασίλισσα 218. *Ιουλία Βερσ. 254.
 Μ. Αὐρ. Βήρος Imperator 261. cf. Οὐρος.
 Γ. Βιλλοτός 236.
 βιώσας ἔτη 341.
 Boedromion 147.
 βοηθεῖν τῇ πόλει 166.
 Βοῖκος 217. 240.
 Βολάδος 199.
 Βολλαίος 199.
 Βορθαγόρας 61.
 Βούλαρχος 323.
 Βουλαίων ταμίης 107. ἡ πρώτη ἔξοδος 324.
 Βουσι ποσειδητιός 180. 320. Βουσι ἡ ἔξοδος ποσειδητιός 254. 363. 267.

Βούλιος 288.
 βουτροφάτοι 25. 39. 82. 76. 77.
 101. 104. sq.
 Βυβλιανός Νικόλαος 207.
 βυβλίος 208.
 Βυβλίος 242.
 Γάιος Κρίστος 254. Γάιος Μάρκου
 292. cf. Προπρίμιος (Γραικός)
 galea 27. 29.
 Γαλλίσιος 121.
 Γαλλίτις 248.
 Γάων 158.
 genitivus dedicantis 332. in sq.
 pulcralibus 342. artificibus 344.
 archontis 344. absolutus 276.
 Γερμασία 265.
 Γερμασίος Κρίστος Γραβίου μήτ
 271.
 γερουσία 276.
 γερουσία 275.
 Γλαυκίας 114.
 Γλαυκίππος arch. ep. 140.
 Γλαυκίων 113. 114.
 Γνώσις v. Σελμήτιος
 γνώσις et φίλοι 265.
 γνώσις τῶν ἀποφ. in decretis 320.
 325.
 Γοργίας 113. 268.
 Γοργόνιος 159.
 Γόργων 114.
 Μ. Ἀγρίπ. Γοργών. Κρίστος 304.
 Γοργύνιος 207. ἡ λαμπρὴ Γοργύνιον
 βουλή 309.
 γράμματα Δωρικά 26. Καθημέρια ἢ
 Πελασγικά 15. Φοινικία 15. 26.
 γράμματα epistola 165.
 γραμματεία 132. ex aere 314. παρ.
 γραμματεὺς τῆς βουλῆς 179. ἡ κατὰ
 πρυτανείαν 179. 183. βουλῆς καὶ
 δήμου 263.
 γραμματέων officium 346. eorum
 muctoritas 319.
 γραμματικὴ 24. τραγικὴ γραμματικὴ 24.
 Κλαύδ. Γραβιανὸς μέγιστος 283.
 γράφειν 36. ἔγραψεν ἢ γράφω 343.
 γραφεῖον 36.
 γράφος 65. cf. 36.

γράφω 58.
 Γρυπῆς 130.
 Γυθείαι 219.
 γυμνασιάρχαι 255.
 γυναῖκαν 248.
 Ἀγρίππ. in P. 251.
 δαδύχος 263.
 Δαϊκίης 123.
 δακτύλιος 158. sq.
 Δάλιος mensis 229.
 Δαμάτωρ 388.
 δαμουργός 63. 323.
 Δαμοβίτης 221.
 Δαμοκράτης 212.
 Π. Δλ. Δαμῆζος 284.
 δαμόσιος ἀεὶδος 71.
 Δαμοφάνης 195. 240.
 Δαμοφάνης 123.
 Δάμων 284.
 δασιζέω 207.
 δαπάνη ἱπποκαλοῦσθαι 279.
 Δαρεικοί 201.
 Δασκυλίται ἐν Προποτιδὶ 121.
 dativus et genitivus conjunctionis
 174.
 Δαυλίος ἡ πόλις 283.
 decreta plura in eodem lapide
 313. decreta honoraria in tem-
 pli 315. in aedificiis publicis
 315. praescripto indice argu-
 menti 317. decretorum exem-
 pla plura 315. sq. decretorum
 inscribendorum cum 316. sq.
 decurtata vocabula 354.
 dedicatorii tituli 328. sq.
 δέλιος 87.
 Δελίας 114.
 Δεῖσις 248.
 Δενοβίτης 69.
 Δεῖσις 262.
 δεκάζειν 275.
 δεκάτη 134. 208.
 Δέσιος v. Τραϊανός.
 δεῖται 33. 314.
 δεῖσις 53.
 Δελφῶν 240.
 Δελφοί 212. ἡ ἱερὰ Δελφῶν πόλις 306.

Δεξιάτης 142.
 Δέξιλλος 160.
 Δέρκετος 123.
 defixiones magicae 343.
 δεχέσθαι, τι 58.
 Δῆλος 220. 235.
 δήμαρχος 316. 323.
 Δημήτριος 81. 330. 333. Νῆα Δημήτριος
 287.
 Δημήτριος 168. 113. 252. 258. Ὀλλος
 Πόντιος Δημήτριος 258.
 Δημήτριος 248.
 Δημοβίτης 262. — Μύρτος 252.
 Δημόχαιος (Τίτ. Φλα.) 278.
 δημόσιον 275.
 demus in mulieribus quomodo
 exprimitur 339. not.
 Δε 65. 69.
 Δεῖα 107.
 διάγραμμα 208.
 διαδέχασθαι τὴν ἀρχήν 274. τὴν ἐπι-
 μέλειαν 250.
 dialecti 183. sq. inconstantia
 288. 293.
 δάδα 159.
 διάλυσις 199.
 διαλύω 208.
 διαμνήτῃ 279. 292.
 διαμνήτῃ 274.
 διαμνήτῃ 274.
 διαμνήτῃ in epulcalibus 342. not.
 διαμνήτῃ 215.
 διαμνήτῃ 134.
 digamma 15. 30. 42.
 δίδωμι 140. sq.
 διαζέγειν 208.
 διαζέγειν 208.
 δι' ἐπιστολῆς 274.
 διέρισμα 161.
 dies prytaniae 147.
 Διὸς ἐπ' Ἄθων 129.
 Διόν 72.
 δικαία πάντα 134. τὰ δίκαια 209.
 306.
 Δίκαιον παρ' Ἀθῶνα 122.
 Δικαίωχος 212.
 Διὸς Δικαίος 304.

- δίκη, τὴν δίκην λαμβάνειν 190. cf. πρόδικοι.
 Δικαίος 113.
 Διοσίγειον 153.
 Διοσίτης 114.
 Διόσητος 181.
 Διόδορος 113. 182. 236.
 Diocletianus et Maximianus 308.
 Διοκλῆς 114. 264.
 Διομήδης 259.
 Διονύσια 238. τὰ μεγάλα 178.
 Διονύσιος 141. 142. 259. 264. arch: 180. tyrannus 165. mensis 229. 240.
 Διονύσιος 248.
 Διόνυσος 84. 220. 330. 333.
 Διοκοί 163.
 διόρωσις 279.
 Διοσιρίται 129.
 Διόσκορος 333. 334.
 Διοσκουρίδης 235.
 Διότιμος 114. arch. 175.
 Διοφάντης 262.
 Διοί 99.
 Διόλλος 140.
 Diyllus 10.
 δίφρος 152.
 diphthongi OT et EI 50. 98. 111. 127. 149. sq. diphthongus OT per compendium scripta 246.
 diphthongus EI per H 247.
 dirae 108. in sepulcralibus 342.
 διαβελία 140. sq. 145. sq.
 Διονύσιος 195.
 δόγμα v. ἐκφέρειν.
 δόλιχος 276.
 Δομίτις 248.
 Ἰουλ. Δόμητα Σεβαστή 299.
 donatio per testamentum 343.
 Dores 18.
 Δοριμάχος 69.
 Δοσίβιος v. Οἰκουμένης.
 Δράμαχος 113.
 Δρακοπίδης 113.
 Δράκων v. Ζωοίβιος.
 δράν 174. sq.
 Δραμήσιος mensis 209.
 δρόπιος ἀγρός 283. sq.
 dualis 75.
 δωρεά 175. 178.
 δωρεάν 175. (κατὰ) 279.
 Δωριεύς 56.
 E 16. E pro EI 98. 150. 111. 127. pro H 150.
 εα 65.
 ἔγγεια 243.
 ἐγγίνεσθαι 208.
 ἔγγιστος s. ἔγγιστος 236. 274.
 ἐγγιστός 170.
 ἔγγυος 208.
 ἐγγύς 102.
 ἔθκοι 283.
 ἐγκλείεσθαι 274.
 ἐγκρασις γῆς καὶ αἰθέρος 217. ἔγκρασις ἑγγύων 243.
 ἐγκυλίεσθαι 160.
 ἐγλυτήριον 152.
 ἐγχειρίζειν 236.
 ἔδοξεν etc. 319. 325. sq.
 ἔδος 193.
 EI et E 108. 150. 179. EI pro HI 108. 150.
 εἰκόνες χαλκαῖαι 175.
 εἰδός 306.
 εἰδότης 144.
 εἰδὼν ἐπὶ χερσὶν 274. — ἔραστή ἐν τῷ πάλῳ 182.
 εἰμὲ τὸν δένον 343.
 εἰ 238.
 Εἰρήναος 265.
 Εἰρήναϊς 248.
 εἰρήνη 159.
 εἰσάγειν 243.
 Εἰσαῖς 264.
 εἰσηγείσθαι 290.
 Εἰσίας 284.
 Εἰσιδοτός 262.
 Εἰσίον 247.
 εἰσπλεῖν 274.
 εἰσπλους 243.
 εἰσφέρειν 236.
 εἰσφορά 236.
 Ἐκάτη 333.
 ἐκάτημβη 143.
 Ἐκατίμηνος 190.
 Hecatompedon 139.
 ἑκατοστῆς 275.
 ἔκγονος 217. 236.
 ἐκχευρία Eleusinia 149.
 ἐκκλησία nominativo 175. 320. ἐκκλησίᾳ κυρίας ἡγεμένης 190.
 ἐκ Κόθης et similia 339. not.
 ἐκκίπτειν 107.
 ἐκλογίς αἰρετοί 130.
 ἐκπλους 243.
 ἔκται 162.
 ἔκταις 99.
 ἔκτακα 99.
 ἐκ τῶν ἰσθμῶν 335. 341. not.
 Ἐκφάντος 57.
 ἐκφέρειν θόγμα ἐκ τῆν ἰσθμῶν 266.
 ἐκχωρεῖν τὴν ὕλην 279.
 Elaten 196.
 ελατία 195.
 ἐλέγχεσθαι 190.
 ελευθερία 306.
 Ἐλευθέρην 248.
 Eleusinia ἐκχευρία 149.
 Ἐλευσίνιος 259.
 Eleusis in insula Thera 59.
 Ἐλεον (?) 212.
 Ἐλλαδάρχης 290. 294.
 Ἐλλάδος 248.
 Ἐλλάδικος 301.
 Ἐλληνοτάριος 179. 194. 140. sq. 146. 294.
 ellipsis 265. 268.
 ἐλλογιόδοτος 283.
 ἐμμένειν 198. 207.
 ἐμνήσθη 336.
 ἐμπίδριον 274.
 ἐμφασίζειν 182.
 ἐμφυλοί 207.
 ἐν pro ἐς 216.
 ἐνέρχων 213.
 ἐρητος 199.
 ἐργός v. ἔργος.
 ἔρδια χρηματικῶν 236.
 ἐστακίστες (ἑ) 208.
 ἐτέχεσθαι 65.
 ἐτη καὶ ἴνα 145.

ἐλάδω κατὰ 346. ἐλάδω 346. ἐλάδω 346.
 ἐλατός 232.
 Ἐλαίος 206.
 ἐλαση 207.
 ἐλατύνω 236.
 ἐν μέσῳ 100.
 ἐπίμια 172.
 ἐπίμιον 198.
 ἐπίδια 80.
 ἐπιφαιλεῖαι 167.
 ἐπίται 71.
 ἐπιτοχαιότοις 213.
 ἐπιχράττεται 284.
 ἐν χειρὶ γέμει 492.
 ἐπιδίω 158. sq.
 ἐξάγειν 243. — τὴν ἄλφ 170.
 ἐξ Ἀθηνῶν et ἱταλῶν 339. not.
 ἐξαιή 53.
 ἐξαυραπτόν 191.
 ἐξάλειπρον 152.
 ἐξάλειφαι 132.
 ἐξάπασσι 242.
 ἐξ ἡλιόγματος 335.
 ἐξιστάται 317.
 ἐξιστάται 317.
 ἐξιστάσαστες 210.
 ἐξωδος 221. sqq.
 ἐξώλης 190.
 Ἐσάμιον 187.
 ἐπ' ἀγαθῶν 319.
 Ἐπαγάτος 55.
 ἐπαγγιλλασθαι 175.
 Ἐπαθῆτος 144.
 ἐπακολουθεῖσα θαλάσῃ 279.
 ἐπασιτάσθαι 106.
 ἐπαρῶς ποιῆσθαι 190. not.
 ἐπαρῶς ἐν τῆσδε 107.
 ἐπαρχίδ 292.
 ἐπ' ἀρχῆς 302. 295.
 ἐπαρχος πραιτωρίου 309.
 Ἐπαφῶς v. Εὐφῶς.
 Ἐπαφρίων 259.
 Ἐπαφρόδιτος 247. 264. 259. Φ.
 Ἰούλ. 275.
 ἐπεί 326.
 ἐπειδή 321. 326.
 Ἐπεικῆς p. Ἐπεικῆς 263.

ἐπέται 139. 140. 322.
 ἐπευχόμενος 592.
 ἐπὶ (τοῦ διῶς) 320. 244. ἐπὶ (ἐφ' ἑαυτῷ) 340. ἐπὶ ἀρχῆς v. ἐπ' ἀρχῆς.
 ἐπίαιον 65.
 ἐπιβουλεύειν 187.
 ἐπιγνῶμι 207.
 Ἐπιγῆτος 114.
 Ἐπίγονος v. Ἐσθίου.
 ἐπίγραμμα 1.
 epigrammata 342.
 ἐπιγράφειν ἐπιγράφειν 274. ἐπιγράφειν οὐκ ἐπιγράφειν 208.
 ἐπιγραφὴ 1.
 ἐπίδαμος 207.
 ἐπίδικατος (τό) 187.
 ἐπίδομα 294. 288.
 ἐπίδομα 200.
 ἐπιερτῆριον 210.
 Ἐπίετος 252. 258. 289. 262.
 ἐπικυρῶν ψήφισμα 188. 191.
 Ἐπίκυρος 62.
 ἐπιλείπει 242.
 ἐπιμελεῖται ποιῆσθαι 236. ἐπὶ τὴν ἐπιμελεῖται 287. 285.
 ἐπιμελεῖσθαι 277. ἐπιμελεῖσθαι p. ἐπιμελεῖσθαι 299.
 ἐπιμελεῖσθαι 299.
 ἐπιμελεῖται Δίῳ 220.
 254. cf. 292. ἐπὶ τὸν λαόν 162.
 ἐπιμελεῖται 316. 317. 228.
 Ἐπίμοσι 230.
 ἐπινομία 198.
 ἐπίσημοι 351. 282. cf. 160.
 ἐπισκευάζω 235.
 ἐπίσημοι 290.
 ἐπιστάτης 317. 132. ἐπιστάτης 323.
 ἐπίστατος 79. cf. Addend.
 ἐπὶ σωτηρίᾳ 206. ἐπὶ σωτηρίᾳ καὶ δαίμονι καὶ τύχῃ 199.
 Ἐπίτηλος 143.
 ἐπίτηλος v. ἐπίγραμμα.
 ἐπίτητος 260.
 ἐπίτιμια 207.
 ἐπίτροπος τῶν Σιβυρῶν 303.
 Ἐπιχάρης 114. 159.

Ericharmus 13. 14. 20. 21.
 ἐρχόμενος εἰκὼν 274.
 ἐρχομένῳ 182.
 ἐπιφύσειν 190. δ. ἐπιφύσειν 179.
 ἐπιφύσεις 183.
 ἐπίουσι p. ἐπίουσι 79.
 epocha Achaica 270. 276. 240. 238. 336. — Bosporana. 304. 336.
 ἔπος 65.
 ἐπώνυμος ἀρχή 299. ἐπώνυμος τῆς πόλεως θεός 206.
 ἔραος 182.
 Ἐρασικῆς 55.
 ἔργα καταπεργασθῆναι καὶ καταπεργασθῆναι 279.
 ἐργάζεσθαι γῆν 172. δ. ἐργάζεσθαι 236.
 ἐργασίμος 172.
 Ἐργασίος 114.
 Ἐρίτιος v. Φίλιππος.
 ἔρμαι ποιῆσασθαι 190.
 hermae 100. 329.
 Ἐρμαιος 206.
 Ἐρμαῖς 56. Ἐρμαῖς 329.
 Ἐρμαῖος 242.
 Ἐρμος 232.
 Ἐρμος 100. 297. 329. 330. 232. Ἐρμος κάτοχος 169.
 Ἐρμουσίανξ 105.
 Ἐρμῶν Ἐρμῶν 259.
 Ἐρμουσίαν ἡ πόλις 299. 303.
 Ἐρμουράτης 78.
 Ἐρμων 140.
 Ἐρξιμάτης 114.
 ἔρπει 207.
 erpores quadratariorum 50.
 Ἐρχομένῳ 195.
 Ἐρωδαί 122.
 Ἐρωῖς 124. 262. 333.
 Ἐρωτίας 113.
 ἐρώγειν 108.
 ἔσδος 221. sqq.
 Ἐσθίου 240.
 Ἐσθίου Ἐπίγονου 297.
 ἔτας 65.
 ἔτας 65.

- Heteroclitia** 233. *Ἡτεροκλιτία* *Ἡτεροκλιτία* 143. *Ἡτεροκλιτία* 306. *Ἡτεροκλιτία* 232. *Ἡτεροκλιτία* in sepulchralibus 340. sq. *Ἡτεροκλιτία* 170. *Ἡτεροκλιτία* arch. 169. *Ἡτεροκλιτία* 158. *Ἡτεροκλιτία* 114. 158. *Ἡτεροκλιτία* 222. *Ἡτεροκλιτία* (Τίτ. Φλακ.) 283. *Ἡτεροκλιτία* 195. *Ἡτεροκλιτία* 113. *Ἡτεροκλιτία* (Φιλ.) 298. *Ἡτεροκλιτία* 114. cf. *Ἡτεροκλιτία* 259. *Ἡτεροκλιτία* 163. 164. 235. *Ἡτεροκλιτία* 289. *Ἡτεροκλιτία* 187. 234. 249. 275. 286. 305. cf. *Ἡτεροκλιτία* 114. *Ἡτεροκλιτία* 113. 114. *Ἡτεροκλιτία* 113. *Ἡτεροκλιτία* arch. 170. *Ἡτεροκλιτία* 114. *Ἡτεροκλιτία* 108. *Ἡτεροκλιτία* 172. *Ἡτεροκλιτία* 262. *Ἡτεροκλιτία* 262. — *Ἡτεροκλιτία* 262. *Ἡτεροκλιτία* 222. sq. *Ἡτεροκλιτία* 113. 141. *Ἡτεροκλιτία* mensis 229. *Ἡτεροκλιτία* Μακαρόνιος 250. *Ἡτεροκλιτία* 262. *Ἡτεροκλιτία* βασιλ. 219. *Ἡτεροκλιτία* 114. *Ἡτεροκλιτία* 252. *Ἡτεροκλιτία* 114. *Ἡτεροκλιτία* 263. *Ἡτεροκλιτία* 259. *Ἡτεροκλιτία* 273. *Ἡτεροκλιτία* 267. *Ἡτεροκλιτία* κατὰ τῶν προγόνων 178. *Ἡτεροκλιτία* Ἐπαφρά 284. *Ἡτεροκλιτία* 335. cf. 68. *Ἡτεροκλιτία* 283. sq. *Ἡτεροκλιτία* 132. *Ἡτεροκλιτία* 144. *Ἡτεροκλιτία* 24. *Ἡτεροκλιτία* 247. *Ἡτεροκλιτία* 220. *Ἡτεροκλιτία* 295. *Ἡτεροκλιτία* 175. *Ἡτεροκλιτία* 255. *Ἡτεροκλιτία* 264. *Ἡτεροκλιτία* 195. *Ἡτεροκλιτία* 83. 290. 335. *Ἡτεροκλιτία* 335. *Ἡτεροκλιτία* Παραμόνου 262. *Ἡτεροκλιτία* 335. 336. *Ἡτεροκλιτία* 212. *Ἡτεροκλιτία* in sepulchralibus 339. pro 342. *Ἡτεροκλιτία* 129. 203. *Ἡτεροκλιτία* 262. *Ἡτεροκλιτία* 264. sq. *Ἡτεροκλιτία* 178. *Ἡτεροκλιτία* 243. *Ἡτεροκλιτία* 151. *Ἡτεροκλιτία* 301. 304. 323. *Ἡτεροκλιτία* 197. *Ἡτεροκλιτία* 163. *Ἡτεροκλιτία* 19. 84. 87. *Ἡτεροκλιτία* pro Ω 169. *Ἡτεροκλιτία* 349. *Ἡτεροκλιτία* 16. *Ἡτεροκλιτία* 162. *Ἡτεροκλιτία* 333. 334. 335. *Ἡτεροκλιτία* 199. *Ἡτεροκλιτία* ζῆ, ζῶσι in sepulchralibus 341. *Ἡτεροκλιτία* 264. *Ἡτεροκλιτία* 187. *Ἡτεροκλιτία* 262. *Ἡτεροκλιτία* 247. *Ἡτεροκλιτία* 242. *Ἡτεροκλιτία* 283. *Ἡτεροκλιτία* 284. *Ἡτεροκλιτία* 247. *Ἡτεροκλιτία* 264. *Ἡτεροκλιτία* 247. *Ἡτεροκλιτία* 222. 226. *Ἡτεροκλιτία* 21. 23. 24. pro Ω 247. *Ἡτεροκλιτία* 174. *Ἡτεροκλιτία* 255. *Ἡτεροκλιτία* 306. *Ἡτεροκλιτία* 294. *Ἡτεροκλιτία* 79. 153. *Ἡτεροκλιτία* 9. *Ἡτεροκλιτία* 158. sq. *Ἡτεροκλιτία* 132. *Ἡτεροκλιτία* 230. *Ἡτεροκλιτία* 230. *Ἡτεροκλιτία* 172. *Ἡτεροκλιτία* 99. *Ἡτεροκλιτία* simpliciter 290. 300. *Ἡτεροκλιτία* 294. *Ἡτεροκλιτία* 107. *Ἡτεροκλιτία* 144. 236. 259. *Ἡτεροκλιτία* 220. *Ἡτεροκλιτία* Τιμακράτης 262. *Ἡτεροκλιτία* 330. 333. *Ἡτεροκλιτία* 65. *Ἡτεροκλιτία* Ἡρώδου τοῦ βασιλέως υἱοῦ τετραρχῆς 271. *Ἡτεροκλιτία* 81. cf. 250. *Ἡτεροκλιτία* 15. 18. *Ἡτεροκλιτία* 207. *Ἡτεροκλιτία* 331. *Ἡτεροκλιτία* 331. *Ἡτεροκλιτία* v. Πτολεμαῖος. *Ἡτεροκλιτία* 331. 342. *Ἡτεροκλιτία* 331. 339. *Ἡτεροκλιτία* 159. cf. 157. *Ἡτεροκλιτία* 18. Num scriptum ab antiquis TH? *Ἡτεροκλιτία* *Ἡτεροκλιτία* pro Δ 151. *Ἡτεροκλιτία* 107. *Ἡτεροκλιτία* 113. *Ἡτεροκλιτία* 174. *Ἡτεροκλιτία* 161. *Ἡτεροκλιτία* 342. pro. *Ἡτεροκλιτία* 56. *Ἡτεροκλιτία* 61. *Ἡτεροκλιτία* 160. *Ἡτεροκλιτία* 240. *Ἡτεροκλιτία* mensis 195. *Ἡτεροκλιτία* 333. *Ἡτεροκλιτία* 172.

- Θεογένης (Τ. Κλαύδ.) 268. cf. Ἰκόνσιος.
 Θεόδοτος 174. 262.
 Θεόδωρος 114. 115. 252. Δαβίδ. Θεόδωρος 308.
 θεοκύβητος 324.
 Theopompus 40.
 θεός, θεά, θεῖα in titulo 318. θεοὶ 334. θεοὶ σωτήρες 335. θεοὶ καταχθόνιοι, Π. (Χερσίης) 340. θεοτύχη 62. 318. θεός ἡγερεταίωχ 239. 269. θεός καὶ θεά 265.
 Θεότιμος Τρύφανος 263.
 Θεόφωτος 182.
 Θεόφραστος arch. 167. Ξημελαγής Δίλου 220.
 Θερμαίοι ἐξ Ἰκάρου 130.
 θερμαιοὶ 156.
 Θέρσαυρος 69.
 θετός 55.
 Θετυλάς 159.
 Theuth-Hermes 13.
 θεῦροι 317.
 Θέων 169. 180.
 θεωροδοκία 212.
 θεωρός 216. 212. 333.
 Θεβαϊώτης 252.
 Thera 54.
 Θηραῖα 240. Θηραῖα (ἢ Βαβυλῶν) ὁ δῆμος 302.
 Θησιόν 170.
 θήσος 182.
 Θίσιψ 71.
 Θεουκίδης 114.
 Θερασυλλῆς 180.
 Θρασύλλος 159. 172.
 Θρασύλοχος 145.
 Θράσιον 141. 142.
 Θρήν 100.
 θρήνος 152.
 Θυμαστάδης 146.
 Θυμαρῆς 123.
 θυμεικὴ σύτηξ 260.
 θυμεικῆριον 158.
 Θύμαρχος 195.
 θῦραι 132.
 θυσία 174. θυσία ἑλισμῶν 190.
 θύσσιοι 122. 129.
 θύσσιος 190.
 θύσσωλλος 187.
 θύραξ 161.
 I 16.
 Ἰαροφῶν (?) 56.
 Ἰάρον 55. 69.
 Ἰασίς 276.
 Ἰασπίς 169.
 Ἰατροκλῆς 55. 258.
 Ἰδιος 232.
 Ἰδιώτης 107. 208.
 ἰερά (τά) 292.
 ἰεραπόλος 323. sq.
 Ἰεραπύτνα 206.
 ἰεράρχαι 347.
 ἰεραύλης 263.
 ἰερεῖς 132.
 ἰερεῖς 324.
 ἰέρης 324.
 ἰερόθυλος 241.
 ἰεροθύτας 270. 324.
 ἰεροκήρυξ 263.
 Ἰεροκλῆς 154.
 ἰερομνήμων 324. ἰερομνήμωνες Ρ. (ἢ) ρομνήμοσι 221. sqq.
 ἰερομνήμων Thasi 317.
 ἰερόν (τά) 315.
 ἰεροφάντης 263.
 ἰεροποιοὶ 174. 132. 143.
 Ἰερόπληξ 144.
 ἰερωσύτη 292.
 Ἰθουκλῆς arch. 153.
 Ἰέσιος Θεογένους 268.
 ἰερῖον 153.
 imagines personarum 329.
 Ἰμάλιος mensis 209.
 imperativi forma peculiaris 151.
 index argumenti 317.
 induciae 120.
 inscriptio decretorum in pectinibus 318.
 inscriptionum collectiones D. cf. tituli.
 interpolationes: spectrum, corruptum pentactylus.
 interpunctio 59. 98. 114. 128. 151. in titl. ex setate Romana 375.
 Iones 18.
 Ἰούβας 258.
 Ἰουκουδὸς Τρύφανος 263.
 Ἰουλία Βερενίκη 254. Ἰουλία Σεβαστή 298. cf. Δόμνα.
 Γ. Ἰούλιος Καίσαρ 239. 250. Γ. Ἰούλιος v. Λύσιππος.
 Ἰούλις 248.
 Ἰούλλος 247.
 iota mutum 126. 248. 228. 233. 111. 247. 273.
 iota longum per EI 150. 247. 232.
 ἰππάρχης 323.
 Hipparchus 100.
 Ἰπποδάμιος 114.
 Ἰπποκρίδης 61.
 Ἰππύριος 262.
 Ἰρια 199.
 ἰριεύς 199.
 ἰριός 187. 199.
 Ἰσάος 55.
 Ἰσοθύρα (?) 259.
 Ἰσίδωτος 252.
 Ἰσίδοι 129.
 Ἰσις 330. 333. 334.
 Ἰσουλίδης 55.
 Ἰσουκλῆς (Μ. Δύρ.) 302.
 Ἰσπολιτεία 207.
 Ἰσος 232.
 ἰστάται 208. sq.
 Ἰσχυλλος 71.
 K 16. κυρίως 127.
 καθάλιμαι 65.
 Cadmus 12. Milesius 14.
 κάθισαι 248.
 καθίσθαι 107.
 καθιστροῦν 276.
 καθιστάται ἀποτίμημα 170. καταστάθηναι 234. 236.
 Κακιδίος (?) Ἀλιεῦρος 262.
 Καισσία 247.
 κάλαμος 36. mensura 284.
 Καλαυραῖται 219.
 καλῆσαι ἐπὶ ζῆνα 164.

- Κρατισθίνης 242.
 κρατίστος de proconsule 283. 287.
 de procuratore 305.
 Κράτυλλος 114.
 κρίνειν 283. κρίσθαι 190.
 Κρεσφόντης 270.
 Creta sub consulari 309.
 Κρισπιανός 270.
 κριτής καὶ ὀριστής 283.
 Κροίσιον 334.
 κτήματα 190.
 Κτησιδής 264.
 Κτησιδίδης 114.
 Κτήσιος 297.
 κτήσιος 243.
 κύμασι 230.
 Κύβων 113.
 Κύβιτος ν. Τραιανός.
 κύλιξ 136.
 Κύμα 70.
 κύρβεις et ἄξονες Solonis 35. 313.
 Κυρήνη 276.
 κύριος 191. 208. 215. κυρίως 190.
 Κάμαρχος 136.
 Καμάστιας 278.
 Φλ. Οὐαίλρ. Κασιτάτιος 309. it.
 Κασιτατινός 309.
 λαγχάνω 208. οἱ λαχόντες 134. 174.
 Λακεδαιμόνιοι 201.
 Λαμβραίνδης 190.
 Λάμιος 180.
 Λαμπρίας 284. cf. 293.
 λαμπρός de senatu 309. λαμπρότα-
 τος de proconsule 267. 309. λαμ-
 πρῶς 275.
 Λαμψικαῖοι 121.
 Laodicea 213.
 lapides plures coniuncti 313. la-
 pides aëtomate instructi 313.
 lapidis genus 314.
 λατριεύματος 20. 65. 379.
 leges 313.
 λέγειν καὶ πράσσειν 212.
 λειουργοί 98.
 Λεοτίδης 52.
 λούκιμα 313.
 Λίαν 284.
 ληΐσθαι 107.
 Λήμιος 252.
 ληστής 109.
 Λίβανος Ἄραψ 240.
 Λικίνιος Πολύαινος 258. 259.
 ligatura 353.
 Linus 13. 15.
 litra 229.
 litterae phoeniciae 17. litterarum
 graecarum origo 15. littera-
 rum confusio 249. litterae pi-
 ctae in vasis 345.
 litteratura Ionica 23. sq. 102.
 148.
 λογίζεσθαι 132.
 λογισταί 132.
 λόγον δίδουσι. 134. τὸν λόγον δίδουσι
 ibid. λόγον καὶ εὐθιγὰς δίδουσι 174.
 Λούκιος arch. 264.
 Λούππος 247.
 Λυκίδης 201.
 Λυκίδης 240.
 Λυκίος 114.
 Λυκίσκος 221.
 Λυκοδόρκος 123.
 Λυκαμίδης ν. Ναιάφορος.
 Lycurgus 30.
 Λυκάφρων 113. 217.
 λύριον 160.
 Λύσιππος 158.
 Λυσιδής 169.
 Λυσίας 113. 114.
 Λυσιστράτος 195.
 Λυσίθεος 145.
 Λυσικλῆς 114.
 Λυσικλῆς 113.
 Λυσικράτης Λυσικλείδου 169.
 Λυσικλῆς 159.
 Λυσιστρατίδης 170. 262.
 Λύσιππος (Γ. Ίαίλ.) 288.
 Λύσις 114.
 Λυσιστρατός 175.
 Λύττιοι 278.
 λύχνος 136.
 λώϊον 81.
 μά 73.
 Μακρίτης 247. 258. cf. Ὀπάλιος.
 Μάλλιος 52.
 Μάλλιοι 203.
 Μαμφρῆτιος 247. 264.
 Μάντιος 83.
 Μανίτιος 190.
 Maximianus et Diocletianus 308.
 Μάξιμος (Κάσιος) ἀδύπ. 283. Παύλ.
 Φάβ. Μάξιμος 269.
 Μαραθήσιοι 130.
 Μαρίτιος 247.
 Μαρκία Φιλίππου 269.
 Μάρκος Εὐκαρπίδου 262.
 marmor 314.
 Μαρτυριός (Κάσιος) 284.
 μαρτυριεύσθαι 274.
 μάρτυροι 240.
 μαρτυροποιεῖσθαι 283.
 Μαρωνῆς 122.
 Μαιύσωλλος 187. sq.
 μάχαμα 159.
 μαχαίρια 153.
 Μεγαρένῃ ἢ πύλις 298.
 μέθιμος 230.
 μέθυσσα 304.
 Melanae in insula Thera 52.
 Μελάνοπος 113.
 μελαδάνειον 79.
 Μελετήν 158.
 μελίνα 230.
 Melus insula 19. 57.
 Μεμμιανός ν. Στρατίδης.
 Μέμμιος Ἀντίοχος 283. Διόφλ. Μέμ-
 μιος 305.
 Memnonis statua 336. sq.
 Μεσίλιππος 234. 382.
 Μένανδρος 262.
 Μενάτιος (Τ. Κλαύδ.) 276.
 Μενικλῆς 113.
 Menetor 9.
 Meno 13.
 Μενότιος 195.
 menses Attici 256. Phocens. 197.
 285. Tauromen. 228. mensis
 designatio 320.
 μερίσαι 164. 179.
 Μήσιος ν. Τραιανός.
 Μίστριος Σόλωνος (Λ.) 284.

- Metagitnion 147.
 μετακιεῖν 81.
 μετῆεν ἢ κωνοῦν τῆς πράξεως 190.
 μεταχά 207.
 μέτρσις 283.
 metrum mutatum 7.
 μηδεία 199.
 μηθεῖν 151.
 μηθεῖς 151.
 Μηκουπερναῖοι 121.
 μὴν δωδέκατος 284.
 Μηρόφιλος 259.
 μήνος 200.
 Μήτηρ θεῶν 330, 334.
 μήτηρ στρατοπέδων 298, 299, μετήρων 248.
 Μητρόβιος (Τ. Φλα.) 276.
 Μητρόδωρος 284.
 Μητροῦσι 316.
 μηχανή v. τέχνη.
 Μηχανιστὴς 113.
 Μήρων 62.
 Μίκκος 240.
 μικρὸς et μικρότερος 153.
 Μιλῆσιαι 129; Μιλῆσιον ἢ πόλις 296.
 μίσθισις 170.
 Μισσώ (?) 105.
 μισθὸς χάριν 330, 336, 340. cf. ἀμισθία.
 μῆμα τῶ δαῖτι 340.
 μνημεῖον 342. μνημεῖον κατασκευάσαντες etc. 341.
 μνήμης χάριν 330, 340.
 Μησιγγῆτες 113, 114.
 Μησιέργος 158.
 Μησιθεός 132.
 Μησιφίλος 114.
 Μόλοβρος 203.
 monogrammata 353.
 Μόρχος 158.
 Μοσχίσιαι 247.
 μοσχοτομία 283. sq.
 Μουσαῖος 262.
 μοχλός 152.
 Musaeus 13.
 Mylasa 191.
 Μυλασεῖς 187.
 Μύρμηξ 264.
 Μύρων 252.
 N ante Π Φ Μ Γ Κ etc. 49, 126.
 232. ante sigma 127.
 Νάξιοι 103.
 ναποός 324.
 ναύαρχος 323.
 Ναυκίδης 252.
 ναῦσι 199.
 Ναυπάκτιοι 215.
 Naupactus 215, 241.
 Ναυσιπλῆς 113.
 Ναύσιον 174.
 Νέα Δημήτηρ 287.
 Νεαῖος 114.
 Νεάρχμος arch. 172, 174.
 Νεάπολις παρ' Ἀττικῶν 121.
 Νεάρχος 174.
 Νεαίρατος 284.
 Νεαίτης 264.
 Νεαίφορος (Μ. Αὔρ.) 304.
 Νεῖσιον 284.
 Νέμεια 294.
 Νέμισσις 334.
 Νεοκλῆς ('Απολῆσις) 262.
 Νεοπελῆται Μανδαλίου ἄποικοι 122.
 Neoptolemus 9.
 Νεός Ἄρης 251. Νεός Διόνυσος 260.
 Νέρβας 278.
 Νερσῆς Καῖσαρ etc. 277. cf. Τραϊκός.
 νεοκόροι Περίθιοι 298, 305.
 νεοκτοῖαι 317.
 νεοκτοῖός 324.
 Νεῖσιον 206.
 νεώριον 134.
 νεποναί 187.
 νέσις 107.
 νεκρὸν τὴν περίοδον 277.
 Νεκάτωρ (Σέξ.) 259.
 Νεκαρχος 113.
 Νεσίη 140. Νεσίη χρυσῆ 158. Νεσίη καὶ δαμοσί 292.
 Νεσίη i. e. Ἰσῆια 71.
 Νεσίρατος 142, 158.
 νεσιτήρια de singulari 158.
 Νεσιφόρος Δικαιόμηνος 284.
 Νεσίης 114, 250.
 Nicias 104.
 Νίκις 248.
 Νικίμαχος 240.
 Νικομήδης θρασυλαίος 235.
 Νίκων 114. (Κλ.) 258.
 Νικώνας (?) 61.
 Νισύριοι 130.
 Νόβιος v. Αἰλιανός.
 Νόβαρχος 113.
 νομῆ 275.
 Νομιάδης Καλλιμαίτου 239.
 νόμισμα ἡμεδαπὸν 132.
 nomina Romana 248. — Imperatorum exsculpta odia vel publice instituto 5. extra versum posita in metricis 6.
 νομότης 198.
 notae 346. numerales ibid. sqq.
 Νοτιῆς 130.
 Νοτιήσιος 114.
 Νύμφαι 334.
 Νυμφόδοτος. ("Ὀδὸς Ἡέστιος) 258, 259.
 Ξ 19, 20, 21.
 ξάω 53.
 Ξανδαῖος s. Ξανθῆσις 304.
 Ξανθιόδοτος 84.
 Ξῆνα v. καλίσσαι.
 Ξεσίτιμος 159.
 Ξεσιφίλος 114.
 Ξεπίλλος 114.
 Ξόλινα 152.
 ξὺν et σὺν 150.
 ξυπὴν (τὸ) 107.
 Ο 16, 19, 23, 50.
 ἰ ἐπὶ βασιμῆ 263. — ἐπὶ Σιμαίος 263. — ἐπὶ τῆ δουράσει 179. — ἐπὶ τῆς πόλεως 281. — παρὰ τὸ βῆμα 263.
 odeum Pericleum 234.
 Oea in insula Thera 52.
 οἰκείτης 306.
 οἰκία 62.
 οἰκία στέγουσα καὶ ἀσφαλῆς 178.
 Οἰκουμένης Δοσίθεος Ἀσκληπιόδοτος 309.

- οίκουμένη (ή) 260.
 Οίκασι ἐξ Ἰκάρου 130.
 Οιδίφιλος 262.
 οιοχάαι 158.
 Οἴνυλος 304.
 Ὀλβιαπολεῖται 274.
 Ὀλοφύζιοι ἐξ Ἄθω 129.
 Ὀλυμπιάς 276. πρώτη Ὀλυμπιάς 286.
 Olympiæi dedicatio epocham sistit 286.
 Ὀλυμπιόδωρος 263.
 Ὀλυμπιάρατος 114.
 Homerus 15. 30.
 ὁμολογία 195.
 Ὀπιαῖς 62.
 Ὀρήσιμος 169. 262. 308.
 ὄρυξ 159.
 M. Ὀπίλλιος Σεβήρος Μακρινός Καῖσαρ 302.
 ὀπί 153.
 ὀπίθιον 161.
 Orpithodomus 139.
 ὀπισθόδομος 132.
 ὀπίλιτας (i. e. ἑπίλιτας) 71.
 ὀπλομέγας 255.
 orthographia 49. 151. 232. barbarata 249.
 Ὀρθοκλῆς 52.
 ὀριστής 283.
 ὄρμος 158.
 ὄροι 168. 338. cf. 150.
 Ὀρόντας 274.
 Orpheus 13.
 Orchomenus 196.
 Ὀσρις 218.
 ὄσιον 132.
 ὀσταθική 342.
 OT 77. 82. 108. cf. diphthongi.
 Valerianus et Gallienus 305.
 Ουαλέριος Σεσίπρος ἀπόστ. 283. cf. Κωνσταντῖος et Κωνστανταῖος.
 Οὔρηος (Α Δλ. Δύρηλ.) Καῖσαρ. 290. 292.
 οὐδαίς 151.
 οὐν interpositum 321.
 Ουόλουσσαῖος 247.
 Ὀφφιανός 247.
 ὄχθοιθος 160.
 Παρχάρης 258.
 παιδισίμος 317.
 παιδοτρίβης 265.
 Παῖων 259.
 Παντύιος 190.
 Πάκων 69.
 Παλαεπερκύσιοι 129.
 Palamedes 12-14.
 Παλλάδιον ἐλεφάντινον 159.
 Πάμφυλοι 287.
 Πάν 334.
 Παναθήναια 134. 139.
 πατήγυρις 190.
 πατηγίς 174.
 Πανταλείων 113.
 pax inter Artaxerxes et Athenienses et Lacedaem. 166.
 Παπιανός 263.
 Πάππος Ζωστῆρος 259.
 πάρ (περὶ) 65. (πάρ) 195.
 παραβαίνειν 190.
 παραγγέλλειν 208.
 Παραγύρας 62.
 παραδέξασθαι 134.
 παραδίδωμι 140.
 παρακαλεῖν 178. 182.
 παρακατατίθεσθαι 169.
 Παραλία 170.
 Παράμονος arch. 180. cf. Εὐχάριμος.
 παρανομεῖν ἑς τι 190.
 παρανομαῖσθαι passive 190.
 παράπλους τῶν νεῶν 163.
 παραπρεσβεῖν 187.
 παρασκευάζειν ἑαυτὸν εὐχρηστον 212.
 περιπιδημεῖν 220.
 παρέχειν 236. ἑαυτὸν αὐτῶν 242.
 παρέχεσθαι 279.
 Παριανός 163.
 Πάριοι 122.
 Παρμῆτων 283.
 Παρμονίδης 113.
 παρουσία 274.
 Parthenon 139.
 Πασιφῶν 142.
 πάσχω 79. 187.
 Πατρακλειδης 113.
 πάτρων 239. 330.
 Παιουσαῖος 221. 222. sq.
 Πάφος Σεβαστή 269.
 Πεδάσιος v. Σαλιναῖος.
 Πείων 264.
 Πείος 247.
 Πειραιεῖς 170.
 Πείρασιον 52.
 Πείσανδρος 56.
 Πελάριμος (?) 190. cf. 192.
 Pelasgi 15.
 πέλας 152.
 Pembrokiana monumenta 35.
 πένταθλος παῖς 81.
 Περαιά 52.
 Περικλῆς 140. 141.
 Περίλας 52.
 Περίθιοι νεαροὶ 298. 305.
 περίοδος v. κιά.
 περιπολιστικὴ σύνοδος 260.
 περόνη 158.
 personae fabulosae in litt. 74.
 pestis 108.
 Petilia 62.
 Πετρίνος Πρόβος 309.
 Πίθων 113.
 πίπικια 132. corā illita 313.
 πίκικιον 162.
 πίναιξ 33. 332.
 πικράσκεσθαι 132.
 Pisistratus 31.
 πίστις 236. 306.
 Πιστοκράτης 259.
 Πίστος 262. 284.
 πλάτανος 283. sq.
 πλάτας 342.
 πλάθρα Φωκικά 283.
 πλῆκτρον 160.
 πληθηδόν 35.
 Plinius 14.
 plumbum 168. sq. cf. 33.
 Πλουτιαῖος 259.
 Πλούτων 334.
 ποδήρης 158.
 Ποθείνος 258. 259.
 ποιεῖν et ποεῖν 79. ἑποίει v. ἐπέησε 343.

- ποιήμα 125.
 ποιήσις τοῦ στεφάνου 178.
 Πόκιος (?) mensis 229.
 Πολάνωρ (?) 76.
 πολίμαρχοι 197.
 Polemo 9.
 πόλις arch 132. 134. 315.
 πολιτάρχης 323.
 πολιτεία cum προξενία 243.
 πολιτεύειν 215. πολιτεύεσθαι ἄριστα 294.
 Πόλλυς 247.
 Πολύδατος 141.
 Πολύζηλος 114.
 Πολυίππη 158.
 Πολυκλῆς 113.
 Πολυκράτης 67.
 Πολυμήδης 136.
 Πολύπουτ 77.
 Πολυξενίδης 136.
 Πολύξενος 112.
 Πολυύχος Καρτιδίμα 279.
 Πολύστρατος 113.
 Πολυτίμα 53.
 Πομπήϊος (Φλ.) Δαδοῦχος 268.
 Πομπήϊος 259. 262.
 pondera 345.
 Ποπικῶν ἔθνος 274.
 Πόντιος v. Νυμφόδοτος. Δημήτριος.
 πόντος 274.
 πορήϊον 209.
 Ποσειδῶν 334.
 Ποσειδάνιος 297. (*Αλφειος) 292.
 Ποστύμιος (Γάιος) 286.
 Ποτάμων 61.
 ποτήριον 136.
 ποτιγράφεσθαι 274.
 ποτιφέρεσθαι 236.
 praescripta 319. sqq.
 πραιτώριον v. ἐπαρχος.
 πράκτορες 317.
 πραιτωτεύειν 274.
 πράττειν περί τιος 190.
 πρεργίαι 209.
 πρεργία 207.
 Πρέϊμος 262.
 προεβαία 175.
 πρόσβις 165.
 προσβείσας 293. ἐπρόσβενον 308.
 προσβευτής 235. 286.
 Πριάσιαι, Πριάσιον 209.
 πρίασθαι 190. sq.
 Πριηής 129.
 προαίρεσις 212.
 προαποδότας 240.
 Πρίβος v. Πετρώϊος.
 προβούλευμα 164.
 πρέβουλα 217.
 προεργονόται 207. 208.
 προηλωσθαι 274.
 προιδόναι 107.
 προδικία 212.
 πρόδικοι δίκαι 243.
 πρόδικος 210. 217.
 προεδρία 212. 243.
 πρέεδροι 166.
 Προκλῆς 52. 113.
 Προκοπίσιος et Προκοπίσιος 78.
 προκρίναι μέχρι τιός 274.
 προμαρτεία 212.
 Prometheus 13.
 προμοίριος βιώσιος 331. 340.
 πρόνοια 274. τὴν πρόνοιαν ποιῆσθαι 302.
 Πρόνομος 180.
 προξενία 243.
 proxeniae in antis 314.
 πρόξεναι 63. 182. 217. πρόξενος καὶ εὐεργέτης 163. 212. 217.
 Πρόξενος 141.
 προπαρωγγέλλειν 207.
 προπωλεῖν 240.
 προπράγειν τοὺς πρόσβις 166.
 Πρόσδεκτος 262.
 Πρόσδοκῆς 264.
 προσήκειν 283.
 πρόσδετα ποιῆν 190.
 προσκυτῆν et προσκύημα 337.
 πρόσδοσι ποιήσασθαι 181.
 προστασία 274.
 προστατής 187.
 προστήται τῆς ἐπιδημίας 274.
 προτιβένθαι 178. 191.
 πρότμημα 209.
 πρόταις 200. 382.
 προτιβένθαι 190.
 προτρέπεσθαι εἰς ἐλπίδας 274.
 πρυτάνεις 132. 323.
 prytaniae quaestoriae 142. prytaniae designatio 320. prytaniae et menses 183.
 Πρύτανιχος 145.
 Πτολεμαῖος Πτολεμαίου καὶ Ἀρσινόης 218. Πτολεμαῖος βασιλ. 220. 221.
 Πτολ. βασιλῆος Ἰούβα υἱός 253.
 Πτολεμαῖος Ἡρατος 259.
 Πυανοφιῶν mensis 119. 258.
 publicatio actorum 313. sqq.
 Πυργεῖς 129.
 Πυδάρτος arch. 180.
 Πυθίας 174.
 Πύθια 213.
 Πυθικός 259.
 Πυθόδωρος 174.
 Πυλάδης 259.
 punctum post singulas voces 375.
 πυθίνεσθαι 163.
 πυροί 179.
 πωλεῖν τὰ κτήματα 190. 207.
 quaestores 317. cf. tabulae.
 P simplex pro duplici 56.
 rhapsodi 30.
 ῥάτρα 65.
 Ῥηζάνωρ 52.
 Ῥήσος 181.
 ῤήτρα 65.
 Ῥοδίας (?) 56.
 Ῥόδορ 53.
 Ῥομητάκιος βασιλεὺς 262.
 Ῥούφιος Φῆστος 267. sq.
 Ρούφος 301.
 ῤυμός 158.
 Ῥώμη θεῖα 270.
 Σ formae diversae eadem aetate 39. Σ duplex 49. suppressum in articulo et praepositione 110. 127.
 Σαβείνα βασιλισσα 287.
 sacerdotes eponymii 323. sq.
 Σαίδας (Τ. Κλαύδ.) 290.
 Sain 16.

- Σάκις 69.
 Σαλῆς 304.
 Σαλευνάτωρ (Γν. Παδέπος Φούσκος) 282.
 Samech 16.
 Σαμοθράκες 122.
 σαμφόρας 16.350.
 σάν 16.
 Σαναιί 121.
 σάνιδες 313.
 σαπί 16.349.
 Σάραπις 330, 334.
 Σαρακίων 250.
 Σάτυρος 129.168.
 Σαῦτις 62.
 Σαφφῶ 247.
 Σεβάστεια 294.
 Σεβαστοί (αἱ) 274.305. Σεβαστός - Αὐτοκράτωρ 288.
 Σεβαστοπολίται οἱ ἐν τῷ Πόντῳ 286.
 Μ. Αὐρ. Σεβήρος Ἀλέξανδρος 303.
 Σεκούδος Ἀττικὸς 263.
 Σέλευκος 262.
 Σέμενος 259.
 senatus Athen. 268.
 sententiae in sepulcralibus 342.
 Σέξτιος Νικίτωρ 259.
 Σέξτος ν. Ἀξίσοχος.
 Λ. Σεπτίμ. Σεσίηρος Περτίναξ 297. 298.299. Σεσίηρος ν. Οὐαλέριος.
 Λ. Σεπτίμιος Κάϊσαρ Geta 300.
 Σερ[ε]αῖοι 121.
 Σεουίλας 61.
 -σθαι pro -σθαι terminatio imperativi 151.
 Σέγμα 121.
 Σιγαῆς 79.122.
 sigla 346. notis numeralibus praemissa 375. quibus significatur nomen patris idem ac filii esse 374. interpunctionis 375.
 σίγμα 16.
 σιδήριον 153.
 Σικαιτίας 62.
 Σίκων 114.
 Σιμωνίδης 259.
 Simonides 13.14.21.
 simplicitatis affectatio 79.
 σίνεσθαι 207.
 Σίτων 61.
 σιτηγοί (αἱ) 163.
 σίτος 140. sq. 236.
 σιτοφυλάκοις 221. sqq.
 σιτώται 230.
 σιτωνικόν (τὸ) 236.
 σιτώσιον 230.
 Σίφιοι 122.
 Σκαβλαῖοι 121.
 σκάφαι 159.
 σκαῖζω p. σκαῖζω 151.
 σκίλι 162.
 σκευθήκη 151.
 Σμαθίων ἡ βουλή καὶ ὁ δῆμος 299.
 Σμητίων 286.
 scriba primus prytaniae 142.
 scribendi ratio 35.39. supellex 33. sq.
 scripturae aetas 29. sq. comprehensio 346. sqq.
 Σκυθῶν βασιλεῖς 242.
 σκυτάλη 33.
 μικρός et μικρός 153.
 Σμίτρος 114.
 Σμίκυθος 114.
 soloecca 249.
 Solonis leges 313.
 σορός 342.
 Σοφίλος s. Σόφιλλος 197.
 Σοφοκλῆς 264.
 Σόφος 270.
 σπάδιον 71.
 Σπάρτακος Εὐμέλου 175. sq.
 spatium inter singula verba relatum 375.
 σπαιρηδόν 35.
 spiritus asper 42.98.111.126.
 σπουδή 242.
 Σπουδίας 141.
 Στωργίται 121.129.
 στάθμια 159.
 Στάλλιος (Γ. et M.) 234.
 σταπέσθαι 210.
 Στασίας 216.
 στατήρες 208. Λίγναῖοι 202. κίβηται 159. Φωκαῖοι 158.
 Στατίλιος Τιμοκράτης Μεμμιάσιος 293.
 statua 329.
 στεγάζειν τὴν στοάην 279.
 στέγουσα 172.
 στεφάνη 161.
 στεφανηφόροι 323.
 στέφανος 158. sq.
 στεφανῶσαι βαλλοῦ στεφάνων 174. χρυσῶν στεφάνων 178. στεφ. χρυσῶν 238.
 στήλη 1. στήλαι 107.207.343. sqq. 338.339. χαλκαῖ 314. ἀπτήραφοι 316. τιθέναι τὰς στήλας 134. στήλην ἀνέθηκεν τῇ 340.
 στηλίται 314.
 Στήσανδρος (?) 113.
 στήγμα 351.
 stilus 36.
 στοιχηδόν 36.98.132.
 στρατηγεῖν 287. 293. ἐπὶ τὰ ἔπλα 250.262.
 στρατηγὸς et στρατηγῶν 115. στρατηγῶν magistratus 217.275.323.
 Στρατοκλῆς 181.187.
 Στρατόλαος (Φλ.) 265.
 Στρατόνομος 297.
 Στρατοφῶν 181.
 Στράτων 114.262.
 στραπτόν 158.
 στρόφιον 158.
 Στρυμών 187.
 Στώλιοι 121.
 συγκλείειν 132.
 Σύλιχος 123.
 συμβάλλεσθαι γνώμην 166.
 συμβίωσις φίλια 337.
 σύμβολοι 208.318. σύμβολα ἠλικαστικά 349.
 σύμμεικτα 159.
 συμπαρίστασθαι 242.
 sumptus in decretis incidendis 317.
 Συμφέρων 258.
 Σύμφωρος 284.
 σύν et ξύν 150.

- συναγωγή 132.
 συναδικεῖν 190.
 συναλλάσσειν 207.
 συναλοῦν 132.
 συναίξαι 308.
 σύνεδροι 236.
 συνεργεῖν 212.
 συνευδακῆν 207. 240.
 συνέφηβοι 264.
 συνίδιαθαί 175.
 συνείματα 208.
 σύνκλητος (ἡ) 294.
 συμμαχία 65.
 συντελεῖν 212.
 Συμφέρμας 114. 127.
 σύνοδος 182. θυμολικῆ περιπολιστικῆ
 260. οἱ φέρωντες τὴν σύνοδον 181.
 σύστημα 265.
 συντίθεσθαι 206.
 Συρακόσιοι 70.
 Σύσκως 190.
 συστηματίζεσθαι 134.
 σφίλις 103. 104.
 σφραγίδες 159. 294.
 σφραγίζω, σφραγίσασθαι 284.
 σφύρα mensura 283. 294.
 σχῆμα πρὸς τὸ σημαζόμενον 120.
 Schin 16.
 σχοινία 99.
 Σχοινοῦς 172.
 σῶζεσθαι σὺν τῷ Δεῖ 190.
 Σώκλαρος (Λ. Μίστριος) 284.
 Σωκλῆς 159.
 Σωκράτης 158. 215. 262.
 Σωκυρίων 247.
 Σώκυρος 247.
 Σώσαυδος 240.
 Σωσίας 114.
 Σωσίβιος Δρέμωνος 284.
 Σωσιπράτης 284.
 Σώσιμος et Ζώσιμος 247.
 Σώστρατος 113. 137.
 Σωτίλης 114.
 σωτήρ 219. 289. 301.
 Σωτήριος 213.
 Σωτίων 240.
 Σώφλιος 114. 195.
 σφραγισταί 174.
 ταί 65.
 tabulae lignae 313. aereae 33.
 314. caesarum forensium 316.
 tabulae quaestorum Minervae
 321.
 talentum Siciliense 229.
 τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ 321.
 ταμίαι 132. 316. 317. ταμίαι πω-
 κλήρων 181.
 ταμιεύσας 294.
 τάργεις 72.
 Ταρκοδαρούς 276.
 τάττει, τὸ τετραγώνον 178.
 Ταῦρος 115.
 ταφή 342.
 Τάϊμων 284.
 Τεσσαμένος 136.
 Τεῖτος 247.
 τεῖχη 134.
 τελαμῶν lapis 243. 314.
 τέλεια 207.
 τελεῖν 59. τελεῖσθαι 210.
 Τελόνικος 114.
 τελέστα 65.
 Τελέστας 123.
 Τελέφορος 264.
 τελευτήσας in sepulchralibus 341.
 τέμενος 167. 218. 338.
 temporis designatio 319. 336. du-
 plex 325. cf. aera.
 tenuis et aspirata ante aspiratam
 247.
 termini 338.
 tesserae theatrales 344. iudicia-
 les 345. 349. tesserae sepul-
 chrales 343. frumentariae 345.
 hospitales 345.
 τετράρχης 216.
 τέχνη ἢ μαχαιρῆ ὀπλοσὶν 187.
 τεχνίται περὶ τὸν Διόνυσον 260.
 Τίως 107.
 TH num scriptum ab antiquis
 pro Θ 13.
 Τήϊοι 106. 216. Τῆϊ ἢ 107.
 Τηλέμαχος 159.
 Τήϊσι 122.
 τηρεῖν 169.
 τίθεσθαι 243. τίθεσθαι εἰκόνα 274.
 Τίθορας 284.
 τιμῶν ταῖς πρώταις τιμαῖς 330. — καὶ
 στεφανῶν 330.
 Τιμησίθεος 113.
 τίμια (τά) 217.
 Τιμόδημος 114.
 Τιμοκράτης 113. 252. cf. Στατῶλιος.
 Τιμόνους 215.
 τιμουχῆν 107.
 τιμοῦχοι 104. 323.
 Τιμοῦχος 180.
 Τίττιος 247.
 tituli Aegin. n. 92. Aegypt. n. 81.
 Aetol. n. 79. Ambryas. n. 134.
 144. Aphrodis. n. 150. Argiv.
 n. 22. 28. 50. 133. Attici n. 40-
 43. 47-49. 52-71. 88. 89. 97-
 105. 107-109. 125. Boeot. n. 74.
 Byzant. n. 116. Calaur. n. 82.
 Chaeron. n. 142. Chius n. 93.
 Corcyr. n. 26. Cous n. 115. Cret.
 n. 77. 121. 152. Cypr. n. 86.
 111. Daul. n. 123. Del. n. 44.
 84. 90. 91. 110. Delph. n. 30.
 78. 149. Eleusin. n. 106. Eleus
 n. 24. Hermion. n. 139. 143.
 cf. ad n. 126. Lacon. n. 117.
 127. 131. 140. 145. Magnesiae
 ad Maeandr. n. 120. Megar. n.
 94. 126. 129. 137. 148. Mel. n.
 21. Messen. n. 113. 130. Mile-
 sii n. 45. 135. Mylas. n. 73. 112.
 118. Mytilen. n. 75. Neupact.
 n. 79. 95. Odess. n. 96. Olym-
 piac n. 29. Panticap. n. 146.
 Peloponnes. n. 34. 51. 83. Pe-
 rinth. n. 124. 136. cf. n. 147.
 Petil. n. 23. Philippopol. Thrac.
 n. 132. Roman. n. 33. Sam. n.
 25. Sciath. n. 138. Sigeens. n.
 32. Syracus. n. 27. Tauromen.
 n. 87. Tegeae n. 76. 151. Teius
 n. 46. Theraci n. 1-20. 85. 122.
 141.
 tituli honorarii in parietibus 314.

- tituli honorarii 326. sqq. dedicatorii et votivi 332. sqq. in memoriam amicitiae 337. amatoriarii ibid. sepulcrales 339. sqq. mortuis sacriati 343. affixi ibid. variae supellectilis ibid. titulorum divisio 3. tituli vitiose scripti 5. formulae 313. sqq. titulus uni statuae inscriptus ad plures pertinens 105. cf. 70. 72. tituli metrici 6. ex oratione soluta et membris carminis conflati 7. bilingues 7.
- Τίτων 114.
 Τληπόλεως 158.
 τοί 65.
 τέρας in theatro 338. in sepulcralibus 342. not.
 τραγέλαφος 162.
 Νερούας Τραϊανός 278. 279. Γ. Μίσ.
 Κύντ. Δέκιος Τραϊανός 305.
 Τράχας 122.
 τραχία 283.
 tribus Atticae 160. Doricae 287. Cyzic. 297. Mylas. 191. 276. tribus πρυτανεύουσα 320.
 tributa Atheniensium 120, sq. 128. sq.
 Τριόπιον 81.
 Τρωίλος (Κλ.) 270.
 Τρύφων 259. 263.
 Τύραπος 284.
 Τυρίανά 70. 56.
 τύχη αγαθή v. αγαθή τύχη 318. cf. 334.
 -τω pro -των terminatio imperativi 151.
 Τ 20.
 *Τάκιθος 299.
 *Τυγία 330. 334.
 *Τυγίος 259.
 υίος additum 273.
 ΰλη 177. ΰλη ξυλική 279.
 *Υνάσιος 61.
 υός 166. 234.
 ΰπαρχος 310.
 *ΰπατεύων 75.
- ὑπατεύειν 271.
 ὑπατος 289. et ὑπατικός 219. 309.
 ὑπέρ τιος 334. in sepulcralibus 340.
 *ὑπέρβιος 114.
 *ὑπερβώϊα 210.
 ὑπεργίγασθαι 172.
 ὑπεθβέσιμος 209.
 ὑπέχθηται 209.
 ὑπογραμματεύς 263.
 ὑπόδαρς 161. 168. 159.
 ὑπεδύσασθαι 107.
 ὑποκοσμήτης 265.
 ὑποκρατήριον 152.
 ὑποκρατήριον 79.
 ὑπόμημα 342. ὑπόμημα τῆς οἰκειότητος 178.
 ὑπόζυλον 159.
 ὑπόστατον 79. 162. cf. Addend.
 ὑπόστη 342.
 Φ 19. 20.
 φαιδρυτής 162.
 φανερός 238.
 Φανίας (Κλαύδ.) 262.
 Φανόδικος 78.
 Φανόκριτος 163.
 Φανόστρατος 167.
 Φάκυλλος 113.
 φάρμακα δηλητήρια 107.
 Φασηλίτης 158.
 Φειδιππίδας 55.
 Φελήτιοι 122.
 φεύγειν 187.
 Φέρισσι 124.
 Φῆστος v. *Ρούφιος.
 φιάλαι 136. 152.
 Φιλάδης p. Φιλαΐδης 263.
 Φίλαμος 114.
 Φιλαίος (?) 174.
 φιλόθροπα (τά) 215.
 φιλαθρωπία 274.
 φιλαθρώπως 236.
 Φιλίας 123.
 Φιλιταίρος 114.
 Φιλημάτῳ 248.
 Φιλήμων 252. (*Ἐρέν.) 262.
 Φίλιππος (*Ἐρέν.) 262.
- φιλία 337.
 Φιλίος 113.
 Φιλίσκος 292.
 Φιλιστιδής 113.
 Φιλόδημος 114.
 φίλοι γήσιοι 264.
 Φιλοκράτης 153.
 φιλομάτορες θεοί 220. 221.
 Φιλόνομος 113.
 Φιλόξενος (Αύρ.) 302.
 φιλοσοτεῖν 236.
 Φιλόστρατος 259.
 φιλοτειμήματα 294.
 φιλοτιμία 174.
 Φιλούμενος 262.
 Philochorus 9.
 Φίλων 69. 140. 187. 272. 284.
 Φιλοπιδας 212.
 Φιλοτάδης 158.
 Φιλοτιμίας 259.
 Φλαουσιανός 292.
 Φλαυϊανός (Τίτ.) 258.
 foedera 314. in templis 315. exempla plura 316. quomodo inscriberentur 318.
 φοινικία 110.
 Φοίξ 123.
 formae solutae 117. insolentiores 233. 248.
 formulae titulorum 313. sqq.
 Φούσπος v. Σαλεινάτωρ.
 Φράσιτελιδής 140.
 fraus 74. sq.
 Φρούραρχος 114.
 Φρούρος 114.
 Φρύνης 222. sq.
 Φρυσιόκος 159.
 Φρυγίαν δήμαρχος 170.
 Φρύνος 114. 115.
 Φύλαξ v. Κέλλων.
 φύλαρχος 115.
 φυλάττειν 306.
 φυσητόν 163.
 Φυσανίδης 114.
 Φωκαΐς 130.
 Φωκαϊκά στατήρες 158.
 Φωκικά πλίθρα 283.

- X 19. 42.
 Χαβρίας 252.
 χαίρε in sepulcralibus 339. sq.
 342.
 Χαϊρέθμος 113.
 Χαϊρίας 113. 114.
 Χαϊργέτης 174.
 Χαϊρατίων ἡ βουλή καὶ ὁ δῆμος 302.
 χαλιδοφόρος 270.
 χαλκίον 153.
 χαλκωμα 314.
 Χαρείσιος 262.
 Χάρης 265.
 Χαρίας 153.
 Χαριμλῆς 174.
 Χαρίλαος 170.
 Χαρίσανδρος 113. 114.
 χαριστήριον 335.
 Χαρίτων 258.
 χείρ (i. e. χειρόγραφον) 284. sq.
- χειρόπτερον 152.
 χειροτονίη 178. 182.
 Chet 15. 42.
 Χίμαρος 206.
 χλιδήν 160.
 Χρίμης 174.
 κρίαν παρέχεσθαι 178. κρίαν ἔχειν 212.
 κρία 274.
 κρίματα καταβαλλόμενα 164. κρίματα τὰ ὑφειδόμενα 132. κρίματα τὰ τε ὄντα καὶ τὰ προσόντα τοῖς θεοῖς 134. τὰ περίοντα 134. δημόσια 187.
 κρίματιζεν 166.
 κρίσθαι 134.
 Κρηστίων 304.
 κρηστός in sepulcralibus 339. sq.
 Κρόπος 113.
 χρυσάϊ 159.
- χρυσάδια 158.
 χρυσίον 158. sq. 132. χρυσία 163.
 χρυσίς 159.
 χύρα ἀμφισβητούμενη 283.
 χύρις separativim 134.
 χῶρος ἱερὸς ἄστυλος 388. ποτ. F 19. 20. 21.
 Ψάβμις et Ψαύμις 248.
 ψάβροι ταῖς ἐπιθμῖς 213.
 Ψῆν 55.
 ψήφισμα 182. 178. 174. 260.
 ψήφισθαι 132. 140. τὰ ἐψηφισμένα τῷ δήμῳ 178.
 Ω 21. 23. 24.
 ὠδίης 124.
 ὠλος v. Νυμφόδοτος. Δημήτριος. ἀπίσθαι 207.
 ὠπή 191. 241.
 ὠφέλιμος 274.

